

Marquis de
SADE

**ΟΙ 120 ΜΕΡΕΣ
ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ**

Μετάφραση

**ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΛΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΞΑΝΤΑΣ**

ΟΙ 120 ΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΣΟΛΟΜΩΝ

ISBN 960-256-317-6

Marquis de Sade, *Les 120 journées de Sodome*

© Για την παρούσα μετάφραση: Εξάντας, 1981, 1997

ΕΞΑΝΤΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.

Λιδότου 59 – 106 81 ΑΘΗΝΑ – Τηλ. 36 04 885 – Fax 36 13 065

MARQUIS DE SADE

ΟΙ 120 ΜΕΡΕΣ
ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Πέτρος Παπαδόπουλος
Τάκης Θεοδωρόπουλος

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΛΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΞΑΝΤΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Σημείωμα του εκδότη</i>	7
<i>Σημείωμα του μεταφραστή</i>	11
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	13
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ	119
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ	565
ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ	597
ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ	631
ΕΠΙΜΕΤΡΟ	699
<i>Οι επιτυχίες του εγώ</i>	701
<i>Χρονολόγιο</i>	719

Σημείωμα του εκδότη

Στις 22 Οκτωβρίου 1785 ο μαρκήσιος ντε Σαντ αρχίζει να καθαρογράφει μέσα στη φυλακή τα πρώτα πρόχειρα από τις 120 μέρες των Σοδόμων. Έχει συνείδηση της εξαιρετικής πρωτοτυπίας του έργου του και πόσο κινδυνεύει ένα τέτοιο χειρόγραφο· γι' αυτό αποφασίζει να ετοιμάσει ένα φροντισμένο αντίγραφο που να κρύβεται εύκολα. Στις 28 Νοεμβρίου τελειώνει το προσωρινό του χειρόγραφο· είναι αυτό που έφτασε στα χέρια μας. Παρ' όλες του όμως τις προφυλάξεις, ύστερα από την άλωση της Βαστίλης (14 Ιουλίου 1789) ούτε το πρόχειρο ούτε το αντίγραφο δεν θα ξαναδεί ο ίδιος. Πιστεύει πως χάθηκε το έργο του για πάντα και μαζί μ' αυτό άλλα έργα που θα έπιαναν δεκαπέντε τόμους, όπως γράφει ένα χρόνο αργότερα στο δικηγόρο του. Δεκατριών χρόνων δουλειά πάει χαμένη. Η απελπισία του δεν περιγράφεται: «Χύνω δάκρυα γεμάτα αίμα», γράφει στο ίδιο γράμμα. Κάποιος όμως βρήκε το χειρόγραφο κι έμεινε στα χέρια της οικογένειάς του ως τις αρχές του αιώνα μας, οπότε πουλήθηκε στη Γερμανία. Το ανέκδοτο αυτόγραφο δημοσιεύτηκε το 1904 από ένα Γερμανό ψυχίατρο που τόνι-

ζε στον πρόλογό του τη σημασία που έχει ένα τέτοιο έργο για τους «γιατρούς, νομομαθείς και ανθρωπολόγους». Οι αναλογίες του με τις έρευνες του σεξολόγου Κραφτ-Έμπινγκ ήταν καταπληκτικές. Η πρώτη επιμελημένη έκδοση έγινε στη Γαλλία μεταξύ 1931 και 1935. Ο εκδότης του γράφει: «Χάνοντας τις 120 μέρες των Σοδόμων ο Σαντ χάνει το αριστούργημά του και το ξέρει. Η υπόλοιπη λογοτεχνική ζωή του θα κυριαρχείται από τη φροντίδα να επανορθώσει τις συνέπειες αυτής της απώλειας (τα άλλα του βιβλία: η Ιουστίνη, η Ιουλιέτα, η Νέα Ιουστίνη, η Φιλοσοφία στο μπουντουάρ, αντιπροσωπεύουν διαδοχικές προσπάθειες για να συναρμολογήσει και ν' αναπτύξει, σ' ένα ύφος πιο μυθιστορηματικό, όσα διαβάζουμε στις 120 μέρες). Αυτό το βιβλίο είναι ένα ντοκουμέντο μοναδικής αξίας και συνάμα η πρώτη θετική προσπάθεια για να ταξινομηθούν οι σεξουαλικές ανωμαλίες (περιγράφονται 600 περίπου). Ο άνθρωπος που είχε την πρωτοβουλία να τις παρατηρήσει μεθοδικά και να τις περιγράψει συστηματικά, έναν αιώνα πριν τον Κραφτ-Έμπινγκ και τον Φρόντ, αξίζει τη τιμή που του έγινε από τους ειδικούς να δώσουν τ' όνομα του στην πιο σοβαρή από τις ψυχοπάθειες: το σαδισμό».

Απ' όλα του τα έργα, οι 120 μέρες είναι αυτό που μας θυμίζει περισσότερο τον προσωπικό του τόνο, όπως φαίνεται στην αλληλογραφία του· είναι σαν να πιάνουμε πάνω σε μια μαγνητοταινία την ανάσα της φωνής του, το παραλήρημα της μοναξιάς του. Αυτό το μαύρο διαμάντι ωστόσο αγγίζει τη σημερινή ευαισθησία με μια μοναδική ενάρχεια.

Αν ο Σαντ δεν αρέσει, είναι γιατί δεν ήθελε ν' αρέσει.

Ένα όπλο τού απομένει μέσα στο σκοτάδι του για να εκδικηθεί μια κοινωνία που τον κρατά φυλακισμένο: να τη δείξει μέσα στην αυθαιρεσία της και ν' ανατρέψει τις ηθικές της αξίες. Η επανάσταση που θα ακολουθήσει θ' ανατρέψει μια τάξη πραγμάτων (μια επανάσταση, έλεγε ο Χέγκελ, δεν αναστατώνει παρά για ν' αποκαταστήσει θεσμικά μια κατάσταση που ωρίμασε): όσο για τις ηθικές αξίες, αυτές είναι σκληρά καρύδια· κι όσο δεν κλείνει αυτός ο λογαριασμός, ο Σαντ θα είναι πάντα επίκαιρος και θα καίει σαν αναμμένο κάρβουνο. Εκείνος τουλάχιστον δεν περίμενε πολλά· γι' αυτό κι έγραφε στη διαθήκη του: «Αφού σκεπάσουν το λάκκο μου, ας σκορπίσουν από πάνω βαλανίδια για να σκεπαστεί με τον καιρό η επιφάνεια και να χαθούν τα ίχνη του τάφου μου από το πρόσωπο της γης, όπως κολακεύω τον εαυτό μου να πιστεύει πως η θύμησή μου θα σβήσει μέσα στα μυαλά των ανθρώπων, με την εξαίρεση ωστόσο των λίγων εκείνων που είχαν την καλοσύνη να μ' αγαπήσουν ως την τελευταία στιγμή. Θα πάρω μαζί μου στον τάφο τη γλυκιά τους ανάμνηση».

Οι 120 μέρες είναι οι χίλιες και μία νύχτες από κάποιο Μεσαίωνα που σαν να μην τέλειωσε ακόμα: «Κι απ' όλους τους μεσαιώνες δεν υπάρχει χειρότερος από το μεσαίωνα του ανθρώπου» (Λόρδος Βύρων). Σημασία έχει να τον ατενίζουμε και να μην κρυβόμαστε υποκριτικά πίσω από μια ηθική που δεν είναι παρά η άρνηση της ίδιας της ζωής (Νίτσε). Ο Φουκώ έγραφε το 1966: «Ο Σαντ αγγίζει τα πέρατα του κλασικού λόγου και στοχασμού. Βασιλεύει ακριβώς στα όριά τους. Μετά απ' αυτόν η βία, η ζωή και ο θάνατος, η επιθυ-

μία, η σεξουαλικότητα θα απλώσουν ένα τεράστιο σκιερό στρώμα που προσπαθούμε τώρα να συνεχίσουμε, όσο μπορούμε, μέσα στο δικό μας λόγο, τη δική μας ελευθερία, το δικό μας στοχασμό. Αλλά ο στοχασμός μας είναι τόσο σύντομος, η ελευθερία μας τόσο υποταγμένη, ο λόγος μας τόσο ξαναμασημένος που πρέπει πια ν' αντιληφθούμε πως ουσιαστικά αυτό το υπόγειο στρώμα είναι μια απέραντη θάλασσα». Σαν να μην είχε άδικο ο Γάλλος ιστορικός όταν έλεγε πως, όσο λιγότερο θα μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, τόσο περισσότερο θα διαβάζουμε Σαντ.

Σημείωμα του μεταφραστή

Είναι αυτονόητο πως κάθε μετάφραση μετατοπίζει τη δομή της πρωταρχικής γλώσσας και αναστατώνει πολλές φορές την τελετουργική διάρθρωση του λόγου· ιδιαίτερα στον Σαντ. Όσο και να σωθεί το νόημα, σίγουρα αλλάζει το κλίμα. Τα γαλλικά, στην πιο κλασική τους απόδοση, έχουν κάτι το ιερατικό και απόκοσμο. Από τη νευρική μικρή φράση του Βολταίρου ως τους κυματισμούς που απλώνουν οι λαχανιασμένες δευτερεύουσες προτάσεις του Προυστ, αυτή η γλώσσα έχει κάτι από την πλαστικότητα του αρχαίου ελληνικού λόγου. Δεν είναι λοιπόν μακριά ο πειρασμός να πιστέψεις πως η καθαρεύουσα (και την εννοούμε όπως τη χειρίστηκε ο Παπαδιαμάντης και τη νεκρανάστησε ο Εμπειρικός, στον πεζό λόγο φυσικά) είναι πιο κοντά στην ανάσα της γαλλικής γλώσσας. Ο κ. Δημήτρης Δημητριάδης, σε μια σημείωση της εισαγωγής του στην Ιστορία του Μαιού, έβλεπε να μεταφράζεται ο Μπατάιγ σε «μια καθαρεύουσα παγερή και πυκνή» που «όμως θα ξένιζε τον σημερινό αναγνώστη».

Έτσι και με τον Σαντ. Ενώ τον μεταφράζαμε χωρίς

ν' αποφύγουμε την ελεύθερη απόδοση, σε μερικά σημεία, είχε στιγμές που τον βλέπαμε να φορά τσαρούχια και να σκεπάζει τις νταντέλες του με φουστανέλα· ακόμα λίγο και το θυμάρι θα είχε πνίξει τις κολόνιες...

Κάτι για μια λέξη: στα βιβλία του Σαντ έρχεται και ξανάρχεται η λέξη «ελευθέριος». Είναι, νομίζουμε, μια αναγκαστικά αδέξια απόδοση του όρου «libertin»: μια λέξη με μεγάλη ιστορία. Ελευθέριους πρωτοείπανε, πολλά χρόνια πριν από τον Σαντ, εκείνους που είχαν ελεύθερη σκέψη. Σιγά-σιγά γλίστρησε η έννοια κι άρχισαν να χαρακτηρίζουν με τη λέξη αυτή όσους ξέφευγαν από τον κατεστημένο τρόπο ζωής· σκέφτεσαι διαφορετικά, ζεις και διαφορετικά· έτσι κόλλησε η ρετσινιά και ελεύθερος στη σκέψη, «ελευθέριος», έφτασε να σημαίνει και ακόλαστος, όπως συχνά μεταφράσαμε κι εμείς, αφού κι ο ίδιος ο Σαντ αυτό εννοούσε. Μια ευγενική και περήφανη λέξη έγινε η ετικέτα για ό,τι χειρότερο έβαζε στο νου της η υποκριτική κοινωνία εκείνης της εποχής. Κι έτσι από τον Δον Ζουάν του Μολιέρου που τον έφαγαν οι ταρτούφοι φτάνουμε στον Καζανόβα που καμάρωνε για τα «ελευθέρια ήθη» του (libertinage). Την ίδια περιπέτεια γνώρισε και η λέξη «επικουρισμός», για να μη θυμίσουμε τον «κλέφτη» που μόνο κοντά στο «αρματωλός» καθαγιάζεται. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΠΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΙ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΔ΄ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΕΞΆΝΤΛΗΣΑΝ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠÓΡΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΑΛΛΆ ΣΤΆΘΗΚΑΝ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΉ ΠΗΓΉ ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΣΟΥΝ ÓΛΕΣ ΕΚΕΪΝΕΣ ΟΙ ΑΝΑΡΪΘΜΗΤΕΣ ΒΔΈΛΛΕΣ ΠΟΥ ΚΑΡΑΔΟΚΟΥΨ ΠΆΝΤΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΉ ΣΥΜΦΟΡΆ· ΑΝΤΪ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΝΆΣΟΥΝ, ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΛΟΥΨ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΈΣΟΥΝ ΈΤΟΙ Ν΄ ΑΠΟΚΟΜΪΣΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣÓΤΕΡΑ ΟΦΈΛΗ. ΤΟ ΤΈΛΟΣ ΑΥΤΉΣ ΤΗΣ ΤÓΣΟ ΛΑΜΠΡΉΣ, ΚΑΤΆ ΤΑ ΆΛΛΑ, ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΕΪΝΑΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙÓΔΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΉΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΪΑΣ ÓΠΟΥ ΕΪΔΑΜΕ ΝΑ ΕΜΦΑΝΪΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΈΣ ΑΠÓ ΕΚΕΪΝΕΣ ΤΙΣ ΜΥΣΤΗΡΪΩΔΕΙΣ ΠΕΡΙΟΥΣΪΕΣ ΠΟΥ Η ΠΡΟΈΛΕΥΣΉ ΤΟΥΣ ΕΪΝΑΙ ΕΞΪΣΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΉ ÓΣΟ ΚΙ Η ΠΟΛΥΤΈΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΚΡΑΙΠΆΛΗ ΠΟΥ ΤΙΣ ΣΥΝΟΔΕΪΟΥΝ. ΚΟΝΤΆ ΣΤΟ ΤΈΛΟΣ ΑΥΤΉΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΛΪΓΟ ΠΡΙΝ ΠΡΟΣΠΑΘΉΣΕΙ Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΑ΢ (Μ΄ ΕΚΕΪΝΟ ΤΟ ΠΕΡΙΪΦΗΜΟ ΔΙΚΑΣΤΉΡΙΟ ΤΟ ΓΝΩΣΤÓ Ω΢ ΣΨΜΑ ΔΙΚΑΙΟΣΨΝΗΣ) ΝΑ ΑΝΑΓΚΆΣΕΙ ÓΛΟ ΑΥΤÓ ΤΟ ΠΛΉΘΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΤΉΔΕΙΩΝ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΈΨΟΥΝ ΤΑ ΧΡΪΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΪΧΑΝ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΪ, ΤΈΣΣΕΡΙ΢ ΑΠÓ ΑΥΤÓΥ΢ ΕΠΙΝÓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΙΔΪÓΜΟΡΦΗ ΔΙΑΣΚΈΔΑΣΗ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΡΙΓΡΆΨΟΥΜΕ.

Θα ήταν λάθος να νομίζετε ότι μόνο οι κατώτερες τάξεις πήραν μέρος σ' αυτές τις καταχρήσεις· άρχοντες πολύ τρανοί είχαν πρωτοστατήσει. Ο δούκας ντε Μπλανζί και ο αδελφός του, ο επίσκοπος ντε ..., που βρέθηκαν να έχουν τεράστιες περιουσίες, είναι μια αδιάψευστη απόδειξη πως οι ευγενείς, όπως τόσο άλλοι, δεν αμέλησαν να πλουτίσουν μ' αυτό τον τρόπο. Αυτά τα δύο επιφανή πρόσωπα, που οι απολαύσεις και οι επιχειρήσεις είχαν στενά συνδέσει με τον διάσημο Ντυρσέ και τον πρόεδρο ντε Κυρβάλ, επινόησαν την κραιπάλη που ιστορούμε εδώ· αφού κοινοποίησαν την ιδέα τους αυτή στους δυο φίλους τους, συμφώνησαν κι οι τέσσερις μαζί να αναλάβουν τους βασικούς ρόλους στα περίφημα αυτά όργια.

Εδώ κι έξι χρόνια αυτοί οι τέσσερις ελευθέριοι, που τους έδεναν τα ίδια πλούτη και τα ίδια γούστα, σκέφτηκαν να συσφίξουν τους δεσμούς τους με σχέσεις συγγενικές στις οποίες η κραιπάλη έπαιζε πολύ μεγαλύτερο ρόλο από τους άλλους λόγους που συνήθως στηρίζουν κάτι τέτοιους δεσμούς· και να τι συμφωνήσανε: ο δούκας ντε Μπλανζί, που είχε χηρέψει τρεις φορές και του είχαν μείνει δυο κόρες από μια γυναίκα του, έχοντας προσέξει ότι ο πρόεδρος ντε Κυρβάλ ήθελε, κατά κάποιον τρόπο, να παντρευτεί τη μεγαλύτερη, κι ας ήξερε τις οικειότητες που ο πατέρας της αφέθηκε να έχει μαζί της, ο δούκας, λέω, επινόησε ξαφνικά τον τριπλό αυτό δεσμό:

— Θέλετε να παντρευτείτε την Ιουλία, είτε στον Κυρβάλ. Σας τη δίνω χωρίς κανένα δισταγμό· βάζω έναν όρο και μόνο: να μη ζηλέψετε αν συνεχίσει, παρόλο που θα είναι γυναίκα σας, να ικανοποιεί τις

επιθυμίες μου όπως και πριν· αλλά και κάτι άλλο: θα συνεργαστείτε μαζί μου για να πείσουμε τον κοινό μας φίλο τον Ντυρσέ να μου δώσει την κόρη του, την Κονστάνς, που μου εμπνέει, σας το ομολογώ, τα ίδια περίπου συναισθήματα που εμπνέει σε σας η Ιουλία.

— Αλλά δεν σας διαφεύγει βέβαια, είπε ο Κυρβάλ, ότι ο Ντυρσέ είναι ελευθέριος όσο κι εσείς...

— Ξέρω ό,τι πρέπει να ξέρει κανείς, συνέχισε ο δούκας. Στην ηλικία μας και έτσι που στεκόμαστε, παρόμοιες καταστάσεις αποτελούν εμπόδιο· νομίζετε πως θέλω μια σύζυγο για να την έχω ερωμένη μου; Τη θέλω για να υπηρετεί τα καπρίτσια μου, για να με καλύπτει και να σκεπάζει τις χιλίες του κρυφές μικροκραιπάλες που ξέρει να τυλίγει θαυμάσια ο μανδύας του υμεναίου. Με δυο λόγια, τη θέλω όπως και σεις θέλετε την κόρη μου. Πιστεύετε ότι δεν ξέρω τους σκοπούς σας και τις επιθυμίες σας; Εμείς οι ελευθέριοι παντρευόμαστε για να έχουμε σκλάβες τις γυναίκες μας· με την ιδιότητα της συζύγου υποτάσσονται περισσότερο από τις ερωμένες, και ξέρετε τι αξία έχει η απόλυτη εξουσία στις απολαύσεις που γευόμαστε.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο Ντυρσέ. Οι δυο φίλοι τού αναφέρανε τη συζήτησή τους κι εκείνος, ενθουσιασμένος από την ευκαιρία που του έδιναν ν' αποκαλύψει τα αισθήματα που έτρεφε κι αυτός για την Αδελαΐδα, κόρη του προέδρου, δέχτηκε το δούκα για γαμπρό με τον όρο να γίνει πεθερός του ο Κυρβάλ. Δεν άργησαν να κανονίσουν τους τρεις γάμους: οι προίκες ήταν τεράστιες και οι όροι ίδιοι και για τους τρεις.

Ο πρόεδρος, εξίσου ένοχος με τους δυο του φίλους, είχε ομολογήσει στον Ντυρσέ, χωρίς να τον δυσαρεστήσει, το μυστικό δεσμό που είχε με την κόρη του· κι επειδή ο καθένας από τους τρεις πατεράδες ήθελε όχι μόνο να διατηρήσει τα δικαιώματά του αλλά και να τα επεκτείνει ακόμη πιο πολύ, συμφώνησαν πως οι τρεις νεαρές γυναίκες θα συνδέονταν με τους συζύγους τους μόνο σε ό,τι έχει σχέση με την περιουσία τους και το όνομα, ενώ το σώμα τους δεν θα ανήκε λιγότερο στον έναν απ' ό,τι στους άλλους τρεις· και θα τις απειλούσαν με τις πιο αυστηρές τιμωρίες ώστε να μην περάσει ποτέ από το μυαλό τους να παραβούν έστω και έναν από τους όρους που είχαν επιβάλει.

Την παραμονή της οριστικής συμφωνίας ο επίσκοπος ντε ..., που μοιραζόταν από παλιά τις ηδονές με τους δυο φίλους του αδελφού του, πρότεινε να συμπεριλάβουν σ' αυτόν το δεσμό ένα τέταρτο πρόσωπο, αν ήθελαν να τον αφήσουν να μοιράζεται μαζί τους τ' άλλα τρία. Αυτό το πρόσωπο, η δεύτερη κόρη του δούκα και συνεπώς ανιψιά του, του ανήκε πολύ περισσότερο απ' όσο φαντάζεστε. Κάποτε είχε ένα δεσμό με την κουνιάδα του και τα δυο αδέρφια ξέρανε, χωρίς να χωρά αμφιβολία, πως η νεαρά Αλίν χρωστούσε την ύπαρξή της στον επίσκοπο και όχι στο δούκα: ο επίσκοπος, που είχε αναλάβει από την κούνια της τη φροντίδα της Αλίν, όπως εύκολα φαντάζεστε, δεν την άφησε να φτάσει στην πιο γοητευτική της ηλικία χωρίς να την απολαύσει. Έτσι σ' αυτό το σημείο ήταν ίσος με τους συναδέλφους του και το αντικείμενο που πρότεινε σ' αυτή τη συναλλαγή βρισκό-

ταν στον ίδιο βαθμό ξεπεσμού και διαφθοράς· αλλά επειδή η Αλίν ξεπερνούσε, με τα θέλγητρά της και τα τρυφερά της νιάτα, τις τρεις φίλες της, δεν δίστασαν ούτε στιγμή να δεχτούν το παζάρι. Ο επίσκοπος, σαν τους άλλους τρεις, έκανε την παραχώρηση, διατηρώντας όμως τα δικαιώματά του, κι έτσι το καθένα από τα τέσσερα πρόσωπα που συνδέθηκαν μ' αυτό τον τρόπο έγινε σύζυγος τεσσάρων γυναικών.

Αυτή λοιπόν η διευθέτηση είχε τα εξής αποτελέσματα, που καλό είναι να συνοψίσουμε για ευκολία σας: ο δούκας, πατέρας της Ιουλίας, έγινε σύζυγος της Κονσάνς, κόρης του Ντυρσέ·

ο Ντυρσέ, πατέρας της Κονσάνς, έγινε σύζυγος της Αδελαΐδας, κόρης του προέδρου·

ο πρόεδρος, πατέρας της Αδελαΐδας, έγινε σύζυγος της Ιουλίας, της μεγάλης κόρης του δούκα·

και ο επίσκοπος, θείος και πατέρας της Αλίν, έγινε σύζυγος των τριών άλλων γυναικών, αφού παραχώρησε την Αλίν στους φίλους του, χωρίς να πάψει ωστόσο να διατηρεί τα δικαιώματά του πάνω της.

Για να γιορτάσουν τους ευτυχείς αυτούς γάμους πήγαν σε μια υπέροχη ιδιοκτησία του δούκα που βρισκόταν στο Μπουρμποναί. Σας αφήνω να φανταστείτε τα όργια που έγιναν εκεί. Η ανάγκη να σας περιγράψουμε κάποια άλλα μάς αφαιρεί την ευχαρίστηση που θα μας έδινε μια τέτοια περιγραφή.

Μετά την επιστροφή τους στο Παρίσι, ο σύνδεσμος των τεσσάρων φίλων μας έγινε ακόμη πιο σταθερός· κι επειδή έχει σημασία να τους γνωρίσετε καλύτερα, ως τη στιγμή που θ' ασχοληθούμε με τον καθένα τους χωριστά και πιο αναλυτικά, μερικές λεπτομέρειες

από την ακόλαστη αυτή διευθέτηση θα μπορέσουν, νομίζω, να φωτίσουν το χαρακτήρα αυτών των διεφθαρμένων.

Η εταιρεία είχε φροντίσει για ένα κοινό ταμείο που το διαχειριζόταν ο καθένας με τη σειρά του για έξι μήνες· τα κεφάλαια όμως που έπρεπε να χρησιμοποιούν για τις απολαύσεις τους και μόνο ήταν τεράστια. Η αφάνταστη περιουσία τους τους επέτρεπε να ικανοποιούν κάθε ιδιοτροπία τους· και να μην απορήσετε αν μάθετε πως αφιέρωναν δύο εκατομμύρια το χρόνο μόνο και μόνο για να καλύψουν τα φαινογόμια και τη λαγνεία τους.

Τέσσερις φημισμένες ματρόνες για τις γυναίκες και άλλοι τόσοι μεσάζοντες για τους άντρες είχαν για μοναδική τους ασχολία να τους βρίσκουν, και στην πρωτεύουσα και στην επαρχία, ό,τι καλύτερο υπήρχε και στο ένα και στο άλλο είδος για να ξεδιψάει ο αισθησιασμός τους. Δειπνούσαν συστηματικά μαζί τέσσερις φορές την εβδομάδα, σε τέσσερα διαφορετικά εξοχικά σπίτια, στις τέσσερις άκρες του Παρισιού. Στο πρώτο από αυτά τα δείπνα, αφιερωμένο αποκλειστικά στις απολαύσεις του σοδομισμού, δεν δέχονταν παρά μόνο άντρες. Εκεί έβλεπε κανείς τακτικά δεκαέξι νεαρούς, από είκοσι ως τριάντα ετών, που με τις απεριόριστες ικανότητές τους φρόντιζαν να γευτούν οι τέσσερις ήρωές μας, σαν γυναίκες πια, τις πιο αισθησιακές απολαύσεις. Τους διάλεγαν με βάση το μέγεθος του πέους και ήταν απαραίτητη σχεδόν προϋπόθεση να έχει το υπέροχο αυτό όργανο τέτοια μεγαλοπρέπεια που να μην μπορεί ποτέ του να χωρέσει σε γυναίκα. Ήταν βασικός όρος· κι επει-

δή δεν δίσταζαν εμπρός σε κανένα έξοδο, σπάνια τον παραβίαζαν. Για να γευτούν όμως συγχρόνως όλες τις απολαύσεις, πρόσθεταν σ' αυτούς τους δεκαέξι συζύγους άλλα τόσα αγόρια, πολύ πιο νέα, που έπρεπε να παίζουν το ρόλο της γυναίκας. Τα πιο μικρά ήταν δώδεκα ετών και τα μεγαλύτερα δεκαοχτώ κι έπρεπε να έχουν, για να τα δεχτούν ανάμεσά τους, φρεσκάδα, καλή όψη, χάρη και παράστημα, αθωότητα και αφέλεια, χαρίσματα πολύ ανώτερα απ' ό,τι μπορούμε να σας περιγράψουμε. Δεν δέχονταν καμιά γυναίκα σ' αυτά τα αρσενικά όργια, όπου γινόταν ό,τι πιο λάγνο επινόησαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα.

Το δεύτερο δείπνο ήταν αφιερωμένο στα κορίτσια του καλού κόσμου· ήταν αναγκασμένα να εγκαταλείψουν εκεί την αλαζονική τους εμφάνιση και τη συνηθισμένη αυθάδεια της συμπεριφοράς τους, και έπρεπε ανάλογα με τα χρηματικά ποσά που τους έδιναν να παραδοθούν στα πιο ανώμαλα καπρίτσια, και συχνά μάλιστα να υποστούν εξευτελισμούς που τόσο άρεσαν σ' αυτούς τους ελευθέρους. Οι κοπέλες ήταν συνήθως δώδεκα: επειδή όμως το Παρίσι δεν μπορούσε να τους προμηθεύσει μεγάλη ποικιλία απ' αυτό το είδος τόσο συχνά όσο είχαν ανάγκη, συνδύαζαν αυτές τις βραδιές με άλλες όπου προσκαλούσαν αποκλειστικά άλλες τόσες γυναίκες, από ματρόνες ως συζύγους αξιωματούχων. Υπάρχουν πάνω από τέσσερις ως πέντε χιλιάδες γυναίκες στο Παρίσι που ανήκουν σ' αυτές τις τάξεις και που υποχρεώνονται να παίρνουν μέρος σε τέτοιου είδους γλέντια από ανάγκη ή από δίψα για πολυτέλεια. Για να βρεθούν

όμως χρειάζονται καλοί μεσάζοντες· και στην περι-
πτωση αυτή οι ελευθέριοί μας είχαν την ανώτερη εξυ-
πηρέτηση για να βρίσκουν σωστά θαύματα μέσα σ'
αυτή την ιδιόρρυθμη τάξη. Αλλά όσο τίμια κι αν ήταν
μια γυναίκα, έπρεπε να υποταχτεί στα πάντα· και τα
ελευθέρια ήθη τους, που δεν ανέχονταν ποτέ κανένα
όριο, διεγείρονταν εξαιρετικά όταν αυτά τα πλάσμα-
τα, που η φύση και οι κοινωνικές συμβάσεις έπρεπε
να είχαν απαλλάξει από τέτοιου είδους δοκιμασίες,
ήταν αναγκασμένα να υπομένουν βδελυρές και φρι-
κιστικές πράξεις. Από τη στιγμή που έφταναν εκεί
έπρεπε να είναι έτοιμες για τα πάντα, κι επειδή τα τέσ-
σερα αυτά καθάρματα είχαν όλες τις ορέξεις της πιο
βρομερής και χειρότερης κραιπάλης, αυτή η βασική
υποταγή στις επιθυμίες τους δεν ήταν μικρή υπόθεση.

Το τρίτο δείπνο προοριζόταν για τα πιο εξευτελι-
στικά και βρομερά πλάσματα που μπορείτε να αντα-
μώσετε. Όποιος κάτι ξέρει από τις παρεκτροπές της
κραιπάλης δεν θα δυσκολευτεί να καταλάβει αυτή
την εξεζητημένη ιδιοτροπία· είναι μεγάλη ηδονή να
κυλιέσαι, που λέει ο λόγος, μέσα στο βούρκο με τέ-
τοια πλάσματα· σου δίνεται η ευκαιρία ν' αφεθείς τε-
λείως, βρίσκεσαι μέσα στην πιο τερατώδη κραιπάλη,
τον πιο ολοκληρωμένο εξευτελισμό· κι αν συγκρίνεις
αυτές τις απολαύσεις είτε μ' εκείνες που γεύτηκες
την παραμονή είτε με τα ξεχωριστά πλάσματα που
φρόντισαν να τις γευτείς, βλέπεις πόσο νοστιμεύει
και η μια και η άλλη κατάχρηση. Σ' αυτά εδώ τα δεί-
πνα, επειδή η κραιπάλη ήταν πιο ολοκληρωμένη, δεν
άφηγαν να τους ξεφύγει τίποτα που θα μπορούσε να
της δώσει περισσότερη ποικιλία και νοστιμιά. Μέσα

σε έξι ώρες εμφανίζονταν εκατό πουτάνες και πολύ συχνά δεν έφευγαν όσες είχαν έρθει. Ας μη βιαζόμαστε όμως: αυτή η εξεζητημένη ιδιοτροπία απαιτεί λεπτομέρειες που δεν ήρθε ακόμη η στιγμή να εκθέσουμε.

Το τέταρτο δείπνο προοριζόταν για τις παρθένες. Δεν τις δέχονταν αν ήταν πάνω από δεκαπέντε ετών ή κάτω από επτά. Η κοινωνική τους θέση δεν είχε σημασία: τις διάλεγαν με μοναδικό κριτήριο το πρόσωπό τους: ήθελαν να είναι χαριτωμένο κι αυτές πρωτάρες: όσο για την παρθενιά τους, έπρεπε να είναι αυθεντική. Απίστευτη επιτήδευση της ακολασίας! Όχι πως ήθελαν, σώνει και καλά, να κόψουν όλα αυτά τα τριαντάφυλλα: και να το ήθελαν δεν θα μπορούσαν άλλωστε, γιατί ήταν πάντα είκοσι και από τους τέσσερις αυτούς ελευθέριους μόνο δύο ήταν σε θέση να ολοκληρώσουν μια τέτοια πράξη: ο ένας από τους άλλους δύο, ο δημόσιος ταμίας, δεν μπορούσε πια με κανέναν τρόπο να φτάσει σε στύση: όσο για τον επίσκοπο, μπορούσε να γευτεί την ηδονή μόνο μ' έναν τρόπο που μπορεί, το παραδέχομαι, να θίξει την τιμή μιας παρθένας, δεν παύει όμως ωστόσο να την αφήνει ακέραια. Ένα είχε σημασία: να είναι παρθένες: όσες δεν διακόρευαν οι ίδιοι τις άρπαζαν για δική τους λεία, μπροστά στα μάτια τους, μερικοί υπηρέτες τους εξίσου έκλυτοι με τ' αφεντικά τους, που ήταν πάντα στην ακολουθία τους για κάποιον λόγο.

Εκτός από τα τέσσερα αυτά δείπνα υπήρχε κι ένα άλλο κρυφό και ιδιαίτερο, κάθε Παρασκευή, με πολύ λιγότερα πρόσωπα απ' ό,τι τα τέσσερα άλλα, κι όμως

φοβερά πιο ακριβό. Σ' αυτό έπαιρναν μέρος μόνο τέσσερις κοπέλες από καλά σπίτια, αφού τις άρπαζαν από τους δικούς τους με πονηριά ή χρήμα. Οι γυναίκες αυτών των ελευθέρων σχεδόν πάντα μοιράζονταν μαζί τους αυτή την κραιπάλη· η απόλυτη υποταγή τους, οι φροντίδες τους, ο τρόπος που τους εξυπηρετούσαν της έδιναν κάθε φορά περισσότερη νοστιμιά. Είναι περιττό να μιλήσουμε για τα πλούσια και καλοδιαλεγμένα φαγητά σ' αυτά τα δείπνα· ούτε ένα από αυτά τα γεύματα δεν στοίχισε λιγότερο από δέκα χιλιάδες φράγκα, και είχαν ό,τι πιο σπάνιο και εκλεκτό μπορούν να προσφέρουν η Γαλλία και το εξωτερικό μαζί. Τα κρασιά και τα λικέρ ήταν άφθονα όσο και εξαιρετα, υπήρχαν φρούτα όλων των εποχών, ακόμη και μέσα στο χειμώνα· μπορούμε να βεβαιώσουμε, με δυο λόγια, ότι το τραπέζι του πιο μεγάλου μονάρχη της γης δεν ήταν στολισμένο με τόση γλιδή και μεγαλοπρέπεια όσο το δικό τους.

Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω για να σας περιγράψουμε όσο καλύτερα μπορούμε το καθένα από τα τέσσερα αυτά πρόσωπα χωριστά, χωρίς να θέλουμε να τα ωραιοποιήσουμε ή να σας γοητέψουμε και να σας συναρπάσουμε· θ' αφήσουμε να τα ζωγραφίσει η ίδια η φύση, που παρ' όλο της το χάος είναι συχνά αρκετά υπέροχη ακόμη και στις στιγμές της μεγαλύτερης διαφθοράς της. Γιατί – και τολμούμε να το πούμε εδώ – αν και το έγκλημα δεν έχει εκείνη την αβρότητα που βρίσκουμε στην αρετή, δεν είναι πάντα πιο υπέροχο; Δεν το χαρακτηρίζει συνεχώς ένα μεγαλείο και μια υπεροχή που του επιτρέπουν να κατανικά και πάντα θα κατανικά τη μονότονη και θη-

λυπρεπή γοητεία της αρετής; Θα μου πείτε: και σε τι χρησιμεύει το έγκλημα ή η αρετή; Και ρωτώ: εμείς είμαστε που θα ερευνήσουμε τους νόμους της φύσης; Από τη στιγμή που η διαστροφή τής είναι εξίσου απαραίτητη όσο και η αρετή, εμείς θ' αποφασίσουμε; Όταν μάλιστα είναι εκείνη που εμπνέει, στον ίδιο ίσως βαθμό, κάθε μας κλίση για το έγκλημα ή την αρετή, ανάλογα με τις αντίστοιχες ανάγκες της; Ας συνεχίσουμε όμως.

Ο ΔΟΥΚΑΣ ΝΤΕ ΜΠΛΑΝΖΙ βρέθηκε στα δεκαοχτώ του χρόνια με μια τεράστια περιουσία που την αύξησε ακόμα πιο πολύ με τις απάτες του· γνώρισε όλες τις αναποδιές που περιβάλλουν σαν κοπάδι κάθε πλουσιόπαιδο με κάποιο κύρος και στο οποίο δεν έχει τίποτα να αρνηθεί η ζωή: σχεδόν πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις οι δυνατότητες μετράνε όσο κι οι διαστροφές και αντιστέκεται κανείς σ' αυτές πολύ λιγότερο όταν του είναι εύκολο ν' αποκτήσει τα πάντα. Αν η φύση είχε χαρίσει στο δούκα μερικά στοιχειώδη προτερήματα, ίσως αυτά να είχαν αντισταθμίσει τους κινδύνους που τον περιέβαλλαν· η αλλόκοτη όμως αυτή μητέρα λες και συνεννοείται πότε-πότε με τη μοίρα για να δυναμώσει κάθε είδους διαστροφή που δίνει εκείνη σε μερικά της πλάσματα και περιμένει από αυτά φροντίδες πολύ διαφορετικές από εκείνες που προϋποθέτει η αρετή, επειδή ακριβώς τα χρειάζεται, αυτά τα πλάσματα, όσο και τ' άλλα· η φύση λοιπόν, προορίζοντας τον Μπλανζί να είναι αφάνταστα πλούσιος, τον είχε προικίσει και με όλη την άνεση, όλη τη φαντασία που χρειάζονται για να κα-

ταχραστεί τα πλούτη του. Του είχε δώσει, μαζί μ' ένα μυαλό ζοφερό και μοχθηρότατο, την πιο κακούργα και σκληρή ψυχή, που τη συνόδευαν παρεκτροπές στις ορέξεις και τα καπρίτσια του· από κει πήγαζε η τρομακτική ακολασία στην οποία είχε τόσο ιδιαίτερη κλίση ο δούκας. Γεννήθηκε απατεώνας, σκληρός, αυταρχικός, βάρβαρος, εγωιστής, εξίσου σπάταλος στις απολαύσεις του και τσιγκούνης όταν έπρεπε να είναι κάπου χρήσιμος· ψεύτης, λαίμαργος, μέθυσος, δειλός, σοδομίτης, αιμομίκτης, δολοφόνος, εμπρηστής, κλέφτης· ούτε μία αρετή δεν αντιστάθμιζε όλες αυτές τις διαστροφές. Τι λέω; Όχι μόνο δεν σεβόταν καμιά αρετή, αλλά και αισθανόταν φρίκη για όλες· ακούστηκε συχνά να λέει πως ένας άνθρωπος, για να είναι πράγματι ευτυχισμένος σ' αυτό τον κόσμο, δεν φτάνει μόνο να δοθεί σε κάθε είδους διαστροφή, αλλά και να μην επιτρέψει ποτέ στον εαυτό του οποιδήποτε αρετή· το ζήτημα δεν είναι μόνο να κάνεις πάντα το κακό, αλλά και να μην κάνεις ποτέ σου το καλό.

«Υπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι», έλεγε ο δούκας, «που οδηγούνται στο κακό μόνο όταν τους κατευθύνει το πάθος τους. Ύστερα από την παρεκτροπή η ψυχή τους, αφού ηρεμήσει, ξαναπαίρνει ατάραχη πια το δρόμο της αρετής· και περνώντας τη ζωή τους από συγκρούσεις σε σφάλματα κι από σφάλματα σε τύψεις, πεθαίνουν μια μέρα και δεν μπορούμε να πούμε με ακρίβεια ποιος ήταν ο ρόλος τους σ' αυτή τη γη. Τέτοιοι άνθρωποι», συνέχιζε, «πρέπει να είναι δυστυχισμένοι: συνεχώς αβέβαιοι, συνεχώς αναποφάσιστοι, περνάνε όλη τους τη ζωή μισώντας το πρωί

αυτό που έκαναν το βράδυ. Σίγουροι πως θα μετα-
νιώσουν για τις απολαύσεις που γεύονται, τρέμουν
όταν αφήνονται σ' αυτές κι έτσι γίνονται συγχρόνως
ενάρετοι μέσα στο έγκλημα και εγκληματίες μέσα
στην αρετή. Ο χαρακτήρας μου είναι πιο σταθερός»,
πρόσθετε ο ήρωάς μας, «και δεν πρόκειται ποτέ να
διαψευστεί μ' αυτό τον τρόπο. Δεν ζυγίζω ποτέ τις
επιλογές μου, κι επειδή είμαι πάντα σίγουρος πως θα
βρω την ηδονή σ' αυτό που κάνω, η μεταμέλεια δεν
έρχεται ποτέ να εξασθενήσει τη γοητεία της. Δια-
μόρφωσα για τον εαυτό μου σίγουρες αρχές· από μι-
κρός μένω πιστός σ' αυτές και φέρομαι πάντα με συ-
νέπεια. Χάρη σ' αυτές γνώρισα το κενό και την ανυ-
παρξία της αρετής. Τη μισώ και δεν πρόκειται ποτέ
να με δείτε να επιστρέφω σ' αυτήν. Οι αρχές μου μ'
έχουν πείσει πως μόνο η διαστροφή επιτρέπει στον
άνθρωπο να δοκιμάσει τη σαρκική και ηθική ηδονή,
πηγή των πιο εύγευστων ηδονών· και σ' αυτές δίνο-
μαι ολόκληρος. Έταξα από νωρίς τον εαυτό μου πά-
νω από τις χίμαιρες της θρησκείας κι έχω τελειωτικά
πειστεί πως η ύπαρξη του δημιουργού είναι ένας
εξοργιστικός παραλογισμός που ούτε τα παιδιά δεν
τον πιστεύουν πια. Δεν έχω καμιά ανάγκη να κατα-
πιέσω τις ορμές μου μόνο και μόνο για να του γίνω
αρεστός. Μου τις έδωσε η φύση αυτές τις ορμές, κι
αν αντισταθώ σ' αυτές, θα την εξοργίσω· αν μου έδω-
σε κακές ορμές, είναι γιατί έτσι τις χρειαζόταν για
τους σκοπούς της. Εγώ δεν είμαι παρά μια μηχανή
στα χέρια της που την κινεί όπως εκείνη θέλει και
δεν έχω κάνει ούτε ένα έγκλημα που να μην την εξυ-
πηρετεί· όσο περισσότερο με σπρώχνει στο έγκλημα.

τόσο περισσότερο το έχει ανάγκη: θα ήμουν ηλίθιος αν της αντιστεκόμουν. Έχω λοιπόν μόνο τους νόμους εναντίον μου, αλλά τους αψηφώ με το χρυσάφι μου και το κύρος μου βρίσκομαι πάνω απ' όλες αυτές τις χυδαίες συμφορές που κανονικά πρέπει να πλήττουν μόνο το λαό».

Αν έφερνε κανείς αντίρρηση στο δούκα πως παρ' όλα αυτά υπάρχει σ' όλους τους ανθρώπους η ιδέα του δίκαιου και του άδικου, που είναι κι αυτά γέννημα της φύσης γιατί τα συναντούμε εξίσου σε όλους τους λαούς, ακόμη και στους απολίτιστους, απαντούσε με σιγουριά πως αυτή η ιδέα είναι πάντα σχετική, ότι ο πιο δυνατός κρίνει πάντα πως είναι απολύτως δίκαιο αυτό που στα μάτια του αδύνατου περνά για άδικο, κι αν βάλουμε τον ένα στη θέση του άλλου, την ίδια στιγμή αλλάζουν κι οι δυο εξίσου τρόπο σκέψης. Από κει έβγαλε το συμπέρασμα πως πραγματικά δίκαιο είναι μόνο αυτό που μας ευχαριστεί και άδικο ό,τι είναι οδυνηρό· πως τη στιγμή που έπαιρνε εκατό λουδοβίκια από την τσέπη κάποιου η πράξη του ήταν απολύτως δίκαιη για τον εαυτό του, κι ας την έβλεπε ο άλλος με διαφορετικό μάτι· κι ότι αφού όλες αυτές οι ιδέες είναι αυθαίρετες, είναι τρελός όποιος επιτρέπει στον εαυτό του να τον δεσμεύουν. Με κάτι τέτοιους συλλογισμούς νομιμοποιούσε ο δούκας όλα του τα ελαττώματα· κι επειδή ήταν πανέξυπνος, τα επιχειρήματά του περνούσαν για αναμφισβήτητα. Προσαρμόζοντας λοιπόν τη συμπεριφορά του στη φιλοσοφία του, από την πιο τρυφερή του νεότητά, ρίχτηκε ξέφρενα στις πιο επαίσχυντες, στις πιο καταπληκτικές παρεκτροπές. Ο πατέρας του είχε πε-

θάνει νέος και του άφησε, όπως είπα, μια τεράστια περιουσία, με τον όρο ν' αφήσει ο νεαρός τη μητέρα του να απολαύσει, όσο ζούσε, ένα μεγάλο μέρος της. Αυτή η κατάσταση δεν άργησε να δυσαρεστήσει τον Μπλανζί, και το κάθαρμα, βλέποντας πως μόνο με το δηλητήριο μπορούσε ν' αποφύγει αυτό τον όρο, αποφάσισε να το χρησιμοποιήσει αμέσως. Αλλά ο πανούργος, που βρισκόταν τότε ακόμη στην αρχή της έκλυτης σταδιοδρομίας του, δεν τόλμησε να δράσει ο ίδιος· παρακίνησε μία από τις αδελφές του, που μαζί της είχε παράνομες σχέσεις, ν' αναλάβει εκείνη τη δολοφονία· κι άφησε να εννοηθεί πως, αν τα κατάφερνε, θα της επέτρεπε ν' απολαύσει ένα μέρος της περιουσίας που θα περνούσε στα χέρια του με το θάνατο της μητέρας τους. Η νέα όμως έφριξε εμπρός σ' αυτή την ιδέα και ο δούκας, βλέποντας πως δεν είχε εμπιστευτεί σε καλά χέρια το μυστικό του και κινδύνευε έτσι να προδοθεί, αποφάσισε αυτοστιγμεί να προσθέσει στο θύμα του αυτήν που θέλησε να έχει για συνένοχό του. Οδήγησε και τις δύο γυναίκες σε μια από τις ιδιοκτησίες του, απ' όπου οι δυο άμοιρες δεν γύρισαν ποτέ. Τίποτα δεν εμπυχώνει τόσο όσο το πρώτο έγκλημα που μένει ατιμώρητο. Ύστερα από αυτή τη δοκιμασία ο δούκας αποχαλινώθηκε. Χρησιμοποιούσε το δηλητήριο μόλις κανείς, με το παραμικρό, στεκόταν εμπόδιο στις επιθυμίες του. Από τους φόνους που του υπαγόρευε η ανάγκη πέρασε σύντομα στους φόνους που του υπαγόρευε η λαγνεία· συνέλαβε την ιδέα της ολέθριας αυτής παρεκτροπής που μας κάνει ν' απολαμβάνουμε τα βάσανα του άλλου· κατάλαβε πως ένας βίαιος κλωνι-

σμός που επηρεάζει έναν αντίπαλο προκαλεί στη μάζα των νεύρων μια δόνηση που έχει σαν αποτέλεσμα να ερεθίσει τα ζωικά ένστικτα που διαπερνούν τα νεύρα και τ' αναγκάζει έτσι να πιέσουν τα διεγερτικά νεύρα για να προκαλέσουν, με βάση τον αρχικό κραδασμό, αυτό που λέμε ακόλαστη αίσθηση. Βάλθηκε συνεπώς να κλέβει και να σκοτώνει, έχοντας για μοναδικές του αρχές την κραιπάλη και τα ελευθέρια ήθη, με τον ίδιο τρόπο που κάποιος άλλος για να εξάψει τα ίδια ακριβώς πάθη αρκείται να πηγαίνει σε πόρνες. Στα είκοσι τρία του συνεννοήθηκε με τρεις από τους ακόλαστους συντρόφους του, που είχε φροντίσει να τους εμποτίσει με τη φιλοσοφία του, να πάνε να σταματήσουν μια ταξιδιωτική άμαξα σ' έναν εξοχικό δρόμο, να βιάσουν τους άντρες και τις γυναίκες, μετά να τους σκοτώσουν, να τους πάρουν τα χρήματα, που σίγουρα τους ήταν περιττά πια, και να πάνε κι οι τρεις τους το ίδιο βράδυ στο χορό της Όπερας για να αποδείξουν το άλλοθί τους. Το έγκλημα έγινε καλύτερα απ' ό,τι το σχεδίασαν: βίασαν και έσφαξαν δυο χαριτωμένες κοπέλες στην αγκαλιά της μητέρας τους· πρόσθεσαν σ' αυτό το έγκλημα ένα σωρό άλλες φρικιαστικές πράξεις, και κανείς δεν τόλμησε να τον υποψιαστεί. Αφού βαρέθηκε τη χαριτωμένη σύζυγο που του είχε δώσει ο πατέρας του πριν πεθάνει, ο νεαρός Μπλανζί δεν άργησε να τη στείλει συντροφιά στην ψυχή της μητέρας του, της αδελφής του κι όλων των άλλων θυμάτων του· κι αυτό για να παντρευτεί μια αρκετά πλούσια κοπέλα που ήταν γνωστό ωστόσο σε όλους πως είχε ατιμαστεί· κι ας ήξερε πολύ καλά πως ήταν ερωμένη του αδελφού του. Ήταν

η μητέρα της Αλίν, μιας από τις ηρωίδες του μυθιστορηματός μας για την οποία μιλήσαμε λίγο πιο πάνω. Η δεύτερη σύζυγος σύντομα θυσιάστηκε όπως η πρώτη, παραχωρώντας τη θέση της σε μια τρίτη που δεν άργησε να πάθει τα ίδια με τη δεύτερη. Ο κόσμος έλεγε ότι τις γυναίκες του τις σκότωνε με τις τεράστιες διαστάσεις του. Κι επειδή ήταν σ' όλα του κάτι το τρομερό, ο δούκας άφησε να διαδοθεί μια τέτοια γνώμη που κάλυπτε την αλήθεια. Πράγματι, αυτός ο τρομακτικός κολοσσός θύμιζε τον Ηρακλή ή κάποιον Κένταυρο: ο δούκας είχε ύψος πέντε πόδια κι έντεκα δάχτυλα, άκρα γεμάτα δύναμη κι ενεργητικότητα, πολύ γερές αρθρώσεις, νεύρα με μοναδική εκστατικότητα. Προσθέστε σ' όλα αυτά ένα αρρενωπό και περήφανο πρόσωπο, πολύ μεγάλα μαύρα μάτια, ωραία μελαχρινά φρύδια, μια αετίσια μύτη, ωραία δόντια, ένα ύφος όλο υγεία και φρεσκάδα, φαρδεΐς ώμους, ένα γεμάτο αλλά καλοσχηματισμένο σκαρί, ωραία λαγόνια, εξαισίους γλουτούς, τα πιο ωραία πόδια του κόσμου, μια σιδερένια ιδιοσυγκρασία, μια αλογίσια δύναμη, ένα πραγματικά μουλαρίσιο πέος, εκπληκτικά τριχωτό, προικισμένο με την ιδιότητα να χάνει το σπέρμα του όσο συχνά ήθελε αυτός μέσα στη μέρα (ακόμη και στα πενήντα του που ήταν τότε), μια σχεδόν μόνιμη στύση αυτού του πέους που είχε οχτώ δάχτυλα περίμετρο και δώδεκα μήκος: έτσι θα έχετε το πορτρέτο του δούκα ντε Μπλανζί σαν να το είχατε σχεδιάσει με τα ίδια σας τα χέρια. Τι γινόταν όμως, Θεέ μου, όταν αυτό το αριστούργημα της φύσης, το τόσο βίαιο στις επιθυμίες του, το στεφάνωνε η μέθη της ηδονής; Δεν ήταν άνθρωπος πια

αλλά μανιασμένος τίγρης. Αλίμονο σ' όποιοι υηηρε-
τούσε εκείνη τη στιγμή τα πάθη του: από το πρησμέ-
νο στήθος του πετάγονταν φοβερές κραυγές, φριχτές
βλαστήμιες, τα μάτια του έμοιαζαν να βγάζουν φλό-
γες, άφριζε, χλιμίντριζε, θα μπορούσες να τον πάρεις
για τον ίδιο το θεό της λαγνείας. Μ' όποιοι τρόπο κι
αν απολάμβανε την ηδονή εκείνη τη στιγμή, έχανε
πάντα τον έλεγχο των χεριών του και είχε πολλές φο-
ρές, τη στιγμή που εκσπερμάτωνε ύπουλα, πνίξει επι-
τόπου μια γυναίκα. Όταν ηρεμούσε, διαδεχόταν την
παρεκτροπή του σχεδόν αμέσως η πιο τέλεια αμερι-
μνησία για τις ατιμίες στις οποίες είχε αφεθεί· κι από
αυτή την αδιαφορία, από μια τέτοια απάθεια, πήγα-
ζαν σχεδόν αμέσως καινούργιες σπίθες ηδονής.

Ο δούκας στα νιάτα του είχε καταφέρει να χύσει
μέχρι και δεκαοχτώ φορές μέσα στην ίδια μέρα χωρίς
να δείχνει περισσότερο εξαντλημένος μετά την τελευ-
ταία φορά απ' ό,τι ύστερα από την πρώτη. Εφτά ή
οχτώ φορές μέσα στο ίδιο διάστημα δεν τον τρόμαζαν
καθόλου, ακόμη και τώρα, ύστερα από μισό αιώνα
ζωής. Εδώ και είκοσι πέντε χρόνια ήταν συνηθισμέ-
νος στον παθητικό σοδομισμό και άντεχε τις επιθέ-
σεις με το ίδιο σθένος που τις ανταπέδιδε αμέσως με-
τά ο ίδιος, όταν του ερχόταν κέφι ν' αλλάξει ρόλο. Εί-
χε βάλει στοίχημα και άντεξε ως και πενήντα εφό-
δους σε μια μέρα. Προικισμένος όπως είπαμε με μια
φοβερή δύναμη, του έφτανε το χέρι του για να βιάσει
μια κοπέλα· το είχε αποδείξει πολλές φορές. Στοιχη-
μάτισε μια μέρα πως θα πνίξει ένα άλογο ανάμεσα
στα σκέλια του και το ζώο ψόφησε τη στιγμή που
εκείνος είχε ορίσει. Οι καταχρήσεις του στο φαγοπό-

τι ξεπερνούσαν, αν είναι δυνατό, ακόμα κι αυτές του κρεβατιού. Κανείς δεν μπορούσε να συλλάβει πού πήγαιναν οι τεράστιες ποσότητες φαγητού που καταβρόχθιζε. Έπαιρνε τακτικά τρία γεύματα, μεγάλα και πλουσιοπάροχα και τα τρία, και η κανονική του δόση ήταν δέκα μπουκάλες κρασί της Βουργουνδίας. Είχε καταφέρει να πει μέχρι και τριάντα κι έβαζε στοίχημα μ' όποιον ήθελε να φτάσει τις πενήντα. Επειδή όμως η μέθη του επηρεαζόταν από τα πάθη του, μόλις τα γλυκά πιotá ή τα κρασιά τού φούντωναν το κεφάλι, μάνιαζε κι έπρεπε τότε να τον δέσουν. Και κοντά σ' όλα αυτά, ποιος θα το φανταζόταν; Τόσο πολύ αληθεύει πως δεν ανταποκρίνεται και τόσο η ψυχή στις σωματικές διαθέσεις: ακόμη κι ένα κάπως θαρραλέο παιδί ήταν ικανό να τρομάξει αυτό τον κολοσσό· κι όταν δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει την πανουργία ή την απάτη για να απαλλαγεί από τον εχθρό του, γινόταν συνεσταλμένος και δειλός· η ιδέα και μόνο της πιο ακίνδυνης συμπλοκής, με ίσους όρους όμως, ήταν ικανή να τον τρέψει σε φυγή ως τα πέρατα της γης. Ωστόσο, όπως συνηθίζεται, είχε πάρει μέρος σε μια-δυο εκστρατείες, αλλά είχε τόσο ντροπιστεί που εγκατέλειψε αμέσως το στρατό. Χρησιμοποιώντας το μυαλό του και το θράσος του για να δικαιολογήσει τα αίσχη του, ισχυριζόταν με κομπασμό πως, αφού η δειλία είναι απλά και μόνο πόθος για αυτοσυντήρηση, δεν είναι δυνατό λογικοί άνθρωποι να την κατακρίνουν σαν ελάττωμα.

Δεν έχουμε παρά να διατηρήσουμε ακριβώς τα ίδια ηθικά γνωρίσματα και να τα προσαρμόσουμε σε

μια σωματική διάπλαση απείρως κατώτερη απ' αυτήν που σας περιγράψαμε πιο πάνω για να σας δώσουμε το πορτρέτο του ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΤΕ ..., αδελφού του δούκα ντε Μπλανζί. Ίδια μαυρίλα στην ψυχή, ίδια ροπή προς το έγκλημα· περιφρονούσε κι αυτός τη θρησκεία, ήταν εξίσου άθεος, εξίσου πονηρός, μόνο που το μυαλό του ήταν πιο ευλύγιστο, πιο ικανό, κι έστελνε τα θύματά του στον άλλο κόσμο με περισσότερη τέχνη· η κοψιά του όμως ήταν λεπτή κι ανάλαφρη, το σώμα του κοντό και λεπτοκαμωμένο, η υγεία του επισφαλής, τα νεύρα του πολύ ευαίσθητα· ο τρόπος που γευόταν την ηδονή ήταν πιο εξεζητημένος, οι ικανότητές του μέτριες, το πέος του πολύ κανονικό, μάλλον μικρό· κατόρθωνε όμως να φυλάγει τις δυνάμεις του με τόση τέχνη και η απώλεια ήταν τόσο μικρή ώστε η διαρκώς φλογισμένη φαντασία του του επέτρεπε να γεύεται την ηδονή τόσο συχνά όσο και ο αδελφός του· εξάλλου οι αισθήσεις του ήταν τόσο λεπτές, το νευρικό του σύστημα αναστατωνόταν τόσο τρομερά ώστε λιποθυμούσε συχνά μόλις εκσπερμάτωνε κι έχανε σχεδόν πάντα τις αισθήσεις του.

Ήταν τότε σαράντα πέντε ετών, με πολύ λεπτή φυσιογνωμία, αρκετά όμορφα μάτια, αλλά άσχημο στόμα και άσχημα δόντια, με άσπρο σώμα, άτριχο κώλο, μικρό αλλά καλοχυμένο, και το πέος του είχε πέντε δάχτυλα περίμετρο και δέκα μήκος. Την ενεργητική και την παθητική σοδομία τις λάτρευε σαν είδωλα, περισσότερο όμως την τελευταία· περνούσε τη ζωή του με το να τον τρώει απ' τον κώλο· αυτή η απόλαυση που δεν απαιτεί ποτέ μεγάλη κατανάλωση δυνάμεων ταίριαζε μια χαρά στις πολύ μικρές του δυνατό-

τητες. Θα μιλήσουμε αλλού για τις άλλες του ορέξεις. Όσο για το φαγητό, συναγωνιζόταν σχεδόν τον αδελφό του, συνδυάζοντας κάπως περισσότερο αισθησιασμό. Ο σεβασμιότατος, εξίσου κάθαρμα με τον πρωτότοκο, είχε γνωρίσματα που τον εξίσωναν με τις περίφημες πράξεις του ήρωα που σας περιγράψαμε πιο πάνω. Μας φτάνει ν' αναφέρουμε ένα και μόνο: όσα θα διαβάσετε παρακάτω αρκούν για να σας δείξουν τι ήταν ικανός να κάνει, τι ήξερε και τι μπορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος.

Ένας φίλος του, άνθρωπος αφάνταστα πλούσιος, είχε κάποτε μια σχέση με μια κοπέλα καθώς πρέπει και απέκτησε μαζί της δυο παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Ωστόσο δεν μπόρεσε ποτέ του να την παντρευτεί και η κοπέλα πήρε κάποιον άλλον. Ο εραστής της άτυχης αυτής νέας πέθανε νέος, αφήνοντας όμως πίσω του μια τεράστια περιουσία: επειδή δεν είχε κανένα συγγενή που να τον ενδιαφέρει πράγματι, σκέφτηκε ν' αφήσει όλα του τ' αγαθά στους δύο άτυχους καρπούς που του έδωσε η σχέση του με την κοπέλα. Λίγο πριν πεθάνει, εξομολογήθηκε το σχέδιό του στον επίσκοπο και του έδωσε τα σχετικά συμβόλαια με τη σύσταση ν' αναλάβει τη μόρφωση των δυο ορφανών και να δώσει στο καθένα το μερίδιό του μόλις φτάσει στην ηλικία που ορίζουν οι νόμοι. Παράγγειλε συγχρόνως στον ιεράρχη να αξιοποιήσει ως τότε τα κεφάλαια των παιδιών που θα κηδεμόνευε για να διπλασιαστεί έτσι η περιουσία τους. Του εξομολογήθηκε επίσης ότι σκόπευε να μη μάθει η μητέρα τους στον αιώνα τον άπαντα όσα έκανε αυτός για τα παιδιά της: είχε μάλιστα την απαίτηση να

μην της πούνε απολύτως τίποτα. Μόλις ταχτοποιήθηκαν όλα αυτά, ο ετοιμοθάνατος έκλεισε τα μάτια του κι ο σεβασμιότατος βρέθηκε μ' ένα εκατομμύριο και δυο παιδιά στα χέρια του. Το κάθαγμα δεν δίστασε και πολύ πριν πάρει την απόφασή του: ο ετοιμοθάνατος είχε μιλήσει μόνο σ' αυτόν, η μητέρα δεν έπρεπε να μάθει τίποτα, τα παιδιά ήταν μόλις τεσσάρων ή πέντε ετών. Διέδωσε πως ο φίλος του ξεψυχώντας είχε αφήσει την περιουσία του στους φτωχούς και την ίδια κιόλας μέρα ο απατεώνας την άρπαξε. Δεν του έφτανε όμως που κατέστρεψε τα δυο δυστυχημένα παιδιά: ο επίσκοπος, που δεν έκανε ποτέ του κάποιο έγκλημα χωρίς να σχεδιάσει αυτοστιγμεί ένα καινούργιο, έχοντας πια τη συγκατάθεση του φίλου του, πήγε και πήρε τα παιδιά από το οικοτροφείο όπου μεγάλωναν και τα τοποθέτησε κοντά σε δικούς του ανθρώπους, μιας και είχε πάρει από τότε την απόφαση να τα βάλει σύντομα στην υπηρεσία της απαίσιης ηδονής του. Περίμενε να κλείσουν τα δεκατρία τους: πρώτο έφτασε το αγοράκι σ' αυτή την ηλικία: το χάρηκε για καλά, το γαλούχησε σ' όλες του τις ασωτίες κι επειδή ήταν εξαιρετικά όμορφο γλέντησε μαζί του οχτώ ολόκληρες μέρες. Το κοριτσάκι όμως δεν τα κατάφερε τόσο καλά: όταν έφτασε στην ηλικία που όριζε ο νόμος, ήταν πολύ άσχημο: αλλά εμπρός στη φιλήδονη μανία του τίποτα δεν σταματούσε αυτό το κάθαγμα. Μόλις κόρεσε τις επιθυμίες του, φοβήθηκε μήπως, αν άφηνε τα παιδιά να ζήσουν, κατάφερναν ν' ανακαλύψουν τίποτα από το μυστικό που τα αφορούσε. Τα οδήγησε σε μια ιδιοκτησία του αδελφού του στην εξοχή και, σίγουρος πως

θα ξαναβρεί μ' ένα καινούργιο έγκλημα κάποιες σπίθες λαγνείας που η ηδονή τού είχε στερήσει πριν από λίγο, τα θυσίασε και τα δύο στα άγρια πάθη του· συνόδεψε μάλιστα το θάνατό τους με τόσο τσουχτερά και ωμά επεισόδια που δεν άργησε να νιώσει πάλι ηδονή μέσα στα βασανιστήρια που τους επέβαλε. Δυστυχώς είναι κοινό μυστικό πως δεν υπάρχει ελευθέριος ριζωμένος κάπως μέσα στη διαστροφή που να μην ξέρει πόσο το έγκλημα επηρεάζει τις αισθήσεις και πόσο καθορίζει ηδονικά την εκσπερμάτωση. Καλό είναι λοιπόν να πάρετε τα μέτρα σας εμπρός σε μια τέτοια αλήθεια πριν επιχειρήσετε να διαβάσετε ένα έργο που σκοπό έχει επίσης να αναπτύξει αυτή τη θεωρία.

Ήσυχος πια από κάθε πλευρά, ο σεβασμιότατος γύρισε στο Παρίσι για ν' απολαύσει τους καρπούς των φρικτών του εγκλημάτων χωρίς την παραμικρή τύψη· κι ας είχε εξαπατήσει τις προθέσεις ενός ανθρώπου που δεν ήταν πια σε θέση ούτε να πονέσει ούτε να χαρεί.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΝΤΕ ΚΥΡΒΑΛ ήταν ο πρεσβύτερος σ' αυτή την ομήγυρη. Εξήντα ετών περίπου και αρκετά φθαρμένος από την άσωτη ζωή, είχε καταντήσει σχεδόν σκελετός. Ήταν ψηλός, στεγνός, αδύνατος, με μάτια βαθουλωτά και σβησμένα, μ' ένα στόμα κάτωχρο κι αρρωστημένο, με ανασηκωμένο πιγούνι και μακριά μύτη. Ήταν πολύ τριχωτός, σαν σάτυρος, η πλάτη του ήταν ίσια και οι γλουτοί του πλαδαροί και πεσμένοι· έμοιαζαν μάλλον με δυο βρόμικα κουρέλια που έπαιζαν πάνω στα μπούτια του· το δέρμα

τους ήταν τόσο μαραμένο από το πολύ μαστίγωμα που μπορούσες να το στρίψεις με τα δάχτυλά σου χωρίς να νιώσει τίποτα. Στη μέση των γλουτών, που ούτε χρειαζόταν καν να τους ανοίξεις, ξεχώριζε ένα τεράστιο στόμιο που με τη πελώρια διάμετρό του, την οσμή και το χρώμα του θύμιζε περισσότερο λεκάνη τουαλέτας παρά κωλότρυπα. Και για αποκορύφωμα της γοητείας του, αυτό το γουρούνι των Σοδόμων είχε τη συνήθεια να διατηρεί αυτό το σημείο τόσο ακάθαρτο που υπήρχε μόνιμα γύρω του βρόμα ίσαμε δυο δάχτυλα πάχος. Κάτω από την πλαδαρή και κάτωχρη κοιλιά του που ήταν καταζαρωμένη, ξεχώριζες, μέσα σ' ένα δάσος από τρίχες, ένα εργαλείο που όταν ήταν σε σύση έφτανε να έχει μήκος οχτώ δάχτυλα και περίμετρο επτά· αλλά σ' αυτή την κατάσταση βρισκόταν πολύ σπάνια και χρειαζόταν μια ολόκληρη σειρά από παθιασμένες προσπάθειες για να πετύχει κάτι τέτοιο. Παρ' όλα αυτά, τα κατάφερε τουλάχιστον δυο-τρεις φορές την εβδομάδα, και τότε ο πρόεδρος απαύτωνε αδιακρίτως κάθε τρύπα· σε πισινό μάλιστα αγοριού τού ήταν ακόμη πιο πολύτιμη. Ο πρόεδρος είχε κάνει περιτομή κι έτσι το κεφάλι της πούτσας του δεν σκεπαζόταν ποτέ· είναι μια διαδικασία που διευκολύνει πολύ την ηδονή και στην οποία θα έπρεπε να υποβληθούν όλοι οι φιλήδονοι άνθρωποι. Αλλά ένας από τους σκοπούς της είναι να διατηρείται αυτό το μέρος πιο καθαρό: κάθε άλλο παρά κάτι τέτοιο φρόντιζε ο Κυρβάλ· επειδή ήταν σ' αυτό το σημείο τόσο βρόμικος όσο κι από πίσω, η περίμετρος στο γυμνό αυτό κεφάλι, που ήταν πολύ χοντρό από φυσικού του, μεγάλωνε τουλάχιστον κατά ένα δάχτυ-

λο. Εξίσου ακάθαρτος σ' όλο του το σώμα, ο πρόεδρος, που είχε επιπλέον και ορξείς τουλάχιστον τόσο βρομερές όσο σιχαμένος ήταν κι ο ίδιος, καταντούσε να βρομοκοπά τόσο πολύ που δεν θ' άρεσε και σε πολύ κόσμο να τον πλησιάζει: οι συνάδελφοί του όμως δεν ήταν από τους ανθρώπους που σκανδαλίζονται με τέτοια μικροπράγματα και ούτε καν που του μιλούσανε ποτέ γι' αυτό. Λίγοι άνθρωποι υπήρξαν τόσο αισχροί και έκλυτοι όσο ο πρόεδρος: αλλά επειδή ήταν τελείως αποκαμωμένος κι απολύτως αποκτηνωμένος, δεν του έμενε πια τίποτ' άλλο εκτός από τη διαφθορά και την κραιπάλη των ελευθερίων ηθών. Δεν του έφταναν τρεις ώρες καταχρήσεις και μάλιστα από τις πιο αισχρές για να προκαλέσει στον εαυτό του έναν κάποιον ηδονικό ερεθισμό. Αν και η εκσπερμάτωση ήταν πιο συχνή από τη στύση, και σχεδόν μια φορά τη μέρα, του ήταν πολύ δύσκολο να φτάσει ως εκεί ή του χρειαζόταν να κάνει ένα σωρό περίεργα πράγματα για να τα καταφέρει· και πολλές φορές με τόσο ωμά και αισχρά μέσα ώστε όσοι υπηρετούσαν τις απολαύσεις του συχνά εγκατέλειπαν κάθε προσπάθεια· κι αυτό του προκαλούσε κάτι σαν λάγνο θυμό, που είχε καμιά φορά αποτέλεσμα να πετύχει ό,τι δεν κατόρθωνε μ' άλλον τρόπο. Ο Κυρβάλ ήταν τόσο πολύ βυθισμένος στο βόρβορο της ασωτίας και των ελευθερίων ηθών που του ήταν σχεδόν αδύνατο να μιλήσει για κάτι άλλο εκτός από αυτά. Στο στόμα του, όπως και μέσα στην καρδιά του, είχε συνέχεια τις πιο βρομερές εκφράσεις, που τις συνδύαζε όσο πιο έντονα μπορούσε με τις βλαστήμιες και τις κατάρες που του υπαγόρευε η πραγματική του απέ-

χθεια για ό,τι είχε σχέση με τη θρησκεία, ακολουθώντας έτσι το παράδειγμα των συναδέλφων του. Αυτή τη διανοητική αστάθεια δυνάμωνε μια σχεδόν μόνιμη κατάσταση μέθης όπου του άρεσε να βρίσκεται· έτσι, εδώ και μερικά χρόνια είχε ένα ύφος ηλίθιο κι αποβλακωμένο που του χάριζε, όπως ισχυριζόταν, τις πιο αγαπημένες του τέρψεις.

Από πάντα ήταν λαίμαργος όσο και μέθυσος, και σ' αυτό μόνο ήταν ικανός ν' αντιμετωπίσει το δούκα· και στη συνέχεια αυτής της ιστορίας θα δούμε τους άθλους του σ' αυτό τον τομέα, που θα καταπλήξουν χωρίς άλλο τους πιο διάσημους φαγάδες μας.

Εδώ και δέκα χρόνια ο Κυρβάλ δεν εξασκούσε πια τα δικαστικά του καθήκοντα· όχι μόνο γιατί δεν του το επέτρεπε η κατάσταση του, αλλά νομίζω πως, ακόμη κι αν μπορούσε, θα του είχαν συστήσει να εγκαταλείψει τη θέση του για την υπόλοιπη ζωή του.

Η ζωή του Κυρβάλ υπήρξε πάρα πολύ ελευθέρια· όλες οι παρεκτροπές τού ήταν οικείες, κι όσοι τον ήξεραν από κοντά είχαν ισχυρές υποψίες πως χρωστούσε την τεράστια περιουσία του σε δυο-τρία στυγερά εγκλήματα. Ωστόσο είναι πολύ πιθανό – και η ιστορία που ακολουθεί δεν μας διαψεύδει καθόλου – ότι ακρότητες τέτοιου είδους είχαν τον τρόπο να τον διεγείρουν τρομερά· κι αιτία για τον αποκλεισμό του από το δικαστικό σώμα ήταν αυτή εδώ η περιπέτεια που δυστυχώς έκανε κάποιο θόρυβο. Θα την αναφέρουμε για να σας δώσουμε μια ιδέα για το χαρακτήρα του.

Κοντά στο αρχοντικό του Κυρβάλ ζούσε ένας δυστυχισμένος αχθοφόρος, πατέρας μιας χαριτωμένης κοπελίτσας, που καταντούσε όμως γελοίος με το συ-

ναισθηματισμό του. Είκοσι φορές και με κάθε τρόπο είχαν στείλει μηνύματα σ' αυτόν τον δυστυχημένο και τη γυναίκα του για να τους δελεάσουν με προτάσεις για την κόρη τους, χωρίς όμως να καταφέρουν να τους κλονίσουν· ο Κυρβάλ, που ήταν πίσω απ' αυτές τις διαπραγματεύσεις και που οι επανειλημμένες αρνήσεις τους τον εξοργίζανε ακόμη περισσότερο, δεν ήξερε πια τι άλλο να κάνει για να απολαύσει το κορίτσι και να το υποτάξει στα ακόλαστα καπρίτσια του, όταν σκέφτηκε πολύ απλά να καταδικάσουν τον πατέρα στο μαρτύριο του τροχού για να μπορέσει έτσι να παρασύρει την κοπέλα στο κρεβάτι του. Όσο καλά επινόησε το τέχνασμά του, άλλο τόσο πέτυχε στην εκτέλεσή του. Δυο-τρεις αλιτήριοι, πληρωμένοι από τον πρόεδρο, ανακατεύτηκαν στην υπόθεση και, πριν τελειώσει ο μήνας, έμπλεξαν το δύστυχο αχθοφόρο σ' ένα φανταστικό έγκλημα που τάχατες έγινε μπροστά στη πόρτα του: κι έτσι τον οδήγησαν στα μουντρούμια της Κονσιερζερι. Όπως μπορείτε εύκολα να φανταστείτε, ο πρόεδρος άρπαξε αμέσως την υπόθεση στα χέρια του, κι επειδή δεν είχε καμιά όρεξη να την αφήσει να χρονίζει, μέσα σε τρεις μέρες, χάρη στις πανουργίες του και το χρήμα του, ο δυστυχημένος αχθοφόρος καταδικάστηκε να δεθεί ζωντανός στον τροχό: το μόνο έγκλημά του ήταν που ήθελε να διαφυλάξει τη δική του τιμή και της κόρης του.

Στο μεταξύ ξανάρχισαν οι προτάσεις. Πήγαν και βρήκαν τη μητέρα, της παράστησαν πως ήταν στο χέρι της να σώσει τον άντρα της και πως, αν ικανοποιούσε τον πρόεδρο, ήταν φανερό πως μ' αυτό τον τρόπο αυτός θα γλίτωνε τον άντρα της από τη φριχτή μοίρα

που τον περίμενε. Δεν μπορούσε να ταλαντεύεται άλλο πια. Η γυναίκα ζήτησε συμβουλές εδώ κι εκεί: της είπαν πως ήξεραν καλά σε ποιον θ' απευθυνόταν, γιατί είχαν κερδίσει τους συμβούλους, και της απάντησαν χωρίς υπεκφυγές πως δεν έπρεπε να διστάσει ούτε στιγμή. Η δόλια φέρνει η ίδια την κόρη της μπροστά στο δικαστή της· αυτός της υπόσχεται ό,τι του ζητάει κι ας μην είχε καμιά όρεξη να κρατήσει το λόγο του. Αν τον κρατούσε, δεν φοβόταν μόνο το σκάνδαλο που θα προκαλούσε ο άντρας της αν γλίτωνε, βλέποντας με ποιο αντίτιμο είχε πληρώσει τη ζωή του· αλλά αυτό το κάθαρμα θα δοκίμαζε μια ηδονή ακόμη πιο πικάντικη αν του έδιναν ό,τι ζητούσε χωρίς να υποχρεωθεί ωστόσο να κρατήσει καμιά του υπόσχεση.

Μ' αυτό τον τρόπο έπλαθε με τη φαντασία του περιπέτειες γεμάτες απανθρωπιά κι αισθανόταν να φουρνώνει για να σκηνοθετήσει τις ατιμίες του και τις πικάντικες ορέξεις του.

Το αρχοντικό του βρισκόταν σ' ένα μέρος όπου εκτελούν καμιά φορά τούς εγκληματίες στο Παρίσι· κι επειδή το έγκλημα είχε γίνει σ' εκείνη τη συνοικία, κατάφερε να γίνει η εκτέλεση σ' εκείνη ακριβώς την πλατεία. Την ώρα που ορίστηκε για την εκτέλεση έστειλε να φέρουν σπίτι του τη γυναίκα και την κόρη του άμοιρου αχθοφόρου. Η πλευρά του σπιτιού από τη μεριά της πλατείας ήταν καλά κλειστή κι έτσι από το δωμάτιο όπου κράταγε τα θύματά του δεν φαινόταν τίποτα απ' ό,τι θα γινόταν εκεί. Το κάθαρμα, που ήξερε ακριβώς πότε θα γίνει η εκτέλεση, διάλεξε εκείνη τη στιγμή για να ξεπαρθενέψει την κοπελίτσα στην αγκαλιά της μητέρας της· κι όλα ρυθμίστηκαν

με τόση επιδεξιότητα και ακρίβεια που το κάθαρμα αυτό έχυσε στον κώλο της κόρης τη στιγμή που ο πατέρας ξεψυχούσε. Όταν τέλειωσε αυτή η υπόθεση: «Ελάτε να δείτε», είπε στις δυο ψηλομύτες ανοίγοντας ένα παράθυρο από τη μεριά της πλατείας, «ελάτε να δείτε πώς κράτησα το λόγο μου». Και είδαν οι δόλιες, η μια τον πατέρα της, η άλλη τον άντρα της, να ξεψυχάει κάτω από το μαχαίρι του δήμιου.

Κι οι δυο έπεσαν λιπόθυμες, αλλά ο Κυρβάλ τα είχε προβλέψει όλα: αυτή τους η λιποθυμία ήταν και η ύστατη αγωνία τους· τις είχε δηλητηριάσει και τις δύο και δεν ξανάνοιξαν ποτέ τα μάτια. Όποια προφύλαξη κι αν πήρε για να τυλίξει αυτή την πράξη στο πιο βαθύ σκοτάδι, κάτι ωστόσο μπόρεσε να διαρρεύσει: δεν μάθανε τίποτα για το θάνατο των γυναικών, υποψιάστηκαν όμως πολύ τον πρόεδρο για κατάχρηση καθηκόντων στην υπόθεση του συζύγου. Μισομαθεύτηκε το κίνητρο κι όλα αυτά είχαν σαν αποτέλεσμα να αποχωρήσει από την υπηρεσία του επιτέλους. Από εκείνη τη στιγμή ο Κυρβάλ, που δεν σκοτιζόταν πια για τα προσχήματα, ρίχτηκε μέσα σ' έναν καινούργιο ωκεανό σφαλμάτων και φόνων. Έβαλε να του βρίσκουν θύματα παντού για να τα θυσιάζει στις διεστραμμένες του ορέξεις. Μια εξεζητημένη ιδιοτροπία της φριχτής του ωμότητας – και που ωστόσο δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε – τον έσπρωξε να ρίχνεται, με κακόβουλη λύσσα, κυρίως στην τάξη των δυστυχημένων ανθρώπων. Πολλές γυναίκες έψαχναν για λογαριασμό του μέρα-νύχτα μέσα στις σοφίτες και τα χαμόσπιτα ό,τι πιο παραπεταμένο είχε να προσφέρει η δυστυχία: με το πρόσχημα της φιλανθρωπίας είτε δη-

λητηρίαζε αυτά τα πλάσματα (κι αυτό ήταν μια από τις πιο ευχάριστες στιγμές του) είτε τα παρέσυρε στο σπίτι του και τα θυσίαζε ο ίδιος στις διεστραμμένες του ορέξεις. Άντρες, γυναίκες, παιδιά, όλα ταίριαζαν στην κακόβουλη λύσσα του, και ήταν τέτοιες οι ακρότητές του που χίλιες φορές θα έχανε το κεφάλι του αν το κύρος του και το χρυσάφι του δεν τον είχαν γλιτώσει άλλες τόσες. Δεν είναι δύσκολο να φανταστείτε πως ένας τέτοιος άνθρωπος δεν ήταν περισσότερο θρήσκος από τους δυο του συναδέλφους και πως μισούσε βέβαια τη θρησκεία εξίσου υπερβολικά· αλλά πιο παλιά έκανε περισσότερα για να την ξεριζώσει από τις καρδιές: με το μυαλό που είχε την πολεμούσε με την πένα του και είχε γράψει πολλά βιβλία με καταπληκτική απήχηση· αυτές οι επιτυχίες του που δεν έπαυε να τις αναλογίζεται ήταν ακόμη μια από τις αγαπημένες του ηδονές.

Όσο πολλαπλασιάζουμε τα αντικείμενα των σαρκικών απολαύσεων...

Εδώ να δώσετε το πορτρέτο του Ντυρσέ όπως είναι στο τετράδιο 18, με το ροζ δέσιμο, και μετά, αφού τελειώσετε το πορτρέτο του μ' αυτές τις λέξεις του τετραδίου:

... τα ηλίθια παιδικά χρόνια.

να συνεχίσετε έτσι:

Ο ΝΤΥΡΣΕ είναι πενήντα τριών ετών, κοντός, μικρόσωμος, χοντρός, πολύ γεμάτος, μ' ένα πρόσωπο

ευχάριστο και δροσερό και πολύ άσπρο δέρμα· όλο του το σώμα και κυρίως οι γοφοί κι οι γλουτοί του είναι τελείως σαν γυναίκας, ο κώλος του είναι ακραίος, λιπαρός, σφιχτοδεμένος κι αφράτος, αλλά υπερβολικά ανοιχτός από τη συνήθεια του σοδομισμού· η πούτσα του είναι εξαιρετικά μικρή· έχει μόλις δυο δάχτυλα περίμετρο και τέσσερα μήκος· δεν καυλώνει καθόλου πια· οι εκσπερματώσεις του είναι σπάνιες και φοβερά οδυνηρές, πενιχρές μάλιστα· δοκιμάζει κάτι σπασμούς πρώτα και πέφτει μετά σ' ένα είδος μανίας που τον σπρώχνει στο έγκλημα· έχει στήθος γυναικείο και μια φωνή ευχάριστη και γλυκιά· πολύ καθώς πρέπει στις κοινωνικές του σχέσεις, παρόλο που το μυαλό του είναι εξίσου διεφθαρμένο όσο και των συναδέλφων του· συμμαθητής του δούκα παλαιότερα, διασκεδάζουν μαζί ακόμη και τώρα, και μια από τις μεγάλες απολαύσεις του Ντυρσέ είναι να του γαργαλάει ο δούκας τον πρωκτό με το τεράστιο πέος του.

Αυτά είναι με λίγα λόγια, αγαπητέ μου αναγνώστη, τα τέσσερα καθάρματα που θα φροντίσω να περάσεις μαζί τους μερικούς μήνες. Σ' τα απεικόνισα όσο καλύτερα μπορούσα για να τα γνωρίσεις κατά βάθος και να μη σε ξαφνιάσει τίποτα όταν σου αφηγηθώ τις διάφορες παρεκτροπές τους. Στάθηκε αδύνατο να περιγράψω με ιδιαίτερες λεπτομέρειες τις πράξεις τους: αν τις κοινολογούσα, θα ζημίωνα το ενδιαφέρον και το γενικό σχέδιο αυτού του βιβλίου. Αλλά όσο θα προχωρά αυτή η αφήγηση, δεν έχεις παρά να τους παρακολουθείς με προσοχή για να ξεδιακρίνεις εύ-

κολα τις συνηθισμένες μικροαμαρτίες τους κι εκείνη τη φιλήδονη μανία που μεθά περισσότερο τον καθέναν απ' αυτούς. Το μόνο που μπορούμε να πούμε τώρα κάπως γενικά είναι ότι και οι τέσσερις τον έπαιρναν από τον κώλο συστηματικά και πως και οι τέσσερις λάτρευαν σαν είδωλο τον κώλο.

Ο δούκας ωστόσο, με τις τεράστιες διαστάσεις και μάλλον καθώς φαίνεται από ωμότητα παρά γιατί το είχε όρεξη, γαμούσε ακόμη μουνιά πολύ ευχαρίστως.

Κι ο πρόεδρος καμιά φορά, αλλά πιο σπάνια.

Όσο για τον επίσκοπο, τα σιχαινόταν τόσο πολύ που η θέα τους και μόνο ήταν ικανή να τον ξεκαυλώσει για έξι μήνες. Δεν είχε γαμήσει παρά ένα μόνο σ' όλη του τη ζωή, της κουνιάδας του, με σκοπό ν' αποκτήσει ένα παιδί που θα μπορούσε κάποια μέρα να του χαρίσει τις απολαύσεις της αιμομιξίας· είδαμε πως τα κατάφερε.

Ο Ντυρσέ λάτρευε σαν είδωλο τον κώλο και τουλάχιστον με την ίδια ορμή που έδειχνε και ο επίσκοπος· τον χαιρόταν όμως χωρίς να του δίνει και μεγάλη σημασία· προτιμούσε να κατευθύνει τις επιθέσεις του σ' έναν τρίτο ναό. Η συνέχεια θα μας αποκαλύψει αυτό το μυστήριο.

Για να ολοκληρώσουμε τα βασικά για την κατανόηση αυτού του έργου πορτρέτα, θα σας δώσουμε τώρα μια ιδέα για τις τέσσερις γυναίκες των αξιοσέβαστων αυτών συζύγων.

Τι αντίθεση αλήθεια! Η ΚΟΝΣΤΑΝΣ, σύζυγος του δούκα και κόρη του Ντυρσέ, ήταν μια γυναίκα ψηλή,

λεπτή, σαν ζωγραφιά· και τόσο καλοφτιαγμένη που
λες και δοκίμαζαν χαρά μεγάλη οι τρεις χάριτες όταν
της χάρισαν τέτοια ομορφιά! Η κομψή κορμοστασιά
της δεν αφαιρούσε τίποτα από τη φρεσκάδα της·
ήταν όμως κάπως γεμάτη κι αφράτη και οι τόσο γλυ-
κιές της περιφέρειες, που ξεχώριζαν κάτω από ένα
δέρμα πιο λευκό κι από τα κρίνα, ολοκλήρωναν την
εντύπωση πως ο ίδιος ο Έρως φρόντισε να την πλά-
σει. Το πρόσωπό της ήταν μακρουλό, τα χαρακτηρι-
στικά της πάρα πολύ ευγενικά, μάλλον υπεροπτικά
παρά καλοσυνάτα, με περισσότερο μεγαλείο παρά
λεπτότητα. Τα μάτια της ήταν μεγάλα, μαύρα και
φλογερά, το στόμα της εξαιρετικά μικρό και το στό-
λιζαν τα πιο ωραία δόντια που μπορείτε να φαντα-
στείτε· η γλώσσα της ήταν λεπτή και στενή, μ' ένα πα-
νέμορφο ροδοκόκκινο χρώμα· το στόμα της μοσχο-
βολούσε πιο γλυκά κι από τριαντάφυλλο. Το στήθος
της ήταν γεμάτο, πολύ στρογγυλό, κάτασπρο και σφι-
χτό σαν αλάβαστρος· οι πολύ τουρλωτοί γοφοί της
οδηγούσαν, πέφτοντας απαλά, στον πιο καλοζυγια-
σμένο και καλλιτεχνικά πλασμένο κώλο που έδωσε η
φύση. Εντελώς στρογγυλός, όχι πολύ χοντρός, αλλά
σφιχτός, άσπρος, αφράτος, μισάνοιγε μόνο και μόνο
για να χαρίσει την πιο καθαρή, την πιο νόστιμη και
την πιο ευαίσθητη τρυπούλα· ο κώλος της είχε μια
απόχρωση τρυφερά ροδαλή: χαριτωμένο άσυλο των
πιο γλυκών απολαύσεων της λαγνείας! Αλλά, Θεέ
μου! Πόσο λίγο φύλαξε όλα αυτά τα θέλητρα! Τέσ-
σερις-πέντε επιθέσεις του δούκα σύντομα μάρναναν
κάθε της χάρη, και η Κονστάνς μετά το γάμο της δεν

θύμιζε πια παρά ένα όμορφο κρίνο που μόλις το μάδησε η θύελλα. Δυο στρογγυλά και τέλεια χυμένα μπούτια στήριζαν έναν άλλο ναό, λιγότερο νόστιμο χωρίς αμφιβολία, που χάριζε όμως στον πιστό τόσα θέλγητρα που μάταια θα επιχειρούσε η πένα μου να τα ζωγραφίσει. Η Κονστάνς ήταν σχεδόν παρθένα όταν την παντρεύτηκε ο δούκας· και ο πατέρας της, ο μόνος άντρας που είχε γνωρίσει όπως είπαμε, δεν την είχε αγγίξει καθόλου απ' αυτή την πλευρά. Τα πιο ωραία μαύρα μαλλιά έπεφταν με τις φυσικές τους μπούκλες πάνω στους ώμους και λίγο να θέλατε έφταναν ως τις όμορφες τρίχες, στο ίδιο χρώμα, που σκιάζανε το φιλήδονο μουνάκι της· ήταν ένα καινούργιο στολίδι που, αν το παρέλειπα, θα αισθανόμουν ένοχος· αυτά ολοκλήρωναν τη γοητεία που η φύση μπορεί να χαρίσει σε μια γυναίκα, σαν το αγγελικό αυτό πλάσμα, ηλικίας είκοσι δύο ετών περίπου. Εκτός από αυτά τα χαρίσματα, η Κονστάνς είχε ένα μυαλό σωστό και ευχάριστο και μάλιστα πολύ ανώτερο απ' ό,τι έπρεπε να είναι μέσα στη θλιβερή κατάσταση που την είχε τάξει η μοίρα· με τέτοιο μυαλό ένιωθε όλη τη φρίκη που την έζωνε και θα ήταν πολύ πιο ευτυχισμένη σίγουρα αν είχε λιγότερο ευαίσθητη αντίληψη.

Ο Ντυρσέ, που την είχε αναθρέψει περισσότερο σαν καμιά εταίρα παρά σαν κόρη του και που είχε φροντίσει να την κάνει επιδέξια στα ερωτικά αντί να της δώσει ήθος, δεν μπόρεσε ωστόσο ποτέ του να αφανίσει μέσα στην καρδιά της τις αρχές της τιμότητας και της αρετής που η φύση λες και της είχε χα-

ράξει με τόση ευχαρίστηση. Δεν ήταν καθόλου θρησκα, δεν της είχαν ποτέ μιλήσει για όλα αυτά και ούτε ανέχτηκαν να εκτελέσει ποτέ της τα θρησκευτικά της καθήκοντα· όλα αυτά όμως δεν είχαν σβήσει μέσα της τη συστολή, τη φυσική σεμνότητα, που δεν έχουν καμιά σχέση με τις χίμαιρες της θρησκείας και που πολύ δύσκολα σβήνουν μέσα σε μια τίμια κι ευαίσθητη ψυχή. Δεν είχε ποτέ της βγει από το σπίτι του πατέρα της, κι αυτό το κάθαρμα από τα δώδεκά της χρόνια την είχε βάλει να υπηρετεί τις βρομερές του απολαύσεις. Αυτές που γευόταν ο δούκας μαζί της τις βρήκε διαφορετικές· η φυσική της κατάσταση αλλοιώθηκε αισθητά απ' αυτή την τεράστια διαφορά, και μια μέρα που την ξεπαρθένεψε ο δούκας από πίσω έπεσε βαριά άρρωστη· νόμισαν για μια στιγμή πως ο πρωκτός της είχε πάθει τέλεια διάτρηση. Αλλά τα νιάτα της, η υγεία της και η ευεργετική επίδραση που είχαν μερικά τυπικά φάρμακα επέτρεψαν σύντομα στο δούκα να χρησιμοποιεί αυτό το απαγορευμένο μονοπάτι· και η δύστυχη Κονστάνς, καταδικασμένη να συνηθίσει αυτό το καθημερινό μαρτύριο, που δεν ήταν άλλωστε και το μόνο, συνήλθε τελείως και συνηθισε τα πάντα.

Η ΑΔΕΛΑΪΔΑ, σύζυγος του Ντυρσέ και κόρη του προέδρου, ξεπερνούσε ίσως σε ομορφιά την Κονστάνς, αλλά το είδος της ομορφιάς της ήταν τελείως διαφορετικό. Ήταν είκοσι ετών, κοντή, λεπτή, εξαιρετικά αδύνατη και ντελικάτη, σωστή ζωγραφιά, και είχε τα πιο ωραία ξανθά μαλλιά. Έδειχνε ευαίσθητη

κι όλο της το σώμα και κυρίως το πρόσωπο μαρτυρούσαν το ενδιαφέρον της για κάθε τι· το ύφος της θύμιζε ηρωίδα μυθιστορήματος· τα εξαιρετικά μεγάλα μάτια της ήταν γαλάζια· εκφράζανε στοργή κι ευπρέπεια μαζί. Δυο μεγάλα λεπτά φρύδια, χαραγμένα με μοναδικό τρόπο, στόλιζαν ένα μέτωπο μάλλον χαμηλό, όλο αρχοντιά και γοητεία, λες και ήταν ο ναός της ίδιας της σεμνότητας. Η στενή της μύτη, λίγο σφιγμένη στο πάνω μέρος, κατέβαινε ανεπαίσθητα και σχημάτιζε μια απαλή καμπύλη. Τα χείλια της ήταν λεπτά μ' ένα ζωηρό ροδοκόκκινο χρώμα ολόγυρα και το κάπως μεγάλο στόμα της, το μοναδικό ελάττωμα της ουράνιας αυτής φυσιογνωμίας, δεν άνοιγε παρά για να δείξει τριάντα δύο μαργαριτάρια που λες και τα είχε σπείρει η φύση ανάμεσα σε τριαντάφυλλα. Ο λαιμός της ήταν λίγο ψηλός, ιδιαίτερα καλοστημένος, και το κεφάλι της, από μια πολύ φυσική συνήθεια, πάντα έγερνε κάπως πάνω στο δεξιό της ώμο, κυρίως όταν άκουγε· αλλά πόση χάρη δεν της έδινε η ενδιαφέρουσα αυτή στάση! Το στήθος της ήταν μικρό, στρογγυλό, σφιχτοδεμένο και πολύ στητό, αλλά μόλις που γέμιζε τη φούχτα· ήταν σαν δυο μικρά μήλα που παίζοντας ο Έρως τα είχε φέρει από τον κήπο της μητέρας του. Ο κόρφος της ήταν κάπως στενός και γι' αυτό πολύ ευαίσθητος. Η κοιλιά της ήταν χυτή και σαν από ατλάζι· ένα μικρό, ξανθό, σχεδόν άτριχο εφηβαίο ήταν σαν ένα περιστύλιο στο ναό όπου θα 'θελε πολύ η Αφροδίτη να την τιμούν. Αυτός ο ναός ήταν τόσο στενός που ούτε ένα δάχτυλο δεν μπορούσε να χωρέσει χωρίς να φωνάξει η Αδελαΐδα· κι ωστόσο, χάρη στον πρόεδρο, εδώ και

δέκα χρόνια, η άμοιρη παιδούλα δεν ήταν πια παρθένα, ούτε από κει ούτε από τη γλυκιά μεριά που μας μένει να περιγράψουμε. Πόσα και πόσα θέλγητρα δεν στόλιζαν αυτόν το δεύτερο ναό, πως κυλούσαν οι γοφοί και πόσο καλοχυμένοι ήταν οι γλουτοί! Κι όλα αυτά λευκότατα και ροδαλά, αλλά και κάπως μικρά. Λεπτοκαμωμένη παντού, η Αδελαΐδα ήταν μάλλον ένα σχέδιο παρά το πρότυπο της ομορφιάς· ήταν σαν να θέλησε η φύση να δείξει αμυδρά πάνω στην Αδελαΐδα ό,τι φάνταζε τόσο μεγαλόπρεπα πάνω στην Κονσάνς. Να μισανοίγατε και μόνο τον απολαυστικό της κώλο και θα είχατε μπροστά σας ένα μπουμπούκι τριανταφυλλιάς που η φύση θα σας χάριζε μέσα σ' όλη του τη δροσιά και το πιο τρυφερό ροδοκόκκινο χρώμα του, πόσο στενός όμως και μικρός που ήταν! Ο πρόεδρος δεν τα κατάφερε παρά ύστερα από μύριους κόπους και δεν μπόρεσε να επαναλάβει παρά δυο-τρεις φορές τις επιθέσεις του.

Ο Ντυρσέ, λιγότερο απαιτητικός, δεν την ταλαιπωρούσε και πολύ σ' αυτό το σημείο· από τότε όμως που έγινε γυναίκα του, πόσα άλλα απάνθρωπα χατίρια, πόσες και πόσες επικίνδυνες εκδουλεύσεις δεν χρειάστηκε να του κάνει για να εξαγοράσει τη μικρή αυτή ευεργεσία! Κι άλλωστε έτσι που παραδόθηκε στους τέσσερις ελευθέριους, μετά απ' όσα συμφώνησαν, πόσες απάνθρωπες εφόδους δεν έπρεπε ακόμη ν' αντιμετωπίσει, και με τον τρόπο από τον οποίο την είχε απαλλάξει ο Ντυρσέ και μ' όλους τους άλλους.

Η Αδελαΐδα είχε το μυαλό που το πρόσωπό της σε άφηνε να φανταστείς, δηλαδή κάτι το πολύ ονειροπόλο· αναζητούσε με περισσότερη ευχαρίστηση τις

απόμερες γωνιές και συχνά έχυνε άθελά της δάκρυα που δεν τα προσέχανε αρκετά και που καθώς φαίνεται το προαίσθημα αποσπά από τη φύση. Είχε χάσει πριν λίγο καιρό μια φίλη της που λάτρευε και είχε στο νου της κάθε στιγμή αυτή τη φοβερή απώλεια. Επειδή ήξερε τέλεια τον πατέρα της και γνώριζε ως ποιο σημείο οδηγούσε τις παρεκτροπές του, ήταν πάρα πολύ σίγουρη πως η νεαρή της φίλη είχε πέσει θύμα της απανθρωπιάς του προέδρου, επειδή δεν είχε ποτέ του καταφέρει να την πείσει να του παραχωρήσει ορισμένα πράγματα· κι αυτό δεν ήταν κάτι απίθανο. Φανταζόταν πως κάποια μέρα θα πάθαινε κι εκείνη τα ίδια, πράγμα πολύ πιθανό άλλωστε· ο πρόεδρος δεν ενδιαφέρθηκε και τόσο για τις σχέσεις της με τη θρησκεία όπως φρόντισε να κάνει ο Ντυρσέ για την Κονστάνς· άφησε να πηγάσουν μέσα της και να την υποδαυλίζουν οι θρησκευτικές προκαταλήψεις, με τη σκέψη πως οι λόγοι του και τα βιβλία του θα τις αφάνιζαν εύκολα. Έπεσε έξω: η θρησκεία τρέφει την ψυχή σε μια ιδιοσυγκρασία σαν κι αυτή της Αδελαΐδας· παρ' όλες τις διδαχές του προέδρου και τα βιβλία που της έδινε να διαβάσει, η κοπέλα έμεινε θεοφοβούμενη· κι όλες αυτές οι παρεκτροπές που με κανέναν τρόπο δεν συμεριζόταν, που μισούσε κι ας έπεφτε θύμα τους, δεν κατάφεραν, καθόλου μάλιστα, να τη γλιτώσουν από τις χίμαιρες που της χάριζαν την ευτυχία της ζωής της. Κρυβόταν για να προσευχηθεί στο Θεό, ξέφευγε για να εκτελέσει τα χριστιανικά της καθήκοντα, και είτε ο πατέρας της είτε ο σύζυγός της την τιμωρούσαν πάντα πολύ αυστηρά μόλις το παίρναν είδηση.

Η Αδελαιίδα άντεχε τα πάντα με υπομονή, απόλυτα βέβαιη πως κάποια μέρα η Θεία Πρόνοια θα την αποζημιώνε. Ο χαρακτήρας της άλλωστε ήταν εξίσου πράος όσο και το μυαλό της, και οι αγαθοεργίες της, μια από τις αρετές της που κυρίως την έκαναν μισητή στον πατέρα της, έφταναν στην υπερβολή. Τον Κυρβάλ τον εξόργιζε αυτή η εξευτελισμένη τάξη των φτωχών και δεν ήξερε πώς να την ταπεινώσει να την εξευτελίσει ακόμη πιο πολύ ή να βρει στους κόλπους της τα θύματά του· η μεγαλόκαρδη κόρη του, αντίθετα, ήταν ικανή να στερηθεί τα πάντα για να τα προσφέρει στους φτωχούς, και τη βλέπανε συχνά να τους δίνει κρυφά όλα τα χρήματα που προοριζονταν για τις δικές της απολαύσεις. Στο τέλος πια ο Ντυρσέ και ο πρόεδρος την επέπληξαν και της έδωσαν να καταλάβει τόσο καλά που τη γλίτωσαν απ' αυτή τη μανία· της στέρησαν μάλιστα τελείως όλα τα οικονομικά μέσα. Η Αδελαιίδα, μην έχοντας πια παρά τα δάκρυά της να προσφέρει στη δυστυχία, πήγαινε να τα χύσει πάνω στις τόσες συμφορές· η αδύναμη αλλά ευαίσθητη πάντα καρδιά της δεν έπαυε να 'ναι ενάρετη. Έμαθε μια μέρα πως μια δυστυχισμένη γυναίκα, σπρωγμένη από τη μεγάλη φτώχεια, θα έφερε την κόρη της στο δούκα για να την πορνέψει· ο αλιπήριος είχε καταγοητευτεί κι ετοιμαζόταν για το είδος της ηδονής που προτιμούσε περισσότερο· η Αδελαιίδα πούλησε κρυφά ένα φόρεμά της και δίνοντας τα χρήματα στη μητέρα την απέτρεψε με τη μικρή αυτή βοήθεια και με λίγες νουθεσίες από το έγκλημα που ετοιμαζόταν να κάνει. Μόλις το έμαθε ο πρόεδρος (η κόρη του δεν είχε ακόμη παντρευτεί), ρίχτηκε πάνω

της με τόση βία που η Αδελαιίδα έμεινε δεκαπέντε μέρες στο κρεβάτι. Παρ' όλα αυτά, τίποτα δεν μπόρεσε να σταματήσει τις τρυφερές διαθέσεις της ευαίσθητης αυτής ψυχής.

Η ΙΟΥΛΙΑ, σύζυγος του προέδρου και πρώτη κόρη του δούκα, θα είχε επισκιάσει τις δυο άλλες αν δεν είχε ένα σημαντικότατο για πολλούς ανθρώπους ελάττωμα, και που ίσως αυτό και μόνο καθόρισε το πάθος του Κυρβάλ γι' αυτήν· είναι αλήθεια άλλωστε ότι οι συνέπειες κάθε πάθους είναι ασύλληπτες, και η αστάθειά τους, καρπός της αηδίας και του κορεσμού, μόνο με τις παρεκτροπές του πάθους μπορεί να συγκριθεί. Η Ιουλία ήταν ψηλή, καλοφτιαγμένη, αν και παχιά και πολύ γεμάτη· είχε τα πιο ωραία καστανά μάτια, μια χαριτωμένη μύτη, έντονα και γοητευτικά χαρακτηριστικά, τα πιο ωραία καστανά μαλλιά, ένα λευκό κορμί με τις πιο νόστιμες καμπύλες, έναν κώλο που θα διάλεγε για μοντέλο ο Πραξιτέλης· ένα μουνί ζεστό και στενό χάριζε εκείνη την ευχάριστη ηδονή που περιμένει κανείς να βρει σ' αυτό το σημείο· οι γάμπες της ήταν ωραίες και τα πόδια της χαριτωμένα· είχε όμως το πιο κακοφτιαγμένο στόμα και τα πιο απαίσια δόντια· συνήθως ήταν βρόμικη σ' όλο της το σώμα και κυρίως στους δυο ναούς της λαγνείας, τόσο που κανένα άλλο πρόσωπο, το επαναλαμβάνω, κανένα άλλο πρόσωπο εκτός από τον πρόεδρο – που είχε τα ίδια ελαττώματα και του άρεσαν όλα αυτά – κανένας άλλος σίγουρα δεν θα μπορούσε να ταιριάζει με την Ιουλία παρ' όλη της τη γοητεία. Όσο για τον Κυρβάλ, αυτός πια ήταν τρελός

μαζί της: κορφολογούσε σ' αυτό το βρομερό στόμα τις πιο θείες απολαύσεις του, παραληρούσε φιλώντας το, κι όσο για τη φυσική της βρόμα, όχι μόνο δεν την κάκιζε, αλλά την παρακινούσε σ' αυτήν και την είχε καταφέρει στο τέλος να μην έχει καμιά σχέση με το νερό. Αυτά τα ελαττώματα τα συνδύαζε η Ιουλία με μερικά άλλα, λιγότερο δυσάρεστα όμως: ήταν πολύ λαίμαργη, είχε κλίση στη μέθη, δεν ήταν και τόσο ενάρετη, και πιστεύω πως, αν ήταν λιγάκι τολμηρή, πολύ λίγο θα την τρομάζε η πορνεία. Μεγαλωμένη από το δούκα μακριά από κάθε ηθική και χωρίς αρχές, παραδεχόταν αρκετά αυτές τις αντιλήψεις και από κάθε άποψη βέβαια ήταν έτοιμη να τις εφαρμόσει· αλλά σαν μια ακόμη περιεργη συνέπεια των ελευθεριών ηθών, συμβαίνει συχνά μια γυναίκα που έχει τα ελαττώματά μας να ταιριάζει πολύ λιγότερο στις απολαύσεις μας από μια άλλη που διαθέτει μόνο αρετές: η μία μάς μοιάζει, δεν τη σκανδαλίζουμε· την άλλη την τρομάζουμε, κι αυτό μας γοητεύει περισσότερο.

Ο δούκας, παρά τις τεράστιες διαστάσεις του, είχε χαρεί την κόρη του· αναγκάστηκε όμως να την περιμένει ως τα δεκαπέντε της· ωστόσο δεν μπόρεσε να μην τη ζημιώσει σοβαρά μ' αυτή την περιπέτεια· και τόσο μάλιστα που, όταν θέλησε να την παντρεύσει, αναγκάστηκε να σταματήσει αυτού του είδους τις απολαύσεις και να αρκεστεί μαζί της σε άλλες λιγότερο επικίνδυνες, εξίσου όμως κουραστικές. Η Ιουλία δεν κέρδισε πολλά με τον πρόεδρο, που είχε, όπως ξέρουμε, έναν πούτσο πολύ χοντρό· άλλωστε όσο ακάθαρτη κι αν ήταν από αμέλεια, δεν μπορού-

σε καθόλου να τα βγάλει πέρα με τις βρομερές κραιπάλες του προέδρου, του αγαπητού συζύγου της.

Η ΑΛΙΝ, η μικρή αδελφή της Ιουλίας και στην πραγματικότητα κόρη του επισκόπου, βρισκόταν πολύ μακριά και από τις συνήθειες και από το χαρακτήρα και από τα ελαττώματα της αδελφής της.

Ήταν η πιο νέα απ' τις τέσσερις: μόλις δεκαοχτώ ετών· είχε ένα πικάντικο μουτράκι, δροσερό και σκανταλιάρικο, με μια μυτούλα πεταχτή, μάτια καστανά, εκφραστικά και γεμάτα ζωντάνια, ένα νόστιμο στόμα, ένα καλοφτιαγμένο σουλούπι, κάπως μικρό με σώμα αφράτο, δέρμα κάπως μελαχρινό, απαλό όμως κι ωραίο· ο κώλος της ήταν κάπως χοντρός αλλά σφιχτοχυμένος και οι γλουτοί της αποτελούσαν το πιο φιλήδονο σύνολο που μπορεί να δει μάτι ελευθέριου ανθρώπου· το εφηβείο της καστανό κι όμορφο με το μουνί κάπως χαμηλά (αυτό που λέμε αλά αγγλικά), αλλά τελείως στενό, και όταν την προσφέρανε στην ομήγυρη, ήταν στην κυριολεξία παρθένα. Παρθένα έμεινε κι όσο κράτησε η μεγάλη διασκέδαση που εξιστορούμε, και θα δούμε πως έχασε την παρθενιά της. Όσο για τον κώλο της, ο επίσκοπος τον χαιρόταν με την ησυχία του κάθε μέρα εδώ κι οχτώ χρόνια, αλλά χωρίς να μάθει στην αγαπημένη του κόρη να συνηθίσει κάτι τέτοιο· κι αυτή, παρ' όλο το κατεργάρικο και χαρωπό της ύφος, δεν του δινόταν ωστόσο παρά σαν υπάκουο κορίτσι, χωρίς να έχει ακόμη δείξει πως αισθανόταν την παραμικρή απόλαυση όταν μοιραζόταν μαζί του τις ατιμίες που θύμα τους ήταν κάθε μέρα. Ο επίσκοπος την είχε αφήσει στην πιο βαθιά άγνοια·

μόλις που ήξερε να διαβάσει και να γράφει και είχε μεσάνυχτα για τη θρησκεία. Το φυσικό της ήταν να σκέφτεται σαν παιδί· απαντούσε με αστείο τρόπο, έπαιζε, αγαπούσε πολύ την αδελφή της, μισούσε υπερβολικά τον επίσκοπο και φοβόταν το δούκα σαν τη φωτιά. Τη μέρα που παντρεύτηκε έκλαψε όταν είδε τον εαυτό της ανάμεσα σε τέσσερις άντρες· έκανε όμως ό,τι της ζήτησαν χωρίς κέφι, αλλά και χωρίς κακή διάθεση. Ήταν μετρημένη, πολύ καθαρή και μοναδικό της ελάττωμα ήταν η μεγάλη της τεμπελιά· η νωχέλεια βασιλευε σε κάθε της πράξη και σ' όλη της την παρουσία, παρ' όλο το ζυηρό ύφος που προμηνούσαν τα μάτια της. Σιχαινόταν τον πρόεδρο όσο σχεδόν και τον θείο της, και ο Ντυρσέ, που δεν τη μεταχειριζόταν ωστόσο καλύτερα, ήταν παρ' όλα αυτά ο μόνος για τον οποίο έδειχνε να μην αισθάνεται αηδία.

Αυτά ήταν λοιπόν τα οχτώ κύρια πρόσωπα που θα φροντίσω να ζήσετε μαζί τους, αγαπητέ μου αναγνώστη. Είναι καιρός να σας αποκαλύψω τώρα το αντικείμενο των περιέργων απολαύσεων που σκόπευαν να προσφέρουν στον εαυτό τους.

Οι πραγματικοί ελευθέριοι παραδέχονται πως οι συγκινήσεις που μεταδίδει το όργανο της ακοής ικανοποιούν περισσότερο κι αφήνουν τις πιο ζωντανές εντυπώσεις. Γι' αυτόν το λόγο τα τέσσερα αυτά καθάρματα που ήθελαν να διαποτίσει η ηδονή όσο γινόταν πιο βαθιά την καρδιά τους, σκέφτηκαν κάτι αρκετά ιδιόρρυθμο.

Θα φρόντιζαν να τους περιστοιχίσει ό,τι θα μπο-

ρούσε καλύτερα να ικανοποιήσει με τρόπο ασελγή τις υπόλοιπες αισθήσεις και ν' ακούσουν σ' αυτή την κατάσταση, με την παραμικρή λεπτομέρεια και με τάξη, τις διάφορες παρεκτροπές της κραιπάλης, με όλες της τις διακλαδώσεις, κι ό,τι ήταν σχετικό· όλα αυτά δηλαδή που ονομάζουμε στη γλώσσα των ελευθέρων ηθών πάθη. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί σε ποιο βαθμό ο άνθρωπος τα ποικίλλει όταν φλογιστεί η φαντασία του· οι διαφορές ανάμεσά τους, υπέρμετρες σ' όλες τις άλλες τους μανίες, σ' όλες τις άλλες τους πράξεις, μεγαλώνουν ακόμη πιο πολύ· όποιος μπορέσει να προσδιορίσει και να καταγράψει λεπτομερώς αυτές τις παρεκτροπές θα δώσει ίσως μια από τις ωραιότερες και τις πιο ενδιαφέρουσες μελέτες γύρω από τα ήθη. Έπρεπε λοιπόν να βρουν πρώτα άτομα που να είναι σε θέση να αναφέρουν όλες αυτές τις ακρότητες, να τις αναλύσουν, να τις αναπτύξουν βαθμηδόν σε όλες τους τις λεπτομέρειες και να τις τοποθετήσουν μέσα σε μια αφήγηση γεμάτη ενδιαφέρον. Κι έτσι πήραν αυτή την απόφαση. Αφού ερεύνησαν και συγκέντρωσαν αναρίθμητες πληροφορίες, βρήκαν τέσσερις γυναίκες που είχαν περάσει την εμμηνόπαυση (αυτό τους χρειαζόταν, γιατί το πιο βασικό γι' αυτούς ήταν η πείρα)· τέσσερις γυναίκες λοιπόν που, έχοντας περάσει τη ζωή τους μέσα στην πιο ακραία κραιπάλη, ήταν σε θέση να τους εκθέσουν ό,τι ακριβώς τους χρειαζόταν για όλα αυτά τα θέματα. Φρόντισαν να τις διαλέξουν προικισμένες με μια ορισμένη ευφράδεια και με την ευστροφία που ταίριαζε στις απαιτήσεις τους· αφού αυτές συμφώνησαν μεταξύ τους και θυμήθηκαν τα

παλιά, ήταν σε θέση να τοποθετήσει η καθεμιά στις περιπέτειες της ζωής της τις πιο εξαιρετικές παρεκτροπές της κραιπάλης και με τέτοια σειρά που η πρώτη, για παράδειγμα, θα τοποθετούσε στη διήγηση των γεγονότων της ζωής της τις απλούστερες εκατόν πενήντα μορφές του πάθους και τις λιγότερο εκλεπτυσμένες και πιο κοινότοπες παρεκτροπές, η δεύτερη, στο ίδιο πλαίσιο, ισάριθμες μορφές πιο ιδιόρρυθμες ενός ή περισσότερων αντρών με περισσότερες γυναίκες. Η τρίτη επίσης με την ιστορία της έπρεπε να παρουσιάσει εκατόν πενήντα μανίες από τις πιο εγκληματικές και τις πιο προσβλητικές για τους νόμους, τη φύση και τη θρησκεία· επειδή όλες αυτές οι ακρότητες οδηγούν στο έγκλημα και τα εγκλήματα της ακολασίας ποικίλλουν στο άπειρο, και μάλιστα όσες φορές η εξημμένη φαντασία του ακόλαστου διαλέγει διαφορετικά μαρτύρια, η τέταρτη έπρεπε να συνδυάσει με τα γεγονότα της ζωής της τη λεπτομερή διήγηση εκατόν πενήντα απ' αυτά τα διαφορετικά βασανιστήρια. Στο μεταξύ οι ελευθεριόί μας, περιστοιχισμένοι όπως είπα στην αρχή από τις γυναίκες τους και στη συνέχεια από διάφορα άλλα πρόσωπα όλων των ειδών, θα άκουγαν, θα ερεθίζονταν και τέλος θα 'σβηγαν, ή με τις γυναίκες τους ή με τα διάφορα αυτά πρόσωπα, την έξαψη που θα τους είχαν προκαλέσει οι αφηγήτριες. Δίχως άλλο η πιο ηδονική πλευρά αυτού του σχεδίου είναι ο τρόπος με τον οποίο εφαρμόστηκε, και επειδή αυτό το έργο που διαβάζετε ασχολείται με την εφαρμογή τους και τις διαφορές αυτές διηγήσεις, συμβουλεύω, ύστερα απ' όσα ανέφερα, όλους τους θεοφοβούμε-

νους να το αφήσουν αμέσως κατά μέρος αν δεν θέλουν να τους σκανδαλίσει· τώρα που είδαν ότι το σχέδιο δεν είναι και τόσο αγνό, τολμούμε να τους διαβεβαιώσουμε πως ό,τι ακολουθεί θα είναι ακόμη λιγότερο. Επειδή οι τέσσερις γυναίκες για τις οποίες μιλάμε εδώ πέρα παίζουν πολύ βασικό ρόλο σ' αυτό το χρονικό, θεωρούμε τον εαυτό μας και πάλι υποχρεωμένο, ακόμη κι αν χρειαστεί να ζητήσουμε συγγνώμη από τον αναγνώστη, να του τις περιγράψουμε. Θα αφηγηθούν, θα δράσουν: είναι δυνατόν μετά απ' αυτά να μην του τις γνωρίσουμε; Μην περιμένετε πορτρέτα ομορφιάς, παρόλο που σχεδιάζαν δίχως άλλο να επωφεληθούν και από τον ψυχικό κόσμο και από την εξωτερική εμφάνιση αυτών των τεσσάρων γυναικών. Ωστόσο τις διάλεξαν αποκλειστικά για το πνεύμα τους και την πείρα τους, και απ' αυτή την άποψη δεν ήταν δυνατόν να βρουν κάτι καλύτερο.

Ανέθεσαν στην ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΚΛΟ να διηγηθεί τις εκατόν πενήντα απλές μορφές του πάθους. Ήταν μια γυναίκα σαράντα οχτώ ετών, αρκετά δροσερή ακόμη, με πολλά κατάλοιπα ομορφιάς, πολύ όμορφα μάτια, κάτασπρο δέρμα κι έναν από τους πιο όμορφους και πιο αφράτους κώλους, με δροσερό και καθαρό στόμα, υπέροχο στήθος και ωραία καστανά μαλλιά, με γεμάτη και στητή κορμοστασιά και το ύφος και την έκφραση αεράτης κοπέλας. Είχε περάσει, όπως θα δούμε, τη ζωή της σε μέρη όπου ήταν η ίδια σε θέση να μελετήσει αυτό που επρόκειτο να διηγηθεί, και καταλάβαινες ότι μπορούσε να τα καταφέρει με πνεύμα, ευκολία και ενδιαφέρον.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΑΜΠΒΙΑ ήταν μια ψηλή γυναίκα, πενήντα ετών περίπου, λεπτή, καλοφτιαγμένη, με το πιο ηδυπαθές ύφος στο βλέμμα της και το παράστημά της· ήταν πιστή ζηλώτρια της Σαπφώς κι αυτό φαινόταν στην έκφρασή της, ακόμη και στις πιο μικρές κινήσεις, και στις πιο απλές χειρονομίες, και στην παραμικρή της κουβέντα. Είχε καταστραφεί συντηρώντας γυναίκες, και χωρίς αυτή την κλίση, στην οποία θυσίαζε γενικά ό,τι μπορούσε να κερδίσει σ' αυτό τον κόσμο, θα είχε μεγάλη οικονομική άνεση. Υπήρξε για πολύ καιρό κοινή γυναίκα και εδώ και μερικά χρόνια εξασκούσε με τη σειρά της το επάγγελμα της μαστροπού, αλλά είχε περιοριστεί σ' έναν ορισμένο αριθμό πελατών, όλοι τους πόρνοι σίγουρα και μιας ορισμένης ηλικίας· ποτέ δεν δεχόταν νεαρούς κι αυτή η συνετή και επικερδής συμπεριφορά της κάπως ταχτοποιούσε τις υποθέσεις της. Υπήρξε ξανθιά, αλλά μια πιο φρόνιμη απόχρωση είχε αρχίσει να αρωματίζει τα μαλλιά της. Τα μάτια της ήταν ακόμη πολύ όμορφα, γαλάζια, με μια πολύ ευχάριστη έκφραση. Το στόμα της ήταν όμορφο, δροσερό ακόμη και τελείως άθικτο. Δεν είχε στήθος, η κοιλιά της ήταν καλοφτιαγμένη· δεν την είχαν όμως ποτέ ορεχτεί, το εφηβαίο της ήταν λίγο υπερυψωμένο και η κλειτορίδα της όταν ερεθιζόταν εξείχε περισσότερο από τρία δάχτυλα. Αν τη χάιδευαν σ' αυτό το σημείο, ήταν σίγουρο ότι σύντομα θα λιγωνόταν, κυρίως αν αυτό το είχε αναλάβει γυναίκα. Ο κώλος της ήταν πλαδαρός και πολύ φθαρμένος, τελείως μαλακός και χαλασμένος, και τόσο σκληραγωγημένος από τις ακόλαστες συνήθειές της που, όπως θα φανεί από την ιστορία

της, μπορούσες να του κάνεις ό,τι θέλεις χωρίς εκείνη να αισθανθεί τίποτα. Ένα αρκετά παράξενο πράγμα, και σίγουρα πολύ σπάνιο για το Παρίσι, είναι ότι ήταν παρθένα απ' αυτό το σημείο, σαν κορίτσι που μόλις βγήκε από οικοτροφείο καλογριών· μπορεί, αν δεν υπήρχε αυτό το καταραμένο γλέντι όπου την προσέλαβαν, και την προσέλαβαν άνθρωποι που ήθελαν μόνο καταπληκτικά πράγματα και στους οποίους άρεσε συνεπώς αυτό εδώ, μπορεί λέω, αν δεν υπήρχε το γλέντι, να πέθαινε μ' αυτή την ιδιόρρυθμη παρθενιά.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΤΑΙΝ, χοντρή τσατσά πενήντα δύο ετών, γεμάτη φρεσκάδα και υγεία και προικισμένη με τον πιο χοντρό και πιο όμορφο κώλο, ήταν το ακριβώς αντίθετο. Είχε περάσει τη ζωή της στη σοδομική κραιπάλη και την είχε τόσο συνηθίσει που δεν γεύόταν την ηδονή παρά μόνο από κει. Ένα φυσικό ελάττωμα (ήταν φραγμένη) την είχε εμποδίσει να γνωρίσει άλλο πράγμα κι έτσι αφέθηκε σ' αυτού του είδους την ηδονή· αυτή η αδυναμία της και οι πρώτες της συνήθειες την είχαν παρασύρει· περιοριζόταν λοιπόν σ' αυτή την ακόλαστη απόλαυση και, όπως λένε, ήταν ακόμη υπέροχη γιατί αφηφούσε τα πάντα και δεν φοβόταν τίποτε. Δεν την τρώμαζαν ούτε και τα πιο τερατώδη μαραφέτια, τα προτιμούσε μάλιστα, και η συνέχεια αυτού του χρονικού θα μας τη δείξει να μάχεται ακόμα επαξίως κάτω από τα λάβαρα των Σοδόμων σαν τον πιο ατρόμητο κίναϊδο. Τα χαρακτηριστικά της ήταν αρκετά χαριτωμένα, αλλά ένα ύφος ραθυμίας και μαρασμού είχε αρχίσει να χαλάει

τα θέλητρά της, κι αν δεν ήταν κάπως γεμάτη ώστε να βασιτέται ακόμη, θα φαινόταν πολύ φθαρμένη.

Όσο για την ΚΥΡΙΑ ΝΤΕΓΚΡΑΝΖ, ήταν η προσωποποίηση της διαστροφής και της λαγνείας: ψηλή, λεπτή, ηλικίας πενήντα έξι ετών, με όψη λιπόσαρκη και πελιδνή, με σβησμένα μάτια, άψυχα χείλια, θύμιζε έγκλημα έτοιμο ν' αφανιστεί όταν του λείπει η δύναμη. Κάποτε υπήρξε μελαχρινή· λέγεται μάλιστα ότι είχε όμορφο σώμα· λίγο μετά δεν είχε απομείνει παρά ένας σκελετός που μόνο αηδία μπορούσε να εμπνεύσει. Ο κώλος της ήταν χαλασμένος, φθαρμένος, σημαδεμένος, σκισμένος κι έμοιαζε περισσότερο με χαρτόνι παρά με δέρμα ανθρώπου· η τρούπα του ήταν τόσο φαρδιά και ρυτιδιασμένη που ακόμη και τα πιο χοντρά μαραφέτια, χωρίς καν να το καταλάβει, μπορούσαν να εισβάλουν χωρίς αλοιφή. Το αποκορύφωμα των χαρισμάτων της ήταν ότι αυτή η γενναιόδωρη αθλήτρια των Κυθήρων, έχοντας πληγωθεί σε πολλές μάχες, είχε ένα βυζί λιγότερο και τρία κομμένα δάχτυλα· κούτσαινε και της έλειπαν έξι δόντια κι ένα μάτι. Μπορεί να μάθουμε σε τι είδους επιθέσεις την κακομεταχειρίστηκαν τόσο πολύ· το σίγουρο όμως είναι ότι με τίποτε δεν έβαλε μυαλό· κι αν το σώμα της ήταν η εικόνα της ασχήμιας, η ψυχή της ήταν η καταβόθρα όλων των διαστροφών και των πιο ανήκουστων κακουρηγμάτων. Εμπρήστρια, πατροκτόνα, αιμομίκτρια, σοδομίστρια, τριβάς, φόνισσα, φαρμακεύτρια, ένοχη για βιασμούς, εγκλήματα, εκτρώσεις και ιεροσυλίες· μπορεί κανείς να βεβαιώσει χωρίς να λείει ψέματα πως δεν υπήρχε

ούτε ένα έγκλημα στον κόσμο που η κατεργάρα να μην το είχε κάνει ή να μην ήταν υπεύθυνη γι' αυτό. Η μόνη της ασχολία σήμερα ήταν η μαστροπεία· ήταν μια από τις μόνιμες προμηθεύτριες της κοινωνίας και, επειδή συνδύαζε με τη μεγάλη της πείρα ένα αρκετά ευχάριστο ιδίωμα, την είχαν διαλέξει για τον τέταρτο ρόλο αφηγήτριας, για να τους διηγηθεί δηλαδή ό,τι πιο φριχτό και ατιμωτικό υπάρχει. Ποιος άλλος θα μπορούσε να παίξει καλύτερα αυτόν το ρόλο από ένα πλάσμα σαν κι αυτή, που είχε κάνει τα πάντα;

Όταν βρέθηκαν αυτές οι γυναίκες και όπως βρέθηκαν να ταιριάζουν σ' όλα τους μ' αυτό που επιθυμούσαν, χρειάστηκε ν' ασχοληθούν οι φίλοι με τα δευτερεύοντα πρόσωπα. Στην αρχή η επιθυμία τους ήταν να τους περιστοιχίσει ένας μεγάλος αριθμός από λάγνα πρόσωπα και των δύο φύλων· όταν όμως αντιλήφθηκαν ότι ο μόνος χώρος όπου μπορούσε να γίνει αυτό το ακόλαστο γλέντι ήταν εκείνος ο πύργος του Ντυρσέ στην Ελβετία όπου είχε ξαποστείλει στον άλλο κόσμο τη μικρή Ελβίρα, κι ότι αυτός ο όχι και τόσο ευρύχωρος πύργος δεν μπορούσε να χωρέσει τόσους πολλούς, και επειδή άλλωστε ήταν ίσως αδιάκριτο και επικίνδυνο να πάρουν εκεί τόσο κόσμο, περιορίστηκαν σε τριάντα δύο άτομα συνολικά μαζί με τις αφηγήτριες, δηλαδή: τις τέσσερις αφηγήτριες, οχτώ κορίτσια, οχτώ αγόρια, οχτώ άντρες προικισμένους με τερατώδη πένα για τις ηδονές του παθητικού σοδομισμού, και τέσσερις υπηρέτριες. Χρειάστηκε όμως να ψάξουν για όλα αυτά· ένας

ολόκληρος χρόνος πέρασε μ' αυτές τις λεπτομέρειες, ξόδεψαν τεράστια χρηματικά ποσά, και να ποια μέτρα πήραν για τα οχτώ κορίτσια έτσι ώστε να αποκτήσουν ό,τι πιο απολαυστικό μπορούσε να τους προσφέρει η Γαλλία. Έστειλαν στις δεκάξι κυριότερες επαρχίες της Γαλλίας δεκάξι έξυπνες ματρόνες που η καθεμιά είχε μαζί της κι από δυο βοηθούς, ενώ μια δέκατη έβδομη δούλευε για τον ίδιο σκοπό μόνο στο Παρίσι. Είχαν ορίσει συνάντηση με καθεμιά απ' αυτές τις μαστροπούς σε μια ιδιοκτησία του δούκα κοντά στο Παρίσι και έπρεπε όλες να βρίσκονται εκεί μέσα στην ίδια εβδομάδα, δέκα μήνες ακριβώς μετά την αναχώρησή τους: τόσο καιρό τούς έδωσαν για να ψάξουν. Η καθεμιά έπρεπε να φέρει εννέα άτομα, δηλαδή εκατόν σαράντα τέσσερα όλες μαζί, και θα διάλεγαν μόνο οχτώ.

Είχαν συστήσει στις ματρόνες να προσέξουν να είναι από σπίτι, ενάρετες και με την πιο νόστιμη φυσιογνωμία. Έπρεπε κυρίως να ψάξουν σε ευυπόληπτες οικογένειες, και δεν δέχονταν κανένα κορίτσι που να μην μπορούσε να αποδείξει ότι την είχαν απαγάγει ή από κάποιο διαλεχτό οικοτροφείο καλογριών ή μέσα από τους κόλπους της οικογένειάς της, και μάλιστα διακεκριμένης. Όποιο δεν ανήκε σε μια τάξη ανώτερη από την αστική και ανήκοντας σ' αυτή την ανώτερη τάξη δεν ήταν ούτε πολύ ενάρετο, ούτε πολύ παρθένο, ούτε τελείως όμορφο, το αρνούνταν χωρίς έλεος. Κατάσκοποι επέβλεπαν τα διαβήματα αυτών των γυναικών και τους πληροφορούσαν αμέσως για ό,τι αυτές έκαναν.

Αν έβρισκαν το άτομο όπως το επιθυμούσαν, τους

το πλήρωσαν τριάντα χιλιάδες φράγκα και τους έκαναν όλα τα έξοδα. Είναι απίστευτο πόσο κόστισαν όλα αυτά. Όσον αφορά την ηλικία, την είχαν ορίσει από τα δώδεκα ως τα δεκαπέντε, και όποιο ήταν πάνω ή κάτω απ' αυτά τα όρια το αρνούνταν δίχως οίκτο. Τον ίδιο καιρό, με τις ίδιες προϋποθέσεις και τα ίδια έξοδα, βάζοντας πάλι ως όριο την ηλικία από δώδεκα ως δεκαπέντε, δεκαεφτά πράκτορες του σοδομισμού διέτρεχαν με τον ίδιο τρόπο και την πρωτεύουσα και τις επαρχίες· τους είχαν ορίσει συνάντηση ένα μήνα μετά την επιλογή των κοριτσιών. Όσο για τους νεαρούς που στο εξής θα ονομάζουμε γαμιάδες, μόνο το μέγεθος του πέους μέτραγε: δεν δέχτηκαν κανέναν που να το είχε κάτω από δέκα ή δώδεκα δάχτυλα μήκος, με επτά ως επτάμισι περιφέρεια. Οχτώ άντρες δούλεψαν γι' αυτόν το σκοπό σε όλο το βασίλειο και η συνάντηση ορίστηκε ένα μήνα μετά την επιθεώρηση των αγοριών. Παρόλο που η ιστορία αυτής της επιλογής και της παραλαβής δεν είναι το αντικείμενό μας, δεν θα 'μασταν εκτός θέματος αν λέγαμε δυο λόγια εδώ, για να δείτε ακόμη καλύτερα ποια ήταν η μεγαλοφυΐα των τεσσάρων μας ηρώων. Μου φαίνεται πως ό,τι βοηθάει να εκθέσουμε καλύτερα το χαρακτήρα τους και να φωτίσουμε κάπως αυτό το τόσο καταπληκτικό γλέντι που θα σας περιγράψουμε δεν μπορεί να θεωρηθεί εκτός θέματος.

Μόλις έφτασε η εποχή για την επιθεώρηση των κοριτσιών, πήγαν αυτοί οι κύριοι στην ιδιοκτησία του δούκα. Επειδή μερικές ματρόνες δεν μπόρεσαν να συμπληρώσουν τον αριθμό των εννιά και μερικές άλλες είχαν χάσει ορισμένα άτομα στο δρόμο, είτε από

αρρώστιες είτε γιατί δραπέτευσαν, στη συνάντηση έφτασαν μόνο εκατόν τριάντα. Τι θέλγητρα όμως, ύψιστε Θεέ! Πιστεύω ότι ποτέ τα μάτια μας δεν είδαν τόσα μαζί. Δεκατρείς ημέρες αφιερώθηκαν σ' αυτή την εξέταση και κάθε μέρα εξέταζαν δέκα. Οι τέσσερις φίλοι σχημάτιζαν έναν κύκλο στη μέση του οποίου εμφανιζόταν το κορίτσι, στην αρχή ντυμένο όπως ήταν την ημέρα της απαγωγής του. Η ματρόνα που το είχε αποπλανήσει διηγιόταν την ιστορία του: αν κάτι έλειπε από τις προϋποθέσεις της ευγενούς καταγωγής και της αρετής, χωρίς να εμβαθύνουν περισσότερο έδιωχναν το κορίτσι χωρίς καμιά βοήθεια και χωρίς να το εμπιστευτούν σε κανέναν και η μαστροπός έχανε όσα είχε ξοδέψει. Μετά, αφού η ματρόνα έκανε την αναφορά της με κάθε λεπτομέρεια, της ζητούσαν να αποσυρθεί και ρωτούσαν το κοριτσάκι για να μάθουν αν ό,τι ειπώθηκε γι' αυτό ήταν αλήθεια. Αν όλα ήταν σωστά, η ματρόνα γύριζε και σήκωνε το φόρεμα του κοριτσιού από πίσω για να εκθέσει τα πισινά του στην ομήγυρη. Ήταν το πρώτο πράγμα που ήθελαν να εξετάσουν. Και με το παραμικρό ελάττωμα σ' αυτό το σημείο το απέβαλλαν αυτοστιγμεί· αν, αντίθετα, είχε όλες τις χάρες που περιμέναμεν, το γύμνωναν και γυμνό πια πέρναγε και ξαναπέρναγε πέντε-έξι φορές συνέχεια από τον έναν άσωτο στον άλλο. Το γύριζαν από τη μια κι από την άλλη, το πασπάτευαν, το μύριζαν, του έψαχναν τα κρυφά του σημεία, εξέταζαν την παρθενιά του, όλα αυτά όμως με ψυχραιμία, χωρίς να επιτρέψουν καθόλου στην ψευδαίσθηση των αισθήσεων να ταραξει την εξέταση. Μόλις τέλειωναν αυτά, το παιδί απο-

τραβιόταν και δίπλα στο όνομά του που ήταν γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί οι εξεταστές έβαζαν «Δεκτό» ή «Απορριπτέο», υπογράφοντας το δελτίο· μετά έβαζαν τα δελτία σ' ένα κουτί χωρίς να κοινοποιήσουν τις απόψεις τους· αφού τις εξέτασαν όλες άνοιξαν το κουτί: για να δεχτούν ένα κορίτσι έπρεπε να το έχουν ψηφίσει και οι τέσσερις φίλοι. Ακόμη και ένας να μην το ψήφιζε, το απέρριπταν αμέσως αδυσώπητα· και όπως είπα, το στέλναν πίσω με τα πόδια χωρίς βοήθεια και χωρίς οδηγό· εκτός από καμιά δωδεκαριά που τα χάρηκαν οι άσωτοί μας όταν τελειωσαν την επιλογή και που τα παραχώρησαν στις ματρόνες τους.

Σ' αυτό τον πρώτο γύρο αποκλείστηκαν πενήντα υποψήφιος. Επανεξέτασαν τις υπόλοιπες ογδόντα, με πολύ περισσότερη όμως ακρίβεια και αυστηρότητα: το παραμικρό ελάττωμα αυτοστιγμεί γινόταν αφορμή αποκλεισμού. Απέρριψαν μία που ήταν όμορφη σαν την ημέρα γιατί το ένα της δόντι εξέιχε ελάχιστα από τα υπόλοιπα· περισσότερες από είκοσι άλλες ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο γιατί δεν ήταν παρά κόρες αστών. Απέκλεισαν τριάντα σ' αυτόν το δεύτερο γύρο· δεν έμεναν λοιπόν παρά μόνο πενήντα. Αποφάσισαν να μην προχωρήσουν στην τρίτη εξέταση πριν χύσουν με τη συνδρομή αυτών των πενήντα κοριτσιών, έτσι ώστε η τέλεια ηρεμία των αισθήσεων να έχει σαν αποτέλεσμα μια πιο προσγειωμένη και πιο σίγουρη επιλογή. Μια ομάδα από δώδεκα ή δεκατρία κορίτσια περιστοίχισε τον καθένα απ' τους φίλους. Οι ομάδες ποίκιλλαν από τον έναν στον άλλο· τις διεύθυναν οι ματρόνες. Άλλαζαν τις στάσεις

και δόθηκαν με τόση τέχνη στα κορίτσια, με δυο λόγια με τόση λαγνεία, που το σπέρμα εκτοξεύτηκε, ηρέμησαν και έτσι τριάντα ακόμη εξαφανίστηκαν σ' αυτόν το γύρο. Έμειναν μόνο είκοσι· περίσσευαν άλλα δώδεκα. Ηρέμησαν με καινούργια τεχνάσματα, με όλα αυτά που πίστευαν ότι θα μπορούσαν να τους προκαλέσουν αηδία, αλλά και πάλι έμειναν και τα είκοσι: πώς να ξεδιαλέξουν μέσα από ένα σύνολο από πλάσματα τόσο μοναδικά και ουράνια που θα 'λεγε κανείς ότι είναι έργο κάποιας θεότητας; Έπρεπε λοιπόν, αφού όλα ήταν εξίσου όμορφα, να βρουν σ' αυτά κάτι που θα μπορούσε τουλάχιστον να διασφαλίσει σε οχτώ ανάμεσά τους κάποια ανωτερότητα από τα υπόλοιπα δώδεκα· κι αυτό που πρότεινε ο πρόεδρος ήταν αντάξιο της διαφθοράς που βασιλεύε στο μυαλό του. Δεν είχε σημασία, το τέχνασμα έγινε δεκτό· το ζήτημα ήταν να μάθουν ποιο απ' όλα αυτά θα έκανε καλύτερα κάτι απ' όσα θα τα υποχρέωναν συχνά να κάνουν. Τέσσερις μέρες τούς έφτασαν για να αποφασίσουν με την άνεσή τους και μπόρεσαν επιτέλους να απορρίψουν δώδεκα, όχι όμως με το αζημίωτο, όπως τα υπόλοιπα: τα χάρηκαν οχτώ μέρες από παντού και με όλους τους τρόπους. Στη συνέχεια τα παραχώρησαν, όπως είπα, στις ματρόνες, που σύντομα πλούτισαν εκπορνεύοντας πλάσματα διαλεχτά σαν και αυτά. Όσο για τα οχτώ που διάλεξαν, τα έβαλαν σ' ένα μοναστήρι ώσπου να αναχωρήσουν και, για να επιφυλάξουν στον εαυτό τους την ευχαρίστηση να τα απολαύσουν την κατάλληλη στιγμή, δεν τα άγγιξαν μέχρι τότε.

Δεν σκοπεύω να περιγράψω όλες αυτές τις καλλο-

νές: η ομορφιά τους ξεπερνούσε κάθε άλλη και η περιγραφή τους θα γινόταν αναγκαστικά μονότονη. Θα αρκεστώ να τις κατονομάσω και να διαβεβαιώσω χωρίς να λέω ψέματα ότι είναι τελείως αδύνατο να φανταστεί κανείς τέτοιο συνδυασμό από χάρες, θέλητρα και τελειότητα, και ότι, αν η φύση ήθελε να δώσει στον άνθρωπο μια ιδέα για ό,τι με σοφία μπορεί να πλάσει, δεν θα του παρουσίαζε άλλα πρότυπα.

Η πρώτη ονομαζόταν ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ: ήταν δεκαπέντε ετών, κόρη κάποιου βαρόνου του Λανγκεντόκ, και την είχαν απαγάγει από ένα οικοτροφείο καλογριών στο Μονπελιέ.

Η δεύτερη ονομαζόταν ΦΑΝΗ: ήταν κόρη κάποιου συμβούλου στο κοινοβούλιο της Βρετάνης και την είχαν απαγάγει από τον ίδιο τον πύργο του πατέρα της.

Η τρίτη ονομαζόταν ΖΕΛΜΙΡΑ: ήταν δεκαπέντε ετών, κόρη του κόμητος ντε Τερβίλ, που τη λάτρευε σαν θεά. Την είχε πάρει μαζί του στο κυνήγι, σε μια από τις ιδιοκτησίες του στην Μπος, και αφήνοντάς τη μόνη μια στιγμή μέσα στο δάσος την απήγαγαν επιτόπου. Ήταν μοναχοκόρη και επρόκειτο με τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα προίκα να παντρευτεί τον άλλο χρόνο έναν πολύ μεγάλο άρχοντα. Αυτή έκλαψε και λυπήθηκε περισσότερο με τη φρικτή μοίρα της.

Η τέταρτη ονομαζόταν ΣΟΦΙΑ: ήταν δεκατεσσάρων ετών, κόρη κάποιου ευγενούς με αρκετή χρηματική άνεση που ζούσε στην ιδιοκτησία του στο Μπερύ. Την απήγαγαν στον περίπατο, δίπλα από τη μητέρα της που, επειδή ήθελε να την προστατεύσει, την πέ-

ταξαν σ' ένα ποτάμι όπου η κόρη της την είδε να ξεψυχάει μπρος στα μάτια της.

Η πέμπτη ονομαζόταν ΚΟΛΟΜΠΑ: ήταν από το Παρίσι, κόρη κάποιου συμβούλου στο Κοινοβούλιο· ήταν δεκατριών ετών και την απήγαγαν όταν, βγαίνοντας από έναν παιδικό χορό, γύριζε βράδυ με μια γκουβερνάντα στο οικοτροφείο της. Την γκουβερνάντα τη μαχαίρωσαν.

Η έκτη ονομαζόταν ΗΒΗ: ήταν δώδεκα ετών, κόρη κάποιου ιλαρχου ευγενούς που ζούσε στην Ορλεάνη. Την αποπλάνησαν και την απήγαγαν στο οικοτροφείο όπου μεγάλωνε· δωροδόκησαν δύο καλόγριες. Ήταν αδύνατον να δει κανείς κάτι πιο γοητευτικό και νόστιμο.

Η έβδομη ονομαζόταν ΡΟΖΕΤΑ: ήταν δεκατριών ετών, κόρη του φρουράρχου του Σαλόν-συρ-Σωτ. Ο πατέρας της μόλις είχε πεθάνει· βρισκόταν στην εξοχή, στο σπίτι της μητέρας της, κοντά στην πόλη, και την απήγαγαν μπρος στα ίδια τα μάτια των συγγενών της παριστάνοντας τους κλέφτες.

Η τελευταία ονομαζόταν Μιμί ή ΜΙΣΕΤ: ήταν δώδεκα ετών, κόρη του μαρκήσιου ντε Σενάνζ, και την απήγαγαν στα κτήματα του πατέρα της, στο Μπουρμποναί, μια μέρα που την είχαν αφήσει να πάει αμαξάδα με δυο-τρεις γυναίκες του πύργου· αυτές τις σκότωσαν.

Βλέπει κανείς ότι οι προετοιμασίες αυτής της διασκέδασης στοίχισαν πολλά χρήματα και εγκλήματα. Για τέτοιους ανθρώπους οι περιουσίες μέτραγαν λίγο· όσο για τα εγκλήματα, ζούσαν σε μια εποχή όπου χρειάζονταν πολλά πράγματα ακόμη για να ερευνη-

θεί και να τιμωρηθεί το έγκλημα όπως γίνεται σήμερα. Έτσι, όλα πέτυχαν και μάλιστα τόσο καλά που οι ελευθέριοί μας δεν ενοχλήθηκαν ποτέ από τις συνέπειες όλων αυτών των πράξεων· μόλις που έγιναν κάτι έρευνες.

Έφτασε η στιγμή να εξετάσουν τα αγόρια. Επειδή ήταν πιο εύκολο να βρεθούν, ο αριθμός τους υπήρξε μεγαλύτερος. Οι μεσάζοντες τους παρουσίασαν εκατόν πενήντα και σίγουρα δεν θα υπερβάλω αν σας διαβεβαιώσω ότι ήταν τουλάχιστον της ίδιας ποιότητας με τα κορίτσια, τόσο με τη γλυκιά τους φυσιογνωμία όσο και με τις παιδιάστικες χάρες τους, την αφέλειά τους, την αθωότητά τους και την αρχοντιά τους. Πλήρωναν τριάντα χιλιάδες φράγκα για το καθένα, την ίδια τιμή με τα κορίτσια, οι μεσάζοντες όμως δεν διακινδύνευαν τίποτε, γιατί τα θηράματα αυτά ήταν πολύ πιο ευαίσθητα και ταίριαζαν πολύ περισσότερο στα γούστα των φίλων μας· έτσι, είχαν αποφασίσει ότι δεν επρόκειτο να λυπηθούν τα έξοδα· φυσικά θα έδωχαν όποιο δεν τους έκανε, αλλά επειδή θα το χρησιμοποιούσαν, θα το πλήρωναν.

Τα εξέτασαν όπως τις γυναίκες. Δοκίμαζαν δέκα την ημέρα, φροντίζοντας πολύ φρόνιμα να εκσπερματώνουν πάντα με τη συνδρομή των δέκα παρόντων πριν προχωρήσουν στην εξέταση· πράγμα που το είχαν αμελήσει παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε με τα κορίτσια. Παραλίγο να αποκλείσουν τον πρόεδρο γιατί δεν εμπιστεύονταν τα διεφθαρμένα γούστα του· φοβήθηκαν ότι τους απάτησε στην επιλογή των κοριτσιών η καταραμένη του κλίση στα αίσχη και τη δια-

φθορά. Υποσχέθηκε να μην παρασυρθεί, κι αν κράτησε τον λόγο του, δεν το έκανε άκοπα απ' ό,τι φαίνεται· η άρρωστη και διεφθαρμένη φαντασία που έχει συνηθίσει να προσβάλλει την ευπρέπεια και τη φύση, πράγμα που την κολακεύει τόσο εξάισια, είναι πολύ δύσκολο να ξαναβρεί το σωστό δρόμο: φαίνεται ότι, θέλοντας να υπηρετήσει τα γούστα της, χάνει τη δυνατότητα να επιβάλλεται στην κρίση της. Περιφρονώντας το αληθινά ωραίο και λατρεύοντας πια μόνο ό,τι είναι φριχτό, αποφασίζει όπως σκέφτεται και, όταν επιστρέψει σε πιο αληθινά αισθήματα, της φαίνεται ότι αδικεί τις αρχές από τις οποίες δεν της αρέσει να απομακρύνεται. Εκατό αγόρια έγιναν ομόφωνα δεκτά όταν ολοκληρώθηκαν οι πρώτες εξετάσεις και χρειάστηκε να επανέλθουν πέντε φορές συνέχεια στην κρίση τους για να καταλήξουν στο μικρό αριθμό που έπρεπε να γίνει δεκτός. Τρεις φορές συνέχεια έμειναν πενήντα· έτσι, υποχρεώθηκαν να καταφύγουν σε ανορθόδοξους τρόπους για να απογυμνώσουν κάπως τα είδωλα από το γόητρο της ομορφιάς τους, που υπήρχε ακόμη παρ' όλα όσα είχαν κάνει, και να κρατήσουν μόνο αυτά που ήθελαν. Σκέφτηκαν να τα ντύσουν κορίτσια: απέρριψαν είκοσι πέντε μ' αυτό το τέχνασμα· δανείζοντας στο φύλο που το λάτρευαν σαν θεό την εμφάνιση του άλλου που δεν τους έκανε πια καμιά αίσθηση, έπαθαν κατάθλιψη και γκρεμίστηκαν όλες σχεδόν οι ανταπάτες τους. Τίποτε όμως δεν μπόρεσε να αλλάξει την ψηφοφορία μ' αυτά τα είκοσι πέντε αγόρια. Ό,τι κι αν έκαναν, όσο κι αν έχυσαν, όσο κι αν έγγραφαν το όνομά τους στα ψηφοδέλτια τη στιγμή της εκσπερ-

μάτωσης, όσο κι αν χρησιμοποίησαν τον τρόπο που είχαν χρησιμοποιήσει με τα κορίτσια, τα είκοσι πέντε δεν έλεγαν να αποκλεισθούν· έτσι, αποφάσισαν να τα τραβήξουν στον κλήρο. Να πώς ονόμασαν όσα έμειναν, ποια ήταν η ηλικία τους, ποια η καταγωγή τους και ποιες οι περιπέτειές τους, γιατί όσον αφορά τα πορτρέτα τους παραιτούμαι: τα χαρακτηριστικά του ίδιου του Έρωτα σίγουρα δεν ήταν πιο λεπτά, και τα πρότυπα απ' όπου ο ζωγράφος Αλαμπανί διάλεγε τα χαρακτηριστικά των θεσπέσιων αγγέλων του ήταν σίγουρα πολύ κατώτερα.

Ο ΖΕΛΑΜΙΡ ήταν δεκατριών ετών· ήταν μοναχογιός κάποιου ευπατρίδη από το Πουατού που τον ανέτρεφε με τις πιο μεγάλες φροντίδες. Τον είχαν στείλει στο Πουατιέ να δει κάποια συγγενή και τον συνόδευε ένας μόνος υπηρέτης· οι αλιτήριοι που τον περίμεναν δολοφόνησαν τον υπηρέτη και άρπαξαν το παιδί.

Ο ΕΡΩΤΙΔΕΑΣ είχε την ίδια ηλικία· βρισκόταν στο κολέγιο της Λα Φλες· γιος κάποιου ευπατρίδη από τα περίχωρα αυτής της πόλης, σπούδαζε εκεί. Τον παραμόνεψαν και τον απήγαγαν στον περίπατο που οι μαθητές έκαναν κάθε Κυριακή. Ήταν το πιο ωραίο παιδί του κολεγίου.

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ήταν δώδεκα ετών· ήταν ιππότης της Μάλτας. Τον είχαν απαγάγει στη Ρουέν, όπου ο πατέρας του είχε μια τιμητική θέση, όπως ταίριαζε στην ευγενική του καταγωγή. Τον απήγαγαν ενώ πήγαινε στο κολέγιο «Λουδοβίκος ο Μέγας» στο Παρίσι όπου τον είχαν στείλει.

Ο ΖΕΦΥΡΟΣ, ο πιο γλυκός από τους οχτώ, αν υποθέσουμε ότι η υπερβολική τους ομορφιά σε άφηνε να διαλέξεις, ήταν από το Παρίσι· σπούδαζε σ' ένα διάσημο οικοτροφείο. Ο πατέρας του ήταν ανώτερος αξιωματικός κι έκανε το παν για να τον πάρει πίσω. Είχαν δελεάσει το διευθυντή του οικοτροφείου δωροδοκώντας τον και τους είχε παραδώσει εφτά· οι έξι είχαν απορριφθεί. Είχε πάρει τα μυαλά του δούκα, που διακήρυξε ότι κι ένα εκατομμύριο αν του ζητούσαν για να γαμήσει αυτό το παιδί θα το 'δινε αυτοστιγμεί. Κράτησε για τον εαυτό του την πρωτιά που του παραχωρήθηκε απ' όλους. Ω τρυφερό κι ευαίσθητο παιδί, οποία δυσαναλογία! Οποία φρίκη σού επιφύλαπτε η μοίρα!

Ο ΣΕΛΑΝΤΟΝ ήταν γιος κάποιου δικαστικού από το Νανσύ. Τον απήγαγαν στη Λυνεβίλ, όπου είχε έρθει να δει μια θεία του. Μόλις που είχε φτάσει τα δεκατέσσερα. Μόνο αυτόν δελεάσαν χρησιμοποιώντας ένα κορίτσι της ηλικίας του που βρήκαν τον τρόπο να του δείξουν: η μικρή κατεργάρα τον παρέσυρε σε μια παγίδα παριστάνοντας την ερωτευμένη, κι έτσι όπως δεν τον πρόσεχαν καλά, το εγχείρημα πέτυχε.

Ο ΑΔΩΝΙΣ ήταν δεκαπέντε ετών. Τον απήγαγαν από το κολέγιο του Πλεσσί, όπου σπούδαζε. Ο πατέρας του ήταν πρόεδρος δικαστηρίου και, όσο κι αν διαμαρτυρήθηκε, όσο κι αν ξεσήκωσε τον κόσμο, είχαν πάρει τόσο καλά τις προφυλάξεις τους που στάθηκε αδύνατον να μάθει κάτι για το γιο του. Ο Κυρβάλ, που ήταν ξετρελαμένος μαζί του εδώ και δυο χρόνια, τον είχε γνωρίσει στου πατέρα του κι έδωσε ο ίδιος τα απαραίτητα μέσα και τις πληροφορίες

ρίες για να τον αποπλανήσουν. Παραξενεύτηκαν πολύ που ένα τόσο διεφθαρμένο μυαλό είχε τόσο λεπτό γούστο, και ο Κυρβάλ, πολύ περήφανος, επωφελήθηκε από την ευκαιρία για να δείξει στους συναδέλφους του, όπως είδαν άλλωστε, ότι είχε ακόμη πότε-πότε καλό γούστο. Το παιδί τον αναγνώρισε και έβαλε τα κλάματα, ο πρόεδρος όμως το παρηγόρησε βεβαιώνοντάς τον ότι θα τον ξεπαρθένευε ο ίδιος· και παρηγορώντας το τόσο συγκινητικά, του έπαιζε το τεράστιο μαραφέτι του στα πισινά του. Το ζήτησε πράγματι από την ομήγυρη και το δικαίωμα του παρχωρήθηκε χωρίς δυσκολία.

Ο ΥΑΚΙΝΘΟΣ ήταν δεκατεσσάρων ετών· ήταν γιος κάποιου αξιωματικού που είχε αποσυρθεί σε μια μικρή πόλη της Καμπανίας. Τον έκλεψαν την ώρα του κυνηγιού που τον ξετρέλαινε και όπου ο πατέρας του έκανε την απρονοησία να τον αφήνει πάντα μόνο.

Ο ΖΙΤΟΝ ήταν δεκατριών ετών. Τον απήγαγαν στις Βερσαλλίες ανάμεσα στα παιδόπουλα του βασιλικού σταβλαρχείου. Ήταν γιος κάποιου ευγενούς του Νιβερναί που μόλις είχε πάει εκεί· δεν είχαν κλείσει ακόμη έξι μήνες. Τον απήγαγαν πολύ απλά σ' έναν περίπατο που έκανε μόνος του στη λεωφόρο του Σαιν-Κλου. Ήταν το πάθος του επισκόπου, για τον οποίον προορίστηκε και η πρωτιά του.

Μ' αυτές τις αρσενικές θεότητες ετοιμάζονταν να λαγνουργήσουν οι ελευθέριοι μας. Θα δούμε στον κατάλληλο τόπο και χρόνο πώς τις χρησιμοποίησαν. Έμεναν εκατόν πενήντα δύο υποψήφιοι, αλλά δεν αστειεύτηκαν μ' αυτά τα θηράματα όπως με τα άλλα:

δεν έδωξαν κανένα πριν το χρησιμοποιήσουν. Οι ελευθέριοί μας πέρασαν μαζί τους ένα μήνα στον πύργο του δούκα. Επειδή βρίσκονταν στις παραμονές της αναχώρησης και είχαν διακόψει όλες τις καθημερινές και συνήθειες ασχολίες, διασκέδασαν μ' αυτά τ' αγόρια ως την ημέρα που έφυγαν. Όταν τα χόρτασαν με την άνεσή τους, σκέφτηκαν ένα χαριτωμένο τρόπο για να τα ξεφορτωθούν: να τα πουλήσουν σ' έναν Τούρκο κουρσάρο. Έτσι έσβηναν όλα τα ίχνη τους και ξανακέρδιζαν ένα μέρος των εξόδων. Ο Τούρκος ήρθε να τα πάρει κοντά στο Μονακό, όπου τα έστειλαν σε μικρές ομάδες, και τα πήρε για τα σκλαβοπάζαρα, φριχτή μοίρα δίχως άλλο, που ήταν σωστή διασκέδαση για τα τέσσερα καθάρματά μας.

Έφτασε η στιγμή να διαλέξουν τους γαμιάδες. Δεν βρέθηκαν καθόλου σε δύσκολη θέση όσοι απορρίφθηκαν απ' αυτή την ομάδα: επειδή ήταν ώριμοι, αρκούσε να τους πληρώσουν το ταξίδι και τον κόπο τους για να γυρίσουν σπίτι τους. Οι οχτώ μεσάζοντες είχαν άλλωστε κοπιάσει πολύ πιο λίγο σ' αυτή την περίπτωση, γιατί τα μέτρα ήταν λίγο ως πολύ καθορισμένα και δεν υπήρχε πρόβλημα με την κοινωνική τους θέση. Έφτασαν λοιπόν πενήντα. Ανάμεσά στους είκοσι δυνατότερους διάλεξαν τους οχτώ νεότερους και ωραιότερους: κι απ' αυτούς τους οχτώ θα αρκεστώ να περιγράψω μόνο τους τέσσερις πιο βαρβάτους, γιατί μόνο σ' αυτούς θα αναφερθώ με λεπτομέρειες.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ, κομμένος στα μέτρα του θεού που του 'δωσε το όνομά του, ήταν είκοσι έξι ετών και ήταν προικισμένος μ' ένα πέος οχτώ δάχτυλα και δυο πό-

ντους περιφέρεια, με δεκατρία μήκος. Δεν είχε κανείς ποτέ του δει κάτι τόσο όμορφο και τόσο μεγαλοπρεπές όσο αυτό το εργαλείο, που ήταν σχεδόν πάντα σηκωμένο και με οχτώ εκσπερματώσεις γέμιζε μισό λίτρο ακριβώς. Κατά τα άλλα ήταν πολύ πράος και είχε πολύ ευχάριστη φυσιογνωμία.

Ο ΑΝΤΙΝΟΟΣ, που ονομαζόταν έτσι γιατί θύμιζε το τεκνό του Αδριανού, συνδύαζε την πιο όμορφη ψωλή με τον πιο ηδυπαθή κώλο, πράγμα πολύ σπάνιο. Είχε ένα εργαλείο οχτώ δάχτυλα περιφέρεια και δώδεκα μήκος. Ήταν τριάντα ετών κι είχε το πιο ωραίο πρόσωπο του κόσμου.

Ο ΣΚΙΖΟΚΩΛΗΣ είχε τόσο χαριτωμένο ματσούκι που του ήταν σχεδόν αδύνατο να γαμήσει κώλο χωρίς να τον σκίσει, και από κει είχε πάρει το όνομά του. Η κεφαλή της ψωλής του, χοντρή σαν καρδιά βοδιού, είχε περιφέρεια οχτώ δάχτυλα και τρεις πόντους· ο κορμός του δεν έφτανε παρά μόνο τα οχτώ· αυτό όμως το στρεβλό πέος ήταν τόσο κυρτό που έσκιζε με ακρίβεια τον προωκτό μόλις έμπαινε, ιδιότητα μονάκριβη για τόσο χορτασμένους ελευθέρους όσο ήταν οι δικοί μας, κι αυτό τους είχε κάνει να τον ζητούν με μανία.

Ο ΠΡΙΑΠΟΣ ονομαζόταν έτσι γιατί η στύση του, ό,τι κι αν έκανε, ήταν μόνιμη· ήταν οπλισμένος μ' ένα μαραφέτι που είχε έντεκα δάχτυλα μήκος με επτά δάχτυλα και έντεκα πόντους περιφέρεια. Για χάρη του είχαν αρνηθεί άλλους πιο πουτσαράδες γιατί καύλωναν δύσκολα, ενώ εκείνου, όσες εκσπερματώσεις κι αν έκανε μέσα στην μέρα, του τινάζοταν στα ουράνια μόλις τον άγγιζες.

Οι υπόλοιποι τέσσερις είχαν περίπου το ίδιο μέγεθος και το ίδιο σκαρί. Διασκέδασαν δεκαπέντε μέρες με τους σαράντα δύο που απέρριψαν, κι αφού τους πήραν για τα καλά και τους ξεζούμισαν, τους απόλυσαν πληρώνοντάς τους γερά.

Δεν έμενε πια παρά να διαλέξουν τις τέσσερις υπηρέτριες, κι αυτό ήταν δίχως άλλο το πιο γραφικό. Δεν είχε μόνο ο πρόεδρος διεφθαρμένα γούστα: οι τρεις φίλοι του, και κυρίως ο Ντυρσέ, είχαν κάτι απ' αυτή την καταραμένη, χυδαία και ακόλαστη μανία που μας κάνει να βρίσκουμε τα θέλγητρα του γέρικου, του αηδιαστικού και του βρόμικου σώματος πολύ πιο ερεθιστικά κι από το πιο θεσπέσιο πλάσμα της φύσης. Θα ήταν δύσκολο δίχως άλλο να εξηγήσουμε αυτή την ιδιοτροπία, αλλά υπάρχει σε πολλούς ανθρώπους. Η φύση με την ασυναρτησία της έχει κάτι το ερεθιστικό που δρα στο νευρικό σύστημα με περισσότερη ίσως δύναμη κι από τις πιο μοναδικές της ομορφιές. Έχει άλλωστε αποδειχθεί ότι, όταν κουλώνουμε, μας αρέσει ό,τι είναι φτιαχτό, αισχρό και αποτροπιαστικό: πού αλλού μπορεί να τα συναντήσει κανείς αυτά όσο σ' ένα χαλασμένο σώμα; Είναι σίγουρο ότι, αν αρέσει η βρομιά στην πράξη της λαγνείας, όσο περισσότερη βρομιά υπάρχει τόσο περισσότερο πρέπει και να αρέσει: και υπάρχει ασφαλώς πολύ περισσότερη στο χαλασμένο παρά στο άθικτο ή τέλειο σώμα.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Άλλωστε η ομορφιά είναι κάτι το απλό, ενώ η ασχήμια είναι κάτι το εξαιρετικό: κι όλες οι φλογερές φαντασίες προ-

τιμούν πάντα δίχως άλλο για τη λαγνεία το εξαίρετο από την απλότητα. Η ομορφιά, η φρεσκάδα εντυπωσιάζουν πάντα μ' έναν τρόπο απλοϊκό. Η ασχήμια και ο ξεπεσμός επηρεάζουν πολύ πιο έντονα, ο κλονισμός είναι πολύ πιο δυνατός, κατά συνέπεια και η ταραχή πρέπει να είναι πολύ πιο ζωνηρή. Δεν πρέπει λοιπόν να παραξενευτείτε που ένα σωρό άνθρωποι απολαμβάνουν περισσότερο μια γριά γυναίκα που είναι άσχημη, και βρομάει μάλιστα, από ένα κορίτσι δροσερό και ωραίο· όσο και δεν σας παραξενεύει, λέω, ένας άνθρωπος που προτιμάει για τους περιπάτους του το άγονο και τραχύ έδαφος των βουνών από τα μονότονα μονοπάτια των πεδιάδων. Όλα αυτά εξαρτώνται από τη διάπλασή μας, από τα όργανά μας, από τον τρόπο που αλληλοεπηρεάζονται, και δεν είμαστε ικανοί να αλλάξουμε τα γούστα μας, όπως και δεν μπορούμε να ποικίλουμε τη μορφή του σώματός μας. Όπως και να 'ναι, αυτό το γούστο κυριαρχούσε στη ζωή του προέδρου και επηρέαζε σχεδόν εξίσου τους τρεις συναδέλφους του, γιατί όλοι τους συμφώνησαν στην επιλογή των υπηρετιών· ο τρόπος με τον οποίο οργανώθηκε η επιλογή δείχνει καλά, όπως θα δούμε, και την αστάθεια και τη διαφθορά που μόλις περιγράψαμε. Έβαλαν λοιπόν να ψάξουν στο Παρίσι, πολύ προσεχτικά, τις τέσσερις γυναίκες που χρειαζόνταν γι' αυτόν το σκοπό, κι όσο αηδιαστικό κι αν σας φανεί το πορτρέτο τους, ας μου επιτρέψετε να το χαράξω: είναι πολύ βασικό για την προβολή αυτής της όψης των ηθών που είναι ένας από τους βασικούς σκοπούς αυτού του έργου.

Η πρώτη ονομαζόταν ΜΑΡΙΑ. Υπήρξε υπηρέτρια ενός περίφημου ληστή που μόλις τελευταία τον είχαν εκτελέσει στον τροχό και για λογαριασμό του την είχαν μαστιγώσει και στιγματίσει. Ήταν πενήντα πέντε ετών, της είχαν πέσει σχεδόν όλα τα μαλλιά, η μύτη της ήταν στραβή, τα μάτια της τσιμπλιάρικα και θαμπά, το στόμα της μεγάλο και είχε τριάντα δύο δόντια, κίτρινα όμως σαν το θειάφι· ήταν ψηλή και ξεχειλωμένη από τα δεκατέσσερα παιδιά που είχε κάνει· τα είχε πνίξει όμως και τα δεκατέσσερα γιατί φοβόταν ότι θα γίνουν παλιόμουτρα. Η κοιλιά της κυμάτιζε σαν την επιφάνεια της θάλασσας και ο ένας της γλουτός ήταν φαγωμένος από κάποιο απόστημα.

Η δεύτερη ονομαζόταν ΛΟΥΙΖΟΝ. Ήταν εξήντα ετών, κοντή, καμπούρα, μ' ένα μάτι και κουτσή· με ωραίο κώλο για την ηλικία της και με δέρμα αρκετά όμορφο ακόμη. Ήταν μοχθηρή σαν το διάβολο και πάντα έτοιμη για κάθε είδους φριχτή πράξη και όλες τις παρεκτροπές που θα της όριζαν.

Η ΤΕΡΕΖΑ ήταν εξήντα δύο ετών, ψηλή, αδύνατη σαν σκελετός και δεν της είχε απομείνει ούτε μια τρίχα στο κεφάλι, ούτε ένα δόντι στο στόμα· η μυρουδιά που έβγαινε από εκεί ήταν ικανή να σε ρίξει κάτω. Ο κώλος της ήταν διάτρητος από πληγές και οι γλουτοί της ήταν τόσο καταπληκτικά πλαδαροί που μπορούσες να τυλίξεις το δέρμα γύρω από ένα μαστούνη· η τρύπα αυτού του ωραίου κώλου έμοιαζε με κρατήρα ηφαιστείου και μύριζε σαν απόπατος· η Τερέζα έλεγε ότι σ' όλη της τη ζωή δεν είχε σκουπίσει ποτέ τον κώλο της, και είχε αποδειχτεί θαυμάσια ότι υπήρχαν ακόμη πάνω του σκατά από τα παιδικά

της χρόνια. Όσο για το αιδοίο της, ήταν η καταβόθρα όλης της φρίκης κι όλης της ακαθαρσίας, πραγματικός τύμβος που η δυσωδία του σου 'φερνε λιποθυμία. Το ένα της χέρι ήταν στρεβλό και κούτσαινε στο ένα της πόδι.

Το όνομα της τέταρτης ήταν ΦΑΝΣΟΝ. Την είχαν διαπομπεύσει έξι φορές και δεν υπήρχε έγκλημα πάνω στη γη που να μην το έχει κάνει. Ήταν εξήντα εννιά ετών, πλακουτσομύτα, κοντόχοντρη, αλλήθωρη, χωρίς σχεδόν καθόλου μέτωπο, και στο βρομερό της στόμα έμεναν μόνο δυο γέρικα δόντια έτοιμα να πέσουν· ένα ανεμοπύρωμα της σκέπαζε τα πισινά κι από τον πρωκτό της κρέμονταν αιμορροΐδες χοντρές σαν γροθιά· ένα φοβερό καρκίνωμα της κατάτρωγε το αιδοίο και ο ένας της μηρός ήταν κατακαμένος. Τα τρία τέταρτα του χρόνου ήταν μεθυσμένα και, έχοντας πολύ αδύνατο στομάχι, όταν μεθούσε ξέρναγε παντού. Η κωλότρουπά της, παρά το τσαμπί τις αιμορροΐδες που τη στόλιζε, ήταν τόσο πλατιά από φυσικού της που κουφόκλανε και αμολούσε πορδές, πολλές φορές μάλιστα έκανε κι άλλα πιο πολλά, χωρίς να το καταλάβει.

Οι τέσσερις γυναίκες δεν θα είχαν μόνο τη φροντίδα του πύργου· έπρεπε ακόμη να παίρνουν μέρος σ' όλες τις συγκεντρώσεις για τις διάφορες λάγνες φροντίδες και υπηρεσίες που θα μπορούσαν να απαιτήσουν απ' αυτές οι κύριοί τους.

Αφού ετοιμάστηκαν όλ' αυτά κι επειδή είχε αρχίσει το καλοκαίρι, ασχολήθηκαν αποκλειστικά με τη μεταφορά των διαφόρων πραγμάτων που χρειάζο-

νταν για να γίνει η διαμονή άνετη και ευχάριστη κατά τη διάρκεια των τεσσάρων μηνών της παραμονής τους στην ιδιοκτησία του Ντυρσέ. Κουβάλησαν πλήθος έπιπλα και καθρέφτες, τρόφιμα, κρασιά, λικέρ όλων των ειδών, έστειλαν εργάτες· σιγά-σιγά οδηγήθηκαν εκεί και τα πρόσωπα, και ο Ντυρσέ, που είχε προηγηθεί, τα υποδεχόταν και φρόντιζε να εγκατασταθούν το ένα μετά το άλλο μόλις έφταναν.

Έρχε όμως η ώρα να περιγράψουμε εδώ στον αναγνώστη τον περίφημο ναό που προοριζόταν για τις τόσες λάγνες θυσίες που είχαν σχεδιάσει γι' αυτούς τους τέσσερις μήνες. Θα δει με τι φροντίδα είχαν διαλέξει το καταφύγιό τους για να είναι απόμερο και μοναχικό· λες και η σιωπή, η απομόνωση και η ησυχία ήταν οι τροχοί που πάνω τους θα κύλαγε η ακολασία· λες και αυτή η ατμόσφαιρα, χαράζοντας το θρησκευτικό τρόπο στις αισθήσεις, μπορούσε να δώσει στη λαγνεία ένα θέλητρο παραπάνω. Δεν θα σας περιγράψουμε το καταφύγιο όπως ήταν παλιότερα, αλλά στην κατάσταση που βρισκόταν μετά από τις φροντίδες των τεσσάρων φίλων που το είχαν καλωπίσει και είχαν κάνει την μοναξιά του ακόμη πιο τέλεια.

Έπρεπε, για να φτάσεις εκεί, να περάσεις πρώτα από τη Βασιλεία· μετά το πέραςμα του Ρήνου ο δρόμος στένευε τόσο που έπρεπε να εγκαταλείψεις τις άμαξες. Λίγο μετά έμπαινες στον Μέλανα Δρυμό, χωνόσουν περίπου δεκαπέντε λεύγες σ' ένα δύσκολο δρόμο, τόσο μπερδεμένο που δεν μπορούσες με κανέναν τρόπο να τον περάσεις χωρίς οδηγό. Σ' αυτό το ύψος περίπου βρισκόταν ένα παλιοχώρι από καρ-

βουνιάρηδες και δασοφύλακες. Εκεί αρχίζουν τα κτήματα του Ντυρσέ και το χωριό τού ανήκει. Επειδή σχεδόν όλοι οι κάτοικοι του μικρού χωριού ήταν λαθρέμποροι ή κλέφτες, ο Ντυρσέ δεν δυσκολεύτηκε να τους κάνει φίλους του. Η πρώτη διαταγή που τους έδωσε ήταν η αυστηρή οδηγία να μην αφήσουν κανέναν να πλησιάσει τον πύργο μετά την 1η Νοεμβρίου, εποχή όπου όλα τα μέλη της συντροφιάς θα είχαν συγκεντρωθεί. Όπλισε τους πιστούς του υποστατικούς, τους παραχώρησε και ορισμένα προνόμια που του τα ζητούσαν εδώ και καιρό και έτσι έκλεισε το πέρασμα. Η περιγραφή που ακολουθεί μας δείχνει πόσο πραγματικά δύσκολο ήταν να φτάσει κανείς στο Σίλινγκ (έτσι ονομαζόταν ο πύργος του Ντυρσέ) αφού έκλεισε αυτή η δίοδος.

Μόλις περάσεις το χωριό των καρβουνιάρηδων, αρχίζεις να σκαρφαλώνεις σ' ένα βουνό ψηλό σχεδόν όσο το όρος του Αγίου Βερνάρδου, πολύ πιο απρόσιτο όμως, γιατί δεν μπορείς να φτάσεις στην κορφή του παρά μόνο με τα πόδια. Μπορούν να πάνε και μουλάρια, είναι τόσες πολλές όμως οι χαράδρες που τριγυρίζουν απ' όλες τις μεριές το μονοπάτι που είναι μεγάλος ο κίνδυνος να τις αντιμετωπίσεις. Έξι από τα μουλάρια που μετέφεραν τρόφιμα και σκεύη χάθηκαν εκεί και μαζί τους και δύο εργάτες που τα συνόδευαν. Χρειάζονται σχεδόν πέντε ολόκληρες ώρες για να φτάσει κανείς στην κορφή του βουνού. Εκεί υπάρχει μια άλλου είδους ιδιομορφία που με τις προφυλάξεις που πήραν ήταν σαν ένα ακόμη εμπόδιο, τόσο απροσπέλαστο μάλιστα που μόνο τα πουλιά μπορούσαν να το ξεπεράσουν. Αυτή

η ιδιαίτερη παραξενιά της φύσης είναι μια ρωγμή, πάνω από τριάντα οργιές στην κορφή του βουνού, ανάμεσα στο βορινό και το νότιο κομμάτι του. Κι έτσι, αφού σκαρφαλώσεις στο βουνό, αν δεν προστρέξεις σε κάποιο τέχνασμα, είναι αδύνατο να ξανακατέβεις. Ο Ντυρσέ είχε ενώσει τα δύο μέρη, που τα χωρίζει ένας γκρεμός χίλια πόδια βάθος, με ένα πολύ ωραίο ξύλινο γεφύρι. Το γκρέμισαν μόλις πέρασαν και τα τελευταία φορτία: και από εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε πλέον καμία δυνατότητα επικοινωνίας με τον πύργο του Σίλινγκ. Γιατί, αν ξανακατέβεις το βορινό μέρος, φτάνεις σε μια μικρή πεδιάδα γύρω στα τέσσερα στρέμματα που την τριγυρίζουν από παντού μυτεροί βράχοι με κορφές που φτάνουν ως τα σύννεφα· οι βράχοι κλείνουν την πεδιάδα σαν ένα παραπέτασμα και δεν αφήνουν το παραμικρό άνοιγμα ανάμεσά τους. Αυτό το πέραςμα, που ονομάζεται «το μονοπάτι του γεφυριού», είναι και ο μοναδικός τρόπος να κατέβεις και να φτάσεις στην πεδιάδα. Από την στιγμή που θα καταστραφεί, ούτε ένας άνθρωπος πάνω στη γη, όποιος κι αν είναι, δεν μπορεί πια να πλησιάσει τη μικρή πεδιάδα.

Στη μέση λοιπόν αυτής της μικρής πεδιάδας, που είναι τόσο καλά αποκλεισμένη και τόσο καλά προστατευμένη, βρίσκεται ο πύργος του Ντυρσέ. Τον περιβάλλει ακόμη ένα τείχος τριάντα πόδια ύψος. Πέρα από το τείχος, μια πολύ βαθιά τάφρος γεμάτη νερό προστατεύει ακόμη έναν τελευταίο περίβολο που σχηματίζει μια κυκλική στοά. Ένα στενό και χαμηλό παραπόρτι προχωράει σε μια μεγάλη εσωτερική αυλή που γύρω της είναι χτισμένες όλες οι κατοικίες.

κίες. Αυτές οι πολύ ευρύχωρες κατοικίες έχουν στον πρώτο όροφο ένα στεγασμένο μεγάλο εξώστη. Ας σημειωθεί ότι δεν θα περιγράψω τα διαμερίσματα όπως μπορεί άλλοτε να ήταν, αλλά όπως είχαν διαρρυθμιστεί και κατανεμηθεί με βάση το καθορισμένο σχέδιο. Από τον εξώστη έμπαινες στην πολύ ωραία τραπεζαρία. Οι ντουλάπες σε σχήμα πυργίσκων που τη στόλιζαν επικοινωνούσαν με την κουζίνα κι έτσι τα φαγητά προσφέρονταν ζεστά, γρήγορα και χωρίς να υπάρχει ανάγκη να βοηθήσουν υπηρέτες. Από την τραπεζαρία, που ήταν στρωμένη με χαλιά και γεμάτη σόμπες, σοφάδες και καταπληκτικές πολυθρόνες και με ό,τι άλλο μπορούσε να την κάνει άνετη και ευχάριστη, περνούσες σ' ένα σαλόνι ή καθιστικό, απλό, χωρίς επιτήδευση, αλλά εξαιρετικά ζεστό και πολύ καλά επιπλωμένο. Αυτό το σαλόνι επικοινωνούσε με μια αίθουσα συγκεντρώσεων που προοριζόταν για τις αφηγήσεις. Εκεί ήταν, που λέει ο λόγος, το πεδίο των μαχών που είχαν προγραμματίσει, η έδρα των λάγνων συγκεντρώσεων, κι όπως το είχαν στολίσει κατάλληλα του αξίζει μια μικρή ιδιαίτερη περιγραφή.

Το σχήμα του ήταν ημικυκλικό· στο θολωτό του μέρος υπήρχαν τέσσερις φωλιές με μεγάλους καθρέφτες· την καθεμιά τους την κοσμούσε ένας θαυμάσιος σοφάς· αυτές οι τέσσερις φωλιές βρισκόνταν ακριβώς απέναντι στη διάμετρο που έκοβε τον κύκλο. Ακουμπισμένος στον τοίχο που σχημάτιζε τη διάμετρο βρισκόταν ένας θρόνος ψηλός ως τέσσερα πόδια. Προοριζόταν για την αφηγήτρια: έτσι βρισκόταν ακριβώς απέναντι στις τέσσερις φωλιές των ακροατών της· επειδή ο κύκλος ήταν μικρός, δεν

ήταν πολύ μακριά τους κι έτσι δεν θα 'χαναν ούτε λέξη από την αφήγησή της, γιατί είχε τη θέση του ηθοποιού στο θέατρο και οι ακροατές, μέσα στις φωλιές τους, ήταν σαν σε αμφιθέατρο. Στο κάτω μέρος του θρόνου υπήρχαν κερκίδες για τα πρόσωπα που θα χρησιμοποιούσαν στα όργια για να ηρεμήσουν την έξαψη των αισθήσεων που θα τους προκαλούσαν οι διηγήσεις. Οι κερκίδες, όπως κι ο θρόνος, ήταν ντυμένες με μαύρο βελούδο στεφανωμένο από χρυσά κρόσσια και οι φωλιές ήταν ντυμένες με το ίδιο ύφασμα, εξίσου πλούσιο, σε χρώμα μπλε σκούρο. Στη βάση της κάθε φωλιάς βρισκόταν κι από μια μικρή πόρτα που οδηγούσε σε μια τουαλέτα· εκεί θα πήγαιναν όποιο άτομο επιθυμούσαν να πάρουν από τις κερκίδες στην περίπτωση που δεν θα ήθελαν να αφηθούν μπροστά σ' όλο τον κόσμο στην ηδονή που θα τους χάριζε. Σ' αυτές τις τουαλέτες υπήρχαν καναπέδες και όποιο άλλο έπιπλο ήταν απαραίτητο για τις μιαρότητες όλων των ειδών. Από τις δύο μεριές του θρόνου υπήρχε μια απομονωμένη κολόνα που έφτανε ως το ταβάνι· σ' αυτές τις δυο κολόνες θα έδεναν τα άτομα που, έχοντας υποπέσει σε κάποιο σφάλμα, έπρεπε να τιμωρηθούν. Στην κολόνα ήταν κρεμασμένα όλα τα απαραίτητα για την τιμωρία σύνεργα· η επιβλητική τους όψη επέβαλλε την τόσο βασική σ' αυτού του είδους τα γλέντια υποταγή· αυτή η υποταγή γεννάει όλη σχεδόν τη χάρη της ηδονής στην ψυχή των διωκτών.

Αυτό το σαλόνι επικοινωνούσε με ένα ιδιαίτερο δωμάτιο που ήταν το ακραίο σημείο της κατοικίας. Αυτό το ιδιαίτερο δωμάτιο ήταν ένα είδος μπου-

ντουάρ· εξαιρετικά απομονωμένο από τους ήχους και καλά κρυμμένο, πολύ ζεστό και σκοτεινό την ημέρα, προοριζόταν για τις μάχες πρόσωπο με πρόσωπο και για ορισμένες άλλες μυστικές ηδονές που θα σας εξηγήσουμε στη συνέχεια. Για να περάσει κανείς στην άλλη πτέρυγα έπρεπε να γυρίσει πίσω, κι από τον εξώστη, στο βάθος του οποίου φαινόταν ένα πολύ όμορφο παρεκκλήσι, μπορούσε να ξαναπεράσει στην παράλληλη πτέρυγα που ολοκλήρωνε τον περίβολο της εσωτερικής αυλής. Εκεί βρισκόταν ένας πολύ ωραίος προθάλαμος που επικοινωνούσε με τέσσερα πολύ ωραία διαμερίσματα που το καθένα τους είχε μπουντουάρ και τουαλέτα. Πολύ ωραία τούρκικα κρεβάτια από τρίχρωμο μετάξι της Δαμασκού στόλιζαν αυτά τα διαμερίσματα· στα μπουντουάρ αυτά έβρισκε κανείς ό,τι πιο επιτηδευμένο μπορεί να επιθυμήσει η πιο αισθησιακή λαγνεία. Αυτά τα τέσσερα δωμάτια προοριζόνταν για τους τέσσερις φίλους, κι όπως ήταν πολύ ζεστά και πολύ καλά, βολεύτηκαν εκεί με όλη τους την άνεση. Επειδή οι γυναίκες τους έπρεπε να κατοικήσουν σύμφωνα με τα σχέδιά τους στα ίδια διαμερίσματα μ' αυτούς, δεν τους έδωσαν ιδιαίτερες κατοικίες.

Στο δεύτερο όροφο βρίσκονταν σχεδόν ισάριθμα διαμερίσματα με διαφορετική διαρρύθμιση. Υπήρχε πρώτο από τη μια μεριά ένα μεγάλο διαμέρισμα, στολισμένο με οχτώ φωλιές που η καθεμιά τους είχε κι από ένα κρεβατάκι· αυτό ήταν το διαμέρισμα των κοριτσιών και δίπλα του βρίσκονταν δύο μικρά δωμάτια για τις δυο γριές που θα τα φρόντιζαν· πιο πέρα δύο όμοια δωμάτια προοριζόνταν για δύο από τις

αφηγήτριες. Στο γύρισμα του διαδρόμου υπήρχε ένα παρόμοιο με το πρώτο διαμέρισμα με οχτώ φωλιές σκαμμένες στον τοίχο για τα οχτώ αγόρια, που είχε κι αυτό δύο δωμάτια δίπλα του για τις δύο βάγιες που θα τα επιτηρούσαν. Πιο πέρα υπήρχαν δύο όμοια δωμάτια για τις άλλες δύο αφηγήτριες. Οχτώ ωραία κελιά, πάνω απ' όλα αυτά, ήταν η κατοικία των γαμιάδων, παρόλο που επρόκειτο πολύ σπάνια να κοιμούνται στα κρεβάτια τους. Οι κουζίνες βρισκόνταν στο ισόγειο, με έξι κελιά για τις έξι μαγειρίσσες· τρεις απ' αυτές ήταν πολύ φημισμένες. Τις είχαν προτιμήσει από άντρες για ένα γλέντι σαν κι αυτό και νομίζω ότι είχαν δίκιο. Τις βοηθούσαν τρία ρωμαλέα κορίτσια· αυτές δεν έπρεπε ούτε καν να εμφανίζονται στα γλέντια, δεν προοριζόνταν για τις απολαύσεις των κυριών· κι αν παραβίασαν τους κανονισμούς σ' αυτό το σημείο είναι γιατί τίποτε δεν μπορεί να περιορίσει τα ελευθέρια ήθη και ο καλύτερος τρόπος για να τα επεκτείνει κανείς και να πολλαπλασιάσει τις επιθυμίες του είναι να τους επιβάλει όρια. Μια απ' αυτές τις τρεις υπηρέτριες θα φρόντιζε και τα θρέμματα που είχαν φέρει γιατί, αν εξαιρέσει κανείς τις τέσσερις γριές υπηρέτριες, δεν υπήρχε άλλο προσωπικό εκτός από τις τρεις μαγειρίσσες και τις βοηθούς τους. Η διαφθορά όμως, η σκληρότητα, η αηδία, η ατιμία, όλ' αυτά τα πάθη που είτε τα είχαν προβλέψει είτε τα είχαν δοκιμάσει τους είχαν σπρώξει να υψώσουν ένα άλλο κτίσμα· επιβάλλεται να σας κάνουμε αμέσως μια σύντομη περιγραφή γιατί οι βασικές ανάγκες της διήγησης μας υποχρεώνουν να σας το περιγράψουμε με κάθε λεπτομέρεια.

Στο μικρό χριστιανικό ναό που σας δείξαμε στον εξώστη, κάτω από το κεφαλόσκαλο του ιερού, υψωνόταν με τέχνη μια μοιραία πέτρα. Εκεί ξεκινούσε μια στριφτή σκάλα, πολύ στενή και απότομη, που με τα τριακόσια σκαλοπάτια της κατέβαινε στα έγκατα της γης, σ' ένα είδος θολωτό μπουντρούμι κλεισμένο από τρεις σιδερένιες πόρτες· εκεί βρισκόταν ό,τι πιο τρομερό μπορεί να εφεύρει η πιο σκληρή τέχνη και η πιο εκλεπτυσμένη βαρβαρότητα, ό,τι πιο φοβερό για τις αισθήσεις και ό,τι πιο κατάλληλο για τις πιο φριχτές πράξεις. Τι ηρεμία επικρατούσε εκεί μέσα! Πόσο ήσυχο δεν αισθανόταν το κάθαρμα που το έγκλημα το οδηγούσε εκεί μαζί με το θύμα του! Ήταν σαν στο σπίτι του, έξω απ' τη Γαλλία, σε μια χώρα σίγουρη, στο βάθος ενός ακατοίκητου δάσους· βρισκόταν όχι μόνο σ' ένα κρησφύγετο μέσα σ' αυτό το δάσος που, με τα μέτρα που είχαν πάρει, μόνο τα πουλιά του ουρανού μπορούσαν να το πλησιάσουν, αλλά και στα έγκατα της γης. Δυστυχισμένο, εκατό φορές δυστυχισμένο το άμοιρο πλάσμα που εγκαταλειμμένο πια βρισκόταν στο έλεος ενός καθάρματος χωρίς νόμο και θρησκεία, που διασκέδαζε με το έγκλημα, που εκεί μέσα υποτασσόταν μόνο στο συμφέρον των παθών του και το μόνο μέτρο που του είχε απομείνει ήταν οι επιτακτικοί νόμοι της καταχθόνιας ηδονής του. Δεν ξέρω τι πρόκειται να συμβεί εκεί, αυτό όμως που μπορώ να πω προς το παρόν, χωρίς να βλάψω το ενδιαφέρον της διήγησης, είναι ότι, όταν το περιέγραψαν στο δούκα, εκσπερμάτωσε τρεις φορές απανωτά.

Όταν, τέλος, όλα ετοιμάστηκαν και ταχτοποιήθη-

καν στην εντέλεια και όλα τα πρόσωπα εγκαταστάθηκαν εκεί, ο δούκας, ο επίσκοπος, ο Κυρβάλ και οι γυναίκες τους, μαζί με τους τέσσερις γαμιάδες δεύτερης κατηγορίας, ξεκίνησαν (ο Ντυρσέ και η γυναίκα του όπως και όλοι οι υπόλοιποι είχαν προηγηθεί, όπως είπαμε) και μετά από άπειρους κόπους έφτασαν στον πύργο στις 29 Οκτωβρίου το βράδυ. Ο Ντυρσέ, που είχε πάει να τους προϋπαντήσει, έβαλε να γκρεμίσουν το γεφύρι του βουνού μόλις το πέρασαν. Δεν έφτασαν όμως αυτά: ο δούκας, αφού εξέτασε το κτίριο, αποφάσισε ότι, αφού όλες οι τροφές είχαν συγκεντρωθεί, δεν υπήρχε πια λόγος να βγουν έξω. Έπρεπε λοιπόν, για να αποφύγουν τις επιθέσεις από έξω που λίγο τις φοβούνταν και τις δραπέτευσεις από μέσα που ήταν πιο πιθανές, έπρεπε λέω να χτίσουν όλες τις εξωτερικές πόρτες και να κλειστούν τελείως σ' εκείνο το μέρος σαν σε πολιορκημένο κάστρο, χωρίς ν' αφήσουν την παραμικρή διόδο είτε στον εχθρό είτε στο λιποτάκτη. Η απόφαση εκτελέστηκε: οχυρώθηκαν σε τέτοιο σημείο που δεν ήταν δυνατό πια να ξεχωρίσεις πού βρίσκονταν οι πόρτες και εγκαταστάθηκαν στο εσωτερικό και ταχτοποιήθηκαν με τον τρόπο που μόλις διαβάσαμε.

Οι δύο μέρες που απόμεναν μέχρι την 1η Νοεμβρίου αφιερώθηκαν στην ανάπαυση των προσώπων, έτσι ώστε να μπορούν να εμφανιστούν δροσερά όταν θα άρχιζαν οι σκηνές της κραιπάλης: και οι τέσσερις φίλοι επεξεργάστηκαν στο μεταξύ έναν κώδικα νόμων που ανακοινώθηκε στους υποτελείς μόλις τον συνέταξαν και τον υπέγραψαν οι αρχηγοί. Πριν περάσουμε στην ουσία, θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο

να τους γνωρίσουμε στον αναγνώστη· έτσι, τώρα που του τα περιγράψαμε όλα με ακρίβεια, δεν του μένει πια παρά να παρακολουθήσει άνετα την ηδονικότητα αυτή αφήγηση χωρίς τίποτε να ταράξει το νου του ή να ενοχλήσει τη μνήμη του.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Η συντροφιά θα σηκώνεται κάθε μέρα στις οχτώ το πρωί. Εκείνη τη στιγμή οι τέσσερις γαμιάδες που δεν θα έχουν νυχτερινή υπηρεσία θα επισκέπτονται τους φίλους, φέρνοντας ο καθένας τους κι από ένα αγοράκι· θα περνάνε διαδοχικά από το ένα δωμάτιο στο άλλο· οι γαμιάδες θα κάνουν ό,τι θέλουν κι ό,τι επιθυμούν οι φίλοι· στις αρχές όμως τ' αγοράκια που θα τους φέρνουν θα είναι μόνο διακοσμητικά· γιατί έχουν αποφασίσει και κανονίσει να πάρουν την παρθενιά από τα μουνιά των κοριτσιών τον Δεκέμβριο· από τον κώλο θα την πάρουν τον Ιανουάριο πια, μαζί με δύο από τα οχτώ αγόρια· κι όλα αυτά για να εξάψουν την ηδονή τους, αυξάνοντας μια επιθυμία που θα φουντώνει ολοένα και δεν θα ικανοποιείται ποτέ· μια τέτοια κατάσταση πρέπει απαραίτητα να τους ρίξει σε μια φιλήδονη μανία που θέλουν να προκαλέσουν οι φίλοι γιατί είναι μια από τις πιο απολαυστικές στιγμές της λαγνείας.

Στις έντεκα οι φίλοι θα πηγαίνουν στο διαμέρισμα των κοριτσιών. Εκεί θα προσφέρεται το πρόγευμα, που θα το αποτελούν σοκολάτα ή ψητά σβησμένα με ισπανικό κρασί ή άλλα τονωτικά εδέσματα. Το πρό-

γευμα θα τους το προσφέρουν τα οχτώ κορίτσια γυννά, που θα τα βοηθούν οι δύο γριές, η Μαρία και η Λουιζόν, που τις απέσπασαν στο χαρέμι των κοριτσιών, ενώ τις άλλες δύο τις έχουν για το χαρέμι των αγοριών. Αν οι φίλοι έχουν όρεξη να ασελήσουν με τα κορίτσια όσο κρατάει το πρόγευμα, πριν ή μετά, εκείνα θα αφεθούν με την υποταγή που τους ορίσανε να δείχνουν και που, αν τους λείψει, θα τιμωρηθούν σκληρά. Έχουν όμως συμφωνήσει να μη γλεντήσουν μυστικά ή χωριστά εκείνη την ώρα, και αν κανείς θελήσει να λαγνέψει για μια στιγμή, θα το κάνει ανοιχτά και μπροστά σε όσους βρίσκονται στο πρόγευμα.

Το γενικό έθιμο για τα κορίτσια θα είναι να γονατίζουν πάντα κάθε φορά που θα βλέπουν ή θα συναυτούν κάποιον από τους φίλους και να μένουν έτσι μέχρι να τους πουν να ξανασηκωθούν. Αυτός ο νόμος ισχύει γι' αυτά, για τις συζύγους και για τις γριές. Όλοι οι υπόλοιποι απαλλάσσονται· όλος ο κόσμος όμως είναι υποχρεωμένος να αποκαλεί τον καθέναν από τους φίλους «άρχοντά μου».

Πριν τα κορίτσια βγουν από το δωμάτιό τους, ο φίλος που θα είναι επιμελητής το μήνα εκείνο (η πρόθεσή τους ήταν κάθε μήνα ένας από τους φίλους να ασχολείται με τα πάντα και ο καθένας να γίνει επιμελητής με την ακόλουθη σειρά: ο Ντυρσέ τον Νοέμβριο, ο επίσκοπος τον Δεκέμβριο, ο πρόεδρος τον Ιανουάριο και ο δούκας τον Φεβρουάριο), ο φίλος λοιπόν που θα είναι επιμελητής το μήνα εκείνο, πριν τα κορίτσια βγουν από το διαμέρισμά τους, θα τα εξετάζει όλα, το ένα μετά το άλλο, για να δει αν είναι στην κατάσταση που θα τα έχουν υποχρεώσει να βρίσκο-

νται· αυτό θα το ορίζουν κάθε πρωί στις γριές και θα κανονίζουν με βάση τις ανάγκες τους να βρίσκονται σ' αυτήν ή σ' εκείνη την κατάσταση.

Απαγορεύεται αυστηρά να αποπατούν πουθενά αλλού εκτός από το παρεκκλήσι, που το έχουν διαρρυθμίσει και το προσορίζουν γι' αυτόν το σκοπό· απαγορεύεται μάλιστα να πάνε εκεί χωρίς ειδική άδεια, που συνήθως δεν τους την δίνουν και με το δίκιο τους· ο επιμελητής συνεπώς θα εξετάζει προσεκτικά, αμέσως μετά το πρόγευμα, όλα τα προσωπικά δοχεία των κοριτσιών, και για όποια από τις δύο περιπτώσεις που αναφέραμε πιο πάνω υπάρξει παράπτωμα, θα καταδικάζουν το ένοχο κορίτσι σε βαριά ποινή.

Από κει θα περνούν στο διαμέρισμα των αγοριών για να κάνουν τον ίδιο έλεγχο και να καταδικάσουν με τον ίδιο τρόπο τούς ενόχους σε σκληρές ποινές. Τα τέσσερα αγόρια που δεν πήγαν το πρωί στα δωμάτια των φίλων θα τους υποδέχονται αυτή τη φορά όταν έρχονται στα δωμάτιά τους και θα ξεβρακώνονται μπροστά τους· τα άλλα τέσσερα θα στέκονται όρθια χωρίς να κάνουν τίποτε και θα περιμένουν τα παραγγέλματα που θα τους δοθούν. Αν θέλουν, οι κύριοι μπορούν να ασελήσουν με τα τέσσερα που δεν τα είδαν από το πρωί· ό,τι όμως κάνουν θα το κάνουν φανερά: όχι ιδιαίτερες συναναστροφές κάτι τέτοιες ώρες.

Στη μία τα κορίτσια και τ' αγόρια, μικρά ή μεγάλα, που έχουν πάρει άδεια να κάνουν τις επείγουσες ανάγκες τους, δηλαδή τα χοντρά (κι αυτή η άδεια θα παραχωρείται πάντα πολύ δύσκολα και το πολύ στο ένα τρίτο των υποτελών), αυτά, λέω, θα πηγαίνουν στο παρεκκλήσι, όπου όλα έχουν διαρρυθμιστεί με τέχνη για τις ηδονές αυτού του είδους. Εκεί θα βρίσκουν

τους τέσσερις φίλους που θα τους περιμένουν ως τις δύο, ποτέ πιο αργά, και που θα τα χρησιμοποιούν όπως αυτοί θα κρίνουν πως αρμόζει στις ηδονές του είδους που θα τους έρθει η όρεξη να απολαύσουν.

Από τις δύο ως τις τρεις θα γίνονται τα δύο πρώτα τραπέζια και όλοι θα γευματίζουν την ίδια ώρα. Το ένα θα γίνεται στο μεγάλο διαμέρισμα των κοριτσιών και το άλλο στην αγοριών και τα δύο τραπέζια θα τα ετοιμάζουν οι δύο υπηρέτριες της κουζίνας. Στο πρώτο θα κάθονται τα οχτώ κορίτσια και οι τέσσερις γριές· στο δεύτερο οι τέσσερις γυναίκες τους, τα οχτώ αγόρια και οι τέσσερις αφηγήτριες. Όσο κρατάει αυτό το γεύμα, οι κύριοι θα βρίσκονται στο καθιστικό για να φλυαρήσουν ως τις τρεις. Λίγο πριν τις τρεις, σ' αυτή την αίθουσα θα εμφανίζονται οι τέσσερις γαμιάδες ντυμένοι και στολισμένοι όσο καλύτερα γίνεται για την περίπτωση.

Στις τρεις θα προσφέρεται το γεύμα των κυρίων και μόνο οι οχτώ γαμιάδες θα έχουν την τιμή να παρευρίσκονται. Αυτό το γεύμα θα το ετοιμάζουν οι τέσσερις γυναίκες τους ολόγυμνες και θα τις βοηθούν οι τέσσερις γριές ντυμένες μάγισσες. Αυτές θα παίρνουν τα πιάτα από τους πυργίσκους όπου θα τα έχουν ακουμπήσει οι υπηρέτριες και θα τα δίνουν στις συζύγους για να τα φέρνουν στο τραπέζι. Όσο κρατάει το γεύμα, οι οχτώ γαμιάδες θα μπορούν να αγγίζουν τα γυμνά σώματα των συζύγων με όποιον τρόπο θέλουν, χωρίς αυτές να μπορούν να τους το αρνηθούν ή να αμυνθούν· μπορούν μάλιστα και να τις εξευτελίσουν και να καυλώσουν μαζί τους και να τις φορτώσουν με ό,τι βρисиά τους κατέβει.

Από το τραπέζι θα σηκώνονται στις πέντε. Τότε οι

τέσσερις φίλοι μόνο (οι γαμιάδες θα αποσύρονται ως την ώρα της γενικής συγκέντρωσης), οι τέσσερις φίλοι, λέω, θα περνούν στο σαλόνι όπου δύο αγόρια και κορίτσια, που θα αλλάζουν κάθε μέρα, θα τους προσφέρουν γυμνά τον καφέ και τα λικέρ. Δεν ήρθε ακόμη η ώρα για να τους επιτραπούν ηδονές που μπορούν να τους αναστατώσουν· θα πρέπει να περιορίζονται σε απλούς χαριεντισμούς.

Λίγο πριν τις έξι τα παιδιά θα αποσύρονται για να πάνε να ντυθούν γρήγορα. Στις έξι ακριβώς οι κύριοι θα περνούν στη μεγάλη αίθουσα που προορίζεται για τις αφηγήσεις και που σας περιγράψαμε πιο πάνω. Θα βολεύεται ο καθένας στη φωλιά του· όσο για τους υπόλοιπους, μ' αυτό τον τρόπο θα ταχτοποιηθούν: στο θρόνο που αναφέραμε θα βρίσκεται η αφηγήτρια· τα δεκάξι παιδιά θα στολίζουν τις κερκίδες που βρίσκονται στο κάτω μέρος του, τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο ώστε ανά τέσσερα, δηλαδή δύο αγόρια και δύο κορίτσια, να βρίσκονται απέναντι από την κάθε φωλιά, και ούτω καθεξής· κάθε φωλιά θα έχει κι από μια τετράδα απέναντί της· αυτή η τετράδα θα προορίζεται ειδικά για τη φωλιά που βρίσκεται απέναντί της, χωρίς να μπορεί η διπλανή να τη διεκδικήσει· οι τετράδες θα εναλλάσσονται κάθε μέρα κι έτσι ποτέ δεν θα αντιστοιχούν στην ίδια φωλιά. Κάθε παιδί της τετράδας θα έχει μια αλυσίδα από τεχνητά λουλούδια στο μπράτσο που θα φτάνει ως τη φωλιά· όταν ο κάτοχος της φωλιάς θα θελήσει αυτό ή εκείνο το παιδί από την τετράδα του, δεν θα έχει παρά να τραβήξει τη γιρλάντα και το παιδί θα τρέξει προς το μέρος του.

Πάνω από την τετράδα θα βρίσκεται μια γριά απο-

σπασμένη στην τετράδα· θα υπακούει στα παραγγέλματα του αρχηγού της φωλιάς που της αντιστοιχεί.

Οι τρεις αφηγήτριες που δεν θα είναι υπηρεσία το μήνα εκείνο θα κάθονται σ' έναν πάγκο στη βάση του θρόνου, κι επειδή δεν θα ανήκουν σε κανέναν, θα είναι στη διάθεση όλων. Οι τέσσερις γαμιάδες που θα προορίζονται να περάσουν τη νύχτα με τους φίλους θα μπορούν να απέχουν από τη συγκέντρωση· θα βρίσκονται στα δωμάτιά τους και θα ασχολούνται με τις προετοιμασίες της νύχτας, που θα απαιτεί πάντα απ' αυτούς ιδιαίτερους άθλους. Όσο για τους τέσσερις άλλους, αυτοί θα βρίσκονται ο καθένας στα πόδια κάθε φίλου· πάνω σε κάθε σοφά θα είναι ο φίλος δίπλα σε μια από τις συζύγους που θα εναλλάσσονται διαδοχικά. Η σύζυγος θα είναι πάντα γυμνή· ο γαμιάς θα φοράει γιλέκο και βρακί από ταφτά, σε χρώμα τριανταφυλλί· η αφηγήτρια του μηνός, όπως και οι τρεις φίλες της, θα είναι ντυμένη σαν κομψή εταίρα· τα αγόρια και τα κορίτσια των τετράδων θα είναι πάντα κομψά και διαφορετικά ντυμένα: η μία τετράδα με ασιατική αμφίεση, η άλλη με ισπανική, η άλλη με τούρκικη, η τέταρτη με ελληνική και την επομένη κάτι άλλο, όλα όμως τα ρούχα θα είναι από ταφτά ή από γάζα· τίποτε δεν θα σφίγγει το κάτω μέρος του σώματός τους, και θα φτάνει να βγει μια καρφίτσα για να γυμνωθούν.

Όσο για τις γριές, αυτές θα είναι εναλλάξ ντυμένες είτε στα γκριζα σαν αδελφές του ελέους, είτε σαν καλόγριες, είτε σαν νεράιδες, είτε σαν μάγισσες και μερικές φορές σαν χήρες. Οι ενδιάμεσες πόρτες που θα συνδέουν τις φωλιές με τα ιδιαίτερα δωμάτια θα είναι

πάντα μισάνοιχτες, και κάθε δωμάτιο, που θα ζεσταίνεται καλά από σόμπες, θα είναι εξοπλισμένο με όλα τα απαραίτητα για τις διάφορες ακολασίες έπιπλα. Τέσσερα κεριά θα καίνε στο καθένα από τα δωμάτια και πενήντα στο σαλόνι.

Στις έξι ακριβώς η αφηγήτρια θα αρχίζει τη διήγησή της, που θα μπορούν να διακόψουν οι φίλοι μας όποια στιγμή θελήσουν. Αυτή η διήγηση θα διαρκεί ως τις δέκα το βράδυ, και όλη αυτή την ώρα, επειδή θα έχει σκοπό να εξάψει τη φαντασία, θα επιτρέπονται όλες οι ασέλγειες, εκτός απ' αυτές που θα μπορούσαν να βλάψουν τη σειρά που έχουν ορίσει για τα ξεπαρθενέματα: αυτή η σειρά θα τηρηθεί με ακρίβεια. Κατά τα άλλα όμως ο καθένας θα κάνει ό,τι θέλει με το γαμιά του, τη σύζυγό του, την τετράδα και τη γριά της τετράδας, ακόμη και με τις αφηγήτριες, αν του έρθει το κέφι, είτε στη φωλιά του, είτε στο ιδιαίτερο δωμάτιο που της αντιστοιχεί. Η διήγηση θα σταματήσει ώσπου να ικανοποιήσει τις ορέξεις του ο κύριος που τη διέκοψε.

Στις δέκα θα προσφέρεται το δείπνο. Οι γυναίκες τους, οι αφηγήτριες και τα οχτώ κορίτσια θα πηγαίνουν να δειπνήσουν πρόχειρα, μόνες τους και χωριστά. Δεν θα δέχονται ποτέ γυναίκες στο δείπνο των αντρών και οι φίλοι θα δειπνούν με τα τέσσερα αγόρια και τους τέσσερις γαμιάδες που δεν θα έχουν νυχτερινή υπηρεσία. Τα τέσσερα άλλα αγόρια θα προσφέρουν το δείπνο και θα τα βοηθούν οι γριές.

Αφού σηκωθούν από το τραπέζι, θα περνάνε στο μεγάλο σαλόνι όπου θα τελούνται τα όργια. Εκεί θα βρίσκεται όλος ο κόσμος, και αυτοί που θα έχουν δει-

πνήσει χωριστά και αυτοί που θα έχουν δειπνήσει με τους φίλους. Θα εξαιρούνται όμως πάντα οι τέσσερις γαμιάδες της νυχτερινής υπηρεσίας. Το σαλόνι θα ζεσταίνεται πολύ καλά και θα το φωτίζουν πολυέλαι-οι. Εκεί όλοι θα είναι γυμνοί: οι αφηγήτριες, οι γυναίκες τους, τα κορίτσια, τα αγόρια, οι γριές, οι γαμιάδες, οι φίλοι· θα βρίσκονται ο ένας πάνω στον άλλον, θα κυλιούνται στο πάτωμα πάνω σε μαξιλάρια και σαν τα ζώα θα αλλάζουν, θα ανακατεύονται, θα αιμομικτούν, θα μοιχεύουν, θα σοδομίζουν και, εξαιρώντας πάντα τα ξεπαρθενέματα, θα αφήνονται σε όποια ακρότητα και όποια ακολασία μπορεί καλύτερα να εξάψει τη φαντασία τους. Αυτή την ώρα θα γίνουν τα ξεπαρθενέματα όταν έρθει ο καιρός τους, και αφού ξεπαρθενέψουν το παιδί, θα μπορούν να το χαρούν όποτε και με όποιον τρόπο θελήσουν.

Τα όργια θα σταματούν στις δύο η ώρα τη νύχτα ακριβώς. Οι τέσσερις γαμιάδες της νυχτερινής υπηρεσίας θα έρχονται μ' ένα έξωμο κομψό ντύσιμο να παίρνει ο καθένας το φίλο με τον οποίο θα περάσει τη νύχτα· εκείνος θα έχει μαζί του μια από τις συζύγους, ή κάποιο από τα ξεπαρθενεμένα παιδιά, όταν θα έρθει η στιγμή, ή μια αφηγήτρια, ή μια γριά για να περάσει τη νύχτα μαζί της και με το γαμιά του· θα κάνουν ό,τι θέλουν· μόνο που ό,τι γίνεται θα πρέπει να γίνεται με σύνεση, έτσι ώστε να αλλάζουν κάθε νύχτα ή τουλάχιστον να μπορούν να αλλάζουν.

Έτσι ταχτοποιήσαν το καθημερινό τους πρόγραμμα. Εκτός απ' αυτά, η καθεμιά από τις δεκαεφτά βδομάδες που θα διαρκέσει η παραμονή τους στο κάστρο θα κλείνει με μια γιορτή. Στην αρχή θα γίνουν

οι γάμοι: θα αναφερθούμε σ' αυτούς όπου και όταν χρειαστεί. Επειδή όμως πρώτα θα παντρευτούν τα παιδιά μεταξύ τους και δεν θα μπορέσουν να ολοκληρώσουν τους γάμους, δεν θα αλλάξει σε τίποτε η καθιερωμένη για τα ξεπαρθενέματα τάξη. Οι μεγάλοι θα παντρευτούν μετά τα ξεπαρθενέματα, κι έτσι η ολοκλήρωση των γάμων δεν θα ενοχλήσει σε τίποτε γιατί, ό,τι κι αν κάνουν, θα απολαύσουν μόνο ό,τι έχουν ήδη χαρεί.

Οι τέσσερις γριές θα είναι υπεύθυνες για τη συμπεριφορά των τεσσάρων παιδιών. Όταν κάνουν σφάλματα, θα τα αναφέρουν στον επιμελητή και μαζί θα τα σωφρονίζουν κάθε Σάββατο βράδυ, την ώρα των οργίων. Μέχρι τότε θα κρατούν ακριβή κατάλογο των σφαλμάτων.

Οι αφηγήτριες που θα κάνουν σφάλματα θα έχουν τη μισή ποινή από τα παιδιά, γιατί το ταλέντο τους χρησιμεύει και πρέπει πάντα να σεβόμαστε τα ταλέντα. Όσο για τις συζύγους ή τις γριές, αυτές θα έχουν τις διπλές ποινές από τα παιδιά.

Όποιο άτομο αρνηθεί κάτι που θα του ζητηθεί, ακόμη κι αν του είναι αδύνατο να το κάνει, θα τιμωρείται πολύ αυστηρά: έπρεπε το ίδιο να το έχει προβλέψει και να έχει πάρει τα μέτρα του.

Το παραμικρό γέλιο ή η παραμικρή έλλειψη προσοχής ή σεβασμού και υπακοής την ώρα των οργίων θα θεωρείται σαν ένα από τα σοβαρότερα σφάλματα και θα τιμωρείται με τις πιο σκληρές ποινές.

Όποιος άντρας συλληφθεί επ' αυτοφώρω με γυναίκα χωρίς να έχει πάρει άδεια θα τιμωρείται με ακρωτηριασμό.

Όποιο άτομο εκδηλώσει με οποιονδήποτε τρόπο τα θρησκευτικά του αισθήματα θα καταδικάζεται σε θάνατο.

Έχει ιδιαιτέρως συσταθεί στους φίλους να χρησιμοποιούν σε κάθε συγκέντρωση τα πιο φιλήδονα και τα πιο άσωτα λόγια, τις πιο βρόμικες, τις πιο δυνατές και τις πιο βλάσφημες εκφράσεις.

Το όνομα του Θεού θα συνοδεύεται πάντα από κατάρες και βρισιές και θα επαναλαμβάνεται όσο πιο συχνά γίνεται.

Θα χρησιμοποιούν τον πιο κτηνώδη, τον πιο σκληρό και τον πιο αυταρχικό τόνο με τις γυναίκες και τ' αγόρια. Στους άντρες όμως οι φίλοι θα πρέπει να φέρονται με την υποταγή της διαφθοράς, σαν πουτάνες, επειδή θα παίζουν μαζί τους το ρόλο των γυναικών και θα τους θεωρούν συζύγους τους.

Όποιος από τους κυρίους παραλείπει κάτι απ' όλα αυτά, ή του περάσει απ' το μυαλό έστω και μια ακτίνα λογικής, και κυρίως ζήσει μια μέρα χωρίς να πέσει στο κρεβάτι του μεθυσμένος, θα πληρώσει δέκα χιλιάδες φράγκα πρόστιμο.

Όταν σε κάποιον από τους φίλους έρθει χοντρή ανάγκη, τότε μια γυναίκα, που θα τη διαλέξει από την τάξη που ο ίδιος θα κρίνει κατάλληλη, θα είναι υποχρεωμένη να τον συνοδεύσει για να ανταποκριθεί στις φροντίδες που θα της υποδείξει γι' αυτή την περίπτωση.

Κανένα άτομο, ούτε άντρας ούτε γυναίκα, δεν έχει το δικαίωμα να πλυθεί με οποιονδήποτε τρόπο, ιδιαίτερα μετά τη χοντρή ανάγκη, χωρίς να έχει ρητή άδεια απ' τον επιμελητή. Αν του την αρνηθεί και παρ'

όλα αυτά πλυθεί, η τιμωρία του θα είναι από τις πιο σκληρές.

Οι τέσσερις σύζυγοι δεν θα έχουν κανένα παραπάνω προνόμιο από τις άλλες γυναίκες. Αντίθετα μάλιστα, θα τις μεταχειρίζονται πάντα με περισσότερη αυστηρότητα και απανθρωπιά· συχνά θα χρησιμοποιούνται στις πιο ποταπές και επίπονες εργασίες· θα σκουπίζουν, γα παράδειγμα, τις κοινές και τις ατομικές τουαλέτες που έχουν εγκαταστήσει στο παρεκκλήσι. Τις τουαλέτες αυτές θα τις αδειάζουν κάθε βδομάδα πάντα αυτές, και θα τιμωρούνται αυστηρά αν αρνηθούν ή δεν κάνουν σωστά το καθήκον τους.

Αν κάποιο άτομο, όποιο κι αν είναι, προσπαθήσει να ξεφύγει όσο κρατάει η συγκέντρωση, θα καταδικάζεται αυτοστιγμεί σε θάνατο.

Θα σέβονται τις μαγείρισσες και τις βοηθούς τους και όποιος κύριος παρανομήσει σ' αυτό το σημείο θα πληρώσει χίλια λουδοβίκεια πρόστιμο. Όσο για τα πρόστιμα, θα τα χρησιμοποιήσουν ειδικά, όταν επιστρέψουν στην Γαλλία, σαν έξοδα για ένα καινούργιο γλέντι, σαν αυτό ή κάτι διαφορετικό.

Στις τριάντα είχαν ολοκληρωθεί όλες αυτές οι φροντίδες και είχαν κοινοποιηθεί οι κανονισμοί. Ο δούκας πέρασε το πρωινό της τριακοστής πρώτης ελέγχοντας τα πάντα, βάζοντάς τους να κάνουν τις τελευταίες δοκιμές και κυρίως εξετάζοντας το χώρο για να δει μήπως υπήρχε περίπτωση πολιορκίας ή μήπως κάτι διευκόλυνε την δραπέτευση. Αφού βεβαιώθηκε ότι για να μπει ή για να βγει κανείς έπρεπε να είναι δαίμονας ή πουλί, έκανε την αναφορά

του στην ομήγυρη και πέρασε το βράδυ της τελευταίας μέρας νουθετώντας τις γυναίκες. Με διαταγή του συγκεντρώθηκαν όλες στην αίθουσα των αφηγήσεων και, αφού ανέβηκε στο βήμα, ένα είδος θρόνου που προοριζόταν για την αφηγήτρια, τους είπε πάνω-κάτω αυτά τα λόγια:

— Όντα αδύναμα και υπόδουλα, που προορίζεστε αποκλειστικά για τις ηδονές μας, ελπίζω να μη σας πέρασε από το νου πως αυτή η απόλυτη και γελοία ελευθερία κινήσεων που σας αφήνουν να έχετε στον έξω κόσμο θα σας επιτραπεί σ' αυτόν το χώρο. Χίλιες φορές πιο υποταγμένες κι από σκλάβες, μην περιμένετε άλλο από την ταπείνωση· η μόνη αρετή που σας συνιστώ να επιδείξετε είναι η υπακοή: μόνο αυτή ταιριάζει στην κατάστασή σας. Κυρίως μη διανοηθείτε ότι μπορείτε να βασιστείτε στα θέλγητρά σας. Αδιάφοροι όπως είμαστε μπροστά σ' αυτού του είδους τις παγίδες, θα το 'χετε ήδη καταλάβει ότι τέτοια δολώματα δεν πιάνουνε σ' εμάς. Να μην ξεχνάτε ούτε στιγμή ότι θα σας χρησιμοποιήσουμε όλες· ούτε μία όμως δεν έχει το δικαίωμα να καυχηθεί ότι μπορεί να μας εμπνεύσει το συναίσθημα της συμπόνιας. Αγανακτισμένοι με τους βωμούς που κατάφεραν να μας υποκλέψουν μερικούς σπόρους λιβάνι, αφήνουμε την υπερηφάνεια και την ακολασία που μας κατέχουν να τους γκρεμίσουν μόλις η ψευδαίσθηση ικανοποιήσει τις αισθήσεις: και η περιφρόνηση, που την ακολουθεί σχεδόν πάντοτε το μίσος, αναπληρώνει αμέσως μέσα μας το γόητρο της φαντασίας. Άλλωστε τι έχετε να μας προσφέρετε που να μην το ξέρουμε ήδη τόσο καλά; Που να μην είμαστε σε θέση

να το ποδοπατήσουμε ακόμη και μες στο παραλήρημά μας;

»Περίττο να σας το κρύψω: η δουλειά σας θα είναι επίπονη και σκληρή, τα παραμικρά σφάλματα θα τιμωρούνται στη στιγμή με σωματικές και οδυνηρές ποινές. Πρέπει λοιπόν να σας συστήσω ακρίβεια, υποταγή και ολοκληρωτική αυταπάρηση για να μην ακούτε παρά μόνο τις επιθυμίες μας: αυτές να γίνουν οι μοναδικοί σας νόμοι, για να τις προλαβαίνετε, να τις προβλέπετε και να τις προξενείτε. Μπορεί να μην κερδίσετε πολλά μ' αυτή σας τη διαγωγή· θα χάσετε όμως πολλά με την ανυπακοή σας.

»Να εξετάσετε λίγο την κατάστασή σας, τι είστε και τι είμαστε, κι οι σκέψεις αυτές θα σας φέρουν ρίγη. Να 'στε λοιπόν έξω από τη Γαλλία, στο βάθος κάποιου ακατοίκητου δάσους, πέρα από τα απόκρημνα βουνά· οι δίοδοι κόπηκαν μετά το πέρασμά σας. Βρίσκεστε αποκλεισμένες σ' ένα απόρθητο κάστρο, κανείς δεν ξέρει ότι βρίσκεστε εδώ· σας πήραμε από τους φίλους σας, από τους συγγενείς σας, για τον κόσμο έχετε ήδη πεθάνει· κι αν αναπνέετε ακόμη, αναπνέετε για τις δικές μας ηδονές. Τι είδους πλάσματα σας έχουν υποτάξει; Είναι γνωστό ότι η παλιανθρωπιά είναι βαθιά ριζωμένη μέσα τους, ότι τους κυβερνά η ασωτία· ακόλαστοι, χωρίς θεό, χωρίς αρχές, χωρίς θρησκεία· ο λιγότερο εγκληματίας απ' αυτούς είναι μισασμένος με τόσες ατιμίες που και να προσπαθήσετε δεν θα καταφέρετε να τις μετρήσετε· η ζωή μιας γυναίκας, τι λέω, μιας γυναίκας; όλων των γυναικών που κατοικούν στην επιφάνεια της γης τούς αφήνει εξίσου αδιάφορους όσο κι η καταστροφή

μιας μύγας. Λίγες ακρότητες θα μας ξεφύγουν δίχως άλλο: καμιά να μη σας απωθήσει, να αφεθείτε χωρίς να πείτε κουβέντα και να τις υποστείτε με υπομονή, υποταγή και θάρρος. Αν κατά κακή της τύχη κάποια από σας υποκύψει στην ακράτεια των παθών μας, ας δεχτεί τη μοίρα της γενναία. Δεν ήρθαμε σ' αυτό τον κόσμο για να ζήσουμε αιώνια και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία για μια γυναίκα από το να πεθάνει νέα. Οι κανονισμοί που σας διαβάσαμε είναι συνετοί: ταιριάζουν και στην ασφάλειά σας και στις ηδονές μας· να τους εκτελείτε τυφλά και να περιμένετε τα πάντα από μας αν μας εξοργίσετε με την κακή σας συμπεριφορά. Ξέρω ότι οι δεσμοί που έχουμε με μερικές από σας μπορεί να τις ξιπάσουν και να τις κάνουν να ελπίζουν στην επιείκειά μας. Κάνουν μεγάλο λάθος να βασιζονται σ' αυτήν: κανένας δεσμός δεν είναι ιερός για ανθρώπους σαν και μας· κι όσο πιο ιερούς τους θεωρείτε, τόσο περισσότερο η ρήξη τους θα ερεθίζει τις διεστραμμένες μας ψυχές. Κόρες και σύζυγοι, γιατί σε σας απευθύνομαι αυτή τη στιγμή, μην περιμένετε καμιά ιδιαίτερη μεταχείριση από μας· σας προειδοποιούμε ότι θα σας μεταχειριστούμε πιο αυστηρά κι από τις άλλες, για να σας δείξουμε ακριβώς πόσο πολύ περιφρονούμε τους δεσμούς που μπορεί να θεωρείτε ότι μας δεσμεύουν.

»Κατά τα άλλα, μην περιμένετε να σας προσδιορίζουμε πάντα με ακρίβεια τις διαταγές που θα απαιτούμε να εκτελείτε: μια κίνηση, ένα βλέμμα, πολλές φορές και κάποια εσωτερική μας διάθεση, θα σας τις δηλώνουν· κι η τιμωρία σας θα είναι το ίδιο αυστηρή, αν δεν τις μαντέψετε και δεν τις προλάβετε, με την

ανυπακοή που θα μπορούσατε να δείξετε μετά την κοινοποίησή τους. Εσείς πρέπει να ξεχωρίζετε τι κρύβεται στις κινήσεις μας, στα βλέμματά μας, στις χειρονομίες μας· να ξεχωρίζετε τι εκφράζουν και κυρίως να μην ξεγελιέστε από τις επιθυμίες μας. Υποθέτω, για παράδειγμα, ότι κάποιος από μας επιθυμεί να δει ένα σημείο του κορμιού σας κι εσείς, αδέξια, του δείχνετε ένα άλλο: καταλαβαίνετε σε τι βαθμό μια τέτοια παρεξήγηση μπορεί να αναστατώνει τη φαντασία μας και πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος να ψυχρανθεί ο ακόλαστος, που ενώ θα περίμενε, υποθέτω, μονάχα έναν κώλο για να χύσει, εσείς του προσφέρατε ηλίθια κάποιο μουνί.

»Σε γενικές γραμμές να δίνετε συνήθως ελάχιστα από μπροστά· να 'χετε στο νου σας ότι αυτό το μικρό κομμάτι που η φύση έπλασε στον παραλογισμό της μας απωθεί πάγια περισσότερο από κάθε τι άλλο· και με τον κώλο σας όμως πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας· να κρύβετε, προσφέροντάς τον, το βδελυρό άντρο που τον συντροφεύει και ν' αποφεύγετε να μας τον παρουσιάζετε καμιά φορά στην κατάσταση που οι άλλοι επιθυμούν να τον βρίσκουν συνέχεια. Οφείλετε να μ' ακούσετε· εξάλλου οι τέσσερις βάγιες θα ολοκληρώσουν τα λεγόμενά μου και δεν θ' αφήσουν κανένα σκοτεινό σημείο στους κανονισμούς.

»Με δυο λόγια: να τρέμετε, να μαντεύετε, να υπακούετε, να προβλέπετε, κι έτσι ακόμη, κι αν δεν έχετε την τύχη με το μέρος σας, τουλάχιστον δεν θα 'στε απόλυτα δυστυχισμένες. Ούτε δολοπλοκίες μεταξύ σας, ούτε δεσμοί· μακριά απ' αυτές τις ηλίθιες κοριτσιστικές φιλίες που, μαλακώνοντας από τη μια την

καρδιά, την κάνουν από την άλλη πιο ονειροπόλα και λιγότερο ανθεκτική στην απλή και μόνη ταπείνωση που σας προορίζουμε. Να 'χετε υπόψη σας ότι δεν σας βλέπουμε καθόλου σαν πλάσματα ανθρώπινα, αλλά απλά και μόνο σαν ζώα που τα τρέφουμε για τις υπηρεσίες που θα μας προσφέρουν και που τα τσακίζουμε στο ξύλο όταν μας τις αρνούνται.

»Είδατε σε τι σημείο σάς έχουμε απαγορεύσει οτιδήποτε μπορεί να μοιάσει με θρησκευτική λατρεία: σας προειδοποιώ ότι λίγα εγκλήματα θα τιμωρούνται πιο αυστηρά απ' αυτό. Ξέρουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν ανάμεσά σας μερικές ηλίθιες που δεν μπορούν να το πάρουν απόφαση να εξορκίσουν την ιδέα αυτού του άτιμου θεού και να αποστραφούν τη θρησκεία: θα τις εξετάσουμε εξονυχιστικά, δεν σας το κρύβω, και θα φτάσουμε στα άκρα αν κατά κακή τους τύχη τις πιάσουμε επ' αυτοφώρω. Ν' αλλάξουν τα μυαλά τους αυτά τα ανόητα πλάσματα και να πειστούν επιτέλους ότι η ύπαρξη του Θεού είναι μια τρέλα που ζήτημα αν αριθμεί είκοσι οπαδούς σήμερα πάνω στη γη, κι ότι η θρησκεία που επικαλείται είναι ένας μύθος, ένα γελοίο παραμύθι που σκάρωσαν απατεώνες: και η έννοια τους να μας κοροϊδέψουν έγινε πια εξόφθαλμη στις μέρες μας. Ένα έχω να σας πω: αποφασίστε μόνες σας: αν υπάρχει θεός κι αν αυτός ο θεός είναι ισχυρός, πώς μπορεί να επιτρέψει στην αρετή που σας χαρακτηρίζει και που τον τιμά να θυσιαστεί, όπως πρόκειται να θυσιαστεί, στη διαστροφή και την ακολασία; Πώς μπορεί να επιτρέψει αυτός ο παντοδύναμος Θεός σ' ένα πλάσμα τόσο αδύναμο όσο είμαι εγώ, που αν με συγκρίνετε μαζί

του μοιάζω με σκαθάρι δίπλα σ' ελέφαντα, πώς επιτρέπει λέω σ' αυτό το αδύνατο πλάσμα να τον εξυβρίζει, να τον χλευάζει, να τον προκαλεί, να τον αψηφά και να τον προσβάλλει, όπως μ' αρέσει να κάνω από το πρωί ως το βράδυ;

Ύστερα από τη μικρή αυτή διδαχή ο δούκας κατέβηκε από την έδρα: εκτός από τις τέσσερις γριές και τις τέσσερις αφηγήτριες, που ήξεραν ότι βρέθηκαν εκεί περισσότερο σαν ιέρειες και θύτες παρά σαν θύματα, εκτός απ' αυτές τις οχτώ, λέω, όλες οι υπόλοιπες αναλύθηκαν σε δάκρυα: ο δούκας, ελάχιστα ενοχλημένος, τις άφησε να βγάλουν τα συμπεράσματά τους, να μωρολογήσουν και να κλαφτούν μεταξύ τους, βέβαιος ότι οι οχτώ θηλυκοί κατάσκοποι του θα του αναφέρουν τα πάντα: πήγε να περάσει τη νύχτα με τον Ηρακλή, που ήταν απ' όλους τους γαμιάδες ο ευνοούμενος εραστής του, ενώ την πρώτη θέση ερωμένης στην καρδιά του την είχε πάντα ο μικρός Ζέφυρος. Επειδή την επομένη έπρεπε να βρουν τα πράγματα όπως τα είχαν κανονίσει, ο καθένας βολεύτηκε για να περάσει τη νύχτα: και μόλις χτύπησαν οι δέκα το πρωί, σηκώθηκε η αυλαία της ακολασίας: τίποτε δεν θα την εμπόδιζε πια, τίποτα δεν θ' άλλαζε απ' όσα είχαν προγραμματίσει ως και τις είκοσι οχτώ Φεβρουαρίου.

Και τώρα, φίλε αναγνώστη, πρέπει να ετοιμάσεις την καρδιά σου και το πνεύμα σου για ν' ακούσει την πιο μιαρή διήγηση που έχει γίνει από καταβολής κόσμου: τέτοιο βιβλίο δεν μπορείς να βρεις ούτε στους αρχαίους ούτε στους σύγχρονους. Σκέψου ότι όποια

απόλαυση είναι τίμια ή την υπαγορεύει αυτό το κτήνος για το οποίο μιλάς συνέχεια χωρίς να το ξέρεις και που το ονομάζεις φύση, όλες αυτές οι απολαύσεις, λέω, έχουν αυστηρά αποκλειστεί απ' αυτή την ανθολογία· κι όποτε κατά σύμπτωση τις συναντάς, πάντα θα τις συνοδεύει κάποιο έγκλημα και θα τις χαρακτηρίζει κάποια ατιμία.

Πολλές από τις παρεκτροπές που θα δεις να σου περιγράφουμε, το ξέρουμε πως θα σε δυσαρεστήσουν δίχως άλλο· θα υπάρξουν όμως μερικές που θα σε εξάψουν σε τέτοιο σημείο που θα σου στοιχίσουν χύση, κι αυτό χρειαζόμαστε. Αν δεν τα πούμε και δεν τα αναλύσουμε όλα, πώς θα μαντέψουμε τι σου ταιριάζει; Εσένα δεν σου μένει παρά να διαλέξεις και να παραμερίσεις ό,τι δεν σου κάνει· κάποιος άλλος θα κάνει το ίδιο· και σιγά-σιγά όλα θα βρουν την θέση τους. Εδώ υπάρχει η ιστορία ενός εξαιρετικού γεύματος όπου εξακόσια διαφορετικά εδέσματα προσφέρονται στην όρεξή σου. Δίχως άλλο δεν θα τα φας όλα· αλλά η θαυμάσια ποικιλία τους επεκτείνει τα όρια της επιλογής σου και, ενθουσιασμένος από τις δυνατότητες που σου προσφέρονται, σε συνεχώς αυξανόμενο ρυθμό, δεν σου περνά από το μυαλό να παραπονεθείς στον αμφιτρύωνα που σε περιποιείται μ' όλα αυτά. Να κάνεις το ίδιο κι εδώ: να διαλέξεις και ν' αφήσεις τα υπόλοιπα, χωρίς να τα κατακραυγάσεις μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν τη χάρη να σου αρέσουν. Σκέψου ότι θ' αρέσουν σε άλλους και γίνε φιλόσοφος.

Όσο για την ποικιλία, να είσαι βέβαιος ότι είναι ακριβής· μελέτα καλά τις μορφές του πάθους που σου

φαίνεται ότι μοιάζουν μεταξύ τους και δεν έχουν διαφορές και θα δεις ότι οι διαφορές υπάρχουν· όσο μικρές κι αν είναι, έχουν αυτήν ακριβώς την επιτηδευμένη λεπτότητα, αυτό το τακτ που χαρακτηρίζει το είδος των ελευθερίων ηθών για το οποίο θα μιλήσουμε εδώ.

Κατά τα άλλα, μοιράσαμε αυτές τις εξακόσιες μορφές του πάθους μέσα στις διηγήσεις των αφηγητριών: χρειάζεται να προειδοποιήσουμε τον αναγνώστη και για κάτι άλλο. Θα ήταν πολύ μονότονο να τις εκθέσουμε με όλες τους τις λεπτομέρειες, μία προς μία, χωρίς να τις ενσωματώσουμε σε κάποια διήγηση. Επειδή όμως ο λίγο ενημερωμένος σ' αυτά τα θέματα αναγνώστης θα μπορούσε να μπερδέψει τις μορφές του πάθους με τις περιπέτειες ή τα απλά γεγονότα από τη ζωή της αφηγήτριας, φροντίσαμε να ξεχωρίσουμε το κάθε πάθος σε μια σημείωση στο περιθώριο· από πάνω βρίσκεται το όνομα που θα μπορούσαμε να δώσουμε σ' αυτό το πάθος. Αυτή η σημείωση βρίσκεται στο σημείο ακριβώς που αρχίζει η περιγραφή του πάθους, ενώ το τέλος της σημειώνεται πάντα με παράγραφο.

Επειδή τα πρόσωπα αυτού του δράματος είναι πολλά, παρόλο που τα αναφέραμε και τα περιγράψαμε όλα προσεχτικά στην εισαγωγή, θα φτιάξουμε έναν πίνακα που θα περιέχει το όνομα, την ηλικία και μια σύντομη περιγραφή του κάθε προσώπου. Αν δημιουργηθεί πρόβλημα με κανένα από τα ονόματα στις διηγήσεις, δεν σας μένει παρά να καταφεύγετε σ' αυτό τον πίνακα ή στα αναλυτικά πορτρέτα που δώσαμε πιο πάνω, αν η σύντομη περιγραφή δεν σας φτάνει για να θυμηθείτε ότι έχει ειπωθεί.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΗΘΩΝ

Δούκας ντε Μπλανζί: πενήντα ετών, σάτυρος προικισμένος με τερατώδες πέος και εξαιρετική δύναμη. Μπορεί να θεωρηθεί σαν μια σύνοψη όλων των εγκλημάτων και των διαστροφών. Σκότωσε τη μητέρα του, την αδελφή του και τρεις από τις γυναίκες του.

Επίσκοπος ντε ...: είναι αδελφός του· πενήντα πέντε ετών, είναι πιο λιγνός και πιο λεπτεπίλεπτος από το δούκα· βρομόστομος, πανούργος, επιδέξιος, πιστός θιασώτης του ενεργητικού και παθητικού σοδομισμού, περιφρονεί τελείως οποιαδήποτε ηδονή άλλου είδους· σκότωσε με ωμότητα δύο παιδιά για τα οποία ένας φίλος του είχε αφήσει στα χέρια του μια υπολογίσιμη περιουσία. Το νευρικό του σύστημα είναι τόσο ευαίσθητο που σχεδόν λιποθυμάει όταν εκσπερματώνει.

Πρόεδρος ντε Κυρβάλ: εξήντα ετών. Είναι ψηλός και στεγνός άντρας, λιγνός, με μάτια θαμπά και βαθουλωτά, με ανθυγιεινό στόμα, η περιπλανώμενη εικόνα της κραιπάλης και των ελευθερίων ηθών· ηδονίζεται με την τρομερή του βρόμα. Έχει κάνει περιτομή: παθαίνει στύση δύσκολα και σπανίως: παρ' όλα αυτά καυλώνει ακόμη και εκσπερματώνει σχεδόν κάθε μέρα. Οι προτιμήσεις του κλίνουν στους άντρες· εντούτοις δεν περιφρονεί καθόλου τις παρθένες. Έχει μια ιδιοτροπία στα γούστα: αγαπάει τα γηρατεία κι ό,τι είναι αρκετά αισχρό και τους μοιά-

ζει. Είναι προικισμένος μ' ένα πέος σχεδόν όσο και του δούκα χοντρό. Εδώ και μερικά χρόνια έχει σχεδόν αποκτηνωθεί από την κραιπάλη και πίνει πολύ. Την περιουσία του τη χρωστάει μόνο σε εγκλήματα και είναι ένοχος για ένα που είναι γνωστό σε όλους και που το αναφέραμε λεπτομερώς στο πορτρέτο του. Ο λάγνος θυμός που του 'ρχεται όταν εκσπερματώνει τον σπρώχνει σε ωμότητες.

Ντυροσέ: τραπεζίτης, πενήντα τριών ετών, μεγάλος φίλος και συμμαθητής από το σχολείο με το δούκα. Είναι μικροκαμωμένος, κοντόχοντρος, το σώμα του όμως είναι δροσερό, όμορφο και άσπρο. Η κοψιά του, σαν όλες του τις ορέξεις, είναι γυναικεία· επειδή είναι μικροκαμωμένος, δεν μπορεί να ευχαριστήσει τις γυναίκες κι έτσι τις μιμείται και γαμιέται όλη την ώρα. Του αρέσουν αρκετά οι γευστικές απολαύσεις· είναι η μόνη του ενεργητική ευχαρίστηση. Οι μόνοι του θεοί είναι οι απολαύσεις και είναι πάντα έτοιμος να τους θυσιάσει τα πάντα. Είναι οξυδερκής, επιτήδειος και έχει κάνει πολλά εγκλήματα. Δηλητηρίασε τη μητέρα του, τη γυναίκα του και την ανιψιά του για να αυξήσει την περιουσία του. Η ψυχή του είναι στωική και ακλόνητη, απολύτως αναισθητη στον οίκτο. Δεν καυλώνει πια και εκσπερματώνει σπανίως. Πριν από την κρίση που παθαίνει εκείνη τη στιγμή δοκιμάζει ένα είδος σπασμού που τον σπρώχνει σ' ένα λάγνο θυμό, πολύ επικίνδυνο για όποιους ή όποιες υπηρετούν το πάθος του.

Κονστάνς: γυναίκα του δούκα και κόρη του Ντυρσέ. Είναι είκοσι δύο ετών· έχει ρωμαϊκή ομορφιά, με περισσότερη μεγαλοπρέπεια παρά λεπτότητα, παχουλή κι όμως καλοφτιαγμένη, με υπέροχο σώμα και τόσο εξαιρετικά πλασμένο κώλο που μπορεί να θεωρηθεί πρότυπο· κατάμαυρα μάτια και μαλλιά. Είναι πνευματώδης και αισθάνεται όλη τη φρίκη της μοίρας της. Τίποτε δεν μπόρεσε να καταστρέψει τη βαθιά ριζωμένη μέσα της φυσική αρετή.

Αδελαιΐδα: γυναίκα του Ντυρσέ και κόρη του προέδρου. Μια ωραία γυναίκα, ξανθιά, κούκλα, είκοσι ετών· τα μάτια της είναι πολύ τρυφερά κι έχουν ένα ωραίο ζωντανό γαλάζιο χρώμα· έχει το παράστημα ηρωίδας μυθιστορήματος. Ο λαιμός της είναι ψηλός και καλοδεμένος, το στόμα της λίγο μεγάλο, είναι το μόνο της ελάττωμα. Μικρό στήθος και μικρός κώλος, όλα αυτά όμως, παρόλο που είναι λεπτοκαμωμένα, είναι άσπρα και χυτά. Με ονειροπόλα φαντασία, τρυφερή καρδιά, είναι υπερβολικά ενάρετη και θρησκόληπτη· κρύβεται για να εκπληρώσει τα χριστιανικά της καθήκοντα.

Ιουλία: γυναίκα του προέδρου και μεγάλη κόρη του δούκα. Είναι είκοσι τεσσάρων ετών, παχιά, αφράτη, με όμορφα καστανά μάτια, ωραία μύτη, έντονα και ευχάριστα χαρακτηριστικά, φοβερό όμως στόμα. Διαθέτει ελάχιστη αρετή και μάλιστα η κλίση της είναι μεγάλη στην ακαθαρσία, τη μέθη, τη λαιμαργία και την πουτανιά. Ο άντρας της την αγαπάει για το ελάττωμα που έχει το στόμα της: είναι μια από τις

ιδιομορφίες των ορέξεων του προέδρου. Δεν της έδωσαν ποτέ ούτε αρχές ούτε θρησκεία.

Αλίν: η μικρή της αδελφή, θεωρείται κόρη του δούκα παρόλο που είναι κόρη του επισκόπου και μιας από τις γυναίκες του δούκα. Είναι δεκαοχτώ ετών με νόστιμη και ευχάριστη φυσιογνωμία· τα μάτια της είναι καστανά, η μύτη της πεταχτή και το ύφος της πεισματάρικο, παρόλο που είναι τελείως αδιάφορη και τεμπέλα. Μοιάζει πως δεν έχει πια ίχνος χαρακτήρα και αντιπαθεί βαθύτατα όλες τις ατιμίες που είναι αναγκασμένη να υποστεί. Ο επίσκοπος την ξεπαρθένεψε από πίσω όταν ήταν δέκα ετών. Την άφησαν τελείως αμόρφωτη, δεν ξέρει ούτε να διαβάζει ούτε να γράφει, αντιπαθεί τον επίσκοπο και φοβάται πολύ το δούκα. Αγαπάει πολύ την αδελφή της, δεν μεθάει, είναι καθαρή και οι απαντήσεις της είναι παιδιάστικες και αστείες· ο κώλος της είναι χαριτωμένος.

Ντυκλό: πρώτη αφηγήτρια. Είναι σαράντα οχτώ ετών, με πολλά κατάλοιπα ομορφιάς, πολλή φρεσκάδα και τον πιο όμορφο κώλο που γίνεται. Καστανή, γεμάτη, καλοθρεμμένη.

Σαμπβίλ: είναι πενήντα ετών. Είναι λιγνή, καλοφτιαγμένη, με φιλήδονα μάτια: είναι τριβάς, κι όλα το δείχνουν πάνω της. Εξασκεί το επάγγελμα της μαστροπού. Υπήρξε ξανθή, έχει ωραία μάτια και μια μεγάλη και ευέξαπτη κλειτορίδα, έναν πολύ φθαρμένο από τη χρήση κώλο, παρόλο που είναι παρθένα από κει.

Μαρταίν: είναι πενήντα δύο ετών. Είναι μαστροπός· μια φρέσκια και γεμάτη υγεία χοντροσατσά· είναι φραγμένη και δεν γνώρισε παρά μόνο τη σοδομική απόλαυση για την οποία μοιάζει να είναι ειδικά φτιαγμένη γιατί, παρά την ηλικία της, έχει τον πιο όμορφο κώλο· είναι πολύ χοντρός και τόσο συνηθισμένος στις εισβολές που υπομένει χωρίς παράπονο και τα πιο χοντρά μαραφέτια. Έχει ακόμη ωραία χαρακτηριστικά, παρόλο που αρχίζουν να μαραίνονται.

Ντεγκράνζ: είναι πενήντα έξι ετών. Είναι το πιο μεγάλο κάθαρο που έζησε ποτέ. Είναι ψηλή, λιγνή, χλομή, υπήρξε καστανή· είναι το έγκλημα προσωποποιημένο. Ο μαραμένος κώλος της μοιάζει με χαρτόνι και το στόμίό του είναι τεράστιο. Της λείπουν ένα βυζί, τρία δάχτυλα και έξι δόντια: fructus belli (καρπός μαχών). Δεν υπάρχει έγκλημα που να μην το έχει κάνει ή να μην το έχει σχεδιάσει. Μιλάει μ' ένα ευχάριστο ιδίωμα, είναι πνευματώδης και είναι μια από τις αξιοσέβαστες μαστροπούς της ομήγουρης.

Μαρία: η πρώτη βάγια, είναι πενήντα οχτώ ετών. Την έχουν μαστιγώσει και στιγματίσει· υπήρξε υπηρέτρια ληστών. Μάτια τσιμπλιάρικα και θαμπά, στραβή μύτη, κίτρινα δόντια, και ο ένας της γλουτός φαγωμένος από κάποιο απόστημα. Έφερε στον κόσμο και σκότωσε δεκατέσσερα παιδιά.

Λουιζόν: η δεύτερη βάγια, είναι εξήντα ετών. Είναι κοντή, καμπούρα, μονόφθαλμη και κουτσή, της μένει όμως παρ' όλα αυτά ένας πολύ ωραίος κώλος. Είναι

πάντα έτοιμη για έγκλημα και είναι υπερβολικά μοχθηρή. Αυτές οι δύο πρώτες είναι αποσπασμένες στα κορίτσια και οι δύο που ακολουθούν στα αγόρια.

Τερέζα: είναι εξήντα δύο ετών, μοιάζει με σκελετό, ούτε μαλλιά, ούτε δόντια, ένα στόμα που βρομάει, ο κώλος της διάτρητος από πληγές και η τρύπα του υπερβολικά φαρδιά. Είναι βρόμικη και μυρίζει φοβερά· το ένα της χέρι είναι στρεβλό, και κουτσαίνει.

Φανσόν: είναι εξήντα εννιά ετών, έχει διαπομπευτεί έξι φορές και έχει κάνει όλα τα εγκλήματα που μπορεί κανείς να φανταστεί. Είναι αλλήθωρη, καμπούρα, κοντόχοντρη, δεν έχει καθόλου μέτωπο και της μένουν δύο δόντια. Ένα ανεμοπύρωμα της σκεπάζει τον κώλο, ένα τσαμπί αιμορροΐδες βγαίνει από την τρύπα της, ένα καρκίνωμα της τρώει το αιδοίο, ο ένας της μηρός είναι καμένος κι ένας καρκίνος της κατατρώει το στήθος. Είναι συνέχεια μεθυσμένη και ξερνάει, κλάνει και χέζει παντού και πάντα χωρίς να το καταλάβει.

Το χαρέμι των κοριτσιών

Αυγουστίνα: κόρη κάποιου βαρόνου του Λανγκεντόκ, δεκαπέντε ετών, ξύπνιο και λεπτοκαμωμένο προσωπάκι.

Φανή: κόρη συμβούλου από τη Βρετάνη, δεκατεσσάρων ετών, γλυκό και τρυφερό ύφος.

Ζελμίρα: κόρη του κόμητος ντε Τουρβίλ, άρχοντα της Μπος, δεκαπέντε ετών, ύφος αρχοντικό και με ευαίσθητη ψυχή.

Σοφία: κόρη κάποιου ευπατρίδη από το Μπερύ, χαριτωμένα χαρακτηριστικά, δεκατεσσάρων ετών.

Κολόμπα: κόρη συμβούλου στο παρισινό κοινοβούλιο, δεκατριών ετών, πολλή δροσιά.

Ήβη: κόρη αξιωματικού από την Ορλεάνη, με πολύ άσωτο ύφος και χαριτωμένα μάτια: είναι δώδεκα ετών.

Ροζέτα και Μισέτ: έχουν κι οι δύο φυσιογνωμία όμορφης παρθένας. Η μία είναι δεκατριών ετών, κόρη δικαστικού από το Σαλόν-συρ-Σων· η άλλη είναι δώδεκα και είναι κόρη του μαρκησίου ντε Σενάνζ: την απήγαγαν στο Μπουρμποναί από το πατρικό της. Η κορμοστασιά τους, τα άλλα τους θέλγητρα και κυρίως ο κώλος τους δεν εκφράζονται με λέξεις. Τις διάλεξαν ανάμεσα σε εκατόν τριάντα κορίτσια.

Το χαρέμι των αγοριών

Ζελαμίρ: δεκατριών ετών, γιος ευπατρίδη από το Πουατού.

Ερωτιδέας: ίδια ηλικία, γιος ευπατρίδη από την περιφέρεια της Λα Φλες.

Νάρκισσος: δώδεκα ετών, γιος ευγενούς από τη Ρουέν, ιππότης της Μάλτας.

Ζέφυρος: δεκαπέντε ετών, γιος ανώτερου αξιωματικού από το Παρίσι· προορίζεται για τον Κυρβάλ.

Σελαντόν: δεκατεσσάρων ετών, γιος δικαστικού από το Νανσύ.

Αδωνις: γιος προέδρου δικαστηρίου από το Παρίσι, δεκαπέντε ετών· προορίζεται για τον Κυρβάλ.

Υάκινθος: δεκατεσσάρων ετών, γιος αξιωματικού που είχε αποσυρθεί στην Καμπανία.

Ζιτόν: παιδόπουλο παλατιανό, δώδεκα ετών, γιος ευπατρίδη από το Νιβερναί. Καμιά πένα δεν μπορεί να περιγράψει τα κρυφά χαρίσματα, τα χαρακτηριστικά, τις χάρες των οχτώ παιδιών· η περιγραφή τους δεν βρίσκει τις λέξεις που χρειάζονται· τα διάλεξαν, όπως ξέρουμε, ανάμεσα σε πλήθος άλλα.

Οι οχτώ γαμιάδες

Ηρακλής: είκοσι έξι ετών, αρκετά ωραίος, αλλά αισχρού υποκείμενο· εκλεκτός του δούκα· η ψωλή του έχει οχτώ δάχτυλα και δυο πόντους περιφέρεια και δεκατρία μήκος· εκσπερματώνει πολύ.

Αντίνοος: είναι τριάντα ετών, πολύ ομορφάντρας· η

ψωλή του έχει οχτώ δάχτυλα περιφέρεια και δώδεκα μήκος.

Σκιζοκώλης: είκοσι οχτώ ετών, με ύψος σάτυρου· πολύ στρεβλή ψωλή· η κεφαλή της ή η βάλανός της είναι τεράστια: έχει οχτώ δάχτυλα και τρεις πόντους περιφέρεια και ο κορμός της ψωλής έχει οχτώ δάχτυλα και δεκατρείς πόντους περιφέρεια· αυτή η μεγαλοπρεπής ψωλή είναι τελείως κυρτή.

Πρίαπος: είναι είκοσι οχτώ ετών, κακάσχημος, αλλά υγιής και γεροδεμένος· ο πολύ εκλεκτός του Κυρβάλ· του είναι συνέχεια σηκωμένη, και η ψωλή του έχει επτά δάχτυλα και έντεκα πόντους περιφέρεια και έντεκα μήκος.

Οι υπόλοιποι τέσσερις έχουν από εννιά ως δέκα και έντεκα δάχτυλα μήκος και επτάμιση με επτά δάχτυλα και εννιά πόντους περιφέρεια, και είναι από είκοσι πέντε ως τριάντα ετών.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

1. Πρέπει να ειπωθεί ότι ο Ηρακλής και ο Πρίαπος είναι ο ένας αισχρό υποκείμενο και ο άλλος κακάσχημος κι ότι κανένας από τους οχτώ δεν μπόρεσε ποτέ να χαρεί είτε με άντρα είτε με γυναίκα.

2. Ότι το παρεκκλήσι χρησιμοποιείται σαν τουαλέτα και να το περιγράψουμε με λεπτομέρειες όπως έχει διαρρυθμιστεί.

3. Ότι οι μαστροποί, άντρες και γυναίκες, είχαν μαζί τους για να τους βοηθούν στην αποστολή τους φονιάδες.

4. Να περιγραφούν κάπως λεπτομερώς τα στήθη των υπηρετριών και ο καρκίνος της Φανσόν. Περιγράψτε λίγο περισσότερο τις φυσιολογικές των δεκαέξι παιδιών.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Τα πρώτα εκατόν πενήντα ή πρώτου βαθμού πάθη που καλύπτουν τις τριάντα ημέρες του Νοεμβρίου· αφηγήτρια θα είναι η κυρία Ντυκλό· η αφήγησή της συνδυάζεται με τα σκανδαλώδη γεγονότα που έγιναν στον πύργο εκείνο το μήνα· κάτι σαν ημερολόγιο.

Πρώτη μέρα

ΣΗΚΩΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΣΤΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ πρωί, όπως όριζαν οι κανονισμοί· είχαν ορκιστεί ο ένας στον άλλο να μην τους παραβιάσουν σε κανένα σημείο. Οι τέσσερις γαμιάδες που δεν είχαν περάσει τη νύχτα μαζί με τους φίλους έφεραν, μόλις σηκώθηκαν, τον Ζέφυρο για το δούκα, τον Άδωνη για τον Κυρβάλ, τον Νάρκισσο για τον Ντυρσέ και τον Ζελαμίρ για τον επίσκοπο. Ήταν και τα τέσσερα παιδιά πολύ ντροπαλά και συνεσταλμένα ακόμη· αλλά παίρνοντας θάρρος από τους οδηγούς τους ανταποκρίθηκαν πολύ καλά στα καθήκοντά τους και ο δούκας έχυσε. Οι άλλοι τρεις, πιο επιφυλακτικοί και λιγότερο γενναιόδωροι με το σπέρμα τους, πήραν όσο κι αυτός, χωρίς όμως να δώσουν τίποτα από το δικό τους.

Στις έντεκα πέρασαν στο διαμέρισμα των γυναικών όπου τα οχτώ χανουμάκια εμφανίστηκαν γυμνά και τους σέρβιραν τη σοκολάτα. Η Μαρία και η Λουίζόν, επικεφαλής αυτού του χαρεμιού, βοηθούσαν τα κορίτσια δίνοντας οδηγίες. Οι φίλοι τα πασπάτεψαν, τα φίλησαν πολύ, ενώ τα οχτώ κακόμοιρα και δύστυχα πλασματάκια, θύματα της πιο έξοχης λαγνείας,

κοκκίνιζαν, σκεπάζονταν με τα χέρια τους, πάλευαν να υπερασπίσουν τις χάρες τους και, μόλις έβλεπαν πως η συστολή τους ερέθιζε και θύμωνε τους αφέντες τους, τα έδειχναν αμέσως όλα. Ο δούκας, που γρήγορα καύλωσε ξανά, σύγκρινε τη λεπτή και ανάλαφρη μέση της Μισέτ με το μαραφέτι του και η διαφορά ήταν μόλις τρία δάχτυλα. Ο Ντυρσέ, που ήταν επιμελητής, έκανε τις προγραμματισμένες επισκέψεις και επιθεωρήσεις. Η Ήβη και η Κολόμπα είχαν παραβεί τους κανονισμούς και η τιμωρία τους ορίστηκε και επικυρώθηκε επιτόπου για το επόμενο Σάββατο, την ώρα των οργίων. Έκλαψαν, μα δεν κατάφεραν να συγκινήσουν.

Από κει πέρασαν στ' αγόρια. Τα τέσσερα που δεν είχαν παρουσιαστεί το πρωί, δηλαδή ο Ερωτιδέας, ο Σελαντόν, ο Υάκινθος και ο Ζιτόν, ξεβρακώθηκαν σύμφωνα με τα ταγμένα και διασκέδασαν έτσι οι κύριοι με το στιγμιαίο θέαμα. Ο Κυρβάλ τα φίλησε και τα τέσσερα στο στόμα και ο επίσκοπος τους έπαιξε για λίγο την ψωλή, ενώ ο δούκας και ο Ντυρσέ τους έκαναν άλλα. Έγιναν οι επιθεωρήσεις και δεν βρέθηκε κανένας παραβάτης.

Στη μία οι φίλοι μεταφέρθηκαν στο παρεκκλήσι όπου ξέρουμε ότι είχαν εγκαταστήσει τις τουαλέτες. Οι ανάγκες που είχαν προβλέψει ότι θα έχουν το βράδυ τους έκαναν να αρνηθούν πολλές άδειες και έτσι παρουσιάστηκαν μόνο η Κονστάνς, η Ντυκλό, η Αυγουστίνα, η Σοφία, ο Ζελαμίρ, ο Ερωτιδέας και η Λουιζόν. Είχαν ζητήσει και όλοι οι υπόλοιποι, αλλά τους είχαν παραγγείλει να κρατηθούν ως το βράδυ. Οι τέσσερις μας φίλοι κάθισαν γύρω από την ίδια

έδρα που είχε κατασκευαστεί γι' αυτόν το σκοπό έβαλαν πάνω στη λεκάνη το ένα μετά το άλλο και τα επτά αυτά πρόσωπα και αποτραβήχτηκαν αφού χόρτασαν το θέαμα. Κατέβηκαν στο σαλόνι όπου, ενώ γευμάτιζαν οι γυναίκες, φλυάρησαν μέχρι να έρθει η στιγμή να τους προσφέρουν το γεύμα. Ο καθένας από τους τέσσερις φίλους κάθισε ανάμεσα σε δύο γαμιάδες, ακολουθώντας τον κανόνα που είχαν επιβάλει στον εαυτό τους, να μη δέχονται ποτέ γυναίκες στο τραπέζι· οι τέσσερις γυναίκες τους, γυμνές, τους πρόσφεραν το πιο υπέροχο και το πιο εύγευστο γεύμα· τις βοηθούσαν οι τέσσερις γριές ντυμένες στα γκρι, σαν αδελφές του ελέους. Δεν μπορούσαν να βρεθούν πιο λεπτοχέρες και πιο επιδέξιες μαγείρισσες απ' αυτές που είχαν φέρει· τις πλήρωναν τόσο καλά και οι προμήθειες ήταν τόσο καλές που όλα γίνονταν στην εντέλεια. Το γεύμα έπρεπε να είναι πιο ελαφρύ από το δείπνο και έτσι αρκέστηκαν σε τέσσερα υπέροχα σερβιρίσματα με δώδεκα διαφορετικά είδη φαγητού στο καθένα. Με τα ορεκτικά τούς σέρβιραν κρασί Βουργουνδίας και σαμπάνια με τα ψητά· ερμιτάζ με άλλα φαγητά, τόκαϊ και κρασί Μαδέρας με το επιδόρπιο.

Σιγά-σιγά τα πνεύματα ζεστάθηκαν. Οι γαμιάδες, στους οποίους είχαν παραχωρήσει για εκείνη την ώρα όλα τα δικαιώματα πάνω στις γυναίκες τους, τις κακομεταχειρίστηκαν κάπως. Ο Ηρακλής μάλιστα φέρθηκε άσχημα στην Κονσάνς και τη χτύπησε λίγο γιατί δεν του έφερε αμέσως ένα πιάτο· βλέποντας την εύνοια του δούκα να μεγαλώνει, θεώρησε ότι μπορεί να σπρώξει την αναίδειά του τόσο ώστε να

δείρει και να χλευάσει τη γυναίκα του, πράγμα που έκανε τον άντρα της να γελάσει. Ο Κυρβάλ, πολύ ζαλισμένος την ώρα του φρούτου, πέταξε ένα πιάτο στο πρόσωπο της γυναίκας του και θα της είχε ανοίξει το κεφάλι αν δεν έσκυβε. Ο Ντυρσέ, βλέποντας έναν διπλανό του καυλωμένο, το μόνο που βρήκε να κάνει, παρόλο που κάθονταν στο τραπέζι, ήταν να ξεκουμπώσει το βρακί του και να του παρουσιάσει τον κώλο του. Ο γείτονας του τον έχωσε και, μόλις τέλειωσε η δουλειά, ξανάρχισαν να πίνουν σαν να μην έγινε τίποτε. Ο δούκας μιμήθηκε αμέσως με τον Πρίαπο την μικρή απρέπεια του παλιού του φίλου και στοιχημάτισε, παρόλο που η ψωλή του ήταν τεράστια, να πει ήρεμα τρεις μπουκάλες κρασί όσο θα τον έπαιρνε. Με τι σιγουριά, με τι άνεση, με τι ψυχραιμία αφέθηκε στην κραιπάλη! Κέρδισε το στοίχημα και, επειδή δεν τις ήπια με άδειο στομάχι, αυτές οι τρεις μπουκάλες ήρθαν να προστεθούν σε περισσότερες από δεκαπέντε άλλες· σηκώθηκε από το τραπέζι λίγο ζαλισμένος. Το πρώτο πρόσωπο που παρουσιάστηκε μπροστά του ήταν η γυναίκα του· έκλαιγε επειδή την κακομεταχειρίστηκε ο Ηρακλής, και το θέαμα τον ερέθισε σε τέτοιο βαθμό που οδηγήθηκε επιτόπου σε ακρότητες μαζί της· μας είναι όμως ακόμα αδύνατο να τις κατονομάσουμε. Ο αναγνώστης, που βλέπει πόσο δυσκολευόμαστε στην αρχή ώσπου να βάλουμε μια τάξη στο υλικό μας, θα μας συγχωρήσει που αφήνουμε ακόμη πολλές λεπτομέρειες χωρίς να τις αποκαλύψουμε.

Τέλος, πέρασαν στο σαλόνι όπου καινούργιες απολαύσεις και καινούργιες ηδονές περίμεναν τους

πρωταθλητές μας. Εκεί μια χαριτωμένη τετράδα τούς πρόσφερε τον καφέ και τα λικέρ: την αποτελούσαν δυο όμορφα αγόρια, ο Άδωνις και ο Υάκινθος, και δυο κορίτσια, η Ζελμίρα και η Φανή. Τα συνόδευε μια από τις βάγιες, η Τερέζα· γιατί ο κανονισμός όριζε ότι, όπου υπήρχαν δύο ή τρία παιδιά συγκεκριμένα, έπρεπε να τα συνοδεύει μια βάγια. Οι τέσσερις μας άσωτοι, κι ας ήταν μισομεθυσμένοι, ήταν αποφασισμένοι να υπακούσουν στους κανονισμούς τους κι έτσι αρκέστηκαν σε φιλιά και χαϊδέματα που όμως ήξεραν πώς να τα νοστιμέψουν με όλες τις επιτηδεύσεις της κραιπάλης και της λαγνείας. Για μια στιγμή πίστεψαν ότι ο επίσκοπος πήγαινε να χύσει με κάτι εξαιρετικό που απαιτούσε να του κάνει ο Υάκινθος ενώ του την έπαιζε η Ζελμίρα. Τα νεύρα του είχαν αρχίσει να σκιρτούν και οι σπασμοί της κρίσης απλώνονταν σ' όλο του το σώμα, αλλά συγκρατήθηκε· πέταξε μακριά του τα αντικείμενα του πειρασμού που ήταν έτοιμα να θριαμβεύσουν πάνω στις αισθήσεις του, ξέροντας ότι του έμεναν ακόμη πολλά να κάνει, και συγκρατήθηκε τουλάχιστον ως το τέλος της ημέρας. Ήπιαν έξι διαφορετικά λικέρ και τρία είδη καφέ και, όταν επιτέλους ήρθε η ώρα, τα δύο ζευγάρια αποσύρθηκαν για να πάνε να ντυθούν.

Οι τέσσερις φίλοι, αφού ξάπλωσαν για ένα τέταρτο, πέρασαν στο σαλόνι του θρόνου. Έτσι ονόμασαν το σαλόνι που προοριζόταν για τις αφηγήσεις. Οι φίλοι ταχτοποιήθηκαν στους καναπέδες τους· στα πόδια του δούκα βρισκόταν ο καλός του Ηρακλής, δίπλα του γυμνή η Αδελαΐδα, γυναίκα του Ντυρσέ και κόρη του προέδρου· στην τετράδα απέναντί του (με

τις γιρλάντες της ν' απλώνονται ως την φωλιά του, όπως εξηγήσαμε), ήταν ο Ζέφυρος, ο Ζιτόν, η Αυγουστίνα και η Σοφία με φορεσιές ποιμενικές· τα οδηγούσε η Λουίζόν, γριά χωριάτισσα, που έπαιζε το ρόλο της μητέρας τους.

Στα πόδια του Κυρβάλ βρισκόταν ο Πρίαπος· στον καναπέ του η Κονσάνς, γυναίκα του δούκα και κόρη του Ντυρσέ· την τετράδα του την αποτελούσαν τέσσερις νεαροί Σπανιόλοι, το κάθε φύλο ντυμένο με τη φορεσιά του που ήταν όσο πιο κομψή γίνεται, δηλαδή: ο Άδωνις, ο Σελαντόν, η Φανή και η Ζελμίρα, που τους οδηγούσε η Φανσόν ντυμένη βάγια.

Στα πόδια του επισκόπου βρισκόταν ο Αντίνοος, και στον καναπέ του η ανιψιά του η Ιουλία· την τετράδα του την αποτελούσαν τέσσερις άγριοι: σχεδόν γυμνοί, τα αγόρια ήταν ο Ερωτιδέας και ο Νάρκισσος και τα κορίτσια η Ήβη και η Ροζέτα· τα οδηγούσε μια γριά αμαζόνα που την έπαιζε η Τερέζα.

Ο γαμιάς του Ντυρσέ ήταν ο Σκιζοκώλης· κοντά του είχε την Αλίν, κόρη του επισκόπου, και απέναντί του τέσσερα χανουμάκια· εδώ τα αγόρια ήταν ντυμένα κορίτσια κι αυτή η αμφίεση πρόβαλλε σε υπέρτατο σημείο τα μαγευτικά προσωπάκια του Ζελαμίρ, του Υάκινθου, της Κολόμπας και της Μισέτ. Μια γριά σκλάβα αραπίνα, που την έπαιζε η Μαρία, οδηγούσε την τετράδα.

Οι τρεις αφηγήτριες, υπέροχα ντυμένες σαν κορίτσια της καλής κοινωνίας από το Παρίσι, κάθισαν στο κάτω μέρος του θρόνου, σ' έναν καναπέ που είχε τοποθετηθεί εκεί γι' αυτόν το σκοπό· η κυρία Ντυκλό, η αφηγήτρια του μηνός, μ' ένα πολύ ελαφρό έ-

ξωμο και πολύ κομψό φόρεμα, με πολλά κοκκινάδια και διαμάντια, αφού ταχτοποιήθηκε στο βάθρο, άρχισε να αφηγείται τα γεγονότα της ζωής της· με την ιστορία της έπρεπε να περιγράψει λεπτομερώς τα πρώτα εκατόν πενήντα πάθη που τα είπαν απλά πάθη:

Δεν είναι εύκολη υπόθεση, κύριοι, να μιλήσει κανείς σ' έναν κύκλο σαν τον δικό σας. Συνηθισμένοι στα πιο κομψά δημιουργήματα της λογοτεχνίας, πώς θα μπορέσετε να ανεχτείτε την ασχημάτιστη και χοντροκομμένη διήγηση ενός δυστυχισμένου πλάσματος σαν και μένα, που η μόνη μου παιδεία είναι αυτή που μου έδωσαν τα ελευθέρια ήθη; Με καθησυχάζει όμως η επιείκειά σας· η μόνη σας απαίτηση είναι η φυσικότητα και η αλήθεια των λόγων μου· μόνο απ' αυτή την άποψη θα τολμούσα να διεκδικήσω τους επαίνους σας.

Η μητέρα μου ήταν είκοσι πέντε ετών όταν με έφερε στον κόσμο, και ήμουν το δεύτερο παιδί της· είχε ήδη μια κόρη έξι χρόνια μεγαλύτερη από μένα. Η καταγωγή της δεν ήταν σπουδαία. Ήταν ορφανή από πατέρα και μητέρα· τους έχασε όταν ήταν πολύ νέα, και επειδή οι γονείς της έμεναν κοντά στο μοναστήρι των Φραγκισκανών στο Παρίσι, όταν βρέθηκε μόνη στον κόσμο και χωρίς κανέναν πόρο, οι άγιοι Πατέρες της έδωσαν την άδεια να πηγαίνει να ζητάει ελεημοσύνη στην εκκλησία. Επειδή όμως ήταν νέα και όλο φρεσκάδα, την έβαλαν σύντομα στο μάτι και σιγά-σιγά ανέβηκε από την εκκλησία στα δωμάτιά τους απ' όπου και σύντομα κατέβηκε έγκυος. Σ' αυτές τις περιπέτειες χρώσταγε η αδελφή μου την ύπαρξή της

και είναι περισσότερο από πιθανό ότι και η δική μου γέννηση σ' αυτό οφείλεται.

Στο μεταξύ οι καλοί Πατέρες, που ικανοποιήθηκαν από τις υπηρεσίες της μητέρας μου και είδαν πόσα απέφερε στην κοινότητα, για να την ανταμείψουν της παραχωρούσαν το ενοίκιο από τα στασίδια· μόλις η μητέρα μου βρήκε αυτή τη θέση, παντρεύτηκε, με την άδεια των ηγουμένων, έναν από τους νερουλάδες του μοναστηριού, που μας υιοθέτησε αμέσως χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό.

Επειδή είχα γεννηθεί στην εκκλησία, έμενα, που λέει ο λόγος, περισσότερο στην εκκλησία παρά στο σπίτι μας. Βοηθούσα τη μητέρα μου να ταχτοποιεί τα στασίδια, τους καντηλανάφτες στις διάφορες δουλειές τους, ακόμη και το παπαδοπαίδι θα 'κανα αν χρειαζόταν, παρόλο που δεν ήμουνα καλά-καλά πέντε ετών.

Μια μέρα που γύρναγα από τις άγιες ασχολίες μου η αδελφή μου με ρώτησε αν συνάντησα τον πάτερ Λαυρέντιο...

— Όχι, της λέω.

— Ε, λοιπόν, μου λέει, σε παραμονεύει, το ξέρω· θέλει να σου δείξει αυτό που μου έδειξε. Μην το σκάσεις, κοίταξέ το καλά χωρίς να φοβηθείς· δεν θα σ' αγγίξει, μόνο που θα σου δείξει κάτι πολύ αστείο, κι αν τον αφήσεις να το κάνει θα σ' ανταμείψει καλά. Είμαστε περισσότερες από δεκαπέντε εδώ γύρω που μας το δείχνει. Έτσι ευχαρισιέται και μας έχει κάνει σ' όλες κι από ένα δώρο.

Φαντάζεστε λοιπόν, κύριοι, ότι αρκούσαν αυτά που μου είπε όχι μόνο για να μην αποφύγω τον πάτερ

Λαυρέντιο, αλλά και για να τον αναζητήσω. Η φωνή της ντροπής μόλις που ακούγεται σ' αυτή την ηλικία· η σιωπή της, την εποχή που ακόμη ζεις κοντά στη φύση, είναι η αδιάσειστη απόδειξη πως αυτό το τεχνητό συναίσθημα οφείλει πολύ περισσότερα στην παιδεία παρά σ' αυτήν, την πρώτη μητέρα. Πετάχτηκα αυτοστιγμεί στην εκκλησία και, ενώ διέσχιζα μια μικρή αυλή που βρισκόταν ανάμεσα στην είσοδο της εκκλησίας, από την πλευρά του μοναστηριού, και στο μοναστήρι, πέφτω πάνω στον πάτερ Λαυρέντιο. Ήταν ένας ιερωμένος περίπου σαράντα ετών, με πολύ όμορφη φυσιογνωμία. Με σταματάει:

– Πού πας, Φρανσόν; μου λέει.

– Να φτιάξω τα στασίδια, πάτερ μου.

– Καλά, καλά, θα τα ταχτοποιήσει η μητέρα σου. Έλα σ' αυτό εδώ το δωματιάκι, μου λέει παρασύροντάς με σ' ένα χώρο που βρισκόταν εκεί. Θα σου δείξω κάτι που δεν έχεις δει ποτέ σου.

Τον ακολουθώ, κλείνει την πόρτα πίσω μας, κι αφού με στήνει καλά-καλά μπροστά του:

– Έλα, Φρανσόν, μου λέει βγάζοντας μια τερατώδη ψωλή από το βρακί του, που μου 'ρθε να πέσω κάτω από την τρομάρα μου, έλα παιδί μου, συνέχισε παίζοντάς την, έχεις δει ποτέ σου πράγμα σαν αυτό; Αυτό το λέμε ψωλή, μικρή μου, ναι, ψωλή... Σου χρησιμεύει για να χύνεις, κι αυτό που θα δεις, αυτό που θα χυθεί σε λίγο, είναι το σπέρμα που σ' έχει φτιάξει. Το έδειξα στην αδελφή σου, το δείχνω σ' όλα τα κοριτσάκια της ηλικίας σου· φέρε μου κι άλλα, φέρε μου κι άλλα, σαν την αδελφή σου που μου γνώρισε πάνω από είκοσι... Θα τους δείξω την ψωλή μου και θα χύ-

σω στο πρόσωπό τους... Είναι το πάθος μου, παιδί μου, δεν έχω άλλο, και θα το δεις.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα να με σκεπάζει μια λευκή δροσιά που με λέρωσε ολόκληρη· μερικές σταγόνες πετάχτηκαν ως τα μάτια μου, γιατί το κεφαλάκι μου βρισκόταν ακριβώς στο ίδιο ύψος με τα κουμπιά του βρακιού του. Στο μεταξύ ο Λαυρέντιος χειρονομούσε.

— Α! τι ωραίο χύσιμο... Τι ωραίο χύσι που χάνω, φώναζε· πώς σ' έχει σκεπάσει ολόκληρη!

Και ηρεμώντας σιγά-σιγά, ξανάβαλε με την ησυχία του το εργαλείο του στη θέση του κι έφυγε γλιστρώντας δώδεκα δεκάρες στο χέρι μου και παραγγέλνοντας μου να του στείλω τις μικρές μου φίλες.

Όπως εύκολα φαντάζεστε, το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να τρέξω να τα διηγηθώ όλα στην αδελφή μου, που με σκούπισε παντού και με φρόντισε για να μη φανεί τίποτε· επειδή με τη βοήθειά της κέρδισα αυτή την μικρή περιουσία, μου ζήτησε τα μισά κέρδη μου. Το πάθημα μου έγινε μάθημα κι έτσι δεν παρέλειψα, ελπίζοντας κι εγώ να μοιραστώ τα κέρδη, να ψάξω όσο μπορούσα περισσότερα κοριτσάκια για τον πάτερ Λαυρέντιο. Επειδή όμως του πήγα μια που την ήξερε, την αρνήθηκε, δίνοντάς μου τρεις δεκάρες για να με ενθαρρύνει:

— Δεν τα βλέπω ποτέ για δεύτερη φορά, παιδί μου, μου είπε, να μου φέρνεις αυτά που δεν ξέρω κι όχι αυτά που θα σου πουν ότι μ' έχουν γνωρίσει.

Έβαλα τα δυνατά μου: σε τρεις μήνες γνώρισα περισσότερα από είκοσι καινούργια κορίτσια στον πάτερ Λαυρέντιο· μαζί τους έκανε για να ηδονιστεί ό,τι ακριβώς είχε κάνει και με μένα. Δεν μου είχε παραγα-

γείλει μόνο να του είναι άγνωστες, αλλά είχε επιμείνει και σε μια άλλη προϋπόθεση, σχετικά με την ηλικία· δεν έπρεπε να είναι κάτω από τεσσάρων και πάνω από εφτά. Και η μικρή μου περιουσία πήγαινε μια χαρά, ώσπου η αδελφή μου, που κατάλαβε ότι πατούσα τα χωράφια της, με απείλησε ότι θα το έλεγε στη μητέρα μου αν δεν έκλεινα το μαγαζάκι μου· κι έτσι παράτησα τον πάτερ Λαυρέντιο.

Στο μεταξύ οι δουλειές που έκανα με ανάγκαζαν να βρίσκομαι συνέχεια κοντά στο μοναστήρι· έτσι, τη μέρα που έγινα εφτά χρονών συνάντησα έναν καινούργιο εραστή που η μανία του, παρόλο που ήταν παιδιάστικη, ήταν λίγο πιο σοβαρή. Αυτός ονομαζόταν πάτερ Λουδοβίκος· ήταν μεγαλύτερος από τον Λαυρέντιο και είχε στη στάση του κάτι πιο άσωτο. Με πέτυχε στην πόρτα, τη στιγμή που έμπαινα στην εκκλησία, και με υποχρέωσε να ανέβω στο δωμάτιό του. Στην αρχή έκανα τη δύσκολη, αφού όμως με διαβεβαίωσε ότι η αδελφή μου είχε κάνει το ίδιο πριν τρία χρόνια, κι ότι κάθε μέρα πήγαιναν εκεί κοριτσάκια της ηλικίας μου, τον ακολούθησα. Μόλις φτάσαμε στο κελί του, το έκλεισε καλά, κι αφού έβαλε σιρόπι σε μια κούπα, μου έδωσε να πιω τρία μεγάλα ποτήρια απανωτά. Μόλις τέλειωσαν οι προετοιμασίες, ο αιδεσιμότατος, πιο χαδιάρης από το συνάδελφό του, άρχισε να με φιλάει και να χαριεντίζεται μαζί μου· έτσι, έλυσε τη φουσιτίτσα μου και, σηκώνοντας την πουκαμίσσα μου κάτω από το στηθόδεσμο παρά τις μικρές μου αντιρρήσεις, άρχισε να παίζει με όλα μου τα μπροστινά μέρη που μόλις είχε ξεσκεπάσει· κι αφού τα καλόπιασε και τα καλοκοίταξε, με ρώτησε αν θέλω

να κατουρήσω. Πράγματι η μεγάλη ποσότητα του ποτού που με είχε αναγκάσει να πιω πριν λίγο είχε κάνει την ανάγκη αυτή ιδιαίτερα επιτακτική· έτσι τον βεβαίωσα ότι η ανάγκη μου ήταν όσο πιο δυνατή θα μπορούσε να είναι· δεν ήθελα όμως να κάνω κάτι τέτοιο μπροστά του.

— Ω, ναι, διάολε, κατεργαρούλα! πρόσθεσε ο πόρνος. Ω, ναι, διάολε, όχι μόνο θα το κάνεις μπροστά μου, αλλά ακόμη χειρότερα, πάνω μου. Να! μου λέει, βγάζοντάς μου την ψωλή του από το βρακί του, να το εργαλείο που θα καταβρέξεις· πρέπει να κατουρήσεις εκεί πάνω.

Με πήρε λοιπόν και με ακούμπησε σε δυο καρέκλες, το ένα μου πόδι στη μία και το άλλο στην άλλη· κι αφού άνοιξε τα μπούτια μου όσο πιο πολύ μπορούσε, μου είπε να σκύψω. Κρατώντας με σ' αυτή τη στάση, τοποθέτησε ένα βάζο από κάτω μου κι αυτός βολεύτηκε σ' ένα μικρό σκαμνί στο ύψος του βάζου, κρατώντας το μαραφέτι του στο χέρι του, ακριβώς κάτω από το μουνί μου. Με το ένα του χέρι κρατούσε τα λαγόνια μου και με το άλλο έπαιζε την ψωλή του μ' αυτό το μαγευτικό υγρό που το ζεστό του ανάβρυσμα κυριεύει τις αισθήσεις μου.

— Κατούρα, καρδιά μου, κατούρα και προσπάθησε να καταβρέξεις το χύσι μου.

Ο Λουδοβίκος άναβε, ερεθιζόταν, ήταν εύκολο να διαπιστώσω ότι αυτή η ιδιόμορφη επιχείρηση ικανοποιούσε καλύτερα τις αισθήσεις του. Η πιο γλυκιά έκσταση τον τύλιξε τη ίδια την στιγμή που τα υγρά με τα οποία μου 'χε φουσκώσει το στομάχι κύλαγαν άφθονα, και γεμίσαμε κι οι δυο μαζί το ίδιο βάζο, αυ-

τός με χύσι κι εγώ με κάτουρα. Μόλις τέλειωσε η δουλειά, ο Λουδοβίκος μού είπε σχεδόν τα ίδια που μου είχε πει κι ο Λαυρέντιος· ήθελε να κάνει την πουτανίτσα του ματρόνα, κι αυτή τη φορά λίγο με ενόχλησαν οι απειλές της αδελφής μου κι έτσι προμήθευσα αδιάσταχτα στον Λουδοβίκο όποιο παιδί ήξερα. Έκανε με όλες το ίδιο πράγμα και τις έβλεπε με ευχαρίστηση και δυο και τρεις φορές χωρίς να τις σιχαθεί· επειδή με πλήρωνε πάντα κατά μέρος, ανεξάρτητα απ' αυτά που έπαιρνα από τις μικρές μου φίλες, πριν καλά-καλά συμπληρωθούν έξι μήνες μάζεψα ένα μικροποσό που το χάρηκα με όλη μου την άνεση· φρόντιζα μόνο να κρύβομαι από την αδελφή μου.

— Ντυκλό, τη διέκοψε εδώ ο πρόεδρος, σας έχουμε προειδοποιήσει ότι χρειάζεται να επεκτείνεστε, όταν αφηγείστε, και στις πιο μικρές λεπτομέρειες, γιατί δεν μπορούμε να κρίνουμε ποια είναι η σχέση του πάθους που διηγείστε με τα ήθη και το χαρακτήρα του ανθρώπου παρά μόνο αν μας αποκαλύψετε όλα τα στοιχεία· και πώς χρησιμεύει ακόμη και το παραμικρό στοιχείο σ' αυτό που περιμένουμε απ' τις αφηγήσεις σας, δηλαδή στον ερεθισμό των αισθήσεών μας.

— Ναι, άρχοντά μου, με προειδοποιήσατε να μην παραμελήσω καμιά λεπτομέρεια και να επεκταθώ ακόμη και στο παραμικρό κάθε φορά που χρειάζεται για να ξεκαθαριστεί ο χαρακτήρας ή το είδος του προσώπου. Έκανα καμιά παράλειψη σ' αυτό το σημείο;

— Ναι, λέει ο πρόεδρος, δεν έχω ιδέα ούτε πώς είναι η ψωλή του ούτε πώς εκσπερματώνει ο δεύτερος φραγκισκανός σας. Άλλωστε σας έτριψε το μουνί; Το

άγγιξε με την ψωλή του; Βλέπετε πόσες λεπτομέρειες παραλείψατε!

— Συγγνώμη, λέει η Ντυκλό, θα επανορθώσω το σφάλμα μου αυτό και θα προσέχω στο μέλλον. Ο πάτερ Λουδοβίκος είχε πολύ κανονικό πέος, περισσότερο μακρύ παρά χοντρό, και η εμφάνισή του ήταν γενικά πολύ κοινή. Θυμάμαι μάλιστα ότι δεν καύλωνε καλά και μόνο λίγο του σηκώθηκε την κρίσιμη στιγμή. Δεν μου 'τριψε καθόλου το μουνί, αρκέστηκε μόνο να τ' ανοίξει όσο περισσότερο μπορούσε με τα δάχτυλά του για να κυλήσουν πιο εύκολα τα κάτουρα. Πλησίασε την ψωλή του δυο τρεις φορές, σφίχτηκε και η εκσπερμάτωσή του ήταν σύντομη· τα μοναδικά λόγια που του ξέφυγαν ήταν: «Α! χύσε, κατούρα λοιπόν παιδί μου, κατούρα λοιπόν, όμορφη πηγή μου, κατούρα λοιπόν, κατούρα λοιπόν, δεν βλέπεις που χύνω;» Κι όλα αυτά τα ανακάτεψε με φιλιά στο στόμα μου που δεν είχαν τίποτε το ιδιαίτερα άσωτο.

— Έτσι μπράβο, Ντυκλό, λέει ο Ντυρσέ, ο πρόεδρος είχε δίκιο· με τη πρώτη σας διήγηση δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτε απ' όλα αυτά, ενώ τώρα βλέπω τον άνθρωπό σας.

— Μια στιγμή, Ντυκλό, λέει ο επίσκοπος βλέποντάς την έτοιμη να ξαναρχίσει, μου ήρθε μια ανάγκη πολύ πιο ζωτική από το κατούρημα, με τριγυρίζει εδώ και ώρα και αισθάνομαι ότι πρέπει να απαλλαγώ απ' αυτήν.

Και την ίδια στιγμή τράβηξε τον Νάρκισσο κοντά του. Τα μάτια του αρχιερέα έβγαζαν φλόγες, η ψωλή του είχε κολλήσει στην κοιλιά του, άφριζε, ήταν το χύσι που συγκατατούσε και ήθελε να πεταχτεί οπωσ-

δήποτε, πράγμα που δεν μπορούσε να γίνει παρά μόνο με βίαια μέσα. Παρέσυρε την ανιψιά του και το αγοράκι στο ιδιαίτερο δωμάτιο. Τα πάντα σταμάτησαν: θεωρούσαν την εκσπερμάτωση κάτι πολύ σημαντικό· έτσι, όταν κάποιος ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο, διέκοπταν τα πάντα προσπαθώντας να συνδράμουν στη γλυκιά πραγμάτωσή της. Η φύση όμως αυτή τη φορά δεν ανταποκρίθηκε στις ευχές του αρχιερέα, κι αφού έμεινε για μερικά λεπτά κλεισμένος στο ιδιαίτερο δωμάτιο, βγήκε έξαλλος στην ίδια κατάσταση και απευθύνθηκε στον Ντυρσέ, που ήταν επιμελητής:

— Θα μου γράψεις αυτόν το μικρό μασκαρά για τιμωρία το Σάββατο, του είπε πετώντας το παιδί μακριά του, και να είναι αυστηρή, σε παρακαλώ.

Όλοι κατάλαβαν ότι το αγόρι δεν μπόρεσε να τον ικανοποιήσει, και η Ιουλία πήγε να ψιθυρίσει τα καθέκαστα στον πατέρα της.

— Ε, διάολε! πάρε κάποιον άλλο, του λέει ο δούκας, διάλεξε απ' τις δέκα δικές μας τετράδες, αν η δική σου δεν σε ικανοποιεί.

— Ω, προς το παρόν τίποτε δεν μπορεί να με ικανοποιήσει, τώρα που έχασα αυτό που επιθυμούσα λίγο πριν, είτε ο αρχιερέας. Ξέρετε σε τι σημείο φτάνουμε αν μας εξαπατήσουν οι επιθυμίες μας. Προτιμώ να συγκρατηθώ, αλλά να μη χαριστούμε σ' αυτόν εδώ το μασκαρά, συνέχισε, δεν ζητώ τίποτ' άλλο...

— Ω, σου εγγυώμαι ότι θα τιμωρηθεί, είπε ο Ντυρσέ. Πρέπει ο πρώτος που τσακώσαμε να γίνει παράδειγμα για τους υπόλοιπους. Στενοχωριέμαι να σε βλέπω σ' αυτή την κατάσταση· δοκίμασε κάτι άλλο, βάλε κάποιον να σε γαμήσει.

— Αρχοντά μου, είτε η Μαρταίν, έχω πολύ διάθεση να σας ικανοποιήσω, και αν θέλει η Εκλαμπρότητά σας...

— Ε όχι, όχι διάολε! είπε ο επίσκοπος· ξέρετε ότι σε πολλές περιπτώσεις δεν ζητάμε γυναικείο κώλο. Θα περιμένω, θα περιμένω... Ας συνεχίσει η Ντυκλό· θα γίνει το βράδυ· θα πρέπει να βρω κάποιον όπως τον θέλω. Συνέχισε, Ντυκλό.

Κι αφού οι φίλοι γέλασαν με την καρδιά τους για την άσωτη ειλικρίνεια του επίσκοπου («σε πολλές περιπτώσεις δεν ζητάμε γυναικείο κώλο»), η αφηγήτρια συνέχισε την διήγησή της μ' αυτά τα λόγια:

Μόλις είχα κλείσει τα επτά μου χρόνια, όταν μια μέρα που, κατά τη συνήθειά μου, είχα πάει στον Λουδοβίκο μια από τις μικρές μου φίλες, βρήκα στο δωμάτιό του έναν άλλο μοναχό, συνάδελφό του. Επειδή αυτό δεν είχε συμβεί ποτέ, παραξενεύτηκα και θέλησα να φύγω, ο Λουδοβίκος όμως με καθυσύχασε κι έτσι η μικρή μου φίλη κι εγώ μπήκαμε με όλο μας το θάρρος.

— *Να, πάτερ Ζοφρονά, λέει ο Λουδοβίκος στο φίλο του σπρώχνοντάς με προς το μέρος του, δεν σ' το είπα ότι είναι καλή;*

— *Ναι, αλήθεια, λέει ο Ζοφρονά παίρνοντάς με στα γόνατά του και φιλώντας με. Ποια είναι η ηλικία σου, μικρή μου;*

— *Επτά ετών, πάτερ μου.*

— *Δηλαδή έχεις πενήντα χρόνια λιγότερα από μένα, λέει ο καλός παπάς φιλώντας με ξανά.*

Κι όσο κρατούσε ο μικρός διάλογος, ετοιμαζόταν

το σιρόπι· και, όπως γινόταν πάντα, μας έδωσαν να πιούμε από τρία μεγάλα ποτήρια στην καθεμιά. Επειδή όμως δεν μου έδινε να πιω ο Λουδοβίκος όταν του έφερνα θηράματα, γιατί έδινε μόνο σ' αυτήν που έφερνα, κι εγώ συνήθως δεν καθόμουν αλλά έφευγα αμέσως, παραξενεύτηκα με την προετοιμασία αυτή τη φορά· και με ύφος αφελές και αθώο του λέω:

— Και γιατί με βάζετε να πιω, καλέ μου πάτερ; Μήπως θέλετε να κατουρήσω;

— Ναι, παιδί μου, λέει ο Ζοφρουά που συνέχιζε να με κρατάει ανάμεσα στα μπούτια του και είχε ήδη αρχίσει να με χαϊδεύει μπροστά με το χέρι του. Ναι, θέλουμε να κατουρήσετε· και μαζί μου η περιπέτειά σας θα είναι λίγο διαφορετική από την άλλη. Ελάτε στο κελί μου, ας αφήσουμε τον πάτερ Λουδοβίκο με τη μικρή μας φίλη και πάμε να ασχοληθούμε με τα δικά μας. Θα ξαναβρεθούμε όταν κάνουμε τη δουλειά μας.

Βγήκαμε· ο Λουδοβίκος μού ψιθυρίζει να είμαι βολικιά με το φίλο του και δεν θα μετανιώσω. Το κελί του Ζοφρουά δεν ήταν μακριά απ' του Λουδοβίκου και φτάσαμε χωρίς να μας δει κανείς. Μόλις μπήκαμε, ο Ζοφρουά ασφάλισε καλά την πόρτα και μου είπε να βγάλω τη φούστα μου. Υπάκουσα· σήκωσε ο ίδιος την πουκαμίσσα μου μέχρι πάνω από τον αφαλό μου και, αφού με κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του, μου άνοιξε τα μπούτια όσο περισσότερο μπορούσε· συνέχισε να με φέρνει πιο χαμηλά, έτσι που όλη μου η κοιλιά ήταν ξεσκεπαστη και το σώμα μου στηριζόταν μόνο στην ουρά μου. Μου παράγγειλε να μην κουνηθώ καθόλου απ' αυτή τη στάση και ν' αρχίσω να κατουράω μόλις μου χτυπήσει ελαφρά το ένα μου

μπούτι με το χέρι του. Τότε στάθηκε λίγο και με κοίταξε σ' αυτή τη στάση και, ενώ με το ένα χέρι του συνέχιζε να κρατά ανοιχτά τα μουνόχειλά μου, με το άλλο ξεκούμπωσε το βρακί του και άρχισε, με γοργές και βίαιες κινήσεις, να παίζει ένα μικρό μαύρο και ζαρωμένο πέος που δεν έμοιαζε και πολύ πρόθυμο να ανταποκριθεί σ' αυτά που του ζητούσαν. Για να το παροτρύνει καλύτερα, ο άνθρωπός μας αισθάνθηκε την υποχρέωση να το ερεθίσει όσο μπορούσε, ικανοποιώντας έτσι τη μικρή εκλεκτή του συνήθεια: γονάτισε λοιπόν ανάμεσα στα πόδια μου και εξέτασε για μια στιγμή ακόμη το εσωτερικό της τρυπούλας που του έδειχνα· πλησίασε πολλές φορές το στόμα του μουρμουρίζοντας κάτι λόγια που δεν τα έχω συγκρατήσει γιατί τότε δεν τα καταλάβαινα, ενώ συνέχιζε να παίζει το πέος του, που δεν έδειχνε να συγκινείται και πολύ. Τέλος, τα χείλια του κόλλησαν ερμητικά στα μουνόχειλά μου· και μόλις μου έκανε το σήμα που είχαμε συμφωνήσει, άδειασα αμέσως στο στόμα του ανθρώπακου ό,τι περίσσευε μέσα μου ποτίζοντάς τον με κύματα από κάτουρο· δεν προλάβαινα ν' αδειάσω κι εκείνος τα είχε κιόλας καταπιεί. Την ίδια στιγμή το πέος του ξεπετάχτηκε και η αγέρωχη κεφαλή του τινάχτηκε ως το μπούτι μου· ένιωσα να το ποτίζει περήφανα με τα στείρα ίχνη της άτονης ρώμης του. Είχαν όλα τόσο καλά συντονιστεί που, ενώ κατάπινε τις τελευταίες σταγόνες, η ψωλή του, ζαλισμένη από τη νίκη της, την έκλαιγε με δάκρυα από αίμα.

Ο Ζοφρουά σηκώθηκε τρικλίζοντας και τότε πρόσεξα πως, μόλις απόσωνε το λιβάνι, δεν τον συνέπαιρνε πια για το είδωλό του εκείνος ο θρησκευτικός πυρετός

όπως όταν το παραλήρημά του στήριξε ακόμα το γόητρό του, υποδαυλίζοντας τη λατρεία που είχε γι' αυτό. Μου έδωσε απότομα δώδεκα δεκάρες και μου άνοιξε την πόρτα του, χωρίς να μου ζητήσει, σαν τους άλλους, να του φέρνω κορίτσια (απ' ό,τι φαίνεται, τα προμηθευόταν απ' αλλού). αφού μου έδειξε πώς να πάω στο κελί του φίλου του, μου είπε να γυρίσω εκεί μόνη μου επειδή εκείνος βιαζόταν να πάει στη λειτουργία και δεν μπορούσε να με συνοδεύσει· ύστερα κλείστηκε στο δωμάτιό του χωρίς να προλάβω να του απαντήσω.

— Ε, πράγματι λοιπόν, είπε ο δούκας, υπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι που δεν μπορούν να υποφέρουν τη στιγμή που χάνεται η ψευδαίσθηση. Φαίνεται πως το γόητρό τους υποφέρει που επέτρεψαν σε μια γυναίκα να τους δει στις στιγμές της αδυναμίας τους, κι αυτή η δυσφορία που αισθάνονται τη στιγμή εκείνη γεννάει την αηδία.

— Όχι, είπε ο Κυρβάλ, που του την έπαιζε γονατιστός ο Άδωνις ενώ εκείνος χάιδευε τη Ζελμίρα, όχι φίλε μου, το γόητρο δεν έχει τίποτε να κάνει μ' όλα αυτά· το αντικείμενο της ηδονής, που κατά βάθος δανείζεται όλη του την αξία από τη λαγνεία μας, φαίνεται όπως είναι ακριβώς τη στιγμή που σβήνει η λαγνεία. Όσο πιο βίαιος είναι ο ερεθισμός, τόσο πιο απογυμνωμένο φαίνεται όταν υποχωρήσει αυτός ο ερεθισμός· όπως κουραζόμαστε λιγότερο ή περισσότερο ανάλογα με τις ασκήσεις που θα κάνουμε· η αηδία που αισθανόμαστε τότε δεν είναι παρά το αίσθημα μιας χορτασμένης ψυχής που δεν της αρέσει η ευτυχία της γιατί την κούρασε λίγο πιο πριν.

— Απ' αυτή την αηδία όμως, είτε ο Ντυρσέ, συχνά γεννιούνται σχέδια για εκδίκηση, και έχουμε δει τις θλιβερές συνέπειές τους.

— Αυτό είναι άλλο πράγμα, είτε ο Κυρβάλ, και επειδή οι αφηγήσεις μπορεί να μας προσφέρουν στη συνέχεια παραδείγματα γι' αυτό που λέτε, ας μη βιαστούμε να αγορεύσουμε για θέματα που θα έρθουν φυσικά, από τα πράγματα.

— Πρόεδρε, πες την αλήθεια, είτε ο Ντυρσέ. Βρίσκεσαι στα πρόθυρα της παρεκτροπής, και νομίζω ότι αυτή τη στιγμή προτιμάς να είσαι έτοιμος για να γευτείς την ηδονή παρά να αγορεύεις για την αηδία.

— Καθόλου... τσιμουδιά, είτε ο Κυρβάλ, είμαι απολύτως ψυχραιμος... Είναι σίγουρο, συνέχισε φιλώντας τον Άδωνη στο στόμα, ότι το παιδί αυτό είναι χαριτωμένο... αλλά δεν μπορούμε να το γαμήσουμε· δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τους κανονισμούς σας... Μας περιορίζουν σε ορισμένα... σε ορισμένα... Έλα, έλα, συνέχισε, Ντυκλό, γιατί μου φαίνεται πως θα κάνω καμιά βλακεία, και θέλω να κρατήσω την ψευδαίσθησή μου τουλάχιστον μέχρι να πέσω να κοιμηθώ.

Ο πρόεδρος, που έβλεπε ότι το μαραφέτι του είχε αρχίσει να ξεσηκώνεται, έστειλε τα δυο παιδιά στις θέσεις τους· αφού ξάπλωσε ξανά δίπλα στην Κονστάνς που, όσο ωραία κι αν ήταν, δεν τον άναβε εξίσου, πίεσε ακόμα μια φορά την Ντυκλό να συνεχίσει· κι εκείνη υπάκουσε αμέσως μ' αυτά τα λόγια:

Ξαναβρήκα τη μικρή μου φίλη. Μόλις είχε τελειώσει με τον Λουδοβίκο και, επειδή καμιά από τις δυο

μας δεν έμεινε πολύ ευχαριστημένη, εγκαταλείψαμε το μοναστήρι· εγώ ήμουν σχεδόν αποφασισμένη να μην ξαναγυρίσω. Το ύφος του Ζοφρουά είχε προσβάλλει το λίγο μου φιλότιμο· χωρίς να εμβαθύνω στην προέλευση της αηδίας, δεν μου άρεσαν οι συνέπειές της. Ήταν όμως γραμμένο στη μοίρα μου να έχω κι άλλες περιπέτειες σ' αυτό το μοναστήρι· το παράδειγμα της αδελφής μου, που απ' ό,τι μου είχε πει είχε μπλέξει με περισσότερους από δεκατέσσερις, έπρεπε να με πείσει ότι δεν είχαν τελειώσει τα βάσανά μου. Το κατάλαβα τρεις μήνες μετά την τελευταία περιπέτεια, από το ενδιαφέρον που έδειξε για μένα ένας απ' αυτούς τους καλούς ιερωμένους, ένας άντρας περίπου εξήντα ετών. Δεν υπάρχει τέχνασμα που δεν χρησιμοποιήσε για να με πείσει να πάω στο δωμάτιό του. Ένα απ' όλα πέτυχε επιτέλους και έτσι βρέθηκα εκεί μέσα μια ωραία κυριακάτικη πρωία, χωρίς να ξέρω πώς και γιατί. Ο γερο-πόρνος, που ονομαζόταν πάτερ Ερρίκος, κλείστηκε μαζί μου μόλις με είδε να μπαίνω και με φίλησε με όλη του τη καρδιά.

— Α, κατεργαρούλα! φώναξε πετώντας από τη χαρά του. Σε κρατάω λοιπόν· αυτή τη φορά δεν θα μου ξεφύγεις.

Έκανε πολύ κρύο και η μυτούλα μου ήταν γεμάτη μύξες, όπως πολύ συχνά συμβαίνει στα παιδιά. Ήθελα να τη σκουπίσω.

— Ε όχι, όχι, λέει ο Ερρίκος εμποδιζοντάς με, θα σ' την κάνω εγώ τη δουλειά, μικρή μου.

Κι αφού με ξάπλωσε στο κρεβάτι του, με το κεφάλι μου λίγο σκυφτό, κάθισε δίπλα μου τραβώντας το κεφάλι μου προς τα πίσω πάνω στα γόνατά του. Θα

έλεγε κανείς πως έτρωγε με τα μάτια του αυτή την έκκριση του εγκεφάλου μου.

— Ω, τι ωραία που 'ναι η μικρή μυξιάρα! έλεγε λιγωμένος. Πώς θα τη ρουφήξω!

Τότε έσκυψε πάνω από το κεφάλι μου και έβαλε ολόκληρη τη μύτη μου στο στόμα του· όχι μόνο κατάπιε όλη τη μύξα που είχα, αλλά και με όλη του τη λαγνεία κέντρισε με την άκρη της γλώσσας του διαδοχικά τα δύο μου ρουθούνια· το έκανε με τόση τέχνη που με ανάγκασε να φταρνιστώ δυο-τρεις φορές και έτσι η μύτη μου έτρεξε διπλά κι αυτός βιάστηκε να καταπιεί το υγρό που τόσο επιθυμούσε. Μη μου ζητήσετε όμως, κύριοι, να σας τον περιγράψω με λεπτομέρειες αυτόν εδώ: τίποτε δεν φάνηκε· είτε δεν έκανε τίποτε είτε έκανε τη δουλειά του στο βρακί του· εγώ πάντως δεν κατάλαβα τίποτε· και επειδή μέσα στο πλήθος τα φιλιά και τα γλειψίματα τίποτε δεν έδειξε κάποια μεγάλη έκσταση, πιστεύω ότι δεν εκσπερμάτωσε καθόλου. Ούτε μου σήκωσε τη φούστα, ούτε μου έκανε τίποτε με τα χέρια του· και σας βεβαιώνω ότι ο γερο-άσωτος μπορούσε να ικανοποιήσει την ιδιοτροπία του με το πιο τίμιο και το πιο πρωτόβγαλτο κορίτσι του κόσμου χωρίς να υποψιαστεί πως ήταν μια πράξη λαγνείας.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο μ' αυτόν που μου έφερε η τύχη την ίδια την ημέρα που έγινα εννέα ετών. Το όνομα του άσωτου ήταν πάτερ Στέφανος· είχε πει πολλές φορές στην αδελφή μου να με οδηγήσει κοντά του κι εκείνη με είχε πιέσει να πάω να τον δω (δεν θέλησε ωστόσο να με πάει η ίδια, γιατί φοβόταν μη το μάθει η μητέρα μας, που είχε αρχίσει κάτι να υποψιάζεται).

έτσι βρέθηκα επιτέλους μπροστά του, σε μια γωνιά της εκκλησίας, δίπλα στο σκευοφυλάκιο. Μου φέρθηκε με τόση χάρη, πρόβαλε τόσο πειστικούς λόγους που δεν χρειάστηκε να με πείσει για να τον ακολουθήσω. Ο πάτερ Στέφανος ήταν περίπου σαράντα ετών, όλο δροσιά, ανοιχτόκαρδος και ρωμαλέος. Δεν προλάβαμε να βρεθούμε στο δωμάτιό του και με ρώτησε αν ξέρω να παίζω μια ψωλή.

— Αλίμονο! του είπα κοκκινίζοντας. Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να μου πείτε.

— Ε, λοιπόν, θα σου το μάθω, μικρή μου, μου είπε φιλώντας με με όλη του την καρδιά στο στόμα και στα μάτια· η μοναδική μου απόλαυση είναι να μορφώνω τα κοριτσάκια και τα μαθήματα που τους δίνω είναι τόσο εξαιρετικά που δεν τα ξεχνούν ποτέ. Για ν' αρχίσουμε, βγάλε τη φούστα σου, γιατί δεν θα σου μάθω μόνο τι πρέπει να κάνεις για να μου χαρίσεις την απόλαυση· είναι δίκαιο να σε διδάξω συγχρόνως τι πρέπει να κάνεις για να τη βρεις κι εσύ, και τίποτε δεν πρέπει να εμποδίζει αυτό το μάθημα. Έλα, ας αρχίσουμε με σένα. Αυτό που βλέπεις εδώ, μου είπε βάζοντας το χέρι του πάνω στο εφηβαίο μου, λέγεται μουνί και να τι πρέπει να κάνεις για να σου δώσει το γλυκό του μούδιασμα: πρέπει με το δάχτυλο να τρίψεις ελαφρά αυτό το μικρό εξόγκωμα που αισθάνεσαι εδώ και ονομάζεται κλειτορίς.

Κι αφού με έβαλε να κάνω ό,τι μου είπε:

— Να, βλέπεις, μικρή μου, έτσι, όσο με το ένα σου χέρι δουλεύεις εκεί, να βάλεις ανεπαίσθητα ένα δάχτυλο από το άλλο σ' αυτή τη γλυκιά σχισμή...

Κι έπειτα, αφού τοποθέτησε εκεί το χέρι μου:

— Έτσι, ναι... Ε λοιπόν! Δεν αισθάνεσαι τίποτε;
Συνέχισε βάζοντάς με να ασκηθώ στο μάθημά του.

— Όχι, πάτερ μου, σας διαβεβαιώ, του απάντησα
όλο αφέλεια.

— Α, να πάρει, επειδή είσαι πολύ μικρή ακόμη, αλ-
λά να δεις τι απόλαυση θα βρίσκεις σε δυο χρόνια.

— Περιμένετε, του είπα, κι όμως νομίζω ότι κάτι
αισθάνομαι.

Και έτριβα, όσο μπορούσα, στο μέρος που μου είχε
πει... Πράγματι, ένα ελαφρό ηδονικό μυρμηγκιασμα
με είχε πείσει ότι η συνταγή δεν ήταν χίμαιρα· και η
πολλή χρήση που έκανα από τότε αυτής της εξυπηρε-
τικής μεθόδου με έπεισε πια οριστικά, άλλες τόσες
φορές, για την ικανότητα του δασκάλου μου.

— Τώρα είναι η σειρά μου, μου είπε ο Στέφανος,
γιατί η απόλαυσή σου ερεθίζει τις αισθήσεις μου και
πρέπει να τη μοιραστώ μαζί σου, άγγελέ μου. Να, μου
είπε, βάζοντας στην παλάμη μου ένα τόσο τερατώδες
εργαλείο που με τα δύο μου χέρια μόλις μπορούσα να
το πιάσω· να, παιδί μου, αυτό ονομάζεται ψωλή, και
μ' αυτή την κίνηση, συνέχισε οδηγώντας γρήγορα την
παλάμη μου πάνω-κάτω, μ' αυτή την κίνηση την παί-
ζεις. Έτσι, αυτή τη στιγμή, μου παίζεις την ψωλή.
Εμπρός, παιδί μου, εμπρός, με όλες σου τις δυνάμεις.
Όσο πιο γρήγορες και επίμονες γίνουν οι κινήσεις
σου, τόσο πιο γρήγορα θα έρθει η στιγμή που θα λιώ-
σω. Πρόσεχε όμως κάτι βασικό, πρόσθεσε οδηγώντας
πάντα τις κινήσεις μου, πρόσθεσε ν' αφήνεις συνέχεια
την κεφαλή ακάλυπτη. Να μην τη σκεπάζεις ποτέ μ'
αυτό το κομμάτι από δέρμα που ονομάζουμε πόσθη:
αν αυτή η πόσθη σκεπάσει αυτό που λένε βάλανο τό-

τε όλη μου η απόλαυση θα σβήσει. Έλα, για δεξ μικρή μου, δεξ που θα σου κάνω ό,τι μου κάνεις κι εσύ, συνέχισε ο δάσκαλός μου.

Λέγοντας αυτά κόλλησε στο στήθος μου, ενώ εγώ συνέχιζα, και έβαλε τα χέρια του εκεί τόσο επιδέξια, σάλεψε τα δάχτυλά του με τόση τέχνη που με συνεπήρε στο τέλος η ηδονή· έτσι το πρώτο μου μάθημα το χρωστάω αποκλειστικά σ' αυτόν. Το κεφάλι μου άρχισε τότε να γυρίζει και τον παράτησα· ο αιδεσιμότητος, που δεν ήταν ακόμη έτοιμος να τελειώσει, δέχτηκε να εγκαταλείψει για μια στιγμή τη δική του απόλαυση και ν' ασχοληθεί μόνο με τη δική μου· και όταν πια με βοήθησε να τη γευτώ για καλά, με έβαλε να καταπιαστώ πάλι με τη δουλειά που η έκστασή μου με είχε αναγκάσει να διακόψω· μου ζήτησε επιτακτικά αυτή τη φορά να μην αφαιρεθώ πια και ν' ασχοληθώ μόνο μαζί του. Το έκανα με όλη μου την ψυχή. Ήταν δίκαιο: έπρεπε να του δείξω κάποια ευγνωμοσύνη. Συνέχισα με τόσο κέφι και τήρησα με τόση ακρίβεια όσα μου είχε πει που το τέρας, νικημένο από τις τόσο επίμονες κινήσεις, ξέρασε στο τέλος όλη του τη λύσσα και με σκέπασε με το δηλητηριό του. Τότε πια ο Στέφανος παραδόθηκε στο πιο ηδονικό παραλήρημα. Φιλούσε φλογερά το στόμα μου, χάιδευε κι έτριβε το μουνί μου και η παρεκτροπή στα λόγια του μαρτυρούσε ακόμη καλύτερα όλη του την ταραχή. Ανακάτευε τις βρομοκουβέντες με τις πιο τρυφερές λέξεις κι όλα αυτά χαρακτήριζαν μια παραφορά που κράτησε πολλή ώρα· όταν ο ευγενικός Στέφανος, πολύ διαφορετικός από το συνάδελφό του, τον πότη των ούρων, άρχισε να συνέρχεται, μου είπε

πως είμαι χαριτωμένη και με παρακάλεσε να ξαναπάω να τον βρω, λέγοντάς μου πως κάθε φορά θα με περιποιόταν με τον ίδιο τρόπο: μου γλίστρησε ένα μικρό σκούδο στο χέρι, μ' έφερε εκεί απ' όπου με είχε πάρει και με άφησε μαγεμένη και θαμπωμένη με την καινούργια μου καλοτυχία: έτσι συμφιλιώθηκα ξανά με το μοναστήρι και πήρα η ίδια την απόφαση να επιστρέφω συχνότερα στο μέλλον, γιατί πείστηκα ότι, όσο προχωρούσε η ηλικία μου, τόσο πιο ευχάριστες περιπέτειες θα είχα. Η μοίρα μου όμως ήταν αλλιώς γραμμένη: γεγονότα πιο σημαντικά με περίμεναν σ' έναν καινούργιο κόσμο: επιστρέφοντας στο σπίτι έμαθα κάτι νέα που σε λίγο τάραξαν τη μέθη που μου είχε φέρει η ευτυχής τροπή της τελευταίας μου ιστορίας.

Σ' αυτό το σημείο ένα κουδούνι ακούστηκε στο σαλόνι: αυτό σήμαινε πως το δείπνο ήταν έτοιμο: οπότε και η Ντυκλό, που τη χειροκρότησαν όλοι για τη μικρή ενδιαφέρουσα αρχή της ιστορίας της, κατέβηκε από το βήμα της: και αφού όλοι συγυρίστηκαν, ασχολήθηκαν με τις καινούργιες απολαύσεις πηγαίνοντας βιαστικά να δουν τι θα τους προσέφερε ο θεός της ευωχίας.

Τα φαγητά θα τα σέρβιραν γυμνά το οχτώ κορίτσια. Ήταν έτοιμα από τη στιγμή που πήγαν οι άλλοι στο σαλόνι, γιατί είχαν προβλέψει να βγουν μερικά λεπτά νωρίτερα. Οι συνδαιτυμόνες έπρεπε να είναι είκοσι: οι τέσσερις φίλοι, οι οχτώ γαμιάδες και τα οχτώ αγοράκια. Ο επίσκοπος όμως, που εξακολούθωσε να είναι έξαλλος με τον Νάρκισσο, δεν θέλη-

σε να του επιτρέψει να έρθει στη γιορτή· και όπως είχαν συμφωνήσει να κάνουν ο ένας στον άλλο τέτοιου είδους χάρες, κανείς δεν σκέφτηκε να ζητήσει να ανακληθεί η απόφαση· κι έτσι έκλεισαν τον πιτσιρικό μόνο του σ' ένα σκοτεινό μικρό δωμάτιο περιμένοντας τη στιγμή των οργίων, οπότε μπορεί ο σεβασμιότατος να τα ξανάφτιαχνε μαζί του. Οι γυναίκες τους και οι αφηγήτριες πήγαν να δειπνήσουν βιαστικά στα ιδιαίτερά τους διαμερίσματα για να είναι έτοιμες για τα όργια· οι γριές καθοδηγούσαν τα κορίτσια· κι έτσι κάθισαν στο τραπέζι.

Το δείπνο, πολύ πιο πλούσιο από το γεύμα, ήταν πιο μεγαλοπρεπές, πιο λαμπερό και πιο πολυτελές. Πρώτα σέρβιραν μια σούπα με ζωμό από κυνήγι και είκοσι ειδών ορεκτικά. Ακολούθησαν είκοσι κυρίως φαγητά που κι αυτά με τη σειρά τους έδωσαν τη θέση τους σε άλλα είκοσι πιο ελαφρά, που ήταν αποκλειστικά φτιαγμένα από άσπρο κρέας πουλερικών και από κυνήγι μαγειρεμένο με πάρα πολλούς τρόπους. Ήρθαν ύστερα τα ψητά κι εκεί πια εμφανίστηκε ό,τι πιο σπάνιο μπορεί να φανταστεί κανείς. Μετά ήρθε η σειρά των κρύων γλυκών, που έδωσαν σε λίγο την θέση τους σε είκοσι έξι επιδόρπια κάθε λογής. Άδειασαν το τραπέζι για να φέρουν αμέσως μετά ένα σωρό ζεστά και κρύα γλυκίσματα. Τέλος, τους σέρβιραν πλήθος φρούτα, παρά την προχωρημένη εποχή, και μετά τα παγωτά, τη σοκολάτα και τα λικέρ, που τα πήραν στο τραπέζι. Όσο για τα κρασιά, κάθε πιάτο είχε και το δικό του: με το πρώτο κρασί Βουργουνδίας, με το δεύτερο και το τρίτο δύο διαφορετικά είδη ιταλικών κρασιών, με το τέταρτο κρασί

του Ρήνου, με το πέμπτο κρασί του Ροδανού, με το έκτο τη γεμάτη αφρό σαμπάνια και δύο διαφορετικά είδη ελληνικών κρασιών για δύο διαφορετικά πιάτα. Το κεφάλι τους είχε τρομερά ανάψει. Στο δείπνο δεν είχαν, όπως στο γεύμα, το δικαίωμα να κακοποιήσουν τόσο πολύ τις υπηρέτριες: αυτές, επειδή ήταν η πεμπτουσία όσων μπορούσε να προσφέρει η ομήγυρη, έπρεπε να τις προσέχουν κάπως περισσότερο· σαν αντάλλαγμα όμως επέτρεψαν στον εαυτό τους ένα σωρό τρομερές ασέλγειες μαζί τους.

Ο δούκας, μισομεθυσμένος, είπε ότι ήθελε πια να πει μόνο ούρα από τη Ζελμίρα· και ήπια δυο μεγάλα ποτήρια που του γέμισε, αφού την ανέβασε στο τραπέζι, σκυμμένη πάνω στο πιάτο του.

— Σιγά το κατόρθωμα, να πεις κατρουλιό παρθένας! είπε ο Κυρβάλ και κάλεσε τη Φανσόν κοντά του. Για έλα εδώ παλιοθήλυκο, εγώ θέλω να αντλήσω από την ίδια την πηγή.

Και βάζοντας το κεφάλι του ανάμεσα στα μπούτια της παλιόγριας κατάπια με λαιμαργία τα ακάθαρτα δηλητηριώδη κύματα από τα κάτουρα που του απόλησε στο στομάχι. Τέλος, άναψαν και οι κουβέντες, σκάλισαν διάφορα θέματα φιλοσοφίας και ηθών, και αφήνω τον ίδιο τον αναγνώστη να σκεφτεί πόσο εξαγνίστηκε η ηθική. Ο δούκας ανέλαβε να πλέξει το εγκώμιο των ελευθεριών ηθών, αποδεικνύοντας ότι βρίσκονται στη φύση και ότι, όσο πολλαπλασιάζονται οι παρεκτροπές τους, τόσο περισσότερο την εξυπηρετούν. Η άποψή του έγινε δεκτή με χειροκροτήματα και σηκώθηκαν για να πάνε να υλοποιήσουν τις αρχές που μόλις είχαν καθορίσει. Τα πάντα ήταν έ-

τοιμα στο σαλόνι των οργίων: οι γυναίκες βρίσκονταν κιόλας εκεί γυμνές, ξαπλωμένες σε στοίβες μαξιλάρια ριγμένα στο πάτωμα, ανάκατα με τους κίναιδους που είχαν σηκωθεί από το τραπέζι γι' αυτόν το σκοπό λίγο μετά το επιδόρπιο. Οι φίλοι μας πήγαν εκεί τρικλίζοντας: τους έγδυσαν δυο γριές κι έπεσαν στη μέση του κοπαδιού σαν λύκοι που χιμάνε σε σιάνη. Το πάθος του επισκόπου είχε σκληρά ερεθιστεί από τα εμπόδια που συνάντησε στις επιθέσεις του· άρπαξε λοιπόν τον υπέροχο κώλο του Αντίνοου, ενώ ο Ηρακλής τού την έριχνε από πίσω· αυτή η τελευταία αίσθηση τον νίκησε και, με τη σημαντική και τόσο επιθυμητή συνδρομή που του πρόσφερε δίχως άλλο ο Αντίνοος, ξέρασε τέλος κύματα από σπέρμα, με τέτοια δριμύτητα και τόση βιασύνη που λιποθύμησε τη στιγμή της έκστασης. Οι αναθυμιάσεις του Βάκχου ήρθαν να υποτάξουν τις αισθήσεις που είχαν μουδιάσει κιόλας από τις ακρότητες της λαγνείας, και ο ήρωάς μας πέρασε από τη λιποθυμία σ' έναν ύπνο τόσο βαθύ που αναγκάστηκαν να τον κουβαλήσουν στο κρεβάτι του. Ο δούκας αφέθηκε κι αυτός στις απολαύσεις. Ο Κυρβάλ θυμήθηκε ξανά την προσφορά που είχε κάνει η Μαρταίν στον επίσκοπο και την υποχρέωσε να την πραγματοποιήσει· έτσι, της τον έχωσε ενώ κάποιος τον γαμούσε. Χίλια ακόμη αίσχη, χίλιες ακόμη ατιμίες συνόδευσαν και ακολούθησαν αυτές εδώ, ώσπου οι τρεις γενναίοι μας πρωταθλητές, γιατί ο επίσκοπος δεν ήταν πια σ' αυτό τον κόσμο, οι άξιοι αθλητές μας, λέω, αποσύρθηκαν με τις ίδιες γυναίκες που είχαν και στους καναπέδες την ώρα της αφήγησης· τους συνόδευσαν οι τέσσερις γα-

μιάδες της νύχτας που δεν είχαν εμφανιστεί στα όργια. Δυστυχισμένα θύματα της βιαιότητάς τους! Είναι περισσότερο από πιθανό ότι τα κακοποίησαν αντί να τα χαϊδέψουν και τους πρόσφεραν περισσότερη αηδία παρά απόλαυση. Αυτά ήταν τα γεγονότα της πρώτης μέρας.

Δεύτερη μέρα

Σηκώθηκαν την κανονική ώρα. Ο επίσκοπος, που είχε τελειώς συνέλθει από τις ακρότητές του, είχε ξυπνήσει στις τέσσερις το πρωί και θεώρησε σκανδαλώδες το γεγονός να τον αφήσουν να κοιμηθεί μόνο· χτύπησε το κουδούνι για να 'ρθουν στην ορισμένη θέση τους η Ιουλία και ο γαμιάς που του αντιστοιχούσε. Έφτασαν αμέσως και στα χέρια τους ο ακόλαστος βυθίστηκε ξανά μέσα σε νέες ασωτείες.

Όταν τέλειωσε το πρωινό μέσα στο διαμέρισμα των κοριτσιών, κατά τη συνήθειά του, ο Ντυρσέ άρχισε να τις επιθεωρεί και παρ' όλα όσα είχαν πει διαπίστωσε καινούργιες παραβάσεις. Η Μισέτ ήταν ένοχη για κάτι και η Αυγουστίνα, παρόλο που ο Κυρβάλ τής είχε μηνύσει να κρατηθεί όλη τη μέρα σε μια ορισμένη κατάσταση, είχε κάνει ακριβώς το αντίθετο: το είχε ξεχάσει, ζητούσε να τη συγχωρέσουν και υποσχόταν πως δεν θα ξανασυμβεί κάτι τέτοιο· η τετραρχία όμως ήταν αδυσώπητη και τις έγγραφαν και τις δυο στον κατάλογο για να τιμωρηθούν το πρώτο Σάββατο.

Τα κοριτσάκια τούς είχαν ιδιαιτέρως δυσαρεστήσει με την αδεξιότητά τους στην τέχνη του αυνανι-

σμού και ο τρόπος που είχαν δοκιμάσει την παραμονή τους είχε εκνευρίσει· ο Ντυρσέ πρότεινε να ορίσουν μια ώρα κάθε πρωί για να τους κάνουν μάθημα· έτσι ο καθένας με την σειρά του θα σηκωνόταν μια ώρα νωρίτερα· η ώρα για την εξάσκηση ορίστηκε από τις εννιά ως τις δέκα. Αποφάσισαν να κάθεται αυτός με την ησυχία του σε μια πολυθρόνα, στο κέντρο του χαρεμιού· κάθε κοριτσάκι, που θα το οδηγούσε και θα το βοηθούσε η Ντυκλό, η καλύτερη αντανίστρια του πύργου, θα δοκιμαζόταν πάνω του· η Ντυκλό θα οδηγούσε τις κινήσεις του χεριού του, θα του μάθαινε την ταχύτητα που έπρεπε να δώσει στους παλμούς ανάλογα με την κατάσταση του άρχοντα, θα του έδειχνε τη στάση και τη θέση που έπρεπε να έχει όσο κρατούσε η επιχείρηση· θα όριζαν τέλος τιμωρία για όποια, μετά το πρώτο δεκαπενθήμερο, δεν θα τα είχε καταφέρει τέλεια σ' αυτή την τέχνη χωρίς να έχει ανάγκη από άλλα μαθήματα. Τους σύστησαν, σύμφωνα με τις αρχές του φραγκισκανού, να κρατούν συνέχεια, όσο διαρκεί η επιχείρηση, την κεφαλή ξεσκέπαστη· το δεύτερο χέρι που θα έμενε ελεύθερο θα έπρεπε ασταμάτητα, όλη αυτή την ώρα, να χαϊδεύει τα περίχωρα, ανάλογα με τις διάφορες ιδιοτροπίες του κυρίου.

Αυτό το σχέδιο του τραπεζίτη άρεσε σε όλους. Η Ντυκλό ειδοποιήθηκε και δέχτηκε να έχουν στο διαμερισμά τους έναν πάσσαλο για να μπορούν να εξασκούν συνέχεια την παλάμη τους και να διατηρούν την απαραίτητη δεξιότητα. Ανέθεσαν στον Ηρακλή την ίδια δουλειά με τ' αγόρια· αυτά είναι πιο επιδέξια σ' αυτή την τέχνη από τα κορίτσια γιατί δεν έ-

χουν παρά να κάνουν στους άλλους αυτό που κάνουν στον εαυτό τους· έτσι δεν χρειάστηκαν περισσότερο από μία εβδομάδα για να γίνουν οι πιο απολαυστικοί μαλακιστές που ήταν δυνατό να βρεθούν. Δεν βρέθηκε κανένας παραβάτης ανάμεσά τους το πρωί εκείνο· το παράδειγμα του Νάρκισσου την παραμονή τους έκανε να αρνηθούν όλες τις άδειες κι έτσι στο παρεκκλήσι πήγαν μόνο η Ντυκλό, δυο γαμιάδες, η Ιουλία, η Τερέζα, ο Ερωτιδέας και η Ζελμίρα. Ο Κυρβάλ καύλωσε πολύ· τον είχε ανάψει εξαιρετικά το πρωί ο Άδωνις, στην επίσκεψη των αγοριών, και νόμισαν ότι θα χύσει βλέποντας την Τερέζα και τους δυο γαμιάδες να ενεργούνται, αλλά συγκρατήθηκε.

Το γεύμα έγινε όπως συνήθως· μόνο που ο αγαπητός μας πρόεδρος, έχοντας πει και πορνέψει ιδιαιτέρως όσο τρώγανε, άναψε και πάλι στον καφέ, που τον σερβίρισαν η Αυγουστίνα και η Μισέτ, ο Ζελαμίρ και ο Ερωτιδέας· τους διηύθυνε η γριά Φανσόν και από ιδιοτροπία της είχαν παραγγείλει να είναι γυμνή σαν τα παιδιά. Αυτή η αντίθεση προκάλεσε τη νέα λάγνα μανία του Κυρβάλ, που αφέθηκε σε ορισμένες εκλεκτές παρεκτροπές με τη γριά και τον Ζελαμίρ· έτσι έχυσε επιτέλους.

Ο δούκας, με την ψωλή σηκωμένη, έσφιγγε πάνω του την Αυγουστίνα· κραύγαζε, έβριζε, παραληρούσε, και η δόλια η μικρούλα έτρεμε ολόκληρη και όλο τραβιόταν πίσω, σαν την περιστέρα εμπρός στο αρπακτικό πουλί που ενεδρεύει και είναι έτοιμο να την αρπάξει. Αρκέστηκε παρ' όλα αυτά σε ορισμένα άσωτα φιλιά και της έκανε ένα πρώτο μάθημα, προκαταβολή γι' αυτό που θα άρχιζε την άλλη μέρα. Οι

άλλοι δύο, λιγότερο ζωηροί, είχαν κιόλας αρχίσει τον απογευματινό τους ύπνο· οι πρωταθλητές μας τους μιμήθηκαν και ξύπνησαν πια στις έξι για να περάσουν στο σαλόνι των αφηγήσεων.

Όλες οι τετράδες της παραμονής είχαν αλλάξει· τόσο τα πρόσωπα όσο κι οι φορεσιές· και οι φίλοι μας είχαν τις εξής συντροφισσες στους καναπέδες: ο δούκας την Αλίν, κόρη του επισκόπου και συνεπώς ανιψιά του δούκα· ο επίσκοπος την κουνιάδα του Κονστάνς, γυναίκα του δούκα και κόρη του Ντυρσέ· ο Ντυρσέ την Ιουλία, κόρη του δούκα και γυναίκα του προέδρου· και ο Κυρβάλ, για να ξυπνήσει και να ζωντανέψει λίγο, την κόρη του Αδελαιίδα, γυναίκα του Ντυρσέ, το πλάσμα που περισσότερο από κάθε άλλο του άρεσε να πειράζει, επειδή ήταν ενάρετη και θρησκοόληπτη. Άρχισε μαζί της με κάτι άσχημα αστεία· αφού τη διέταξε να κρατήσει σ' όλη τη διάρκεια της βραδιάς μια στάση ανάλογη με τις ορέξεις του, πολύ όμως άβολη για την άμοιρη γυναικούλα, την απείλησε με όλες τις επιπτώσεις του θυμού του αν άλλαζε έστω και μια στιγμή. Όταν όλα ετοιμάστηκαν, η Ντυκλό ανέβηκε στο βήμα και συνέχισε έτσι τη διήγησή της:

Η μητέρα μου είχε να εμφανιστεί στο σπίτι τρεις μέρες, ώσπου ο άντρας της, που ανησυχούσε περισσότερο για το κομπόδεμα και το χρήμα της παρά για την ίδια, αποφάσισε να μπει στο δωμάτιο όπου συνήθιζαν να μαζεύουν ό,τι πιο πολύτιμο είχαν. Οποία όμως υπήρξε η έκπληξή του όταν, αντί γι' αυτό που έψαχνε, βρήκε ένα σημείωμα της μητέρας μου που

του έλεγε να το πάρει απόφαση για ό,τι έχει χάσει· αποφασισμένη να τον χωρίσει οριστικά και μην έχοντας καθόλου χρήματα, ήταν αναγκασμένη να πάρει ό,τι είχε· άλλωστε έφταιγε αυτός που τον εγκατέλειψε, γιατί την κακομεταχειριζόταν· του άφηνε δυο κορίτσια που άξιζαν και με το παραπάνω τα χρήματα που του πήρε. Ο ανθρωπάκος όμως δεν είχε την ίδια γνώμη για την αξία μας· έτσι μας έδωξε ευγενικά και μας παρακάλεσε μάλιστα να μην κοιμηθούμε σπίτι, δείχνοντας έτσι ότι δεν λογάριαζε καν τη μητέρα μου.

Όχι και τόσο στενοχωρημένες από την καλοσύνη του, που μας χάριζε, στην αδελφή μου και σε μένα, όλη την ελευθερία που χρειαζόμασταν για να αφεθούμε με την ησυχία μας στο είδος της ζωής που τόσο είχε αρχίσει να μας αρέσει, το μόνο που κάναμε ήταν να πάρουμε τα λιγοστά μας πράγματα και να φύγουμε γρήγορα από τον καλό μας πατριό. Αποτραβηχτήκαμε αμέσως σ' ένα μικρό δωμάτιο εκεί κοντά, η αδελφή μου κι εγώ, περιμένοντας ν' αποφασίσουμε για τη μοίρα μας. Εκεί οι πρώτες μας σκέψεις αφορούσαν την τύχη της μητέρας μας. Δεν αμφιβάλλαμε στιγμή ότι βρισκόταν στο μοναστήρι, αποφασισμένη να ζήσει κρυφά με κάποιον παπά ή να συντηρείται από αυτόν σε κάποια γωνιά εκεί γύρω· αυτή τη γνώμη είχαμε χωρίς να το καλοσκεφτούμε όταν ένας αδελφός από το μοναστήρι ήρθε και μας έφερε ένα σημείωμα που άλλαξε τα συμπεράσματά μας. Το σημείωμα έλεγε με λίγα λόγια ότι το καλύτερο που είχαμε να κάνουμε ήταν να πάμε μόλις βράδιαζε στο μοναστήρι στον ίδιο τον πατέρα-φύλακα που έγγραψε το σημείωμα· θα μας περίμενε στην εκκλησία ως τις

δέκα το βράδυ και θα μας πήγαινε στο μέρος όπου βρισκόταν η μητέρα μας· έτσι θα μπορούσαμε να μοιραστούμε και να απολαύσουμε μαζί της την τωρινή της ευτυχία και ηρεμία. Μας παρότρυνε μάλιστα να μη λείψουμε και κυρίως να το κρύψουμε όσο καλύτερα μπορούσαμε, γιατί ήταν βασικό να κρατηθεί μυστικό από τον πατριό μας ό,τι έκαναν για μας και τη μητέρα μας.

Η αδελφή μου τότε είχε φτάσει τα δεκαπέντε· ήταν συνεπώς πιο έξυπνη και πιο λογική από μένα, που ήμουν μόλις εννιά· έτσι, αφού άφησε τον αγγελιοφόρο να φύγει απαντώντας ότι θα τα σκεφτεί όλ' αυτά, δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της:

— Φανσόν, μου είπε, να μην πάμε. Κάτι κρύβεται σ' όλα αυτά. Αν η πρόταση ήταν ειλικρινής, η μητέρα μου ή θα είχε γράψει κι ένα δικό της σημείωμα ή θα είχε υπογράψει αυτό εδώ. Και με ποιον μπορεί να βρίσκεται στο μοναστήρι η μητέρα μου; Ο πάτερ Αδριανός, ο καλύτερός της φίλος, έχει φύγει εδώ και τρία χρόνια σχεδόν. Από εκείνη την εποχή πηγαίνει μόνο σαν περαστική και δεν έχει καμιά κανονική σχέση με κανέναν. Τι την έκανε να διαλέξει αυτό το καταφύγιο; Ο πάτερ-φύλακας δεν είναι, ούτε και υπήρξε ποτέ εραστής της. Ξέρω ότι τον έχει διασκεδάσει δυο τρεις φορές, δεν είναι όμως από τους άντρες που δεσμεύονται με μια γυναίκα γι' αυτό και μόνο· γιατί είναι κι ο ίδιος και πολύ ασταθής και πολύ σκληρός με τις γυναίκες μόλις του περάσει το κέφι του. Από πού κι ως πού λοιπόν δείχνει τόσο ενδιαφέρον για τη μητέρα μας; Άκου με που σου λέω: κάτι κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά. Ποτέ δεν τον συμπάθησα το γέρο

φύλακα: είναι κακός, σκληρός και βίαιος. Με είχε παρασύρει μια φορά στο δωμάτιό του, όπου ήταν μαζί με τρεις άλλους, και μετά απ' αυτό που μου συνέβη ορκίστηκα να μην ξαναπατήσω εκεί μέσα. Αν θες να μ' ακούσεις, ας τους αφήσουμε όλους αυτούς τους κερατάδες τους καλόγερους. Δεν χρειάζεται πια να σ' το κρύβω, Φρανσόν, έχω μια γνωριμία, και μάλιστα, τολμώ να πω, μια καλή φίλη: την κυρία Γκερέν. Εδώ και δύο χρόνια τη συναντώ και, από την εποχή εκείνη, δεν πέρασε ούτε μία εβδομάδα χωρίς να μου κλείσει μια καλή δουλειά· όχι όμως φτηνοδουλειές σαν αυτές που κάναμε στο μοναστήρι: δεν υπήρξε ούτε μία που να μη μου απέφερε τρία σκούδα. Να μάλιστα η απόδειξη, συνέχισε η αδελφή μου δείχνοντάς μου ένα πουγκί όπου υπήρχαν πάνω από δέκα λουδοβίκια· βλέπεις πως μου φτάνουν για να ζήσω. Ε λοιπόν, αν θέλεις τη συμβουλή μου, να κάνεις ό,τι κι εγώ. Η Γκερέν θα σε δεχτεί, είμαι σίγουρη, σε είδε πριν οχτώ μέρες όταν είχε έρθει να με ζητήσει για δουλειά και μου ανέθεσε να σου το προτείνω· όσο κι αν είσαι νέα, κάπου θα βρει να σε βάλει. Κάνε όπως εγώ, σου λέω, και σε λίγο θα κάνουμε χρυσές δουλειές. Κατά τα άλλα, δεν έχω τι άλλο να σου πω, γιατί, εκτός από απόψε που θα σου κάνω τα έξοδα, να μην υπολογίζεις άλλο σε μένα, μικρή μου. Σ' αυτό τον κόσμο ο καθένας για τον εαυτό του. Αυτά τα κέρδισα με τα χέρια μου και το σώμα μου· να κάνεις και συ το ίδιο. Κι αν σ' εμποδίζει η ντροπή, να πας στο διάολο και κυρίως να μην έρθεις να με βρεις· γιατί μετά απ' αυτά που σου λέω, ακόμη κι αν σε δω με τη γλώσσα σου να σέρνεται στο χώμα, δεν θα σου δώσω ούτε ένα ποτήρι

νερό. Όσο για τη μητέρα μου, δεν μ' ενδιαφέρει η τύχη της όποια κι αν είναι· σου δηλώνω ότι είμαι ικανοποιημένη και ότι η μόνη ευχή που κάνω για την πουτάνα είναι να βρίσκεται αρκετά μακριά για να μην την ξαναδώ σ' όλη μου τη ζωή. Ξέρω πόσο με εμπόδισε στο επάγγελμά μου και τι καλές συμβουλές μού έδινε τη στιγμή που η κυράτσα έκανε τρεις φορές χειρότερα. Να την πάρει ο διάολος, χρυσή μου, και κυρίως να μην την ξαναφέρει· τίποτ' άλλο δεν της εύχομαι.

Επειδή, για να είμαι ειλικρινής, ούτε η καρδιά μου ήταν πιο τρυφερή, ούτε κι ο δρόμος της ψυχής μου πιο ορθός από της αδελφής μου, συμφώνησα με όλες τις βραιοιές που φόρτωσε στην εξαιρετική αυτή μητέρα· αφού ευχαρίστησα την αδελφή μου για όσα μου έμαθε, της υποσχέθηκα να την ακολουθήσω σ' αυτή τη γυναίκα· έτσι, από τη στιγμή που θα με υιοθετούσε, θα έπαυα να της είμαι βάρος. Όσο για την άρνησή της να πάει στο μοναστήρι, συμφώνησα κι εγώ.

— Αν πράγματι είναι η μητέρα ευτυχισμένη, τόσο το καλύτερο γι' αυτήν· σ' αυτή την περίπτωση θα ευτυχίσουμε κι εμείς χωρίς ν' αναγκαστούμε να μοιραστούμε την τύχη της. Και αν μας στήνουν παγίδα, πρέπει απαραίτητως να την αποφύγουμε.

Πάνω σ' αυτά η αδελφή μου με φίλησε.

— Έλα, μου είπε, τώρα καταλαβαίνω ότι είσαι καλό κορίτσι. Άντε, να είσαι σίγουρη ότι θα πλουτίσουμε. Είμαι ωραία, κι εσύ το ίδιο: θα κερδίσουμε ό,τι θέλουμε, καλή μου φίλη. Δεν πρέπει όμως να δεσμευτούμε, να το θυμάσαι. Σήμερα ο ένας κι αύριο ο άλλος, πρέπει να γίνεις πουτάνα, παιδί μου, πουτάνα

στην ψυχή και στην καρδιά. Όσο για μένα, συνέχισε, έγινα πια· τώρα τίποτε δεν μπορεί να με βγάλει από τη διαφθορά: ούτε εξομολόγηση ούτε παπάς ούτε συμβουλή ούτε φοβέρα. Θα πάω, που να πάρει! Και θα δείχνω τον κώλο μου όπου τύχει με την ίδια ηρεμία που πίνω ένα ποτήρι κρασί. Να με μιμηθείς, Φρανσόν, αν είσαι βολική, θα μπορείς να κερδίσεις τα πάντα από τους άντρες: το επάγγελμα είναι λίγο σκληρό στην αρχή, αλλά συνηθίζεις. Υπάρχουν τόσα γούστα όσα και άντρες: στην αρχή να είσαι προετοιμασμένη. Ο ένας ζητάει κάτι, ο άλλος κάτι άλλο, αλλά τι σε νοιάζει, εμείς βρισκόμαστε εκεί για να υπακούσουμε και να υποταχτούμε: όλα τελειώνουν γρήγορα και μένει μόνο το χρήμα.

Τα είχα χαμένα, το ομολογώ, που άκουγα αυτά τα τόσο έκλυτα λόγια από το στόμα αυτού του κοριτσιού, του τόσο νέου και που μου φαινόταν πάντα τόσο σεμνό.

Επειδή όμως το πνεύμα τους άγγιξε την καρδιά μου, την άφησα σύντομα να καταλάβει ότι ήμουν διατεθειμένη όχι μόνο να τη μιμηθώ σε όλ' αυτά, αλλά να κάνω και ακόμη χειρότερα, αν χρειαζόταν. Ενθουσιασμένη μαζί μου, με ξαναφίλησε· και επειδή η ώρα περνούσε, στείλαμε να μας φέρουν μια πουλάδα και καλό κρασί· φάγαμε και κοιμηθήκαμε μαζί αποφασισμένες να πάμε, από το άλλο κιόλας πρωί, να παρουσιαστούμε στην Γκερέν και να την παρακαλέσουμε να μας δεχτεί στο οικοτροφείο της.

Όσο τρώγαμε, η αδελφή μου μου έμαθε όσα δεν ήξερα ακόμη για τα ελευθέρια ήθη. Φρόντισε να τη δω ολόγυμνη και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι ήταν

από τα πιο όμορφα πλάσματα που μπορούσαν να βρεθούν τότε στο Παρίσι. Είχε το πιο όμορφο δέρμα, ήταν ευχάριστα παχουλή, και παρ' όλα αυτά η κορμοστασιά της ήταν ευλύγιστη και ενδιαφέρουσα· είχε τα πιο ωραία γαλάζια μάτια και όλα τα υπόλοιπα ανάλογα. Έτσι έμαθα και πόσο καιρό τη χρησιμοποιούσε η Γκερέν και πόσο απολάμβανε να την προμηθεύει στους πελάτες της που δεν κουράζονταν ποτέ μαζί της και την ζητούσαν συνέχεια. Μόλις πέσαμε στο κρεβάτι, θυμηθήκαμε ότι κακώς είχαμε ξεχάσει να ειδοποιήσουμε τον πατέρα-φύλακα, που μπορεί να θύμωνε με την αμέλειά μας· έπρεπε, τουλάχιστον όσο βρισκόμαστε στη γειτονιά, να τον καλοπιιάσουμε. Τι έπρεπε να γίνει που τον ξεχάσαμε; Ήταν περασμένες έντεκα και αποφασίσαμε ν' αφήσουμε τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους.

Προφανώς η περιπέτεια σήμαινε πολλά για το φύλακα, κι από κει ήταν εύκολο να μαντέψεις ότι νοιαζόταν περισσότερο για τον εαυτό του παρά για τη δήθεν ευτυχία που μας έλεγε· έτσι, μόλις ακούστηκαν μεσάνυχτα, κάποιος χτύπησε σιγά την πόρτα μας. Ήταν ο ίδιος ο πατέρας-φύλακας. Έλεγε ότι μας περίμενε εδώ και δυο ώρες· έπρεπε τουλάχιστον να του είχαμε απαντήσει. Κι αφού κάθισε δίπλα στο κρεβάτι μας, μας είπε ότι η μητέρα μας ήταν αποφασισμένη να περάσει την υπόλοιπη ζωή της σ' ένα μικρό κρυφό διαμέρισμα που είχαν στο μοναστήρι· εκεί μέσα ζούσε όσο πιο πλουσιοπάροχα γίνεται· τη ζωή της τη νοστίμευαν όλοι οι σπουδαίοι πελάτες του σπιτιού που πέρναγαν τη μισή τους μέρα μαζί της και με μια

άλλη νεαρή γυναίκα, που ήταν η συντροφιά της μητέρας μου· ήταν στο χέρι μας να αυξήσουμε τον αριθμό· επειδή όμως ήμασταν πολύ νέες για να μείνουμε μονίμως εκεί, θα μας έπαιρνε για τρία χρόνια· μετά ορκιζόταν ότι θα μας έδινε την ελευθερία μας και χίλια σκούδα στην καθεμιά· η μητέρα μας του είχε αναθέσει να μας βεβαιώσει ότι θα της κάναμε μεγάλη ευχαρίστηση αν πηγαίναμε να μοιραστούμε τη μοναξιά της.

— Πάτερ μου, λέει αδιάντροπα η αδελφή μου, σας ευχαριστούμε για την πρότασή σας. Αλλά στην ηλικία μας δεν θέλουμε να κλειστούμε σε μοναστήρι για να γίνουμε παπαδοπουτάνες· αρκετά κάναμε μέχρι τώρα.

Ο φύλακας συνέχισε να επιμένει. Μίλαγε τόσο φλογερά, μ' ένα ζήλο που έδειχνε πόσο επιθυμούσε να πετύχει το σκοπό του. Βλέποντας ότι δεν μπορεί να τον πετύχει, όρμηξε σχεδόν μανιασμένος στην αδελφή μου.

— Ε λοιπόν, πουτανίτσα, της είπε, ικανοποίησέ με τουλάχιστον μια φορά ακόμη προτού φύγω.

Και ξεκουμπώνοντας το βρακί του την καβάλησε· εκείνη δεν αντιστάθηκε, γιατί είχε πειστεί ότι, αν τον άφηνε να ικανοποιήσει το πάθος του, θα τον ξεφορτωνόταν νωρίτερα. Και ο πόρνος, κρατώντας τη σφιχτά κάτω από τα γόνατά του, άρχισε να παίζει ένα σκληρό και αρκετά χοντρό μαραφέτι σε τέσσερα εκατοστά απόσταση από το πρόσωπο της αδελφής μου.

— Τι όμορφο πρόσωπο, ξεφώνισε, τι ωραίο που είναι το προσωπάκι της πουτάνας! Πώς θα το ραντίσω με χύσι! Α, διάολε!

Κι εκείνη τη στιγμή άνοιξαν οι κρουνοί, το σπέρμα

πετάχτηκε και όλο το πρόσωπο της αδελφής μου, και κυρίως η μύτη και το στόμα, σκεπάστηκε από την πραγμάτωση των ελευθεριών ηθών του ανθρώπου μας· μπορεί να μην είχε ικανοποιήσει τόσο φτηνά το πάθος του αν το σχέδιό του είχε πετύχει. Κι αφού πέταξε ένα σκούδο στο τραπέζι και άναψε ξανά το φανάρι:

— Είστε μικρές κι ηλίθιες, σωστά τσουλιά, μας είπε, και τώρα χάνετε την τύχη σας. Είθε ο Θεός να σας τιμωρήσει και να σας ρίξει μες στη δυστυχία· και μακάρι να έχω τη χαρά να σας δω στα χάλια σας για να εκδικηθώ: αυτές είναι οι τελευταίες μου ευχές.

Η αδελφή μου, που σκούπιζε το πρόσωπό της, του ανταπάντησε σ' όλες αυτές τις βλακειές, κι έκλεισε ξανά η πόρτα για ν' ανοίξει πάλι το πρωί· έτσι περάσαμε τουλάχιστον την υπόλοιπη νύχτα ήσυχες.

— Αυτό που είδες, είπε η αδελφή μου, είναι ένα από τα αγαπημένα του πάθη. Τρελαίνεται να εκσπερματώνει στο πρόσωπο των κοριτσιών. Κι αν έμενε εκεί... πάει καλά, αλλά ο κερατάς έχει κι άλλες ορέξεις τόσο επικίνδυνες που φοβάμαι πολύ πως...

Η αδελφή μου όμως, που την έπαιρνε ο ύπνος, αποκοιμήθηκε χωρίς να τελειώσει τη φράση της, κι επειδή η άλλη μέρα ήρθε με καινούργιες περιπέτειες, δεν μιλήσαμε πια γι' αυτήν.

Πρωί κιόλας σηκωθήκαμε και, αφού ταχτοποιηθήκαμε όσο καλύτερα μπορούσαμε, μεταφερθήκαμε στην κυρία Γκερέν. Αυτή η ηρωίδα κατοικούσε στη οδό Σολί, σ' ένα πολύ καθαρό διαμέρισμα στον πρώτο όροφο, που το μοιραζόταν με έξι ψηλές δεσποινίδες από δεκαέξι ως είκοσι δύο ετών, όλες πολύ δροσερές και πολύ ωραίες. Συγχωρήστε με όμως σας πα-

ρακαλώ, κύριοι, που δεν θα σας τις περιγράψω παρά μόνο όταν θα φτάσει η στιγμή. Η Γκερέν, ενθουσιασμένη με το σχέδιο που έφερε την αδελφή μου στο σπίτι της, πράγμα που επιθυμούσε εδώ και καιρό, μας υποδέχτηκε και μας ταχτοποίησε και τις δύο με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

— Όσο κι αν είναι μικρό το κορίτσι, της είπε η αδελφή μου, θα σας υπηρετήσει καλά, σας το εγγυώμαι. Είναι γλυκιά, καλή, έχει πολύ καλό χαρακτήρα και η ψυχή της είναι αποφασισμένη για την πουτανιά. Πολλοί από τους πόρνους που γνωρίζετε θέλουν παιδιά, να λοιπόν ένα όπως το χρειάζονται... Βάλτε τη να δουλέψει.

Η Γκερέν γύρισε προς το μέρος μου και με ρώτησε αν ήμουν αποφασισμένη για τα πάντα.

— Ναι, κυρία, της απάντησα βάζοντας λίγη αναίδεια στο ύφος μου, πράγμα που την ευχαρίστησε για τα πάντα, για να κερδίσω χρήματα.

Μας παρουσίασαν στις νέες μας συντρόφισσες· την αδελφή μου την ήξεραν κιόλας και από φιλία γι' αυτήν της υποσχέθηκαν να με φροντίζουν. Γευματίσαμε όλες μαζί, κι έτσι, με δύο λόγια, κύριοι, εγκαταστάθηκα για πρώτη φορά σε μπουρδέλο.

Δεν έμεινα καιρό χωρίς να βρω πελάτη. Το ίδιο βράδυ μάς έφτασε ένας γέρος έμπορος τυλιγμένος σ' ένα πανωφόρι και η Γκερέν με πάντρεψε μαζί του για την πρωτιά.

— Ω, χτυπήσατε διάνα, είπε στον γέρο άσωτο συστήνοντάς με. Τις θέλετε άτριχες, κυρία Ντυκλό: σας εγγυώμαι ότι αυτή εδώ δεν έχει τρίχα πάνω της.

— Πράγματι, είπε ο ιδιότυπος γέρος εξετάζοντάς

με, μου φαίνεται πολύ παιδί. Πόσων ετών είστε, μικρή μου;

— Εννέα ετών, κύριε...

— Εννέα ετών...Ωραία, ωραία, κυρία Γκερέν, το ξέρετε πως έτσι μ' αρέσουν. Και πιο νέες αν είχατε ακόμη, θα τις έπαιρνα, μα την ευχή, ακόμη κι από την κούνια.

Και αφού η Γκερέν αποσύρθηκε γελώντας με το αστείο, μας έκλεισαν και τους δύο μαζί. Τότε ο γέρος άσωτος, πλησιάζοντάς με, με φίλησε δυο-τρεις φορές στο στόμα. Με το ένα του χέρι οδηγούσε το δικό μου και μ' έβαλε να βγάλω από το βρακί του ένα μαραφέτι που μόλις ήταν καλυμμένο· ό,τι έκανε το έκανε χωρίς να μιλάει πολύ· έβγαλε τη φούστα μου, με ξάπλωσε στον καναπέ, σήκωσε την μπλούζα στο στήθος μου, και αφού καβάλησε τα μπούτια μου που τα είχε ανοίξει όσο μπορούσε περισσότερο, με το ένα χέρι άνοιγε το μουνάκι μου όσο μπορούσε, ενώ με το άλλο μαλακιζόταν πάνω του με όλες του τις δυνάμεις.

— Τι ωραίο πουλάκι, έλεγε καθώς τινάζοταν και αναστέναζε από ευχαρίστηση. Πώς θα το 'κανα δικό μου αν μπορούσα ακόμη— αλλά δεν μπορώ πια· ό,τι κι αν κάνω, ούτε σε τέσσερα χρόνια δεν σκληραίνει η άτιμη η ψωλή. Άνοιξε, άνοιξε καλά, μικρή μου.

Και, σ' ένα τέταρτο επιτέλους, είδα τον άνθρωπό μου να αναστενάζει πιο δυνατά. Μερικές σταυροπαγαγίες ήρθαν να τονώσουν τα λόγια του, κι ένιωσα τα χείλια του μουνιού μου να πλημμυρίζουν από ζεστό και αφρισμένο σπέρμα που ο κερατάς, μην μπορώντας να το χύσει μέσα, προσπαθούσε τουλάχιστον να το κάνει να μπει με τα δάχτυλά του.

Ακόμη δεν είχε τελειώσει κι έφυγε σαν αστραπή, κι ενώ ακόμη σκουπιζόμουν εκείνος είχε ξεπορτίσει. Σ' αυτό το γεγονός χρωστάω, κύριοι, το όνομα Ντυκλό: συνήθιζαν σ' αυτό το σπίτι να δίνουν σε κάθε κοπέλα το όνομα του πρώτου της πελάτη, και υποτάχτηκα κι εγώ σ' αυτή τη συνήθεια.

— Μια στιγμή, είτε ο δούκας. Δεν ήθελα να σας διακόψω πριν ολοκληρώσετε, αλλά αφού σταματήσατε, εξηγήστε μου λίγο καλύτερα δύο πράγματα: το πρώτο, αν είχατε νέα από τη μητέρα σας και αν μάθατε ποτέ τι απέγινε, και το δεύτερο, αν τις αιτίες της αντιπάθειας που νιώθατε γι' αυτήν εσείς και η αδελφή σας τις είχατε εκ φύσεως ή αν υπήρχε κάποια αιτία. Αυτό σχετίζεται με την ιστορία της ανθρώπινης καρδιάς και μας απασχολεί ιδιαίτερος.

— Άρχοντά μου, απάντησε η Ντυκλό, ούτε εγώ ούτε η αδελφή μου είχαμε ποτέ το παραμικρό νέο απ' αυτή τη γυναίκα.

— Καλά, λέει ο δούκας, σ' αυτή την περίπτωση όλα είναι ξεκάθαρα, έτσι δεν είναι, Ντυρσέ;

— Οπωσδήποτε, απάντησε ο τραπεζίτης. Δεν χωράει ούτε στιγμή αμφιβολίας, και σταθήκατε τυχερές που δεν πέσατε στο δίχτυ, γιατί δεν θα ξεφεύγατε ποτέ.

— Είναι απίστευτο, είτε ο Κυρβάλ, πόσο διαδεδομένη είναι αυτή η μανία.

— Μα την πίστη μου, επειδή είναι απολαυστικότερη, λέει ο επίσκοπος.

— Και το δεύτερο σημείο; λέει ο δούκας γυρνώντας προς την αφηγήτρια.

— Το δεύτερο σημείο, άρχοντά μου, δηλαδή το κι-

νητρο της αντιπάθειάς μας, με δυσκολία, μα την πίστη μου, θα μπορούσα να σας το εξηγήσω· ήταν όμως τόσο βίαιο στις δύο μας καρδιές που ομολόγησε η μία στην άλλη ότι ήμασταν ικανές να τη δηλητηριάσουμε αν δεν κατορθώναμε να απαλλαγούμε απ' αυτή με άλλον τρόπο. Η απέχθειά μας δεν πήγαινε παραπέρα και, επειδή εκείνη δεν είχε κάνει τίποτε, είναι περισσότερο από προφανές ότι αυτό το αίσθημα μας το είχε εμπνεύσει η φύση.

— Κανείς δεν αμφιβάλλει γι' αυτό, είπε ο δούκας. Συμβαίνει πολύ συχνά να μας εμπνέει την πιο βίαια διάθεση γι' αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν έγκλημα· και είκοσι φορές να τη δηλητηριάζατε, η πράξη σας αυτή δεν θα 'ταν τίποτε άλλο παρά το αποτέλεσμα αυτής της κλίσης για το έγκλημα που σας είχε εμπνεύσει· κλίση που σας την τόνιζε προικίζοντάς σας μ' αυτή την τόσο δυνατή αντιπάθεια. Είναι τρελό να φαντάζεται κανείς ότι χρωστάει και το παραμικρό στη μητέρα του. Πού βασίζεται αυτή η ευγνωμοσύνη; Επειδή έχυσε όταν τη γαμούσαν; Από πού κι ως πού! Όσο για μένα, μόνο κίνητρα για μίσος και περιφρόνηση βλέπω... Μήπως φέρνοντάς μας στον κόσμο μάς χαρίζει την ευτυχία;... Κάθε άλλο: μας ρίχνει σ' έναν κόσμο γεμάτο κινδύνους κι εμείς πρέπει να τα καταφέρουμε όπως μπορούμε. Θυμάμαι ότι είχα κι εγώ μια μητέρα κάποτε που μου ενέπνεε τα ίδια αισθήματα μ' αυτά που ένιωθε η Ντυκλό για τη δικιά της: την απεχθανόμουν. Μόλις μπόρεσα, την έστειλα στον άλλο κόσμο, και στη ζωή μου ποτέ δεν αισθάνθηκα τόσο έντονη ηδονή όσο εκείνη την ημέρα που έκλεισε τα μάτια της για να μην τα ανοίξει ξανά.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν φοβεροί λυγμοί σε μια από τις τετράδες· έρχονταν σίγουρα από την τετράδα του δούκα. Έψαξαν και είδαν τη νεαρή Σοφία να αναλύεται σε δάκρυα. Καθώς ήταν προικισμένη με διαφορετική καρδιά από αυτά τα καθάρματα, η συζήτηση της έφερε στο νου τη γλυκιά ανάμνηση αυτής που της έδωσε το φως και που χάθηκε για να την προστατεύσει όταν την απήγαγαν· κι η σκληρή αυτή σκέψη δεν μπορούσε να 'ρθει στην τρυφερή της φαντασία χωρίς να κυλήσουν κύματα τα δάκρυά της.

— Α διάολε, είπε ο δούκας, να κάτι εξαιρετικό. Τη μαμά σας θρηνείτε, μικρή μου μυξιάρα, έτσι δεν είναι; Για πλησιάστε, για πλησιάστε να σας παρηγορήσω.

Κι ο άσωτος, ξαναμμένος από τα προκαταρκτικά και τα λόγια του και την εντύπωση που προκαλούσαν, έδειξε μια ψωλή κεραυνοβόλα που έμοιαζε να ζητάει εκσπερμάτωση. Στο μεταξύ η Μαρία έφερε το κορίτσι (ήταν η βάγια αυτής της τετράδας). Τα δάκρυά της κύλαγαν άφθονα, κι όπως εκείνη την ημέρα ήταν ντυμένη νεαρή καλόγρια, το ντύσιμό της έδειχνε να δίνει περίσσια χάρη στον πόνο που την ομόρφαινε. Ήταν αδύνατο να είναι πιο ωραία.

— Γαμώ το Θεό, είπε ο δούκας που σηκώθηκε σαν μανιασμένος. Τι ωραία τραγανιστή μπουκιά! Θέλω να κάνω αυτό που είτε η Ντυκλό: θα της πασαλείψω το μουνί με χύσι... Γδύστε τη.

Κι όλος ο κόσμος σιωπηρά περίμενε το τέλος της μικρής αυτής αψιμαχίας.

— Ω, κύριε, κύριε! Ξεφώνισε η Σοφία πέφτοντας στα πόδια του δούκα. Σεβαστείτε τουλάχιστον τον πόνο μου! Σπαράζω για την τύχη μιας μητέρας που

για μένα υπήρξε ακριβή, που πέθανε για να με προστατεύσει και που ποτέ δεν θα την ξαναδώ. Λυπηθείτε τα δάκρυά μου κι αφήστε με τουλάχιστον αυτή τη νύχτα μόνη.

— Α, γαμώτο! λέει ο δούκας παίζοντας την ψωλή του που απειλούσε τον ουρανό. Ποτέ μου δεν θα μπορούσα να φανταστώ τόσο ηδονική σκηνή. Γδύστε τη λοιπόν, γδύστε τη! έλεγε στη Μαρία με μανία. Έπρεπε ήδη να 'ναι γυμνή!

Και η Αλίν, που βρισκόταν στο σοφά του δούκα, έκλαιγε με δάκρυα καυτά, το ίδιο κι η τρυφερή Αδελαΐδα, που ακουγόταν να σπαράζει στη φωλιά του Κυρβάλ· αυτός, αντί να συμπονέσει αυτό το όμορφο πλάσμα, το απόπαιρνε με βία γιατί είχε αλλάξει τη στάση που του είχε επιβάλει· παρακολουθούσε άλλωστε με έντονο ενδιαφέρον την έκβαση αυτής της απολαυστικής σκηνής.

Στο μεταξύ γδύνουν τη Σοφία χωρίς καθόλου να νοιαστούν για τον πόνο της: την τοποθετούν στη στάση που μόλις είχε περιγράψει η Ντυκλό, και ο δούκας αναγγέλλει πως πρόκειται να εκσπερματώσει. Τι να γίνει όμως; Αυτό που είχε διηγηθεί η Ντυκλό το έκανε ένας άντρας που δεν καύλωνε και μπορούσε να κατευθύνει την εκσπερμάτωση της πλαδαρής ψωλής του όπου ήθελε. Δεν ήταν το ίδιο εδώ: η απειλητική κεφαλή από το μαραφέτι του δούκα δεν κοίταζε αλλού από τον ουρανό κι έμοιαζε να τον απειλεί· έπρεπε, που λέει ο λόγος, να τοποθετήσουν το παιδί από πάνω της. Δεν ήξεραν τι να κάνουν, και στο μεταξύ, όσο περισσότερα τα εμπόδια, τόσο πιο ερεθισμένος ο δούκας έβριζε και βλαστημούσε. Επιτέλους

η Ντεγκράνζ ήρθε να βοηθήσει. Η σοφή αυτή γριά ήξερε κάθε τι που είχε σχέση με τα ελευθέρια ήθη. Άρπαξε το παιδί και το τοποθέτησε τόσο επιδέξια στα γόνατά του που, όποια στάση κι αν έπαιρνε ο δούκας, η άκρη της ψωλής του χάιδευε τον κόλπο. Δύο υπηρέτριες ήρθαν να κρατήσουν τα πόδια του παιδιού και, ακόμη κι αν το ξεπαρθένευαν εκείνη την στιγμή, δεν θα φαινόταν πιο όμορφο. Δεν έφτασαν όμως αυτά: χρειαζόταν κάποιο επιδέξιο χέρι για να οδηγήσει το χείμαρρο στον προορισμό του. Ο Μπλανζί δεν ήθελε να διακινδυνεύσει ένα τόσο σημαντικό εγχείρημα με το αδέξιο χέρι κάποιου παιδιού.

— Πάρε την Ιουλία, είτε ο Ντυρσέ, θα σε ικανοποιήσει, έχει αρχίσει να μαλακίζει σαν άγγελος.

— Ω, γαμώτο! λέει ο δούκας. Δεν θα τα καταφέρει η τσούλα, την ξέρω· φτάνει μόνο που είμαι ο πατέρας της και θα φοβάται.

— Μα την πίστη μου, σου συστήνω κάποιο αγόρι, είτε ο Κυρβάλ. Πάρε τον Ηρακλή, έχει ευλύγιστο καρπό.

— Θέλω την Ντυκλό, είπε ο δούκας, μόνο αυτήν, είναι η καλύτερη μαλακίστριά μας, επιτρέψτε της να εγκαταλείψει μια στιγμή τη θέση της και να 'ρθει εδώ.

Η Ντυκλό προχωρά γεμάτη περηφάνια γι' αυτή την τόσο φανερή προτίμηση. Ξεσκεπάζει το χέρι της ως τον αγκώνα και, χουφτώνοντας το τεράστιο εργαλείο του άρχοντα, αρχίζει να το τραντάζει, με το κεφάλι πάντα ξεσκεπαστο, να το στριφογυρίζει με τόση τέχνη, να το ταράζει με τόσο γρήγορους παλμούς και συγχρόνως τόσο προσαρμοσμένους στην κατάσταση του άρχοντα, που τέλος η βόμβα σκάει στην ίδια την τρύ-

πα που πρέπει να γεμίσει. Την πλημμυρίζει· ο δούκας φωνάζει, βρίζει, χαλά τον κόσμο. Η Ντυκλό δεν τα χάνει καθόλου· οι κινήσεις της ορίζονται ανάλογα με την ηδονή που προσφέρουν. Ο Αντίνοος, που επίτηδες τον έστησαν εκεί, χώνει με λεπτότητα το σπέρμα στον κόλπο όσο χύνεται· και ο δούκας, νικημένος από τις απολαυστικές αισθήσεις, βλέπει, ξεψυχώντας από ηδονή, να μαλακώνει σιγά-σιγά στα δάχτυλα της μαλακίστριάς του το μανιασμένο πέος που η ορμή του είχε ανάψει τέτοια δυνατή φωτιά μέσα του. Ξαναπέφτει στο σοφά, η Ντυκλό ξαναπαίρνει τη θέση της, το παιδί σκουπίζεται, παρηγοριέται, ξαναπηγαίνει στην τετράδα του και η αφήγηση συνεχίζεται· έτσι οι θεατές πείστηκαν για μια αλήθεια την οποία πιστεύω πως έκλειναν μέσα τους εδώ και καιρό: η ιδέα του εγκλήματος πάντα ανάβει τις αισθήσεις και μας οδηγεί στη λαγνεία.

Παραξενεύτηκα πολύ, λέει η Ντυκλό συνεχίζοντας την ιστορία της, όταν είδα όλες μου τις συντρόφισσες να γελάνε που με ξαναείδαν και να με ρωτάνε αν είχα σκουπιστεί, λέγοντάς μου ένα σωρό πράγματα ακόμη που έδειχναν ότι ήξεραν πολύ καλά αυτό που είχα κάνει. Δεν μ' άφησαν ν' αναρωτιέμαι για πολλή ώρα και η αδελφή μου, πηγαίνοντάς με σ' ένα δωμάτιο που γειτόνευε μ' αυτό όπου συναντούσαμε συνήθως τους πελάτες, εκεί που είχα κλειστεί λίγο πριν, μου έδειξε μια τρύπα απ' όπου φαινόταν ο καναπές και μπορούσες εύκολα να δεις τι γινόταν εκεί μέσα. Μου είπε ότι οι δεσποινίδες διασκέδαζαν πηγαίνοντας να δουν εκεί τι έκαναν οι άντρες στις συντρόφισσές τους και μπο-

ρούσα να πάω κάλλιστα κι εγώ η ίδια αν ήθελα, αρκεί να μην ήταν πιασμένη, γιατί πολύ συχνά, μου είπε, χρησιμοποιούσαν αυτή τη σεβαστή τρύπα για μυστήρια που θα μου τα μάθαιναν όπου και όταν έπρεπε. Δεν πέρασαν οχτώ μέρες και επωφεληθήκα· ένα πρωί είχαν φωνάξει μια κάποια Ροζαλία, μια από τις πιο όμορφες ξανθιές, και είχα την περιέργεια να παρακολουθήσω τι έμελλε να της κάνουν. Κρύφτηκα, και να ποια ήταν η σκηνή που είδα.

Ο άντρας δεν ήταν παραπάνω από είκοσι έξι ή τριάντα ετών. Μόλις μπήκε, την έβαλε να κάτσει σ' ένα σκαμνί πολύ ψηλό που προοριζόταν γι' αυτή την τελετή. Αμέσως μόλις κάθισε, της έβγαλε όλες τις καρφίτσες που κράταγαν τα μαλλιά της και κύλησε σαν κύμα ως το πάτωμα ένα δάσος από ξανθά υπέροχα μαλλιά που στόλιζαν το κεφάλι αυτής της ωραίας κοπέλας. Πήρε μια χτένα από την τσέπη του και τα χτένισε, τα ξέμπλεξε, τα χάιδεψε, τα φίλησε, συνοδεύοντας όλα αυτά με ύμνους για την ομορφιά τους που τόσο αποκλειστικά τον απασχολούσε. Έβγαλε επιτέλους από το βρακί του μια μικρή στεγνή ψωλή και πολύ τεντωμένη, που την τύλιξε στα μαλλιά της δουλτσινέας του και, καθώς μαλακιζόταν μες στον κότσο, εκσπερμάτωσε περνώντας το άλλο του χέρι γύρω από το λαιμό της Ροζαλίας· μετά, αφού τη φίλησε στο στόμα, σκέπασε ξανά το νεκρό του μαραφέτι. Είδα τα μαλλιά της συντρόφισσάς μου βουτηγμένα στο γλιτσερό σπέρμα του· τα σκούπισε, τα έδεσε ξανά και οι εραστές μας χώρισαν.

Ένα μήνα μετά ζήτησε την αδελφή μου κάποιο πρόσωπο και οι συντρόφισσές μου μου είπαν να πάω

να κοιτάξω γιατί κι αυτός είχε μια αρκετά αλλόκοτη ιδιοτροπία. Ήταν ένας άντρας πενήντα ετών περίπου. Ακόμη δεν είχε προλάβει να μπει και, χωρίς προκαταρκτικά, χωρίς ένα χάδι, έδειξε τον πισινό του στην αδελφή μου· αυτή, τέτοια ήταν η τελετή, τον βάζει να σκύψει στο κρεβάτι, κι αφού άρπαξε τον γέρικο πλαδαρό και ρυτιδιασμένο κώλο, χώνει τα πέντε της δάχτυλα στην τρύπα κι αρχίζει να τον τραντάζει με τόση μανιασμένη δύναμη που το κρεβάτι έτριξε. Στο μεταξύ ο άνθρωπος μας, χωρίς να δείξει τίποτε άλλο, κουνιέται, τραντάζεται, ακολουθεί τις κινήσεις που του δίνουν, αφήνεται με λαγνεία και κραυγάζει πως χύνει και πως γεύεται την πιο μεγάλη απόλαυση. Το ταρακούνημα υπήρξε πραγματικά βίαιο, γιατί η αδελφή μου ήταν βουτηγμένη στον ιδρώτα. Τι φτωχά όμως επεισόδια και τι στείρα φαντασία.

Αυτός που μου παρουσίασαν μετά δεν πρόσεχε περισσότερο τις λεπτομέρειες· τουλάχιστον όμως έμοιαζε πιο φιλήδονος και η μανία του είχε, κατά την γνώμη μου, κάποια μεγαλύτερη απόχρωση ακολασίας. Ήταν ένας χοντρός άντρας περίπου σαράντα πέντε ετών, κοντός, καμπούρης, δροσερός όμως και λεβέντης. Μην έχοντας ακόμη δει άντρα με γούστο σαν κι αυτόν, η πρώτη μου κίνηση ήταν, μόλις βρέθηκα μαζί του, να σηκώσω τα ρούχα μου ως τον αφαλό. Και σκύλος που τον απειλείς με μαγκούρα να 'τανε, δεν θα κατέβαζε τέτοια μούτρα:

— Πανάθεμά το, πουλάκι μου, παράτα το μουνί, να χαρείς.

Και την ίδια στιγμή κατεβάζει τη φούστα μου πιο βιαστικά απ' ό,τι την είχα σηκώσει.

— Αυτές οι πουτανίτσες, συνέχισε συγχυσμένος, όλο μουνιά σου δείχνουν! Είσαι η αιτία που μπορεί να μην εκσπερματώσω απόψε... πριν βγάλω από το νου μου αυτό το γαμημένο το μουνί.

Και λέγοντάς το αυτό, με γύρισε και μου σήκωσε μεθοδικά τη φουσιτίσα από πίσω. Σ' αυτή τη στάση, οδηγώντας με ο ίδιος και συνεχίζοντας να μου κρατάει σηκωμένη τη φούστα για να βλέπει τις κινήσεις του κώλου μου καθώς περπατούσα, μ' έβαλε να πλησιάσω στο κρεβάτι, όπου και με ξάπλωσε μπρούμυτα. Τότε εξέτασε επιμελώς τον πισινό μου, αποφεύγοντας συνέχεια με το ένα του χέρι τη θέα του μουνιού, που έμοιαζε να το φοβάται περισσότερο κι από τη φωτιά. Τέλος, αφού με προειδοποίησε να κρύψω όσο μπορούσα αυτό το ανάξιο σημείο (χρησιμοποιώ την έκφρασή του), έπαιξε με τα δυο του χέρια και για πολλή ώρα τον πισινό μου. Τον άνοιγε, τον έσφιγγε, μερικές φορές έβαζε και το στόμα του, που το ένιωσα μάλιστα μια-δυο φορές να εφαρμόζει κατευθείαν στην τρύπα· αλλά δεν μαλακίζόταν ακόμη, δεν έδειχνε τίποτε. Επειδή όμως άρχισε να πιέζεται από μέσα του, ετοιμάστηκε να φτάσει στη λύση.

— Ξαπλώστε καταγής, μου είπε πετώντας μερικά μαξιλάρια, εκεί, ναι, έτσι... με τα πόδια καλά ανοιγμένα, τον κώλο λίγο σηκωμένο και να φαίνεται όσο γίνεται η τρύπα. Λίγο ακόμα, συνέχισε βλέποντας την προθυμία μου.

Τότε, παίρνοντας ένα σκαμνί, το τοποθέτησε ανάμεσα στα πόδια μου και κάθισε πάνω του· έτσι η ψωλή του, που την έβγαλε επιτέλους από το βρακί του και την έπαιξε, βρέθηκε, που λέει ο λόγος, στο ύψος

της τρύπας που τόσο λάτρευε. Τότε οι κινήσεις του έγιναν πιο γρήγορες. Με το ένα χέρι μαλακιζόταν, με το άλλο άνοιγε τα κωλομέρια μου, συνδυάζοντας τα εγκωμιαστικά του λόγια με πολλές βρισιές:

— Α, διάολε, τι όμορφος κώλος! αναφωνούσε. Τι ωραία τρύπα και πώς θα σου την καταβρέξω!

Κράτησε το λόγο του. Έγινα μούσκεμα. Τόσο πολύ αληθεύει πως η προσφορά σ' αυτόν το ναό είναι πιο θερμή απ' αυτήν που αφιερώνεται στον άλλο. Και αποσύρθηκα αφού μου υποσχέθηκε πως θα έρθει να με ξαναδεί, αφού ικανοποιούσα τόσο καλά τις επιθυμίες του. Πράγματι ήρθε την άλλη μέρα, αλλά η αστάθειά του τον έκανε να προτιμήσει την αδελφή μου. Πήγα να παρακολουθήσω και είδα πως χρησιμοποιούσε ακριβώς την ίδια μέθοδο και πως η αδελφή μου του δινόταν με την ίδια προθυμία.

— Είχε όμορφο κώλο η αδελφή σου; είτε ο Ντυρσέ.

— Ένα μόνο χαρακτηριστικό αρκεί για να τον κρίνετε, άρχοντά μου, είτε η Ντυκλό. Ένας διάσημος ζωγράφος που είχε αναλάβει να κάνει μια Αφροδίτη με όμορφους γλουτούς την πήρε για μοντέλο του ένα χρόνο μετά: είχε ψάξει, όπως έλεγε, σ' όλες τις μαστροπούς στο Παρίσι χωρίς να βρει τίποτα που να τον φτάνει.

— Μα επιτέλους, αφού ήταν δεκαπέντε χρονών κι έχεις εδώ τόσα κορίτσια αυτής της ηλικίας, να μας συγκρίνεις τον πισινό της, συνέχισε ο τραπεζίτης, μ' έναν απ' τους κώλους που βρίσκονται εδώ, μπροστά στα μάτια σου.

Η Ντυκλό έριξε τη ματιά της στη Ζελμίρα λέγοντας

πως δεν υπάρχει καμιά άλλη, όχι μόνο ως προς τον κώλο αλλά και ως προς το πρόσωπο, που να μοιάζει περισσότερο σε όλα τα σημεία με την αδελφή της.

— Εμπρός, Ζελμίρα, λέει ο τραπεζίτης, ελάτε λοιπόν να μας δείξετε τα κωλομέρια σας.

Ανήκε πράγματι στην τετράδα του. Το χαριτωμένο κορίτσι τον πλησιάζει τρέμοντας. Την τοποθετούν στα πόδια του καναπέ, ξαπλωμένη μπρούμυτα· ανασηκώνουν το καπούλι της με μαξιλάρια και η τρουπίτσα εμφανίζεται σε όλη της την δόξα. Ο πόρνος, μισοκαυλωμένος, φιλάει και πασπατεύει αυτό που του δείχνουν. Διατάζει την Ιουλία να τον μαλακίσει· η διαταγή του εκτελείται. Τα χέρια του χάνονται πάνω σε άλλα κορμιά, η λαγνεία τον μεθάει, το μικρό του εργαλείο, με τους φιλήδονους τρανταγμούς της Ιουλίας, μοιάζει να σκληραίνει για λίγο, ο πόρνος βρίζει, το χύσι κυλάει, και ακούγεται το κουδούνι του δείπνου.

Αφού σας περιγράψαμε ένα δείπνο, είναι σαν να σας τα έχουμε περιγράψει όλα, γιατί η ίδια αφθονία βασιλεύει πάντα. Επειδή όμως όλοι είχαν εκσπερματώσει, είχαν ανάγκη να αναλάβουν δυνάμεις και ήπιαν αναγκαστικά πολύ. Στα όργια τίμησαν εξαιρετικά τη Ζελμίρα, που την ονόμαζαν αδελφή της Ντυκλό, και όλοι θέλησαν να της φιλήσουν τον κώλο. Ο επίσκοπος έχυσε, οι άλλοι τρεις ξανακαύλωσαν και πήγαν να ξαπλώσουν όπως και την παραμονή· δηλαδή με τις γυναίκες που τους συνόδευαν στους καναπέδες και τους τέσσερις γαμιάδες που δεν είχαν κάνει την εμφάνισή τους μετά το μεσημεριανό φαγητό.

Τρίτη μέρα

Ο δούκας σηκώθηκε από τις εννιά. Έπρεπε να βοηθήσει την Ντυκλό στα μαθήματα που θα έκανε στα κορίτσια. Βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα και αφέθηκε να δοκιμάσουν πάνω του διάφορα χάδια, αυνανισμούς, εκσπερματώσεις και άλλα τερτίπια, καθένα από τα κορίτσια που καθοδηγούσε κι επιστατούσε η δασκάλα τους· κι όπως εύκολα μπορείτε να φανταστείτε, η εκρηκτική ιδιοσυγκρασία του ερεθίστηκε και μάνιασε μ' αυτή την τελετή. Χρειάστηκε να κάνει ο ίδιος απίστευτες προσπάθειες για να μη χύσει· αλλά αρκετά κύριος του εαυτού του, μπόρεσε να συγκρατηθεί και γύρισε πίσω θριαμβευτής να καυχηθεί πως άντεξε στην πολιορκία, προκαλώντας τους φίλους του να την αντέξουν με την ίδια απάθεια. Αυτό τους έδωσε την ιδέα να καθορίσουν στοιχήματα και ένα πρόστιμο από πενήντα λουδοβίκεια για όποιον εκσπερμάτωνε όσο κρατούσε το μάθημα. Αντί για το πρόγευμα και τις επισκέψεις, αφιέρωσαν εκείνο το πρωινό για να καταρτίσουν τον πίνακα των δεκαεφτά οργίων που σχεδίαζαν για το τέλος της κάθε εβδομάδας· όρισαν επίσης πότε ακριβώς θα γίνονταν τα ξεπαρθενέματα· θεώρησαν πιο σωστό να γί-

νει αυτό τώρα που ήξεραν λίγο καλύτερα τα πρόσωπα απ' ό,τι πριν. Επειδή ο πίνακας ορίζει τελειωτικά όλες τις επιχειρήσεις της εκστρατείας, θεωρούμε απαραίτητο να σας παρουσιάσουμε ένα αντίγραφο του. Μας φαίνεται ότι, αν ξέρετε από πριν τον προορισμό του κάθε προσώπου, θα ενδιαφερθείτε περισσότερο γι' αυτό.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Στις επτά Νοεμβρίου, τέλος της πρώτης εβδομάδας, θα παντρεύουν, το πρωί κιόλας, τη Μισέτ με τον Ζιτόν· οι δύο σύζυγοι, που η ηλικία τους δεν τους επιτρέπει να ολοκληρώσουν το γάμο, όπως θα γίνει και με τα τρία ζευγάρια που ακολουθούν, θα χωρίσουν το ίδιο βράδυ· κανείς δεν θα πάρει στα σοβαρά αυτή την τελετή, που θα τους χρησιμεύσει μόνο για να διασκεδάσουν τη μέρα εκείνη. Το ίδιο βράδυ θα τιμωρηθούν τα άτομα που είναι γραμμένα στον κατάλογο του επιμελητή.

Στις δεκατέσσερις θα γίνει ο γάμος του Νάρκισσου και της Ήβης, με τους ίδιους όρους που αναφέρθηκαν πιο πάνω.

Στις είκοσι μία, με τον ίδιο τρόπο, της Κολόμπας και του Ζελαμίου.

Στις είκοσι οχτώ το ίδιο, του Ερωτιδέα και της Ροζέτας.

Στις τέσσερις Δεκεμβρίου τις επιχειρήσεις θα τις καθορίσει η αφήγηση της Σαμπβίλ και ο δούκας θα ξεπαρθενέψει τη Φανή.

Στις πέντε η Φανή θα παντρευτεί τον Υάκινθο, που

θα χαρεί τη νεαρή του σύζυγο μπρος στην ομήγυρη. Αυτή θα είναι η γιορτή της πέμπτης εβδομάδας και το βράδυ θα επιβληθούν κανονικά οι τιμωρίες, γιατί οι γάμοι θα έχουν τελειώσει από το πρωί.

Στις οχτώ Δεκεμβρίου ο Κυρβάλ θα ξεπαρθενέψει τη Μισέτ.

Στις έντεκα ο δούκας θα ξεπαρθενέψει τη Σοφία.

Στις δώδεκα, για να γιορτάσουν την έκτη εβδομάδα, η Σοφία θα παντρευτεί τον Σελαντόν με τους ίδιους όρους που έγινε κι ο τελευταίος γάμος. Αυτό δεν θα επαναληφθεί πια μ' αυτούς που ακολουθούν.

Στις δεκαπέντε ο Κυρβάλ θα ξεπαρθενέψει την Ήβη.

Στις δεκαοχτώ ο δούκας θα ξεπαρθενέψει τη Ζελμίρα και στις δεκαεννιά, για να γιορτάσουν την έβδομη εβδομάδα, ο Άδωνις θα παντρευτεί τη Ζελμίρα.

Στις είκοσι ο Κυρβάλ θα ξεπαρθενέψει την Κολόμπα.

Στις είκοσι πέντε, την ημέρα των Χριστουγέννων, ο δούκας θα ξεπαρθενέψει την Αυγουστίνα, και στις είκοσι έξι, για να γιορτάσουν την όγδοη εβδομάδα, ο Ζέφυρος θα παντρευτεί την Αυγουστίνα.

Στις είκοσι εννιά ο Κυρβάλ θα ξεπαρθενέψει τη Ροζέτα· έχουν φροντίσει ώστε ο Κυρβάλ, που έχει μικρότερο πέος από το δούκα, να κρατήσει τις μικρότερες για τον εαυτό του.

Η πρώτη Ιανουαρίου θα είναι η πρώτη ημέρα που η αφήγηση της Μαρταίν θα τους επιτρέψει να φανταστούν νέες απολαύσεις· έτσι θ' αρχίσουν οι σοδομικές διακορεύσεις με την ακόλουθη σειρά:

Την πρώτη Ιανουαρίου ο δούκας θα πηδήξει από τον κώλο την Ήβη.

Στις δύο, για να γιορτάσουν την ένατη εβδομάδα, η

Ἡβη, που την ξεπαρθένεψε από μπρος ο Κυρβάλ και από πίσω ο δούκας, θα παραχωρηθεί στον Ηρακλή για να τη χαρεί όπως θα ορίσει η ομήγυρη.

Στις τέσσερις ο Κυρβάλ θα πηδήξει τον Ζελαμίρ.

Στις έξι ο δούκας θα πηδήξει από τον κώλο τη Μισέτ, και στις εννιά, για να γιορτάσουν τη δέκατη εβδομάδα, η ίδια η Μισέτ, που το μουνί της θα το έχει ξεπαρθενέψει ο Κυρβάλ και τον κώλο της ο δούκας, θα παραδοθεί στον Σκιζοκώλη για να τη χαρεί κ.τ.λ.

Στις έντεκα ο επίσκοπος θα πηδήξει τον Ερωτιδέα.

Στις δεκατρείς ο Κυρβάλ θα πηδήξει από τον κώλο τη Ζελμίρα.

Στις δεκαπέντε ο επίσκοπος θα πηδήξει από τον κώλο την Κολόμπα.

Στις δεκαέξι, για να γιορτάσουν την ενδέκατη εβδομάδα, η Κολόμπα, που το μουνί της θα το έχει ξεπαρθενέψει ο Κυρβάλ και τον κώλο της ο επίσκοπος, θα παραδοθεί στον Αντίνοο που θα τη χαρεί κ.τ.λ.

Στις δεκαεφτά ο δούκας θα πηδήξει τον Ζιτόν.

Στις δεκαεννιά ο Κυρβάλ θα πηδήξει από τον κώλο τη Σοφία.

Στις είκοσι μία ο επίσκοπος θα πηδήξει τον Νάρκισσο.

Στις είκοσι δύο ο δούκας θα πηδήξει από τον κώλο τη Ροζέτα.

Στις είκοσι τρεις, για να γιορτάσουν τη δωδέκατη εβδομάδα, η Ροζέτα θα παραδοθεί στον Πρίαπο.

Στις είκοσι πέντε ο Κυρβάλ θα πηδήξει από τον κώλο την Αυγουστίνα.

Στις είκοσι οχτώ ο επίσκοπος θα πηδήξει από τον κώλο τη Φανή.

Στις τριάντα, για να γιορτάσουν τη δέκατη τρίτη εβδομάδα, ο δούκας θα πάρει για άντρα του τον Ηρακλή και για γυναίκα του τον Ζέφυρο και ο γάμος θα ολοκληρωθεί, όπως και οι τρεις επόμενοι, μπροστά σ' όλο τον κόσμο.

Στις έξι Φεβρουαρίου, για να γιορτάσουν τη δέκατη τέταρτη εβδομάδα, ο Κυρβάλ θα πάρει για άντρα του τον Σκιζοκώλη και για γυναίκα του τον Άδωνη.

Στις δεκατρείς Φεβρουαρίου, για να γιορτάσουν τη δέκατη πέμπτη εβδομάδα, ο επίσκοπος θα πάρει για άντρα του τον Αντίνοο και για γυναίκα του τον Σελαντόν.

Στις είκοσι Φεβρουαρίου, για να γιορτάσουν τη δέκατη έκτη εβδομάδα, ο Ντυρσέ θα πάρει τον Πρίαπο για άντρα και για γυναίκα του τον Υάκινθο.

Όσο για τον εορτασμό της δεκάτης εβδόμης εβδομάδας, που πέφτει στις είκοσι επτά Φεβρουαρίου, μια μέρα πριν κλείσουν οι αφηγήσεις, θα γίνει με θυσίες· οι κύριοι κρατούν για λογαριασμό του ο καθένας την επιλογή των θυμάτων τους.

Σύμφωνα μ' αυτά, όλα τα ξεπαρθενέματα θα έχουν γίνει ως τις τριάντα Ιανουαρίου, εκτός από τα τέσσερα αγόρια που οι κύριοι θα πάρουν για γυναίκες τους και που θα τα κρατάνε άθικτα ως τότε· έτσι θα διασκεδάσουν ως το τέλος του ταξιδιού. Όσα πρόσωπα ξεπαρθενεύονται θα αναπληρώνουν τις συζύγους στους καναπέδες, στις αφηγήσεις και, τη νύχτα, κοντά στους κυρίους, εναλλακτικά, ανάλογα με την εκλογή τους, με τους τέσσερις τελευταίους κίναιδους που οι κύριοι τους κρατούν για να τους κάνουν γυναίκες τους τον τελευταίο μήνα. Από τη στιγμή που

το ξεπαρθενεμένο αγόρι ή κορίτσι θα αναπληρώνει τη σύζυγο στον καναπέ, θα χωρίζουν από αυτή τη σύζυγο. Από εκείνη την στιγμή θα πέσει στη γενική δυσμένεια και θα έχει σειρά μετά τις υπηρέτριες.

Η Ήβη, δώδεκα ετών, η Μισέτ, δώδεκα ετών, η Κολόμπα, δεκατριών ετών, και η Ροζέτ, δεκατριών ετών, θα ξεπέσουν όταν παραδοθούν στους γαμιάδες και χρησιμοποιηθούν· από τότε θα τις έχουν μόνο για τις σκληρές και βίαιες ηδονές και θα τις μεταχειρίζονται όπως τις χωρισμένες συζύγους, με την πιο ακραία αυστηρότητα. Από τις είκοσι τέσσερις Ιανουαρίου πια θα βρεθούν κι οι τέσσερις στην ίδια κατώτερη βαθμίδα.

Το διάγραμμα μας δείχνει πως ο δούκας θα ξεπαρθενέψει τα μουνιά της Φανής, της Σοφίας, της Ζελμίρας και της Αυγουστίνας και τους κώλους της Ήβης, της Μισέτ, του Ζιτόν, της Ροζέτας και του Ζέφυρου· ο Κυρβάλ θα ξεπαρθενέψει τα μουνιά της Μισέτ, της Ήβης, της Κολόμπας, της Ροζέτας και τους κώλους του Ζελαμίρ, της Ζελμίρας, της Σοφίας, της Αυγουστίνας και του Άδωνη· ο Ντυρσέ, που δεν γαμά καθόλου, θα ξεπαρθενέψει μόνο τον κώλο του Υάκινθου όταν τον πάρει για γυναίκα του· και ο επίσκοπος, που γαμά μόνο από τον κώλο, θα ξεπαρθενέψει τον Ερωτιδέα, την Κολόμπα, τον Νάρκισσο, τη Φανή και τον Σελαντόν.

Ολόκληρη η ημέρα πέρασε φτιάχνοντας αυτούς τους συνδυασμούς και φλυαρώντας σχετικά· δεν έγινε καμιά παράβαση και κανένα επεισόδιο ως την ώρα των αφηγήσεων· τότε, αφού ταχτοποιήθηκαν

όπως πάντα με διαφορετικό τρόπο, η διάσημη Ντυκλό ανέβηκε στο βήμα της και συνέχισε μ' αυτά τα λόγια την αφήγησή της:

Ένας νέος άντρας έκανε την εμφάνισή του στις κυρίας Γκερέν λίγο καιρό μετά την τελευταία περιπέτεια για την οποία σας μίλησα χτες· η μανία του, παρ' όλο που λίγο αφορούσε τα ελευθέρια ήθη, ήταν αρκετά ιδιόμορφη. Χρειαζόταν μια νέα και δροσερή τροφή· τη βύζαινε και εκσπερμάτωνε στα μπούτια της γυναικούλας μπουκωμένος με το γάλα της. Η ψωλή του μου φάνηκε πολύ μίξερη κι ήταν όλος μαζί σαν κατσιασμένος· η εκσπερμάτωσή του ήταν γλυκιά όσο κι όλη η διαδικασία.

Την άλλη μέρα, στο ίδιο δωμάτιο, εμφανίστηκε ένας άλλος που η μανία του θα σας φανεί δίχως άλλο πιο διασκεδαστική. Ήθελε να τυλίξει τη γυναίκα σ' ένα ύφασμα και να της σκεπάσει ερμητικά όλο το στήθος και το πρόσωπο. Το μόνο σημείο του σώματος που επιθυμούσε να δει, και που ήθελε πάντα να είναι στον ύστατο βαθμό τελειότητας, ήταν ο κώλος· όλα τα άλλα του ήταν αδιάφορα και ήμασταν σίγουρες ότι τον δυσαρεστούσε να τα βλέπει. Η κυρία Γκερέν τού έφερε μια γυναίκα απ' έξω, φριχτά άσχημη, ηλικίας πενήντα ετών· τα κωλομέρια της όμως ήταν πλασμένα σαν της Αφροδίτης. Δεν μπορούσε κανείς να βρει κάτι πιο όμορφο.

Ήθελα να το δω αυτό το εγχείρημα. Η γριά βάγια, καλά κουκουλωμένη, ξάπλωσε μπρούμυτα στην άκρη του κρεβατιού. Ο άσωτός μας, άνθρωπος τριάντα ετών περίπου και που μου φάνηκε επίσημο πρόσωπο,

της σηκώνει τη φούστα ως πάνω από τη μέση και μένει εκστατικός με τις ομορφιές που έχει μπροστά του και που προτιμά. Πιάνει και ανοίγει αυτό τον υπέροχο κώλο, τον φιλάει ορμητικά και η φαντασία του ανάβει περισσότερο απ' αυτά που υποθέτει παρά απ' αυτά που θα έβλεπε στην πραγματικότητα αν η γυναίκα ξεσκέπαζε το πρόσωπό της, ακόμη κι αν ήταν ωραία· φαντάζεται ότι έχει να κάνει με την ίδια την Αφροδίτη και, στο τέλος μιας σύντομης πορείας, το μαραφέτι του, που σκλήραινε από τα τινάγματα, πετάει μια απαλή βροχή πάνω σ' όλο τον υπέροχο κώλο που απλώνεται μπροστά στα μάτια του. Η εκσπερμάτωσή του υπήρξε έντονη και ορμητική. Καθόταν μπρος στο αντικείμενο της λατρείας του· με το ένα του χέρι το άνοιγε και με το άλλο το μαλάκιζε, και ξεφώνισε δέκα φορές:

— Τι όμορφος κώλος! Α! Τι γλύκα να ποτίζεις έναν τέτοιο κώλο!

Σηκώθηκε μόλις τέλειωσε και έφυγε χωρίς να εκφράσει την παραμικρή επιθυμία να μάθει με ποια είχε να κάνει.

Ένας νεαρός αβάς ζήτησε την αδελφή μου λίγο καιρό αργότερα. Ήταν νέος και ωραίος, αλλά μόλις μπορούσες να διακρίνεις την ψωλή του, έτσι μικρή και μαλακή που ήταν. Την ξάπλωσε σχεδόν γυμνή σ' έναν καναπέ, γονάτισε ανάμεσα στα μπούτια της, κρατώντας της τα κωλομέρια με τα δύο του χέρια και γαργαλώντας τη στην ωραία τρυπίτσα του πισινού της. Στο μεταξύ έφερε το στόμα του στο μουνί της αδελφής μου. Της γαργάλαγε την κλειτορίδα με τη γλώσσα και το έκανε τόσο επιδέξια, συνδύασε τόσο καλά τις

δυο του κινήσεις, που σε τρία λεπτά τη βύθισε σε παραλήρημα. Είδα το κεφάλι της να πέφτει, τα μάτια της να σβήνουν και ξεφώνισε η άτιμη:

— Α, γλυκέ μου αβά! Θα με πεθάνεις από γλύκα!

Ο αβάς είχε τη συνήθεια να πίνει το γλυκό ποτό που η ακολασία του προκαλούσε να χυθεί. Δεν παρέλειψε· κουνιόταν και τινάζοταν κι αυτός πάνω στον καναπέ που βρισκόταν η αδελφή μου, ώσπου στο τέλος τον είδα να σκορπάει στο πάτωμα τα σίγουρα σημάδια του ανδρισμού του. Την άλλη μέρα ήρθε η σειρά μου και μπορώ να σας βεβαιώσω, κύριοι, ότι έζησα μια από τις πιο γλυκιές στιγμές της ζωής μου. Ο πανούργος ο αβάς μού πήρε τους πρώτους καρπούς και το μοννόχυμα που μου 'φυγε για πρώτη φορά έπεσε στο στόμα του. Πιο πρόθυμη από την αδελφή μου να του ανταποδώσω την ευχαρίστηση που μου χάρισε, άρπαξα μηχανικά την πλαδαρή ψωλή του και το χεράκι μου του ανταπόδωσε ό,τι το στόμα του μ' έκανε τόσο απολαυστικά να νιώσω.

Εδώ ο δούκας δεν μπόρεσε να μην την διακόψει. Ήταν ιδιαίτερα αναμμένος από τους αυνανισμούς που είχε αφεθεί να δοκιμάσουν πάνω του το πρωί· νόμισε ότι, αν πραγματοποιούσε αυτού του είδους τη λαγνεία με την απολαυστική Αυγουστίνα, που τα έξυπνα και πανούργα μάτια της πρόδιναν μια πρώιμη ιδιοσυγκρασία, θα μπορούσε να απαλλαγεί από το χύσι που του τσιμπούσε τόσο ζωηρά τ' αρχίδια του. Ήταν στην τετράδα του, του άρεσε αρκετά και έμελλε να την ξεπαρθενέψει: τη φώναξε. Φόραγε, το βράδυ εκείνο, μαντίλι στα μαλλιά και ήταν χαριτωμέ-

νη με το χωριάτικό της ντύσιμο. Η βάγια τής σήκωσε τη φούστα και την τοποθέτησε στη στάση που είχε περιγράψει η Ντυκλό. Ο δούκας άρπαξε πρώτα τα κωλομέρια, γονάτισε, έβαλε ένα δάχτυλο στην άκρη του πρωκτού γαργαλώντας τον ελαφρά· ύστερα άρπαξε την κλειτορίδα, που εξείχε πολύ στο αξιαγάπητο αυτό παιδί, και την έγλειψε. Οι γυναίκες από το Λανγκεντόκ έχουν έντονη ιδιοσυγκρασία· απόδειξη η Αυγουστίνα· τα ωραία μάτια της ζωντάνεψαν, αναστέναξε, τα μπούτια της σηκώθηκαν μηχανικά, και ο δούκας είχε την ευτυχία να πάρει το νεαρό χύσι που κύλαγε δίχως άλλο για πρώτη φορά.

Ποτέ όμως η μια ευτυχία δεν ακολουθεί την άλλη. Υπάρχουν άσωτοι τόσο πωρωμένοι από τη διαστροφή που όσο πιο απλό και λεπτό είναι αυτό που κάνουν, τόσο λιγότερο ερεθίζεται το καταραμένο τους μυαλό. Ο αγαπητός μας δούκας ανήκε σ' αυτή την κατηγορία· κατάπιε το σπέρμα του γλυκού παιδιού χωρίς να μπορέσει να χύσει το δικό του. Έρθε η στιγμή, γιατί δεν υπάρχει άνθρωπος πιο ασυνεπής από τον άσωτο, λέω, που ήταν έτοιμος να κατηγορήσει τη μικρή δυστυχισμένη· αυτή, μην ξέροντας τι να κάνει που αφέθηκε στη φύση, έκρυβε το κεφάλι της στα χέρια της και προσπαθούσε να γυρίσει στη θέση της.

— Να φέρουν μια άλλη, είπε ο δούκας ρίχνοντας οργισμένα βλέμματα στην Αυγουστίνα, είμαι έτοιμος να τις γλείψω όλες· φτάνει να χύσω.

Φέρνουν τη Ζελμίρα, το δεύτερο κορίτσι της τετράδας του που προοριζόταν επίσης γι' αυτόν. Είχε την ίδια ηλικία με την Αυγουστίνα· ο πόνος όμως που ένωθε για την κατάστασή της αλυσόδενε μέσα της την

ικανότητά της να γευτεί την ηδονή που η φύση θα της είχε επιτρέψει να απολαύσει. Σηκώνουν το φόρεμά της αποκαλύπτοντας δυο μπουτάκια πιο άσπρα κι από αλάβαστρο· δείχνει ένα μικρό ανασηκωμένο εφηβαίο, σκεπασμένο από ένα ελαφρό χνούδι που μόλις είχε αρχίσει να φυτρώνει. Τη σπώνουν· υποχρεωμένη να αφηθεί, υπακούει μηχανικά· ό,τι όμως κι αν κάνει ο δούκας, δεν κυλάει τίποτε. Σηκώνεται μανιασμένος μετά από ένα τέταρτο και τρέχοντας στο ιδιαίτερο δωμάτιό του με τον Ηρακλή και τον Νάρκισσο:

— Α, γαμώτο! Βλέπω πως δεν είναι αυτό που μου πρέπει, λέει μιλώντας για τα δύο κορίτσια, μόνο μ' αυτούς μπορώ να τα καταφέρω.

Δεν ξέρουμε σε τι ακρότητες αφέθηκε, αλλά σε λίγο ακούστηκαν φωνές και κραυγές· ήταν η απόδειξη ότι είχε νικήσει κι ότι τ' αγόρια ήταν ένας τρόπος πολύ πιο σίγουρος για την εκσπερμάτωση κι από τα πιο απολαυστικά κορίτσια. Στο μεταξύ ο επίσκοπος είχε κι αυτός κλειστεί στο ιδιαίτερο δωμάτιο με τον Ζιτόν, τον Ζελαμίρ και τον Πρίαπο· αφού η έκρηξη από την εκσπερμάτωση του έφτασε στ' αυτιά τους, τα δύο αδέλφια, που προφανώς αφέθηκαν στις ίδιες ακρότητες περίπου, ξανάρθαν να ακούσουν με την ησυχία τους την υπόλοιπη αφήγηση· η ηρωίδα μας συνέχισε μ' αυτά τα λόγια:

Πέρασαν δύο χρόνια σχεδόν στο σπίτι της Γκερέν χωρίς να γίνει τίποτα το ιδιαίτερο· έρχονταν είτε πρόσωπα με κοινά γούστα που δεν αξίζει να τα διηγηθώ, είτε αυτοί για τους οποίους σας μίλησα πριν από λίγο· μια μέρα μού είπαν να στολιστώ και κυρίως να πλύ-

νω καλά το στόμα μου. Υπάκουσα και κατέβηκα όταν με ειδοποίησαν. Μαζί με την Γκερέν βρισκόταν ένας χοντρός άντρας πενήντα ετών περίπου.

— Να τη, κύριε, είπε. Είναι μόλις δώδεκα ετών και είναι καθαρό και ατσαλάκωτο σαν να βγαίνει από την κοιλιά της μάνας του· αυτό μπορώ να σας το εγγυηθώ.

Ο πελάτης με εξετάζει, μου ανοίγει το στόμα, εξετάζει τα δόντια μου, μυρίζει το χνώτο μου και, ικανοποιημένος δίχως άλλο με τα πάντα, περνάει μαζί μου στο ναό για τις απολαύσεις. Καθόμαστε κι οι δύο, ο ένας απέναντι στον άλλον και πολύ κοντά. Δεν υπήρχε άνθρωπος πιο σοβαρός από τον εραστή μου, ούτε πιο ψυχρός και πιο απαθής. Με λοξόβλεπε, με κοίταζε με μισόκλειστα μάτια, και δεν μπορούσα να καταλάβω πού θα κατέληγαν όλ' αυτά όταν, σπάζοντας στο τέλος την σιωπή, μου είπε να μαζέψω στο στόμα μου όσο πιο πολύ σάλιο μπορούσα. Υπάκουσα, και μόλις έκρινε ότι το στόμα μου έχει γεμίσει, αρπάζει με μανία το λαιμό μου περνώντας το χέρι του γύρω απ' το κεφάλι μου για να μην κουνά· αφού κόλλησε τα χείλια του στα δικά μου άρχισε να ρουφάει, να μαζεύει, να γλείφει και να καταπίνει βιαστικά όλο το μαγευτικό ποτό που είχα συγκεντρώσει και που έμοιαζε να τον ρίχνει σε έκσταση. Τραβάει τη γλώσσα μου στο στόμα του με την ίδια μανία και μόλις την αισθάνεται στεγνή και καταλαβαίνει ότι δεν μένει τίποτε πια στο στόμα μου, με προστάζει να ξαναρχίσω. Το ξανακάνει αυτός, το ξανακάνω κι εγώ κι αυτό επαναλαμβάνεται οχτώ με δέκα φορές συνέχεια.

Έγλειψε το σάλιο μου με τέτοια μανία που ένωσα

ένα βάρος στο στήθος. Πίστευα ότι τουλάχιστον μερικές σπίθες ηδονής θα στεφάνωναν την έκστασή του· γελάστηκα. Η απάθειά του, που τσάκιζε κάπως μόνο τις στιγμές που πιπιλούσε με ορμή το στόμα μου, ξαναγύριζε μόλις τέλειωνε, κι όταν του είπα ότι δεν αντέχω άλλο, βάλθηκε ξανά να με λοξοκοιτάζει ή να με καρφώνει με τα μάτια του, όπως είχε κάνει στην αρχή· σηκώθηκε χωρίς να πει λέξη, πλήρωσε την Γκερέν και έφυγε.

— Α, διάολε! Διάολε! είπε ο Κυρβάλ. Είμαι λοιπόν πιο ευτυχισμένος απ' αυτόν, γιατί εγώ χύνω.

Όλα τα κεφάλια σηκώθηκαν και είδαν τον αγαπητό τους πρόεδρο να κάνει στην Ιουλία, τη γυναίκα του, που τον συντρόφευε εκείνη την ημέρα στον κανapé, αυτό που μόλις είχε περιγράψει η Ντυκλό. Ήξεραν ότι αυτή η μορφή του πάθους, αν εξαιρέσουμε μερικές λεπτομέρειες, ήταν αρκετά του γούστου του, κι ότι η Ιουλία τού χάριζε με τον καλύτερο τρόπο αυτό που η νεαρή Ντυκλό δεν είχε τόσο καλά δώσει στον εραστή της· αν κρίνουμε τουλάχιστον από την ιδιοτροπία που είχε αυτός και που άφηνε αδιάφορο τον πρόεδρο.

Ένα μήνα μετά, είπε η Ντυκλό, που της ζήτησαν να συνεχίσει, μου έτυχε κάποιος που ακολουθούσε ακριβώς έναν αντίθετο τρόπο στο γλείψιμό του. Ήταν ένας γέρος αβάς που, αφού μου φίλησε και χάιδεψε τον πισινό παραπάνω από μισή ώρα, βύθισε τη γλώσσα του στην τρύπα· την έβαλε καλά μέσα, την έχωσε βαθιά, τη γύρισε και τη στριφογύρισε με τόση τέχνη

που μου φάνηκε πως την ένιωθα ως μέσα στα σπλάγχνα μου. Αλλά αυτός, λιγότερο απαθής, ενώ κρατούσε ανοιχτά τα κωλομέρια μου με το ένα του χέρι, με το άλλο μαλακιζόταν πολύ ηδονικά και εκσπερμάτωνε τραβώντας κοντά του τον πρωκτό μου τόσο βίαια και πασπατεύοντάς τον τόσο λάγνα που μοιραστήκαμε την ίδια έκσταση. Όταν τέλειωσε, εξέτασε ακόμη μια στιγμή τα κωλομέρια μου, κάρφωσε με τα μάτια του την τρύπα που μόλις είχε ανοίξει, και δεν μπόρεσε να μην τη γεμίσει ακόμη μια φορά με φιλιά· έφυγε βεβαιώνοντάς με πως θα έρχεται συχνά να με βλέπει και πως είναι πολύ ευχαριστημένος με τον κώλο μου. Κράτησε το λόγο του και για έξι μήνες περίπου ερχόταν τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα και μου 'κανε το ίδιο· συνήθισα τόσο πολύ που δεν πέρασε μια φορά χωρίς να με κάνει να ξεψυχήσω από ηδονή. Γεγονός άλλωστε που μου φάνηκε πως του ήταν τελείως αδιάφορο, γιατί ούτε μια φορά δεν με ρώτησε, ούτε και που νοιάστηκε. Ποιος ξέρει, τόσο παράξενοι είναι οι άνθρωποι, μπορεί κιόλας να τον είχα δυσαρεστήσει.

Εδώ ο Ντυρσέ, που η περιγραφή αυτή τον είχε ανάψει, θέλησε, σαν τον γέρο αβά, να γλείψει μια κωλοτρυπίδα, όχι όμως κοριτσιού. Φωνάζει τον Υάκινθο: αυτός του άρεσε περισσότερο απ' όλους. Τον στήνει, του φιλάει τον κώλο, του παίζει την ψωλή, τον γλείφει. Μόλις τα νεύρα του τεντώθηκαν φέρνοντας το σπασμό που πάντα προετοιμάζει την εκσπερμάτωσή του, όλοι νόμισαν πως το πονηρό πουλάκι, που η Αλίν το έπαιζε όσο καλύτερα μπορούσε, θα ξέρναγε

επιτέλους· ο τραπεζίτης όμως δεν ήταν τόσο ανοιχτοχέρης με το σπέρμα του: ούτε καν καύλωσε. Σκέφτονται να αλλάξουν το πρόσωπο, του δίνουν τον Σελαντόν, δεν γίνεται όμως τίποτε. Την τιμή του τραπεζίτη την έσωσε η χαρμόσυνη καμπάνα του δείπνου.

— Δεν φταίω εγώ, λέει γελώντας στους συναδέλφους του, βλέπετε, θα κέρδιζα, ανέβαλα όμως τη νίκη γι' αυτό το καταραμένο το δείπνο. Πάμε ν' αλλάξουμε ηδονή· στεφανωμένος από τον Βάκχο, θα επιστρέψω δριμύτερος στις μάχες του έρωτα.

Το δείπνο, γευστικό, κεφάτο και λάγνο όπως συνήθως, το ακολούθησαν τα όργια όπου έγιναν πολλές μικρές ασχήμιες. Έγλειψαν πολλά στόματα και κώλους· αυτό όμως που τους διασκέδασε περισσότερο εκείνο το βράδυ ήταν να κρύβουν το πρόσωπο και το στήθος των κοριτσιών και να στοιχηματίζουν πώς να τα αναγνωρίζουν εξετάζοντας μόνο τα κωλομέρια τους. Ο δούκας γελάστηκε μερικές φορές, οι άλλοι τρεις όμως ήταν τόσο πολύ συνηθισμένοι στους κώλους που δεν γελάστηκαν ούτε μία. Πήγαν να ξαπλώσουν και η άλλη μέρα ξανάφερε καινούργιες απολαύσεις και μερικές καινούργιες σκέψεις.

Τέταρτη μέρα

Επειδή οι φίλοι ήταν πανευτυχείς που μπορούσαν να ξεχωρίζουν κάθε στιγμή της μέρας τα παιδιά, είτε κοπέλες ήταν είτε αγόρια, που οι παρθενιές τους θα τους ανήκαν, τα ανάγκασαν να φορούν όπως κι αν ήταν ντυμένα μια κορδέλα στα μαλλιά για να φαίνεται σε ποιον από αυτούς ανήκαν. Ο δούκας λοιπόν διάλεξε το ροζ και πράσινο χρώμα: όπου θα υπήρχε ροζ κορδέλα από μπροστά, το μουνί θα ήταν γι' αυτόν, κι όπου πράσινη από πίσω, ο κώλος του παιδιού θα ήταν δικός του. Από αυτή τη στιγμή η Φανή, η Ζελμίρα, η Σοφία και η Αυγουστίνα έβαζαν ένα ροζ φιόγκο στην κόμμωσή τους: η Ροζέτα, η Ήβη, η Μισέτ, ο Ζιτόν κι ο Ζέφυρος έδεσαν έναν πράσινο προς τα πίσω, σαν απόδειξη των δικαιωμάτων που είχε ο δούκας στον κώλο τους.

Ο Κυρβάλ διάλεξε το μαύρο χρώμα για μπροστά και το κίτρινο για πίσω, κι έτσι η Μισέλ, η Ήβη, η Κολόμπα κι η Ροζέτα θα φορούσαν πάντα από δω και μπρος ένα μαύρο φιόγκο μπροστά, ενώ η Σοφία, η Ζελμίρα, η Αυγουστίνα, ο Ζελαμίρ κι ο Άδωνις έδεσαν στον κότσο τους έναν κίτρινο φιόγκο.

Ο Ντυρσέ σημάδεψε μόνος του τον Υάκινθο με μια κορδέλα λιλά πίσω στα μαλλιά του και ο επίσκοπος, που είχε στη διάθεσή του πέντε παρθενιές για σοδομισμό, διέταξε τον Ερωτιδέα, τον Νάρκισσο, τον Σελαντόν, την Κολόμπα και τη Φανή να φορούν ένα φιόγκο μενεξελί από πίσω.

Ποτέ τους, όπως κι αν ήταν ντυμένα αυτά τα παιδιά, δεν έπρεπε να βγάλουν αυτές τις κορδέλες, και με τα μάτια, βλέποντας ένα απ' αυτά τα νεαρά πλάσματα, από το χρώμα και μόνο της κορδέλας, είτε ήταν μπροστά είτε πίσω, ξεχώριζαν αμέσως οι φίλοι ποιος είχε δικαιώματα στον κώλο και ποιος στο μουνί.

Ο Κυρβάλ, που πέρασε τη βραδιά του με την Κονσάνς, είχε ζωηρά παράπονα το πρωί. Δεν μάθαμε καλά-καλά ποια ήταν η αιτία· δεν χρειάζονται και πολλά για να δυσαρεστήσεις έναν ελεύθεριο. Ένα είναι σίγουρο, πως ετοιμαζόταν να την τιμωρήσει το Σάββατο· οπότε το όμορφο αυτό πλάσμα δήλωσε πως ήταν έγκυος· γιατί ο Κυρβάλ, ο μόνος που θα μπορούσαμε να υποψιαστούμε, μαζί με το σύζυγό της, δεν την είχε γνωρίσει σαρκικά παρά μόνο μετά που άρχισε αυτό το γλέντι, δηλαδή τέσσερις μέρες νωρίτερα. Αυτό το νέο διασκέδασε πολύ τους ελεύθεριους φίλους μας, γιατί αναλογίστηκαν πόσες κρυφές ηδονές θα μπορούσε να τους χαρίσει. Ο δούκας δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ωστόσο αυτό το γεγονός τη γλίτωσε από την ποινή που θα έπρεπε να της επιβάλουν επειδή είχε δυσαρεστήσει τον Κυρβάλ. Ήθελαν ν' αφήσουν να ωριμάσει ο καρπός, γιατί μια έγκυος γυναίκα τούς διασκέδαζε· κι ό,τι έβαζαν στον τουτς σαν επακόλουθο χαροποιούσε με μεγαλύτε-

ρη ακόμη λαγνεία την ύπουλη φαντασία τους. Την απάλλαξαν από το σερβίρισμα, από τις ποινές κι από μερικές άλλες μικρολεπτομέρειες γιατί η κατάσταση της την εμπόδιζε να προσφέρει τις ηδονές που περιέμεναν· ήταν όμως πάντα υποχρεωμένη να βρίσκεται στον καναπέ μαζί τους και να κοιμάται, μέχρι νεωτέρας διαταγής, μ' όποιον θα τη διάλεγε.

Εκείνο το πρωί ήταν ο Ντυρσέ που δόθηκε στις ασκήσεις του αυνανισμού, αλλά, επειδή η πούτσα του ήταν τρομερά μικρή, κούρασε πολύ τις κοπελίτσες. Ωστόσο συνέχισαν μαζί του· αλλά ο κοντοπίθαρος τραπεζίτης, που όλη νύχτα έπαιζε το ρόλο της γυναίκας, δεν μπόρεσε καθόλου να παραστήσει τον άντρα. Παρέμεινε αναίσθητος και αμετάπειστος, και παρ' όλη την τέχνη αυτών των οχτώ χαριτωμένων μαθητριών που καθοδηγούσε η πιο επιδέξια δασκάλα, δεν του σηκώθηκε καθόλου. Έφυγε από κει με πολύ καμάρι και επειδή η ανικανότητα προκαλεί πάντα μια κάποια διάθεση πειρακτική στους ακόλαστους, η επιθεώρηση που έκανε ήταν κάτι το τρομερό· θύματά του ήταν η Ροζέτα στα κορίτσια και ο Ζελαμίρ στα αγόρια: εκείνη δεν ήταν στην κατάσταση που της είχαν πει να βρίσκεται – θα εξηγήσουμε πιο κάτω αυτό το αίνιγμα – κι ο άλλος δυστυχώς είχε βγάλει την κορδέλα που του είχαν διαλέξει να φορά.

Μόνο η Ντυκλό, η Μαρία, η Αλίν και η Φανή, δυο γαμιάδες από τη δεύτερη κατηγορία και ο Ζιτόν παρουσιάστηκαν στο σαλόνι. Ο Κυρβάλ, που ήταν πολύ καλυμένος εκείνη τη μέρα, ξάναψε πολύ με την Ντυκλό. Την ώρα του φαγητού, όπου ακούστηκαν πολύ ακόλαστες κουβέντες, δεν ηρέμησε καθόλου, κι όταν

η Κολόμπα, η Σοφία, ο Ζέφυρος κι ο αγαπημένος του φίλος Άδωνις σέρβιραν τον καφέ, είχε πια φουντώσει. Άρπαξε τον μικρό και, ρίχνοντάς τον ανάσκελα πάνω στο ντιβάνι, του έχωσε βλαστημώντας το τεράστιο πέος του ανάμεσα στα μπούτια, από πίσω· κι επειδή αυτό το τεράστιο εργαλείο περίσσευε έξι δάχτυλα από την άλλη, διέταξε το αγόρι να τον μαλακίσει με δύναμη, ενώ εκείνος βάλθηκε να μαλακίζει το παιδί πάνω από το δικό του μαραφέτι. Όσο γίνονταν αυτά, έδειχνε στην ομήγυρη έναν κώλο βρόμικο και ανοιχτό, που η λερωμένη τρούπα του άρχισε να προκαλεί το δούκα. Βλέποντας αυτό τον κώλο τόσο κοντά του κάρφωσε το νευρικό του όργανο εκεί μέσα, ενώ συνέχιζε να πιπιλά το στόμα του Ζέφυρου· ήταν κάτι που είχε αρχίσει πιο πριν.

Ο Κυρβάλ, που δεν περίμενε μια τέτοια επίθεση, βλαστήμησε από χαρά. Χτυπιόταν ολόκληρος, άνοιξε τον κώλο του και του δόθηκε. Εκείνη τη στιγμή το νεανικό ψωλόχυμα του χαριτωμένου αγοριού που μαλάκιζε στάζει πάνω στο τεράστιο κεφάλι του μανιασμένου οργάνου του. Αυτό το ζεστό χύσι που τον κατάβρεξε, οι συνεχείς δονήσεις του δούκα που άρχισε κι εκείνος να χύνει, όλα τον παρασύρουν, τον προτρέπουν, και κύματα από αφρισμένο σπέρμα κατακλύζουν τον κώλο του Ντυρσέ που πήγε και στάθηκε εκεί μπροστά γα να μην πάει τίποτα χαμένο, όπως είπε· τ' άσπρα και παχουλά μεριά του ποτίστηκαν απαλά από ένα μαγευτικό υγρό που θα το προτιμούσε μέσα του φυσικά.

Ωστόσο κι ο επίσκοπος δεν έμενε άπρακτος: έγλειφε διαδοχικά τις θεσπέσιες κωλότρυπες της Κολό-

μπας και της Σοφίας· αλλά κουρασμένος, δίχως άλλο, από μερικές νυχτερινές ασχολίες, ούτε που έδωσε σημεία ζωής· και σαν όλους τους ακόλαστους που γίνονται άδικοι από καπρίτσιο και αηδία, φέρθηκε σκληρά με τις δυο γλυκιές παιδούλες επειδή πλήρωνε ακριβά τις αναποδιές της παραλυμένης φύσης του. Πήραν ένα υπνάκο, κι όταν ήρθε η ώρα των αφηγήσεων, πήγαν ν' ακούσουν την αξιαγάπητη Ντυκλό, που συνέχισε την ιστορία της μ' αυτό τον τρόπο:

Είχαν γίνει μερικές αλλαγές στο σπίτι της κυρίας Γκερέν, είπε η ηρωίδα μας. Δύο πολύ ωραίες κοπέλες είχαν βρει πριν λίγο καιρό δυο κορόιδα για να τις συντηρούν και τα απατούσαν, φυσικά, όπως κάνουμε όλες μας. Θέλοντας να τις αντικαταστήσει, η αγαπημένη μας μαμά είχε προσέξει την κόρη κάποιου ταβερνιάρη στην οδό Σαιν-Ντενί, δεκατριών ετών κορίτσι κι ένα από τα πιο όμορφα πλάσματα που είδαν ποτέ τα μάτια μας. Αλλά η μικρούλα, φρόνιμη όσο και θρήσκα, αντιστεκόταν σ' όλα αυτά τα ξελογιάσματα· οπότε η Γκερέν, αφού βρήκε έναν πολύ επιδέξιο τρόπο για να την παρασύρει κάποια μέρα στο σπίτι της, την έριξε αμέσως στα χέρια του ιδιόρρυθμου προσώπου που θα σας περιγράψω τώρα τη manía του. Ήταν ένας κληρικός πενήντα πέντε περίπου ετών, ακμαίος όμως και γερός, που θα τον περνούσατε για σαραντάρη. Δεν υπήρχε άλλος κανένας στον κόσμο με το μοναδικό ταλέντο που είχε αυτός ο άνθρωπος να παρασέρνει τις μικρές κοπέλες στη διαστροφή. Τίποτε δεν αμελούσε γι' αυτόν του το σκοπό: γοητευτικές περιγραφές, κολακευτικές υποσχέσεις, νόστιμα παραδείγ-

ματα· επινοούσε και κανόνιζε τα πάντα επιδέξια και με τέχνη, ανάλογα με την ηλικία, τις πνευματικές ικανότητες του παιδιού και ποτέ του δεν έπεφτε έξω. Έφταναν δυο ώρες κουβέντα και ήταν σίγουρος πως θα γινόταν πουτάνα η πιο φρόνιμη και πιο λογική κοπελίτσα· στα τριάντα χρόνια που εξασκούσε αυτή την αποστολή στο Παρίσι, είχε ομολογήσει στην κυρία Γκερέν, μια από τις καλύτερές του φίλες, πως είχε στα κατάστιχά του πάνω από δέκα χιλιάδες κοπέλες που αποπλάνησε κι έριξε ο ίδιος σε μια ζωή ελευθέρων ηθών. Εξυπηρετούσε με τον ίδιο τρόπο πάνω από δεκαπέντε ματρόνες, κι όταν δεν τον είχαν ανάγκη, αναζητούσε κοπέλες για λογαριασμό του, διέφθειρε όσες έβρισκε κι ύστερα τις έστελνε σε προξενήτρες. Αυτό όμως που είναι καταπληκτικό και με κάνει να σας αναφέρω, κύριοι, την περίπτωση του ιδιόρρυθμου αυτού ανθρώπου είναι πως ποτέ του δεν χαιρόταν ο ίδιος τον καρπό των προσπαθειών του· κλεινόταν μόνος με την παιδούλα, αλλά, παρ' όλα τα τεχνάσματα που του χάριζαν το μυαλό και η ευγλωττία του, έβγαине από κει μέσα πολύ ξαναμμένος. Ήταν κανείς τελειώς βέβαιος πως όλη αυτή η επιχείρηση ερέθιζε τις αισθήσεις του, αλλά ήταν αδύνατο να μάθεις πού και πώς τις ικανοποιούσε. Εξετάζοντάς τον προσεκτικά, δεν προσέξαμε τίποτε άλλο παρά μια καταπληκτική φλόγα στο βλέμμα του όταν τέλειωνε την ομιλία του, μερικές κινήσεις του χεριού του πάνω στο παντελόνι του που προμηνούσαν μια γερή στύση, σαν αποτέλεσμα της διαβολικής αποστολής του· και τίποτε άλλο.

Ήρθε στο σπίτι και απομονώθηκε με τη νεαρή ταβερνιάρισσα. Τον παρατηρούσα· η συνάντησή τους

κράτησε πολύ· ο ξελογιάρης μίλησε με καταπληκτικό πάθος, η παιδούλα έκλαψε, ζωήρεψε, έδειξε να τη συνεπαίρνει κάποιος ενθουσιασμός. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή τα μάτια του ρήτορα φλογίστηκαν πιο πολύ και τότε προσέξαμε τις χειρονομίες του πάνω στο παντελόνι του. Ύστερα από λίγο σηκώθηκε, η παιδούλα άπλωσε τα χέρια της σαν να 'θελε να τον αγκαλιάσει· εκείνος τη φίλησε σαν πατέρα της χωρίς κανένα ίχνος λαγνείας. Έφυγε κι ύστερα από τρεις ώρες έφτασε η κοπελίτσα στο σπίτι της κυρίας Γκερέν με το μπογαλάκι της.

— Κι εκείνος; ρώτησε ο δούκας.

— Είχε χαθεί αμέσως μετά το κήρυγμά του, απάντησε η Ντυκλό.

— Δεν ξαναγύρισε να δει το αποτέλεσμα του έργου του;

— Όχι, άρχοντά μου, δεν αμφέβαλλε γι' αυτό· ποτέ του δεν είχε αποτύχει.

— Να ένας τύπος πράγματι καταπληκτικός, είπε ο Κυρβάλ. Ποιο είναι το συμπέρασμά σας απ' όλα αυτά, κύριε δούκα;

— Υποθέτω, απάντησε αυτός, πως ερεθιζόταν μόνο και μόνο επειδή αποπλανούσε και πως έχυνε μέσα στο βρακί του.

— Όχι, είπε ο επίσκοπος, πέφτετε έξω· αυτό δεν ήταν παρά μια προετοιμασία για τις κραιπάλες του, και στοιχηματίζω πως φεύγοντας από κει πήγαινε να ικανοποιήσει άλλες ακόμα πιο σπουδαίες.

— Πιο σπουδαίες; είπε ο Ντυρσέ. Και ποια ηδονή μπορούσε να του είναι πιο γλυκιά από την απόλαυση

του ίδιου του του έργου, αφού μάλιστα ήταν κι ο πρωτεργάτης;

— Ε λοιπόν είπε ο δούκας, στοιχηματίζω πως το μάντεψα: αυτό, όπως λέτε, δεν ήταν παρά μια προετοιμασία: διαφθείροντας τα κορίτσια φλόγιζε τη φαντασία του κι ύστερα έτρεχε να γαμήσει αγοράκια... Ήταν κωλομπαραάς, βάζω στοίχημα.

Ρώτησαν την Ντυκλό αν είχε καμιά απόδειξη για όσα υποθέτανε κι αν δεν αποπλανούσε και αγοράκια. Η αφηγήτριά μας απάντησε πως δεν είχε καμιά απόδειξη και, παρά την πολύ πιθανή άποψη του δούκα, δεν καταστάλαξε κανένας πάνω στο χαρακτήρα του παράδοξου αυτού ιεροκήρυκα: αφού συμφώνησαν όλοι τους πως η μανία του ήταν πράγματι απολαυστική, αλλά και ότι έπρεπε να ολοκληρώνεται ένα έργο είτε να γίνονται χειρότερες πράξεις μετά, η Ντυκλό συνέχισε την αφήγησή της:

Μια μέρα μετά τον ερχομό αυτής της πρωτάρας, που την έλεγαν Εριέττα, έφτασε στο σπίτι ένας εκκεντρικός γεροπόρνος που μας πήρε και τις δυο μαζί του, την Εριέττα και μένα. Αυτός ο καινούργιος ελευθέριος δεν έβρισκε άλλη ικανοποίηση παρά να παρατηρεί από μια τρύπα όλες τις κάπως παράδοξες ηδονές που συνέβαιναν στο διπλανό δωμάτιο. Του άρεσε να τις κρυφοβλέπει και οι απολαύσεις των άλλων ήταν μια θεσπέσια τροφή για τη λαγνεία του. Τον έβαλαν μέσα στο δωμάτιο για το οποίο σας μίλησα και όπου πήγαινα τόσο συχνά, όπως κι οι άλλες κοπέλες του σπιτιού, για να κατασκοπεύσω τα πάθη των ακόλαστων, για το κέφι μου και μόνο. Μου ανέθεσαν

να τον διασκεδάσω ενώ θα παρατηρούσε, και η νεαρή Εριέττα πήγε δίπλα με τον τύπο που έγλειφε κωλότρυπες και για τον οποίο σας μίλησα χτες. Το πολύ φιλήδονο πάθος αυτού του πόρνου θα γινόταν το θέαμα που θέλαμε να προσφέρουμε στον δικό μου και για να τον ερεθίσουμε καλύτερα και να είναι η σκηνή που θα μας χάριζε πιο θερμή και πιο ευχάριστη για τον άλλο που θα κοιτούσε, του είπαμε από πριν πως η κοπέλα που του έδωσαν ήταν πρωτάρα και πως θα γλεντούσε μαζί του για πρώτη φορά στη ζωή της. Εκείνος πείστηκε εύκολα, βλέποντας το ντροπαλό και παιδικό ύφος της μικρής ταβερνιάρισσας. Γι' αυτό και ήταν θερμός και ακόλαστος όσο πιο πολύ μπορούσε στις λάγνες επιχειρήσεις του, χωρίς καν να φαντάζεται πως τον παρατηρούσαν. Όσο για τον δικό μου, με το μάτι κολλητό στην τρούπα, το ένα του χέρι πάνω στους γλουτούς μου και το άλλο στην πούτσα του που την τίναζε σιγά-σιγά, έδειχνε να ρυθμίζει την έκστασή του πάνω στον άλλον.

— Α, τι θέαμα! έλεγε κάθε τόσο... Α, τι όμορφο κώλο έχει αυτή η κοπελίτσα και πόσο καλά της τον φιλά ο άτιμος ο κωλομπαράς!

Αφού έχυσε ο εραστής της Εριέττας, ο δικός μου με πήρε στην αγκαλιά του κι αφού με φίλησε για λίγο, με γύρισε, πασπάτεψε, φίλησε, έγλειψε με λαγνεία τον πισινό μου και πλημμύρισε τους γλουτούς μου με τα δείγματα του ανδρισμού του.

— Και τραβούσε μαλακία ο ίδιος; ρώτησε ο δούκας.

— Μάλιστα, άρχοντά μου, συνέχισε η Ντυκλό, παί-

ζοντας, σας βεβαιώ, μια ψωλή που δεν αξίζει περιγραφή, τόσο απίστευτα μικρή που ήταν.

Τον τύπο που παρουσιάστηκε ύστερα, συνέχισε η Ντυκλό, δεν θα άξιζε ίσως να τον περιλάβω στην αφήγησή μου αν δεν νόμιζα πως έπρεπε να τον αναφέρω για την αρκετά παράδοξη, κατά τη γνώμη μου, περιπτωσή του, που συνδύαζε με απολαύσεις αρκετά απλές άλλωστε· έτσι θα δούμε σε ποιο βαθμό τα ελευθέρια ήθη εξευτελίζουν στον άνθρωπο κάθε αίσθημα σεμνότητας, αρετής και τιμιότητας. Αυτός δεν ήθελε να βλέπει, ήθελε να τον βλέπουν. Και ξέροντας πως υπάρχουν άνθρωποι που έχουν την παραξενιά να κρυφοβλέπουν τις ηδονές των άλλων, παρακάλεσε την Γκερέν να κρύψει έναν άνθρωπο που είχε αυτή την ιδιοτροπία κι εκείνος θα του χάριζε το θέαμα των απολαύσεών του. Η Γκερέν ειδοποίησε τον άνθρωπο που είχε διασκεδάσει μαζί μου πριν λίγες μέρες στην τρύπα και, χωρίς να του πει πως ο άνθρωπος που θα έβλεπε ήξερε καλά πως θα τον έβλεπαν, γιατί κάτι τέτοιο θ' αναστάτωνε την απόλαυσή του, τον άφησε να πιστεύει πως θα κρυφοκοίταζε μ' όλη του την άνεση το θέαμα που θα του πρόσφεραν.

Έκλεισαν τον παρατηρητή μέσα στο δωμάτιο με την τρύπα μαζί με την αδελφή μου κι εγώ πήγα δίπλα με τον άλλο. Ήταν ένας νέος είκοσι οκτώ ετών, ωραίος και ακμαίος. Μιλημένος για το μέρος με την τρύπα, πήγε εκεί πολύ φυσικά και μ' έβαλε δίπλα του· εγώ του τραβούσα μαλακία. Μόλις καύλωσε, σηκώθηκε, έδειξε την πούτσα του στον παρατηρητή, έστριψε, έδειξε τον κώλο του, μου σήκωσε τη φούστα, έδειξε

τον δικό μου, γονάτισε, μου έπαιξε τον πρωκτό με την άκρη της μύτης του, με άνοιξε καλά, έδειξε τα πάντα με απόλαυση και ακρίβεια και έχυσε ενώ τραβούσε μαλακία ο ίδιος· μου κρατούσε πάντα ψηλά τη φούστα μπροστά στην τρύπα, έτσι ώστε αυτός που ήταν στημένος εκεί να βλέπει συγχρόνως την κρίσιμη στιγμή και τους γλουτούς μου και την οργισμένη πούτσα του εραστή μου. Η αδελφή μου είπε πως ήταν στα ουράνια και της ομολόγησε πως δεν είχε ποτέ του δοκιμάσει τέτοια ηδονή· οι γλουτοί της ύστερα απ' αυτό το θέαμα καταβρέχτηκαν όσο τουλάχιστον και οι δικοί μου.

— Αν ο νέος είχε όμορφη πούτσα κι όμορφο κώλο, είπε ο Ντυρσέ, εξηγείται γιατί έχυσε ο άλλος τόσο ωραία.

— Κι έπρεπε να ένιωσε μεγάλη ηδονή, είπε η Ντυκλό, γιατί η πούτσα του ήταν πολύ μεγάλη, αρκετά χοντρή κι ο κώλος του απαλός, παχουλός κι όμορφο-καμωμένος όσο και του ίδιου του θεού Έρωτα.

— Ανοίξατε τα κωλομέρια του; ρώτησε ο επίσκοπος. Φροντίσατε να δει την τρύπα ο παρατηρητής;

— Μάλιστα, σεβασμιότατε, είπε η Ντυκλό· εκείνος έδειξε τη δικιά μου, εγώ του χάρισα τη δικιά του, την παρουσίαζε με όσο γίνεται περισσότερη λαγνεία.

— Έχω δει μια ντουζίνα τέτοιες σκηνές στη ζωή μου, είπε ο Ντυρσέ, που μου στοίχισαν μπόλικο ψωλόχυμα. Λίγες είναι τόσο ηδονικές: μιλώ και για τις δύο περιπτώσεις, γιατί είναι εξίσου ωραίο να κρυφobλέπεις όσο και να θέλεις να σε βλέπουν κρυφά.

Ένας τύπος με τα ίδια περίπου γούστα, συνέχισε η Ντυκλό, με οδήγησε στον κήπο του Κεραμεικού λίγους μήνες μετά. Ήθελε να ψαρεύω διαβάτες και να τους τραβάω μαλακία ακριβώς μπροστά του, ανάμεσα σ' ένα σωρό καρέκλες όπου εκείνος είχε κρυφτεί και αφού τράβηξα μαλακία σε επτά-οχτώ, βολεύτηκε σ' έναν πάγκο, σε μια από τις πιο πολυσύχναστες αλέες, σήκωσε τη φούστα μου από πίσω, έδειξε τον κώλο μου στους περαστικούς, πέταξε την πούτσα του έξω και με διάταξε να του τραβάω μαλακία μπροστά σ' όλους· αν και είχε νυχτώσει, ήταν τέτοιο το σκάνδαλο ώστε τη στιγμή που άρχισε να χύνει κυνικότατα είχαν μαζευτεί δέκα πρόσωπα γύρω μας κι αναγκαστήκαμε να το βάλουμε στα πόδια για να μη ρεξιλευτούμε.

Όταν διηγήθηκα στην Γκερέν την περιπέτειά μας, γέλασε και μου είπε πως είχε γνωρίσει κάποιον στη Λυών (όπου οι μαστροποί αρχίζουν από αρκετά νεαρή ηλικία) που είχε μια μανία εξίσου παράδοξη. Μεταμφιεζόταν σε προαγωγό, έφερνε ο ίδιος πελάτες σε δυο κοπέλες που πλήρωνε και συντηρούσε γι' αυτόν το σκοπό· ύστερα κρυβόταν σε μια γωνιά για να δει τι θα κάνει ο πελάτης· η κοπέλα που είχε πληρώσει δεν παρέλειπε να του δείξει την πούτσα και τους γλουτούς του ακόλαστου που κρατούσε στην αγκαλιά της· κι αυτό το θέαμα ήταν η μοναδική απόλαυση του ψευτο-μαστροπού κι ο μόνος τρόπος για να χάσει το ψωλόχυμά του.

Αφού τέλειωσε χωρίς εκείνο το βράδυ την αφήγησή της η Ντυκλό, η υπόλοιπη βραδιά πέρασε, ως την

ώρα του φαγητού, με μερικές εκλεκτές ακολασίες· κι επειδή ο κυνισμός είχε εξάψει τη φαντασία τους, οι φίλοι δεν αποσύρθηκαν στα μικρά δωμάτια, αλλά ο καθένας διασκέδασε μπροστά στους άλλους. Ο δούκας είπε στην Ντυκλό να γδυθεί, την έβαλε να σκύψει πάνω στη πλάτη μιας καρέκλας και διάταξε την Ντεγκράνζ να τον μαλακίσει πάνω στα κωλομέρια της φίλης της, αλλά έτσι ώστε το κεφάλι της πούτσας του να χαϊδεύει την κωλότρυπα της Ντυκλό σε κάθε τίναγμα. Έγιναν και μερικά άλλα επεισόδια που η σειρά των περιεχομένων αυτού του βιβλίου δεν μας επιτρέπει να αποκαλύψουμε ακόμη· ως τη στιγμή που η κωλότρυπα της αφηγήτριάς μας ποτίστηκε πέρα ως πέρα και ο δούκας, που τον εξυπηρετούσαν και τον περιτριγύριζαν μ' εξαίσιο τρόπο, έχυσε μέσα σε ουρλιαχτά που έδειχναν ως ποιο βαθμό είχε ανάψει. Ο Κυρβάλ έβαλε να τον γαμήσουν, ο επίσκοπος και ο Ντυρσέ έκαναν ο καθένας τους περίεργα πράγματα και με τα δύο φύλα, κι ύστερα σερβιρίστηκε το φαγητό.

Ακολούθησαν διάφοροι χοροί: τα δεκάξι παιδιά, οι τέσσερις γαμιάδες και οι τέσσερις γυναίκες τους έστησαν τρεις καντρίλιες, αλλά όσοι χόρευαν ήταν γυμνοί· και οι ελευθέριοι φίλοι μας, ξαπλωμένοι με νωχέλεια πάνω σε ντιβάνια, διασκέδαζαν απολαμβάνοντας τις τόσες ομορφιές που τους χάριζαν διαδοχικά οι διαφορετικές φιγούρες του χορού. Είχαν στο πλάι τους τις αφηγήτριες που τους την έπαιζαν πότε αργά και πότε γρήγορα, ανάλογα με την ηδονή που δοκίμαζαν· αλλά, εξαντλημένοι από τις απολαύσεις εκείνης της μέρας, κανένας τους δεν έχυσε κι ο κα-

θένας πήγε ν' αναλάβει στο κρεβάτι του τις δυνάμεις που χρειαζόταν για να επιδοθεί την άλλη μέρα σε νέες ατιμίες.

Πέμπτη μέρα

Εκείνο το πρωί ήταν η σειρά του Κυρβάλ να δοθεί στα μαθήματα του αυνανισμού· κι επειδή οι κοπέλες άρχισαν να προοδεύουν, δύσκολα μπόρεσε ν' αντισταθεί στα πολλά τους πασπατέματα, στις λάγνες και ποικίλες στάσεις των οχτώ χαριτωμένων αυτών κοριτσιών. Αλλά επειδή ήθελε να κρατηθεί για αργότερα, εγκατέλειψε το πόστο του· πήραν το πρωινό τους και όρισαν εκείνο το πρωί πως οι τέσσερις νεαροί εραστές των κυριών, δηλαδή: ο Ζέφυρος, ευνοούμενος του δούκα, ο Άδωνις, ο αγαπημένος του Κυρβάλ, ο Υάκινθος, φίλος του Ντυρσέ, και ο Σελαντόν, του επισκόπου, θα είχαν από δω και μπρος το δικαίωμα να κάθονται στο τραπέζι μαζί με τους εραστές τους και το βράδυ θα κοιμούνταν τακτικά πια στο δωμάτιό τους: εύνοια που θα μοιράζονταν μαζί με τις γυναίκες τους και τους γαμιάδες· αυτό τους γλίτωσε από μια τελετή που γινόταν συνήθως το πρωί. Όπως ξέρουμε, οι γαμιάδες που δεν είχαν κοιμηθεί μαζί τους έφερναν στους κυρίους τους τέσσερα αγόρια. Τώρα πια έπρεπε να έρχονται μόνα τους και, όταν οι κύριοι πήγαιναν στο διαμέρισμα των αγοριών, τους υποδέχονταν με τις καθορισμένες τελετές τα άλλα τέσσερα αγόρια.

Ο δούκας, που εδώ και τρεις μέρες ερωτεύτηκε παράφορα την Ντυκλό επειδή έβρισκε πως είχε εξαίσιο κώλο και τον ευχαριστούσε με όσα έλεγε, είχε τώρα την απαίτηση να κοιμάται κι αυτή στο δωμάτιό του· το παράδειγμά του βρήκε μιμητές και ο Κυρβάλ δέχτηκε στο δικό του τη γρια Φανσόν που τον είχε ξετρελάνει. Οι άλλοι δυο περίμεναν να περάσει λίγος καιρός πριν συμπληρώσουν αυτή την τέταρτη προνομιούχα θέση στα διαμερίσματά τους για κάθε βράδυ.

Εκείνο το πρωινό ρύθμισαν και τι θα φορούσαν κανονικά οι τέσσερις νεαροί εραστές, που μόλις τους είχαν διαλέξει, κάθε φορά που δεν θα ήταν υποχρεωμένοι να ντύνονται ανάλογα με το ρόλο τους· και τώρα θα σας περιγράψω τα ρούχα και την αμφίεσή τους. Ήταν κάτι σαν στενό πανωφοράκι, άνετο και ανοιχτό σαν πρωσική στολή αλλά πάρα πολύ πιο κοντό και που μόλις σκέπαζε τα μπούτια τους ως τη μέση· αυτό το πανωφοράκι έκλεινε με μια καρφίτσα στο στήθος και στο κάτω μέρος, όπως σ' όλες τις στολές· ήταν από ροζ ατλάζι ντυμένο από μέσα με άσπρο ταφτά· τα ρεβέρ και τα στολίδια ήταν από άσπρο ατλάζι και από μέσα φορούσαν κάτι σαν κοντό σακάκι ή γιλέκο, επίσης από άσπρο ατλάζι όπως και το κοντό τους πανταλόνι· αλλά αυτό το πανταλόνι ήταν ανοιχτό από πίσω σε σχήμα καρδιάς, από τη ζώνη και κάτω, έτσι ώστε, όταν περνούσε το χέρι απ' αυτό το άνοιγμα, έπιανε τον κώλο χωρίς την παραμικρή δυσκολία· μόνο ένας μεγάλος φιόγκος από κορδέλα τον σκέπαζε· κι όταν ήθελαν το παιδί θεόγυμνο σ' αυτό το σημείο, δεν έμενε παρά να λύσουν το φιό-

γχο που με το χρώμα του έδειχνε σε ποιον από τους τέσσερις φίλους ανήκε η παρθενιά του· τα μαλλιά τους, με κάτι ανέμελες μπούκλες στα πλάγια, ήταν τελείως ελεύθερα, κυμάτιζαν από πίσω κι ήταν δεμένα μόνο με μια κορδέλα στο καθορισμένο πάντα χρώμα. Μια πολύ αρωματισμένη πούδρα σε μια απόχρωση μεταξύ ροζ και γκρι έδινε χρώμα στην κόμμωσή τους. Τα φρύδια τους, πολύ περιποιημένα και βαμμένα μαύρα κυρίως, κι ένα ελαφρό κοκκινάδι στα μάγουλα τόνιζαν ακόμη πιο λαμπρά την ομορφιά τους· το κεφάλι τους ήταν ξέσκεπο· άσπρες μεταξωτές κάλτσες κεντημένες στην άκρη με ροζ κλωστή έντυναν τα πόδια τους και φορούσαν κάτι χαριτωμένα γκριζα σκαρπίνια δεμένα μ' ένα μεγάλο ροζ φιόγκο. Ένα μαντίλι από κρεμ τούλι δεμένο πολύ ηδονικά ταιρίαζε με μια μικρή τραχηλιά από δαντέλα· έτσι που ήταν ντυμένα και τα τέσσερα παιδιά, μπορούσες να είσαι βέβαιος πως δεν υπήρχε τίποτα πιο χαριτωμένο στον κόσμο. Από τη στιγμή που διάλεξαν οι κύριοι αυτά τ' αγόρια, απαγόρευσαν τελείως σ' αυτά κάθε τι που μπορούσαν να κάνουν καμιά φορά το πρωί, αλλά ωστόσο τους παραχώρησαν τα ίδια δικαιώματα που είχαν κι οι γαμιάδες πάνω στις γυναίκες τους: μπορούσαν να τις κακομεταχειρίζονται κατά το κέφι τους, όχι μόνο την ώρα του φαγητού αλλά και σε κάθε άλλη στιγμή, κι ας ήταν βέβαια πως ποτέ δεν θα τους έδιναν άδικο.

Αφού κανονίστηκαν όλα αυτά, προχώρησαν στις τακτικές επισκέψεις. Η ωραία Φανή, που της είχε μηνύσει ο Κυρβάλ να βρίσκεται σε μια ορισμένη κατάσταση, έκανε το αντίθετο (στη συνέχεια της ιστο-

ρίας θα εξηγηθούν όλα αυτά)· έγραψαν τ' όνομά της στο ποινολόγιο. Από τους νέους, ο Ζιτόν είχε κάνει κάτι που απαγορευόταν· τον έγραψαν κι αυτόν. Κι αφού έγιναν τα καθιερωμένα στο παρεκκλήσι, που δεν είχε να παρουσιάσει πολλά πρόσωπα, οι φίλοι μας στρώθηκαν στο τραπέζι.

Ήταν το πρώτο γεύμα όπου πήραν μέρος οι τέσσερις νεαροί εραστές. Έκατσε ο καθένας τους δεξιά απ' αυτόν που τον αγαπούσε ενώ ο ευνοούμενος γαμιάς ήταν αριστερά του. Αυτοί οι επιπλέον χαριτωμένοι μικροί καλεσμένοι έδωσαν κέφι στο τραπέζι· κι οι τέσσερις ήταν πολύ συμπαθητικοί, όλο γλύκα, κι άρχισαν να προσαρμόζονται θαυμάσια στο πνεύμα που επικρατούσε εκεί. Ο επίσκοπος, πολύ κεφάλτος εκείνη τη μέρα, δεν έπαψε να γεμίζει φιλιά τον Σελαντόν όσο έτρωγαν· κι επειδή αυτό το παιδί έπρεπε να είναι στην τετράδα που θα έφερνε τον καφέ, βγήκε λίγο πριν φέρουν τα φρούτα. Όταν ο σεβασμιότατος, που είχε φουντώσει, το ξαναείδε γυμνό στο διπλανό σαλόνι, δεν κρατήθηκε πια.

— Διάολε! φώναξε κατακόκκινος. Αφού δεν μπορώ να το γαμήσω, θα του κάνω τουλάχιστον ό,τι έκανε χτες ο Κυρβάλ στο τεκνό του.

Κι αρπάζοντας τον πιτσιρικό, τον ξάπλωσε μπρούμυτα και του γλίστρησε την πούτσα του ανάμεσα στα μπούτια. Ο ακόλαστος είχε φτάσει στα ουράνια, οι τρίχες της πούτσας του έτριβαν τη χαριτωμένη τρυπούλα που τόσο θα ήθελε να διαπεράσει· με το ένα του χέρι πασπάτευε τα κωλομέρια του γλυκύτατου μικρού Έρωτα και με το άλλο τού έπαιζε την ψωλή. Είχε κολλήσει το στόμα του πάνω στα χείλια του

όμορφου παιδιού, του ρουφούσε τα πνευμόνια, κατάπινε το σάλιο του. Ο δούκας, για να τον ερεθίσει με το θέαμα της ακολασίας του, στήθηκε μπροστά του κι άρχισε να γλείφει την κωλότρυπα του Ερωτιδέα, του δεύτερου από τ' αγόρια που σέρβιραν τον καφέ εκείνη τη μέρα. Ο Κυρβάλ ήρθε κοντά του κι έβαλε τη Μισέτ να του τραβήξει μαλακία, ενώ ο Ντυρσέ τού χάρισε τους ανοιχτούς γλουτούς της Ροζέτας. Όλοι φρόντιζαν να του προσφέρουν την έκσταση που έβλεπες πόσο τη λαχταρούσε· έφτασε η στιγμή της, τα νεύρα του τρεμόπαιζαν, τα μάτια του έλαμψαν· θα ήταν κάτι τρομερό για έναν άλλον, αλλά όχι γι' αυτούς που ήξεραν πόσο φοβερές ήταν οι συνέπειες της ηδονής για τον επίσκοπο. Το ψωλόχυμά του επιτέλους ξεπετάχτηκε και κύλησε πάνω στους γλουτούς του Ερωτιδέα, που την τελευταία στιγμή φρόντισαν να στήσουν κάτω από το μικρό του φίλο, για να δεχτεί τα δείγματα του ανδρισμού που ωστόσο δεν προοριζόνταν γι' αυτόν.

Η ώρα των αφηγήσεων έφτασε κι όλοι βολεύτηκαν στις θέσεις τους. Κατά περίεργη σύμπτωση, βρέθηκε κάθε πατέρας, εκείνη τη μέρα, να έχει την κόρη του πάνω στον καναπέ του: αυτό δεν τρώμαζε κανέναν και η Ντυκλό συνέχισε μ' αυτά τα λόγια:

Επειδή δεν είχατε ως τώρα καθόλου την απαίτηση, κύριοι, να σας αναφέρω ακριβώς τι μου συνέβη μέρα με τη μέρα στο σπίτι της κυρίας Γκερέν, αλλά μόνο τα κάπως παράδοξα γεγονότα που έτυχε να σημαδέψουν μερικές από κείνες τις μέρες, θ' αποσιωπήσω πολλά επεισόδια, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον, της

παιδικής μου ηλικίας, γιατί δεν θα ήταν παρά μια μονότονη επανάληψη· θα σας πω λοιπόν πως, μόλις είχα γίνει δεκάξι ετών και είχα αποκτήσει αρκετή πείρα από τη δουλειά μου, μου ανέθεσαν έναν ελευθέριο που αξίζει να σας αναφέρω την καθημερινή του ιδιοτροπία. Ήταν ένας πολύ σοβαρός δικαστής, πενήντα ετών περίπου και ο οποίος, αν πιστέψουμε την κυρία Γκερέν, που τον γνώριζε από πολλά χρόνια, ικανοποιούσε τακτικά κάθε πρωί την ιδιοτροπία που θα ακούσετε. Η κανονική του ματρόνα είχε αποσυρθεί και τον είχε αναθέσει στις φροντίδες της αγαπητής μας μαμάς. Ήταν η πρώτη του επίσκεψη στο σπίτι της και θα άρχιζε μαζί μου.

Στηνόταν μόνος στην τρύπα που ξέρετε. Στο δωμάτιο δίπλα βρισκόταν ένας χαμάλης ή κανένας χωριάτης, πάντως ένας λαϊκός τύπος καθαρός όμως και υγιής· τίποτ' άλλο δεν επιθυμούσε: η ηλικία και το πρόσωπο δεν τον ενδιέφεραν καθόλου. Εγώ πήγαινα όσο γίνεται πιο κοντά στην τρύπα και μαλάκιζα αυτό τον καλοκάγαθο χωριάτη που ήταν μιλημένος και του καλάρεσε να κερδίζει χρήματα μ' αυτό τον τρόπο. Αφού αφέθηκα, χωρίς κανέναν περιορισμό, να ικανοποιήσει μαζί μου όποια του επιθυμία ο καλός αυτός άνθρωπος, φρόντισα να χύσει μέσα σ' ένα πιατάκι από πορσελάνη, κι αφήνοντάς τον σύξυλο, μόλις είχε αδειάσει και την τελευταία του σταγόνα, έτρεξα στο άλλο δωμάτιο. Ο άνθρωπός μου με περιμένει αποχαυνωμένος, ρίχνεται πάνω στο πιατάκι και καταπίνει το ζεστό-ζεστό ψωλόχυμα· το δικό του κυλά· με το ένα χέρι ερεθίζω την εκσπερμάτωσή του, με το άλλο μαζεύω προσεκτικά ό,τι πέφτει και, σε κάθε χυσιά,

ανεβάζω το χέρι μου πολύ γρήγορα στο στόμα του γεροπόρνου και τον βάζω να καταπιεί, όσο μπορώ πιο σβέλτα κι επιδέξια, το ψωλόχυμά του, όσο εκείνος συνεχίζει να χύνει.

Αυτό ήταν όλο. Ούτε με άγγιξε, ούτε με φίλησε, ούτε καν μου σήκωσε τη φούστα· αφού σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, εξίσου ψύχραιμος όσο ορμητικός ήταν πριν, πήρε το μπαστούνι του κι έφυγε, λέγοντας πως μαλάκιζα πολύ καλά και πως είχα καταλάβει θαυμάσια τι ακριβώς ήθελε. Την άλλη μέρα τού έφεραν έναν άλλον άντρα, γιατί έπρεπε να είναι διαφορετικός κάθε μέρα, όπως γινόταν και για τις γυναίκες. Τον ανέλαβε η αδελφή μου αυτή τη φορά· έφυγε ευχαριστημένος και ξανάρχισε την άλλη μέρα και, όσο καιρό ήμουν στο σπίτι της κυρίας Γκερέν, δεν τον είδα ούτε μια φορά να παραμελεί αυτή τη συνήθειά του, στις εννιά η ώρα κάθε πρωί, χωρίς ν' αγγίξει ούτε μια κοπέλα, κι ας του παρουσιάζαμε τόσα και τόσα χαριτωμένα πλάσματα.

— Ήθελε να βλέπει τον κώλο του χαμάλη; ρώτησε ο Κυρβάλ.

— Μάλιστα, άρχοντά μου, απάντησε η Ντυκλό· ενώ διασκεδάσαμε τον άνθρωπο που θα του χάριζε το ψωλόχυμά του, έπρεπε να τον γυρνάμε από δω κι από κει, αλλά κι ο χωριάτης έπρεπε να του δείχνει την κοπέλα από παντού.

— Α, έτσι μάλιστα, είτε ο Κυρβάλ, γιατί δεν χωρούσε στο μυαλό μου κάτι άλλο.

Λίγο καιρό μετά, συνέχισε η Ντυκλό, είδαμε να φτάνει στο χαρέμι μας μια κοπέλα τριάντα ετών περίπου, αρκετά όμορφη αλλά κοκκινομάλλα σαν τον Ιούδα. Στην αρχή νομίσαμε πως ήταν καινούργια, αλλά μας έβγαλε γρήγορα από την πλάνη, λέγοντάς μας πως ήρθε για κάποιο γλέντι. Ο άνθρωπος για τον οποίο προόριζαν αυτή τη νέα ηρωίδα δεν άργησε να φτάσει. Ήταν ένας σπουδαίος τραπεζίτης με αρκετά καλό παρουσιαστικό· γι' αυτόν προόριζαν μια κοπέλα που κανένας άλλος δεν θα ήθελε και η ιδιοτροπία του μου άνοιξε με το παραπάνω την όρεξη να πάω να τους παρατηρήσω μαζί: μόλις βρέθηκαν στο ίδιο δωμάτιο, η κοπέλα ξεγυμνώθηκε και μας έδειξε ένα κορμί κάτασπρο και πολύ παχουλό.

— Άντε, πήδα, πήδα! της είπε ο τραπεζίτης. Κοίτα να ζεσταθείς, ξέρεις πολύ καλά πως σε θέλω ιδρωμένη.

Και να σου η κοκκινομάλλα να πιλαλά, να τρέχει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, να πηδά σαν κατσικάκι, ενώ ο άνθρωπός μας την κοίταζε με προσοχή τραβώντας μαλακία· κι όλα αυτά χωρίς να μπορώ να μαντέψω ακόμα το σκοπό όλης αυτής της περιπέτειας. Όταν η κοπέλα πλημμύρισε στον ιδρώτα, πλησίασε τον ελευθέριο, σήκωσε το μπράτσο της και τον έβαλε να μυρίσει τη μασχάλη της, με τον ιδρώτα να στάζει από τις τρίχες.

— Α, αυτό είναι, αυτό είναι! είπε ο άνθρωπός μας ατενίζοντας ξαναμμένος αυτό το γλιτσερό μπράτσο πάνω στη μούρη του. Τι μυρωδιά! Τι ευτυχία!

Ύστερα, αφού γονάτισε μπροστά της, τη μύρισε και τη ρουφούσε μέσα στο μουνί και την κωλότρυπά της· αλλά πάντα ξαναγύριζε στις μασχάλες, είτε γιατί αυτό το μέρος τον ικανοποιούσε περισσότερο, είτε γιατί

έβρισκε εκεί πιότερη μοσχοβολιά· το στόμα και η μύτη του όλο εκεί πήγαιναν με περισσότερο ζήλο. Επιτέλους μια αρκετά μεγάλη πούτσα, αν κι όχι τόσο χοντρή, μια πούτσα που τίναζε με δύναμη εδώ και μια ώρα χωρίς αποτέλεσμα, είπε να σηκωθεί. Η κοπέλα στήνεται, ο τραπεζίτης έρχεται από πίσω και της φωλιάζει την τσουτσούνα του κάτω από τη μασχάλη· εκείνη σφίγγει το μπράτσο της και σχηματίζει απ' ό,τι καταλαβαίνω έναν πολύ στενό χώρο. Στο μεταξύ αυτός, με τη στάση που είχε πάρει, απολάμβανε το θέαμα και την οσμή της άλλης μασχάλης· την αρπάζει, χώνει εκεί μέσα όλη του τη μουσούδα και χύνει, γλείφοντας, χάβοντας αυτό το μέρος που του χαρίζει μια τέτοια ηδονή.

— Κι έπρεπε, ρώτησε ο επίσκοπος, να είναι αυτή η γυναίκα οπωσδήποτε κοκκινομάλλα;

— Οπωσδήποτε, είπε η Ντυκλό. Αυτές εδώ οι γυναίκες, όπως ξέρετε, άρχοντά μου, μυρίζουν πάρα πολύ σ' αυτό το σημείο και η αίσθηση της οσμής δίχως άλλο, μόλις ερεθιζόταν από τη δυνατή μυρουδιά, προκαλούσε μέσα του τα όργανα της ηδονής.

— Έστω, συνέχισε ο επίσκοπος, αλλά μου φαίνεται, διάολε, πως θα προτιμούσα να μυρίσω αυτή τη γυναίκα στον κώλο παρά να την οσμίζομαι κάτω από τα μπράτσα.

— Α, α, είπε ο Κυρβάλ, και τα δυο έχουν τη χάρη τους και σας βεβαιώ πως, αν είχατε δοκιμάσει, θα βλέπατε πόσο νόστιμα είναι και τα δυο.

— Δηλαδή, κύριε πρόεδρε, είπε ο επίσκοπος, σας καλαρέσει κι αυτός ο μεξές;

— Μα έχω δοκιμάσει, είπε ο Κυρβάλ, και με κάτι

πρόσθετες παραλλαγές· διαφωνώ μαζί σας γιατί, όποτε δοκίμασα κάτι τέτοιο μου στοίχισε κάμποσο ψωλόχυμα.

— Ε λοιπόν, τις μαντεύω αυτές τις παραλλαγές. Μυρίζατε τον κώλο, έτσι δεν είναι; συνέχισε ο επίσκοπος...

— Εντάξει, εντάξει! διέκοψε ο δούκας. Μην τον κάνετε να σας εξομολογηθεί, άρχοντά μου· θα μας έλεγε πράματα που δεν πρέπει ν' ακούσουμε ακόμα. Συνεχίστε, Ντυκλό, και μην αφήνετε αυτούς τους φλύαρους να μπαίνουν στο χωράφι σας.

Είχαν περάσει, συνέχισε η αφηγήτριά μας, πάνω από έξι εβδομάδες που η Γκερέν είχε τελείως απαγορεύσει στην αδελφή μου να πλυθεί· είχε την απαίτηση μάλιστα να είναι όσο μπορούσε πιο ακάθαρτη και βρομερή, χωρίς να υποψιαζόμαστε για ποιο λόγο· τότε έφτασε επιτέλους ένας γεροπόρνος γεμάτος εξανθήματα, ο οποίος με μισομεθυσμένο ύφος ρώτησε αδιάφορα την κυρία αν η πουτάνα ήταν αρκετά βρόμικη.

— Ω, σας το εγγνώμαι, είπε η Γκερέν.

Συναντιούνται, τους κλείνουν μέσα κι εγώ τρέχω ως την τρύπα· μόλις έφτασα εκεί, βλέπω την αδελφή μου γυμνή καβάλα πάνω σ' ένα μεγάλο μπιντέ γεμάτο σαμπάνια, κι εκεί ο άνθρωπός μας μ' ένα μεγάλο σφουγγάρι την καθάριζε· την κατάβρεχε, μαζεύοντας με φροντίδα ως και την παραμικρή σταγόνα που κυλούσε πάνω από το σώμα της ή από το σφουγγάρι του.

Είχε περάσει τόσος καιρός που η αδελφή μου δεν είχε πλυθεί – αφού μάλιστα την είχαν διατάξει να μη

σκουπίζει ούτε τον πισινό της – που η σαμπάνια είχε πάρει αμέσως ένα χρώμα καστανό και βρόμικο και πιθανώς μια μυρουδιά που δεν έπρεπε να είναι και τόσο ευχάριστη. Αλλά όσο αυτό το ποτό χαλούσε από τις ακαθαρσίες που έπεφταν μέσα, άλλο τόσο άρεσε στον ελευθέριο. Το δοκιμάζει, το βρίσκει νόστιμο, βουτά ένα ποτήρι, το γεμίζει έξι, επτά φορές και καταπίνει το αηδιαστικό και χαλασμένο ποτό με το οποίο είχε πλύνει ένα κορμί γεμάτο ακαθαρσίες για τόσο πολύ καιρό. Αφού ήπια, αρπάζει την αδελφή μου, την ξαπλώνει μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι και αδειάζει πάνω στους γλουτούς και την ορθάνοιχτη τρύπα της κύματα από το άσεμνο σπέρμα που κόχλαζε μέσα του ύστερα απ' όλες αυτές τις ακάθαρτες λεπτομέρειες της αηδιαστικής μανίας του.

Αλλά μια άλλη, ακόμα πιο βρομερή, θα παρουσιαζόταν σύντομα μπροστά μας. Είχαμε στο σπίτι μια γυναίκα απ' αυτές που λέμε στη γλώσσα του μπουρδέλου «περιπατητικές», γιατί δουλειά τους είναι να τρέχουν μέρα-νύχτα και να ξετρουπώνουν καινούργιο κυνήγι. Σαράντα ετών και πάνω, αυτή η γυναίκα, εκτός από τα πολύ μαραμένα θέλγητρά της που δεν ήταν και ποτέ αρκετά ελκυστικά, είχε το φριχτό ελάττωμα να βρομοκοπάν τα πόδια της. Αλλά ακριβώς ένα τέτοιο υποκείμενο ταίριαζε στον μαρκήσιο Χ. Έρχεται, του παρουσιάζουν την κυρα-Λουίζα (έτσι έλεγαν την ηρωίδα μας), τη βρίσκει νόστιμη και, αφού την πήγε στο ιερό των ηδονών, της λέει να βγάλει τα παπούτσια της. Η Λουίζα, στην οποία είχαν συστήσει καλά να μην αλλάζει κάλτσες ούτε παπούτσια για ένα μήνα, προσφέρει στο μαρκήσιο ένα βρο-

μερό πόδι που θα προκαλούσε εμετό σ' οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο: αλλά επειδή ακριβώς αυτό το πόδι ήταν τόσο ακάθατο και αηδιαστικό, ο μαρκήσιος ερεθίστηκε πάρα πολύ. Το αρπάζει, το φιλά ξαναμμένος, με το στόμα του ανοίγει ένα-ένα τα δάχτυλα και με τη γλώσσα του μαζεύει από κάθε χώρισμα, μέσα σ' έναν άκρατο ενθουσιασμό, τη μαυριδερή και βρομερή λίγδα που αποθηκεύει εκεί η φύση και πολλαπλασιάζεται όταν δεν φροντίζουμε και τόσο τον εαυτό μας. Όχι μόνο τη φέρνει στο στόμα του, αλλά και την καταπίνει, την απολαμβάνει, και το ψωλόχυμα που χάνει τραβώντας μαλακία όλη αυτή την ώρα είναι το αναμφισβήτητο δείγμα της υπερβολικής ηδονής που του χαρίζει.

— Ω, αυτή πια τη μανία δεν την καταλαβαίνω, είπε ο επίσκοπος.

— Πρέπει λοιπόν κάτι να κάνω για να σας δώσω να την καταλάβετε, είπε ο Κυρβάλ.

— Μπα! Μήπως έχετε τέτοια γούστα... ρώτησε ο επίσκοπος.

— Για δείτε, είπε ο Κυρβάλ.

Σηκώνονται οι άλλοι, τον περιτριγυρίζουν και βλέπουν αυτό τον απίθανο ελευθέριο που συγκέντρωνε πάνω του όλες τις ιδιοτροπίες της πιο άσωτης λαγνείας να κρατά αγκαλιά το σιχαμένο πόδι της Φανσόν, αυτής της βρομερής γριάς υπηρέτριας που περιγράψαμε στην αρχή, και να το πιπιλά λιώνοντας από λαγνεία.

— Εγώ τα καταλαβαίνω όλα αυτά, είπε ο Ντυρσέ. Πρέπει να είναι κανείς αναισθητός πια για ν' ακούει

όλες αυτές τις ατιμίες· ο κορεσμός τις εμπνέει στα ελευθέρια ήθη κι αυτά απαιτούν αμέσως κάτι τέτοια. Βαρεθήκαμε πια τα απλά πράγματα, η φαντασία στεναχωριέται, και τα φτωχά μας μέσα, οι μικρές μας ικανότητες, το διεφθαρμένο μας μυαλό, όλα αυτά μας οδηγούν σε πράξεις αποτροπιαστικές.

Τέτοια ήταν η περίπτωση, είπε η Ντυκλό συνεχίζοντας, του γέρου στρατηγού Κ., από τους καλύτερους πελάτες της Γκερέν. Δεν ήθελε παρά γυναίκες στιγματισμένες είτε από την ακολασία, είτε από τη φύση, είτε από τη δικαιοσύνη των ανθρώπων. Με δυο λόγια, δεν ήθελε καμιά γυναίκα αν δεν ήταν μ' ένα μάτι, τυφλή, κουτσή, καμπούρα, κολοβή, κουλή, φαφούτα, σακάτισσα, ή μαστιγωμένη και σημαδεμένη ή φανερά στιγματισμένη από κάποια δικαστική απόφαση, και πάντα στην πιο ώριμη ηλικία.

Στη σκηνή που κρυφοκοίταζα του είχαν δώσει μια πενηντάρα, πασίγνωστη κλέφτρα και που ήταν και μ' ένα μάτι. Αυτός ο διπλός εξευτελισμός ήταν θησαυρός γι' αυτόν. Κλείνεται μαζί της, της λέει να μείνει γυμνή, φιλά παράφορα στους ώμους της τ' αναμφισβήτητα σημάδια των ταπεινώσεων που πέρασε και γλείφει ξαναμμένος κάθε χαρακιά από τις πληγές της, που τις θεωρούσε εκείνος σαν τιμητικές. Ύστερα ρίχτηκε με τον ίδιο πυρετό πάνω στην κωλότρουπά της, μισάνοιγε τους γλουτούς της, φιλούσε με απόλαυση τη μαραμένη τους τρούπα, την έγλειφε για πολλή ώρα και αφού καβάλησε την πλάτη της γυναίκας, έτριψε την πούτσα του πάνω στα σημάδια που της άφησε η δικαιοσύνη, επαινώντας την που αξιώθηκε έναν τέτοιο

θρίαμβο· κι αφού έσκυψε πάνω στον κώλο της, αποπεράτωσε τη θυσία ξαναφιλώντας το βωμό που είχε τιμήσει τόσο πολύ και χύνοντας ένα άφθονο ψαλόχυμα πάνω στα κολακευτικά αυτά σημάδια που τόσο πολύ είχαν ερεθίσει τη φαντασία του.

— Διάολε, είπε ο Κυρβάλ, που τον είχε ζαλίσει η ακολασία εκείνη τη μέρα· για δείτε, φίλοι μου, για δείτε, απ' αυτή την καυλωμένη πούτσα θα καταλάβετε πόσο με ξάναψε η αφήγηση αυτού του πάθους.

Και καλώντας την Ντεγκράνζ:

— Έλα εδώ, βρομογαμιόλα, της λέει, έλα εσύ που τόσο μοιάζεις μ' αυτήν που σας περιέγραψαν· έλα να μου χαρίσεις την ίδια ηδονή που γνώρισε ο στρατηγός.

Η Ντεγκράνζ πλησιάζει. Ο Ντυρσέ, φίλος αυτών των καταχρήσεων, βοηθά τον πρόεδρο να τη γδύσει. Στην αρχή κάνει κάπως τη δύσκολη· το καταλαβαίνουν, τη μαλώνουν πως κάτι κρύβει που θα την κάνει πιο προσφιλή στην ομήγυρη. Τέλος φαίνεται η σημαδεμένη πλάτη της, με δυο κεφαλαία γράμματα που μαρτυρούν πως δυο φορές δοκίμασε την ατιμωτική διαδικασία· αυτά τα ίχνη ωστόσο ξανάβουν τελείως τις αδιάντροπες επιθυμίες αυτών των ελευθέρων.

Τα υπόλοιπα μέρη αυτού του φθαρμένου και στιγματισμένου κορμιού, αυτός ο κώλος σαν πολύχρωμος ταφτάς, αυτή η βρομερή και φαρδιά τρύπα που φαντάζει στη μέση, ο ακρωτηριασμένος της μαστός και τα τρία κομμένα δάχτυλα, το λειψό της πόδι που την κάνει να κουτσαίνει, το ξεδοντιασμένο στόμα της, όλα αυτά ερεθίζουν, εμψυχώνουν τους δυο ακόλαστους. Ο Ντυρσέ τη γλείφει από μπροστά, ο Κυρβάλ

από πίσω, και ενώ είναι εκεί μπροστά τους τα πιο πανέμορφα και αφράτα πλάσματα, έτοιμα να ικανοποιήσουν την παραμικρή τους επιθυμία, αυτοί οι δυο πόρνοι, μέσα σε μια έκσταση, θα γευτούν τις πιο γλυκιές απολαύσεις με ό,τι η φύση και το έγκλημα έχουν ατιμάσει, στιγματίσει, με ό,τι πιο βρόμικο και σιχαμερό υπάρχει... Και τώρα, ελάτε να μου εξηγήσετε τον άνθρωπο! Κι είναι σαν να μαλώνουν οι δυο τους για ένα πτώμα πριν την ώρα του, σαν δυο σκυλιά μανιασμένα πάνω από ένα κουφάρι· αφού αφέθηκαν στις πιο βρομερές ακρότητες, αδειάζουν επιτέλους το ψωλόχυμά τους· παρ' όλη την εξάντληση που νιώθουν από μια τέτοια απόλαυση, ίσως θα ξανάρχιζαν αμέσως νέες ακολασίες, στο ίδιο όμως είδος κραιπάλης και ατιμίας, αν δεν ερχόταν η ώρα του φαγητού να τους ξεσηκώσει για άλλες απολαύσεις.

Ο πρόεδρος, απελπισμένος που έχασε το ψωλόχυμά του και που σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν ξαναζωντάνευε ποτέ του παρά μόνο τρώγοντας και πίνοντας τον περιδρομο, πρήστηκε σαν σωστό γουρούνι. Θέλησε να μαλακίσει ο μικρός Άδωνις τον Πρίαπο και τον έβαλε να πιει το ψωλόχυμα· σαν να μην του άρεσε αυτό το αίσχος, σηκώθηκε, είπε πως η φαντασία του του ψιθύριζε ακόμη πιο γλυκιές ιδέες και χωρίς να δώσει περισσότερες εξηγήσεις ξεσήκωσε τη Φανσόν, τον Άδωνη, τον Ηρακλή και κλείστηκε μαζί τους στο μπουντουάρ που βρισκόταν στο βάθος για να ξαναφανεί πια στα όργια· αλλά ήταν σε τέτοια λαμπρή διάθεση που είχε ακόμη το κουράγιο να συνεχίσει με χίλια δυο φριχτά αίσχη· το ένα ήταν πιο παράξενο από το άλλο, αλλά η σειρά των γεγονότων

σ' αυτή την ιστορία δεν μας επιτρέπει ακόμη να σας τα περιγράψουμε.

Πήγαν για ύπνο και ο Κυρβάλ, ο απίθανος Κυρβάλ, που είχε στη μοιρασιά του εκείνο το βράδυ την κόρη του, τη θεσπέσια Αδελαΐδα, και μπορούσε να περάσει μαζί της την πιο γλυκιά νύχτα, βρέθηκε την άλλη μέρα χωμένος πάνω στη σιχαμένη Φανσόν με την οποία έζησε όλη νύχτα φριχτά αίσχη, ενώ ο Άδωνις και η Αδελαΐδα, μην έχοντας πού να κοιμηθούν, βρέθηκαν ο ένας σ' ένα απόμερο κρεβατάκι και η άλλη χάμω πάνω σ' ένα στρώμα.

Έκτη μέρα

Ήταν η σειρά του σεβασμιότατου να παρευρεθεί στις ασκήσεις αυνανισμού και πήγε. Αν οι μαθητές της Ντυκλό ήταν αρσενικοί, ίσως ο σεβασμιότατος να μην τους είχε αντισταθεί. Αλλά μια μικρή σχισμή στο κάτω μέρος της κοιλιάς ήταν κάτι το φοβερό γι' αυτόν και οι ίδιες οι Χάριτες να τον είχαν κυκλώσει, μόλις φαινόταν η καταραμένη αυτή σχισμή, έφτανε για να ηρεμήσει. Αντιστάθηκε λοιπόν σαν ήρωας· νομίζω μάλιστα πως δεν καύλωσε καθόλου και τα γυμνάσια συνεχίστηκαν.

Ήταν εύκολο να δείτε με πόση όρεξη ήθελαν οι κύριοι να βρουν τις οχτώ κοπελίτσες να σφάλλουν για να μπορέσουν την άλλη μέρα, που ήταν το μοιραίο Σάββατο των ποινών, για να μπορέσουν, λέω, να προσφέρουν στον εαυτό τους την απόλαυση να τις τιμωρήσουν και τις οχτώ. Είχαν κιόλας σημειώσει έξι ονόματα· η γλυκιά και ωραία Ζελμίρα ήταν η έβδομη· άραγε άξιζε να τιμωρηθεί, αν είμαστε δίκαιοι; Ή μήπως η απόλαυση της ποινής που είχαν σκεφτεί γι' αυτήν ήταν πιο δυνατή από το αίσθημα της δικαιοσύνης; Αφήνουμε αυτή την περίπτωση να την κρίνει η συνείδηση του σοφού Ντυρσέ, γιατί εμείς θα αρκεστούμε στη διήγηση. Μια πολύ ωραία κυρά ήρθε να

προσθεθεί στο κατάστιχο των ενόχων: η τρυφερή Αδελαΐδα. Ο άντρας της, ο Ντυρσέ, ήθελε, είτε, να δώσει το παράδειγμα συγχωρώντας τη λιγότερο από μια άλλη, εφόσον μάλιστα είχε προσβάλει τον ίδιο. Την είχε οδηγήσει σ' ένα μέρος όπου η εξυπηρέτηση που περίμενε απ' αυτήν ύστερα από ορισμένες σωματικές λειτουργίες δεν ήταν οπωσδήποτε πολύ καθαρή. Όλος ο κόσμος δεν είναι διεφθαρμένος σαν τον Κυρβάλ και, παρόλο που ήταν κόρη του, δεν είχε καθόλου τα ίδια γούστα. Είτε αντιστάθηκε, είτε φέρθηκε άσχημα, είτε ίσως να ήθελε να την πειράξει ο Ντυρσέ: όπως και να 'ναι, έγραψαν το όνομά της στο ποινολόγιο προς μεγάλη ικανοποίηση της ομήγυρης.

Επειδή η επιθεώρηση στο διαμέρισμα των αγοριών δεν έδωσε τίποτα, οι φίλοι συνέχισαν με τις κρυφές απολαύσεις μέσα στο παρεκκλήσι· ήταν μάλιστα απολαύσεις τόσο πικάντικες και παράδοξες που δεν επέτρεψαν ούτε σ' αυτούς που θα ήθελαν να είναι εκεί να έρθουν και να τις προσφέρουν. Ήταν εκεί το πρωί εκείνο μόνο η Κονστάνς, δυο κατώτεροι γαμιάδες και η Μισέτ. Στο γεύμα ο Ζέφυρος, που μέρα με τη μέρα τούς ευχαριστούσε και πιο πολύ, χάρη στη γοητεία του που κάθε μέρα τού χάριζε και περισσότερη ομορφιά, αλλά κι επειδή η εκούσια κλίση του στην ακολασία δυνάμωνε, ο Ζέφυρος, λέω, έβρισε την Κονστάνς, η οποία, αν και δεν βοηθούσε πια στο σερβίρισμα, εμφανιζόταν ωστόσο την ώρα του φαγητού. Την είτε κουνέλα και τη χτύπησε πολλές φορές στην κοιλιά για να της μάθει, όπως έλεγε, να γεννοβολά όλη την ώρα με τον αγαπητικό της· ύστερα φίλησε το δούκα, τον χάιδεψε, του έπαιξε για λίγο την πούτσα και κατάφερε να τον ξανάψει τόσο καλά

που ο Μπλανζί ορκίστηκε πως δεν θα περνούσε τ' απόγευμα χωρίς να τον καταβρέξει με ψωλόχυμα. Κι ο πιτσιρίκος όλο τον πείραζε και τον προκαλούσε.

Επειδή έπρεπε να σερβίρει τον καφέ, βγήκε την ώρα του φρούτου και ξαναφάνηκε γυμνός πια για να σερβίρει το δούκα. Όταν σηκώθηκε από το τραπέζι, ο Μπλανζί, πολύ ερεθισμένος, άρχισε τις μουρνταριές του· του πιπίλισε το στόμα και τον πούτσο, τον έβαλε σε μια καρέκλα μπροστά του, με το στόμα του στο ύψος του πισινού του, και του έγλειψε την κωλότρυπα για ένα τέταρτο.

Στο τέλος η πούτσα του τουρλώθηκε, όρθωσε το αγέρωχο κεφάλι της, κι ο δούκας κατάλαβε πως τέτοια τιμή που του γινόταν απαιτούσε επιτέλους το λιβάνι της. Ωστόσο τα πάντα ήταν απαγορευμένα, εκτός απ' ό,τι δοκίμασαν την προηγούμενη μέρα. Αποφάσισε λοιπόν ο δούκας να μιμηθεί τους συντρόφους του. Σκύβει τον Ζέφυρο πάνω σ' έναν καναπέ, του χώνει το εργαλείο του μέσα στα μπούτια, αλλά έγινε ό,τι και με τον Κυρβάλ: το εργαλείο περίσσευε κατά δέκα δάχτυλα.

— Κάνε σαν και μένα, του έλεγε ο Κυρβάλ, παίξε την πούτσα του πάνω στη δικιά σου και πότισέ τη με το ψωλόχυμά του.

Αλλά ο δούκας θεώρησε πιο ευχάριστο να απαυτώσει δύο μαζί: παρακαλά τον αδελφό του να του βολέψει εκεί την Αυγουστίνα· την κολλάνε με τους γλουτούς της πάνω στα μπούτια του Ζέφυρου και ο δούκας γαμά συγχρόνως, ας πούμε, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι· και για να είναι ακόμη μεγαλύτερη η ακολασία, παίζει την ψωλή του Ζέφυρου πάνω στους όμορφους στρογγυλούς και κάτασπρους γλουτούς

της Αυγουστίνας και τους πλημμυρίζει με το παιδικό αυτό ψωλόχυμα που δεν άργησε να κυλήσει άφθονο, έτσι που ερεθίστηκε ο μικρός, όπως φαντάζεστε, από κάτι τόσο όμορφο.

Ο Κυρβάλ, που βρήκε την περίπτωση αρκετά διασκεδαστική και που έβλεπε τον κώλο του δούκα ορθάνοιχτο να χάσκει για μια πούτσα, όπως γίνεται μ' όλους τους κώλους των κωλομπαράδων πάνω στην καύλα τους, του ανταπόδωσε τη χθεσινή του εκδούλευση και ο αγαπητός μας δούκας δεν πρόλαβε ακόμη να αισθανθεί τις ηδονικές δονήσεις αυτής της εισβολής και το ψωλόχυμά του τινάχτηκε την ίδια στιγμή που έχυνε κι ο Ζέφυρος για να πλημμυρίσει από πίσω την άκρη του ναού, ενώ ο Ζέφυρος πότιζε τις κολόνες του. Αλλά ο Κυρβάλ δεν έχυσε καθόλου και, βγάζοντας από τον κώλο του δούκα το περήφανο και νευρικό εργαλείο του, φοβέρισε τον επίσκοπο, που μαλακιζόταν με τον ίδιο τρόπο ανάμεσα στα μπούτια του Ζιτόν, πως θα είχε την ίδια τύχη με το δούκα. Ο επίσκοπος τον προκαλεί κι αρχίζει ο αγώνας: ο επίσκοπος γαμιέται και χάνει, με πολλή γλύκα, ανάμεσα στα μπούτια του όμορφου παιδιού που χαϊδεύει πάντα, ένα ακόλαστο ψωλόχυμα που προκλήθηκε τόσο ηδονικά. Στο μεταξύ ο Ντυρσέ, θεατής ανιδιοτελής, μην έχοντας για τον εαυτό του παρά μόνο την Ήβη και μια βάγια, αν και τύφλα στο μεθύσι, δεν έχανε το καιρό του κι αφηνόταν σιωπηλά σε αισχροτάτες πράξεις που είμαστε ακόμα αναγκασμένοι να μην αποκαλύψουμε. Στο τέλος η γαλήνη ξαναγύρισε, αποκοιμήθηκαν, κι όταν ξύπνησαν στις έξι, τα πρόσωπα του έργου πήγαν στις νέες απολαύσεις που θα τους ετοιμάζε η Ντυκλό.

Εκείνο το βράδυ οι τετράδες είχαν αλλάξει από το ένα φύλο στο άλλο: όλα τα κοριτσάκια ντύθηκαν ναύτες και τ' αγοράκια μοδιστρούλες. Το θέαμα ήταν μαγευτικό· τίποτα δεν ανάβει τη λαγνεία όσο η μικρή αυτή ηδονική αλλαγή ρόλων: είναι ωραίο να βρίσκουμε σ' ένα αγοράκι κάτι που θυμίζει κορίτσι, και η κοπέλα έχει πιο πολύ ενδιαφέρον όταν δανείζεται για ν' αρέσει το φύλο που θα θέλαμε να είχε. Εκείνη τη μέρα ο καθένας από τους άρχοντες είχε τη γυναίκα του πάνω στον καναπέ· ο ένας επαινούσε τον άλλο για την τόσο θρησκευτική αυτή διαρροή, κι αφού όλοι τους ετοιμάστηκαν ν' ακούσουν, η Ντυκλό συνέχισε, όπως θα δούμε, τις λάγνες ιστορίες της:

Στο σπίτι της κυρίας Γκερέν ήταν μια γυναίκα τριάντα περίπου ετών, ξανθιά, κάπως γεμάτη, αλλά με εξαιρετικά άσπρο δέρμα και φρεσκάδα. Την έλεγαν Αυγή· είχε χαριτωμένο στόμα, ωραία δόντια και γλώσσα φιλήδονη, αλλά, ποιος θα το πίστευε, είτε από έλλειψη ανατροφής είτε από στομαχική διαταραχή, απ' αυτό το αξιολάτρευτο στόμα ξέφευγαν κάθε στιγμή πάρα πολλά αέρια, κι αυτό ήταν το ελάττωμά του· και όταν μάλιστα είχε παραφάει, καμιά φορά για μια ώρα δεν σταματούσε τα ρεψίματα, που θα έβαζαν μπροστά μέχρι και μύλο. Έχουν δίκιο όταν λένε πως δεν υπάρχει ελάττωμα που να μη βρίσκει το θιασώτη του· κι αυτή η όμορφη γυναίκα είχε έναν από τους φλογερούς γι' αυτό ακριβώς το ελάττωμά της. Ήταν ένας σοφός και σοβαρός θεολόγος της Σορβόννης που είχε αποκάμει να αποδεικνύει μάταια την ύπαρξη του Θεού στη σχολή του κι ερχόταν καμιά φορά στο μπουρδέλο να πείσει τον εαυτό του για την ύπαρξη

των πλασμάτων του. Ειδοποιούσε πάντα κι εκείνη τη μέρα η Αυγή έτρωγε τον περιδρομο. Περίεργη να δω αυτή τη θεοσέβαστη συνάντηση, τρέχω στην τρύπα. Αφού έσμιξαν οι εραστές μας κι άρχισαν κάτι προκαταρκτικά χάδια, όλο γύρω από το στόμα, βλέπω το ρήτορά μας να καθίζει απαλά την αγαπημένη του σύντροφο σε μια καρέκλα και να κάθεται απέναντί της· αφού απόθεσε ανάμεσα στα χέρια της κάτι λείψανα που είχαν τα χάλια τους, της είπε:

— Εμπρός, ομορφούλα μου, εμπρός: ξέρετε εσείς τον τρόπο για να ξεφύγω από το μαρασμό μου· πιάστε τα γρήγορα, σας ικετεύω, γιατί αισθάνομαι πως θα χύσω όπου να 'ναι.

Η Αυγή με το ένα χέρι πιάνει το πλαδαρό όργανο του καθηγητή, με το άλλο τού αρπάζει το κεφάλι, κολλά το στόμα της πάνω στο δικό του και του αδειάζει απανωτά καμιά εξηνταριά ρεψίματα. Τίποτα δεν μπορεί να περιγράψει την έκσταση αυτού του δούλου του Θεού: ήταν στα ουράνια, τα ρουφούσε, κατάπινε όλα όσα του εξακόντιζε, λες και θα έμενε απαρηγόρητος αν έχανε και το παραμικρό· και στο μεταξύ τα χέρια του πλανιούνταν πάνω στο στήθος και κάτω από το μεσοφόρι της κοπέλας. Αλλά αυτά τα πασπατέματα ήταν σποραδικά· το μοναδικό και κύριο αντικείμενο της προσοχής του ήταν το στόμα που τον έλιωνε με τις αναθυμιάσεις του. Επιτέλους η πούτσα του πρήστηκε από τον ηδονικό ερεθισμό που του προκάλεσε αυτή η διαδικασία κι έχυσε μέσα στο χέρι της. Έφυγε αμέσως διαλαλώντας πως ποτέ άλλοτε δεν δοκίμασε τέτοια ηδονή.

Ένας άντρας ακόμη πιο καταπληκτικός είχε την

απαίτηση, λίγο καιρό μετά, να του ικανοποιήσω μια ιδιοτροπία που αξίζει να σας τη διηγηθώ. Η Γκερέν με είχε βάλει εκείνη τη μέρα να φάω, σχεδόν με τη βία, τόσο πολύ όσο και η φίλη μου λίγες μέρες νωρίτερα. Φρόντισε να μου σερβίρει ό,τι καλύτερο ήξερε πως προτιμούσα, κι αφού μου εξήγησε, όταν σηκώθηκα από το τραπέζι, τι έπρεπε να κάνω με το γέρο ελευθέριο που θα συναντούσα, μου έδωσε να καταπιώ επιτόπου τρεις σπόρους εμετικό μέσα σ' ένα ζεστό νερό. Ο γεροπόρνος φτάνει· ήταν ένα μπουρδελόμουντρο που πολλές φορές είχα δει να μας έρχεται, χωρίς και να πολυσκοτίζεται για το τι γύρευε να κάνει. Μ' αγκαλιάζει, χώνει μια βρόμικη και σιχαμένη γλώσσα στο στόμα μου που επισπεύδει με τη δυσωδία της την ενέργεια του εμετικού. Βλέπει πως μου έρχεται αναγούλα και λιώνει:

— Κουράγιο, μικρούλα μου, φώναξε, κουράγιο! Δεν θα χάσω ούτε στάλα!

Μιλημένη για ό,τι έπρεπε να κάνω, τον καθίζω σ' έναν καναπέ και σκύβω το κεφάλι μου στη μια του άκρη. Τα μπούτια του ήταν ανοιχτά· του ξεκουμπώνω το παντελόνι, αρπάζω ένα όργανο μικρό και πλαδαρό που δεν μου προμηνά καμιά στύση, το τινάζω, κι εκείνος ανοίγει το στόμα του. Ενώ του την έπαιζα και τ' αδιάντροπα χέρια του σεργιανούσαν ψηλαφητά πάνω στους γλουτούς μου, του εξακοντίζω ξαφνικά μέσα στο στόμα το μισοχωνεμένο φαγητό που απόδιωχνε το εμετικό. Ο άνθρωπός μας είναι στα ουράνια, λιώνει από έκσταση, καταπίνει, γυρεύει πάνω στα χείλια μου τα μιανρά εμετά που τον μεθάνε· δεν χάνει ούτε στάλα, κι όταν νομίζει πως βρίσκομαι στο

τέλος, μου προκαλεί καινούργιο εμετό γαργαλώντας με με τη γλώσσα του· κι η πούτσα του, η πούτσα του που μόλις αγγίζω στα χάλια που βρίσκομαι, αυτή η πούτσα που μόνο με τέτοια αίσχη ερεθίζεται, τώρα φουσκώνει, ορθώνεται από μόνη της κι αφήνει να κυλήσουν σαν δάκρυα κάτω από τα δάχτυλά μου οι αναμφισβήτητες αποδείξεις των εντυπώσεων που του χαρίζει αυτός ο βόρβορος.

— Α, διάολε! είπε ο Κυρβάλ. Να ένα γλυκύτατο πάθος, αλλά θα μπορούσε να είναι ακόμη πιο εκλεπτυσμένο.

— Και πώς; ρώτησε ο Ντυρσέ με μια φωνή σπασμένη από λάγνους αναστεναγμούς.

— Πώς! είπε ο Κυρβάλ. Ε διάολε, φτάνει να διαλέξεις το ταίρι σου και τα φαγητά. Το ταίρι σου...

— Α, κατάλαβα, θα ήθελες καμιά σαν τη Φανσόν.

— Ε, φυσικά.

— Και τα φαγητά; συνέχισε ο Ντυρσέ ενώ η Αδελαΐδα τού την έπαιζε.

— Τα φαγητά; είπε ξανά ο πρόεδρος. Μα για το Θεό, αναγκάζοντάς τη να μου ανταποδώσει με τον ίδιο τρόπο όσα θα της δίνω εγώ.

— Δηλαδή, είπε ο τραπεζίτης που άρχισε να χάνει τελείως τα λογικά του, θα ξερνούσες μέσα στο στόμα της και θα έπρεπε να καταπιεί και να σου ξαναγουρίσει τα ξερατά;

— Ακριβώς.

Κι επειδή οι δυο τους έτρεξαν στα μικρά δωμάτια, ο πρόεδρος με τη Φανσόν, την Αυγουστίνα και τον Ζέφυρο και ο Ντυρσέ με την Ντεγκράνζ, τη Ροζέτα

και τον Πρίαπο, αναγκάστηκαν οι άλλοι να περιμένουν κάπου μισή ώρα πριν συνεχίσει την αφήγησή της η Ντυκλό. Επιτέλους φάνηκαν ξανά.

— Μου 'κανες πάλι βρομιές, είπε ο δούκας στον Κυρβάλ, που γύρισε πρώτος.

— Κάτι τέτοιο, είπε ο πρόεδρος, αυτή είναι η ευτυχία στη ζωή, κι όσο για μένα, δεν εκτιμώ την ηδονή παρά μόνο για ό,τι βρομερό και σιχαμερό κλείνει μέσα της.

— Αλλά, τουλάχιστον, χύθηκε ψωλόχυμα;

— Τιμουδιά, είπε ο πρόεδρος. Μήπως νομίζεις πως σου μοιάζουμε κι έχουμε σαν εσένα ψωλόχυμα για χάσιμο κάθε ώρα και στιγμή; Χαρίζω αυτές τις προσπάθειες σε σένα και σε κάτι παλικάρια βαρβάρια σαν τον Ντυρσέ, συνέχισε βλέποντάς τον να γυρίζει χωρίς να μπορεί να σταθεί στα πόδια του από την εξάντληση.

— Πράγματι, είπε ο τραπεζίτης, δεν μπόρεσα να αντισταθώ. Αυτή η Ντεγκράνζ είναι τόσο βρόμικη στις κουβέντες και τις πράξεις της, έχει μια μεγάλη ευκολία για ό,τι θες...

— Εμπρός, Ντυκλό, είπε ο δούκας, συνέχισε, γιατί αν δεν του αφαιρέσουμε το λόγο, αυτός ο αδιάκριτος φιλαράκος μας θα μας πει ό,τι έκανε χωρίς να σκεφτεί τι τρομερό είναι να καμαρώνεις για τα χατίρια που σου κάνει μια όμορφη γυναίκα.

Και η Ντυκλό, υπάκουη, συνέχισε την ιστορία της:

Αφού αρέσουν τόσο στους κυρίους αυτές οι αστείες περιπτώσεις, είπε η αφηγήτριά μας, λυπάμαι που δεν μπόρεσαν να κρατήσουν για λίγο ακόμη τον ενθουσιασμό τους, γιατί το αποτέλεσμα θα ήταν πιο απο-

δοτικό, νομίζω, με όσα έχω ακόμη να σας πω απόψε. Αυτό που ισχυρίστηκε ο κύριος πρόεδρος πως έλειπε για να είναι πιο τέλειο το πάθος που σας εξιστόρησα βρισκόταν ακριβώς στο πάθος που θ' ακούσετε. Ανυπάμαι πολύ που δεν μου έδωσε το χρόνο να τελειώσω! Η περίπτωση του γέρου προέδρου ντε Λακλάνζ προσφέρει, χωρίς καμιά απολύτως διαφορά, την ιδιοτροπία που έδειχνε να λαχταρά ο κύριος ντε Κυρβάλ. Είχαν διαλέξει για να τα βγάλει πέρα μαζί του την πρεσβύτερη του κύκλου της. Ήταν μια χοντρή και ψηλή κοπέλα τριάντα έξι ετών περίπου, γεμάτη σπυριά, μπεκρού, βλάστημη, χυδαία και φλύαρη, αλλά αρκετά όμορφη. Έρχεται ο πρόεδρος· τους σερβίζουν να φάνε· μεθοκοπάνε κι οι δυο τους, χάνουν τα λόγια τους, ξερνοβολάνε από το ένα στόμα στο άλλο, καταπίνουν κι οι δυο τους κι ανταποδίδουν όσα παίρνει ο ένας από τον άλλο. Πέφτουν τέλος πάνω στ' αποφάγια, μέσα στις μαγαρισιές που πλημμύρισαν το πάτωμα. Με στέλνουν τότε εκεί γρήγορα, γιατί η φίλη μου είχε χάσει τις αισθήσεις και την παραμικρή της δύναμη. Αυτή ήταν όμως η πιο σημαντική στιγμή για τον ελευθέριο. Τον βρίσκω κατάχαμα, με τη πούτσα στητή και σκληρή σαν κοντάρι· φουχτιάζω το μαραφέτι, ο πρόεδρος κάτι ψελλίζει και βλαστημά, με τραβά πάνω του, πιπιλά το στόμα μου και χύνει σαν τούρος, ενώ γύριζε και ξαναγύριζε και συνέχιζε να κυλιέται μέσα στις μαγαρισιές του.

Αυτή η ίδια κοπέλα μάς χάρισε λίγο αργότερα το θέαμα μιας ιδιοτροπίας τουλάχιστον εξίσου βρομερής. Ένας χοντρός καλόγερος που την καλοπλήρωνε έκατσε καβάλα πάνω στην κοιλιά της· τα μπούτια της ήταν όσο γίνεται πιο ανοιχτά και στερεωμένα πάνω

σε κάτι μεγάλα έπιπλα για να μην παίζουν. Σ' αυτή τη στάση άπλωσαν διάφορα φαγητά, χωρίς κανένα πιάτο, πάνω στην κοιλιά της. Ο φιλαράκος αρπάζει τα κομμάτια με το χέρι του, τα χώνει μέσα στο ανοιχτό μουνί της Δουλτσινέας του, τα γυρίζει και τα στριφογυρίζει και δεν τα τρώει παρά μόνο αφού ρούφηξαν για τα καλά τα άλατα που του χαρίζει το μουνί της.

— Ιδού ένας τελείως νέος τρόπος φαγητού, είτε ο επίσκοπος.

— Και που δεν θα σας άρεσε καθόλου, άρχοντά μου; είτε η Ντυκλό.

— Όχι, για το Θεό! απάντησε ο δούλος της Εκκλησίας. Εμένα δεν μ' αρέσει το μουνί σε κάτι τέτοια.

— Ε, λοιπόν! συνέχισε η αφηγήτριά μας. Ακούστε την ιστορία που θα κλείσει αυτή τη βραδιά. Είμαι πολύ σίγουρη πως θα σας διασκεδάσει περισσότερο.

Είχαν περάσει οχτώ χρόνια που ήμουν στο σπίτι της κυρίας Γκερέν. Είχα κλείσει τα δεκαέξι και όλο αυτό το διάστημα δεν είχε περάσει ούτε μια μέρα που να μη δω να έρχεται εκεί, τακτικά κάθε πρωί, ένας δημόσιος ταμίας που του κάνανε μεγάλη υποδοχή. Ήταν τότε ένας άντρας εξήντα περίπου ετών, χοντρός, κοντός και έμοιαζε αρκετά στον κύριο Ντυρσέ. Είχε την ίδια φρεσκάδα κι ήταν εξίσου γεμάτος. Του χρειαζόταν κάθε πρωί μια άλλη κοπέλα κι όσες ήταν του σπιτιού τις έπαιρνε στην έσχατη ανάγκη ή όταν η ξένη δεν ερχόταν στο ραντεβού της. Ο κύριος Ντυπόν, αυτό ήταν τ' όνομά του, ήταν εξίσου δύσκολος στην εκλογή των κοριτσιών όσο και στα γούστα του. Δεν

ήθελε καθόλου μα καθόλου να είναι πουτάνα η κοπέλα, εκτός πια κι αν δεν γινόταν αλλιώς, όπως σας είπα: έπρεπε να εργάζονται, να είναι πωλήτριες, κυρίως σε καταστήματα μόδας. Φρόντιζε επίσης για την ηλικία και το χρώμα τους: έπρεπε να είναι ξανθιές, μεταξύ δεκαπέντε και δεκαοχτώ ετών, ούτε πιο πολύ ούτε πιο λίγο, και πάνω από κάθε άλλο χάρισμα έπρεπε να έχουν έναν κώλο καλοπλασμένο, τόσο μάλιστα που το παραμικρό σπυράκι στην τρύπα μπορούσε να είναι η αιτία για να την αποκλείσει. Όταν ήταν παρθένες, τις πλήρωνε διπλά.

Περιμέναν για την αφεντιά του εκείνη τη μέρα μια νεαρή δαντελού, δεκαέξι ετών, μ' έναν κώλο σωστό υπόδειγμα· αυτός όμως δεν ήξερε το θησαυρό που του προόριζαν, κι επειδή η κοπέλα μήνυσε πως δεν μπορούσε εκείνο το πρωί να ξεφορτωθεί τους γονείς της και να μην περιμένουν, η Γκερέν, που ήξερε πως ο Ντυπόν δεν με είχε δει ποτέ του, με διάλεξε αμέσως να ντυθώ σαν κι εκείνη, να πάω να πάρω μια άμαξα στο βάθος του δρόμου και να καταφτάσω σπίτι της ένα τέταρτο μετά τον Ντυπόν, παίζοντας καλά το ρόλο μου και παρασταίνοντας τη μοδιστρούλα. Αλλά η πιο σημαντική φροντίδα της ήταν να γεμίσω το στομάχι μου με μισό κιλό ποτό με γλυκάνισο πίνοντας από πάνω ένα μεγάλο ποτήρι βάλσαμο. Όλα έγιναν θαυμάσια: ευτυχώς είχαμε λίγες ώρες μπροστά μας κι έτσι έγιναν όλες οι προετοιμασίες. Φτάνω μ' ένα ύφος αρκετά κουτό. Με παρουσιάζουν στον εφοριακό που με λοξοκοιτάζει αμέσως προσεχτικά, αλλά επειδή ήμουν σχολαστικά προσεχτική, δεν μπόρεσε να τσακώσει τίποτα πάνω μου που να διαψεύδει την ιστορία που σκηνοθέτησαν.

– Είναι παρθένα; ρωτά ο Ντυπόν.

– Όχι από δω, λέει η Γκερέν βάζοντας το χέρι της πάνω στην κοιλιά μου, αλλά όσο για την άλλη πλευρά, το εγγυώμαι.

Κι έλεγε ψέματα τόσο αδιάντροπα! Δεν έχει σημασία, πάντως ο άνθρωπός μας γελάστηκε κι άλλο που δεν θέλαμε.

– Σηκώστε τη φούστα της, λέει ο Ντυπόν.

Και η Γκερέν σήκωσε τη φούστα μου από πίσω, γέρνοντάς με λίγο πάνω της, κι αποκάλυψε έτσι στον ελευθέριο ολόκληρο το ναό που θα τιμούσε. Εκείνος λοξοκοιτά, αγγίζει για λίγο τους γλουτούς μου, τα δυο του χέρια τούς ανοίγουν και, ικανοποιημένος δίχως άλλο από την έρευνά του, λέει πως ο κώλος είναι εντάξει και του αρκεί. Ύστερα με ρωτά για την ηλικία μου, τη δουλειά που κάνω, και ευχαριστημένος από την προσποιητή αθωότητα και αφέλειά μου, με πάει στο διαμέρισμά του (γιατί είχε και δικό του στο σπίτι της Γκερέν), όπου κανένας άλλος εκτός απ' αυτόν δεν έμπαινε και έτσι δεν μπορούσαν να τον δουν. Μόλις μπήκαμε μέσα, κλείνει προσεκτικά την πόρτα και, αφού με κοίταξε καλά για λίγο, με ρωτά μ' έναν αρκετά σκληρό τόνο και ύφος – αυτή τη σκληρότητα θα τη διατηρήσει ως το τέλος – με ρωτά, λέω, αν είναι αλήθεια πως δεν με γάμησαν ποτέ από τον κώλο. Επειδή ήταν μέσα στο ρόλο μου να μην ξέρω μια τέτοια έκφραση, τον έβαλα να μου την επαναλάβει βεβαιώνοντάς τον πως δεν την καταλάβαινα· όταν με τις χειρονομίες του μου έδωσε να καταλάβω τι ήθελε να πει, έτσι που δεν γινόταν πια να μην μπω στο νόημα, του απάντησα μ' ένα ύφος όλο τρόμο και συ-

στολή πως θα με πείραζε πολύ αν ποτέ είχα δοθεί σε τέτοια αίσχη. Τότε μου είπε να βγάλω μόνο τη φούστα μου· εγώ υπάκουσα, αφήνοντας την μπλούζα μου να κρύβει πάντα το μπροστινό μέρος· εκείνος τη σήκωσε από πίσω όσο πιο πολύ μπορούσε κάτω από τον κορσέ μου, αλλά επειδή την ώρα που μ' έγδυνε το μαντίλι που είχα στο λαιμό μου έπεσε και φάνηκε ολόκληρο το στήθος μου, θύμωσε.

— Άει στο διάβολο με τα βυζιά σου! ξεφώνισε. Και ποιος σου γύρεψε βυζιά, μωρή; Να τι δεν μπορώ μ' όλα αυτά τα πλάσματα: αυτή την ξετσιπίωτη μανία να δείχνουν πάντα τα μαντάλια τους.

Έσπευσα να τα σκεπάσω και τον πλησίασα σαν να του ζητούσα να με συγχωρέσει· αλλά βλέποντας πως θα του έδειχνα το μουνί μου με τη στάση που θα έπαιρνα, εξοργίστηκε ακόμα μια φορά:

— Για κάτσε λοιπόν εκεί που σε βάλαν, διάολε! είπε αρπάζοντας τους γοφούς μου και βολεύοντάς με έτσι που να του δείχνω μόνο τον κώλο. Κάτσε έτσι λοιπόν, παλιοσκρόφα! Μήτε το μουνί σου θέλω μήτε τα στήθια σου: εδώ ήρθα για τον κώλο σου.

Την ίδια στιγμή σηκώθηκε και με πήγε στην άκρη του κρεβατιού, όπου με βόλεψε μισοξαπλωμένη μπρούμυτα· ύστερα έκατσε σ' ένα πολύ χαμηλό κάθισμα ανάμεσα στις γάμπες μου και μ' αυτή τη στάση το κεφάλι του ήταν ακριβώς στο ίδιο ύψος με τον κώλο μου. Με λοξοκοιτά ακόμα μια φορά, ύστερα, νομίζοντας πως δεν ήμουν ακόμη καλά έτσι, ξανασηκώνεται και μου βάζει ένα μαξιλάρι κάτω από την κοιλιά μου, οπότε τώρα ο κώλος μου ήταν πιο έξω· ξανακάθεται, εξετάζει, κι όλα αυτά με την ψυχραιμία και το φλέγμα του

ώριμον ελευθέριου. Ύστερα από λίγο βουτά τα δυο μου κωλομέρια, τα ανοίγει, βάζει το στόμα του ανοιχτό πάνω στην τρύπα, το κολλά πάνω της ερμητικά κι αμέσως, σύμφωνα μ' όσα με διέταξαν να κάνω κι επειδή η ανάγκη που είχα ήταν αβάσταχτη, του αμολάω βαθιά μέσα στο λαρύγγι την πιο βουερή πορδή που του χάρισαν ποτέ. Απομακρύνεται μανιασμένος.

— Μα τι είναι αυτά, μωρή ξετσιώπητη, μου λέει, τολμάς να κλάνεις μες στο στόμα μου;

Και το ξαναχώνει αμέσως πάνω στην τρύπα.

— Μάλιστα, κύριε, του λέω αμολώντας ένα δεύτερο φύσημα, έτσι φέρομαι σ' όσους μου φιλάνε τον κώλο.

— Ωραία! Κλάσε, κλάσε λοιπόν, μαργιόλα μου! Αφού δεν μπορείς να βαστηχτείς, κλάσε όσο θες κι όσο σου βαστά.

Απ' αυτή τη στιγμή δεν κρατιέμαι πια· τίποτα δεν μπορεί να εκφράσει την ανάγκη που μου ήρθε ν' αμολάω αέρια ύστερα από το φάρμακο που πήρα· ο άνθρωπος μας, ξελιγωμένος, πότε τα ρουφά με το στόμα και πότε με τη μύτη. Αφού πέρασε έτσι ένα τέταρτο, ξαπλώνει επιτέλους σ' έναν καναπέ, με τραβά πάνω του με τα κωλομέρια μου πάντα πάνω στη μύτη του και με διατάζει να του τραβήξω μαλακία· τινάζω μια πλαδαρή πούτσα, ούτε πιο μεγάλη ούτε πιο χοντρή από ένα δάχτυλο· από το πολύ πασπάτεμα και τις τόσες κλανιές, το μαραφέτι τουρλώνεται επιτέλους. Η συμπεριφορά του, που είναι πιο σκληρή ακόμη, προσηγά την έξαψη της ηδονής του ανθρώπου μας αλλά και την κρίσιμη στιγμή της. Τώρα είναι η γλώσσα του που προκαλεί τις πορδές μου· αυτή πάει και χώνεται βαθιά μέσα στον πρωκτό μου, σαν να

Ήθελε να προκαλέσει τα αέρια, πάνω της θέλει να τ' απλώσω, παραλογίζεται, δεν ξέρει τι κάνει, εγώ το καταλαβαίνω και το τόσο θα παλιομαραφέτι του ποτίζει άδοξα τα δάχτυλά μου με επτά-οχτώ σταγόνες από ένα σπέρμα διάφανο και καστανωπό που τον συνεφέρουν επιτέλους. Αλλά επειδή η θηριωδία του και υποδαύλιζε την παρεκτροπή και την αναπλήρωσε αμέσως, μόλις που πρόλαβα να συγυριστώ. Με κατσάδιαζε, μουρμούριζε βραιοιές, με δυο λόγια έβλεπα μπροστά μου πόσο απαίσια είναι η διαστροφή αφού ικανοποιήσει το πάθος της, αλλά και πόσο απερίσκεπτη η αγένεια όταν επιζητά να εκδικηθεί με την περιφρόνηση το αντικείμενο της λατρείας που ξεγέλασε τις αισθήσεις· κι όλα αυτά γίνονται μόλις σβήσει η λάμψη του πάθους.

— Ιδού ένας άντρας που τον προτιμώ περισσότερο από τους άλλους, είτε ο επίσκοπος... Μήπως ξέρετε αν είχε την άλλη μέρα τη μικρούλα δεκαεξάχρονη πρωτάρα του;

— Μάλιστα, Σεβασμιότατέ μου, την είχε· και την παράλλη μέρα μια παρθένα δεκαπέντε ετών, ακόμα πιο όμορφη. Επειδή λίγοι πλήρωναν τόσο καλά, λίγοι έβρισκαν, σαν κι αυτόν, μια τέτοια εξυπηρέτηση.

Κι επειδή αυτό το πάθος είχε εξάψει τη φαντασία τους που ήταν συνηθισμένη σε τέτοιου είδους ασωτίες, θυμίζοντάς τους μια ιδιοτροπία που λάτρευαν όλοι τους, δεν ήθελαν να περιμένουν άλλο πια για να τη ζήσουν. Ο καθένας τους συγκόμισε ό,τι μπόρεσε από δω κι από κει. Ήρθε η ώρα του φαγητού· το συνδύασαν με σχεδόν όλα τα αίσχη που τους είχαν περι-

γραφεί· ο δούκας μέθυσε την Τερέζα και την έβαλε να ξεράσει μέσα στο στόμα του· ο Ντυρσέ έβαλε όλο το χαρέμι να κλάσει και ρούφηξε πάνω από εξήντα πορδές εκείνο το βράδυ. Όσο για τον Κυρβάλ, που επινοούσε κάθε λογής παραξενιές, είπε πως ήθελε να ριχτεί στα όργια μόνος του· πήγε και κλείστηκε στο μπουντουάρ μαζί με τη Φανσόν, τη Μαρία, την Ντεγκράνζ και τριάντα μπουκάλια σαμπάνιες. Πιο ύστερα χρειάστηκε να τους πάρουν από κει μέσα σηκωτούς και τους τέσσερις: τους βρήκαν να κολλυμπάνε μέσα σ' ένα σωρό μαγαρισιές και τον πρόεδρο να κοιμάται με το στόμα του κολλητό πάνω στο στόμα της Ντεγκράνζ, που συνέχιζε να ξερνά. Οι άλλοι τρεις φίλοι είχαν κάνει σχεδόν άλλα τόσα με τον ίδιο ή διαφορετικό τρόπο· πέρασαν επίσης την ώρα των οργίων τους πίνοντας. Είχαν μεθύσει τα τεκνά τους και τα ανάγκασαν να ξεράσουν, έβαλαν τα κοριτσάκια να κλάσουνε, κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο έκαναν· και χωρίς την Ντυκλό, που είχε διατηρήσει την ψυχραιμία της, που νοικοκύρευε τα πάντα και τους έβαλε να κοιμηθούν, δεν είναι καθόλου απίθανο να τους έβρισκε η ροδοδάχτυλη αυγή, μισανόγοντας τις πύλες των ανακτόρων του Απόλλωνα, βουτηγμένους μέσα στη μαγαρισιά, πιο πολύ σαν γουρύνια παρά σαν ανθρώπους.

Μη θέλοντας τίποτα άλλο παρά να ξεκουραστούν, ο καθένας τους κοιμήθηκε μόνος για ν' αναλάβει στους κόλπους του Μορφέα λίγες δυνάμεις για την άλλη μέρα.

Έβδομη μέρα

Οι φίλοι δεν φρόντιζαν πια να παίρνουν μέρος κάθε πρωί, για μια ώρα, στα μαθήματα της Ντυκλό. Αποκαμωμένοι από τις νυχτερινές απολαύσεις και για να μη χάνουν σ' αυτά τα γυμνάσια το ψωλόχυμά τους τόσο πρωί, συμφώνησαν να τους αναπληρώνουν οι γαμιάδες, ένας κάθε μέρα· έκριναν πως αυτή η τελετή τους παρέλυε πολύ νωρίς με τις ηδονές της και τα τόσα πρόσωπα, και πως συμφέρον τους ήταν να φυλάγονται για αργότερα.

Η επιθεώρηση είχε τελειώσει· ένα κορίτσι δεν είχε ακόμη τιμωρηθεί για να μπορέσουν να τιμωρήσουν και τα οχτώ: ήταν η όμορφη και χαριτωμένη Σοφία, συνηθισμένη να σέβεται όλα της τα καθήκοντα. Όσο γελοία κι αν τα θεωρούσε, τα σεβόταν ωστόσο· αλλά ο Ντυρσέ, που είχε προειδοποιήσει τη βάγια της, τη Λουιζόν, κατάφερε θαυμάσια να την ξεγελάσει κι έτσι έγραψαν και το δικό της όνομα στο μοιραίο ποινολόγιο επειδή την τσάκωσαν να σφάλλει. Εξέτασαν επίσης από κοντά τη γλυκιά Αλίν και την έκριναν επίσης ένοχη· μ' αυτό τον τρόπο βρέθηκαν να είναι γραμμένα στον κατάλογο της βραδιάς τα οχτώ κορίτσια, δύο από τις γυναίκες τους και τέσσερα αγόρια.

Αφού έγιναν όλα αυτά, δεν είχαν στο νου τους παρά ν' ασχοληθούν με το γάμο που θα λάμπραινε τη γιορτή και θα έκλεινε τη μέρα· ο σεβασμιότατος φόρεσε τ' αρχιερατικά του άμφια και πήγαν όλοι τους στο ιερό. Ο δούκας, που παράστανε τον πατέρα της νύφης, και ο Κυρβάλ, που είχε το ρόλο του πατέρα του γαμπρού, οδήγησαν εκεί ο ένας τη Μισέτ και ο άλλος τον Ζιτόν. Και τα δύο παιδιά ήταν εξαισία στολισμένα με επίσημο ένδυμα, αλλά αντίθετα από το κανονικό: δηλαδή το αγόρι ντύθηκε κορίτσι και το κορίτσι αγόρι. Είμαστε δυστυχώς αναγκασμένοι από τη σειρά που ορίσαμε σ' αυτή την ιστορία να καθυστερήσουμε για λίγο ακόμη την ευχαρίστηση που οπωσδήποτε θα δοκιμάζατε αν μαθαίνατε τις λεπτομέρειες της θρησκευτικής αυτής τελετής· αλλά δεν θ' αργήσει η στιγμή που θα μπορέσουμε να σας τις αποκαλύψουμε.

Πέρασαν στο σαλόνι, κι εκεί, περιμένοντας την ώρα του φαγητού, οι τέσσερις ελευθέριοι, κλεισμένοι μόνοι με το χαριτωμένο αυτό ζευγαράκι, έγδυσαν τα παιδιά και τα ανάγκασαν να κάνουν μεταξύ τους όσα από τη γαμήλια τελετή επέτρεπε η ηλικία τους, εμποδίζοντας μόνο το πέος του αγοριού να μπει μέσα στο αιδοίο της κοπελίτσας· κι όμως ήταν κάτι που θα μπορούσε να γίνει, αφού το αγόρι είχε καυλώσει μια χαρά· κι όμως δεν το επέτρεψαν αυτό, για να μη θίξει τίποτα έναν ανθό που προοριζόταν για άλλες χρήσεις. Αλλά κατά τα άλλα άφησαν τα παιδιά ν' αγγίζονται και να χαϊδεύονται: η νεαρή Μισέτ έκανε το μικρό της σύζυγο να εκσπερματώσει, και ο Ζιτόν, με τη βοήθεια των κυριών του, μαλάκισε θαυμάσια

τη γυναικούλα του. Ωστόσο και τα δύο τους άρχισαν να αισθάνονται με το παραπάνω τη σκλαβιά που τα έζωνε και που εμπόδιζε να ξυπνήσει μέσα στην καρδούλα τους η ηδονή, έστω κι αυτή που τους επέτρεπε η ηλικία τους.

Δείπνησαν· ο γαμπρός και η νύφη πήραν μέρος στο φαγοπότι, αλλά την ώρα του καφέ η φαντασία των μεγάλων είχε ανάψει βλέποντας το ζευγαράκι· τα ήθελαν γυμνά τα παιδιά, όπως ήταν κιόλας ο Ζελαμίρ, ο Ερωτιδέας, η Ροζέτα και η Κολόμπα, που σέρβιραν τον καφέ εκείνη τη μέρα. Κι επειδή το γαμήσι ανάμεσα στα μπούτια είχε γίνει της μόδας κάθε τέτοια ώρα, ο Κυρβάλ άρπαξε το γαμπρό, ο δούκας τη νύφη κι έχωσαν το μαραφέτι τους εκεί μέσα. Ο επίσκοπος από τη στιγμή που έφεραν τον καφέ είχε λυσοάξει με το χαριτωμένο κώλο του Ζελαμίρ· τον έγλειψε, του ζητούσε πορδές και τον απαύτωσε σε λίγο με τον ίδιο τρόπο, ενώ ο Ντυρσέ έκανε τις εκλεκτές του μουρνταριές με το χαριτωμένο κώλο του Ερωτιδέα. Οι δυο πιο σπουδαίοι παλικαράδες μας δεν έχυσαν καθόλου και, αφού άρπαξαν ύστερα από λίγο ο ένας τη Ροζέτα και ο άλλος την Κολόμπα, τις απαύτωσαν από πίσω κι ανάμεσα στα μπούτια, όπως είχαν κάνει πριν από λίγο με τη Μισέτ και τον Ζιτόν, διατάζοντας τα χαριτωμένα αυτά παιδιά να τους μαλακίσουν με τα όμορφα χεράκια τους –και σύμφωνα με τις οδηγίες που τους είχαν δώσει– τα τερατώδη κεφάλια της πούτσας τους που ξεχώριζαν από κάτω, και συνάμα οι ελευθέριοι πασπάτευαν με όλη τους την άνεση τις δροσερές και νόστιμες κωλοτροπούλες τους. Ωστόσο δεν έχυσαν καθόλου· ήξεραν πως τους περι-

μεναν άλλες νοστιμιές για το βράδυ και κρατήθηκαν. Απ' αυτή τη στιγμή τα δικαιώματα του μικρού ζευγαριού καταργήθηκαν κι ο γάμος τους, αν και έγινε με όλους τους τύπους, κατάντησε ένα παιχνίδι. Και τα δύο παιδιά πήραν τη θέση τους στις τετράδες τους και πήγαν όλοι ν' ακούσουν την Ντυκλό που συνέχισε την ιστορία της:

Εάν συμφωνείτε, κύριοι, θ' αρχίσω τις σημερινές μου ιστορίες μ' έναν άνθρωπο που είχε τα ίδια γούστα με το χτεσινοβραδινό μου ήρωα. Ήταν ένας δικαστικός, εξήντα περίπου ετών, που εκτός από τις άλλες του παραξενιές δεν ήθελε παρά γυναίκες πιο μεγάλες του. Η Γκερέν τού έδωσε μια γριά ματρόνα, φίλη της· οι ρυτιδωμένοι γλουτοί της δεν θύμιζαν παρά παλιωμένη μεμβράνη απ' αυτές που χρησιμοποιούν για να μένει φρέσκος ο καπνός. Κι όμως αυτό ήταν το πρόσωπο που θα τιμούσε ο ελευθέριός μας. Γονατίζει μπροστά σ' αυτό τον καταζαρωμένο κώλο και τον φιλά με πάθος· του κλάνει η γριά στη μούρη, αυτός λιώνει, ανοίγει το στόμα του, οι πορδές συνεχίζονται κι η γλώσσα του αναζητά με έξαψη τα αέρια που ξεφεύγουν τόσο απαλά. Ωστόσο δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο παραλήρημα όπου τον παρασύρει μια τέτοια διαδικασία. Βγάζει έξω ένα γέρικο μικρό πέος, χλομό και ζαρωμένο σαν τη θεά που προσκυνά.

— Α, για κλάσε λοιπόν, κλάσε μου, αγαπούλα μου! Ξεφωνίζει ενώ μαλακίζεται με όλη του τη δύναμη. Κλάσε, καρδούλα μου! Μόνο από τις δικές σου τις κλανιές περιμένω να χορτάσει αυτό το σκουριασμένο μαραφέτι.

Η ματρόνα ξαναρχίζει πιο δυνατά και ο ελευθέριος, μεθυσμένος από ηδονή, χάνει ανάμεσα στα πόδια της θεάς του δυο-τρεις δόλιες στάλες σπέρμα που του χαρίζουν και όλη την έκσταση που δοκιμάζει.

Τι τρομερές συνέπειες έχει ένα τέτοιο παράδειγμα! Ποιος θα το πίστευε; Την ίδια στιγμή και σαν να είχαν μείνει σύμφωνοι, οι τέσσερις ελευθέριοι καλούν κοντά τους τη βάγια από κάθε τετράδα. Αρπάζουν τους γέρικους κι απαίσιους κώλους τους, παρακαλάνε για κλανιές, τις ρουφάνε και είναι έτοιμοι να γευτούν την ευτυχία του δικαστικού, αλλά κρατιούνται γιατί έρχονται στο νου τους οι απολαύσεις που τους περιμένουν την ώρα των οργίων· δεν συνεχίζουν λοιπόν, διώχνει ο καθένας την Αφροδίτη του και η Ντυκλό συνεχίζει:

Δεν θα επιμείνω πολύ στην επόμενη παραξενιά, κύριοι, λέει η αξιαγάπητη αυτή κοπέλα· ξέρω πως έχει λίγους θιασώτες μεταξύ σας· αλλά μ' έχετε διατάξει να σας λέω τα πάντα και γι' αυτό υπακούω. Ένας πολύ νέος άντρας, με πολύ ωραίο πρόσωπο, είχε την ιδιοτροπία να γλείφει το μουνί μου όταν είχα την περίοδό μου. Ήμουν ξαπλωμένη ανάσκελα με τα πόδια ανοιχτά· εκείνος γονατιστός μπροστά μου με πιπιλούσε, ανασηκώνοντας τη μέση μου με τα δυο του χέρια για να είναι πιο κοντά στο μουνί. Κατάπιε και το χύμα μου και το αίμα· τα κατάφερε τόσο έξυπνα και ήταν τόσο όμορφος που πάντα έχυνα. Εκείνος μαλακιζόταν, ήταν στα ουράνια, έδειχνε σαν να μην υπήρχε τίποτ' άλλο στον κόσμο που να του χάριζε τόση

απόλαυση· η πιο ζεστή και ορμητική εκσπερμάτωση που ακολούθησε, ενώ συνέχιζε πάντα τη δουλειά του, ήρθε σύντομα να με πείσει για την ηδονή που δοκίμασε. Την άλλη μέρα είδε την Αυγή, λίγο αργότερα την αδελφή μου, και μέσα σ' ένα μήνα μάς επιθεώρησε όλες· κι ύστερα πήγε και συνέχισε, τα ίδια σίγουρα, σ' όλα τ' άλλα μπουρδέλα του Παρισιού.

Αλλά νομίζω πως θα συμφωνήσετε, κύριοι, πως αυτή η ιδιοτροπία δεν είναι ωστόσο πιο περίεργη από μια άλλη που είχε ένας παλιός φίλος της Γκερέν και τον οποίο για πολύ καιρό είχε εξυπηρετήσει· μας βεβαίωνε αυτή πως απόλαυσή του ήταν να τρώει νεκρά πρόωρα έμβρυα ή αποβολές. Τον ειδοποιούσαν κάθε φορά που μια κοπέλα βρισκόταν σ' αυτή την κατάσταση· έτρεχε αμέσως να τη βρει και κατάπινε το έμβρυο λιώνοντας από ηδονή.

— Τον γνώρισα αυτό τον άνθρωπο, είτε ο Κυρβάλ, δεν υπήρχε τίποτα πιο βέβαιο στον κόσμο από τη ζωή του και τα γούστα του.

— Έστω, είπε ο επίσκοπος· αλλά αυτό που είναι εξίσου σίγουρο όσο ο άνθρωπός σας είναι πως δεν θα τον μιμηθώ.

— Και γιατί όλα αυτά; ρώτησε ο Κυρβάλ. Είμαι πεπεισμένος πως κι έτσι μπορεί κανείς να εκσπερματώσει· κι αν η Κονστάνς με αφήσει να κάνω κάτι τέτοιο, αφού λένε πως είναι έγκυος, της υπόσχομαι να φέρω στον κόσμο το αξιότιμο τέκνο της πριν την ώρα του και να το μασουλήσω σαν σαρδέλα.

— Ω, είναι πασίγνωστη η απέχθειά σας για τις έγκυες, απάντησε η Κονστάνς. Ξέρουμε καλά πως

ξεφορτωθήκατε τη μητέρα της Αδελαιΐδας μόνο και μόνο επειδή έμεινε έγκυος για δεύτερη φορά, κι ας προσέχει η Ιουλία, αν με πιστεύει.

— Είναι πράγματι βέβαιο, είτε ο πρόεδρος, πως δεν μου αρέσουν οι απόγονοι· κι όταν αυτό το κτήνος είναι τούμπανο, μου εμπνέει μια τρομερή αηδία· αλλά αν φαντάζεστε πως σκότωσα τη γυναίκα μου γι' αυτόν το λόγο, πέφτετε έξω. Τέτοιο παλιοθήλυκο που είσαι, να ξέρεις πως δεν μου χρειάζεται αφορμή για να σκοτώσω μια γυναίκα και προπάντων μια γελάδα σαν εσένα, που σίγουρα θα την εμπόδιζα να γεννήσει το μοσχάρι της αν ήταν δικιά μου.

Η Κονστάνς και η Αδελαιΐδα άρχισαν να κλαίνε και αυτή η στιχομυθία άρχισε ν' αποκαλύπτει το κρυφό μίσος που ένιωθε ο πρόεδρος για τη χαριτωμένη σύζυγο του δούκα· αυτός πια, μη θέλοντας καν να την υπερασπίσει σ' αυτή τη συζήτηση, απάντησε στον Κυρβάλ πως έπρεπε να ξέρει καλά πως ούτε σ' αυτόν άρεσαν οι απόγονοι και πως, αν και η Κονστάνς ήταν έγκυος, δεν είχε ακόμη γεννήσει. Σ' αυτό το σημείο τα δάκρυα της Κονστάνς κύλησαν πιο άφθονα ακόμη· ήταν πάνω στον καναπέ με τον πατέρα της, τον Ντυρσέ, ο οποίος για μόνη παρηγοριά τής είπε πως, αν δεν το βούλωνε στο λεφτό, θα την πετούσε έξω με κλοτσιές στον κώλο παρ' όλη της την κατάσταση. Η δύστυχη γυναίκα έχυσε πάνω στην πονεμένη της καρδιά τα δάκρυα για τα οποία την κάκιζαν και αρκέστηκε να πει:

— Αλίμονο, Θεέ μου! Είμαι πολύ δυστυχισμένη, αλλά αυτή είναι η μοίρα μου και πρέπει να την υπομείνω.

Η Αδελαΐδα, που έλιωνε στα δάκρυα και που ο δούκας, έχοντάς τη δίπλα του στον καναπέ, δεν έπαυε να την πειράζει για να κλαίει ακόμη περισσότερο, μπόρεσε στο τέλος να στεγνώσει τα δάκρυά της· αφού τέλειωσε αυτή η κάπως τραγική σκηνή, αν και τόσο απολαυστική για την κακούργα ψυχή των ακόλαστων αυτών ανθρώπων, η Ντυκλό συνέχισε με αυτά τα λόγια:

Υπήρχε στο σπίτι της Γκερέν ένα δωμάτιο κατασκευασμένο αρκετά έξυπνα και που δεν χρησίμευε παρά για έναν μόνο άνθρωπο. Είχε ένα διπλό ταβάνι κι αυτός ο αρκετά χαμηλός ημιώροφος όπου μόνο ξαπλωμένος χωρούσε κανείς χρησίμευε για να βολεύεται εκεί ένας αλλόκοτος πράγματι ελευθέριος για να του ικανοποιούν το πάθος του. Κλεινόταν κάτω από μια τρύπα που άνοιγαν στο πάνω δωμάτιο. Η κοπέλα που κλεινόταν μ' αυτό τον άνθρωπο δεν είχε άλλη ασχολία παρά να του τραβά μαλακία κι εγώ, από πάνω, έπρεπε να κάνω τα ίδια σ' έναν άλλο τύπο. Η τρύπα, που δεν φαινόταν καλά, βρισκόταν εκεί τάχατες από κάποια αμέλεια, κι εγώ, για να μη λερωθεί το πάτωμα, έπρεπε, ενώ πασπάτευα τον ανθρώπό μου, να έχω το νου μου να πέσει το ψωλόχυμά του μέσα στην τρύπα και συνεπώς στο πρόσωπο του άλλου που βρισκόταν ακριβώς από κάτω. Όλα ήταν καμωμένα με τέτοια τέχνη ώστε τίποτα δεν φαινόταν και η επιχείρηση γινόταν θαυμάσια. Τη στιγμή που έπεφτε πάνω στη μύτη του πελάτη μου το ψωλόχυμα εκείνου που μαλάκιζα από πάνω, συντόνιζε κι αυτός το δικό του κι έτσι όλα τέλειωναν.

Ωστόσο η γριά για την οποία σας μίλησα πριν από λίγο ξαναφάνηκε, αλλά είχε να κάνει μ' έναν άλλο λεβέντη. Αυτός, σαραντάρης περίπου, την έγδυσε κι ύστερα την έγλειψε σ' όλες τις τρύπες του γέρικου κουφαριού της· κώλο, μουνί, στόμα, ρουθούνια, μασχάλες, αυτιά· τίποτα δεν ξέχασε ο απαίσιος και σε κάθε γλείψιμο κατάπινε ό,τι περιμάζευε. Δεν αρκέστηκε σ' αυτά· την έβαλε να μασήσει κομμάτια από πάστες και τα κατάπιε αμέσως μέσα από το στόμα της αφού τα έλιωσε· την έβαλε να κρατήσει πολλή ώρα μέσα στο στόμα της γουλιές από κρασί, να πλύνει το στόμα της, να κάνει γαργάρα κι ύστερα το ρούφηξε· και η πούτσα του όλη αυτή την ώρα ήταν τόσο τρομερά καυλωμένη που το ψωλόχυμα έδειχνε έτοιμο να ξεφύγει χωρίς καν να χρειάζεται να το προκαλέσει. Τέλος, αισθάνθηκε να του φεύγει και ξαναχυμώντας πάνω στη γριά τής έχωσε όλη σχεδόν τη γλώσσα του μέσα στην κωλότρυπα της κι έχυσε σαν μανιασμένος.

— Ε, διάολε, είπε ο Κυρβάλ, μα πρέπει να είναι κάποια νέα κι όμορφη για να χύσουμε; Ακόμη μια φορά έχω να πω πως μέσα σ' όλες τις απολαύσεις είναι το βρομερό που προκαλεί το χύσιμο: κι όσο πιο βρομερή είναι η απόλαυση, τόσο πιο ηδονικά χύνεις.

— Είναι τα άλατα, είπε ο Ντυρσέ, που αναδύονται από το πρόσωπο που εξυπηρετεί την ηδονή μας· αυτά ερεθίζουν τα ένστικτά μας και τα ξυπνούν· κι όμως, ποιος αμφιβάλλει πως ό,τι είναι γέρικο, βρόμικο ή μυρίζει άσχημα δεν έχει και περισσότερα άλατα και συνεπώς διεγείρει περισσότερο και καθορίζει την εκσπερμάτωσή μας;

Συζήτησαν για λίγο ακόμη αυτή την άποψη, κι επειδή τους περίμενε πολλή δουλειά μετά το βραδινό φαγητό, διέταξαν να τους σερβίρουν κάπως νωρίτερα· την ώρα του φρούτου τα κορίτσια που είχαν τιμωρηθεί για να εξιλεώσουν τις αμαρτίες τους ξαναήρθαν στο σαλόνι, όπου έπρεπε να πληρώσουν γι' αυτές, μαζί με τα τέσσερα αγόρια και τις δυο συζύγους που είχαν κι αυτές καταδικαστεί· έτσι είχαμε δεκατέσσερα θύματα, δηλαδή: τις οχτώ γνωστές κοπέλες, την Αδελαΐδα, την Αλίν και τα τέσσερα αγόρια, τον Νάρκισσο, τον Ερωτιδέα, τον Ζελαμίρ και τον Ζιτόν. Οι φίλοι μας, μεθυσμένοι κιόλας από την ιδέα της ηδονής που θα τους χάριζαν τα ιδιόρρυθμα γούστα τους, παραζαλίστηκαν με τα άφθονα κρασιά και λικέρ· σηκώθηκαν από το τραπέζι και πέρασαν στο σαλόνι όπου τους περίμεναν τα θύματά τους, αλλά σε τέτοια κατάσταση μέθης, παροξυσμού και ασέλγειας που δεν υπάρχει σίγουρα άνθρωπος που θα ήθελε να βρίσκεται στη θέση των δύστυχων αυτών ενόχων.

Αυτοί μόνο έπρεπε να παρευρίσκονται στα όργια εκείνη τη μέρα και οι τέσσερις γριές για να τους υπηρετούν. Όλα τα θύματα ήταν γυμνά, έτρεμαν, έκλαιγαν, περίμεναν τη μοίρα τους: σε μια στιγμή ο πρόεδρος, καθισμένος σε μια πολυθρόνα, ζήτησε από τον Ντυρσέ το όνομα και το παράπτωμα κάθε προσώπου. Ο Ντυρσέ, μεθυσμένος όσο κι ο συνάδελφός του, πήρε το ποινολόγιο και θέλησε να διαβάσει, αλλά όλα θόλωναν μπροστά του και, αφού δεν μπορούσε να συνεχίσει, τον αναπλήρωσε ο επίσκοπος· αν κι εξίσου μεθυσμένος, αλλά αντέχοντας καλύτερα στο

κρασί, διάβασε δυνατά ένα-ένα τα ονόματα των ενόχων και τα παραπτώματά τους· αμέσως ο πρόεδρος επέβαλλε μια τιμωρία ανάλογη με τις δυνάμεις και την ηλικία του παραβάτη, ωστόσο όμως πάντα πολύ σκληρή. Αφού τέλειωσε αυτή η τελετή, άρχισε η τιμωρία. Είναι μεγάλη η απελπισία μας γιατί η σειρά που ορίσαμε στη διήγηση αυτή μας εμποδίζει να περιγράψουμε εδώ τις ακόλαστες ποινές που επέβαλαν, αλλά σας παρακαλούμε να μη μας κρατήσετε κακία γι' αυτό. Καταλαβαίνετε, σαν και μας, πόσο αδύνατο μας είναι να σας ικανοποιήσουμε αυτή τη στιγμή· να είστε βέβαιοι πως δεν θα χάσετε τίποτα απ' όλα αυτά.

Η τελετή κράτησε πάρα πολύ: έπρεπε να τιμωρήσουν δεκατέσσερα πρόσωπα και συνδύαζαν με τις τιμωρίες πολλά άλλα διασκεδαστικά επεισόδια. Δίχως άλλο όλα ήταν πολύ απολαυστικά, αφού τα τέσσερα καθάρματα έχυσαν και αποσύρθηκαν τόσο αποκαμωμένα, τόσο μεθυσμένα και από τα κρασιά και από τις απολαύσεις που, αν δεν τους βοηθούσαν οι τέσσερις γαμιάδες που ήρθαν να τους πάρουν, δεν θα έφταναν στα διαμερίσματα τους όπου, παρ' όλα όσα είχαν κάνει, τους περίμεναν κι άλλες ακολασίες.

Ο δούκας, που έπρεπε να έχει το βράδυ την Αδελαΐδα στο κρεβάτι του, δεν την ήθελε μαζί του. Ήταν μια από τους ενόχους και την είχε τιμωρήσει μάλιστα τόσο καλά! Είχε χάσει όλο του το ψωλόχυμα για να την τιμήσει και δεν τη χρειαζόταν καθόλου πια· την έβαλε να ξαπλώσει χάμω σ' ένα στρώμα και έδωσε τη θέση της στην Ντυκλό, που ποτέ άλλοτε δεν χάριζε την εύνοιά του όσο εκείνο το βράδυ.

Όγδοη μέρα

Επειδή τα παραδείγματα της προηγούμενης μέρας είχαν κάνει βαθιά εντύπωση, δεν βρήκαν οι άρχοντες ούτε μπόρεσαν να βρουν κανέναν που να έχει φταιξει. Τα μαθήματα αυνανισμού συνεχίστηκαν με τους γαμιάδες, κι επειδή δεν έγινε τίποτα το αξιοσημείωτο ως την ώρα του καφέ, θ' αρχίσουμε τη μέρα μας απ' αυτό το σημείο. Τον σέρβιραν η Αυγουστίνα, η Ζελμίρα, ο Νάρκισσος κι ο Ζέφυρος. Το γαμήσι στα μπούτια ξανάρχισε· ο Κυρβάλ άρπαξε τη Ζελμίρα και ο δούκας την Αυγουστίνα, κι αφού καμάρωσαν και φίλησαν τους όμορφους γλουτούς τους, που κι εγώ δεν ξέρω γιατί είχαν εκείνη τη μέρα τόση χάρη και γοητεία, κάτι το ροδαλό που δεν είχαν προσέξει ποτέ άλλοτε, αφού λοιπόν οι ελευθέριοί μας φίλησαν και χάιδεψαν με το παραπάνω τα χαριτωμένα αυτά κωλάκια, διέταξαν κλανιές. Ο επίσκοπος, που κρατούσε τον Νάρκισσο, τον είχε κιόλας καταφέρει, ενώ άκουγες τις πορδές που αμολούσε ο Ζέφυρος στο στόμα του Ντυρσέ – γιατί να μην τους μιμηθούν κι οι άλλοι; Η Ζελμίρα τα κατάφερε, αλλά όσο και να δοκίμαζε η Αυγουστίνα, όσο και να προσπαθούσε, όσο και να την απειλούσε ο δούκας για όσα την

περίμεναν το άλλο Σάββατο, ακριβώς όπως και το προηγούμενο, δεν βγήκε τίποτα και η καημενούλα είχε αρχίσει κιόλας να κλαίει, όταν επιτέλους μια κουφοπορδή ήρθε να τον ικανοποιήσει. Τη ρούφηξε κι ευχαριστημένος απ' αυτό το δείγμα υποταγής της όμορφης παιδούλας που αγαπούσε αρκετά, της έχωσε το πελώριο μαραφέτι του μέσα στα μπούτια και τραβώντας το έξω τη στιγμή που άρχισε να χύνει, της πότισε και τα δύο της κωλομέρια. Τα ίδια είχε κάνει κι ο Κυρβάλ με τη Ζελμίρα, ενώ ο επίσκοπος και ο Ντυρσέ περιορίστηκαν σε κάτι παιχνίδια. Κι αφού πήραν έναν υπνάκο, πέρασαν στο σαλόνι όπου η ωραία Ντυκλό, φορώντας εκείνη τη μέρα ό,τι θα μπορούσε να κρύψει καλύτερα την ηλικία της, φάνταζε πράγματι ωραία κάτω από τα φώτα, τόσο μάλιστα που οι ελευθέριοί μας, ξαναμμένοι από τη θωριά της, δεν ήθελαν να την αφήσουν να συνεχίσει, εκεί ψηλά στο θρόνο της, παρά μόνο αν έδειχνε τους γλουτούς της στην ομήγυρη.

– Πράγματι, έχει ωραίο κώλο, είτε ο Κυρβάλ.

– Και καλό, φίλε μου, είτε ο Ντυρσέ· σ' το υπογράφω πως λίγους είδα να τον ξεπερνάνε.

Κι αφού τέλειωσαν τα παινέματα, η ηρωίδα μας κατέβασε τη φούστα της, έκατσε και ξανάπιασε την αφήγησή της, έτσι όπως θα τη διαβάσετε αν κάνετε τον κόπο να συνεχίσετε· δεν έχουμε άλλη συμβουλή να σας δώσουμε αν ο νους σας είναι στις απολαύσεις.

Μια σκέψη κι ένα γεγονός στάθηκαν αφορμή, κύριοι, για να περάσω σ' ένα άλλο πεδίο μάχης. Η σκέψη είναι αρκετά απλή: την προκάλεσε η δύσκολη οικονο-

μική μου κατάσταση. Εδώ κι εννιά χρόνια που έμενα στο σπίτι της κυρίας Γκερέν, χωρίς να έχω πολλά έξοδα, δεν μπορούσα να εξοικονομήσω ούτε εκατό λουδοβίκεια. Αυτή η γυναίκα, τρομερά επιδέξια και ξέροντας θαυμάσια ποιο είναι το συμφέρον της, έβρισκε πάντα τον τρόπο να κρατά για λογαριασμό της τα δυο τρίτα από τις εισπράξεις και να επιβάλλει σημαντικές κρατήσεις στα υπόλοιπα. Αυτά τα τερτίπια δεν μου πολυάρεσαν, κι επειδή με θερμοπαρακαλούσε μια άλλη ματρόνα, Φουρνιέ την έλεγαν, να πάω να μείνω μαζί της, ξέροντας πως αυτή η Φουρνιέ δεχόταν στο σπίτι της κάτι γεροπαραλυμένους πιο καλοστεκούμενους κι ακόμη πιο πλούσιους από τους πελάτες της Γκερέν, πήρα την απόφαση να ξεκόψω από το σπίτι αυτηνής και να πάω στην άλλη. Το γεγονός όμως που με βοήθησε να το αποφασίσω ήταν που έχασα την αδελφή μου· ήμουν πάρα πολύ δεμένη μαζί της και δεν μπόρεσα να μείνω παραπάνω μέσα σ' ένα σπίτι όπου τα πάντα μού τη θύμιζαν χωρίς να την ξαναβρίσκω.

Εδώ κι έξι μήνες περίπου η αγαπημένη μου αδελφούλα δεχόταν κάποιον ψηλό άντρα, ξερακιανό και μαυριδερό, που δεν μ' άρεσε καθόλου η όψη του. Κλείνονταν κι οι δυο τους μέσα και ούτε που ήξερα τι έκαναν, γιατί ποτέ της η αδελφή μου δεν θέλησε να μου το πει, ούτε και πήγαιναν στη γωνιά όπου θα μπορούσα να τους βλέπω. Όπως και να 'ναι, έρχεται μια ωραία πρωιά η αδελφή μου στο δωμάτιό μου, με αγκαλιάζει και μου λέει πως βρήκε την τύχη της, πως θα τη συντηρεί αυτός ο ψηλός άντρας που εγώ δεν τον μπορούσα· το μόνο που έμαθα είναι πως χρωστούσε

στα όμορφα κωλομέρια της την καλή της τύχη. Έτσι κι έγινε, μου έδωσε τη διεύθυνσή της, κανόνισε τους λογαριασμούς της με την Γκερέν, μας φίλησε όλες κι έφυγε. Δεν παρέλειψα φυσικά, όπως το φαντάζεστε, να πάω ύστερα από δυο μέρες στη διεύθυνση που μου άφησε, αλλά ούτε που καταλάβαιναν εκεί τι τους έλεγα. Κατάλαβα πια πως την είχαν εξαπατήσει για καλά, γιατί ούτε καν μπορούσα να φανταστώ πως ήθελε να μου στερήσει τη χαρά που ένιωθα όταν την έβλεπα. Όταν παραπονέθηκα στην Γκερέν για όσα έγιναν, είδα πως χαμογελούσε πονηρά και δεν δεχόταν να εξηγηθεί: έβγαλα λοιπόν το συμπέρασμα πως ήταν ανακατεμένη στη μυστηριώδη αυτή περιπέτεια, αλλά και πως δεν ήθελε να την εξιχνιάσω. Όλα αυτά με επηρέασαν και με οδήγησαν στην απόφαση που πήρα: επειδή δεν θα μου δοθεί πια η ευκαιρία να σας μιλήσω για την αγαπημένη μου αδελφούλα, έχω να σας πω, κύριοι, πως, όσο κι αν έφαξα, όσο κι αν κόπιασα για να την ανακαλύψω, στάθηκε αδύνατο να μάθω ποτέ μου τι απέγινε.

— Αυτό πιστεύω κι εγώ, είπε τότε η Ντεγκράνζ, αφού δεν ζούσε πια είκοσι τέσσερις ώρες μετά που χωρίσατε. Δεν σου έλεγε ψέματα, εκείνη η ίδια ξεγελάστηκε: αλλά η Γκερέν τα ήξερε όλα.

— Θεέ και Κύριε! Τι είναι αυτό που μαθαίνω! είπε τότε η Ντυκλό. Αλίμονο! Αν και τη στερήθηκα, ήθελα να πιστεύω πως ζούσε πάντα.

— Άδικα, συνέχισε η Ντεγκράνζ, πάντως δεν σου είχε πει ψέματα τότε: τα όμορφα κωλομέρια της κι ο καταπληκτικά υπέροχος κώλος της είναι που της στοί-

χισαν αυτή την περιπέτεια, κι ας καμάρωνε πως είχε βρει την τύχη της, ενώ δεν αντάμωσε παρά το Χάρο.

— Κι εκείνος ο ψηλός, ο ξερακιανός; ρώτησε η Ντυκλό.

— Δεν ήταν παρά ο μεσολαβητής σ' αυτή την περιπέτεια, δεν δούλευε για λογαριασμό του.

— Αλλά ωστόσο, είτε η Ντυκλό, την έβλεπε τακτικά εδώ κι έξι μήνες.

— Για να την ξεγελάσει, συνέχισε η Ντεγκράνζ· αλλά συνέχισε την ιστορία σου, όλες αυτές οι εξηγήσεις ίσως να κούρασαν αυτούς τους κυρίους· όλη αυτή η ιστορία είναι δικιά μου υπόθεση και θα τους την αναφέρω πιο καλά αργότερα.

— Δεν παρατάς τις συγκινήσεις, Ντυκλό, της είπε κοφτά ο δούκας βλέποντάς τη να συγκρατεί με δυσκολία και χωρίς να το θέλει τα δάκρυά της. Εμείς δεν ξέρουμε εδώ από τέτοιες στεναχώριες κι ο κόσμος να χαλούσε δεν θα μας καιγόταν καρφί. Άσε τα δάκρυα για τους ηλίθιους και τα παιδιά· κι ας μη μολύνουν ποτέ τα μάγουλα μιας γυναίκας μυαλωμένης και που την εκτιμάμε.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια η ηρωίδα μας συγκρατήθηκε και συνέχισε αμέσως την αφήγησή της.

Γι' αυτούς τους δύο λόγους πήρα λοιπόν την απόφαση, κύριοι, να φύγω· κι επειδή η Φουρνιέ μου έδινε μια καλύτερη στέγη, πιο φροντισμένο φαγητό, μια πελατεία πιο ακριβή, αν και πιο δύσκολη, αλλά και μια δίκαιη πάντα μοιρασιά στα κέρδη χωρίς να κρατά τίποτα παραπάνω, δεν δίστασα ούτε στιγμή. Η κυρία Φουρνιέ είχε τότε ένα ολόκληρο σπίτι και πέ-

ντε νέες και όμορφες κοπέλες αποτελούσαν το χαρέμι της· εγώ ήμουν η έκτη. Όπως κι όταν σας μίλησα για τη ζωή μας στο σπίτι της κυρίας Γκερέν, μη σας φανεί παράξενο που δεν θα περιγράψω σ' αυτό το σημείο τις άλλες κοπέλες, παρά μόνο όταν θα έρθει η σειρά τους να μπουν στο χορό.

Από την άλλη μέρα κιόλας μου έδωσαν απασχόληση, γιατί οι πελάτες παίρναν και δίναν στο σπίτι της Φουρνιέ και η κάθε μία από μας δεχόταν πέντ' έξι κάθε μέρα. Αλλά δεν θα σας μιλήσω, όπως έκανα άλλωστε κι ως τώρα, παρά μόνο γι' αυτούς που μπορούν να διεγείρουν την προσοχή σας με τις ιδιορρυθμίες ή τα πικάντικα γούστα τους.

Ο πρώτος άντρας που είδα στη νέα μου διαμονή ήταν δημόσιος λειτουργός, πενήντα περίπου ετών. Μ' έβαλε να γονατίσω με το κεφάλι σκυμμένο πάνω στο κρεβάτι. Βολεύτηκε κι αυτός πάνω στο κρεβάτι, γονάτισε από πάνω μου και έπαιζε το καυλί του μέσα στο στόμα μου, προστάζοντάς με να το κρατώ ορθάνοιχτο. Δεν έχασα ούτε μια στάλα κι ο αλιτήριοις γλεντούσε τρομερά που χτυπιόμουν από την αηδιαστική αυτή γαργάρα και προσπαθούσα να ξεράσω.

Θα προτιμούσα ίσως, κύριοί μου, συνέχισε η Ντυκλό, ν' ακούσετε αμέσως τις τέσσερις παρόμοιες περιπέτειες που έζησα όταν ήμουν ακόμα στο σπίτι της κυρίας Φουρνιέ, έστω κι αν έγιναν σε διαφορετικά διαστήματα. Αυτές οι ιστορίες, το ξέρω, δεν θα δυσαρεστήσουν καθόλου τον κύριο Ντυρσέ και θα μου χρωστά χάρη που θα περιγράψω, στη συνέχεια της βραδιάς, μια προσφιλή του ροπή και στην οποία μάλιστα οφείλω την τιμή της γνωριμίας μας.

— Μπα! είπε ο Ντυρσέ. Θα μου δώσεις και ρόλο μέσα στην ιστορία σου;

— Αν το κρίνετε σωστό, κύριε, απάντησε η Ντυκλό· θα προσέξω μόνο να προειδοποιήσω αυτούς τους κυρίους όταν θα φτάσω στην περίπτωση σας.

— Κι εγώ που ντρέπομαι;... Μα τι λοιπόν! Μπροστά σ' όλες αυτές τις κοπελίτσες θ' αρχίσεις στα καλά καθούμενα να ξεσκεπάζεις όλες μου τις ασωτείες;

Κι αφού γέλασαν όλοι για τον αστείο φόβο του τραπεζίτη, η Ντυκλό συνέχισε μ' αυτά τα λόγια:

Ένας ελευθέριος, ακόμη πιο γέρος και πιο σιχαμένος από τον άλλο που σας είπα προωύτερα, ήρθε να μου δώσει μια δεύτερη παράσταση της ίδιας πάντα μανίας. Μ' έβαλε να ξαπλώσω γυμνή πάνω σ' ένα κρεβάτι, ξάπλωσε πάνω μου με το κεφάλι προς τα κάτω, έβαλε την πούτσα του μέσα στο στόμα μου και τη γλώσσα του μέσα στο μονί μου· και σ' αυτή τη στάση είχε την απαίτηση να του ανταποδώσω τον ηδονικό ερεθισμό που τάχατες μου χάριζε η γλώσσα του. Τον πιπίλιζα όσο μπορούσα καλύτερα. Ήταν η παρθενιά μου γι' αυτόν· έγλειψε, χώθηκε εκεί μέσα και πάσχισε, δίχως άλλο, πιο πολύ για το κέφι του παρά για μένα. Όπως και να 'ναι, δεν ένιωθα τίποτα, ήμουν μάλιστα πανευτυχής που δεν σιχάθηκα όλη αυτή την φρίκη· ύστερα ο ελευθέριος έχυσε· ήταν κάτι που κατά παράκληση της Φουρνιέ, που με είχε προειδοποιήσει για τα πάντα, κάτι, λέω, που προκάλεσα με τον πιο λάγνο τρόπο: έσφιγγα τα χείλια μου, τον πιπιλούσα, ρουφούσα όσο μπορούσα καλύτερα μέσα στο στόμα μου το χυμό του, ενώ περνούσα το χέρι

μου πάνω στον κώλο του για να του γαργαλώ τον πρωκτό· ήταν κάτι που μου ζητούσε να του κάνω και που ο ίδιος επιχειρούσε πάνω μου όσο ήταν δυνατό... Αφού τέλειωσε η δουλειά, ο άνθρωπός μας χάθηκε, αφού βεβαίωσε τη Φουρνιέ πως δεν του είχαν προμηθεύσει ποτέ άλλοτε κοπέλα που να τον ικανοποιήσει καλύτερα από μένα.

Λίγο μετά απ' αυτή την περιπέτεια μια μπαμπόγρια εβδομήντα ετών, κάτι σαν μάγισσα, ήρθε στο σπίτι μας. Ήμουν περίεργη να μάθω τι γύρευε, γιατί έδειχνε να περιμένει πελάτη· πράγματι, μου είπαν, για κάτι τέτοιο ετοιμαζόταν. Πάρα πολύ περίεργη να δω σε τι θα χρησίμευε ένα τέτοιο μπλάστρι, ρώτησα τ' άλλα κορίτσια αν είχαν κανένα δωμάτιο όπου θα μπορούσαμε να κοιτάμε, όπως γινόταν στο σπίτι της Γκερέν. Μια απ' αυτές μου είπε πως υπήρχε πράγματι, με οδήγησε εκεί, κι επειδή χωρούσαμε κι οι δύο, πιάσαμε θέση και να τι είδαμε και τι ακούσαμε: υπήρχε ένα λεπτό χώρισμα με δυο τρύπες ανάμεσα στα δυο δωμάτια και ήταν πολύ εύκολο να μη χάνουμε ούτε λέξη. Η γριά έφτασε πρώτη κι αφού κοιτάχτηκε συγυριστήκε, γιατί πίστευε δίχως άλλο πως τα θέλητροά της είχαν ακόμη κάποια πέραση. Λίγο αργότερα είδαμε να καταφτάνει ο Δάφνης αυτής της καινούργιας Χλόης. Ήταν ένας εφοριακός το πολύ εξήντα ετών, με μεγάλη άνεση και που προτιμούσε να ξοδεύει τα λεφτά του με τέτοια αποβράσματα παρά με όμορφες κοπέλες· γιατί τα γούστα είναι ιδιόρρυθμα κι ας λέτε εσείς, κύριοι, πως τα καταλαβαίνετε και τα εξηγείτε. Πλησιάζει, εξετάζει καλά τη Δουλτσινέα του, που υποκλίνεται βαθιά μπροστά του.

– Δεν παρατάς τις τσιριμόνιες, βρομοθήλυκο, της λέει ο γεροπόρνος, άντε γδύσου... Μα για να δω: έχεις δόντια;

– Όχι, κύριε, μήτε ένα, λέει το χούφταλο ανοίγοντας το βρομερό της στόμα... Ρίξτε μια ματιά.

Σιμώνει τότε ο άνθρωπός μας και αρπάζοντάς την από το κεφάλι τής κολλά στα χείλια ένα από τα πιο φλογερά φιλιά που είδανε ποτέ τα μάτια μου· όχι μόνο τη φιλούσε, αλλά την πιπιλούσε, τη ρουφούσε, έχωνε με πάθος τη γλώσσα του βαθιά μέσα στο σάπιο λαρύγγι της, κι η καλή σου η γιαγιά, που χρόνια είχε να ζήσει τέτοιο γλέντι, του έκανε τα ίδια με μια τέτοια στοργή... που θα μου ήταν δύσκολο να σας περιγράψω.

– Άντε, της λέει ο κρατικός υπάλληλος, γδύσου τώρα.

Και στο μεταξύ λύνει το παντελόνι του και πετά έξω ένα πέος μαύρο και ζαρωμένο που δεν είχε σκοπό να καυλώσει σύντομα. Ωστόσο η γριά ξεγυμνώθηκε και πήγε να χαρίσει αδιάντροπα στον εραστή της ένα γερασμένο κορμί, κίτρινο και ζαρωμένο, ξερακιανό, ξεχειλωμένο και κοκαλιάρικο που η περιγραφή του και μόνο, όποια κι αν είναι τα γούστα σας σ' αυτό τον τομέα, θα ήταν κάτι φριχτό για σας. Αλλά αντί να τη σιχαθεί, ο ελευθέριός μας λιώνει από έκσταση· τη βουτά, την τραβά κοντά του, πάνω στην πολυθρόνα όπου την έπαιζε περιμένοντας να γδυθεί, της χώνει ακόμη μια φορά τη γλώσσα μέσα στο στόμα και γυρνώντας την αρχίζει να τιμά αμέσως την άλλη όψη του νομίσματος. Τον είδα πολύ καλά να πασπατεύει τους γλουτούς της, μα τι λέω; γλουτούς; τις δύο ζαρωμένες πατσαβούρες που έπεφταν κυματιστά από τους γο-

φούς στα μπούτια της. Όπως και να 'ταν τέλος πάντων, τους άνοιξε, κόλλησε ηδονικά τα χείλια του πάνω στον απαίσιο βόθρο που περικλείναν, έχωσε τη γλώσσα του εκεί μέσα πολλές φορές κι όλα αυτά ενώ προσπαθούσε η γριά να δώσει κάποια υπόσταση στο νεκρό πέος που τίναζε.

— Καιρός για το ψητό, λέει ο φλογερός εραστής· αν δεν μου κάνεις το κέφι μου, όλες οι προσπάθειες θα πάνε χαμένες. Σου έχουν μιλήσει;

— Μάλιστα, κύριε.

— Και ξέρεις πώς πρέπει να καταπιείς;

— Ναι, γλύκα μου, ναι, μούρλια μου, θα καταπιώ, θα ρουφήξω ό,τι θες.

Και την ίδια στιγμή τη στήνει ο ελευθέριος πάνω στο κρεβάτι με το κεφάλι προς τα κάτω· σ' αυτή τη στάση της βάζει το πλαδαρό του μαραφέτι μέσα στη στοματάρα της, το χώνει ως τ' αρχίδια, γυρνά και πιάνει τα πόδια της γλυκιάς του, τα στήνει πάνω στους ώμους του κι έτσι βρίσκεται τώρα όλη η μουσούδα του φωλιασμένη ανάμεσα στους γλουτούς της μπαμπόγριας. Ξαναβάζει τη γλώσσα του βαθιά μέσα σ' αυτή τη νόστιμη τρύπα· η μέλισσα που πάει να ρουφήξει το νέκταρ μέσ' από το τριαντάφυλλο δεν πιπιλά με μεγαλύτερη απόλαυση. Ωστόσο η γριά δεν παύει να τον γλείφει κι ο άντρας αρχίζει να παραδέρνει.

— Α, γαμώτο! Ξεφωνίζει ύστερα από ένα τέταρτο φιλήδονης προσπάθειας. Γλείφε, γλείφε, μωρή γαμιόλα, γλείφε και ρούφα, χύνω πανάθεμά σε! Χύνω, δεν το νιώθεις;

Και φιλώντας αυτή τη φορά ό,τι βρίσκει μπροστά του, μπούτια, μουνί, γλουτούς, πρωκτό, γλείφει τα

πάντα, όλα τα πιπιλά. Η γριά καταπίνει κι ο δύστυχος σκατόγερος αποσύρεται με το πέος εξίσου πλαδαρό όπως κι όταν μπήκε μέσα της· καθώς φαίνεται, είχε χύσει χωρίς καμιά στύση. Το βάζει στα πόδια τώρα καταντροπιασμένος για την παρεκτροπή του και φτάνει όσο πιο γρήγορα μπορεί στην πόρτα για ν' αποφύγει να δει με ψύχραιμο μάτι το απαίσιο υποκείμενο που τον είχε καταγοητεύσει πριν από λίγο.

— Και η γριά; ρώτησε ο δούκας.

Η γριά έβηξε, έφτυσε, ξεμυξιάστηκε, ντύθηκε μάνι-μάνι κι έφυγε.

Ύστερα από λίγες μέρες ήρθε η σειρά της κοπέλας που μου είχε χαρίσει την απόλαυση αυτής της σκηνης. Ήταν ένα κορίτσι δεκάξι περίπου ετών, ξανθό, μ' ένα πολύ γουστόζικο πρόσωπο· δεν παρέλειψα να πάω να τη δω εν πλήρει δράσει. Ο άντρας που της είχαν συστήσει ήταν τουλάχιστον εξίσου γέρος όσο κι ο άλλος. Την έβαλε να γονατίσει ανάμεσα στα σκέλια του, της κράτησε το κεφάλι ακίνητο αρπάζοντάς την από τ' αυτιά και της έχωσε μέσα στο στόμα έναν πούτσο που μου φάνηκε πιο βρομερός και σιχαμερός απ' ό,τι ένα βρομερό κουρέλι. Η δύστυχη κοπέλα, βλέποντας να σιμώνει τ' αφράτα της χείλια αυτό το σιχαμερό μαραφέτι, θέλησε να πέσει προς τα πίσω· αλλά δεν ήταν για παίξε-γέλασε που ο άνθρωπος αυτός την κρατούσε από τ' αυτιά σαν κανένα σκυλάκι.

— Έλα τώρα, παλιοθήλυκο, της είπε, μας παριστάνεις και τη δύσκολη;

Κι απειλώντας την πως θα καλούσε τη Φουρνιέ, που

δίχως άλλο της είχε συστήσει να είναι βολικιά, κατάφερε να καταπνίξει κάθε της αντίσταση. Ανοίγει τα χείλια, υποχωρεί, τ' ανοίγει ξανά και χώνει επιτέλους, ανάμεσα σε λυγμούς, μέσα στο πιο χαριτωμένο στοματάκι το απαίσιο λείψανο αυτού του κτήνους.

— Α, πονηρούλα μου! έλεγε μανιασμένος. Μου κάνεις και νάζια για να πιπιλήσεις το πιο όμορφο καυλί της Γαλλίας! Μπας και νόμισες πως θα κάθομαι να πλένομαι κάθε μέρα για χάρη σου; Άντε, γλείψ' το, παλιοθήλυκο — γλείψ' το το κουφέτο.

Κι όσο ξάναβε από τους σαρκασμούς αυτούς και την αηδία που προκαλούσε στην κοπέλα (γιατί είναι αλήθεια, κύριοι, πως η αηδία που μας προκαλείτε κεντριίζει την ηδονή σας), ο ελευθέριος λιώνει κι αφήνει μέσα στο στόμα της δύστυχης τ' αναμφισβήτητα δείγματα του ανδρισμού του. Λιγότερο βολικιά από τη γριά, δεν κατάπие τίποτα και, πιο αηδιασμένη ακόμα, ξέρασε αμέσως ό,τι είχε στο στομάχι· ο ελευθέριος σιάχτηκε χωρίς να την πολυπροσέχει και σάρκαζε από μέσα του για τις βάναυσες συνέπειες της ακολασίας του.

Ήρθε κι η σειρά μου, αλλά ήμουν πιο τυχερή από τις δυο άλλες, γιατί με προόριζαν γι' αυτό τον ίδιο τον Έρωτα· δεν μου απόμεινε, αφού τον ικανοποίησα, παρά η έκπληξη μπροστά στα τόσο περίεργα γούστα ενός νέου που ήταν φτιαγμένος για ν' αρέσει. Έρχεται, με γδύνει, ξαπλώνει στο κρεβάτι, με διατάζει να στηθώ πάνω από το πρόσωπό του και να κάνω ό,τι μπορώ με το στόμα μου για να χύσει ένας πολύ μέτριος πούτσος, για τον οποίο καμαρώνει, ικετεύοντάς με να καταπιώ το ψωλόχυμα μόλις θα το νιώσω να κυλά.

— Αλλά να μη στέκεστε άπρακτη στο μεταξύ, πρόσθεσε ο ακολαστούλης μου· θέλω το μουνί σας να πλημμυρίσει από κάτω το στόμα μου και σας υπόσχομαι να το καταπιώ, όπως και σεις θα καταπιείτε το χύσι μου· κι ο όμορφος αυτός κώλος να κλάσει πάνω στη μύτη μου.

Βάζω μπροστά και βγάζω πέρα τις τρεις αυτές δουλειές με τόση τέχνη που η τσουτσουνίτσα του αδειάζει ύστερα από λίγο όλο της τον οργασμό μέσα στο στόμα μου· κι ενόσω καταπίνω, καταπίνει κι ο Άδωνίς μου το κάτωρο που τον κατακλύζει, ρουφώντας τις πορδές που δεν παύουν να τον τυλίγουν με το άρωμά τους.

— Για να πω την αλήθεια, δεσποινίς μου, είπε ο Ντυρσέ, θα μπορούσατε ν' αποφύγετε ν' αποκαλύψετε μ' αυτό τον τρόπο τις νεανικές μου ανοησίες.

— Α! Α! είπε ο δούκας γελώντας. Μα τι! Εσύ που μόλις και τολμάς να κοιτάξεις ένα μουνί σήμερα, τα 'βαζες να σου κατουράνε εκείνο τον καιρό;

— Πράγματι, είπε ο Ντυρσέ, και ντρέπομαι γι' αυτό· είναι τρομερό να επιτιμάς τον εαυτό σου για τέτοιου είδους αίσχη· τώρα πια, φίλε μου, αισθάνομαι πόσο με βαραίνουν οι τύψεις... Αχ, εσείς κώλοι απολαυστικοί! αναφώνησε μέσα στον ενθουσιασμό του φιλώντας τον κώλο της Σοφίας που τον είχε κολλήσει πάνω του για να τον πασπατέψει λιγουλάκι. Θεσπέσιοι κώλοι! Επιτιμώ τον εαυτό μου για το λιβάνι που στερηθήκατε! Ω, κώλοι απολαυστικοί, σας υπόσχομαι μια εξιλαστήρια θυσία, ορκίζομαι πάνω στο βωμό σας να μην παραστρατήσω πια στη ζωή μου!

Κι επειδή ο όμορφος αυτός πισινός τον είχε κάπως ξανάψει, έβαλε ο ελευθέριος την πρωτάρρα να πάρει μια άσεμνη στάση, έτσι που να μπορεί, όπως είδαμε πιο πάνω, να του βυζαίνει την τσουτσουνίτσα του κι εκείνος να γλείφει τον πιο δροσερό και πιο ηδονικό προκτό. Αλλά ο Ντυρσέ, που είχε βαρεθεί μια τέτοια απόλαυση, πολύ σπάνια ξανάβρισκε όλο του το σφρίγος· όσο και να τον πιπιλούσαν, όσο και να έγλειφε αυτός, δεν γινόταν τίποτα· κι έπρεπε ν' αναβάλει, βλαστημώντας και βρίζοντας την κοπέλα, για μια πιο ευτυχισμένη στιγμή, τις απολαύσεις που η φύση τού αρνιόταν τότε.

Αλλά όλοι οι άλλοι δεν ήταν τόσο άτυχοι. Ο δούκας, που είχε πάρει μαζί του σ' ένα μικρό δωμάτιο την Κολόμπα, τον Ζελαμίρ, τον Σκιζοκώλη και την Τερέζα, ακούστηκε να ουρλιάζει από ευτυχία· και η Κολόμπα, φτύνοντας μ' όλη της τη δύναμη, άφησε να καταλάβουν χωρίς καμία αμφιβολία ποιο ναό είχε λιβανίσει ο δούκας. Όσο για τον επίσκοπο, πολύ άνετα ξαπλωμένος πάνω στον καναπέ του, με τους γλουτούς της Αδελαιίδας πάνω στο πρόσωπό του και τον πούτσο του μέσα στο στόμα της, έλιωνε βάζοντας τη νέα να του κλάνει, ενώ ο Κυρβάλ, όρθιος, με την πελώρια τρομπέτα του χωμένη στο στόμα της Ήβης, έχανε το ψωλόχυμά του έχοντας και αλλού το νου του.

Σέρβισαν το φαγητό. Ο δούκας θέλησε να υποστηρίξει πως, αν ευτυχία σημαίνει να ικανοποιείς απόλυτα όλες τις απολαύσεις των αισθήσεων, ήταν δύσκολο να βρεθεί κάποιος άλλος πιο ευτυχισμένος απ' αυτούς τους ίδιους.

— Αυτή η κουβέντα δεν ταιριάζει σ' έναν ελευθέ-

ριο, είτε ο Ντυρσέ· και πώς γίνεται να είστε ευτυχισμένος από τη στιγμή που μπορείτε να ικανοποιείστε κάθε ώρα και στιγμή; Δεν βρίσκεται μέσα στην απόλαυση η ευτυχία, αλλά μέσα στην επιθυμία όταν σπάμε τους φραγμούς που στήνονται μπροστά στην επιθυμία. Τι γίνεται λοιπόν εδώ, όπου έχεις ό,τι λαχταράς; Ορκίζομαι, είτε, πως από τη στιγμή που ήρθα εδώ δεν έχυνα ούτε μια φορά για ό,τι βλέπω γύρω μου· δεν έχυνα στη ζωή μου παρά για ό,τι μου έλειψε. Κι έπειτα άλλωστε, συνέχισε, λείπει κατά τη γνώμη μου κάτι ουσιαστικό από την ευτυχία μας: η απόλαυση των συγκρίσεων, απόλαυση που πηγάζει μόνο μέσα από το θέαμα των δυστυχισμένων, κι εδώ δεν υπάρχει ούτε ένας. Από τη θεά εκείνου που δεν απολαμβάνει ό,τι έχω εγώ και που υποφέρει γι' αυτό πηγάζει η γοητεία της στιγμής που θα μπορώ να πω: είμαι λοιπόν πιο ευτυχισμένος απ' αυτόν. Παντού όπου οι άνθρωποι θα είναι ίσοι και θα λείψουν οι διαφορές μεταξύ τους, δεν θα υπάρχει ποτέ ευτυχία. Είναι σαν την ιστορία του ανθρώπου που δεν καταλαβαίνει πόσο αξίζει η υγεία παρά μόνο όταν αρρωστήσει.

— Σε μια τέτοια περίπτωση, είτε ο επίσκοπος, θα εξαρτούσατε λοιπόν μια πραγματική σας απόλαυση από τα δάκρυα που φέρνει η εξαθλίωση;

— Βεβαιότατα, είτε ο Ντυρσέ· δεν υπάρχει ίσως στον κόσμο ηδονή πιο αισθησιακή από αυτήν εδώ.

— Μπα, και δεν θ' ανακουφίζατε αυτούς τους δύστυχους; ρώτησε ο επίσκοπος, που του καλάρωσε ν' αναπτύσσει ο Ντυρσέ ένα θέμα για να το απολαμβάνουν όλοι τους, ξέροντας πόσο ικανός είναι να το χειριστεί ουσιαστικά.

— Τι εννοείτε με τη λέξη «ανακουφίζω»; ρώτησε ο Ντυρσέ. Μα η ηδονή που γεννιέται μέσα μου όταν συγκρίνω με τόση γλύκα την κατάστασή τους με τη δική μου δεν θα υπήρχε πια αν τους ανακούφιζα· γιατί, αν τους γλίτωνα από τη μητέρα τους, θα τους άφηνα να χαρούν μια στιγμή ευτυχίας που θα τους εξομοίωνε με μένα κι έτσι θα μου αφαιρούσε κάθε απόλαυση για σύγκριση.

— Ε, λοιπόν, σύμφωνα μ' όλα αυτά, είτε ο δούκας, θα έπρεπε κατά κάποιον τρόπο, για να θεμελιώσουμε καλύτερα αυτή την ουσιαστική και απαραίτητη διαφορά για την ευτυχία, να επιδεινώσουμε μάλλον το χάλι τους.

— Δεν χωρά αμφιβολία, είτε ο Ντυρσέ, και να πώς εξηγούνται τα αίσχη που πάντα μού καταμαρτυρούσαν. Όσοι δεν ήξεραν τα κίνητρά μου μ' αποκαλούσαν σκληρό, κτήνος και βάρβαρο, αλλά εγώ γελούσα για όλους αυτούς τους χαρακτηρισμούς και συνέχιζα το βιολί μου· έκανα, το παραδέχομαι, φριχτά πράγματα, όπως λένε οι ανόητοι, αλλά προκαλούνταν και απολαύσεις μ' αυτή την τόσο γλυκιά σύγκριση, κι έτσι ήμουν ευτυχισμένος.

— Πρέπει να ομολογήσεις, του είπε ο δούκας, αλλά και να παραδεχτείς πως σου έτυχε να καταστρέψεις καμιά εικοσαριά φορές κάτι φουκαράδες μόνο και μόνο για να εξυπηρετήσεις μ' αυτό τον τρόπο τα διεστραμμένα γούστα που μας ομολογείς τώρα.

— Καμιά εικοσαριά μόνο; ρώτησε ο Ντυρσέ· καμιά διακοσαριά, φίλε μου, και θα μπορούσα ν' αναφέρω χωρίς υπερβολή πάνω από τετρακόσιες οικογένειες που κατάντησαν σήμερα να ψωμοζητούν εξαιτίας μου.

— Επωφελήθηκες τουλάχιστον; ρώτησε ο Κυρβάλ.

— Σχεδόν πάντα· αλλά συχνά αιτία ήταν η σταθερή μοχθηρία που πάντα διεγείρει μέσα μου τα όργανα της λαγνείας. Κάνοντας κάτι κακό, καυλώνω· το κακό έχει για μένα μια αρκετά πικάντικη γοητεία που ξυπνά μέσα μου όλα τα αισθήματα της ηδονής, και αφήνομαι στο κακό για το κακό και μόνο, και χωρίς άλλο συμφέρον παρά το ίδιο το κακό.

— Δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να καταλαβαίνω τόσο καλά όσο μια τέτοια ιδιοτροπία, είπε ο Κυρβάλ. Εκατό φορές έδωσα την ψήφο μου, όταν ήμουν στο Κοινοβούλιο, για να κρεμάσουν κάτι φουκαράδες, κι ως ήξερα πως είναι αθώοι· και ποτέ μου δεν αφέθηκα σε κάτι τέτοιες μικροαδικίες χωρίς να δοκιμάσω στα μύχια της ψυχής μου έναν κάποιο ηδονικό ερεθισμό που φλόμωνε αμέσως τ' αρχίδια μου. Μπορείτε να κρίνετε πια τι ένιωθα όταν έκανα και χειρότερα.

— Είναι βέβαιο, είπε ο δούκας, που άρχισε ν' ανάβει πασπατεύοντας τον Ζέφυρο, πως το έγκλημα έχει αρκετή γοητεία ώστε να διεγείρει, αυτό και μόνο, όλες τις αισθήσεις, χωρίς ν' αναγκάζεσαι να καταφύγεις σε κανένα άλλο τέχνασμα· και κανένας δεν καταλαβαίνει σαν και μένα πόσο κάθε έγκλημα, ακόμη κι αυτό που δεν έχει καμιά σχεδόν σχέση με τα ελευθέρια ήθη, μπορεί να καυλώσει όσο και τ' ακόλαστα. Εγώ που σας μιλώ, καύλωσα κλέβοντας, σκοτώνοντας, καίγοντας, και είμαι απόλυτα βέβαιος πως δεν είναι το αντικείμενο της ακολασίας που μας εμψυχώνει αλλά η ιδέα του κακού· και πως, συνεπώς, καυλώνουμε για το κακό και μόνο κι όχι για το αντικείμενο, έτσι ώστε αν αυτό το αντικείμενο δεν είχε τη

δυνατότητα να μας σπρώξει στο κακό, δεν θα καυλώναμε ποτέ για χάρη του.

— Τίποτα το πιο σίγουρο, είτε ο επίσκοπος· κι από εδώ πηγάζει μια άλλη βεβαιότητα: η πιο μεγάλη ηδονή προκαλείται απ' ό,τι είναι πιο άτιμο. Κι ένα είναι το σύστημα που πρέπει να καθορίζει τη ζωή μας πάντα· όσο μεγαλύτερη ηδονή αναζητούμε μέσα στο έγκλημα, τόσο πιο φρικτό θα πρέπει να είναι και το έγκλημα. Και κατά τη γνώμη μου, κύριοι, πρόσθεσε ο επίσκοπος, αν μου επιτρέψετε να αναφερθώ στον εαυτό μου, σας ομολογώ πως βρίσκομαι στο σημείο να μη νιώθω αυτό που λέτε και να μη δοκιμάζω πια αυτό το συναίσθημα, αν το έγκλημα είναι μικρό· αν αυτό που διαπράττω δεν είναι όσο γίνεται πιο ζοφερό, πιο φρικαλέο, πιο ύπουλο και κακόπιστο, δεν μου προκαλεί πια καμιά αίσθηση.

— Εντάξει, είτε ο Ντυρσέ, μα είναι δυνατό να διαπράττουμε εγκλήματα όπως τα συλλαμβάνει ο νους κι όπως το ισχυρίζεστε; Όσο για μένα, ομολογώ πως η φαντασία μου σ' αυτό το θέμα ξεπερνούσε πάντα τις δυνατότητές μου· χίλιες φορές πιο πολλά απ' όσα έκανα είχα συλλάβει με το νου μου, κι αυτό ήταν το παράπονό μου με τη φύση, που ενώ μου έδινε την ευκαιρία να την εξευτελιζώ, εκείνη μου αφαιρούσε πάντα κάθε δυνατότητα.

— Φτάνει να κάνεις δυο-τρία εγκλήματα σ' αυτό τον κόσμο, είτε ο Κυρβάλ, κι ύστερα δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο· όλα τ' άλλα δεν έχουν τόση σημασία και δεν αισθάνεσαι πια τίποτα. Πόσες φορές, διάολε, δεν λαχτάρησα να μπορούσαμε να ριχτούμε καταπάνω στον ήλιο και να τον στερήσουμε από την πλάση ή

να τον χρησιμοποιήσουμε για να κάψουμε τον κόσμο όλο! Να τι θα πει έγκλημα, κι όχι εκείνες οι μικρές παρεκτροπές που αφηνόμαστε να ζήσουμε και που περιορίζονται να μεταμορφώνουν ύστερα από ένα χρόνο καμιά δωδεκαριά πλάσματα σε κάτι σβώλους χώμα.

Και σ' αυτό το σημείο, επειδή ερεθίστηκε η φαντασία τους και δυο-τρεις κοπέλες είχαν κιόλας επηρεαστεί απ' όλα αυτά, ενώ οι πούτσες άρχισαν να στυλώνονται, σηκώθηκαν από το τραπέζι για να πάνε να χύσουν μέσα σε κάτι όμορφα στόματα τα κύματα του υγρού που τους έτσουζε και τους έκανε να λένε τόσα φριχτά πράγματα. Περιορίστηκαν εκείνο το βράδυ στις απολαύσεις από το στόμα, αλλά επινόησαν ένα σωρό τρόπους για να τις ποικίλλουν· κι όταν πια χόρτασαν, πήγαν να δοκιμάσουν να βρουν, ύστερα από λίγες ώρες ξεκούραση, τις απαραίτητες δυνάμεις για να ξαναρχίσουν.

Ένατη μέρα

Η Ντυκλό ειδοποίησε εκείνο το πρωί πως θα ήταν φρόνιμο ή να δώσουν στις κοπελίτσες άλλα πρόσωπα (εκτός από τους γαμιάδες που χρησιμοποιούσαν) να εξασκηθούν στον αυνανισμό ή να σταματήσουν τα μαθήματά τους, επειδή πίστευε πως είχαν διδαχτεί αρκετά αυτή την τέχνη. Είπε επίσης, και ήταν πολύ λογικό και καθόλου απίθανο, πως από την επαφή των κοριτσιών μ' αυτούς τους νέους (γνωστούς γαμιάδες) μπορούσαν να προκύψουν ερωτικές σχέσεις που φρόνιμο θα ήταν να τις αποφύγουν· άλλωστε αυτοί οι νεαροί δεν άξιζαν δεκάρα γι' αυτή την άσκηση αφού έχυναν αμέσως κι αυτό ήταν κάτι που θα μείωνε τις απολαύσεις που περίμεναν οι κώλοι των κυρίων τους. Αποφασίστηκε λοιπόν να σταματήσουν τα μαθήματα, αφού μάλιστα υπήρχαν κιόλας κοπελίτσες που μαλάκιζαν θαύμα. Η Αυγουστίνα, η Σοφία και η Κολόμπα θα μπορούσαν ν' αναμετρηθούν στην επιδεξιότητα και το απαλό χέρι με τις φημισμένες αυνανίστριες της πρωτεύουσας. Ανάμεσά τους μόνο η Ζελμίρα ήταν η λιγότερο ικανή: όχι πως της έλειπε η σβελτάδα και η επιδεξιότητα, αλλά ο τρυφερός και μελαγχολικός χαρακτήρας της την εμπόδιζε να ξεχνά

τις στενοχώριες της και ήταν πάντα θλιμμένη και σκεφτική. Στην επιθεώρηση που έγινε την ώρα του πρωινού η βάγια της την κατηγορήσε πως την τσάκωσε το προηγούμενο βράδυ να προσεύχεται πριν πέσει για ύπνο. Την κάλεσαν να παρουσιαστεί, την ανέκριναν, τη ρώτησαν ποιο ήταν το αντικείμενο της προσευχής της. Στην αρχή αρνήθηκε να το πει, ύστερα όμως βλέποντας να την απειλούν ομολόγησε κλαίγοντας πως παρακαλούσε το Θεό να τη γλιτώσει από τους κινδύνους που την περιστοιχίζαν και κυρίως πριν επιβουλευτεί κανείς την παρθενιά της. Τότε ο δούκας τής δήλωσε πως της άξιζε να πεθάνει κι έβαλε να της διαβάσουν το ειδικό άρθρο των διατάξεων γι' αυτό το θέμα.

— Ε λοιπόν, είπε, σκοτώστε με! Ο Θεός που επικαλούμαι θα με σπλαχνιστεί τουλάχιστον. Σκοτώστε με πριν με ατιμάσετε, κι αυτή η ψυχή που του αφιερώνω θα πετάξει αγνή μέσα στους κόλπους του. Θα γλιτώσω από το μαρτύριο να βλέπω και ν' ακούω τόσο φριχτά πράγματα κάθε μέρα.

Μια απάντηση όπου δέσποζε τόση αρετή, αθωότητα και πραότητα καύλωσε σε τρομερό βαθμό αυτούς τους ελευθέρους. Μερικοί απ' αυτούς ήταν της γνώμης να την ξεπαρθενέψουν επιτόπου, αλλά ο δούκας, θυμίζοντάς τους τις απαραβίαστες δεσμεύσεις που είχαν αναλάβει, περιορίστηκε να την καταδικάσει με την ομόφωνη γνώμη των συναδέλφων του σε μια σκληρή τιμωρία για το άλλο Σάββατο και στο μεταξύ να πάει γονατιστή να πιπιλίσει επί ένα τέταρτο την πούτσα του κάθε φίλου· την προειδοποίησαν πως, αν έπεφτε στο ίδιο σφάλμα, θα έχανε οπωσδήποτε τη

ζωή της και θα δικαζόταν με όλη την αυστηρότητα των νόμων. Η δύστυχη παιδούλα πήγε να εκπληρώσει το πρώτο μέρος του εξιλασμού της, αλλά ο δούκας που είχε ξανάψει από την τελετή και που της είχε πασπατέψει τον κώλο κατά κόρον, ύστερα από την απόφαση που έβγαλαν, έχυσε σαν χωριάτης όλο του το σπέρμα μέσα στο ωραίο αυτό στοματάκι, απειλώντας την πως θα την έπνιγε αν έχανε και μία στάλα· η καημενούλα το κατάπιε όλο χωρίς να κρύβει την παράφορη αποστροφή της. Έγλειψε και τους άλλους τρεις, αλλά αυτοί δεν έχασαν τίποτα· ύστερα από τις συνηθισμένες επισκέψεις στο θάλαμο των αγοριών και στο παρεκκλήσι, που δεν ήταν και τόσο αποδοτικές επειδή είχαν αρνηθεί σχεδόν σ' όλο τον κόσμο να πάρει μέρος στη διασκέδαση, έφαγαν και πήγαν για καφέ.

Τον σέρβιραν η Φανή, η Σοφία, ο Υάκινθος κι ο Ζελαμίρ. Ο Κυρβάλ σκέφτηκε να γαμήσει τον Υάκινθο μέσα στα μπούτια και ν' αναγκάσει τη Σοφία να έρθει να πιπιλίσει, ανάμεσα στα μπούτια του μικρού, τον πούτσο του που εξείχε. Η σκηνή ήταν διασκεδαστική και ηδονική· μαλάκισε τον πιτσιρικό και φρόντισε να χύσει πάνω στο πρόσωπο της μικρής· ο δούκας, ο μόνος που μπορούσε να μιμηθεί αυτή τη σκηνή (τόσο πελώρια ήταν η πούτσα του), τη βόλεψε κατά τον ίδιο τρόπο με τον Ζελαμίρ και τη Φανή. Αλλά το αγοράκι δεν έχυσε καθόλου ακόμη· κι έτσι στερήθηκε ο δούκας την ηδονή που γεύτηκε ο Κυρβάλ. Ύστερα απ' αυτούς, ο Ντυρσέ και ο επίσκοπος έστησαν πάνω τους τα τέσσερα παιδιά και τα έβαλαν να τους πιπιλίσουν, αλλά κανέναν τους δεν έχυσε· ύστε-

ρα από μια μικρή ανάπαυση πήγαν στο παλάτι των αφηγήσεων όπου, αφού πήρε ο καθένας τη θέση του, η Ντυκλό ξανάπιασε τις ιστορίες της.

Μόνο σε σας και σε κανέναν άλλο κύριο, είπε η αξιαγάπητη αυτή κοπέλα, δεν θα φοβόμουν ν' αρχίσω να διηγούμαι ιστορίες σαν αυτές που θα μας απασχολήσουν όλη αυτή την εβδομάδα· αλλά όσο αποτρώπαιο κι αν είναι το θέμα τους, ξέρω πάρα πολύ καλά τα γούστα σας, κι αντί να φοβάμαι πως θα σας δυσαρεστήσω είμαι με το παραπάνω σίγουρη πως θα σας είμαι ευχάριστη. Σας προειδοποιώ πως θ' ακούσετε σε λίγο τρομερές βρομιές, αλλά τ' αυτιά σας έχουν συνηθίσει, οι καρδούλες σας τις αγαπούν και τις λαχταρούν και γι' αυτό αρχίζω χωρίς άλλη καθυστέρηση. Είχαμε στο σπίτι της κυρίας Φουρνιέ έναν παλιό πελάτη που ήταν γνωστός ως ο Ιππότης· κι εγώ δεν ξέρω γιατί και πώς του είχαν δώσει αυτό τον τίτλο· συνηθίζε να έρχεται τακτικά κάθε βράδυ στο σπίτι για μια τελετή απλή όσο και αλλόκοτη: ξεκούμπωνε το πανταλόνι του κι έπρεπε η καθεμιά από μας με τη σειρά της ν' αποπατήσει εκεί μέσα. Το ξανακούμπωνε αμέσως κι έφευγε πολύ βιαστικά κουβαλώντας αυτό το πακέτο. Ενώ του γεμίζαμε το βρακί, μαλακίζόταν για λίγο, αλλά δεν τον είδαμε ποτέ να χύνει και ούτε μάθαμε ποτέ μας πού πήγαινε με τα βρακωμένα του σκατά.

— Ω, διάολε! είπε ο Κυρβάλ, που ήθελε πάντα να κάνει ό,τι άκουγε. Θέλω να χέσουν μέσα στο βρακί μου και να τα κρατήσω πάνω μου όλη τη βραδιά.

Και διατάζοντας τη Λουίζόν να του κάνει αυτή τη χάρη, έδωσε ο γερο-ακόλαστος στην ομήγυρη μια χειροπιαστή αναπαράσταση της ιδιοτροπίας που μόλις τώρα είχαμε την περιγραφή της.

— Εμπρός, μη σταματάς, είπε φλεγματικά στην Ντυκλό ενώ θρονιαζόταν πάνω στον καναπέ. Δεν είναι παρά μόνο η Αλίν, η χαριτωμένη σύντροφος της βραδιάς μου, που θα αισθανθεί άσχημα με όλα αυτά· όσο για μένα, βολεύομαι μια χαρά.

Και η Ντυκλό συνέχισε μ' αυτά τα λόγια:

Μιλημένη για όσα θα συνέβαιναν στο σπίτι του ελευθέριου όπου με έστειλαν, ντύθηκα σαν αγόρι κι επειδή ήμουν είκοσι ετών, με ωραία μαλλιά κι όμορφο προσωπάκι, αυτό το ντύσιμο μου ταίριαζε θαύμα. Φροντίζω να κάνω πάνω μου πριν φύγω ό,τι ο κύριος πρόεδρος φρόντισε να του κάνουν για να τα έχει πάνω του. Ο άνθρωπός μου με περίμενε στο κρεβάτι· πλησιάζω, με φιλά δυο-τρεις φορές στο στόμα με πολλή λαγνεία, μου λέει πως είμαι το πιο όμορφο αγοράκι που είδε ποτέ του, κι ενώ με παίρνει γυρεύει να ξεκουμπώσει το παντελόνι μου. Κάνω πως αμύνομαι μόνο και μόνο για να εξάψω περισσότερο τη λαχτάρα του· με πιέζει, τα καταφέρνει, αλλά πώς να σας ζωγραφίσω την έκστασή του μόλις είδε το πακέτο που κουβαλούσα και τον παρδαλό λεκέ που είχε απλωθεί πάνω στον κώλο μου.

— Μπα, πονηρούλη μου, μου λέει, χέστηκες πάνω σου! Μα τι βρομιές είναι αυτές;

Κι αμέσως, κρατώντας με πάντα γυρισμένη και με κατεβασμένα τα βρακιά, μαλακίζεται, κουνιέται,

κολλά πάνω στην πλάτη μου κι εξακοντίζει το ψωλό-
χυμά του πάνω στο πακέτο, χώνοντας τη γλώσσα του
μέσα στο στόμα μου.

— Μα τι λοιπόν! είπε ο δούκας. Δεν άγγιζε τίποτα,
δεν πασπάτευε τίποτα από τα διαλεγμένα;

— Όχι, άρχοντά μου, είτε η Ντυκλό, εγώ σας τα
λέω όλα και δεν σας κρύβω καμιά λεπτομέρεια. Αλ-
λά λίγη υπομονή ακόμη και θα φτάσουμε σιγά-σιγά
σ' αυτό που εννοείτε!

— Πάμε να δούμε έναν άλλο, αρκετά αστείο τύπο,
μου λέει μια από τις κοπέλες του σπιτιού· αυτός εδώ
δεν χρειάζεται κορίτσι· το γλεντάει μόνος του.

Πάμε στην τρύπα, ξέροντας πως στο διπλανό δω-
μάτιο όπου θα πήγαινε υπήρχε μια καρέκλα με δο-
χείο· μας είχαν διατάξει να το γεμίζουμε τέσσερις μέ-
ρες συνέχεια και πρέπει να είχαν μαζευτεί εκεί μέσα
τουλάχιστον πάνω από μια ντουζίνα σκατά. Ο άν-
θρωπός μας φτάνει· ήταν ένας βοηθός εφοριακού,
εβδομήντα ετών περίπου: κλείνεται μέσα, τραβά ίσα
στο δοχείο ξέροντας πως περικλείνει τα αρώματα
που ζήτησε να απολαύσει. Το παίρνει και καθιστός
σε μια πολυθρόνα εξετάζει με πάθος, μία ολόκληρη
ώρα, όλο το θησαυρό που του χαρίζουν. Τα μυρίζει,
τα αγγίζει, τα πασπατεύει, κάνει πως τα βγάζει ένα-
ένα για να έχει την ευχαρίστηση να τα κοιτάζει καλύ-
τερα. Σαν έλιωσε τέλος από ηδονή, βγάζει από το
βρακί του ένα παλιοκούρελο μαυριδερό που τινάζει
μ' όλη του τη δύναμη· το ένα χέρι τραβά μαλακία, το
άλλο χώνεται μέσα στο δοχείο και δίνει στο μαραφέτι

που το γλεντά τροφή που ξανάβει τις επιθυμίες του· αλλά και πάλι δεν του σηκώνεται. Υπάρχουν στιγμές που η φύση είναι τόσο δύστροπη ώστε οι καταχρήσεις που μας ευφραίνουν περισσότερο δεν καταφέρνουν να της αποσπάσουν το παραμικρό. Παρ' όλες του τις προσπάθειες δεν του σηκώνεται καθόλου· αφού την έπαιξε αρκετά με το ίδιο χέρι που είχε βουτήξει μέσα στα περιττώματα, αρχίζει να εκσπερματώνει: τεντώνεται, πέφτει ανάσκελα, μυρίζει, ρουφά τις μυρουδιές, τρίβει τη ψωλή του και χύνει πάνω στο σωρό τα σκατά που του χάρισαν τόση ευδαιμονία.

Ένας άλλος δείπνησε χωριστά μαζί μου και ήθελε πάνω στο τραπέζι δώδεκα πιάτα γεμάτα με τον ίδιο μεζέ ανακατεμένο με το κανονικό φαγητό. Μύριζε τα πιάτα ένα-ένα, ρουφούσε το άρωμά τους και με διάταξε να τον μαλακίσω, αφού έφαγε, πάνω σ' αυτό που του φάνηκε πιο ωραίο.

Ένας νεαρός δικαστικός πλήρωνε ανάλογα με κάθε πλύση που καθόσουν να σου κάνει. Όταν πήγα μαζί του, μου έκανε επτά πλύσεις και τις επτά με το ίδιο του το χέρι. Μόλις έμπαινε μέσα μου το υγρό και το κρατούσα, έπρεπε να ανέβω σε μια μικρή σκάλα· εκείνος στηνόταν από κάτω κι εγώ του άδειαζα πάνω στη πούτσα του, που την έπαιζε στο μεταξύ, όλα τα υγρά με τα οποία είχε ποτίσει τα σωθικά μου.

Δεν είναι δύσκολο να φανταστείτε πως όλη εκείνη η βραδιά πέρασε μ' ένα σωρό βρομιές, πάνω-κάτω σαν κι αυτές που ακούσατε· και πώς να μην πιστέψετε κάτι τέτοιο αφού μάλιστα οι τέσσερις φίλοι ήταν θιασώτες αυτής της ιδιοτροπίας· αν κι ο Κυρβάλ

ήταν ο πιο έμπειρος, οι άλλοι τρεις δεν ήταν λιγότερο προσηλωμένοι σ' αυτό το πάθος. Έβαλαν τα οχτώ σκατά των μικρών κοριτσιών μέσα στα πιάτα την ώρα του φαγητού και, όταν έγιναν τα όργια, φαίνεται πως το παράκαναν με τα αγοράκια· κι έτσι τέλειωσε η ένατη μέρα· με αφάνταστη χαρά είδαν να φτάνει το τέλος της, γιατί περίμεναν ν' ακούσουν την άλλη μέρα αφηγήσεις με περισσότερες ακόμη λεπτομέρειες γύρω από ένα θέμα που τόσο αγαπούσαν.

Δέκατη μέρα

(Μην ξεχνάτε να καλύπτετε όσο μπορείτε στην αρχή όσα θα φανερώνετε σιγά-σιγά.)

Όσο προχωράμε στην ιστορία μας, μπορούμε καλύτερα να σας φωτίσουμε για ορισμένα γεγονότα που αναγκαστήκαμε να σας κρύψουμε στην αρχή. Τώρα πια μπορούμε να σας πούμε ποιο ήταν το αντικείμενο των πρωινών επισκέψεων στα δωμάτια των παιδιών, για ποιο λόγο τα τιμωρούσαν όταν παρανομούσαν και ποιες ήταν οι ηδονές που γεύονταν οι κύριοι στο παρεκκλήσι: απαγόρευαν ρητά στα παιδιά, αγόρια ή κορίτσια, να πηγαίνουν στην τουαλέτα χωρίς ειδική άδεια για να μπορούν έτσι να προμηθεύουν ό,τι βαστούσαν μέσα τους σ' αυτούς που το επιθυμούσαν. Η επιθεώρηση γινόταν για να δούνε προσεκτικά αν κανένα παιδί είχε παραβεί αυτή τη διαταγή: ο επιτηρητής του μήνα εξέταζε με φροντίδα όλα τα δοχεία, κι αν έβρισκε κανένα γεμάτο, σημείωνε το όνομα του παιδιού στο ποινολόγιο. Ωστόσο παραχωρούσαν κάποια διευκόλυνση στα αγόρια ή τα κορίτσια που δεν μπορούσαν πια να κρατηθούν: πήγαιναν λίγο πριν το πρωινό στο παρεκκλήσι όπου είχαν

διαρρυθμίσει μια τουαλέτα έτσι που να μπορούν οι ελευθέριοι ν' απολαμβάνουν την ευχαρίστηση που τους χάριζε η ικανοποίηση αυτής της ανάγκης· και τ' άλλα παιδιά, που τα κρατούσαν πάνω τους, τα έχαναν ύστερα μέσα στη μέρα με τον τρόπο που άρεσε περισσότερο στους φίλους και πάντα τουλάχιστον σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που θ' ακούσετε· γιατί αυτές ακριβώς θα καλύψουν όλους τους τρόπους που υπάρχουν για να δοθεί κανείς σ' ένα τέτοιο είδος ηδονής.

Υπήρχε κι ένας άλλος λόγος για τιμωρία· η τελετή του μπιντέ, όπως έλεγαν, δεν άρεσε ακριβώς στους τέσσερις φίλους μας. Ο Κυρβάλ, για παράδειγμα, δεν ανεχόταν να πλένονται όσοι είχαν να κάνουν μαζί του· το ίδιο και ο Ντυρσέ· γι' αυτόν το λόγο ειδοποιούσαν κι οι δυο τους τη βάγια των παιδιών με τα οποία σχεδίαζαν να γλεντήσουν την άλλη μέρα για να μην τους επιτρέψουν σε καμιά περίπτωση να πλυθούν ή να σκουπιστούν. Οι άλλοι δυο, που δεν αποστρέφονταν καθόλου κάτι τέτοιο, παρόλο που δεν ήταν τόσο σημαντικό όσο για τους δυο πρώτους, δέχονταν αυτή τη συνήθεια του Κυρβάλ και του Ντυρσέ· κι αν, μετά την απαγόρευση στα παιδιά να πλυθούν, ήθελε κάποιο απ' αυτά να είναι καθαρό, αμέσως σημείωναν το όνομά του στο ποινολόγιο.

Έτσι έγινε κι εκείνο το πρωί με την Κολόμπα και την Ήβη. Είχαν χέσει την προηγούμενη μέρα κατά τη διάρκεια των οργίων, κι επειδή ήξερε ο Κυρβάλ πως θα έφερναν τον καφέ το άλλο πρωί και λογάριάζε να γλεντήσει μαζί τους, προειδοποιώντας μάλιστα πως θα τις έβαζε να κλάσουν, είχε συστήσει αυτός ο

κύριος να τις αφήσουν όπως ήταν. Όταν τα παιδιά πήγαν για ύπνο, οι δυο κοπελίτσες δεν έκαναν τίποτε απ' όλα αυτά. Έγινε επιθεώρηση και μεγάλη ήταν η έκπληξη του Ντυρσέ, που είχε υπόψη του τις οδηγίες του Κυρβάλ, όταν τις βρήκε πεντακάθαρες· του ζήτησαν οι μικρές να τις συγχωρέσει λέγοντας πως είχαν ξεχαστεί, αλλά παρ' όλα αυτά τις έγγραψε στο ποινολόγιο.

Δεν έδωσαν εκείνο το πρωί καμιά άδεια για το παρεκκλήσι (σας παρακαλούμε να έχετε πια στο νου σας τι θα εννοούμε μ' αυτή την έκφραση) και, προβλέποντας τι θα τους χρειαζόταν το βράδυ, την ώρα των αφηγήσεων, δεν επέτρεψαν σπατάλες το πρωί.

Εκείνη τη μέρα σταμάτησαν και τα μαθήματα αυνανισμού για τ' αγόρια. Ήταν πια περιττά, γιατί όλα τους έμαθαν να μαλακίζουν σαν τις πιο έμπειρες πουτάνες με την επιδεξιότητά τους και το ελαφρό τους χέρι, και πολύ λίγες πούτσες δεν θα έχυναν μέχρι και αίμα ακόμα όταν τις έπαιζαν τόσο σβέλτα και νόστιμα χεράκια.

Δεν έγινε τίποτε άλλο ως τη στιγμή του καφέ· τον σέρβιραν ο Ζιτόν, ο Άδωνις, η Κολόμπα και η Ήβη. Τα τέσσερα αυτά παιδιά, μισημένα, είχαν παραφουσκωθεί με κάθε είδους φαρμακοπότια απ' αυτά που προκαλούν αέρια, και ο Κυρβάλ, που είχε σκεφτεί να τα βάλει να κλάσουν, ρούφηξε κάμποσες πορδές. Ο δούκας έβαλε τον Ζιτόν να τον γλείψει, κι ας μην μπορούσε καλά-καλά το στοματάκι του να σφίξει την πελώρια πούτσα του. Ο Ντυρσέ έκανε κάτι εκλεκτές μικροασχήμιες με την Ήβη κι ο επίσκοπος γάμησε την Κολόμπα μέσα στα μπούτια. Σήμαινε έξι ή ώρα,

πέρασαν στο σαλόνι, κι αφού βολεύτηκαν όλοι τους, άρχισε η Ντυκλό ν' αφηγείται αυτά που θα διαβάσετε:

Πριν λίγο καιρό είχε φτάσει στο σπίτι της κυρίας Φουρνιέ μια καινούργια κοπέλα που αξίζει να σας την περιγράψω έστω και με λίγα λόγια, εξαιτίας του ρόλου που θα παίξει στο πάθος που ακολουθεί. Ήταν μια νεαρή μοδιστρούλα που δούλευε για τη Φουρνιέ και που την είχε αποπλανήσει εκείνος ο τύπος για τον οποίο σας είχα μιλήσει όταν ήμουν στο σπίτι της Γκερέν. Ήταν μια κοπέλα δεκατεσσάρων ετών, με καστανά μαλλιά, με μάτια μελαχρινά και φλογερά, μ' ένα προσωπάκι από τα πιο φιλήδονα, με δέρμα λευκό σαν τον κρίνο κι απαλό σαν μετάξι, καλοκαμωμένη ωστόσο, κάπως παχουλή – ασήμαντο μειονέκτημα που της έδινε όμως έναν κώλο δροσερό και νοστιμούλη, τον πιο αφράτο και λευκό που υπήρχε ίσως στο Παρίσι. Ο άνθρωπος που είδα από την τρύπα ήταν ο πρώτος της μποναμάς, γιατί αυτή η κοπέλα ήταν παρθένα από κάθε πλευρά. Γι' αυτό και παραχώρησαν ένα τέτοιο κομμάτι σ' ένα μεγάλο φίλο του σπιτιού: ήταν ο γερο-ηγούμενος ντε Φιερβίλ, με αρθριτικά από πάνω ως κάτω, φημισμένος για τα πλούτη και τις ακολασίες του. Καταφτάνει κουκουλωμένος, βολεύεται στο δωμάτιο, εξετάζει όλα τα σκεύη που θα του χρησιμέψουν σε λίγο, ετοιμάζει τα πάντα και τότε φτάνει η μικρή: την έλεγαν Ευγενία. Κάπως τρομαγμένη από το γελοίο πρόσωπο του πρώτου εραστή της, χαμηλώνει το βλέμμα και κοκκινίζει.

— Πλησιάστε, πλησιάστε, της λέει ο ελευθέριος: για δείξτε μου τον κώλο σας.

— Κύριε... λέει η παιδούλα αποσβολωμένη.

— Άντε, άντε λοιπόν, της λέει ο γεροπαραλυμένος· τίποτα χειρότερο από κάτι τέτοιες πρωτόβγαλτες μικρούλες· δεν χωρά στο νου τους πως θες να δεις κώλο. Άντε λοιπόν, σήκωσε τη φούστα σου, μα σήκωσ' τη λοιπόν!

Κι αφού πλησίασε επιτέλους η μικρή, για να μη δυσαρεστήσει τη Φουρνιέ, στην οποία είχε υποσχεθεί να είναι βολικιά μαζί του, μισοσηκώνει από πίσω τη φούστα της.

— Πιο ψηλά λοιπόν, πιο ψηλά, λέει ο γεροπόρνος. Μπας και νομίζεις πως θα σ' τη σηκώσω εγώ ο ίδιος;

Στο τέλος πια φάνηκε ολωσδιόλου ο όμορφος κώλος της. Ο ηγούμενος τον λοξοκοιτάζει, τη βάζει να σταθεί ίσια, τη βάζει να σκύψει, της λέει να σφίξει τα πόδια της, να τα ανοίξει, κι αφού τη στήριξε πάνω στο κρεβάτι, τρίβει άγαρμπα για λίγο πάνω στον όμορφο κώλο της Ευγενίας όλα του τα μπροστινά όργανα, σαν για να ηλεκτριστεί και να πάρει πάνω του κάτι από τη ζεστασιά της όμορφης αυτής παιδούλας. Ύστερα περνά στα φιλιά, γονατίζει για να είναι πιο βολικά και, κρατώντας με τα δυο του χέρια όσο γίνεται πιο ανοιχτούς τους ωραίους αυτούς γλουτούς, ανασκαλεύει με τη γλώσσα και το στόμα αυτούς τους θησαυρούς.

— Δεν με ξεγέλασαν, λέει, έχεις πράγματι αρκετά ωραίο κώλο· πάει καιρός που δεν έχεσες;

— Τώρα μόλις, κύριε, λέει η μικρή. Πριν ανέβω, φρόντισε η κυρία να είμαι έτοιμη.

— Α! Α! Ώστε τώρα δεν υπάρχει τίποτα εκεί μέσα, λέει ο μουρντάρης. Ε λοιπόν, τώρα θα δεις.

Κι αρπάζοντας τότε μια σύριγγα, τη γεμίζει γάλα, ξανααγυρνά κοντά της, χώνει το στόμα κι εξακοντίζει το κλύσμα. Η Ευγενία, μιλημένη, αφήνεται σε όλα αυτά· αλλά δεν πρόλαβε το υγρό να περάσει στην κοιλιά της και διατάζει την Ευγενία, αφού ξάπλωσε ανάσκελα στον καναπέ, να στηθεί από πάνω του και να αδειάσει μέσα στο στόμα του. Το άτολμο πλάσμα κάνει ό,τι του λένε, σφίγγεται, ο ελευθέριος μαλακίζεται και με το στόμα του κολλημένο σαν βεντούζα πάνω στην τρύπα δεν αφήνει να χαθεί ούτε μια στάλα από το πολύτιμο υγρό που κυλά. Το καταπίνει όλο με πολλή προσοχή και, μόλις φτάνει στην τελευταία γουλιά, το ψωλόχυμά του τινάζεται και τον ρίχνει σε παραλήρημα. Αλλά τι είναι λοιπόν αυτή η περίεργη διάθεση, αυτή η αηδία που αισθάνονται όλοι σχεδόν οι πραγματικοί ελευθέριοι όταν διαλυθούν πια οι ανταπάτες τους; Μόλις τέλειωσε, ο ηγούμενος έσπρωξε απότομα από πάνω του την κοπελίτσα, σγυροίστηκε, είπε πως τον ξεγέλασαν όταν του είπαν πως θα είχε χέσει από πριν η παιδούλα· ίσα-ίσα που δεν είχε χέσει και κατάπие εκείνος το μισό σκατό της. Μη ξεχνάμε πως ο κυρ-ηγούμενος δεν ήθελε παρά μόνο γάλα. Γκρινιάζει, βριζεί, καταριέται, λέει πως δεν θα πληρώσει φράγκο, πως δεν θα ξαναπατήσει εκεί πια, χαρά στο πράμα να κουβαλιέται για κάτι τέτοια μυξιάρικα· φεύγει λοιπόν λέγοντας κι από πάνω χίλιες άλλες βλαστήμιες που θα μου δοθεί η ευκαιρία να σας αναφέρω όταν θα σας περιγράψω ένα άλλο πάθος όπου παίζουν βασικό ρόλο, ενώ σ' αυτήν εδώ την περίπτωση δεν έχουν και μεγάλη σημασία.

— Διάολε, είτε ο Κυρβάλ, σαν πολύ καλομαθημένος ήταν αυτός ο άνθρωπος: ακούς εκεί να θυμώσει γιατί του 'τυχαν λίγα σκατά! Αμ αυτοί που τα τρώνε!

— Υπομονή, υπομονή, άρχοντά μου, είτε η Ντυκλό! Επιτρέψτε να συνεχίσω την αφήγησή μου με τη σειρά που εσείς οι ίδιοι απαιτήσατε και θα φτάσουμε να μιλήσουμε και για τους ιδιόρρυθμους ελευθέρους που εννοείτε.

Ύστερα από δυο μέρες ήρθε η σειρά μου. Με είχαν προειδοποιήσει και βασιτόμουν τριάντα έξι ώρες. Ο ήρωάς μου ήταν ένας γέρος παπάς του παλατιού, πιασμένος από τα αρθριτικά, όπως και ο άλλος. Δεν έπρεπε να τον πλησιάσω παρά γυμνή· αλλά από μπροστά, και το στήθος μου έπρεπε να είναι προσεχτικά σκεπασμένο· μου είχαν συστήσει να σεβαστώ αυτό τον όρο με τη μεγαλύτερη ακρίβεια και με βεβαίωσαν πως αν αυτός, κατά κακή του τύχη, έβλεπε να υπάρχει κάτι γυμνό από μπροστά, δεν θα τα κατάφερα ποτέ μου να τον κάνω να χύσει. Πλησιάζω, εξετάζει προσεκτικά τον πισινό μου, με ρωτά την ηλικία μου, αν είναι αλήθεια πως έχω μεγάλη ανάγκη να χέσω, τι σόι είναι το σκατό μου, αν είναι μαλακό, αν είναι σκληρό και χίλιες δυο άλλες ερωτήσεις που μου φαινόταν πως τον ερέθιζαν, γιατί σιγά-σιγά, όσο κουβεντιάζαμε, η πούτσα του άρχισε να σηκώνεται και μου την έδειξε. Αυτή η πούτσα, περίπου τέσσερα δάχτυλα μήκος και δυο-τρία πάχος, είχε παρ' όλη της τη λαμπρότητα ένα ύφος τόσο ταπεινό κι αξιολύπητο που έπρεπε να φοράς γυαλιά για να τη μαντέψεις. Την άρπαξα ωστόσο, όπως με παρακάλεσε ο άνθρω-

πός μου, και βλέποντας πως έτσι που την τίναξα εξάπτονταν για καλά οι επιθυμίες του, ετοιμάστηκε να τελέσει τη θυσία.

— Μα πράγματι, μου λέει, έχει όρεξη, παιδί μου, να χέσεις όπως μου λες; Γιατί δεν μ' αρέσει να με ξεγελούν. Για να δούμε αν έχεις πράγματι σκατά στον κώλο.

Και λέγοντας αυτά μου χώνει το μεσιανό δάχτυλο του δεξιού χεριού μέσα στον πρωκτό, ενώ με το αριστερό του βαστούσε στητό το καυλί που είχα ερεθίσει. Το ερευνητικό αυτό δάχτυλο δεν χρειάστηκε να πάει βαθιά για να πειστεί ο παπάς πως είχα πράγματι μεγάλη ανάγκη να χέσω, όπως άλλωστε τον βεβαίωνα. Μόλις άγγιξε ό,τι γύρευε, άρχισε να λιώνει από ηδονή:

— Α, διάολε! είπε. Αλήθεια λέει, η κότα θα γεννήσει και το νιώθω το αυγό.

Καταγοητευμένος ο πόρνος μού φιλά αμέσως τον πισινό και, βλέποντας πως βιάζομαι και δεν μπορώ να βαστηχτώ άλλο πια, με βάζει ν' ανέβω σ' ένα είδος σκαλωσιάς σαν κι αυτή που έχετε εδώ, κύριοι, στο παρεκκλήσι σας: εκεί πάνω ο πισινός μου, τελείως ακάλυπτος μπρος στα μάτια του, μπορούσε ν' αποθέσει το περιεχόμενό του μέσα σ' ένα δοχείο που βρισκόταν λίγο πιο κάτω, δυο-τρία δάχτυλα από τη μύτη του. Είχαν φτιάξει αυτή τη σκαλωσιά ειδικά γι' αυτόν και τη χρησιμοποιούσε συχνά, γιατί δεν περνούσε μέρα χωρίς να έρθει στο σπίτι της Φουρνιέ γι' αυτόν το σκοπό, τόσο με ξένες όσο και με τα κορίτσια του σπιτιού. Εκείνος είχε για θρόνο μια πολυθρόνα, κάτω από την ανοιχτή βάση που στήριζε τον κώλο μου. Μόλις είδε τη στάση που πήρα, βολεύεται και με δια-

τάξει ν' αρχίσω. Αμολάω μερικές κλανιές, έτσι σαν πρελούδιο· τις ρουφά. Τέλος, ξεμυτίζει το σκατό· εκείνος ξελιγώνεται:

— Χέσε, μικρούλα μου, χέσε, αγγελούδι μου! Ξεφωνίζει ξαναμμένος. Άσε με να δω το σκατό να βγαίνει απ' το όμορφο κωλί σου.

Και το βοηθούσε· τα δάχτυλά του παίζοντας τον πρωκτό διευκόλυναν την έκρηξη· μαλακιζόταν, παρατηρούσε, μεθούσε από τη γλύκα που ένιωθε· η υπερβολική ηδονή που τον έριξε σε τρελή παραφορά, οι φωνές του, οι στεναγμοί του, τα πασπατέματά του, όλα με πείθουν πως αγγίζει το τελευταίο στάδιο της ηδονής· και βεβαιώθηκα γι' αυτό όταν γύρισα το κεφάλι και είδα το μικροσκοπικό του μαραφέτι ν' αδειάζει μερικές στάλες από σπέρμα μέσα στο ίδιο δοχείο που μόλις είχα γεμίσει. Ο παπάς έφυγε κεφάτος· με βεβαίωνε μάλιστα πως θα μου έκανε την τιμή να με ξαναδεί, μολοντί ήμουν σίγουρη για το αντίθετο, ξέροντας καλά πως δεν έβλεπε ποτέ του δυο φορές την ίδια κοπέλα.

— Μα το καταλαβαίνω αυτό, είπε ο πρόεδρος φιλώντας εκείνη τη στιγμή τον κώλο της Αλίν, που τον συντρόφευε πάνω στον καναπέ του· πρέπει να βρίσκεται κανείς στη δική μας κατάσταση, πρέπει να έχει ξεπέσει στην πείνα που μας πνίγει για να βάζει έναν κώλο να χέζει πάνω από μια φορά.

— Κύριε πρόεδρε, είπε ο επίσκοπος, από την κομμένη σας φωνή αρχίζω να καταλαβαίνω πως καυλώσατε.

— Α, τσιμουδιά, συνέχισε ο Κυρβάλ, μιλώ τα κω-

λομέρια της δεσποινίδας κόρης σας που δεν έχει καν την ευγένεια να μου αμολήσει καμιά μικροκλανιά.

— Είμαι λοιπόν εγώ πιο τυχερός από σας, είτε ο επίσκοπος, γιατί ιδού η κυρία σύζυγός σας που μου χάρισε τώρα μόλις το πιο όμορφο και βαρβάτο σκατό...

— Σιωπή λοιπόν, κύριοι, σιωπή! είπε ο δούκας, που η φωνή του έδειχνε να πνίγεται από κάτι που του σκέπαζε το κεφάλι. Σιωπή! Διάολε! Εδώ είμαστε για ν' ακούμε κι όχι για να ενεργούμε.

— Αυτό σημαίνει λοιπόν πως δεν κάνεις τίποτα, του είπε ο επίσκοπος, και είναι φαίνεται για ν' ακούς που μου έχεις καταχωνιαστεί κάτω από τρεις-τέσσερις κώλους.

— Άντε, άντε, έχεις δίκιο. Συνέχισε, Ντυκλό, θα είναι πιο φρόνιμο για μας ν' ακούμε βλακείες παρά να τις κάνουμε· πρέπει να φυλάγουμε τις δυνάμεις μας.

Και η Ντυκλό ήταν έτοιμη να συνεχίσει, όταν ακούστηκαν τα συνηθισμένα ουρλιαχτά και οι γνωστές βλαστήμιες του δούκα καθώς έχυνε· περιτριγυρισμένος από την τετράδα του, έχανε ηδονικότατα το ψωλόχυμά του ενώ τον μαλάκιζε με τόση γλύκα η Αυγουστίνα, όπως έλεγε, κι είχε το νου του να κάνει με τη Σοφία, τον Ζέφυρο και τον Ζιτόν ένα σωρό τρέλες του είδους που ακούσατε.

— Α, διάολε, είπε ο Κυρβάλ, δεν μπορώ ν' αντέξω τέτοια κακά παραδείγματα. Δεν ξέρω τίποτα καλύτερο για να χύσω από ένα άλλο χύσιμο· για δες την πουτανίτσα, είπε εννοώντας την Αλίν, εδώ και λίγη ώρα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα και τώρα σου κάνει ό,τι θες... Δεν έχει σημασία, θα κρατηθώ. Α,

δεν πά' να χέζεις, παλιοτσούλα, δεν πά' να χέζεις, εγώ δεν θα χύσω!

— Βλέπω λοιπόν, κύριοι, είτε η Ντυκλό, πως, αφού σας διέφθειρα, εγώ πάλι πρέπει να σας λογικέψω, και για να τα καταφέρω θα ξαναπιάσω τις ιστορίες μου χωρίς να περιμένω την προσταγή σας.

— Ε, όχι, όχι! είτε ο επίσκοπος. Εγώ δεν μπορώ να κρατηθώ σαν τον κύριο πρόεδρο· το ψωλόχυμα με φαγουρίζει και πρέπει ν' αδειάσω.

Κι ενώ έλεγε αυτά, τον είδαν να κάνει μπροστά σ' όλους τους άλλους πράματα που η σειρά που τάξαμε στην αφήγησή μας δεν μας επιτρέπει να φανερώσουμε ακόμη· ήταν όμως τόσο ηδονικά όλα αυτά που από την πολλή φαγούρα δεν άργησε να χύσει το σπέρμα που ενοχλούσε τ' αρχίδια του. Όσο για τον Ντυρσέ, που ήταν απορροφημένος μέσα στον κώλο της Τερέζας, δεν ακούστηκε καθόλου· φαίνεται πως η φύση τού αρνιόταν ό,τι χάριζε στους δύο άλλους, γιατί κανονικά δεν σώπαινε όταν του παραχωρούσε την εύνοιά της. Βλέποντας η Ντυκλό πως όλα ηρέμησαν επιτέλους, συνέχισε τις λάγνες περιπέτειές της:

Ένα μήνα μετά είδα έναν άντρα που έπρεπε σχεδόν να βιάσεις για να κάνει κάτι που θυμίζει αρκετά την ιστορία που σας είπα τώρα δα. Χέζω μέσα σ' ένα πιάτο και του το πάω κάτω από τη μύτη του, ενώ εκείνος μέσα σε μια πολυθρόνα διάβαζε κάτι χωρίς να δείχνει πως με πρόσεξε! Αρχίζει να με βρίζει, με ρωτά πώς είμαι τόσο αδιάντροπη να κάνω τέτοια πράματα μπροστά του· και με το αζημίωτο αρχίζει να μυρίζει το σκατό, να το κοιτάζει και να το πασπα-

τεύει. Του ζητώ να συγχωρέσει το θράσος μου, συνεχίζει να μου λέει κάτι βλακείες και χύνει, με το σκατό πάντα κάτω από τη μύτη του, λέγοντάς μου πως θα πέσω καμιά ώρα πάλι στα χέρια του και τότε θα δούμε πώς θα τα βγάλω πέρα μαζί του.

Ένας τέταρτος δεν ήθελε σ' ένα τέτοιο πανηγύρι παρά μόνο εβδομηντάρες ή μεγαλύτερες ακόμη. Τον είδα μια μέρα να του κρατά συντροφιά μια ογδοντάρα τουλάχιστο. Ήταν ξαπλωμένος σ' έναν καναπέ· η ματρόνα, καθάλα από πάνω του, του άδειασε την πραμάτεια της πάνω στην κοιλιά παίζοντάς του μια ζαρωμένη παλιοψωλή που ούτε καν έχυσε.

Βρισκόταν στο σπίτι της Φουρνιέ ένα άλλο επίπλο αρκετά περίεργο: κάτι σαν καρέκλα με μια τρύπα στη μέση όπου ένας άνθρωπος μπορούσε να χωρέσει έτσι ώστε το σώμα του να βγαίνει σ' ένα άλλο δωμάτιο, ενώ το κεφάλι του βρισκόταν στη θέση του δοχείου. Εγώ ήμουν γονατιστή ανάμεσα στα πόδια του και του έγλειφα την ψωλή όσο καλύτερα μπορούσα. Αλλά αυτή την αλλόκοτη τελετή τη συμπλήρωνε ένας λαϊκός τύπος που πληρωνόταν ειδικά χωρίς να ξέρει ή να υποψιαστεί τι έκανε· έμπαινε εκεί που βρισκόταν η καρέκλα με το δοχείο, κάθιζε πάνω και αμολούσε τα σκατά του που έπεφταν μ' αυτό τον τρόπο ολόισια πάνω στο πρόσωπο του πελάτη μου. Αλλά έπρεπε ο τύπος που νοικιάζαμε να είναι σωστός χωριάτης κι ό,τι πιο απαίσιο μπορούσε να δώσει ο υπόκοσμος· έπρεπε μάλιστα να είναι γέρος και άσχημος. Τον έδειχναν από πριν στον πελάτη μας και, αν δεν είχε όλα αυτά τα χαρίσματα, τον διώχναμε. Δεν είδα τίποτα, αλλά άκουσα· τον είδα να βγαίνει από κει μέσα σε

μια τέτοια κατάσταση που κατάλαβα πως τον είχαν υπηρετήσει θαυμάσια. Κατά τύχη, όταν τέλειωσε η δουλειά, αντάμωσα τον τύπο που τον εξυπηρέτησε: ήταν ένας καλοκάγαθος χωριάτης· δούλευε σε γιαπιά και ήταν πανευτυχής που κέρδιζε λίγα λεφτά σε μια δουλειά που τον αλάφρωνε απ' ό,τι είχε μέσα του και του ήταν πιο ήρεμη και ευχάριστη από το κουβάλημα. Ήταν φριχτός με την τόση του ασκήμια κι έδειχνε να έχει ξεπεράσει τα σαράντα.

— Μα την πίστη μου, είτε ο Ντυρσέ, τέτοια θέλω.

Κι αφού πήγε στο μικρό του δωμάτιο με τον μεγαλύτερο από τους γαμιάδες, την Τερέζα και την Ντεγκράνζ, τον άκουσαν να ξεφωνίζει ύστερα από λίγο, χωρίς να θέλει να πει στην ομήγυρη, όταν γύρισε, τις παρεκτροπές στις οποίες είχε επιδοθεί.

Έφεραν το φαγητό. Το δείπνο ήταν τουλάχιστον τόσο ακόλαστο όπως πάντα και τους κάπνισε, ύστερα από το φαγητό, να βουλευτούν ο καθένας και σε μια γωνιά, αντί να γλεντήσουν όλοι μαζί, όπως συνήθιζαν πάντα τέτοια ώρα· ο δούκας έπιασε το μπουντουάρ στο βάθος μαζί με τον Ηρακλή, τη Μαρταίν, την κόρη του την Ιουλία, τη Ζελμίρα, την Ήβη, τον Ζελαμίρ, τον Ερωτιδέα και τη Μαρία.

Ο Κυρβάλ άρπαξε το σαλόνι των αφηγήσεων μαζί με την Κονστάνς, που έτρεμε ολόκληρη κάθε φορά που έπρεπε να βρίσκεται κοντά του, γιατί δεν φρόντιζε και τόσο να την καθησυχάζει· μαζί τους ήταν η Φανσόν, η Ντεγκράνζ, ο Σκιζοκώλης, η Αυγουστίνα, η Φανή, ο Νάρκισσος κι ο Ζέφυρος.

Ο επίσκοπος πήγε στο σαλόνι των συγκεντρώσεων

μαζί με την Ντυκλό, που έκανε εκείνο το βράδυ απιστίες στο δούκα για να τον εκδικηθεί επειδή την απατούσε παίρνοντας μαζί του τη Μαρταίν· ήταν μαζί τους η Αλίν, ο Πρίαπος, η Τερέζα, η Σοφία, η χαριτωμένη μικρούλα η Κολόμπα, ο Σελαντόν κι ο Άδωνις.

Όσο για τον Ντυρσέ, αυτός έμεινε στη μεγάλη τραπεζαρία. Σήκωσαν το τραπέζι κι έριξαν χάμω ταπέτα και μαξιλάρια. Κλείστηκε εκεί με την Αδελαΐδα, την αγαπημένη του σύζυγο, τον Αντίνοο, τη Λουιζόν, τη Σαμπβίλ, τη Μισέτ, τη Ροζέτα, τον Υάκινθο και τον Ζιτόν.

Μια έξαρση της λαγνείας τους μάλλον παρά άλλος λόγος είχε υπαγορεύσει αυτή τη διαρρύθμιση, γιατί είχαν τόσο πολύ ξανάψει εκείνο το βράδυ ώστε όλοι μαζί συμφώνησαν να μην πάνε για ύπνο· δεν χωράσε καμιά φαντασία τι αισχροτήτες και ατιμίες έγιναν σε κάθε δωμάτιο που πήγαν.

Κατά τα χαράματα αποφάσισαν να στρωθούνε πάλι στο τραπέζι, αν κι είχαν πει πάρα πολύ όλη νύχτα. Κάθισαν όλοι μαζί ανάκατα και χωρίς καμιά διάκριση και ξύπνησαν τις μαγείρισσες για να τους στείλουν χτυπητά αυγά, φρυγανιές, κρεμμυδόσουπα και ομελέτες. Ξαναήπιαν, αλλά η Κονστάνς ήταν τόσο θλιμμένη που τίποτα δεν μπορούσε να την ηρεμήσει. Το μίσος του Κυρβάλ μεγάλωνε μαζί με την κοιλιά της· όσο κράτησαν τα όργια, εκείνη ξέρει τι τράβηξε· αλλά δεν τη χτύπησαν, γιατί είχαν συμφωνήσει οι κύριοι ν' αφήσουν να μεγαλώσει το έμβρυο. Σκέφτηκε να παραπονεθεί στον Ντυρσέ και στο δούκα, τον πατέρα της και το σύζυγό της· την έστειλαν στο διάο-

λο και της είπαν πως έπρεπε σίγουρα να είχε κάποιο ελάττωμα που δεν είχαν μυριστεί για να δυσαρεστεί μ' αυτό τον τρόπο τον πιο ενάρετο και τον πιο έντιμο των ανθρώπων: αυτό ήταν όλο κι όλο. Κι ύστερα πήγανε για ύπνο.

Ενδέκατη μέρα

Σηκώθηκαν αρκετά αργά και, καταργώντας εντελώς εκείνη τη μέρα όλες τις συνηθισμένες τελετές, κάθισαν στο τραπέζι αμέσως μετά το κρεβάτι. Όσο έπιναν τον καφέ τους, που σέρβιραν ο Ζιτόν, ο Υάκινθος, η Αυγουστίνα και η Φανή, όλα ήταν αρκετά ήσυχα. Ωστόσο ο Ντυρσέ δεν μπόρεσε να κάνει χωρίς μερικές κλανιές της Αυγουστίνας και ο δούκας έχωσε το μαραφέτι του στο στόμα της Φανής. Αλλά επειδή για κάτι τέτοια μυαλά ένα μόνο βήμα χωρίζει την επιθυμία από τις συνέπειές της, ικανοποιήθηκαν εύκολα. Ευτυχώς που η Αυγουστίνα βρέθηκε έτοιμη· του αμόλησε καμιά δωδεκαριά του Ντυρσέ που λίγο έλειψε να τον καυλώσουν. Όσο για τον Κυρβάλ και τον επίσκοπο, περιορίστηκαν να πασπατεύουν τα κωλιά των δυο μικρών αγοριών· ύστερα πέρασαν στο σαλόνι των αφηγήσεων.

— Κοίτα λοιπόν, μου λέει μια μέρα η μικρή Ευγενία, που άρχιζε να εξοικειώνεται μαζί μας και που ύστερα από έξι μήνες στο μπουρδέλο είχε γίνει πιο όμορφη, κοίτα Ντυκλό, μου λέει σηκώνοντας τη φούστα της, πώς θέλει η κυρία Φουρνιέ να έχω τον πισινό μου όλη μέρα.

Και μου έδειξε μια πλάκα σκατά ένα δάχτυλο πάχος που σκέπαζε ολότελα την όμορφη κωλοτρυπούλα της.

— Και τι θα τα κάνεις; τη ρωτώ.

— Είναι για ένα γέρο κύριο που θα έρθει απόψε, είπε, και που θέλει να με βρει με σκατά στον κώλο.

— Ε λοιπόν, της λέω, θα μείνει ευχαριστημένος γιατί είναι αδύνατο να του τύχουν περισσότερα.

Και μου είπε πως, αφού έχεσε, η Φουρνιέ την πασάλειψε επίτηδες· περιέργη να δω αυτή τη σκηνή, έτρεξα στην τρύπα μόλις ζήτησαν το όμορφο αυτό πλασματάκι. Ήταν ένας καλόγερος, αλλά από τους μεγάλους και τρανούς· ανήκε στο τάγμα των Κιστερκιανών, ήταν χοντρός, ψηλός, ρωμαλέος και κοντά στα εξήντα. Χαϊδεύει την παιδούλα, τη φιλά στο στόμα, κι αφού τη ρώτησε αν είναι καθαρή, της σηκώνει τη φούστα για να δει πράγματι με τα μάτια του σε ποια κατάσταση είναι η μόνιμη καθαριότητά της όπως τον διαβεβαίωνε η Ευγενία· παρόλο που εκείνη ήξερε πως δεν είναι αλήθεια, αλλά έτσι της είχαν πει να λέει.

— Μπα, πονηρούλα μου! της λέει ο καλόγερος βλέποντας ποια ήταν η κατάσταση. Έτσι λοιπόν: τολμάτε να μου λέτε πως είστε καθαρή μ' έναν τόσο βρόμικο κώλο; Πρέπει να μην τον σκουπίσατε για πάνω από δυο βδομάδες· τώρα είναι που θα ξεθεωθώ, γιατί εγώ επιτέλους θέλω να τον βλέπω καθαρό· και να τώρα που πρέπει να τον φροντίσω εγώ ο ίδιος.

Κι όσο μιλούσε, είχε στηρίξει την κοπέλα πάνω σ' ένα κρεβάτι και είχε γονατίσει κάτω από τους γλουτούς της που τους άνοιγε με τα δυο του χέρια. Θα λέγατε στην αρχή πως δεν ήθελε παρά να δει μόνο καλά

τι συμβαίνει· έδειξε να παραξενεύεται· σιγά-σιγά συνηθίζει την κατάσταση, πλησιάζει τη γλώσσα του, ξεκολλά μερικά κομμάτια, οι αισθήσεις του ανάβουν, η γλώσσα του, όλα δείχνουν να συνεργάζονται εκεί, η έκστασή του είναι τόσο γλυκιά που μόλις βρίσκει τη δύναμη να μιλήσει· το ψωλόχυμα ανεβαίνει επιτέλους· αρπάζει την πούτσα του, την παίζει, κι ενώ χύνει έχει καθαρίσει τόσο καλά αυτό τον πρωκτό που ποιος να φανταστεί πως μπόρεσε ποτέ να ήταν βρόμικος έστω και για λίγο.

Αλλά ο ελευθέριος δεν σταμάτησε εδώ· αυτή η ηδονική μανία δεν ήταν παρά το προεόρτιο. Σηκώνεται, φιλά ξανά τη μικρούλα, της δείχνει ένα χοντρό απαίσιο και βρόμικο κώλο και τη διατάζει να του δώσει ζωή και να του βάλει μέσα το δάχτυλό της· αυτά όλα τον ξανακαύλωσαν, ξαναβουτά τον κώλο της κοπέλας, τον γεμίζει με νέα φιλιά, κι επειδή όσα ακολούθησαν δεν είναι της δικαιοδοσίας μου αλλά κι ούτε έχουν τη θέση τους σ' αυτές τις προκαταρκτικές αφηγήσεις, θα μου επιτρέψετε ν' αναθέσω στην κυρία Μαρταίν να σας μιλήσει για τις παρεκτροπές αυτού του αλιτήριου· αυτή πια κι αν τον γνώρισε με το παραπάνω· και για ν' αποφύγω, κύριοι, κάθε σας ερώτηση που οι ίδιοι οι νόμοι με εμποδίζουν να ικανοποιησω, περνάω τώρα σ' ένα άλλο επεισόδιο.

— Μια μόνο λέξη, Ντυκλό, λέει ο δούκας. Θα μιλήσω με υπονοούμενα, οπότε και οι απαντήσεις δεν θα παραβούν καθόλου τους νόμους μας. Ο καλόγερος την είχε μεγάλη και ήταν η πρώτη φορά που η Ευγενία...;

— Μάλιστα, άρχοντά μου, ήταν η πρώτη φορά και ο καλόγερος την είχε τόσο μεγάλη όσο κι η δικιά σας.

— Α, γαμώτο! είπε ο Ντυρσέ. Τι σκηνή ήταν αυτή και πόσο θα 'θελα να 'μουν εκεί!

Ίσως να είχατε την ίδια περιέργεια, είπε η Ντυκλό συνεχίζοντας, για το πρόσωπο που έπεσε στα χέρια μου λίγες μέρες μετά. Κρατώντας ένα δοχείο με οχτώ με δέκα σκατά από δω κι από κει, που θα θύμωνε πολύ αν μάθαινε ποιοι τα έκαναν, έπρεπε με τα ίδια μου τα χέρια να τον τριψω ολόκληρο μ' αυτή τη μυρωδάτη αλοιφή. Τίποτα δεν γλίτωσε, ούτε καν το πρόσωπό του, κι όταν έφτασα στην πούτσα του, που έπαιξα ταυτόχρονα, το άτιμο το γουρουνί, που κοιταζόταν με φιλαρέσκεια μέσα σ' έναν καθρέφτη, άφησε μέσα στα χέρια μου τα δείγματα του θλιβερού ανδρισμού του.

Και τώρα ήρθε η ώρα, κύριοι, να τιμήσουμε επιτέλους τον πραγματικό ναό. Μου είχαν πει να είμαι έτοιμη και κρατιόμουν εδώ και δυο μέρες. Ήταν ένας αξιωματούχος του τάγματος της Μάλτας που, για μια τέτοια επιχείρηση, έβλεπε κάθε πρωί και μια διαφορετική κοπέλα· η σκηνή που θα πω έγινε σπίτι του.

— Τι όμορφα μεριά είναι αυτά, είπε αγκαλιάζοντας τον πισινό μου. Αλλά, παιδί μου, δεν φτάνει να έχεις ωραίο κώλο, πρέπει ακόμα και να χέζει τέτοιος όμορφος κώλος. Έχετε όρεξη;

— Τόσο πολύ που πεθαίνω, κύριε, του απάντησα.

— Α, διάολε! Είναι μούρλια, είπε ο αξιωματούχος· να τι θα πει να μη χαλάς χατίρι· αλλά θα είχατε την

καλοσύνη, μικρούλα μου, να χέσετε μέσα στο δοχείο που θα σας δώσω;

— Μα τι λέτε, κύριε, του απάντησα, έχω τέτοια όρεξη που θα έχεζα παντού, ακόμα και μέσα στο στόμα σας...

— Α, μέσα στο στόμα μου! Μα είναι μούρλια! Ε, λοιπόν, ακριβώς, είναι το μόνο δοχείο που έχω να σας δώσω.

— Εντάξει! Δώστε το, κύριε, δώστε το γρήγορα, απάντησα, γιατί δεν μπορώ άλλο πια.

Βολεύεται, ανεβαίνω καβάλα πάνω του· ενώ αδειάζω, τον μαλακίζω· στηρίζει τους γοφούς μου με τα χέρια του και δέχεται ό,τι αδειάζω πάνω στο στόμα του, κομμάτι-κομμάτι. Στο μεταξύ έχει λιώσει από ηδονή· μόλις που χρειάζεται το χέρι μου για ν' αναβλύσουν κύματα από το σπέρμα που χάνει· τον μαλακίζω πάντα, τελειώνω το χέσιμο, ο άνθρωπος λιώνει από την έκσταση και τον αφήνω καταγοητευμένο μαζί μου· έτσι τουλάχιστον είχε την καλοσύνη να πει στη Φουρνιέ, ζητώντας της όμως ξανά μια άλλη κοπέλα για την επομένη.

Αυτός που ακολούθησε, με τις ίδιες σχεδόν συνήθειες, φρόντιζε επιπλέον να κρατά πιο πολλή ώρα τα κομμάτια μέσα στο στόμα του. Τα έλιωνε και ξέπλενε για πολλή ώρα μ' αυτό το υγρό το στόμα του, κι όταν τα έβγαζε πια ήταν νερό.

Ένας πέμπτος είχε μια ιδιοτροπία ακόμη πιο αλλόκοτη, αν είναι δυνατόν. Ήθελε να βρρίσκει τέσσερα σκατά χωρίς μια στάλα κάτουρο μέσα στο δοχείο μιας καρέκλας με τρύπα. Τον έκλειναν μόνο μέσα στο δωμάτιο με το θησαυρό αυτό· δεν έπαιρνε ποτέ κοπέ-

λα μαζί του κι έπρεπε να είναι θεόκλειστο το δωμάτιο για να μην μπορεί κανείς να τον δει ή να τον ξεχωρίσει από πουθενά. Τότε μόνο άρχιζε· αλλά τι έκανε εκεί είναι κάτι αδύνατο για μένα να σας πω, γιατί ποτέ κανένας δεν τον είδε. Ένα ξέρουμε, πως όταν πηγαίναμε στο δωμάτιο μετά, βρίσκαμε το δοχείο θεοάδειο και πεντακάθαρο: αλλά τι τα είχε κάνει τα τέσσερα σκατά; Πιστεύω πως κι ο διάβολος ο ίδιος θα δυσκολευόταν να σας το πει. Του ήταν εύκολο να τα ρίξει κάπου, αλλά ίσως να έκανε τίποτε άλλο.

Αυτό που μας κάνει να πιστεύουμε πως δεν έκανε αυτό το κάτι άλλο που θα μπορούσατε να υποθέσετε, είναι που άφηγε τη φροντίδα στη Φουρνιέ να του προμηθεύει τα τέσσερα σκατά χωρίς να θέλει ποτέ του να δώσει την παραμικρή οδηγία. Μια μέρα, για να δούμε αν αυτό που θα του λέγαμε θα τον αναστάτωνε, οπότε και θα μπορούσαμε να φωτιστούμε για την τύχη που είχαν τα σκατά, του είπαμε πως αυτά που του είχαμε δώσει εκείνη τη μέρα τα έκαναν διάφορα πρόσωπα που είχαν σύφιλη. Γέλασε μαζί μας χωρίς να θυμώσει· κι όμως ήταν πιθανό να θύμωνε αν δεν είχε στο νου του τίποτε άλλο παρά να τα πετάξει. Όταν θελήσαμε μιαν δυο φορές να μάθουμε περισσότερα, μας έκοψε την κουβέντα και δεν μάθαμε ποτέ μας τίποτα παραπάνω.

Αυτά είχα να σας πω γι' απόψε, είπε η Ντυκλό· αύριο πια θα περάσω σ' ένα νέο κεφάλαιο, τουλάχιστον σχετικά με τη ζωή μου· γιατί σε ό,τι αφορά τη χαριτωμένη ιδιοτροπία που τόσο πολύ λατρεύετε, μου απομένουν τουλάχιστο δυο-τρεις μέρες, κύριοι, που θα έχω ακόμη την τιμή να σας απασχολήσω με κάτι τέτοια.

Οι γνώμες γύρω από τα σκατά του ανθρώπου για τον οποίο μιλήσαμε πιο πάνω διχάστηκαν· κι όσο κρατούσε η συζήτηση με διάφορα επιχειρήματα, έβαλαν μερικούς να χέσουν· και ο δούκας, που ήθελε να δει όλος ο κόσμος την προτίμηση που είχε για την Ντυκλό, έδειξε σ' όλη τη συντροφιά τον ακόλαστο τρόπο με τον οποίο διασκέδαζε μαζί της, αλλά και την άνεση, την ικανότητα, την ετοιμότητα, καθώς είχε την τέχνη να τον ικανοποιεί συνοδεύοντας όλα αυτά με τις πιο όμορφες κουβέντες.

Το δείπνο και τα όργια ήταν αρκετά ήρεμα και, επειδή δεν έγινε τίποτα το σημαντικό ως το επόμενο βράδυ, θ' αρχίσουμε την ιστορία της δωδέκατης μέρας με τις ευχάριστες αφηγήσεις της Ντυκλό.

Δωδέκατη μέρα

Η νέα κατάσταση πραγμάτων που θ' αρχίσω να σας περιγράψω με αναγκάζει, είπε η Ντυκλό, να σας απασχολήσω για λίγο, κύριοι, με μερικές λεπτομέρειες για την εμφάνιση και το χαρακτήρα μου τότε. Είναι πιο εύκολο ν' αναπλάσουμε τις απολαύσεις που μας περιγράφουν όταν το πρόσωπο που τις προσφέρει μας είναι γνωστό. Μόλις είχα φτάσει στα είκοσι ένα μου. Ήμουν καστανή, αλλά το δέρμα μου ήταν θελκτικά λευκό. Τα πλούσια μαλλιά μου κυλούσαν με κυματιστές και φυσικές μπούκλες μέχρι τα γόνατά μου. Είχα τα μάτια που βλέπετε μπροστά σας και που πάντα τα έβρισκαν ωραία. Ήμουν λίγο γεμάτη, αν και ψηλή, λυγερή και χαριτωμένη. Όσο για τον πισινό μου, αυτό το μέρος του σώματος που τόσο ενδιαφέρει σήμερα τους ελευθέρους, ήταν κατά γενική ομολογία ανώτερος απ' ό,τι πιο θεσπέσιο μπορεί να δει κανείς σ' αυτό το είδος, και λίγες γυναίκες στο Παρίσι είχαν κώλο πλασμένο με τόση γλύκα: ήταν γεμάτος, στρουμπουλός, αρκετά αφράτος και πολύ παχουλός, χωρίς όμως, παρόλο που ήταν κάπως μπόλικος, να χάνει την κομψότητά του· η πιο ελαφριά κίνηση έφερνε στο φως αμέσως το μικρό λουλούδι που τόσο αγαπάτε, κύριοι,

και που είναι, το πιστεύω όσο κι εσείς, το πιο απολαυστικό θέλημα κάθε γυναίκας. Αν και ζούσα από πολύ καιρό μέσα στην ακολασία, ήταν αδύνατο να είμαι πιο δροσερή, χάρη στην καλή υγεία που μου είχε χαρίσει η φύση και στην υπερβολική φρονιμάδα μου ως προς τις απολαύσεις που μπορούσαν να μαραζώσουν τη φρεσκάδα μου ή να βλάψουν την υγεία μου. Πολύ λίγο αγαπούσα τους άντρες και δεν γνώρισα παρά μόνο ένα δεσμό. Ο νους μου ήταν μόνο στην ακολασία, αλλά σε αφάνταστο βαθμό· αφού σας περιέγραφα τα θέλημά μου, είναι σωστό να σας πω δυο λόγια για τα βίτσια μου. Αγαπώ τις γυναίκες, κύριοι, και δεν το κρύβω καθόλου. Όχι ωστόσο στο βαθμό που τις αγαπά η αγαπητή μου συνάδελφος, η κυρία Σαμπβίλ· εκείνη θα σας πει πώς καταστράφηκε για χάρη τους· αλλά πάντα στις απολαύσεις μου τις προτιμούσα από τους άντρες, κι όσες ηδονές μου χάριζαν ήταν πολύ πιο δυνατές από τις αντρικές. Εκτός απ' αυτό, είχα το ελάττωμα να μ' αρέσει να κλέβω: είναι ασύλληπτο ως ποιο βαθμό καλλιέργησα αυτή τη manía. Τελείως πεπεισμένη πως έπρεπε να μοιράζονται εξίσου τ' αγαθά σ' αυτό τον κόσμο και πως μόνο η δύναμη και η βία εμποδίζουν αυτή την ισότητα, τον πρώτο φυσικό νόμο, προσπάθησα να επανορθώσω τη μοίρα και ν' αποκαταστήσω την ισορροπία όσο καλύτερα μπορούσα. Και χωρίς αυτή την καταραμένη μου manía ίσως να ήμουν ακόμη με τον καλοπροαίρετο θνητό για τον οποίο θα σας μιλήσω τώρα.

—Κι έκλεψες πολλά στη ζωή σου; τη ρώτησε ο Ντυρσέ.

— Απίστευτα πολλά, κύριε· αν δεν σπαταλούσα πάντα όσα έκλεβα, θα ήμουν αρκετά πλούσια σήμερα.

— Αλλά για τις κλοπές σου έχεις να μας πεις καμιά επιβαρυντική λεπτομέρεια; συνέχισε ο Ντυρσέ. Καμιά διάρρηξη, κατάχρηση εμπιστοσύνης, φανερή απάτη;

— Ότι μπορείτε να φανταστείτε, είτε η Ντυκλό· δεν θεώρησα πως έπρεπε να σας απασχολήσω μ' αυτό το θέμα, για να μην ταράξω τη σειρά που ακολουθεί η αφήγησή μου· αλλά τώρα που βλέπω ότι κάτι τέτοια μπορούν να σας διασκεδάσουν, δεν θα ξεχνώ στο μέλλον να σας τα λέω.

»Πάντα είχαν να μου προσάψουν πως συνδύαζα αυτό το ελάττωμα με την απονιά· αλλά τι φταίω εγώ; Δεν είναι η φύση που μας δίνει τα βίτσια μας όσο και τα χαρίσματά μας; Και μπορώ ν' απαλύνω εγώ μια καρδιά που την έπλασε αναίσθητη; Δεν ξέρω μία στιγμή στη ζωή μου που να έκλαψα για τα βάσανά μου, κι ακόμα λιγότερο για τους άλλους. Αγαπούσα την αδελφή μου και την έχασα χωρίς την παραμικρή θλίψη: σταθήκατε μάρτυρες της στωικής αδιαφορίας με την οποία έμαθα πριν από λίγο το χαμό της. Δεν πάει να χαλάσει ο κόσμος όλος, μα το Θεό, δεν θα χύσω ούτε ένα δάκρυ.

— Έτσι πρέπει να είναι κανείς, είτε ο δούκας· η συμπόνια είναι αρετή για τους ηλίθιους, κι αν εξετάσουμε καλά-καλά τον εαυτό μας, θα δούμε πως αυτή φταίει και δεν απολαμβάνουμε τόσες και τόσες ηδονές. Αλλά μ' ένα τέτοιο ελάττωμα πρέπει να έκανες και εγκλήματα, γιατί η αναισθησία οδηγεί κατευθείαν σ' αυτά.

— Άρχοντά μου, είπε η Ντυκλό, οι κανόνες που τάξατε για τις αφηγήσεις μας μου απαγορεύουν να σας μιλήσω για ένα σωρό πράγματα· αυτή τη φροντίδα την αναθέσατε στις συναδέλφους μου. Αλλά ένα έχω να σας πω: όταν θα σας δείξουν με τις περιγραφές τους τι αλιτήριες είναι οι ίδιες, να είστε εντελώς βέβαιοι πως ποτέ δεν άξιζα παραπάνω.

— Να τι θα πει να μιλάς σωστά, είπε ο δούκας. Εμπρός, συνέχισε· πρέπει να αρκεστούμε σε όσα θα μας πεις, αφού σου θέσαμε περιορισμούς εμείς οι ίδιοι· αλλά να έχεις στο νου σου πως, όταν θα βρισκόμαστε οι δυο μας, δεν θα σου χαριστώ για τις ιδιαίτερες μικροασωτίες σου.

— Δεν θα σας κρύψω τίποτα, άρχοντά μου. Και μακάρι, αφού μ' ακούσετε, να μη μετανιώσετε που δείξατε κάποια ευμένεια σ' ένα τέτοιο υποκείμενο. Και τώρα συνεχίζω.

Παρ' όλα αυτά τα ελαττώματα και πάνω απ' όλα επειδή παραγνωρίζω τελείως το ταπεινωτικό συναίσθημα της ευγνωμοσύνης, που δεν το δεχόμουνα παρά σαν ένα βάρος προσβλητικό για την ανθρωπότητα και που εξευτελίζει ολωσδιόλου την περηφάνια που μας χάρισε η φύση, παρ' όλα αυτά τα ελαττώματα, λέω, οι φίλες μου μ' αγαπούσαν κι ήμουν η πιο περιζήτητη απ' όλες.

Αυτή ήταν η κατάσταση μου όταν ένας πλούσιος κτηματίας που λεγόταν Ντωκούρ ήθελε να γλεντήσει στο σπίτι της Φουρνιέ. Επειδή ήταν ένας από τους πελάτες της, αλλά μάλλον για τις εξωτερικές κοπέλες παρά για τις δικές μας, τον είχαμε σε μεγάλη εκτίμηση, και η Κυρία, που ήθελε οπωσδήποτε να γνωρι-

στούμε, με προειδοποίησε δυο μέρες νωρίτερα να του κρατήσω αυτά που ξέρετε και που αγαπούσε περισσότερο απ' όποιον άλλο είχα δει ως τότε· θ' ακούσετε όλες τις λεπτομέρειες για να καταλάβετε. Φτάνει ο Ντωκούρ και, αφού με κοιτάζει από πάνω ως κάτω, μαλώνει την κυρία Φουρνιέ που δεν του προμήθευσε πιο νωρίς ένα τόσο όμορφο πλάσμα. Τον ευχαριστώ για τη φιλοφρόνησή του και πάμε πάνω. Ο Ντωκούρ ήταν ένας άντρας πενήντα περίπου ετών, χοντρός και παχύς, αλλά με ευχάριστο πρόσωπο, πνευματώδης, κι αυτό που μου άρεσε περισσότερο σ' αυτόν είναι πως ήταν γλυκός κι είχε έναν τίμιο χαρακτήρα· όλα αυτά με γοήτευσαν από την πρώτη στιγμή.

— Πρέπει να έχετε τον πιο ωραίο κώλο, μου λέει ο Ντωκούρ τραβώντας με πάνω του.

Και χώνοντας το χέρι του κάτω από τη φούστα μου το πήγε αμέσως στον πισινό μου:

— Είμαι γνώστης και οι κοπέλες με το δικό σας παράστημα έχουν σχεδόν πάντα ωραίο κώλο. Ε λοιπόν! Εγώ δεν το 'λεγα; συνέχισε μόλις τον πασπάτευε για λίγο. Πόσο είναι δροσερός και στρογγυλός!

Και γυρίζοντάς με με σβελτάδα, σήκωσε με το ένα του χέρι τη φούστα μου ως τη μέση μου, κι ενώ με πασπάτευε με το άλλο, άρχισε να εξετάζει με προσοχή το βωμό της λατρείας του.

— Διάολε! φώναξε. Είναι πράγματι ένας από τους πιο ωραίους κώλους που είδα στη ζωή μου, και δεν έχουν δει λίγους τα μάτια μου... Για ανοίξτε τα κλωμέρια σας να δω τη φραουλίτσα... να τη γλείψω... να τη φάω... Μα τι ωραίος κώλος είν' αυτός, αλήθεια... Και δεν μου λέτε, μικρούλα μου, σας έχουν μιλήσει;

— Μάλιστα, κύριε.

— Από υγεία πώς πάμε; συνεχίζει.

— Ω, κύριε, άλλο τίποτα.

— Ξέρετε, εγώ το παρατραβάω λιγάκι και, αν δεν είστε τελείως υγιής, θα κινδύνευα.

— Κύριε, του λέω, μπορείτε να κάνετε ό,τι ακριβώς θέλετε. Σας το υπογράφω· ούτε νεογέννητο να ήμουν· μπορείτε να προχωρήσετε με σιγουριά.

Ύστερα απ' αυτό τον πρόλογο ο Ντωκούρ μ' έβαλε να σκύψω προς το μέρος του κρατώντας πάντα ανοιχτούς τους γλουτούς μου· κολλώντας το στόμα του πάνω στο δικό μου, ρουφούσε το σάλιο μου επί ένα τέταρτο. Πού και πού σταματούσε για να πετάξει κανένα «γαμώτο!» και συνέχιζε αμέσως μετά να βυζαίνει το στόμα μου με πάθος.

— Φτύστε, φτύστε μέσα στο στόμα μου, μου έλεγε πότε-πότε, γεμίστε το καλά με σάλιο.

Και τότε ένιωσα τη γλώσσα του να περιστρέφεται πάνω στα ούλα μου, να χώνεται όσο πιο βαθιά μπορούσε, και ήταν σαν να έπαιρνε μαζί της ό,τι έβρισκε μπροστά της.

— Άντε, είπε, τώρα καύλωσα, καιρός ν' αρχίσουμε.

Ξανάρχισε τότε να εξετάζει τους γλουτούς μου, διατάζοντάς με να δώσω ζωή στην ψωλή του. Ξετρύπωσε ένα μαραφέτι χοντρό σαν τρία δάχτυλα, μονοκόμματο και μεγάλο ως πέντε δάχτυλα· ήταν σκληρό και μανιασμένο.

— Βγάλτε τη φούστα σας, μου λέει ο Ντωκούρ, κι εγώ θα βγάλω το πανταλόνι μου· πρέπει να είναι άνετα τα κωλομέρια μας για την τελετή που θα γίνει.

Ύστερα, αφού είδε πως υπακούω:

— Σηκώστε καλά, συνέχισε, την πουκαμίσσα ως τον κορσέ, να φανεί ολόκληρος ο πισινός σας... Ξαπλώστε μπρούμυτα στο κρεβάτι.

Έκατσα τότε σε μια καρέκλα κι άρχισε πάλι να χαϊδεύει τους γλουτούς μου, που η όψη τους φαίνεται να τον μεθούσε. Για μια στιγμή τούς άνοιξε κι ένιωσα τη γλώσσα του να χώνεται βαθιά μέσα για να εξακριβώσει, όπως έλεγε, κατά τρόπο αναμφισβήτητο αν ήταν αλήθεια πως η κότα είχε όρεξη να ρίξει τ' αυγό: σας μεταφέρω τα ίδια του τα λόγια. Ωστόσο δεν τον άγγιζα: έπαιζε ελαφρά ο ίδιος το μικρό αυτό στεγνό πέος που είχα ξετρυπώσει.

— Άντε, παιδί μου, είπε, καιρός ν' αρχίσουμε τα σκατά είναι έτοιμα, το κατάλαβα, μην ξεχνάτε να χέζετε λίγο-λίγο και να περιμένετε πάντα να καταπιώ ένα κομμάτι προτού αμολήσετε κανένα άλλο. Θα κρατήσει πολύ αυτή η δουλειά και δεν θέλω βιασύνες. Θα σας δίνω μια στα μεριά για να ξέρετε πότε θ' αμολάτε το άλλο, αλλά πάντα ένα-ένα.

Κι αφού βολεύτηκε όσο καλύτερα γινόταν μπροστά στο αντικείμενο της λατρείας του, κολλά εκεί πάνω το στόμα του και του χαρίζω σχεδόν αμέσως ένα κομμάτι σκατό χοντρό σαν αυγουλάκι. Το πιπιλά, το γυρνά και το ξαναγυρνά χίλιες φορές στο στόμα του, το μασά, το απολαμβάνει κι ύστερα από δυο-τρία λεπτά βλέπω να το καταπίνει για καλά. Ξανασφίγγομαι: πάλι τα ίδια: κι επειδή είχα τρομερή όρεξη να χέσω, δέκα φορές συνέχεια γεμίζει και αδειάζει το στόμα του, χωρίς να δείχνει καν πως χόρτασε.

— Εντάξει κύριε, του λέω στο τέλος: άδικα θα σφιχτώ πια.

— Ναι, μωρό μου, λέει, πάπαλα λοιπόν; Άντε λοιπόν, ώρα είναι να χύσω, ναι, να χύσω σκουπίζοντας αυτό τον ωραίο κώλο. Ω, διάολε, τι γλύκα είν' τούτη! Δεν έφαγα ποτέ πιο νόστιμα σκατά, μπορώ να το βεβαιώσω πέρα ως πέρα. Δώσε, δώσε, αγγελούδι μου, δώσ' μου τον ωραίο σου κώλο να τον γλείψω, μωρέ θα τον φάω.

Και χώνοντας εκεί μέσα όλη του τη γλώσσα ενώ έπαιζε την ψωλή του ο ίδιος, χύνει ο ακόλαστος το ψωλόχυμά του πάνω στις γάμπες μου, λέγοντας ένα σωρό βρομόλογα και βρисиές, απαραίτητα κι αυτά, απ' ό,τι κατάλαβα, για να συμπληρώσει την έκστασή του.

Αφού τέλειωσε, έκατσε, μ' έβαλε κοντά του και, κοιτάζοντάς με με πολύ ενδιαφέρον, με ρώτησε αν δεν βαρέθηκα πια να ζω στο μπουρδέλο κι αν δεν θα ήταν πιο ευχάριστο να βρω κάποιον που θα δεχόταν να με βγάλει από κει μέσα. Τώρα που έπεσε στα δίχτυα μου έκανα τη δύσκολη και, για να μη σας κουράσω με λεπτομέρειες χωρίς κανένα ενδιαφέρον για σας, ύστερα από μια ώρα συζητήσεων αφέθηκα να με πείσει· αποφασίσαμε να πάω, από την άλλη μέρα κιόλας, να μείνω σπίτι του: θα μου έδινε είκοσι λουδοβίκεια το μήνα και την τροφή· κι επειδή είχε χηρέψει, θα μπορούσα χωρίς κανένα εμπόδιο να πιάσω έναν ημιώροφο στο αρχοντικό του· εκεί θα είχα μια κοπέλα να με υπηρετεί και τη συντροφιά τριών φίλων του με τις φιλενάδες τους· οργάνωναν όλοι μαζί ακόλαστες βραδιές, τέσσερις φορές κάθε βδομάδα, πότε στον έναν, πότε στον άλλο· μοναδική μου ασχολία θα ήταν να τρώω πολύ και πάντα ό,τι θα μου έδινε εκείνος, γιατί, κάνοντας ό,τι έκανε, είχε σημασία ν' ακολουθώ μια

δικιά του δίαιτα· θα έτρωγα καλά λοιπόν, θα κοιμόμουν καλά για να χωνεύω εύκολα, θα έπαιρνα καθάρσιο μια φορά το μήνα και θα έχεζα δυο φορές τη μέρα μέσα στο στόμα του· αυτός ο ρυθμός δεν έπρεπε να με τρομάζει, γιατί έτσι που θα με παραφούσκωνε θα είχα όρεξη και για τρεις φορές αντί δύο. Ο πλούσιος σαν πρώτη εγγύηση της συμφωνίας μας μου χάρισε ένα πολύ ωραίο διαμάντι, με φίλησε, μου είπε να τα κανονίσω με τη Φουρνιέ και να είμαι έτοιμη για το άλλο πρωί που θα περνούσε να με πάρει ο ίδιος. Δεν άργησα να τις αποχαιρετήσω· η καρδιά μου δεν λυπόταν για τίποτα, γιατί δεν ήξερε την τέχνη να δένεται με τους άλλους· μόνο την Ευγενία νοσταλγούσαν οι απολαύσεις μου, γιατί μαζί της είχα πολύ στενές σχέσεις εδώ και έξι μήνες· κι έτσι έφυγα από κει. Ο Ντωκούρ με δέχτηκε θαυμάσια και με ταχτοποίησε ο ίδιος μέσα στο πολύ όμορφο διαμέρισμα όπου θα κατοικούσα· κι έτσι σε λίγο εγκαταστάθηκα εκεί μια χαρά. Ήμουν καταδικασμένη να τρώω τέσσερις φορές τη μέρα, αν και μου στερούσαν ένα σωρό πράγματα που τόσο μου άρεσαν: ψάρι, στρείδια, παστά, αυγά και όλα τα γαλακτερά, αλλά με αντάμβιβαν με τόσα άλλα που θα έπρεπε να ήμουν πολύ ιδιότροπη για να έχω παράπονο. Η βασική μου τροφή ήταν μπόλικο ψαχνό από πουλερικά, κυνήγι χωρίς κόκαλα με κάθε είδους γαρνιρίσματα, λίγο κρέας, καθόλου πάχος, πολύ λίγο ψωμί και φρούτα. Έπρεπε να τρώω αυτά τα κρεατικά ακόμα και με το πρωινό μου, αλλά και τ' απόγευμα· μου τα σερβίριζαν χωρίς ψωμί κι ο Ντωκούρ σιγά-σιγά με παρακάλεσε να το αποφεύγω τελείως, έτσι που τον τελευταίο καιρό δεν

έτρωγα πια καθόλου, όπως ξεσνήθισα και τη σούπα. Το αποτέλεσμα αυτής της δίαιτας, όπως το είχε προβλέψει, ήταν δύο κενώσεις την ημέρα, πολύ απαλές και μαλακές και με πολύ λεπτή γεύση, όπως ισχυρίζοταν, κάτι που δεν θα έδινε μια κανονική τροφή· κι έπρεπε να τον πιστεύεις, γιατί ήταν γνώστης. Η δουλειά μας γινόταν όταν ξυπνούσε κι όταν πήγαινε για ύπνο. Οι λεπτομέρειες ήταν σχεδόν σαν κι εκείνες που σας είπα: άρχιζε πάντα γλείφοντας για πολλή ώρα το στόμα μου κι έπρεπε πάντα να του το παρουσιάσω όπως ήταν και ποτέ πλυμένο· μόνο μετά μου επέτρεπε να το ξεπλύνω. Άλλωστε δεν έχυνε και κάθε φορά. Η συμφωνία μας δεν απαιτούσε κάτι τέτοιο: ο Ντωκούρ με είχε σπίτι του σαν ένα καλό πιάτο φαγητό, σαν ένα κομμάτι βοδινό, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να διασκεδάζει κάθε πρωί αλλού.

Δυο μέρες αφού έφτασα εκεί, οι σύντροφοι των οργίων του ήρθαν να δειπνήσουν, κι επειδή ο καθένας από τους τρεις είχε στην ιδιοτροπία που αναλύουμε κι ένα πάθος διαφορετικό, αν και το ίδιο βασικά, θα μου επιτρέψετε, κύριοι, για να πλουτίσει η συλλογή μας, να τονίσω κάπως τις παραξενιές τους.

Έφτασαν οι καλεσμένοι. Ο πρώτος ήταν ένας γέρος, σύμβουλος στο κοινοβούλιο, εξήντα περίπου ετών και λέγονταν Ντερβίλ· είχε φιλενάδα μια γυναίκα σαράντα ετών, πολύ όμορφη, κάπως παχουλή, κι αυτό ήταν το μοναδικό της ελάττωμα· την έλεγαν κυρία Ντυκάνζ. Ο δεύτερος ήταν ένας απόστρατος σαράντα πέντε ετών που λεγόταν Ντεπρέ· η φιλενάδα του ήταν μια πολύ όμορφη ξανθιά, είκοσι έξι ετών, το πιο όμορφο πλάσμα που είδα ποτέ μου· την έλεγαν Μα-

ριάννα. Ο τρίτος ήταν ένας γέρος ηγούμενος εξήντα ετών που λεγόταν Ντυκουντραί και είχε για φιλενάδα ένα αγόρι δεξαεξάρικο, όμορφο σαν τη μέρα και που περνούσε για ανιψιός του.

Σέρβιραν το φαγητό στον ημιώροφο όπου έμενα κι εγώ. Το γεύμα ήταν κεφάλτο και τα φαγητά πολύ φίνα· πρόσεξα πως η δεσποινίς κι ο νεαρούλης ακολουθούσαν την ίδια δίαιτα με μένα. Ενώ τρώγαμε, άρχιζαν να εκδηλώνονται οι χαρακτήρες τους. Ήταν αδύνατο να βρεθεί άνθρωπος πιο ακόλαστος από τον Ντερβίλ· τα μάτια του, τα λόγια του, οι χειρονομίες του, όλα προμηνούσαν την κραιπάλη, όλα απεικόνιζαν την ακολασία. Ο Ντεπρέ έδειχνε πιο ψυχρός, αλλά η λαγνεία δεν ήταν λιγότερο η ψυχή της ζωής του. Όσο για τον ηγούμενο, ήταν ο πιο αδιάντροπος άθεος που είδατε ποτέ σας: σε κάθε του κουβέντα οι βλαστήμιες πετούσαν πάνω στα χείλια του. Όσο για τις δεσποινίδες, ακολουθούσαν σε όλα τους εραστές τους, ήταν φλύαρες κι όμως μ' έναν τόνο αρκετά ευχάριστο. Ο νεαρούλης μού φάνηκε τόσο κουτός όσο κι όμορφος και η Ντυκάνζ έδειχνε κάπως τσιμπημένη μαζί του· αν και τον κοίταζε πότε-πότε τρυφερά, εκείνος μόλις της έδειχνε πως καταλαβαίνει.

Όταν φτάσαμε στο φρούτο, κάθε ευπρέπεια είχε χαθεί και οι κουβέντες ήταν πια τόσο αισχρές όσο κι οι πράξεις. Ο Ντερβίλ έδωσε συγχαρητήρια στον Ντυκούρ για το νέο του απόκτημα και τον ρώτησε αν είχα ωραίο κώλο κι αν έχεζα καλά.

— Διάολε! του είπε ο πλούσιος κύριός μου. Από σένα εξαρτάται να το μάθεις· ξέρεις πως μεταξύ μας όλα τ' αγαθά είναι κοινά και πως δανείζει ο ένας

στον άλλο τη φιλενάδα του όσο και το πουγκί του.

— Α, διάολε! είπε ο Ντερβίλ. Δέχομαι.

Και πιάνοντάς με αμέσως από το χέρι μού πρότεινε να πάμε σ' ένα μικρό δωμάτιο. Επειδή δίσταζα, η Ντυκάνζ μού είπε με αναίδεια:

— Άντε, άντε, δεσποινίς, εδώ δεν ξέρουμε από ευγένειες· εγώ στο μεταξύ θα περιποιηθώ τον αγαπητικό σου.

Κι επειδή ο Ντωκούρ, που τον συμβουλευτήκα με μια ματιά για να δω τι θα κάνω, έδειξε να συμφωνεί, ακολούθησα το γέρο σύμβουλο. Αυτός είναι, κύριοι, που θα σας περιγράψω, όπως κι οι δυο άλλοι, τα τρία επεισόδια της ιδιοτροπίας που μας απασχολεί και που θ' αποτελέσουν το καλύτερο μέρος στην αποψινή μας αφήγηση.

Μόλις κλείστηκα μέσα μαζί με τον Ντερβίλ, αυτός, πολύ ξαναμμένος από το μεθύσι, με φίλησε στο στόμα μ' έναν υπερβολικό ενθουσιασμό και μου αμόλησε τρία-τέσσερα ρεψίματα από κρασί που μου ήρθε να πετάξω από το στόμα όσα ετοιμαζόμουν να βγάλω σε λίγο από κάπου αλλού. Μου σήκωσε τα ρούχα, εξέτασε τον πσιινό μου μ' όλη την ασέλγεια έμπειρου ακόλαστου, ύστερα μου είπε πως δεν του έκανε εντύπωση η εκλογή του Ντωκούρ, γιατί πράγματι είχα έναν από τους πιο ωραίους κώλους του Παρισιού. Με παρακάλεσε ν' αρχίσω με μερικές κλανιές, κι αφού του αμόλησα μισή ντουζίνα, ξανάρχισε να με φιλά στο στόμα, ενώ με πασπάτευε κι άνοιγε με δύναμη τους γλουτούς μου.

— Σου 'ρχεται η όρεξη; με ρώτησε.

— Είμαι έτοιμη κιόλας, του είπα.

— Ε λοιπόν, ωραίο μου παιδάκι, μου λέει, χέσε μου μέσα σ' αυτό το πιάτο.

Και είχε φέρει γι' αυτόν το σκοπό ένα πιάτο από άσπρη πορσελάνη που κρατούσε ενώ εγώ σφιγγόμουν· εκείνος εξέταζε σχολαστικά το σκατό που έβγαινε από τον πισινό μου, κι ήταν ένα θέαμα απολαυστικό που τον μεθούσε, όπως έλεγε, από ηδονή. Αφού τα 'κανα, ξαναπήρε το πιάτο, ρούφηξε με αγαλλίαση τη μυρουδιά του ηδονικού φαγητού, πασπάτευσε, φίλησε, μύρισε το σκατό· ύστερα, λέγοντάς μου πως δεν άντεχε άλλο πια και πως η λαγνεία τον μεθούσε καθώς έβλεπε ένα από τα πιο νόστιμα σκατά που είχε δει σ' όλη του τη ζωή, με παρακάλεσε να του πιπιλίσω την ψωλή. Αν κι αυτή η δουλειά δεν ήταν και τόσο ευχάριστη, ο φόβος μήπως δυσαρεστήσω τον Ντωκούρ προσβάλλοντας το φίλο του μ' έκανε να δεχτώ τα πάντα. Έκατσε σε μια πολυθρόνα, έβαλε το πιάτο πάνω σ' ένα τραπέζι εκεί δίπλα και έγειρε ο μισός πάνω του, με τη μύτη μέσα στα σκατά· άπλωσε τα πόδια του, έκατσα σ' ένα πιο χαμηλό κάθισμα κοντά του και, βγάζοντας από το βρακί του μια πούτσα πλαδαρή, σωστή υποψία, αντί κανένα αληθινό πέος, παρ' όλη μου την αηδία, βρέθηκα να γλείφω αυτό το παλιολείψανο με την ελπίδα πως θα έπαιρνε τουλάχιστον κάποιο σχήμα μέσα στο στόμα μου: έπεσα έξω. Μόλις το πήρα στο στόμα μου, ο ακόλαστος άρχισε την επιχείρησή του· δεν έφαγε αλλά μάλλον έχασε το όμορφο και φρεσκοτάτο ανγουλάκι που του είχα κάνει: ήταν ζήτημα τριών λεπτών και στο μεταξύ τα τεντώματα του, οι κινήσεις του, τα στριφογυρισμάτά του μου προμήνυσαν μια από τις πιο φλογερές και

πιο εκφραστικές ηδονές. Αλλά όσο κι αν πάσχιζε, δεν του σηκώθηκε καθόλου, και το μικρό παλιομαραφέτι του, αφού δάκρυσε, έτσι για πείσμα, μέσα στο στόμα μου, αποσύρθηκε πιο ταπεινωμένο από ποτέ κι άφησε τον κύριό του σε μια ατονία, μια εγκατάλειψη, μια εξάντληση, οδυνηρή συνέπεια κάθε μεγάλης ηδονής.

Επιστρέψαμε.

— Α, μα την πίστη μου! είπε ο σύμβουλος. Δεν είδα ποτέ μου τέτοιο χέσιμο.

Δεν ήταν εκεί όταν γυρίσαμε παρά μόνο ο ηγούμενος κι ο ανεψιός του, κι επειδή είχαν αρχίσει τα δικιά τους, μπορώ να σας πω με κάθε λεπτομέρεια τι γινόταν εκεί. Όσο και να άλλαζαν οι άλλοι φιλενάδες στη μικρή τους κοινωνία, ο Ντυκουντραί, πάντα ευχαριστημένος, δεν έπαιρνε ποτέ του άλλη καμιά και δεν παραχωρούσε ποτέ τη δικιά του, θα του ήταν αδύνατο, έμαθα, να γλεντήσει με μια γυναίκα· ήταν η μόνη διαφορά ανάμεσα στον Ντωκούρ κι αυτόν. Άλλωστε ακολουθούσε το ίδιο σύστημα σ' αυτή την τελετή και, όταν φανήκαμε, ο νεαρούλης ακουμπούσε σ' ένα κρεβάτι, δείχνοντας τον κώλο του στον αγαπημένο του θείο, που γονατιστός μπροστά του έπαιρνε με πάθος ερωτικό μέσα στο στόμα του και κατάπινε σιγά-σιγά ό,τι είχε να του δώσει· στο μεταξύ έπαιζε ο ίδιος μια πολύ μικρή ψωλή που είδαμε να κρέμεται ανάμεσα στα πόδια του. Ο ηγούμενος έχυσε, αν και ήμαστε μπροστά του, δίνοντας όρκο πως αυτό εδώ το παιδί έχεζε κάθε μέρα και καλύτερα.

Η Μαριάννα και ο Ντωκούρ, που διασκεδάζαν μεταξύ τους, ξαναφάνηκαν σε λίγο κι ύστερα τους ακολούθησαν ο Ντεπρέ και η Ντυκάνζ, που πέρασαν την

ώρα τους να χαϊδεύονται περιμένοντας να γυρίσουμε, όπως είπαν.

— Επειδή εκείνη κι εγώ, είπε ο Ντεπρέ, είμαστε παλιές γνωριμίες, ενώ εσείς, όμορφη βασιλισσά μου, που βλέπω πρώτη φορά, μου εμπνέετε τη πιο φλογερή επιθυμία να διασκεδάσω για καλά μαζί σας.

— Μα, κύριε, του είπα, ο κύριος σύμβουλος τα πήρε όλα· δεν έχω πια τίποτα να σας προσφέρω.

— Ε λοιπόν, μου λέει γελώντας, δεν σας ζητάω τίποτα, εγώ είμαι που θα προμηθεύσω τα πάντα· τα δάχτυλά σας μου αρκούν.

Περίεργη να δω τι σήμαινε αυτό το αίνιγμα, τον ακολουθώ και, μόλις κλειστήκαμε μέσα, ζητά να μου φιλήσει τον κώλο για ένα λεπτό μόνο. Του τον προσφέρω, κι αφού πιπίλισε δυο-τρεις φορές την τρύπα, ξεκουμπώνει το πανταλόνι του και με παρακαλεί να του το ανταποδώσω. Η στάση που είχε πάρει με έριξε σε υποψίες· ήταν καβάλα σε μια καρέκλα, ακουμπώντας στην πλάτη της, έχοντας από κάτω ένα δοχείο. Επειδή τον έβλεπα έτοιμο να προχωρήσει μόνος του, τον ρώτησα τι χρειαζόταν να του φιλήσω τον κώλο.

— Κάθε άλλο, καρδούλα μου, απάντησε· γιατί ο κώλος μου είναι ο πιο καπριτσιόζικος απ' όλους τους κώλους: δεν χέζει ποτέ του παρά μόνο όταν τον φιλούνε.

Υπακούω, αλλά πήρα και τα μέτρα μου· εκείνος το κατάλαβε:

— Πιο κοντά, διάολε! Πιο κοντά, δεσποινίς, μου λέει επιτακτικά. Μα φοβάστε λοιπόν λίγα σκατά;

Τέλος, έδειξα κάποια συγκατάβαση και πλησίασα τα χείλια μου κοντά στην τρύπα· αλλά δεν πρόλαβε

να τα αισθανθεί εκεί και άδειασε μονομιάς· το ξεχείλισμα ήταν τόσο απότομο που πασαλείφτηκε το ένα μου μάγουλο μια κι έξω και γέμισε όλο το πιάτο. Δεν είδα ποτέ στη ζωή μου ένα τέτοιο σκατό: γέμιζε αυτό και μόνο μια βαθιά τσανάκα. Ο άνθρωπός μας το αρπάζει, ξαπλώνει μαζί του στην άκρη του κρεβατιού, μου δείχνει τον κώλο του όλο σκατά και με διατάζει να του τον παίξω με δύναμη ενώ εκείνος φροντίζει να ξαναρίξει μέσα στα σωθικά του ό,τι είχε βγάλει από μέσα του. Όσο λερωμένος κι αν ήταν αυτός ο πισινός, έπρεπε να υπακούσω. Έτσι κάνει δίχως άλλο η φιλενάδα του, είπα μέσα μου· δεν πρέπει να είμαι πιο δύσκολη εγώ. Χώνω τρία δάχτυλα μέσα στη βρομότρυπα που έχω μπροστά μου· ο άνθρωπος είναι στους επτά ουρανούς, βουτά μέσα στα απορρίμματά του, τσαλαβουτά, τα τρώει, με το ένα χέρι βουτά το πιάτο και με τ' άλλο τινάζει μια ψωλή που ορθώνεται μεγαλόπρεπα ανάμεσα στα πόδια του. Ωστόσο εγώ πολλαπλασιάζω τις φροντίδες μου και όχι μάταια· καταλαβαίνω από τη συστολή του πρωκτού του πως τα νεύρα είναι έτοιμα να τινάξουν το σπέρμα· δεν ταράζομαι καθόλου, το πιάτο αδειάζει κι ο φιλαράκος μου χύνει.

Γυρίζοντας στο σαλόνι, ξαναβρήκα τον άστατό μου Ντωκούρ μαζί με την όμορφη Μαριάννα. Ο αλιτήριος την είχε κανονίσει κι αυτήν. Δεν του απόμεινε παρά μόνο το παιδόπουλο, που θα το είχε βολέψει μια χαρά κι αυτό, πιστεύω, αν είχε δεχτεί ο ζηλιάρης ο ηγούμενος να του το παραχωρήσει. Όταν συγκεντρωθήκαμε όλοι μας, είπαμε να γδυθούμε και να κάνουμε όλοι, ο ένας μπροστά στον άλλο, μερικές τρέλες. Μου καλά-

ρεσε αυτό το σχέδιο, γιατί θα μου έδινε την ευκαιρία να δω το σώμα της Μαριάννας που τόσο ποθούσα να εξετάσω. Ήταν μούρλια, σφιχτοδεμένο, άσπρο, αρμονικό, και ο κώλος της, που τον πασπάτευα δυο-τρεις φορές έτσι στ' αστεία, μου φάνηκε σωστό αριστούργημα.

— Σε τι σας χρησιμεύει μια τόσο όμορφη κοπέλα; είπα στον Ντεπρέ. Τι σχέση έχει με την ηδονή που δείχνετε τόσο ν' αγαπάτε;

— Α, μου λέει, δεν γνωρίζετε όλα μας τα μυστικά.

Στάθηκε αδύνατο να μάθω περισσότερα: αν και έζησα πάνω από ένα χρόνο μαζί τους, ούτε ο Ντεπρέ ούτε η Μαριάννα δεν θέλησαν να με φωτίσουν και δεν έμαθα ποτέ μου τι άλλο γινόταν στη μυστική μεταξύ τους συνεννόηση: όποια κι αν ήταν αυτή, δεν εμπόδιζε την ιδιοτροπία που ικανοποιούσε ο εραστής της Μαριάννας μαζί μου να είναι ένα ολοκληρωμένο πάθος κι άξιο, από κάθε άποψη, να έχει τη θέση του σ' αυτή τη συλλογή. Ό,τι άλλωστε κι αν έκανε μαζί της θα ήταν κάτι επεισοδιακό, είτε σας το αφηγήθηκαν είτε σίγουρα θα σας το αφηγηθούν σε μια από τις βραδιές μας.

Ύστερα από μερικές αρκετά αδιάντροπες ακολουσίες, μερικές πορδές ακόμα, λίγα περισσευόμενα σκατά, πολλές κουβέντες και τρομερές ανοσιουργίες του ηγούμενου, που έδειχνε να δοκιμάζει με την ανίερη συμπεριφορά του την πιο τέλεια ηδονή, ντυθήκαμε και πήγε ο καθένας μας για ύπνο. Την άλλη μέρα το πρωί παρουσιάστηκα όπως πάντα στο δωμάτιο του Ντωκούρ, που ετοιμαζόταν να σηκωθεί, χωρίς να επιπλήξει κανένα από τους δυο μας τον άλλο για τις

μικροαπιστίες της προηγούμενης μέρας. Μου είπε πως ύστερα από μένα δεν ήξερε άλλη κοπέλα που να χέξει καλύτερα από τη Μαριάννα. Άρχισα να τον ρωτώ τι έκανε μ' έναν εραστή που βουλευόταν μόνος του, αλλά μου είπε πως ήταν ένα μυστικό που μήτε εκείνος μήτε εκείνη θέλησαν ποτέ τους ν' αποκαλύψουν. Και συνεχίσαμε ο εραστής μου κι εγώ την κανονική ζωούλα μας.

Δεν ήμουν και τόσο περιορισμένη στο σπίτι του Ντωκούρ ώστε να μην επιτρέπεται να βγαίνω πότε-πότε. Είχε πλήρη εμπιστοσύνη, έλεγε, στην τιμιότητά μου· έπρεπε να καταλαβαίνω τον κίνδυνο που θα τον απειλούσε αν χαλούσα την υγεία μου, κι έτσι μ' άφηγε να κάνω ό,τι θέλω. Του έμενα λοιπόν πιστή και τον τιμούσα για ό,τι αφορούσε την υγεία μου που τόσο εγωιστικά φρόντιζε εκείνος· αλλά για όλα τ' άλλα θεωρούσα τον εαυτό μου ελεύθερο να κάνει ό,τι σχεδόν μπορούσε να μου φέρει λεφτά. Κι επειδή ζητούσε πειστικά η Φουρνιέ να πηγαίνω για γλέντια σπίτι της, δινόμεν σ' αυτά που θα μου εξασφάλιζαν ένα καλό κέρδος. Δεν ήμουν πια μια κοπέλα του σπιτιού, αλλά μια δεσποινίς που συντηρούσε ένας πλούσιος κτηματίας και η οποία, για να μην της χαλάσει το χατίρι, καταδεχόταν να περάσει λίγη ώρα στο σπίτι της... Εσείς πια θα κρίνετε πόσο καλά πληρωνόμουν. Σ' αυτές τις περαστικές απιστίες γνώρισα έναν καινούργιο θιασώτη της κοπροφαγίας που θα σας περιγράψω τώρα.

— Μια στιγμή, είπε ο επίσκοπος· δεν θέλησα να σας διακόψω πριν φτάσετε σε κάποιο διάλειμμα· αλλά τώρα που ήρθε η στιγμή, για φωτίστε μας, σας πα-

ρακαλώ, πάνω σε δυο-τρία βασικά σημεία από το τελευταίο γλέντι. Όταν τελέσατε τα όργια, ύστερα από τις ιδιαίτερες συναντήσεις που είχατε, μήπως ο ηγούμενος, που δεν είχε χαϊδέψει ως τότε παρά μόνο το τεκνό του, του έκανε απιστίες και σας πασπάτευε και σας; Και οι άλλοι μήπως δεν έκαναν το ίδιο στις γυναίκες τους για να χαϊδέψουν το νεαρούλη;

— Σεβασμιότατε, είτε η Ντυκλό, ούτε στιγμή δεν παράτησε ο ηγούμενος το αγόρι του· μόλις που έριξε μερικές ματιές πάνω μας, αν και ήμασταν γυμνές και δίπλα του. Αλλά διασκέδασε με τον κώλο του Ντωκούρ, του Ντεπρέ και του Ντερβίλ· τους φίλησε και τους έγλειψε και τους τρεις· ο Ντωκούρ κι ο Ντερβίλ χέσανε μέσα στο στόμα του, και κατάπιε πάνω από τα μισά σκατά τους. Όσο για τις γυναίκες, δεν τις άγγιξε. Οι τρεις άλλοι φίλοι δεν τον μιμήθηκαν, αλλά πήγαν με το τεκνό του· το φίλησαν, του έγλειψαν την κωλότρυπα κι ο Ντεπρέ κλείστηκε μαζί του κάπου, κι εγώ δεν ξέρω για τι ακριβώς.

— Εντάξει, είτε ο επίσκοπος, είδατε λοιπόν πως δεν μας τα είπατε όλα· και πως κι αυτό που δεν μας αφηγηθήκατε αποτελεί ένα ακόμα πάθος, δίνοντας την εικόνα της ιδιοτροπίας ενός ανθρώπου που βάζει άλλους ανθρώπους, αν και αρκετά μεγάλους στην ηλικία, να χέσουν στο στόμα του.

— Πράγματι, Σεβασμιότατε, είτε η Ντυκλό· έτσι μου δείχνετε καλύτερα ποιο είναι το σφάλμα μου· αλλά αυτό δεν με στεναχωρεί, γιατί έτσι τέλειωσε η βραδιά μου, που άλλωστε κράτησε και πολύ. Κάποιο καμπανάκι που θ' ακούσουμε σε λίγο θα με έπειθε πως δεν θα είχα καιρό να τελειώσω τη βραδιά με την

ιστορία που έλεγα ν' αρχίσω· και με την άδειά σας, θα την αναβάλουμε για αύριο.

Πράγματι ακούστηκε το καμπανάκι, κι επειδή κανένας δεν είχε χύσει όλο το βράδυ και οι πούτσες ωστόσο έδειχναν ψηλά, πήγαν να δειπνήσουν έχοντας στο νου τους ν' αποζημιωθούν την ώρα των οργίων. Αλλά ο δούκας δεν μπορούσε να περιμένει τόσο πολύ· διέταξε τη Σοφία να του δείξει τον κώλο της, την έβαλε, την όμορφη αυτή κοπέλα, να χέσει και κατάπιε το σκατό της για επιδόρπιο. Ο Ντυρσέ, ο επίσκοπος και ο Κυρβάλ, όλοι τους εξίσου απασχολημένοι, έκαναν τα ίδια· ο ένας με τον Υάκινθο, ο δεύτερος με τον Σελαντόν κι ο τρίτος με τον Άδωνη. Επειδή αυτός εδώ δεν μπόρεσε να ικανοποιήσει τον Κυρβάλ, έγραψαν τ' όνομά του στο μοιραίο ποινολόγιο· και ο Κυρβάλ, βλαστημώντας σαν κτήνος, έβγαλε το άχτι του πάνω στον κώλο της Τερέζας, που του αμόλησε ξαφνικά το πιο θρεμμένο σκατό που είδαν ποτέ τα μάτια σας. Τα όργια ήταν ακόλαστα και ο Ντυρσέ, παρατώντας τα σκατά της νεολαίας, ζήτησε, για εκείνο το βράδυ, από τους τρεις παλιούς του φίλους να του δώσουν τα δικά τους. Του έκαναν το χατίρι κι ο ακόλαστος φιλαράκος μας έχυσε σαν γομάρι χάβοντας τα σκατά του Κυρβάλ. Η νύχτα ήρθε κι έφερε κάποια γαλήνη στις τόσες καταχρήσεις, χαρίζοντας σ' αυτούς τους ελευθέρους και πόθους και δυνάμεις.

Δέκατη τρίτη μέρα

Ο πρόεδρος, που πέρασε εκείνο το βράδυ με την κόρη του την Αδελαΐδα, αφού διασκέδασε μαζί της ώσπου να έρθει ο πρώτος ύπνος, την είχε βάλει κατά μέρος πάνω σ' ένα στρώμα, χάμω, κοντά στο κρεβάτι του· έβαλε στη θέση της τη Φανσόν, που την ήθελε πάντα κοντά του όταν ξυπνούσε μέσα του η λαγνεία· κι αυτό τύχαινε σχεδόν κάθε βράδυ. Κοντά στις τρεις ξυπνούσε, πετιόταν πάνω, έβριζε κι αναθεμάτιζε σαν κτήνος. Τον έπιανε τότε κάτι σαν μια λάγνα οργή που καμιά φορά καταντούσε επικίνδυνη. Να γιατί ήθελε να έχει τότε κοντά του τη γριά Φανσόν, γιατί αυτή ήξερε την τέχνη να τον ησυχάζει όσο γινόταν καλύτερα, είτε προσφέροντας το κορμί της, είτε φέρνοντάς του αμέσως κάποιο πρόσωπο που κοιμόταν μέσα στο ίδιο δωμάτιο.

Εκείνο το βράδυ θυμήθηκε ο πρόεδρος μερικά αίσχη που έκανε με την κόρη του πριν αποκοιμηθεί και την ξαναζήτησε αμέσως για να τα ξαναρχίσει· αλλά εκείνη δεν ήταν εκεί. Μπορείτε να φανταστείτε την ταραχή και την αναστάτωση που προκαλεί αμέσως ένα τέτοιο γεγονός. Ο Κυρβάλ σηκώνεται μανιασμένος, ζητά την κόρη του, ανάβουν κεριά, τη γυρεύουνε,

ψάχνουνε παντού, τίποτα. Η πρώτη σκέψη ήταν να πάνε στο διαμέρισμα των κοριτσιών· γυρνάνε όλα τα κρεβάτια και βρίσκουνε επιτέλους τη θελκτική Αδελαΐδα να κάθεται με το νυχτικό της κοντά στο κρεβάτι της Σοφίας. Αυτές τις δύο χαριτωμένες κοπέλες τις έδενε ο ίδιος στοργικός χαρακτήρας, μια ευλάβεια, ενάρετα συναισθήματα, μια αφέλεια και πραότητα, όλα αυτά στον ίδιο βαθμό και στις δύο· ένιωθαν εδώ και λίγο καιρό μια πολύ ωραία στοργή η μία για την άλλη και βρισκανε αμοιβαία παρηγοριά μπροστά στην απαίσια μοίρα που τις καταπίεζε. Κανένας δεν είχε υποψιαστεί ακόμη κάτι τέτοιο, αλλά η συνέχεια έδειξε πως δεν ήταν η πρώτη φορά που τύχαινε αυτό· και μαθεύτηκε πως η πιο μεγάλη καλλιεργούσε στην άλλη τα πιο ευγενικά αισθήματα και την εξόρκιζε κυρίως να μην αποκοπεί από τη θρησκεία και από τα καθήκοντά της απέναντι σ' ένα θεό που θα τις παρηγορούσε μια μέρα για όλα τους τα βάσανα.

Σας αφήνω να κρίνετε την οργή και την παραφορά του Κυρβάλ όταν βρήκε εκεί την ωραία ιεραπόστολο. Την άρπαξε από τα μαλλιά και βλαστημώντας την την έσυρε ως το δωμάτιό του, την έδεσε στην κολόνα του κρεβατιού και την άφησε εκεί ως την άλλη μέρα το πρωί να αναλογιστεί την παρασπονδία της. Κι επειδή έτρεξαν οι άλλοι φίλοι να δουν αυτή τη σκηνή, φαντάζεστε εύκολα με πόσο ζήλο φρόντισε ο Κυρβάλ να γράψουν τα ονόματα των δύο ενόχων στο ποινολόγιο. Η γνώμη του δούκα ήταν να τις τιμωρήσουν αμέσως και μάλιστα σκληρά, αλλά ο επίσκοπος είχε πολύ λογικές αντιρρήσεις· αρκέστηκε ο Ντυρσέ

να γράψει τ' όνομά τους και δεν έγινε τίποτε άλλο. Δεν υπήρχε τρόπος να τα βάλουν με τις γριές· οι κύριοι τις είχαν βάλει να κοιμηθούν εκείνο το βράδυ μέσα στα δωμάτιά τους. Όλα αυτά όμως έδειξαν καθαρά πως κάτι δεν πήγαινε καλά στην οργάνωση, και πήραν τα μέτρα τους ώστε στο μέλλον να μένει πάντα τακτικά μια γριά μαζί με τις κοπέλες και μια άλλη με τ' αγόρια. Πήγανε για ύπνο ξανά και ο Κυρβάλ, που ο θυμός τον είχε κάνει αδιάντροπα σκληρό, έκανε με την κόρη του πράματα που δεν μπορούμε ακόμη να πούμε, αλλά που τον βοήθησαν να χύσει πιο γρήγορα· κι έτσι μπόρεσε τουλάχιστον να ξανακοιμηθεί ήσυχος.

Την άλλη μέρα όλες οι κότες ήταν τόσο φοβισμένες που δεν βρέθηκε καμιά να παρανομεί· μόνο στ' αγόρια ο μικρός Νάρκισσος, στον οποίο είχε απαγορευσει ο Κυρβάλ από το προηγούμενο βράδυ να σκουπίσει τον κώλο του επειδή τον ήθελε σκατωμένο την ώρα του καφέ, είχε καθαρίσει τον πρωκτό του με ιδιαίτερη φροντίδα, επειδή δυστυχώς είχε ξεχάσει τη διαταγή. Όσο και να έλεγε πως το σφάλμα του δεν ήταν ανεπανόρθωτο, αφού είχε κιόλας όρεξη να χέσει, του είπαν να κρατηθεί, αλλά ωστόσο θα έγραφαν τ' όνομά του στο μοιραίο βιβλίο· αυτό έγινε άμεσα από τον φοβερό Ντυρσέ μπροστά στο παιδί, δίνοντάς του έτσι να καταλάβει πόσο τεράστιο ήταν το σφάλμα του· δεν θα χρειαζόταν ίσως παρά κάτι τέτοιο για να μη χύσει ο κύριος πρόεδρος.

Η Κονστάνς, που δεν την ενοχλούσαν πια επειδή ήταν σε ενδιαφέρουσα, η Ντεγκράνς κι ο Σκιζοκώλης ήταν οι μόνοι που πήραν άδεια για το παρεκκλή-

σι· διέταξαν όλους τους άλλους να κρατηθούν για το βράδυ.

Τα γεγονότα της περασμένης βραδιάς συζητήθηκαν την ώρα του φαγητού· περιπαίζανε τον πρόεδρο που άφηνε να του ξεφεύγουν τα πουλιά από το κλουβί· η σαμπάνια τού ξανάδωσε κέφι και πήγαν για τον καφέ τους· τον σέρβιραν ο Νάρκισσος και ο Σελαντόν, η Ζελμίρα και η Σοφία. Αυτή ήταν καταντροπιασμένη· τη ρώτησαν πόσες φορές έγινε αυτό· απάντησε πως ήταν μονάχα η δεύτερη κι ότι η κυρία Ντυρσέ τη συμβούλευε τόσο καλά που θα ήταν πράγματι μεγάλη αδικία να τις τιμωρήσουν και τις δύο γι' αυτόν το λόγο. Ο πρόεδρος τη βεβαίωσε πως οι καλές συμβουλές, όπως έλεγε, ήταν πολύ κακές αντιθέτως στην κατάσταση που βρισκόταν, και ότι η θεοσέβεια με την οποία την εμπότιζε δεν θα εμπόδιζε να την τιμωρούν κάθε μέρα· και πως δεν έπρεπε να έχει εδώ μέσα άλλους αφέντες και άλλους θεούς παρά τους τρεις συναδέλφους του κι εκείνον, κι άλλη θρησκεία από την εξυπηρέτησή τους και την τυφλή υπακοή στα πάντα. Και όσο κρατούσε αυτός ο εξάψαλμος, την έβαλε να γονατίσει ανάμεσα στα πόδια του διατάζοντάς τη να του πιπιλίσει την ψωλή· και η καημενούλα υπάκουσε τρέμοντας ολόκληρη. Ο δούκας, οπαδός πάντα του γαμησιού ανάμεσα στα μπούτια, μην έχοντας καλύτερη λύση, απαύτωσε τη Ζελμίρα μ' αυτό τον τρόπο, ενώ εκείνη του έχεζε μέσα στη χούφτα του κι αυτός τα κατάπινε συνέχεια· στο μεταξύ ο Ντυρσέ έβαλε τον Σελαντόν να χύσει στο στόμα του κι ο επίσκοπος είπε του Νάρκισσου να χέσει. Ύστερα ξεκουράστηκαν λιγάκι, κι αφού βολεύτηκαν στο

σαλόني των αφηγήσεων, η Ντυκλό συνέχισε ως εξής την ιστορία της:

Ο ευγενικός ογδοντάρης που μου προόριζε η Φουρνιέ ήταν, κύριοι, από το λογιστήριο του Κράτους· κοντός, γεμάτος, παχουλός, μ' ένα πολύ αντιπαθητικό πρόσωπο. Έβαλε ένα δοχείο ανάμεσά μας, στηθήκαμε πλάτη με πλάτη, χέσαμε κι οι δυο μαζί· αρπάζει εκείνος το δοχείο, ανακατεύει με τα δάχτυλά του τα δυο σκατά και τα καταπίνει ενώ φροντίζω να χύσει μέσα στο στόμα μου. Μόλις που έριξε μια ματιά στον πισινό μου κι ούτε τον φίλησε καθόλου· αλλά ωστόσο η έκσταση που δοκίμασε ήταν πολύ δυνατή· σπάρραζε και βλαστημούσε τρώγοντάς τα και χύνοντας· αποσύρθηκε αφού μου έδωσε τέσσερα λουδοβίκεια γι' αυτή την περίεργη τελετή.

Ωστόσο ο πλούσιος κτηματίας μου μου έδειχνε κάθε μέρα και περισσότερη εμπιστοσύνη και φιλία, και αυτή η εμπιστοσύνη, που δεν άργησα να εκμεταλλευτώ, στάθηκε η αφορμή να χωρίσουμε σύντομα για πάντα. Μια μέρα που με είχε αφήσει μόνη μέσα στο γραφείο πρόσεξα πως γέμιζε το πουγκί του πριν φύγει από ένα αρκετά μεγάλο συρτάρι, γεμάτο ως πάνω με χρυσάφι. Καλή μπάζα, σκέφτηκα. Κι επειδή έβαλα από κείνη τη μέρα στο νου μου ν' αρπάξω αυτό το ποσό, μηχανευόμουν πώς θα μπορούσε να περάσει στα χέρια μου. Ο Ντωκούρ δεν κλείδωνε ποτέ του αυτό το συρτάρι, αλλά έπαιρνε μαζί του το κλειδί του γραφείου· βλέποντας πως η πόρτα κι η κλειδωνιά δεν ήταν τόσο στέρεες, σκέφτηκα πως δεν θα χρειαζόταν και πολύς κόπος για να τις παραβιάσω εύκολα. Αφού

συνέλαβα αυτό το σχέδιο, η μόνη μου ασχολία ήταν να βρω το ταχύτερο την πρώτη ευκαιρία που θα έλειπε ο Ντωκούρ ολόκληρη μέρα· κι αυτό γινόταν δυο φορές την εβδομάδα, όταν πήγαινε στα κρυφά του όργια μαζί με τον Ντεπρέ και τον ηγούμενο· αλλά τι έκαναν τότε θα σας το πει ίσως η κυρία Ντεγκράνζ, γιατί αυτά δεν είναι της δικής μου δικαιοδοσίας. Αυτή η ευνοϊκή στιγμή παρουσιάστηκε σε λίγο καιρό. Οι υπηρέτες, ακόλαστοι όσο και το αφεντικό τους, δεν παρέλειψαν να πάνε κι αυτοί στα δικά τους γλέντια εκείνη τη μέρα, κι έτσι βρέθηκα σχεδόν μόνη στο σπίτι. Ανυπονώντας να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου, πάω αμέσως στην πόρτα του γραφείου, με μια γροθιά τη σπρώχνω προς τα μέσα, τρέχω στο συρτάρι και βρίσκω εκεί το κλειδί: το ήξερα δα. Παίρνω από κει μέσα ό,τι βρήκα· όχι λιγότερα από τρεις χιλιάδες λουδοβίκεια. Γεμίζω τις τσέπες μου, ψάχνω και τ' άλλα συρτάρια· πέφτω πάνω σε μια πολύτιμη κοσμηματοθήκη, τη βουτάω κι αυτή· αλλά και τι δεν βρήκα μέσα στ' άλλα συρτάρια του περίφημου αυτού μικρού γραφείου!... Τυχερέ Ντωκούρ! Πάλι καλά για σένα που μόνο εγώ ανακάλυψα πόσο άμυαλος ήσουν! Ένα έχω να σας πω, κύριοι: είχε εκεί μέσα ό,τι χρειαζόταν για να τον πιάσουν και να τον βασανίσουν στον τροχό· εκτός από τα σαφή και παραστατικά σημειώματα που του έστειλαν ο Ντεπρέ και ο ηγούμενος, αναφέροντάς του τα κρυφά τους όργια, βρήκα εκεί μέσα όλα τα σύνεργα που χρειαζόταν για τις ατιμίες του... Αλλά ας μην προχωρήσω· τα όργια που μου τάξατε μ' εμποδίζουν να σας πω περισσότερα και η Ντεγκράνζ θα σας τα εξηγήσει όλα αυτά. Όσο για μένα, αφού

έκλεψα, εξαφανίστηκα ανατριχιάζοντας με τη σκέψη και μόνο για όσα ίσως θα κινδύνευα να πάθω συχνάζοντας με τέτοια καθάρματα. Έφυγα για το Λονδίνο· επειδή η παραμονή μου σ' αυτή την πόλη, όπου έζησα έξι μήνες σαν αρχόντισσα, δεν έχει να σας προσφέρει, κύριοι, καμιά από τις λεπτομέρειες που σας ενδιαφέρουν, θα μου επιτρέψετε να μην επιμείνω και πολύ σ' αυτή την περίοδο της ζωής μου. Δεν είχα διατηρήσει επαφή στο Παρίσι παρά μόνο με τη Φουρνιέ, κι επειδή με ενημέρωσε αυτή για το θόρυβο που ξεσήκωσε ο κτηματίας γύρω απ' αυτή την παλιοκλοπή, αποφάσισα στο τέλος να τον κάνω να σωπάσει· του έγραψα ξερά πως αυτή που βρήκε τα χρήματα είχε βρει κι άλλα πράγματα· κι αν ήταν αποφασισμένος να με σύρει στα δικαστήρια, δεν είχα καμιά αντίρρηση· μόνο που θα ζητούσα από τον ίδιο δικαστή στον οποίο θα κατέθετα για όσα υπήρχαν στα μικρά συρτάκια, να τον καλέσει και να καταθέσει τι υπήρχε μέσα στα πιο μεγάλα. Ο άνθρωπός μας έπαψε να μιλά· κι επειδή τρεις μήνες αργότερα ξέσπασε το σκάνδαλο για τις κραιπάλες τους κι έφυγαν στο εξωτερικό, μην έχοντας πια τίποτα να φοβηθώ, γύρισα στο Παρίσι. Θέλετε να σας ομολογήσω την αμαρτία μου, κύριοι; Γύρισα εξίσου φτωχιά όσο όταν έφυγα, και μάλιστα σε τέτοια χάλια οικονομικά που αναγκάστηκα να πάω πάλι στο σπίτι της Φουρνιέ και να ξαναρχίσω την παλιά μου ζωή. Είκοσι τριών ετών ήμουνα, οι περιπέτειες δεν μου έλειψαν. Θ' αφήσω αυτές που δεν είναι της δικαιοδοσίας μου και θα συνεχίσω, με την άδειά σας, κύριοι, με όσες σας ενδιαφέρουν κάπως αυτή τη στιγμή.

Οχτώ μέρες μετά που γύρισα έβαλαν μέσα στο δωμάτιο των ηδονών ένα βαρέλι γεμάτο σκατά. Φτάνει ο ομορφονιός μου· ήταν ένας άγιος εκκλησιαστικός, αλλά που είχε τόσο χορτάσει από τέτοιου είδους απολαύσεις ώστε τίποτα πια δεν μπορούσε να τον συγκινήσει, παρά μόνο οι ακρότητες που θα σας περιγράψω. Μπαίνει· ήμουν γυμνή. Κοιτάζει για λίγο τους γλουτούς μου κι ύστερα, αφού τους πασπάτευσε κάπως βίαια, μου είπε να τον γδύσω και να τον βοηθήσω να μπει στο βαρέλι. Τον γδύνω, τον βαστάω, το βρομογούρουνο χώνεται μέσα στο στοιχείο του· από μια τρύπα βγάζει σε λίγο τη μισοκαυλωμένη πούτσα του και με διατάζει να τον μαλακίσω παρόλη τη βρομιά και τη φρίκη που τον σκεπάζει. Εκτελώ τη διαταγή του, εκείνος βουτά το κεφάλι του μέσα στο βαρέλι, τσαλαβουτά, καταπίνει, ουρλιάζει, χύνει και τρέχει ύστερα να πέσει μέσα σε μια μπανιέρα όπου τον αφήνω να τον καθαρίσουν επί ένα τέταρτο δυο υπηρέτριες του σπιτιού.

Λίγο αργότερα παρουσιάστηκε κάποιος άλλος. Είχα χέσει και κατουρήσει πριν οχτώ μέρες μέσα σ' ένα δοχείο που το φύλαγα σαν τα μάτια μου· χρειαζόταν αυτό το χρονικό διάστημα για να γίνει το σκατό όπως το λαχταρούσε αυτός ο ακόλαστος. Ήταν ένας τριανταπεντάρης και νομίζω πως είχε κάποια σχέση με τα οικονομικά. Μπαίνοντας με ρωτά πού είναι το δοχείο· του το παρουσιάζω, το μυρίζει:

— Σίγουρα πράματα πως είναι από οχτώ μέρες; μου λέει.

— Σας το εγγνώμαι, κύριε, βλέπετε μάλιστα πως μυρίζει μούχλα, του λέω.

— Ω, έτσι το θέλω, μου λέει· όση μούχλα και να έχει δεν μου φτάνει. Για δείξτε μου, σας παρακαλώ, συνέχισε, τον όμορφο κώλο που έχεσε εδώ μέσα.

Του τον δείχνω.

— Άντε, λοιπόν, λέει, στήσε τον απέναντί μου να τον έχω για θέαμα όσο θα τρώω τα έργα του.

Βολευόμαστε, παίρνει ένα μεζέ για να δοκιμάσει, πέφτει σε έκσταση, επανέρχεται δριμύτερος και καταβροχθίζει μέσα σ' ένα λεπτό αυτό το νόστιμο φαγητό, με μικρά διαλείμματα μόνο για να παρατηρεί τα κωλομέρια μου· αλλά χωρίς κανένα άλλο επεισόδιο, γιατί ούτε καν που έβγαλε την πούτσα του μέσα από το πανταλόνι του.

Ένα μήνα μετά ο ελευθέριος που παρουσιάστηκε ζήτησε την ίδια τη Φουρνιέ. Χαράς το πράμα που διάλεξε, για το Θεό! Αυτή είχε κλείσει για καλά τα εξήντα οχτώ· ένα ανεμοπύρωμα της είχε φάει όλο το δέρμα και το στόμα της τόσο πολύ βρομούσε από οχτώ σάπια δόντια που το στόλιζαν ώστε ήταν αδύνατο να της μιλήσεις από κοντά. Αλλά αυτά ακριβώς τα ελαττώματα μάγευαν τον εραστή της. Περίεργη να δω μια τέτοια σκηνή, τρέχω στην τρύπα: ο μορφονιός αυτός ήταν ένας γέρος γιατρός, αλλά ωστόσο πιο νέος από κείνη. Μόλις την πήρε στην αγκαλιά του, τη φιλά στο στόμα επί ένα τέταρτο, κι ύστερα, αφού την έβαλε να του δείξει τον κατσιασμένο κώλο της, σαν μαστάρι γριάς αγελάδας, τον φιλά και τον γλείφει με βουλιμία. Του φέρνουν μια σύριγγα και τρεις μπουκάλες μισογεμάτες με γλυκά πιοτά· ο οπαδός του Ασκληπιού εξακοντίζει με τη σύριγγα το θεραπευτικό υγρό μέσα στα σωθικά της θεάς του· εκείνη το δέχεται και

το κρατά· στο μεταξύ ο γιατρός δεν παύει να τη φιλά και να τη γλείφει παντού σ' όλο της το σώμα.

— Α, φίλε μου, λέει στο τέλος η γριά τσατσά, δεν αντέχω άλλο, δεν αντέχω πια! Ετοιμάσου, φίλε μου, πρέπει ν' αδειάσω.

Ο μαθητής του Ιπποκράτη γονατίζει, βγάζει από το πανταλόνι του ένα μαύρο και ζαρωμένο κουρέλι που το παίζει αδιάντροπα· η Φουρνιέ τού στήνει τα βρομοκωλομέρια της πάνω στο στόμα του, σφίγγεται, ο γιατρός πίνει, δίχως άλλο κάποιο σκατό ανακατεύτηκε μέσα στο υγρό, αδειάζει τελείως η γριά, ο ελευθέριος χύνει και πέφτει ανάσκελα τύφλα στο μεθύσι. Μ' αυτό τον τρόπο ικανοποιούσε αυτός ο ακόλαστος συγχρόνως δύο πάθη: το αλκοολίκι του και τη λαγνεΐα του.

— Μια στιγμή, είπε ο Ντυρσέ· αυτές οι ακρότητες πάντα με καυλώνουν. Ντεγκράνζ, φαντάζομαι ο κύκλος σου να είναι σαν κι αυτόν που μας περιέγραψε η Ντυκλό: έλα να μου τον βάλεις πάνω στη μούρη μου.

Η γριά ματρόνα υπάκουσε.

— Αμόλα τα, αμόλα! της είπε ο Ντυρσέ, που η φωνή του ήταν σαν πνιγμένη κάτω από τα απαΐσια και κατσιασμένα μεριά της. Αμόλα, παλιογαμιόλα! Κι αν δεν είναι υγρά, θα είναι κάτι πιο στέρεο. Θα καταπιώ ό,τι να 'ναι.

Και τελειώνει τη δουλειά του, ενώ ο επίσκοπος κάνει τα ίδια με τον Αντίνοο, ο Κυρβάλ με τη Φανσόν και ο δούκας με τη Λουιζόν. Αλλά οι τέσσερις παλικαράδες μας, κωλοπετσωμένοι σε κάτι τέτοιες ακρότητες, επιδόθηκαν σ' όλα αυτά με τη συνηθισμένη

τους απάθεια και κατόπιαν τα τέσσερα σκατά χωρίς να χύσει κανέννας τους ούτε μια στάλα.

— Άντε, τέλειωνε τώρα, Ντυκλό, λέει ο δούκας: αν δεν είμαστε πιο ήσυχoi, τουλάχιστο δεν ανυπομονούμε και τόσο και είμαστε σε θέση να σ' ακούσουμε.

— Αλίμονο, κύριοι, είτε η ηρωίδα μας, η ιστορία που απομένει να σας πω γι' απόψε είναι νομίζω πάρα πολύ απλή εμπρός στην κατάσταση που βρίσκεστε, απ' ό,τι βλέπω. Αλλά δεν πειράζει, τώρα ήρθε η σειρά της.

Ο ήρωας αυτής της περιπέτειας ήταν ένας γέρος ταξίαρχος από το βασιλικό στρατό. Έπρεπε να τον γδύσουμε ολότελα κι ύστερα να τον φασκιώσουμε σαν μωρό· έτσι που ήταν, έπρεπε να χέσω μπροστά του, μέσα σ' ένα πιάτο, και να του δώσω να φάει το σκατό μου με τα ίδια μου τα δάχτυλα, λιωμένο σαν κουρκούτι. Γίνεται η δουλειά, ο ακόλαστός μας το καταπίνει και χύνει μέσα στις φασκιές του ξεφωνίζοντας σαν μωρό παιδί.

— Ας καταφύγουμε λοιπόν στα παιδιά, είτε ο δούκας, αφού μας παρατάς με μια παιδική ιστορία. Φανή, συνεχίζει, έλα να μου χέσεις μες στο στόμα· και μην ξεχνάς να μου γλείφεις τον πούτσο, γιατί καιρός είναι να χύσω.

— Γεννηθήτω λοιπόν το θέλημά σου, είτε ο επίσκοπος. Για πλησίασε, Ροζέτα! Άκουσες τι προστάξανε να κάνει η Φανή· άντε κι εσύ λοιπόν!

— Η ίδια προσταγή και για σένα, είτε ο Ντυρσέ στην Ήβη, που πλησιάζει κι αυτή.

— Πρέπει να ακολουθούμε τη μόδα, είτε ο Κυρβάλ. Αυγουστίνα! Έλα να μιμηθείς τις φίλες σου, έλα, τέκνο μου· ενώ θα χύνω μες στο στόμα σου, εσύ να χέξεις μέσα στο δικό μου.

Έγιναν όλα αυτά κι αυτή τη φορά όλοι τους άδειασαν· από παντού άκουγες πορδές, σκατά να πέφτουν, φωνές από το χύσιμο· κι αφού χόρτασε η λαγνεία τους, πήγαν να χορτάσουν και την πείνα τους. Αλλά όταν άρχισαν τα όργια, ζήτησαν κάτι πιο εκλεπτυσμένο κι έστειλαν τα παιδιά για ύπνο. Τις θεσπέσιες αυτές ώρες τις πέρασαν μαζί με τους τέσσερις διαλεχτούς γαμιάδες, τις τέσσερις υπηρέτριες και τις τέσσερις αφηγήτριες. Γίναν στουπί στο μεθύσι κι ήταν τόσο αισχρές και φριχτές οι πράξεις τους που δεν θα μπορούσα να τις αποδώσω χωρίς να μειώσω τις λιγότερο ακόλαστες περιγραφές που μου απομένουν να σας προσφέρω. Κουβάλησαν αναισθητους πια τον Κυρβάλ και τον Ντυρσέ, ενώ ο δούκας και ο επίσκοπος, ψύχραιμοι σαν να μην είχαν κάνει τίποτα, πέρασαν την υπόλοιπη βραδιά μέσα σ' ένα σωρό συνηθισμένες ηδονές.

Δέκατη τέταρτη μέρα

Ανακάλυψαν εκείνη τη μέρα πως κι ο καιρός ακόμα ήθελε να ευνοήσει τα απαίσιμα σχέδια των ακόλαστων αυτών ανθρώπων και να τους γλιτώσει από κάθε θνητό μάτι, σαν να μην έφταναν οι προφυλάξεις που είχαν πάρει. Είχε πέσει τρομερό χιόνι στα λαγκάδια ολόγυρα από τον πύργο· ούτε τα θηρία πια δεν μπορούσαν να πλησιάσουν το καταφύγιο των τεσσάρων αυτών αχρείων· όσο για τους ανθρώπους, δεν υπήρχε μήτε ένας που θα μπορούσε να τολμήσει να φτάσει ως εκεί. Δεν φαντάζεστε πόσο εξασφαλίζεται η ηδονή μ' αυτό τον τρόπο και τι μπορείτε να τολμήσετε όταν μπορείτε να πείτε: «Είμαι μόνος εδώ. Βρίσκομαι στην άκρη του κόσμου, μακριά από κάθε μάτι, κι είναι αδύνατο να με πλησιάσει ψυχή καμιά· μήτε χαλινάρι πια, μήτε φραγμός κανένας». Από αυτή τη στιγμή οι επιθυμίες εξορμούν με μια βία που δεν γνωρίζει πια κανένα όριο και η ατιμωρησία που τις ευνοεί αυξάνει με μεγαλύτερη απόλαυση όλη τους τη μέθη. Τίποτ' άλλο δεν υπάρχει στον κόσμο· παρά μόνο ο Θεός και η συνείδηση· αλλά τι δύναμη μπορεί να έχει ο πρώτος φραγμός για έναν που είναι

άθεος στην καρδιά και στη σκέψη; Και πώς μπορεί να επιβληθεί η συνείδηση σ' αυτόν που συνήθισε τόσο καλά να καταπνίγει τις τύψεις του, έτσι που να γίνονται γι' αυτόν σχεδόν απολαύσεις; Κακόμοιρο κοπάδι, που παραδόθηκες στα κακούργα χέρια τέτοιων αχρείων! Πόσο θα έτρεμες αν η πείρα που σου έλειπε σου επέτρεπε να έχεις τέτοιες σκέψεις!

Εκείνη τη μέρα είχαν γιορτή γιατί είχε τελειώσει η δεύτερη εβδομάδα και δεν ασχολήθηκαν παρά με την προετοιμασία της. Αυτή τη φορά θα τελούσαν τους γάμους του Νάρκισσου και της Ήβης· αλλά το τρομερό ήταν πως και τα δυο παιδιά έπρεπε να τιμωρηθούν εκείνο το βράδυ. Θα περνούσαν από τις απολαύσεις του υμεναίου στις πίκρες του σχολείου· τι κρίμα! Ο μικρός Νάρκισσος, που δεν ήταν κουτός, πρόσεξε αυτή την ειρωνεία της τύχης, αλλά ωστόσο έγιναν οι συνηθισμένες τελετές. Χοροστάτησε ο επίσκοπος, ένωσαν τους δυο συζύγους και τους επέτρεψαν να κάνουν μπροστά σε όλους ό,τι ήθελαν. Αλλά ποιος θα το πίστευε; Είχαν αφήσει μεγάλη ελευθερία στον πιτσιρίκο γιατί μάθαινε πολύ εύκολα· γοητευμένος από το κορμάκι της χαριτωμένης γυναίκας του, μην μπορώντας όμως να της τον βάλει, ετοιμαζόταν να την ξεπαρθενέψει με τα δάχτυλά του αν τον άφηναν. Τον εμπόδισαν εγκαίρως και ο δούκας, αρπάζοντας τη νύφη, τη γάμησε στα μπούτια επιτόπου, ενώ ο επίσκοπος έκανε τα ίδια με το γαμπρό.

Έκατσαν να φάνε, επέτρεψαν στα παιδιά να πάρουν μέρος στην πανδαισία, κι αφού τους έδωσαν να φάνε τον περιδρομο, πριν σηκωθούν από το τραπέζι χέσανε και ικανοποίησαν το ένα τον Ντυρσέ και το

άλλο τον Κυρβάλ, οι οποίοι κατέβασαν με ανείπωτη απόλαυση ό,τι τους χάρισαν τα παιδικά αυτά στομαχάκια.

Η Αυγουστίνα, η Φανή, ο Σελαντόν κι ο Ζέφυρος σέρβιραν τον καφέ. Ο δούκας διέταξε την Αυγουστίνα να μαλακίσει τον Ζέφυρο, που θα έχεζε στο στόμα του τη στιγμή που θα έχυνε. Γίναν όλα θαύμα, τόσο καλά μάλιστα που ο επίσκοπος ήθελε να κάνει τα ίδια με τον Σελαντόν: η Φανή τον μαλάκισε, κι ο σεβασμιότατος έδωσε διαταγή στον πιτσιρίκο να χέσει στο στόμα του μόλις θα ένιωθε να κυλά το ψωλόχυμά του. Αλλά εδώ η επιτυχία δεν ήταν τόσο λαμπρή: το παιδί δεν κατάφερε να χέσει τη στιγμή ακριβώς που έχυνε· αλλά επειδή αυτό δεν ήταν παρά μια δοκιμασία και οι κανονισμοί δεν μιλούσαν για μια τέτοια περίπτωση, δεν του επέβαλαν καμιά τιμωρία.

Ο Ντυρσέ έβαλε την Αυγουστίνα να χέσει και ο επίσκοπος, που καύλωσε για καλά, είτε στη Φανή να τον πιπιλά ενώ θα έχεζε μέσα στο στόμα του· έχυσε κι επειδή η κρίσιμη στιγμή ήταν πάρα πολύ δυνατή, κακομεταχειρίστηκε κάπως τη Φανή, αλλά δεν μπόρεσε δυστυχώς να την τιμωρήσει, όση όρεξη κι αν έδειχνε πως είχε για κάτι τέτοιο. Δεν υπήρχε μεγαλύτερο πειραχτήρι από τον επίσκοπο. Κάθε φορά που έχυνε, ευχαρίστως θα έστελνε στο διάολο το αντικείμενο της ηδονής του· αυτό το ήξεραν οι άλλοι και τίποτα δεν φοβούνταν τα κορίτσια, οι γυναίκες τους και τ' αγόρια όσο τον επίσκοπο τη στιγμή που φρόντιζαν να χύσει.

Αφού ξεκουράστηκαν λιγάκι, πήγαν στο σαλόνι,

βολεύτηκαν στις θέσεις τους και η Ντυκλό συνέχισε τις ιστορίες της:

Πήγαινα καμιά φορά για γλέντια μέσα στην πόλη και, επειδή συνήθως έφερνα πολλά λεφτά, η Φουρνιέ προσπαθούσε ν' αποκομίσει όσο μπορούσε περισσότερα για δικό της λογαριασμό. Μ' έστειλε μια μέρα σ' ένα γέρο ιππότη του τάγματος της Μάλτας· αυτός άνοιξε ένα είδος ντουλάπας όλο θήκες και σε κάθε θήκη ήταν ένα δοχείο από πορσελάνη μ' ένα σκατό μέσα. Αυτός ο γεροπαραλυμένος είχε συνεννοηθεί με μια από τις αδελφές του που ήταν ηγουμένη σ' ένα από τα πιο σπουδαία μοναστήρια του Παρισιού. Αυτή η καλή γυναίκα, κατά παράκλησή του, του έστειλε κάθε πρωί κασόνια γεμάτα από τα σκατά των ωραίων οικοτρόφων της. Τα τοποθετούσε με τάξη πάντοτε· όταν έφτασα, με διέταξε να πάρω τον τάδε αριθμό που μου έδειξε και που αντιστοιχούσε στα πιο παλιά. Του πήγα το δοχείο.

— *Α, είπε, είναι από μια κοπέλα δεκάεξι ετών, ωραία σαν το φως της μέρας. Τράβα μου μαλακία όσο θα τρώω.*

Όσο κρατούσε η τελετή, έπρεπε να του την παίζω και να του δείχνω τους γλουτούς μου, ενώ εκείνος κατάπινε, ύστερα έπρεπε ν' αποθέσω πάνω στο ίδιο πιάτο το δικό μου σκατό. Έβλεπε καλά-καλά, μου σκούπιζε τον κώλο με τη γλώσσα του κι έχυne γλείφοντάς μου τον πρωκτό. Ύστερα ξανάκλειναν τα συρτάρια, με πλήρωνε, κι ο άνθρωπος μας, τον οποίο επισκεπτόμουν αρκετά νωρίς το πρωί, έπεφτε ξανά για ύπνο σαν να μην είχε γίνει τίποτα.

Ένας άλλος πιο καταπληκτικός, κατά τη γνώμη μου: ήταν ένας γέρος καλόγερος· μπαίνει, ζητά οχτώ-δέκα σκατά, ό,τι να 'ναι, από κορίτσια ή αγόρια, δεν έχει σημασία. Τα ανακατεύει, τα πλάθει, τα δαγκώνει και χύνει τρώγοντας τουλάχιστον τα μισά, ενώ εγώ συνεχίζω να τον πιπιλάω.

Κανέναν δεν σιχάθηκα τόσο πολύ σ' όλη μου τη ζωή όσο έναν τρίτο. Με διατάζει ν' ανοίξω καλά το στόμα μου. Ήμουν γυμνή, ξαπλωμένη χάμω, σ' ένα στρώμα· με καρβανά, αδειάζει την πραμάτεια του μέσα στο στόμα μου και ο αλιτήριος γυρνά και τα τρώει μες από το στόμα μου ποτίζοντας τα βυζιά μου με το ψωλόχυμά του.

— Α! Α! Αυτός κι αν έχει καλαμπούρι, είπε ο Κυρβάλ. Διάολε! Τώρα μου 'ρχεται να χέσω, πρέπει να δοκιμάσω κι εγώ. Ποιον να διαλέξω, κύριε δούκα μου;

— Ποιον; συνέχισε ο Μπλανζί. Μα την πίστη μου, σας συνιστώ την κόρη μου, την Ιουλία μου· είναι εκεί, δίπλα σας· σας αρέσει το στόμα της, γιατί να μην το χρησιμοποιήσετε;

— Ευχαριστώ για τη συμβουλή, είπε η Ιουλία κατσουφιάζοντας· μα τι σας έκανα λοιπόν για να λέτε τέτοιες κουβέντες;

— Ε, αφού αυτό την πειράζει, είπε ο δούκας, κι είναι αρκετά καλό κορίτσι, να πάρετε τη δεσποινίδα Σοφία· όλο δροσιά κι ομορφιά, δεκατεσσάρων χρόνων πράμα.

— Άντε, ας είναι, καλή και η Σοφία, είπε ο Κυρβάλ με την άστατη πούτσα του να παίζει πέρα-δώθε.

Η Φανσόν φέρνει κοντά του το θύμα· η δύστυχη παιδούλα αρχίζει κιόλας να νιώθει αναγούλα. Ο Κυρβάλ χασκογελά, πλησιάζει το σιχαμερό και βρομερό κώλο του στο χαριτωμένο προσωπάκι της και μας φέρνει στο νου βάτραχο που θα μαγαρίσει τριαντάφυλλο. Τον μαλακίζουν και φεύγει η μπόμπα. Η Σοφία δεν χάνει ούτε κομματάκι κι ο σιχαμένος ξαναρουφά ό,τι έβγαλε και τα καταπίνει όλα με τέσσερις μπουκιές, ενώ του την παίζουνε πάνω στην κοιλιά της δόλιας της μικρούλας, η οποία, μόλις τέλειωσε η επιχείρηση, ξέρασε τ' άντερά της πάνω στη μούρη του Ντυρσέ, που περίμενε αδιάντροπα να τον κατακλύσουν ενώ μαλακιζόταν.

— Άντε, Ντυκλό, συνέχισε, είτε ο Κυρβάλ, και να χαιρέσαι για το αποτέλεσμα των λόγων σου. Βλέπεις πόσο πιάνουν.

Η Ντυκλό συνέχισε λοιπόν μ' αυτά τα λόγια, καταγοητευμένη ως τα κατάβαθα της ψυχής της για τις επιτυχίες της όχι μόνο στη ζωή αλλά και τις αφηγήσεις της:

Ο άνθρωπος που είδα ύστερα από κείνον που σας γοήτευσε με όσα έκανε ήθελε οπωσδήποτε να του παρουσιάσουν μια γυναίκα με βαρυστομαχιά. Οπότε και η Φουρνιέ, χωρίς να μ' έχει προειδοποιήσει για τίποτα, μ' έβαλε να καταπιώ αποβραδís κάποιο φάρμακο που μου μαλάκωσε τα σωθικά· όλα νερούλιασαν μέσα μου σαν να είχα πάρει καθάρσιο. Φτάνει ο άνθρωπός μας κι ύστερα από μερικά προκαταρκτικά φιλιá στο αντικείμενο της λατρείας του, ενώ εγώ βαστιόμουν κι άρχισα να υποφέρω από ένα φοβερό κοι-

λόπονο, μ' αφήνει στο τέλος να προχωρήσω ελεύθερα. Το κλύσμα φεύγει, κρατούσα την ψωλή του, εκείνος λιώνει από ηδονή, τα καταπίνει όλα και μου ξαναζητά από τα ίδια: του αμολλάω ένα δεύτερο κατακλυσμό κι έναν τρίτο πιο ύστερα, και η ακόλαστη τσουτσουνίτσα του αφήνει πάνω στα δάχτυλά μου ολοφάνερα δείγματα των αισθημάτων που είχε δοκιμάσει.

Την άλλη μέρα ασχολήθηκα μ' ένα πρόσωπο του οποίου η αλλόκοτη μανία θα έχει ίσως μεταξύ σας τους οπαδούς της, κύριοι. Τον έβαλαν πρώτα μέσα σ' ένα δωμάτιο, δίπλα σ' εκείνο όπου συνήθως δεχόμασταν τους πελάτες μας με την τόσο βολικιά για να παρατηρούμε τρύπα... Βολεύεται μόνος του. Ένας άλλος συνεργός με περίμενε στο διπλανό δωμάτιο: ένας αμαξάς που είχαν βρει στην τύχη και τον είχαν προειδοποιήσει για όλα. Επειδή ήμουν κι εγώ μιλημένη, ήμαστε έτοιμοι να παίξουμε το ρόλο. Έπρεπε να χέσει ο αμαξηλάτης μας ακριβώς απέναντι στην τρύπα, για να μη χάσει ο κρυμμένος ακόλαστος τίποτα απ' όλη την επιχείρηση. Πέφτει το σκατό πάνω σ' ένα πιάτο, φροντίζω να πέσει ολόκληρο, ανοίγω τους γλουτούς, πιέζω τον πρωκτό, δεν ξεχνάω να κάνω ό,τι χρειάζεται για να χέσει άνετα ο αμαξάς. Αφού τέλειωσε ο άνθρωπός μου, του αρπάζω την πούτσα και τον βάζω να χύσει πάνω στα σκατά του· κι όλα αυτά με τέτοιο τρόπο που να μη χάνει τίποτα από το θέαμα ο παρατηρητής μας. Τέλος, με τη σοδειά έτοιμη, τρέχω στο άλλο δωμάτιο.

— Να τα, φάτε τα γρήγορα, κύριε, φώναξα, τώρα που 'ναι ζεστά!

Δεν χρειάστηκε να το ξαναπώ· αρπάζει το πιάτο,

μου δίνει την πούτσα του να του την παίξω κι ο μα-
σκαράς καταπίνει όλα όσα του δίνω, ενώ ξεπετιέται
το ψωλόχυμά του χάρη στις ελαστικές κινήσεις του
φτερωτού χεριού μου.

– Και τι ηλικίας ήταν ο αμαξιάς; ρώτησε ο Κυρβάλ.

– Τριάντα ετών περίπου, είπε η Ντυκλό.

– Ω, αυτό δεν είναι τίποτα! απάντησε ο Κυρβάλ.

Ο Ντυρσέ μπορεί να σας πει όποτε θέλετε πως γνω-
ρίσαμε κάποιον που έκανε τα ίδια και ακριβώς κάτω
από τις ίδιες συνθήκες, αλλά με έναν τύπο εξήντα ως
εβδομήντα ετών που έπρεπε να πάμε να τον βρούμε
μέσα στα πιο βρομερά κατακάθια του λαού.

– Μα τότε μόνο είναι ωραία, είπε ο Ντυρσέ ενώ το
μικρό του μαραφέτι άρχιζε να σηκώνει κεφάλι αφού
του το είχε ραντίσει η Σοφία· στοιχηματίζω όποτε
θέλετε να το κάνω με τον πρύτανη των απομάχων.

– Καυλώσατε, Ντυρσέ, είπε ο δούκας, σας ξέρω
καλά: όταν αρχίζετε να λέτε βρομόλογα, είναι γιατί
βράζει το ψωλόχυμά σας. Ιδού εγώ, που δεν είμαι ο
πρύτανης των απομάχων, για να ικανοποιήσω την
ακράτειά σας σας χαρίζω ό,τι έχω στα σωθικά μου
και πιστεύω πως θα είναι ένα πλούσιο γεύμα.

– Ω, διάολε! είπε ο Ντυρσέ. Τι τυχερός που είμαι,
αγαπητέ μου δούκα.

Αφού πλησίασε ο δούκας, γονατίζει ο Ντυρσέ
κάτω από τον κώλο που θα του χαρίσει τόση ευδαι-
μονία· σφίγγεται ο δούκας, ο Ντυρσέ καταπίνει μέσα
στην παραφορά που τον ρίχνει η άκρατη ασωτία.
Χύνει ο τραπεζίτης δίνοντας όρκο πως ποτέ δεν γεύ-
τηκε τέτοια ηδονή.

— Ντυκλό, είπε ο δούκας, έλα να μου ανταποδώσεις ό,τι έκανα στον Ντυρσέ.

— Άρχοντά μου, απάντησε η αφηγήτριά μας, ξέρετε καλά πως τα έκανα σήμερα το πρωί και πως τα φάγατε μάλιστα.

— Α ναι, σωστά, είπε ο δούκας. Ε λοιπόν! Μαρταίν, πρέπει να καταφύγω σε σένα, γιατί δεν θέλω παιδικό κώλο: αισθάνομαι έξω από το κανονικό.

Αλλά και η Μαρταίν ήταν ίδια περίπτωση με τη Ντυκλό· ο Κυρβάλ την είχε βάλει να χέσει το πρωί.

— Μπα, γαμώτο! είπε ο δούκας. Μα δεν θα βρω ένα σκατό απόψε;

Τότε πια σίμωσε η Τερέζα και πήγε να του χαρίσει τον κώλο τον πιο βρόμικο, τον πιο ανοιχτό και πιο βρομερό που έγινε ποτέ.

— Α, πάλι καλά, είπε ο δούκας και στήθηκε από κάτω· αν στα χάλια που είμαι δεν δώσει αποτελέσματα αυτός ο άτιμος ο κώλος, κι εγώ δεν ξέρω πού θα πρέπει να καταφύγω!

Η Τερέζα σφίγγεται, ο δούκας τα δέχεται· το λιβά-νι ήταν τόσο απαίσιο όσο κι ο ναός απ' όπου αναδυόταν· αλλά όταν καυλώνεις όπως είχε καυλώσει ο δούκας, δεν κάθεται να παραπονιέσαι για την υπερβολική βρομισιά. Μεθυσμένος από ηδονή, τα καταπίνει όλα το κάθαρμα και τινάζει πάνω στη μούρη της Ντυκλό που του την παίζει τις πιο αναμφισβήτητες αποδείξεις της αρρενωπής του ρώμης.

Στρώθηκαν στο τραπέζι και τα όργια αφιερώθηκαν στην επιβολή ποινών. Βρέθηκαν εκείνη την εβδομάδα επτά ένοχοι: η Ζελμίρα, η Κολόμπα, η Ήβη, ο Άδωνις, η Αδελαΐδα, η Σοφία και ο Νάρκισσος. Ούτε

ίχνος οίκτου για την τρυφερή Αδελαιίδα. Η Ζελμίρα και η Σοφία μείναν με τα σημάδια απ' όσα τράβηξαν· κι επειδή οι περιστάσεις δεν μας επιτρέπουν να δώσουμε περισσότερες λεπτομέρειες, πήγε ο καθένας τους να κοιμηθεί και ν' ανακτήσει στις αγκάλες του Μορφέα τις αναγκαίες δυνάμεις για νέες θυσίες στην Αφροδίτη.

Δέκατη πέμπτη μέρα

Σπάνια η μέρα που ακολουθούσε τις τιμωρίες είχε να δείξει άλλα παραπτώματα. Δεν βρέθηκε λοιπόν κανένας παραβάτης εκείνη τη μέρα· αλλά επειδή οι άδειες για χέσιμο δεν ήταν και τόσο εύκολες, το πρωί χαρίστηκαν μόνο στον Ηρακλή, τη Μισέτ, τη Σοφία και την Ντεγκράνζ, και ο Κυρβάλ κόντεψε να χύσει βλέποντας την τελευταία ν' αδειάζει. Δεν έγιναν πολλά πράγματα την ώρα του καφέ· περιορίστηκαν να πασπατέψουν κάτι κώλους και να πιπιλίσουν μερικές κωλότρουπες, κι όταν σήμανε η ώρα, έσπευσαν να πάνε και να βολευτούν στο δωμάτιο των αφηγήσεων. Η Ντυκλό συνέχισε με αυτά τα λόγια:

Μόλις είχε φτάσει στο σπίτι της Φουρνιέ μια κοπέλα δώδεκα-δεκατριών ετών, που την είχε δελεάσει κι αυτήν ο περίεργος άνθρωπος για τον οποίο σας μίλησα. Αλλά αμφιβάλλω αν είχε ποτέ του σαγηνέψει, ύστερα από τόσο πολύ καιρό, κάτι τόσο νόστιμο, δροσερό και όμορφο. Ήταν ξανθιά, ψηλή για την ηλικία της, σωστή ζωγραφιά, μ' ένα πρόσωπο τρυφερό και φιλήδονο, με τα πιο όμορφα μάτια που είδατε ποτέ σας· σ' αυτό το χαριτωμένο πλάσμα υπήρχε κάτι γλυ-

κό κι ελκυστικό που σε μάγευε στο τέλος. Αλλά σε τι εξευτελισμό θα κυλούσαν τέτοια θέληγτρα και τι αίσχη θα γνώριζαν τα πρώτα της βήματα! Η μητέρα της προμήθευε ασπρόρουχα στο παλάτι· ήταν λοιπόν μια ευκατάστατη κοπέλα και σίγουρα προοριζόταν για μια καλύτερη μοίρα απ' το να γίνει πουτάνα. Αλλά όσο πιο πολύ ο άνθρωπός μας στερούσε την εντυχία από τα θύματά του με τα ύπουλα πλανέματά του, τόσο μεγαλύτερη ήταν κι η ηδονή του. Η μικρή Λουσίλ προοριζόταν να ικανοποιήσει, μόλις θα έφτανε στο σπίτι μας, τα βρομερά και σιχαμερά καπρίτσια κάποιου που δεν περιοριζόταν να έχει τις πιο ακατονόμαστες ροπές· ήθελε να 'ναι και παρθένα η κοπέλα που θα πήγαινε μαζί του.

Έρχεται λοιπόν: ήταν ένας ζάπλουτος συμβολαιογράφος που εκτός από τα πλούτη του είχε εκείνη την κτηνωδία που χαρίζει η τσιγκουνιά και η ασωτία όταν συνδυάζονται μέσα σε μια πορωμένη φύση. Του δείχνουν την παιδούλα· όσο όμορφη κι αν ήταν, με την πρώτη του αντίδραση έδειξε να την περιφρονεί· αρχίζει να μουρμουρίζει κάτι, σαν να βρίζει, πως δεν είναι πια δυνατό να βρεις σήμερα στο Παρίσι μια όμορφη κοπέλα· τέλος, ρωτά αν είναι σίγουρα παρθένα, τον καθησυχάζουν κι είναι έτοιμη η κυρά μας να του τη δείξει.

— Εγώ, κυρία Φουρνιέ, να δω μουνί; Εγώ! Να δω μουνί!! Αστειεύεστε, μου φαίνεται· από τότε που έρχομαι στο σπίτι σας με είδατε να έχω κοιτάξει πολλά; Δεν λέω, μου χρειάζονται, αλλά μ' έναν τρόπο που δεν δείχνει, πιστεύω, και μεγάλη αφοσίωση γι' αυτά.

– Ε λοιπόν, κύριε, είπε η Φουρνιέ, αφού είναι έτσι, να μας έχετε εμπιστοσύνη· σας δηλώνω πως η μικρούλα είναι παρθένα σαν νεογέννητο μωρό.

Ανεβαίνουν και, δεν είναι δύσκολο να το φανταστείτε, περίεργη να τους δω μαζί, πάω και στήνομαι στην τρύπα μου. Τη δόλια τη μικρή Λουσίλ την είχε πιάσει τέτοια ντροπή που θα μπορούσαμε να την περιγράψουμε χρησιμοποιώντας εκείνες τις υπερθετικές εκφράσεις που απεικονίζουν την αγυρτεία, την κτηνωδία και τη γρουσουζιά του εξηντάρη εραστή της.

– Λοιπόν, τι μου στέκεσαι εκεί σαν κούτσουρο, βρε κτήνος; της λέει με απότομο τόνο. Εγώ πρέπει να σου πω να τα σηκώσεις; Δεν έπρεπε να 'χα δει τον κώλο σου εδώ και δυο ώρες;... Άντε λοιπόν! Άντε, άντε!

– Μα, κύριε, τι πρέπει να κάνω;

– Διάολε! Και θέλει ρώτημα αυτό; Ακούς εκεί; τι πρέπει να κάνω!! Να τα σηκώσεις και να μου δείξεις τον κώλο σου.

Η Λουσίλ υπακούει τρέμοντας ολόκληρη κι αποκαλύπτει ένα άσπρο και νόστιμο κωλαράκι, σαν της ίδιας της Αφροδίτης.

– Χμ... ωραίο πράμα, λέει το κτήνος. Για πλησίασε...

Ύστερα φούχτωσε δυνατά τους δυο γλουτούς και τους άνοιξε.

– Και τι μου λέει αν δεν σου έκαναν τίποτα από δω;

– Ω, κύριε, ποτέ κανένας δεν μ' άγγιξε.

– Εντάξει! Κλάσε τώρα!

– Μα, κύριε, δεν μπορώ.

– Για δοκίμασε.

Υπακούει η μικρή, ένα κάποιο άεριο ξεφεύγει και

βρίσκει απήχηση στο μολυσμένο στόμα του γερο-ακόλαστου, που το απολαμβάνει σιγομουρμουρίζοντας.

— Σου 'ρχεται να χέσεις; συνεχίζει ο ελευθέριος.

— Όχι, κύριε! Καθόλου, κύριε.

— Εντάξει! Εμένα μου 'ρχονται και μπόλικά μάλιστα, για να ξέρεις δηλαδή. Ετοιμάσου λοιπόν να ικανοποιήσεις την ανάγκη μου... Βγάλε τη φούστα σου.

Χάνεται η φούστα.

— Ξάπλωσε πάνω σ' αυτόν το σοφά με τα πόδια πολύ ψηλά και το κεφάλι αρκετά κάτω.

Η Λουσίλ στήνεται, ο γερο-συμβολαιογράφος τη σιάχνει και την τοποθετεί έτσι ώστε τα πολύ ανοιγμένα πόδια της να προσφέρουν τ' όμορφο μουνάκι της όσο πιο ανοιχτό γίνεται και ακριβώς στο ύψος του κώλου του για να μπορεί να το χρησιμοποιεί σαν αγγειό. Τέτοια ήταν η θεσπέσια πρόθεσή του, και για να του είναι πιο βολικό αυτό το φυσικό δοχείο, αρχίζει να το ανοίγει με τα δυο του χέρια βάζοντας αρκετή δύναμη. Βολεύεται, σφίγγεται κι ένα σκατό πέφτει μέσα στο ιερό όπου κι αυτός ο Θεός Έρωτας δεν θα περιφρονούσε να έχει το ναό του. Γυρίζει, και με τα δάχτυλά του χώνει μέσα στο μισάνοιχτο αιδούο, όσο είναι δυνατό, το βρομερό κόπρανο που μόλις απίθωσε εκεί. Ξαναστήνεται, βγάζει ένα δεύτερο, ύστερα ένα τρίτο και κάθε φορά τα θάβει ακολουθώντας την ίδια διαδικασία. Τέλος, με το τελευταίο είναι τόσο απότομος που η μικρή έμπηξε μια φωνή κι έχασε ίσως μ' αυτή την αηδιαστική επιχείρηση το πολύτιμο λουλούδι με το οποίο την είχε στολίσει η φύση για να το προσφέρει στον Υμέναιο. Αλλά αυτή είναι και η στιγμή της ηδονής για τον ακόλαστο γέρο. Η ανώτερη

απόλαυσή του ήταν να γεμίσει το δροσερό κι όμορφο μουνάκι με σκατά, να τα πατηκώσει και να το ξαναγεμίσει. Κοντά σ' αυτή την αηδιαστική απασχόληση βγάζει από το βρακί του κάτι σαν ψωλή· έτσι πλαδαρή που είναι, την παίζει δυνατά και καταφέρνει να ρίξει καταγής μερικές στάλες από λίγο μαραγκιασμένο σπέρμα. Θα έπρεπε να λυπάται για μια τέτοια απώλεια που οφείλεται αποκλειστικά σε τέτοια αίσχη. Αφού τέλειωσε τη δουλειά του έφυγε· η Λουσίλ πλύθηκε· αυτά και τίποτε άλλο.

Λίγο καιρό μετά μου έστειλαν έναν άλλο που η μαγία του μου φάνηκε ακόμη πιο αηδιαστική. Ήταν ένας γέρος, ανώτατος δικαστικός· έπρεπε όχι μόνο να τον βλέπω να χέζει, αλλά να τον βοηθώ, να διευκολύνω με τα δάχτυλα την εκκένωση, πιέζοντας, ανοίγοντας, σπρώχνοντας ανάλογα τον προκτό του· κι αφού τέλειωνε η δουλειά, έπρεπε να καθαρίσω με τη γλώσσα μου και πολύ προσεκτικά όλο το μέρος που λερώθηκε.

— Α, διάολε! Αυτό πράγματι είναι αρκετά κοπιαστική αγγαρεία, είπε ο επίσκοπος. Αυτές οι τέσσερις κυρίες που βλέπετε εδώ και που είναι ωστόσο οι γυναίκες μας, οι κόρες ή οι ανιψιές μας, με τι άλλο ασχολούνταν κάθε μέρα; Και σε τι άλλο, διάολε, θα χρησίμευε, σας παρακαλώ, η γλώσσα μιας γυναίκας, αν όχι να σφουγγαρίζει κώλους; Για μένα δεν έχει άλλη αποστολή. Κονστάνς! συνέχισε ο επίσκοπος και στράφηκε προς την όμορφη σύζυγο του δούκα που έτυχε να βρίσκεται πάνω στο σοφά του: δείξτε λίγο στην Ντυκλό πόσο ικανή είστε σε κάτι τέτοια· ορίστε, εδώ είναι ο καταλερωμένος κώλος μου· από το πρωί

μένει ασφούγγιστος, τον φύλαγα έτσι για σας... Εμπρός, κάντε μια επίδειξη του ταλέντου σας.

Και το δυστυχημένο πλάσμα, που είχε τόσο πολύ συνηθίσει αυτά τα αίσχη, εκτελεί τα πάντα σαν τέλεια σύζυγος. Ποια δεν είναι τα έργα, ύψιστε Θεέ, του φόβου και της σκλαβιάς!

— Ω, διάολε! είτε ο Κυρβάλ δείχνοντας την απαίσια και θορυβώδη κωλότρυπά του στη χαριτωμένη Αλίν. Δεν θα είσαι ο μόνος για παράδειγμα εδώ. Άντε, πουτανίτσα, είτε στην όμορφη και ενάρετη αυτή κοπέλα, κοίτα να ξεπεράσεις τη φίλη σου.

Κι έτσι έγιναν όλα.

— Εμπρός, συνέχισε, Ντυκλό! είτε ο επίσκοπος. Θέλαμε μόνο να σου δείξουμε ότι ο άνθρωπός σου δεν απαιτούσε δα και τίποτα το απίθανο και πως η γλώσσα της γυναίκας μόνο για να σφουγγαρίζει κώλο κάνει.

Η αξιαγάπητη Ντυκλό άρχισε να γελά και συνέχισε με όσα θα διαβάσετε:

Θα μου επιτρέψετε, κύριοι, είτε, να διακόψω για λίγο την αφήγηση αυτών των παθών και να σας μιλήσω για ένα γεγονός που δεν έχει καμιά σχέση με αυτά. Εμένα μόνο αφορά, αλλά επειδή με διατάξατε να αναφέρω τα ενδιαφέροντα επεισόδια της ζωής μου έστω και αν δεν σχετίζονται με την περιγραφή των διαφόρων κλίσεων, νομίζω πως αυτό που θα σας πω δεν έπρεπε να το καλύψει η σιωπή.

Είχε περάσει πολύς καιρός που βρισκόμουν στο σπίτι της κυρίας Φουρνιέ· ήμουν η πιο παλιά μέσα στο χαρέμι της και η πιο έμπιστη. Εγώ ήμουν που φρό-

ντιζα τις περισσότερες φορές για τα γλέντια της και τις εισπράξεις. Αυτή η γυναίκα μου στάθηκε σαν μητέρα, μου είχε παρασταθεί σε διάφορες δύσκολες στιγμές, μου έγραφε τακτικά στην Αγγλία, μου είχε ανοίξει το σπίτι της σαν μια καλή φίλη όταν χρειάστηκα κάποιο άσυλο σε δύσκολες περιστάσεις. Μου είχε δανείσει χρήματα είκοσι φορές, χωρίς να ζητήσει να της αποδείξω την ευγνωμοσύνη μου και να ανταποκριθώ στην απεριόριστη εμπιστοσύνη που μου είχε· θα κρίνετε τώρα εσείς, κύριοί μου, πόσο η ψυχή μου δεχόταν την αρετή και πόσο εύκολα αυτή τη γέμιζε. Η Φουρνιέ πέφτει άρρωστη μια μέρα κι η πρώτη της σκέψη είναι να με καλέσει κοντά της.

— Ντυκλό, παιδί μου, σ' αγαπώ, μου λέει, το ξέρεις και θέλω να σ' το αποδείξω με την απεριόριστη εμπιστοσύνη που σου έχω αυτή τη στιγμή. Παρ' όλα σου τα μυαλά, πιστεύω πως είσαι ανίκανη να εξαπατήσεις μια φίλη· βλέπεις πόσο άρρωστη είμαι· είμαι γριά και είναι φυσικό να μην ξέρω τι θα απογίνω. Έχω συγγενείς που θα πέσουν πάνω στη κληρονομιά μου, θα πάρουν όσα πάρουν, αλλά θέλω και να γλιτώσω εκατό χιλιάδες χρυσά φράγκα που έχω σ' αυτή την κασετίνα. Εδώ τα έχω, παιδί μου, σου τα δίνω με την απαίτηση να τα διαθέσεις όπως θα σου ορίσω.

— Ω, καλή μου μητέρα, της είπα απλώνοντας τα χέρια μου για να την αγκαλιάσω, όλες αυτές οι προφυλάξεις με γεμίζουν θλίψη· σίγουρα είναι περιττές, αλλά, αν κατά κακή τύχη γίνουν απαραίτητες, σας ορκίζομαι πως θα εκπληρώσω τις προθέσεις σας με κάθε ακρίβεια.

— Το πιστεύω, παιδί μου, μου είπε, και να γιατί ο

νους μου πήγε σε σένα. Σ' αυτή την κασετίνα λοιπόν υπάρχουν εκατό χιλιάδες τύψεις για τη ζωή που έκανα, για τις τόσες κοπέλες που έριξα στο έγκλημα και που άρπαξα από το Θεό· θέλω λοιπόν με δύο τρόπους να εξευμενίσω τη θεότητα: με την ελεημοσύνη και την προσευχή. Θα πάρεις δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα και θα τα δώσεις στους καπουτσίνους της μόνης της οδού Σαιντ-Ονορέ για να προσεύχονται στον αιώνα τον άπαντα για τη σωτηρία της ψυχής μου· άλλες δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα θα δώσεις, μόλις κλείσω τα μάτια μου, στον παπά της ενορίας για να ελεεί τους φτωχούς της γειτονιάς μας. Είναι θαυμάσιο πράγμα η ελεημοσύνη, παιδί μου· τίποτε άλλο δεν επανορθώνει ενώπιον του Θεού τις αμαρτίες που κάναμε σ' αυτό τον κόσμο. Οι φτωχοί είναι τέκνα του Θεού και εκείνος αγαπά όσους τα ανακουφίζουν· ποτέ δεν είμαστε τόσο αρεστοί στο Θεό παρά όταν ελεούμε τους φτωχούς. Είναι ο τρόπος ο αληθινός για να κερδίσουμε τη βασιλεία των ουρανών, παιδί μου! Όσο για το τρίτο μερίδιο, θα δώσεις εξήντα χιλιάδες φράγκα, αμέσως μετά το θάνατό μου, σε κάποιον Πετινιόν, βοηθό παπουτσή στην οδό Μπουλουάρ. Αυτό το δύστυχο πλάσμα είναι γιος μου και ούτε που το ξέρει, είναι νόθος μοιχογέννητος· θέλω να επωφεληθεί αυτό το δόλιο ορφανό από τη στοργή μου όταν πεθάνω. Τα υπόλοιπα δέκα χιλιάδες φράγκα, αγαπημένη μου Ντυκλό, σε παρακαλώ να τα κρατήσεις εσύ σαν ένα μικρό δείγμα της στοργής μου για σένα και για να σε αποζημιώσω για τη φροντίδα σου να διαθέσεις την περιουσία μου εκεί που σου είπα. Και μακάρι να σε βοηθήσει αυτό το ασήμαντο ποσό να πάρεις

την απόφαση και να παρατήσεις το ατιμωτικό επάγγελμά μας, που σ' αυτό δεν θα βρούμε ποτέ τη σωτηρία των ψυχών μας ούτε καμιά ελπίδα.

Καταγοητευμένη μέσα μου που είχα στα χέρια μου ένα τόσο σημαντικό ποσό και πολύ αποφασισμένη να το κρατήσω όλο για την αφεντιά μου από φόβο μήπως ανακατέψω τη μοιρασιά, έπεσα με ψεύτικα δάκρυα στην αγκαλιά της γριάς ματρόνας ανανεώνοντας τους όρκους πίστης· στο νου μου δεν είχα πια παρά πώς να βρω τρόπους που θα την εμπόδιζαν να ξαναβρεί την υγεία της· κάτι τέτοιο θα ήταν μια τρομερή απογοήτευση, γιατί μπορεί και να έπαιρνε πίσω την απόφασή της. Ένας τέτοιος τρόπος παρουσιάστηκε κιόλας την άλλη μέρα: ο γιατρός είχε ορίσει ένα εμετικό φάρμακο, κι επειδή τη φρόντιζα εγώ η ίδια, έδωσε σε μένα το πακέτο, τονίζοντάς μου πως υπήρχαν εκεί μέσα δύο δόσεις και να προσέξω να τις δώσω χωριστά, γιατί θα τη σκότωνα αν έδινα και τις δύο μαζί· και να μη δώσω τη δεύτερη δόση παρά μόνο στην περίπτωση που δεν θα υπήρχε κάποιο αποτέλεσμα με την πρώτη. Υποσχέθηκα στο μαθητή του Ασκληπιού ότι θα προσέχω σαν τα μάτια μου τα δυο· δεν πρόφτασε να φύγει καλά-καλά κι εγώ, αποδιώχνοντας από την καρδιά μου όλα αυτά τα ασήμαντα αισθήματα ευγνωμοσύνης που θα είχαν εμποδίσει έναν αδύνατο χαρακτήρα, παραμερίζοντας μέσα μου κάθε μεταμέλεια και αδυναμία και μην έχοντας στο νου μου παρά μόνο το χρυσάφι μου, τη γλυκιά απόλαυση να γίνει δικό μου και το γλυκό ερεθισμό που δοκιμάζουμε κάθε φορά που μελετάμε μια κακή πράξη, σίγουρο οιωνό για την ηδονή που θα χαρίσει, μ' αυτά όλα στο νου μου, λέω, χωρίς να διπτάσω ούτε

λεπτό, έριξα και τις δύο δόσεις σ' ένα ποτήρι νερό και έδωσα το γιατρικό στην καλή μου φίλη· το ρούφηξε χωρίς καμιά ανησυχία και βρήκε πολύ γρήγορα το θάνατο που βάλθηκα να της προσφέρω.

Δεν είμαι σε θέση να σας περιγράψω τι ένιωσα όταν είδα να πετυχαίνει το σχέδιό μου. Κάθε εμετός της, που απολαυστικά αφαιρούσε σιγά-σιγά τη ζωή της, προξενούσε σ' όλο μου τον οργανισμό απολαυστικά πράγματι συναισθήματα: την άκουγα, την κοίταζα, είχα κυριολεκτικά μεθύσει από χαρά. Άπλωνε εκείνη τα χέρια της, στέλνοντάς μου έναν ύστατο χαιρετισμό κι εγώ έλιωνα από ηδονή, έπλαθα κιόλας ένα σωρό σχέδια μ' αυτό το χρυσάφι που θα ήταν πια δικό μου. Δεν κράτησε και πολύ το πανηγύρι· η Φουρνιέ τα τίναξε το ίδιο κιόλας βράδυ και το κομπόδεμά της ήταν πια ολοδικό μου.

— Ντυκλό, είτε ο δούκας, πες την αλήθεια: μαλακίζοσουν στο μεταξύ; Η λεπτή και ηδονική αίσθηση του εγκλήματος δεν σου άγγιξε το όργανο της ηδονής;

— Και βέβαια, άρχοντά μου, σας το ομολογώ· κι έχυσα μάλιστα πέντε φορές συνέχεια το ίδιο εκείνο βράδυ.

— Είναι λοιπόν αλήθεια, είτε ο δούκας με δυνατή φωνή, είναι λοιπόν αλήθεια πως το έγκλημα έχει από μόνο του μια τέτοια γοητεία που, ανεξάρτητα από κάθε ηδονή, μπορεί αυτό και μόνο να αναφλέξει όλα τα πάθη και να μας ρίξει στο ίδιο εκείνο παραλήρημα που μας προξενούν κι οι ακόλαστες πράξεις! Λοιπόν, και ύστερα;...

— Ε λοιπόν, κύριε δούκα, φρόντισα να θάψουν με όλες τις τιμές την κυρά μου· πήρα την κληρονομιά

του νόθου παιδιού της, δεν ξόδεψα φράγκο για λειτουργίες και ούτε νοιάστηκα να ελεήσω τους φτωχούς, γιατί είναι μια πράξη που απεχθάνομαι τρομερά κι ας έλεγε τόσα καλά η Φουρνιέ. Έχω να το λέω πως πρέπει να υπάρχουν δυστυχισμένοι σ' αυτό τον κόσμο, πως κάτι τέτοιο θέλει και απαιτεί η φύση και είναι σαν να αντιβαίνεις στους νόμους της όταν επιμένεις ν' αποκαταστήσεις την ισορροπία εκεί όπου αυτή έταξε την αταξία.

— Μα τι είναι αυτά, Ντυκλό, είπε ο Ντυρσέ, μου έχεις τώρα και αρχές! Είμαι πανευτυχής που σ' ακούω να μιλάς έτσι· κάθε ανακούφιση της δυστυχίας αντιβαίνει στη φυσική τάξη και είναι σωστό έγκλημα. Η ανισότητα που έταξε η φύση στα άτομα μας δείχνει πως αυτή η παραφωνία τής αρέσει, αφού αυτή η ίδια τη θεμελίωσε και θέλει να υπάρχει στις περιουσίες όσο και στα σώματά μας. Κι όπως επιτρέπεται στον αδύνατο να την επανορθώσει με την κλοπή, εξίσου επιτρέπεται στον ισχυρό να την αποκαταστήσει όταν αρνείται να βοηθήσει τους άλλους. Το σύμπαν δεν θα υπήρχε ούτε μια στιγμή αν όλα τα πλάσματα ήταν εξίσου όμοια· μέσα απ' αυτή την ανομοιογένεια πηγάζει η τάξη που συντηρεί και καθοδηγεί τα πάντα. Πρέπει λοιπόν να προσέχουμε και να μην ταράζουμε αυτή τη φυσική τάξη. Άλλωστε, νομίζοντας πως κάνω κάτι καλό γι' αυτή τη δυστυχισμένη τάξη των ανθρώπων, κάνω πολύ κακό σε μια άλλη, γιατί η δυστυχία είναι ο χώρος όπου ο πλούσιος πάει να βρει τα πρόσωπα που θα ικανοποιήσουν τη λαγνεία του ή την απανθρωπιά του· αποστερώ τον πλούσιο απ' αυτή την πλευρά της ηδονής του, εμποδίζοντας με τη φι-

λανθροπία μου την τάξη των φτωχών να παραδοθεί στις επιθυμίες του. Με την ελεημοσύνη λοιπόν δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να υποχρεώνεται σε μένα, σ' ελάχιστο βαθμό, ένα τμήμα της φυλής των ανθρώπων, ενώ από την άλλη βλάπτω σε καταπληκτικό βαθμό ένα άλλο τμήμα της. Βλέπω λοιπόν την ελεημοσύνη όχι μόνο σαν κάτι καθαυτό κακό, αλλά τη θεωρώ επιπλέον σαν ένα πραγματικό έγκλημα απέναντι στη φύση, η οποία, δείχνοντάς μας τις διαφορές αυτές, δεν είχε ποτέ της την αξίωση να τις αναστατώσουμε. Έτσι λοιπόν, όταν δεν βοηθώ τον φτωχό, δεν παρηγορώ τη χήρα και δεν ανακουφίζω τ' ορφανό, αν η συμπεριφορά μου ακολουθεί τις πραγματικές προθέσεις της φύσης, όχι μόνο θα αφήσω αυτά τα πλάσματα εκεί που τα έταξε η φύση, αλλά θα της παρασταθώ μάλιστα παρατείνοντας αυτή την κατάσταση και θ' αντισταθώ με ορμή για να μην αλλάξει τίποτα στη ζωή τους· και πιστεύω πως γι' αυτόν το σκοπό επιτρέπονται όλα τα μέσα.

— Δηλαδή, είτε ο δούκας, και να τους κλέβουμε ακόμα, και να τους καταστρέφουμε οικονομικά;

— Βεβαιότατα, είτε ο Ντυρσέ. Θα φροντίσω μάλιστα να πληθαίνουν, αφού αυτή η τάξη εξυπηρετεί μια άλλη· κι όσο πολλαπλασιάζονται, βλάπτω κάπως μια τάξη αλλά οφελώ μια άλλη.

— Ιδού ένα σύστημα αρκετά σκληρό, φίλοι μου, είπε ο Κυρβάλ. Κι ωστόσο λένε πως νιώθεις αγαλλίαση όταν κάνεις καλό στους δυστυχημένους!

— Είναι κατάχρηση και τίποτε άλλο, συνέχισε ο Ντυρσέ, αυτή η απόλαυση δεν μετρά μπροστά στην άλλη. Είναι μια χίμαιρα, ενώ η άλλη είναι πραγματι-

κή· η μία βασίζεται στην προκατάληψη και η άλλη στη λογική· η φιλανθρωπία μέσα από την αλαζονεία, την πιο απατηλή απ' όλες μας τις αισθήσεις, μπορεί να κολακεύει για λίγο την καρδιά, ενώ η άλλη είναι μια πραγματική πνευματική απόλαυση που αναφλέγει όλα τα πάθη ακριβώς επειδή αντιβαίνει σ' όλες τις τρέχουσες αντιλήψεις. Ένα ξέρω: με τη μια καυλώνω, είτε ο Ντυρσέ, ενώ η άλλη δεν μου λέει σχεδόν τίποτα.

— Μα πρέπει πάντα μοναδικό μας κριτήριο να είναι οι αισθήσεις μας, και μόνο αυτές, πρέπει να μας καθοδηγούν σ' όλες τις πράξεις της ζωής μας· γιατί αυτές και μόνο αυτές ξέρουν να επιβάλλονται.

— Αλλά αυτό το σύστημα μπορεί να προκαλέσει χίλια τόσα εγκλήματα, είτε ο επίσκοπος.

— Και τι με νοιάζει εμένα το έγκλημα; απάντησε ο Ντυρσέ. Αρκεί να ευφραίνομαι εγώ. Το έγκλημα είναι ένα σύστημα μέσα στη φύση, ένας από τους τρόπους που η φύση προωθεί τον άνθρωπο. Και γιατί δεν σας αρέσει ν' αφήνομαι και να με παρασύρει η φύση σ' αυτή την κατεύθυνση, όσο και προς την κατεύθυνση της αρετής; Η φύση χρειάζεται και το έγκλημα και την αρετή και την εξυπηρετώ εξίσου όντας ενάρετος όσο και κακούργος. Αλλά αυτή όλη η συζήτηση θα μας πήγαινε μακριά. Πλησιάζει η ώρα του φαγητού και η Ντυκλό έχει πολλά ακόμα να μας πει. Συνεχίστε, γλυκό μου κορίτσι, συνεχίστε και θέλω να πιστέψετε πως, ομολογώντας μια πράξη και μια θεωρία σαν κι αυτές, αξίζετε όχι μόνο τη δική μας εκτίμηση αλλά και όλων των φιλοσόφων.

Η πρώτη μου σκέψη, αφού θάψαμε την καλή μου την κυρά, ήταν να αναλάβω εγώ η ίδια το σπίτι και να το διατηρήσω στο ίδιο ύψος. Είπα το σχέδιό μου στις άλλες κοπέλες και όλες τους, με επικεφαλής την Ευγενία, που υπεραγαπούσα, όλες τους μου υποσχέθηκαν να με θεωρούν σαν την καινούργια τους μαμά. Δεν ήμουν δα και τόσο νέα για να μη διεκδικώ αυτό τον τίτλο: πλησίαζα τα τριάντα κι ήμουν αρκετά μυαλωμένη για να αναλάβω και μοναστήρι ακόμη. Και γι' αυτό, κύριοι, θα κλείσω την αφήγηση των περιπετειών μου, όχι πια με την ιδιότητα μιας δημόσιας γυναίκας, αλλά σαν μια ηγουμένη, αρκετά όμορφη και νέα πάντα ώστε να μπορώ να εξασκώ εγώ η ίδια το επάγγελμά μου, όπως γινόταν συχνά κι όπως θα φροντίσω να σας το δηλώνω κάθε φορά που θα χρειάζεται. Καθένας από τους πελάτες της Φουρνιέ δεν μ' εγκατέλειψε, κι ήξερα το μυστικό για να κερδίσω κι άλλους, χάρη στα καθαρά μου διαμερίσματα αλλά και στην υπερβολική υποταγή των κοριτσιών μου σε κάθε λογής καπρίτσιο των ακόλαστων πελατών μας, αφού μάλιστα διάλεγα προσεχτικά κάθε μου κορίτσι.

Ο πρώτος πελάτης που μου έφτασε ήταν ένας γέρος, ανώτερος υπάλληλος του κρατικού θησαυροφυλακίου, παλιός φίλος της Φουρνιέ. Τον έδωσα στη μικρή Λουσίλ, που έδειξε να τον ενθουσιάζει. Η συνηθισμένη του μανία, εξίσου βρομερή όσο και δυσάρεστη για την κοπέλα, ήταν να χέζει πάνω στο πρόσωπο της δουλτινέας του, να της το πασαλείβει ολόκληρο με το σκατό του και ύστερα να τη φιλά και να την πιπιλά σ' αυτή την κατάσταση. Η Λουσίλ, από φιλία και μόνο για μένα, άφησε το γέρο σάτυρο να της κά-

νει ό,τι ήθελε· έχυσε πάνω στην κοιλιά της φιλώντας και ξαναφιλώντας το απαίσιο έργο του.

Λίγο καιρό μετά ήρθε ένα άλλος που τον ανέλαβε η Ευγενία. Ζητούσε να του φέρουν ένα βαρέλι γεμάτο σκατά, βουτούσε εκεί μέσα την κοπέλα γυμνή και την έγλειφε παντού σ' όλο της το σώμα, καταπίνοντας τα πάντα, ωσότου να είναι πάλι καθαρή όπως όταν άρχισε μαζί της. Αυτός ήταν ένας διάσημος δικηγόρος, άνθρωπος πλούσιος και πασίγνωστος· μην έχοντας παρά ελάχιστες ικανότητες για να απολαύσει τις γυναίκες, αναπλήρωνε αυτή του την ανικανότητα μ' αυτό το είδος της ακολασίας που πάντα προτιμούσε στη ζωή του.

Ο μαρκήσιος ντε ..., παλιός πελάτης της Φουρνιέ, ήρθε λίγο καιρό αφού πέθανε αυτή να μου εκφράσει όλη του τη συμπάθεια. Με βεβαίωσε πως θα συνέχιζε να έρχεται σπίτι μου και, για να με πείσει για την αφοσίωσή του, από το ίδιο κιόλας βράδυ είδε την Ευγενία. Το πάθος αυτού του γέρου ελευθέριου ήταν να φιλά στην αρχή παράφορα το στόμα της κοπέλας, κατάπινε όσο μπορούσε περισσότερο σάλιο της, ύστερα της φιλούσε επί ένα τέταρτο τους γλουτούς, την έβαζε να κλάσει και τέλος ζητούσε το πιο σοβαρό απ' όλα! Αφού γινόταν κι αυτό, κρατούσε το σκατό της μέσα στο στόμα του, έβαζε την κοπέλα να σκύψει πάνω του, να τον αγκαλιάζει με το ένα χέρι και να τον μαλακίζει με το άλλο, ενώ εκείνος απολάμβανε τη γλύκα του αννανισμού γαργαλώντας τη σκατωμένη τρύπα της· κι έπρεπε η κοπέλα να φάει το σκατό της μέσα από το στόμα του. Αν και πλήρωνε πολύ ακριβά αυτή του την ιδιοτροπία, δεν έβρισκε παρά πολύ

λίγες κοπέλες για να του την ικανοποιήσουν. Κι αυτός είναι ο λόγος που ο μαρκήσιος με καλόπιανε· όσο ήθελε εκείνος να μένει πελάτης μου, άλλο τόσο ήθελα κι εγώ να έρχεται στο σπίτι μου.

Σ' αυτό το σημείο ο δούκας, που είχε ξανάψει, είπε πως, ακόμα κι αν σήμαινε η ώρα του φαγητού, εκείνος ήθελε πριν κάτσει στο τραπέζι να εκτελέσει μια τέτοια παραξενιά. Και να τι έγινε: είπε της Σοφίας να πλησιάσει και να του αδειάσει ένα σκατό μέσα στο στόμα· ύστερα ανάγκασε τον Ζελαμίρ να το φάει. Αυτή η μανία θα μπορούσε να είναι απόλαυση για όποιον άλλον εκτός από ένα παιδί σαν τον Ζελαμίρ· όχι αρκετά ώριμος για να νιώσει τη γλύκα αυτής της ηδονής, έδειξε να σιχαίνεται κι άρχισε να κάνει τον δύσκολο. Αλλά επειδή ο δούκας τον τρώμαζε με την οργή του αν δίσταζε έστω κι ένα λεπτό, το παιδί υπάκουσε. Η ιδέα φάνηκε τόσο διασκεδαστική ώστε όλοι οι άλλοι μιμήθηκαν λίγο πολύ το δούκα, γιατί ο Ντυρσέ ισχυρίστηκε πως δεν έπρεπε να γίνονται χατίρια και πως δεν ήταν δίκαιο να τρώνε μόνο τ' αγοράκια τα σκατά των κοριτσιών και να μένουν νηστικές οι κοπελίτσες· γι' αυτό έβαλε τον Ζέφυρο να χέσει μέσα στο στόμα του και διέταξε την Αυγουστίνα να πλησιάσει και να φάει αυτή τη μαρμελάδα· η όμορφη κι ενδιαφέρουσα κοπέλα έκανε ό,τι της ζήτησε κι ύστερα ξέρασε μέχρι και αίμα ακόμη.

Ο Κυρβάλ μιμήθηκε αυτή την παραλλαγή, και με το σκατό του αγαπημένου του Άδωνη στο στόμα έβαλε τη Μισέτ να το φάει κι ας έδειξε εκείνη να σιχαίνεται σαν την Αυγουστίνα. Όσο για τον επίσκοπο,

αυτός μιμήθηκε τον αδελφό του και έβαλε την ντελικάτη Ζελμίρα να χέσει στο στόμα του, αναγκάζοντας τον Σελαντόν να πλησιάσει και να καταπιεί τη μαρμελάδα. Όλα αυτά συνοδεύτηκαν με λεπτομέρειες που προκαλούσαν απέχθεια και που ενδιέφεραν πάρα πολύ ακόλαστους σαν κι αυτούς, για τους οποίους τα μαρτύρια που επιβάλλουν είναι απολαύσεις. Ο επίσκοπος και ο δούκας έχυσαν· οι δυο άλλοι είτε δεν μπόρεσαν, είτε δεν το θέλησαν· ύστερα πήγαν να δειπνήσουν. Επαίνεσαν με τα πιο εξαίρετα λόγια τη συμπεριφορά της Ντυκλό.

— Είχε την ετοιμότητα να καταλάβει, είτε ο δούκας, που την προστάτευε σε απίθανο βαθμό, πως η ευγνωμοσύνη ήταν μια χίμαιρα και πως οι σχέσεις μας με τους άλλους δεν έπρεπε ποτέ ούτε να εμποδίσουν ούτε να αναστείλουν τις συνέπειες όποιου εγκλήματος, γιατί το πρόσωπο που μας εξυπηρέτησε δεν αποκτά κανένα δικαίωμα στην καρδιά μας· κινήθηκε για το συμφέρον του και μόνο· η παρουσία του και μόνο είναι ταπεινωτική για μια δυνατή ψυχή και πρέπει να μισούμε αυτό το πρόσωπο ή να το ξεκάνουμε.

— Αυτό είναι τόσο σωστό, είτε ο Ντυρσέ, που δεν θα δείτε ποτέ έναν έξυπνο άνθρωπο ν' αποζητά την ευγνωμοσύνη των άλλων. Επειδή είναι βέβαιος πως με την ευγνωμοσύνη θ' αποκτήσει εχθρούς και μόνο, δεν θα επιδιώξει κάτι τέτοιο.

— Αυτός που σας εξυπηρετεί δεν επιδιώκει να ικανοποιήσει εσάς, διέκοψε ο επίσκοπος, αλλά να σας επιβληθεί με τις ευεργεσίες του. Και σας ρωτώ: πού αποβλέπει με παρόμοιες προθέσεις; Όταν μας εξυπηρετεί, δεν λέει: «Σας εξυπηρετώ γιατί θέλω να

σας κάνω καλό». Ένα λέει: «Σας υποχρεώνω για να σας ταπεινώσω και να βρεθώ πιο ψηλά από σας».

— Αυτές οι σκέψεις, είπε ο Ντυρσέ, μαρτυρούν λοιπόν τι κατάχρηση γίνεται μ' όλες τις εκδουλεύσεις που μας κάνουν οι άλλοι και πόσο παράλογο είναι να κάνεις το καλό. Αλλά θα σας πουν πάλι: για μένα και μόνο, κύριε, κάνω το καλό: ας είναι έτσι για όσους έχουν την πνευματική αδυναμία ν' αφήνονται σε κάτι τέτοιες μικροαπολαύσεις· αλλά άνθρωποι όπως εμείς, που τις απεχθάνονται, θα ήταν ηλίθιοι, μα το Θεό, να τις επιζητούν.

Κι επειδή αυτή η θεωρία άναψε τη φαντασία τους, ήπιαν οι άρχοντες πάρα πολύ κι επιδόθηκαν στα όργια τους· οι άστατοι αυτοί ακόλαστοι σκέφτηκαν να στείλουν για ύπνο τα παιδιά και να περάσουν την υπόλοιπη βραδιά πίνοντας με μόνη συντροφιά τις τέσσερις γριές και τις τέσσερις αφηγήτριες και να ριχτούν μαζί τους, όσο γινόταν καλύτερα, σ' ένα σωρό ατιμίες και φριχτές πράξεις. Κι επειδή ανάμεσα στα δώδεκα αυτά ενδιαφέροντα πρόσωπα δεν υπήρχε ούτε ένα που να μην άξιζε την κρεμάλα ή το μαρτύριο του τροχού – και όχι μόνο μια φορά – σας αφήνω να σκεφτείτε και να φανταστείτε τι ειπώθηκε. Από τα λόγια πέρασαν στην πράξη: ο δούκας άναψε ξανά και δεν ξέρω ούτε γιατί ούτε πώς έγιναν όσα έγιναν, αλλά λένε πως η Τερέζα είχε για πολύ καιρό πάνω της τα σημάδια που της άφησε εκείνος. Όπως και να 'ναι, ας επιτρέψουμε στα κύρια πρόσωπα αυτού του έργου να περάσουν από τις βακχείες τους στο αγνό κρεβάτι της συζύγου που είχαν ετοιμάσει για τον καθέναν τους εκείνο το βράδυ, κι εμείς ας δούμε τι έγινε την άλλη μέρα.

Δέκατη έκτη μέρα

Οι ήρωές μας σηκώθηκαν όλοι φρέσκοι-φρέσκοι, λες κι είχαν μόλις επιστρέψει από την εξομολόγηση, εκτός από το δούκα, ο οποίος άρχιζε να εξαντλείται κάπως. Το φταιξιμο αποδόθηκε στην Ντυκλό· είναι σίγουρο πως η γυναίκα αυτή ήξερε τέλεια την τέχνη να του προσφέρει ηδονές και, όπως ομολογούσε ο ίδιος, με καμιά άλλη δεν εκσπερμάτωνε τόσο ηδονικά όσο με κείνη. Αυτό επιβεβαιώνει την αντίληψη ότι στα πράγματα αυτά αποκλειστικό ρόλο παίζει η ψυχική διάθεση και η ιδιοσυγκρασία, ότι η ηλικία, η ομορφιά, τα προσόντα και όλα τα υπόλοιπα δεν έχουν καμιά σχέση, ότι όλα εξαρτώνται από έναν ορισμένο τρόπο συμπεριφοράς, που περισσότερο συχνά τον κατέχουν οι όμορφες γυναίκες που βρίσκονται στο φθινόπωρο της ζωής τους παρά οι άλλες που δεν έχουν πείρα και που η άνοιξη τις στεφανώνει ακόμα με όλα της τα δώρα.

Υπήρχε επίσης ένα άλλο πλάσμα στη συντροφιά που είχε αρχίσει να γίνεται πολύ αγαπητό και που συγκέντρωνε πάνω του μεγάλο ενδιαφέρον. Το πλάσμα αυτό ήταν η Ιουλία, που έδειχνε κιόλας σημάδια φαντασίας, διαφθοράς και ακολασίας. Αρκετά πα-

νούργα ώστε να καλλιεργεί την εντύπωση πως είχε ανάγκη προστασίας, αρκετά ψεύτρα ώστε να χαϊδεύει ακόμα κι αυτούς που της ήταν εντελώς αδιάφοροι στο βάθος, έγινε φίλη της Ντυκλό στην προσπάθειά της να διατηρήσει την εύνοια του πατέρα της, που την επίδρασή του πάνω στη συντροφιά τη γνώριζε πολύ καλά. Κάθε φορά που ήταν η σειρά της να πλαγιάσει με το δούκα, ταυτιζόταν τόσο πετυχημένα με την Ντυκλό, έδειχνε τέτοια επιδεξιότητα και τόση χάρη, ώστε ο δούκας ήτανε πάντα βέβαιος πως θα πετύχαινε ηδονικότερες εκσπερματώσεις όποτε χρησιμοποιούσε τις δύο αυτές υπάρξεις για να τον υπηρετήσουν. Ωστόσο ο ενθουσιασμός του δούκα για τη θυγατέρα του ξεθύμαινε σιγά-σιγά, και πιθανόν χωρίς τη βοήθεια της Ντυκλό, που ασκούσε όλη της την επίδραση για να την υποστηρίξει, η Ιουλία να μην κατάφερε ποτέ να διατηρήσει την ευαρέσκεια του πατέρα της. Ο σύζυγός της, ο Κυρβάλ, βρισκόταν πάνω-κάτω στην ίδια θέση με τον πεθερό του, και παρόλο που εκείνη, χρησιμοποιώντας το στόμα της και τα βρόμικα φιλιά της, κατάφερε να τον κάνει να χύνει μερικές φορές, η αηδία δεν φαινόταν πως θ' αργούσε για πολύ· θα 'λεγε μάλιστα κανείς πως γεννιόταν από την ίδια τη φλόγα των αδιάντροπων φιλιών της. Ο Ντυρσέ την εκτιμούσε ακόμα λιγότερο, γιατί δεν τον είχε κάνει να εκσπερματώσει πάνω από δυο φορές στο διάστημα που βρίσκονταν μαζί. Δεν της απόμνενε συνεπώς παρά ο επίσκοπος, που τρελαινόταν για το ακόλαστο λεξιλόγιό της και που έβρισκε σ' αυτήν τον πιο ωραίο κώλο του κόσμου. Κι είναι βέβαιο πως η φύση την είχε προικίσει σ' αυτό το ση-

μείο όπως την ίδια την Αφροδίτη. Εγκαταστάθηκε λοιπόν δίπλα του, γιατί ήθελε ν' αρέσει με κάθε τρόπο και πάση θυσία, και μια που ένιωθε τεράστια ανάγκη για προστασία, τη βρήκε κοντά στην Ντυκλό.

Εκείνη τη μέρα δεν εμφανίστηκαν στο παρεκκλήσι παρά η Ήβη, η Κονστάνς και η Μαρταίν· καμιά τους δεν είχε βρεθεί να σφάλλει εκείνο το πρωί. Μόλις οι τρεις κοπέλες απαλλάχτηκαν από τα περιττώματά τους, ο Ντυρσέ ένωσε την επιθυμία να κάνει το ίδιο. Ο δούκας, που από το πρωί τον τριγύριζε, άδραξε την ευκαιρία για να ικανοποιηθεί και κλείστηκαν στο παρεκκλήσι κρατώντας μαζί τους μονάχα την Κονστάνς για να τους υπηρετεί. Ο δούκας ικανοποιήθηκε με το χορταστικό κουράδι που ο Ντυρσέ απόθεσε μέσα στο στόμα του. Αλλά οι κύριοι δεν περιορίστηκαν μόνο σε τούτο· όπως είπε η Κονστάνς στον επίσκοπο, συνέχισαν για μισή ώρα τις αισχρότητες μεταξύ τους. Το είπα όμως... ήταν φίλοι από την παιδική τους ηλικία και ποτέ δεν είχαν πάψει από τότε να θυμούνται τις ηδονές τους στο σχολείο. Όσο για την Κονστάνς, ελάχιστος ήταν ο ρόλος της σ' αυτό το τετ-α-τετ: σκούπιζε κανέναν κώλο, μαλάκιζε κάποιον ή του έγλειφε τον πούτσο κι αυτό ήταν όλο.

Πέρασαν στο σαλόνι όπου, ύστερα από λίγη συζήτηση ανάμεσα στους τέσσερις φίλους, ήρθαν να τους αναγγείλουν πως το γεύμα ήταν έτοιμο. Το γεύμα υπήρξε υπέροχο και ελεύθερο όπως συνήθως, και ύστερα από μερικά πασπατέματα και φιλιά ακόλαστα, καθώς κι από αρκετά σκανδαλιστικά λόγια που το νοστήμιζαν, πέρασαν πάλι στο σαλόνι, όπου βρήκαν τον Ζέφυρο και τον Υάκινθο, τη Μισέτ και την Κο-

λόμπα να περιμένουν για το σερβίρισμα του καφέ. Ο δούκας τον έριξε στα μπούτια της Μισέτ και ο Κυρβάλ στου Υάκινθου· ο Ντυρσέ έβαλε την Κολόμπα να χέσει και ο επίσκοπος έριξε το σκατό στο στόμα του Ζέφυρου. Ο Κυρβάλ θυμήθηκε ξαφνικά ένα απ' τα πάθη που τους είχε διηγηθεί την περασμένη μέρα η Ντυκλό και θέλησε να χέσει μέσα στο μουνί της Κολόμπας· η γριά Τερέζα, που ήταν της υπηρεσίας, την τοποθέτησε στην κατάλληλη στάση και ο Κυρβάλ μπήκε επί το έργον. Αλλά, καθώς άρχισε να βγάζει κάτι μεγάλα κουράδια, ανάλογα με τις τεράστιες ποσότητες φαγητού που καταβρόχθιζε κάθε μέρα, τα κουράδια γλίστρησαν όλα σχεδόν στο πάτωμα, με αποτέλεσμα να μαγαρίσει μάλλον επιφανειακά, ας πούμε, το ωραίο εκείνο παρθένο μουνάκι, που δεν φαινόταν άλλωστε να το έχει προορίσει η φύση για τόσο βρόμικες ηδονές.

Ο επίσκοπος, ενώ του την έπαιζε ηδονικότατα ο Ζέφυρος, άφησε στωικά το σπέρμα του συνδυάζοντας την ηδονή που ένιωθε μ' εκείνη που του πρόσφερε το θαυμάσιο θέαμα που ξετυλιγόταν μπρος στα μάτια του. Τον έπιασε μανία: φώναζε στον Ζέφυρο, φώναζε στον Κυρβάλ, τα 'βαλε μ' όλο τον κόσμο. Του έδωσαν να πιει ένα μεγάλο ποτήρι με ελιξήριο για ν' ανακτήσει τις δυνάμεις του. Η Μισέτ και η Κολόμπα τον ξάπλωσαν σ' ένα σοφά για να πάρει το μεσημεριανό του υπνάκο και δεν έφυγαν καθόλου από δίπλα του. Ξύπνησε αρκετά ανανεωμένος και, για ν' ανακτήσει ακόμα καλύτερα τις δυνάμεις του, η Κολόμπα τού έκανε για λίγο τσιμπούκι· το εργαλείο του σήκωσε θαρρετά το κεφάλι κι ύστερα απ' αυτό πέρα-

σαν και οι τρεις στην αίθουσα των αφηγήσεων. Ο επίσκοπος είχε την Ιουλία στον καναπέ του εκείνη τη μέρα και, καθώς του άρεσε μάλλον αρκετά, η όψη της του έφτιαξε ακόμα περισσότερο τη διάθεση. Ο δούκας είχε την Αλίν, ο Ντυρσέ την Κονστάνς και ο πρόεδρος την κόρη του. Καθώς όλα ήταν έτοιμα, η ωραία Ντυκλό εγκαταστάθηκε στο θρόνο της και άρχισε να μιλάει:

Θα ήταν λάθος να πούμε ότι το χρήμα που αποκτά κανείς από ένα έγκλημα δεν φέρνει ευτυχία. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα απ' αυτό, σας βεβαιώ. Όλα στο σπίτι μου πήγαιναν μια χαρά: ποτέ υπό τη διεύθυνση της Φουρνιέ δεν είχε δει τόσους πελάτες. Τότε ήταν λοιπόν που μου ήρθε στο μυαλό μια ιδέα, κάπως σκληρή, ομολογώ, αλλά ωστόσο μια από κείνες που, όπως κολακεύομαι να πιστεύω, καθόλου δεν θα δυσαρεστούσαν την ευγένειά σας, κύριοι. Σχημάτισα τη γνώμη πως, όταν κανείς δεν έχει κάνει σε κάποιον το καλό που όφειλε να του κάνει, πάει να πει πως υπήρχε ένα είδος μοχθηρής ηδονής στο να του κάνει κακό, και η ύπουλη φαντασία μου μου ενέπνευσε μια μικρή απάτη σε βάρος εκείνου του ίδιου Πετινιόν, γιου της ευεργέτιδάς μου, στον οποίο είχα επιφορτιστεί να παραδώσω μια περιουσία, πολύ ελκυστική σίγουρα για κείνον το δυστυχή, και που εγώ είχα αρχίσει ήδη να σπαταλώ σε διάφορες τρέλες. Ιδού τώρα τι μου έδωσε την ευκαιρία. Αυτός ο δύστυχος υποδηματοποιός, παντρεμένος με μια φτωχή κοπέλα της σειράς του, είχε σαν μοναδικό καρπό του άτυχου γάμου του μια κορούλα δώδεκα περίπου χρονών, την οποία μου

είχαν περιγράψει σαν ένα πλάσμα που συγκέντρωνε, μαζί με τα χαρίσματα της παιδικής ηλικίας, όλες τις ιδιότητες της πιο τρυφερής ομορφιάς. Αυτό το παιδί, που ανατρεφόταν φτωχικά μεν, αλλά με όλη τη φροντίδα που μπορούσε να επιτρέψει η ανέχεια των γονιών για τους οποίους αποτελούσε τη χαρά της ζωής τους, μου φάνηκε έξοχη λεία για τα σχέδιά μου.

Ο Πετινιόν δεν ερχόταν ποτέ στο σπίτι και δεν ήξερε τίποτε για τα δικαιώματα που είχε πάνω σ' αυτό. Μόλις όμως μου μίλησε σχετικά η Φουρνιέ, η πρώτη μου φροντίδα ήταν να συγκεντρώσω πληροφορίες για τον ίδιο και το περιβάλλον του, κι έτσι έμαθα πως είχε κρυμμένο στο σπίτι του ένα θησαυρό. Την ίδια εποχή ο μαρκήσιος ντε Μεσάνζ, φημισμένος έκλυτος, για τη σταδιοδρομία του οποίου η Ντεγκράνζ θα έχει αναμφίβολα την ευκαιρία να σας μιλήσει πολλές φορές, ήρθε να με δει και μου ζήτησε να του προμηθεύσω μια παρθένα που να μην έχει συμπληρώσει τα δεκατρία, υποσχόμενος να με πληρώσει όσα-όσα. Δεν ξέρω τι σκόπευε να κάνει το εμπόρευμα, γιατί είχε τη φήμη πολύ σκληρού και ανενδοίαστου ανθρώπου, αλλά η πρότασή του ήταν μάλλον απλή: αφού, με τη βοήθεια των ειδικών, θα διαπίστωνε την παρθενία του κοριτσιού, θα την αγόραζε από μένα για ένα καθορισμένο ποσό και από κει και πέρα δεν θα είχε να δώσει λογαριασμό σε κανέναν για τίποτα, μην αποκλείοντας το ενδεχόμενο, όπως είπε, να στείλει το παιδί σε ξένη χώρα, απ' όπου δεν θα επέστρεφε ίσως ποτέ στη Γαλλία.

Καθώς ο μαρκήσιος ήταν ένας απ' τους ταχτικούς πελάτες μου —σύντομα μάλιστα θα τον δείτε και τον

ίδιο επί σκηπής— έβαλα τα δυνατά μου να τον ευχαριστήσω και η μικρή κόρη του Πετινιόν μού φάνηκε πως ήταν ακριβώς αυτό που ζητούσε. Πώς να την απομονώσω όμως; Το παιδί δεν έβγαινε ποτέ έξω, του είχαν δάσκαλο στο σπίτι και γενικά το επέβλεπαν με τόση προσοχή και περίσκεψη που δεν μου άφηναν καμιά ελπίδα. Ούτε μου ήταν δυνατό για την ώρα να χρησιμοποιήσω τον ξακουστό εκείνο διαφθορέα κοριτσιών για τον οποίο σας έχω μιλήσει ήδη: έλειπε στην επαρχία εκείνη την εποχή και ο μαρκήσιος με πίεζε. Δεν μου απόμενε λοιπόν παρά ένα μέσο, κι αυτό το μέσο ανταποκρινόταν τέλεια στη μικρή μυστική κακία που μ' έσπρωχνε να κάνω αυτό το έγκλημα, γιατί το καθιστούσε ακόμη χειρότερο. Αποφάσισα να δημιουργήσω μπλεξίματα στο σύζυγο και στη γυναίκα του, να καταφέρω να τους κλείσω και τους δυο στη φυλακή, οπότε το κορίτσι, όντας λιγότερο απομονωμένο ή έχοντας καταφύγει σε κάποια φιλική οικογένεια, θα ήταν πιο εύκολη λεία για την παγίδα μου. Έστρεψα λοιπόν εναντίον τους ένα φίλο μου δικηγόρο, άνθρωπο αδίσταχτο και πέρα για πέρα κατάλληλο για τέτοιου είδους μηχανορραφίες. Μαζεύει πληροφορίες, εντοπίζει τους πιστωτές, τους ξεσηκώνει, τους υποστηρίζει και, για να μην τα πολυλογώ, σε οχτώ μέρες ο σύζυγος και η γυναίκα του βρίσκονταν στη φυλακή. Από κει και πέρα όλα μου ήρθαν βολικά: μια επιδέξια μαστροπός πλευρίζει αμέσως την παιδούλα, εγκαταλειμμένη σε κάτι φτωχούς γείτονες, και τη φέρνει σε μένα. Η εμφάνισή της ανταποκρινόταν τέλεια στις πληροφορίες που είχα πάρει: είχε το πιο λευκό δέρμα, τα πιο τρυφερά και τρυφερά κάλ-

λη... Ήταν δύσκολο, με δυο λόγια, να βρω ομορφότερο παιδί.

Καθώς μου είχε στοιχίσει συνολικά είκοσι περίπου λουδοβίκεια, και καθώς ο μαρκήσιος θα πλήρωνε ένα καθορισμένο ποσό κι από κει και πέρα δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα ούτε για συναλλαγές ούτε για τίποτε άλλο, του την άφησα για εκατό λουδοβίκεια· θέλοντας όμως να έχω ήσυχο το κεφάλι μου και να μην πάρει κανένας μυρουδιά πως ήμουν μπλεγμένη σ' αυτή την υπόθεση, περιορίστηκα στα εξήντα κι έδωσα ακόμα είκοσι στο δικηγόρο μου για να μπερδέψει τα πράγματα με τέτοιο τρόπο ώστε η μητέρα κι ο πατέρας της παιδούλας να κάνουν πολύ καιρό να μάθουν τα νέα της κόρης τους. Τα έμαθαν όμως· η εξαφάνιση του παιδιού ήταν αδύνατο να κρυφτεί. Οι γείτονες, που ένιωθαν ένοχοι για την αμέλειά τους, δικαιολογήθηκαν όπως μπόρεσαν, κι όσο για το φουκαρά τον παπουτσή και τη γυναίκα του, ο δικηγόρος μου τα κατάφερε τόσο έξοχα ώστε δεν μπόρεσαν ποτέ να ξεπεράσουν την κακοτυχία που τους έλαχε, γιατί πέθαναν κι οι δυο στη φυλακή έντεκα περίπου χρόνια μετά τη σύλληψή τους. Από τη μικρή αυτή δυστυχία κέρδισα διπλά, αφού μαζί με την αδιαφιλονίκητη κτήση της μικρής που είχα πουλήσει, μου εξασφάλισε και τις εξήντα χιλιάδες φράγκα που είχα πάρει για λογαριασμό της. Όσο για την ίδια τη μικρή, ο μαρκήσιος μου είχε πει την αλήθεια: δεν άκουσα ποτέ να μιλάνε για λόγου της κι ανήκει προφανώς στην κυρία Ντεγκράνζ να σας αποτελειώσει την ιστορία της. Είναι καιρός να σας επαναφέρω στη δική μου ιστορία και στα καθημερινά της συμβάντα, που είναι σε θέση

να σας προσφέρουν τις απολαυστικές λεπτομέρειες που έχουμε ήδη αρχίσει ν' απαριθμούμε.

— Α, διάβολε! έκανε ο Κυρβάλ. Μ' αρέσει τρομερά η φρόνηση που δείχνεις στις τρέλες σου. Υπάρχει σ' αυτή μια μελετημένη δολιότητα, μια μεθοδικότητα που μ' αρέσει όσο δεν φαντάζεσαι· κι όσο για την παλιανθρωπιά τού να δίνεις άξαφνα το τελικό χτύπημα σ' ένα θύμα που μέχρι τότε δεν το είχες γρατσουνίσει παρά μόνο συμπτωματικά, μου φαίνεται σαν η πεμπτουσία της ατιμίας και αξίζει σίγουρα να τοποθετηθεί δίπλα στα δικά μας αριστουργήματα.

— Εγώ θα φερόμουν πιθανόν χειρότερα, είπε ο Ντυρσέ, γιατί στο κάτω-κάτω οι γονείς της μικρής δεν αποκλείεται να κατάφερναν να βγούνε απ' τη φυλακή. Υπάρχουν ένα σωρό ηλίθιοι σ' αυτό τον κόσμο που δεν σκέφτονται τίποτε άλλο απ' το πώς να βοηθήσουν κάτι τέτοιους ανθρώπους. Φαντάζομαι ότι αυτά τα έντεκα χρόνια που έζησαν θα ήταν μεγάλος μπελάς για σένα.

— Κύριε, απάντησε η Ντυκλό, όταν δεν έχει κανείς την επιρροή που έχετε εσείς στην κοινωνία, και συνεπώς είναι υποχρεωμένος να χρησιμοποιεί ανθρώπους δεύτερης κατηγορίας για τις παλιανθρωπιές του, οι προφυλάξεις γίνονται συχνά αναγκαίες και, σ' αυτή την περίπτωση, δεν τολμάς να κάνεις ό,τι θα ήθελες.

— Σωστά, σωστά, είπε ο δούκας, δεν μπορούσε να κάνει περισσότερα η Ντυκλό.

Και το αξιέραστο αυτό πλάσμα συνέχισε έτσι την αφήγησή του:

Είναι φοβερό, κύριοι, είπε η ωραία κοπέλα, που πρέπει να συνεχίσω την ομιλία μου με τις ίδιες αισχροτήτες που σας αφηγούμαι εδώ και αρκετές μέρες. Αλλά εσείς απαιτήσατε να εξιστορήσω καθετί που θα μπορούσε να έχει σχέση μ' αυτές και να μην παραλείψω απολύτως τίποτα. Τρία λοιπόν ακόμη παραδείγματα με τέτοιες αποτρόπαιες βρομιές κι ύστερα θα περάσουμε σε άλλες ιδιορρυθμίες.

Το πρώτο που θα σας αφηγηθώ αφορά ένα γέρο διαχειριστή, εξήντα έξι χρονών πάνω-κάτω. Έλεγε στη γυναίκα να βγάλει όλα της τα ρούχα, κι αφού της πασπάτευε τα κωλομέρια μάλλον με τραχύτητα, την υποχρέωνε να χέσει μπροστά του, κατάχαμα, στη μέση του δωματίου. Αφού είχε απολαύσει το θέαμα, πήγαινε κι αυτός με τη σειρά του κι αποπατούσε στο ίδιο μέρος· κατόπιν, ανακατεύοντας με τα χέρια του τους δυο σωρούς, ανάγκαζε την κοπέλα να προχωρήσει με τα τέσσερα και να φάει το μίγμα, δείχνοντάς του πάντα τον πισινό της, που έπρεπε να προσέχει ώστε να είναι πολύ σκατωμένος. Στη διάρκεια αυτής της τελετής εκείνος μαλακιζόταν και εκσπερμάτωνε όταν τα σκατά είχαν όλα φαγωθεί. Ελάχιστες κοπέλες, όπως εύκολα καταλαβαίνετε, κύριοι, συναινούσαν σε τέτοιες γουρουνιές, πράγμα που δεν εμπόδιζε ωστόσο το διαχειριστή να τις θέλει νέες και ωραίες... Τις έβρισκα, γιατί βρίσκει κανείς ό,τι θέλει στο Παρίσι, αλλά μου στοίχιζαν ακριβά.

Το δεύτερο παράδειγμα από τα τρία που μου απομένουν να σας αφηγηθώ απαιτούσε επίσης ένα είδος παράφορης υπακοής από μέρους της κοπέλας· αλλά καθώς ο ελευθέριος την ήθελε πάρα πολύ νέα, έβρισκα ευκολότερα παιδιά, που είναι πιο επιδεκτικά σ' αυτά

τα πράγματα από τις σχηματισμένες κοπέλες. Σ' αυτόν που θα σας παρουσιάσω έδωσα μια μικρή ανθοπώλιδα δεκατριών με δεκατεσσάρων ετών, πολύ ωραία. Έρχεται λοιπόν ο κύριος, λέει στο κορίτσι να βγάλει ό,τι φοράει απ' τη ζώνη και κάτω, του πασπατεύει λιγάκι τον πεινό, το βάζει να κλάσει κι ύστερα κάνει τέσσερα-πέντε κλύσματα στην αφεντιά του κι αναγκάζει την παιδούλα να δέχεται στο στόμα της και να καταπίνει όλο το υγρό που έβγαξε εκείνος απ' το άντερό του. Σ' όλο το διάστημα, καθώς στεκόταν καβαλικευτά πάνω απ' το στήθος της, με το ένα χέρι έπαιζε μια αρκετά χοντρή ψωλή και με το άλλο τής μάλαζε το εφηβαίο που, για το λόγο ακριβώς αυτό, το ήθελε πάντα χωρίς την ελάχιστη τρίχα. Ο άνθρωπος που σας περιγράψω ήθελε να συνεχίσει και πέρα από το πέμπτο κλύσμα, γιατί δεν είχε καταφέρει να εκσπερματώσει ακόμη. Η μικρή, που είχε βγάλει τ' άντερά της από τον εμετό, τον παρακαλούσε να τη λυπηθεί, αλλά εκείνος της γέλασε κατάμοντρα, συνέχισε το βιολί του και μονάχα την έκτη φορά είδα το σπέρμα του να κυλάει.

Ένας γέρος τραπεζίτης θα μας δώσει, τέλος, το τρίτο παράδειγμα γι' αυτές τις βρομερότητες, θεωρούμενες ως βασικό στοιχείο της ηδονής, γιατί οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι ως συμπληρωματικό θα τις συναντήσουμε αρκετά συχνά. Ετούτος που σας λέω χρειαζόταν μια ωραία γυναίκα, αλλά την ήθελε από σαράντα μέχρι σαράντα πέντε χρονών και με στήθος εξαιρετικά πλαδαρό. Μόλις βρέθηκε μαζί της, την έβαλε να γδυθεί μονάχα απ' τη μέση και πάνω και, πασπατεύοντας άγρια τις ρώγες των βυζιών της, άρχισε να φωνάζει:

– Πω πω, κάτι γελαδίσια μαστάρια! Σε τι λοιπόν μπορούν να χρησιμέψουν αυτές οι πατσές, αν όχι για να μου παστρεύουν τον κώλο;

Ύστερα τα έσφιγγε, τα δίπλωνε το 'να με τ' άλλο, τα τράβαγε, τα έτριβε, τα έφτυνε και μερικές φορές έβαζε το βρομοπόδαρό του ανάμεσά τους, επαναλαμβάνοντας πάντα πόσο πρόστυχο πράγμα ήταν ένα στήθος και πως δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο η φύση είχε φτιάξει αυτά τα τσουβάλια από δέρμα, γιατί είχε καταστρέψει κι ατιμάσει εξαιτίας τους το σώμα της γυναίκας. Μετά τις αλλόκοτες και γελοίες αυτές κουβέντες, γδύθηκε ολοσίτισδος. Αλλά, Θεέ και Κύριε, τι σώμα ήταν εκείνο! Πώς να σας το περιγράψω, κύριοι; Ήταν ολόκληρο ένα έλκος που έβγαζε πύο απ' τη κορφή ως τα νύχια και που η αποπνιχτική του βρόμα έφτανε μέχρι το διπλανό δωμάτιο όπου βρισκόμουν. Κι όμως αυτό το λείψανο η γυναίκα ήταν υποχρεωμένη να το γλείψει.

– Να το γλείψει; είπε ο δούκας.

Μάλιστα, κύριοι, βεβαίωσε η Ντυκλό, να το γλείψει από τα πόδια μέχρι το κεφάλι, χωρίς ν' αφήσει το παραμικρό σημείο απ' όπου να μην περάσει η γλώσσα της. Η κοπέλα που του είχα δώσει ήταν καλά ενημερωμένη αλλά, μόλις είδε αυτό το περιφερόμενο πτώμα, υποχώρησε με φρίκη.

– Τι συμβαίνει, παλιοβρόμα; της λέει αυτός. Σ' αηδιάζω μήπως; Κι όμως, κουκλίτσα μου, θα πρέπει να με γλείψεις, θα πρέπει η γλωσσίτσα σου να μου κάνει λαμπίκο όλο μου το κορμί. Έλα τώρα, μη μας κά-

νεις τη σιχασιάρα! Έχουν κι άλλες κάνει αυτή τη δουλειά και μάλιστα μια χαρά. Εμπρός, τελειώνε, άσε τις ανοησίες!

Έχουν δίκιο να λένε πως με το χρήμα τα καταφέρνεις όλα· η καημένη η γυναίκα που του είχα δώσει βρισκόταν σε μεγάλη ανάγκη και της δινόταν η ευκαιρία να κερδίσει δύο λουδοβίκεια· έκανε λοιπόν ό,τι της ζητούσαν, ενώ ο γεροπαραλυμένος με την ποδάγρα, γοητευμένος που ένιωθε μια γλώσσα να γλείφει το αηδιαστικό του κορμί και να καταπραΰνει την κακεντρέχεια που τον έτρωγε, μαλακιζόταν ηδονικά σ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Όταν αυτή τελείωσε και, όπως εύκολα μπορείτε να υποθέσετε, αυτό δεν έγινε χωρίς τρομερή αποστροφή και αηδία από μέρους της άτυχης εκείνης γυναίκας, όταν τελείωσε, λέω, εκείνος την ξάπλωσε κάτω ανάσκελα, καβάλησε αποπάνω της, έχεσε πάνω στα βυζιά της και, πιέζοντάς τα κατόπιν το ένα στ' άλλο, σφούγγισε μ' αυτά τον πισινό του. Εκσπερμάτωση ωστόσο δεν είδα και, όπως έμαθα λίγο καιρό αργότερα, του χρειάζονταν αρκετές παρόμοιες τελετουργίες για να χύσει επιτέλους· κι όπως ήταν ένας άνθρωπος που ουδέποτε πήγαινε δυο φορές στο ίδιο μέρος, δεν τον ξανάδα πλέον, πράγμα που δέχτηκα, ομολογώ, με μεγάλη ανακούφιση.

— Μα την πίστη μου, είτε ο δούκας, βρίσκω την κατάληξη της πράξης αυτουνού του ανθρώπου πολύ λογική, γιατί κι εγώ ποτέ δεν κατάλαβα σε τι άλλο θα μπορούσαν να χρησιμέψουν τα βυζιά από το να σφουγγίζουν κώλους.

— Είναι σίγουρο, είπε ο Κυρβάλ, που πασιπάτευε

αρκετά άγρια τα βυζιά της τρυφερός και ντελικάτης Αλίν, είναι σίγουρο πράγματι πως δεν υπάρχει πιο αισχρό πράγμα από τα βυζιά. Δεν καταφέρνω ποτέ να τα κοιτάξω χωρίς να με πιάσει μανία· βλέποντάς τα νιώθω ένα είδος απέχθειας, ένα είδος αηδίας... Μονάχα το μουνί με κάνει να δοκιμάζω εντονότερη αποστροφή.

Και λέγοντας αυτά κλείστηκε στο καμαράκι του, σέρνοντας την Αλίν από το στήθος και λέγοντας να τον ακολουθήσουν η Σοφία και η Ζελμίρα, οι δυο γυναίκες που ανήκαν στο χαρέμι του, καθώς και η Φανσόν. Κανένας δεν μπορεί να είναι σίγουρος τι έκανε εκεί μέσα, αλλά όλοι άκουσαν μια γυναικεία κραυγή και, λίγο αργότερα, τα ουρλιαχτά της εκσπερμάτωσής του. Όταν ξαναγύρισαν στη σάλα, η Αλίν έκλαιγε και κρατούσε ένα μαντίλι απλωμένο πάνω στο στήθος της, αλλά καθώς όλα αυτά τα συμβάντα δεν προκαλούσαν ποτέ μεγάλη αίσθηση, ή το πολύ-πολύ έκαναν ν' ακουστεί κάποιο γελάκι, η Ντυκλό ξανάπιασε αμέσως το μίτο της ιστορίας της:

Λίγες μέρες αργότερα, είπε, μου έτυχε να εξυπηρετήσω ένα γέρο καλόγερο που η μανία του, αν και περισσότερο κοπιαστική για το χέρι, ήταν λιγότερο αποκρουστική για το στομάχι. Μου παρουσίασε κάτι κωλομέρια χοντρά και άσχημα, που το δέρμα τους είχε σκληρύνει και ζαρώσει σαν περγαμηνή· ήθελε να του τα μαλάξω, να του τα πασπατεύω, να του τα σφίγω μ' όλη μου τη δύναμη, αλλά όταν έφτασα στην κωλότρυπα τίποτε απ' ό,τι έκανα δεν φαινόταν αρκετά βίαιο στην αφεντιά του: του έπιανα το δέρμα αυτής

της μεριάς, το έτριβα, το τσίμπαγα, το έσφιγγα με δύναμη ανάμεσα στα δάχτυλά μου, και μόνο όταν η βιαιότητα αυτής της διαδικασίας έφτασε το κορύφωμά της, είδα το σπέρμα του ν' αναβλύζει. Κατά τ' άλλα, μαλακιζόταν μοναχός του όλο αυτό το διάστημα και ούτε καν νοιάστηκε να με γδύσει. Έχω τη γνώμη ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν από καιρό συνηθισμένος σ' αυτή την πρακτική, γιατί ο κώλος του, παρόλο που είχε χαλαρώσει και κρέμαγε, είχε αποκτήσει μια πέτσα χοντρή σαν δέρμα.

Την άλλη μέρα, ύστερα από το εγκώμιο της επιδειξιότητάς μου που αναμφίβολα θα 'χε πλέξει στο μοναστήρι, μου έστειλε έναν από τους συναδέλφους του, που η αδυναμία του ήταν να δέχεται σκαμπίλια στα κωλομέρια με όλη τη δύναμη των χεριών μου· μόνο που αυτός, όντας πιο ακόλαστος και πιο παράξενος από τον άλλο, εννοούσε να περιεργάζεται πρώτα με φροντίδα τον πισινό της γυναίκας, κι έτσι ο κώλος μου δέχτηκε τα φιλιά και τα γλειψίματά του καμιά δωδεκαριά φορές, που τα διαλείμματά τους καλύπτονταν από τα σκαμπίλια που έδινα εγώ στον δικό του. Όταν το δέρμα του κοκκίνιζε σαν παπαρούνα, έβλεπα την ψωλή του να ορθώνεται αυθάδικα, και μπορώ να σας βεβαιώσω πως ήταν ένα από τα πιο ωραία μαραφέτια που έχω δει στη ζωή μου· τότε μου την έδινε στο χέρι και με πρόσταζε να του την παίξω, ενώ με το άλλο συνέχιζα να του δίνω σφαλιάρες στον κώλο.

— Αν δεν απατώμαι, είτε ο επίσκοπος, έχουμε φτάσει επιτέλους στην κατηγορία των παθητικών μαστιγώσεων.

— Μάλιστα, άρχοντά μου, απάντησε η Ντυκλό, και καθώς για σήμερα έχω εκπληρώσει τα καθήκοντά μου, θα μου επιτρέψετε ελπίζω να αναβάλω για αύριο την αρχή της περιγραφής γούστων αυτού του τύπου, τα οποία άλλωστε θα μας απασχολήσουν σε πολλές από τις προσεχείς ακροάσεις.

Όπως απόμενε ακόμα μισή περίπου ώρα πριν από το δείπνο, ο Ντυρσέ είπε πως για να του ανοίξει η όρεξη θα επιθυμούσε να κάνει μερικά κλύσματα για να καθαρίσει το άντερό του· η δήλωση αυτή προκάλεσε φόβο και οι γυναίκες άρχισαν να τρέμουν, αλλά η διαταγή είχε δοθεί και δεν γινόταν πλέον να παρθεί πίσω. Η Τερέζα, που τον υπηρετούσε εκείνη τη μέρα, τον βεβαίωσε πως θα του έκανε τα κλύσματα μια χαρά· από τη βεβαίωση πέρασε στην απόδειξη, και μόλις ο μικρόσωμος τραπεζίτης ένωσε το άντερό του γεμάτο, έκανε νόημα στη Ροζέτα να πλησιάσει και ν' ανοίξει το στόμα της. Ακολούθησαν μερικοί δισταγμοί, κάποιες δυσκολίες και παρακλήσεις, αλλά η υπακοή ήταν υπακοή, και η φτωχή μικρούλα αναγκάστηκε να καταπιεί δυο εκκενώσεις που, όπως εύκολα μπορεί κανείς να φανταστεί, θα τις έκανε εμετό κατόπιν, πράγμα που δεν άργησε άλλωστε να γίνει. Ευτυχώς που σήμανε η ώρα του δείπνου, γιατί ο Ντυρσέ φαινόταν διατεθειμένος να συνεχίσει. Η προσδοκία όμως του φαγητού άλλαξε τις διαθέσεις όλων κι απασχολήθηκαν με άλλου είδους ηδονές. Στο όργιο που ακολούθησε αρκετά κουράδια έπεσαν πάνω σε βυζιά και αρκετοί κώλοι έχεσαν· ο δούκας έφαγε μπροστά σε όλους το σκατό της Ντυκλό, την ώρα που η ωραία αυτή κοπέλα τού έκανε τσιμπούκι κι ενώ τα

χέρια του λάγνου φίλου μας ψαχούλευαν όπου έφταναν· το σπέρμα του ανάβλυσε με αφθονία, κι αφού ο Κυρβάλ τον μιμήθηκε με τη Σαμπβίλ, αποφάσισαν επιτέλους να πάνε για ύπνο.

Δέκατη έβδομη μέρα

Η τρομερή αντιπάθεια του προέδρου για την Κονστάνς εκδηλωνόταν καθημερινά. Είχε περάσει τη νύχτα του μαζί της, αφού τα συμφώνησε πρώτα με τον Ντυρσέ, και την άλλη μέρα τού την επέστρεψε γεμάτος πικρά παράπονα για τη συμπεριφορά της.

— Αφού, εξαιτίας της κατάστασής της, του είπε, δεν μπορούμε να την υποβάλουμε στις καθορισμένες τιμωρίες, από φόβο μην την στείλουμε στο κρεβάτι πριν έρθει η ώρα να δεχτούμε το φρούτο της, θα 'πρεπε, διάολε, να βρούμε κάποιο άλλο μέσο να τιμωρούμε αυτή την πουτάνα όταν κάνει ανοησίες.

Ας δούμε όμως λιγάκι τι σοί πράγμα ήταν αυτό το καταραμένο πνεύμα των ελευθέρων· και καθώς θα περιγράφουμε το τεράστιο σφάλμα της Κονστάνς, προσπάθησε, φίλε αναγνώστη, ν' ανακαλύψεις μόνος σου τι ήταν. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Κυρβάλ, η δύστυχη κοπέλα τού γύριζε από μπροστά όταν εκείνος της ζητούσε από πίσω, κι αυτά τα σφάλματα δεν ήταν από κείνα που συγχωρούνται εύκολα. Το χειρότερο όμως ήταν η άρνησή της να τον υπακούει· η ίδια βέβαια ισχυριζόταν, αρκετά βάσιμα μάλιστα, πως ο πρόεδρος τη συκοφαντούσε, πως πήγαινε φιρί-φιρί να

την καταστρέψει και πως δεν είχε κοιμηθεί ποτέ μαζί του χωρίς εκείνος να διαδώσει παρόμοια ψέματα για λογαριασμό της. Αλλά καθώς οι νόμοι ήτανε ρητοί πάνω σ' αυτό και ποτέ οι γυναίκες δεν γίνονταν πιστευτές, απομένει να μάθουμε πώς θα τιμωρούσαν αυτή τη γυναίκα από κει και πέρα, χωρίς κίνδυνο να χάσει τον καρπό που ωρίμαζε μέσα της. Αποφάσισαν το εξής: για κάθε παράπτωμα που θα έκανε η Κονστάνς θ' αναγκαζόταν να τρώει ένα σκατό και, κατά συνέπεια, ο Κυρβάλ απαίτησε να εφαρμοστεί η ποινή αμέσως. Οι άλλοι τον επιδοκίμασαν. Εκείνη την ώρα έπαιρναν το πρόγευμά τους στο διαμέρισμα των κοριτσιών· μόλις δόθηκε παραγγελία να έρθει η Κονστάνς, ο πρόεδρος έχεσε στη μέση του δωματίου και η κοπέλα διατάχθηκε να πάει ως εκεί με τα τέσσερα και να καταβροχθίσει αυτά που είχε κάνει ο σκληρός εκείνος άνθρωπος. Έπεσε στα γόνατα, ζήτησε να τη συγχωρέσουν, αλλά κανένας δεν άκουσε τα λόγια της: η φύση είχε βάλει μπρούντζο αντί για καρδιά μέσα σε τούτα τα στήθια. Τίποτα δεν μπορούσε να είναι πιο ευχάριστο γι' αυτούς απ' όλες εκείνες τις γκριμάτσες αηδίας που έκανε η δύστυχη κοπέλα πριν υποταχτεί, κι ένας θεός το ξέρει πόσο τους διασκέδαζαν. Το πράγμα όμως έπρεπε να τελειώνει· η Κονστάνς φαινόταν έτοιμη να καταρρεύσει μέχρι να φάει τα μισά σκατά, αλλά αυτό δεν την υποχρέωνε λιγότερο να τα παστρέψει όλα, πράγμα που τελικά το κατάφερε.

Συνεπαρμένοι από το θέαμα, οι κακούργοι φίλοι μας το απολάμβαναν έχοντας βάλει τις μικρές κοπέλες να τους μαλακίζουν· ο Κυρβάλ μάλιστα, ιδιαίτε-

ρα καυλωμένος από τη σκηνή και με την Αυγουστίνα να του την παίζει εξαισία, νιώθοντας έτοιμος να χύσει, φώναξε την Κονστάνς που μόλις είχε τελειώσει το θλιβερό της γεύμα:

— Για έλα δω, πουτάνα, της λέει, όταν τρώει κανείς ψάρι, πρέπει να βάζει και λίγη σάλτσα· η δική μου είναι άσπρη, έλα να σ' τη δώσω...

Αλίμονο! Η Κονστάνς δεν μπορούσε να τ' αποφύγει ούτε κι αυτό, και ο Κυρβάλ, που στο μεταξύ είχε βάλει την Αυγουστίνα να χέσει, άφησε το σπέρμα του να πέσει μέσα στο στόμα της δύστυχης συζύγου του δούκα, ενώ ταυτόχρονα κατάπινε το φρέσκο και φίνο κουραδάκι της χαριτωμένης Αυγουστίνας. Μετά άρχισαν οι έρευνες· ο Ντυρσέ ανακάλυψε σκατά μέσα στο δοχείο της Σοφίας. Η νεαρή κυρία προσπάθησε να δικαιολογηθεί λέγοντας πως ήταν αδιάθετη.

— Όχι, είπε ο Ντυρσέ εξετάζοντας το σκατό με το έμπειρο μάτι του, δεν λες αλήθεια· όταν είσαι αδιάθετος έχεις διάρροια, ενώ ετούτο το σκατό είναι κανονικότατο.

Και παίρνοντας αμέσως το απαίσιο τεφτέρι του έγγραψε το όνομα της χαριτωμένης εκείνης ύπαρξης που μόλις και μετά βίας κατάφερε να κρύψει τα δάκρυά της και να μην κλάψει τη μοίρα της. Οι άλλες κοπέλες βρέθηκαν εντάξει, αλλά στο δωμάτιο των αγοριών ο Ζελαμίρ, που είχε χέσει στα όργια της περασμένης νύχτας και είχε διαταχθεί να μη σκουπίσει τον κώλο του, βρέθηκε καθαρός χωρίς να έχει πάρει άδεια. Όλα αυτά ήταν θανάσιμες παραβάσεις και το όνομα του Ζελαμίρ πέρασε στη λίστα. Παρ' όλα αυτά, ο Ντυρσέ τού φίλησε τον κώλο, ενώ ταυτόχρονα

του έκαναν για λίγο τσιμπούκι· μετά οι κύριοι πέρασαν στο παρεκκλήσι, όπου παρακολούθησαν το χέσιμο δύο κατώτερων γαμιάδων, της Αλίν, της Φανής, της Τερέζας και της Σαμπβίλ. Ο δούκας δέχτηκε στο στόμα του το σκατό της Φανής και το έφαγε, ο επίσκοπος το σκατό της Σαμπβίλ, και ο πρόεδρος, παρόλο που είχε χύσει, καταβρόχθισε το σκατό της Αλίν με την ίδια βουλιμία που είχε καταβροχθίσει εκείνο της Αυγουστίνας.

Η σκηνή με την Κονστάνς τούς είχε φαίνεται ανάψει τα αίματα, γιατί είχαν πολύ καιρό να επιτρέψουν στον εαυτό τους τέτοιου είδους ακρότητες πρωινιάτικα. Στη διάρκεια του γεύματος μίλησαν για ηθική. Ο δούκας είπε πως δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο οι νόμοι στη Γαλλία τιμωρούσαν αυστηρά την ακολασία, αφού η ακολασία, απασχολώντας τους πολίτες, τους απέτρεπε από συνωμοσίες κι επαναστάσεις· ο επίσκοπος παρατήρησε πως οι νόμοι δεν τιμωρούσαν αυστηρά την ακολασία αλλά τις ακρότητές της. Στη συνέχεια ανέλυσαν αυτές τις ακρότητες και ο δούκας απέδειξε πως δεν υπήρχε σ' αυτές τίποτε το επικίνδυνο, τίποτε που να δικαιολογεί τους φόβους της κυβέρνησης και, συνεπώς, η στάση της δεν ήταν απλώς σκληρή αλλά και παράλογη, αφού επέμενε να στηρίζεται πάνω σε τέτοιες μικρολεπτομέρειες.

Κι από τα λόγια πέρασαν στα έργα. Ο δούκας, μισομεθυσμένος, παραδόθηκε στην αγκαλιά του Ζέφυρου και ρουφούσε για μια ολόκληρη ώρα το στόμα του ωραίου αυτού αγοριού, ενώ ο Ηρακλής, επωφελούμενος από την κατάσταση, έχωσε το τεράστιο εργαλείο του στον πρωκτό του δούκα. Ο Μπλανζί είχε

παραδοθεί ολάκερος, γεμάτος μακαριότητα, και μην κάνοντας ουσιαστικά τίποτε άλλο εκτός από το να φιλιέται, άλλαζε διαρκώς φύλα, χωρίς καν να το παίρνει μυρουδιά. Οι σύντροφοί του, δίπλα του, είχαν επιδοθεί σε άλλες αισχρότητες, κι ύστερα πέρασαν όλοι για καφέ. Καθώς είχαν κάνει ήδη πολλές ανοησίες παίζοντας, η ώρα του καφέ ήταν αρκετά ήσυχη και, για πρώτη φορά ίσως από την αρχή της παραμονής τους σε κείνο το μέρος, κανένας δεν έχυσε. Η Ντυκλό βρισκόταν κιόλας στην έδρα της περιμένοντας τη συντροφιά και, όταν όλοι πήραν τις θέσεις τους, άρχισε με τον ακόλουθο τρόπο:

Είχα υποστεί πρόσφατα μια απώλεια στο σπίτι μου, που μου έγινε αισθητή από κάθε άποψη. Η Ευγενία, που την αγαπούσα παράφορα και μου ήταν ιδιαίτερα χρήσιμη εξαιτίας της εξαιρετικής της ανοχής προς κάθε τι που θα μπορούσε να μου αποφέρει χρήματα, η Ευγενία, λέω, ήταν γραφτό να φύγει απ' τα χέρια μου με τον πιο παράξενο τρόπο. Ένας υπηρέτης, πληρώνοντας το καθορισμένο για την επίσκεψη ποσό, πήγε και τη βρήκε για να την καλέσει, όπως είπε, σ' ένα δείπνο που θα γινόταν έξω από την πόλη και που θα της απέφερε εφτά με οχτώ λουδοβίκεια. Δεν βρισκόμουν στο σπίτι όταν συνέβη αυτό το περιστατικό, διαφορετικά δεν θα την άφηνα ποτέ να φύγει έτσι μ' έναν άγνωστο· αλλά, βλέπεις, ο τύπος απευθύνθηκε μονάχα σ' εκείνη, κι εκείνη δέχτηκε... Μέχρι τώρα δεν την έχω ξαναδεί.

– Και ούτε θα την ξαναδείτε, είτε η Ντεγκράνζ.

Το γλέντι που της πρότειναν ήταν το τελευταίο της ζωής της, κι ανήκει σε μένα η ευχαρίστηση να δώσω τη λύση στην ιστορία της ωραίας αυτής κοπέλας.

— Ω, Μεγαλοδύναμε! έκανε η Ντυκλό. Μια τόσο ωραία κοπέλα, μόλις είκοσι χρονών, με τόσο χαριτωμένο κι ευχάριστο μουτράκι!

— Προσθέστε επίσης, είτε η Ντεγκράνζ, πως είχε και το πιο ωραίο σώμα του Παρισιού· όλα αυτά τα θέλητρα αποδείχτηκαν μοιραία για λογαριασμό της. Συνεχίστε όμως, ας μη σφετεριζόμαστε τα δικαιώματα των άλλων σ' αυτή την υπόθεση.

Η αντικαταστάτρια της Ευγενίας ήταν η Λουσίλ, συνέχισε η Ντυκλό. Πήρε τη θέση της στην καρδιά μου και στο κρεβάτι μου, αλλά όχι και στις άλλες δραστηριότητες του σπιτιού, γιατί της έλειπαν το φρόνιμο ήθος και η υποτακτικότητα. Όπως και να 'ναι ωστόσο, στα χέρια της εμπιστεύτηκα σε λίγες μέρες τον ηγούμενο των Βενεδικτίνων, που ερχόταν να μ' επισκεφτεί από καιρό σε καιρό και που τον διασκέδαζε συνήθως η Ευγενία. Ο άγιος αυτός πατέρας, αφού έκανε γλειφομούνη για κάμποση ώρα και βύζαινε για καλά το στόμα του κοριτσιού, το έβαζε να του μαστιγώνει ελαφρά τον πούτσο και τα αρχίδια με κάτι λεπτές βέργες και εκσπερμάτωνε χωρίς να μαλακίζεται, αρκούμενος απλώς στο άγγιγμα και στην τριβή που έκαναν οι βέργες πάνω σ' αυτά τα όργανα. Η μεγαλύτερη ηδονή του τότε ήταν να βλέπει το κορίτσι να τινάζει στον αέρα με τις βέργες του τις σταγόνες του σπέρματος που έβγαινε από την ψωλή του.

Την άλλη μέρα περιποιήθηκα μονάχη μου έναν κύ-

ριο που ήθελε να τρώει εκατό ξυλιές, μετρημένες μία-μία, στον πισινό· πριν αρχίσεις να τον χτυπάς, σου φιλούσε ο ίδιος τον κώλο και, όση ώρα τον έδεχνες, μαλακιζόταν μονάχος του.

Λίγο αργότερα μου ήρθε ένας τρίτος, αλλά αυτός απαιτούσε σε όλα πολύ πιο περίπλοκη διαδικασία. Είχα ειδοποιηθεί για τον ερχομό του οχτώ μέρες νωρίτερα και ήμουν υποχρεωμένη να περάσω όλο αυτό το διάστημα χωρίς να πλύνω κανένα μέρος του σώματός μου και ιδιαίτερα το μουνί μου, τον κώλο μου και το στόμα μου· επιπλέον, μόλις έμαθα ότι θα έφτανε, διάλεξα τρεις χούφτες βέργες και τις έβαλα να μουλιάζουν μέσα σ' ένα δοχείο γεμάτο με κάτουρο και σκατά. Επιτέλους ήρθε. Ήταν ένας ηλικιωμένος φοροσυλλέκτης, άνθρωπος ευκατάστατος, χήρος, χωρίς παιδιά, που έκανε συχνά τέτοιου είδους γλέντια. Το πρώτο πράγμα που ενδιαφέρθηκε να πληροφορηθεί ήταν αν είχα ακολουθήσει αυστηρά τις οδηγίες του για αποχή από την καθαριότητα· τον βεβαίωσα πως τις είχα τηρήσει κατά γράμμα· θέλοντας να βεβαιωθεί, μου έδωσε ένα φιλί στα χείλια που σίγουρα τον ικανοποίησε, γιατί μου είπε ν' ανεβούμε στο δωμάτιό μου, αφήνοντάς με ταυτόχρονα να καταλάβω πως, αν με το φιλί διαπίστωνα πως είχα χρησιμοποιήσει κάποιο άρωμα, αντί το στόμα μου να βρομάει από την απλυσιά, δεν θα είχε καμιά διάθεση να συνεχίσει το παιχνίδι. Ανεβαίνουμε λοιπόν· κοιτάζει τις βέργες που τις είχα τοποθετήσει μέσα στο δοχείο κι ύστερα, προστάζοντάς με να γδυθώ, έρχεται κοντά μου κι αρχίζει να οσμίζεται με προσοχή τα σημεία εκείνα του κορμιού μου που είχε απαγορέψει κατηγορηματικά να πλύνω.

Καθώς ήμουνα πολύ εντάξει, βρήκε αναμφίβολα σ' αυτά τη μυρουδιά που λαχταρούσε, γιατί τον είδα ν' αναστατώνεται ολόκληρος και να φωνάζει:

— Αχ, καύλα μου! Αυτό είναι, αυτό είναι που θέλω!

Με τη σειρά μου αρχίζω να του πασπατεύω τον κώλο: έμοιαζε ακριβώς με βρασμένο πετσί, τόσο από άποψη χρώματος όσο κι από άποψη σκληρότητας του δέρματος. Αφού χάιδεψα, πασπάτεψα, ανοιγόκλεισα τα γεμάτα ρόζους εκείνα κωλομέρια για λίγο, παίρνω τις βέργες από το δοχείο και, χωρίς να τις σκουπίσω, του δίνω δέκα τσουχτερές βιτσιές βάζοντας όλη μου τη δύναμη· εκείνος όμως έμεινε τελείως απαθής και οι βιτσιές μου δεν είχαν την παραμικρή επίδραση πάνω στο ατάραχο κάστρο του. Ύστερα από τις πρώτες αυτές αφιμαχίες τού έχωσα τρία δάχτυλα στην κωλοτρυπίδα και βάλθηκα να του την οργώνω με όλη μου τη δύναμη· αλλά ο άνθρωπός μας ήταν αναίσθητος και σ' αυτό το σημείο και οι προσπάθειές μου πήγανε στο βρόντο: ούτε ένα σκίρτημα δεν βγήκε από μέσα του. Μόλις τελείωσαν αυτές οι δύο φάσεις, πήρε αυτός την πρωτοβουλία: μ' έβαλε να ξαπλώσω μπρούμυτα στο κρεβάτι, γονάτισε, μου χώρισε τα κωλομέρια και άρχισε να κάνει περίπατο τη γλώσσα του πάνω στις δυο μου τρύπες που, σίγουρα, σύμφωνα με τις διαταγές του, δεν πρέπει να ήταν και τόσο μυρωδάτες. Αφού με έγλειψε αρκετή ώρα, μου είπε να τον μαστιγώσω πάλι και να του βάλω κωλοδάχτυλο· κατόπιν ξαναγονάτισε για να με γλείψει εκείνος και συνεχίσαμε τα ίδια τουλάχιστον πέντε φορές. Τελικά, αφού μου έδωσε μερικές ακόμη οδηγίες και με διέταξε να προσαρμόζω τις κινήσεις μου σύμφωνα με την κα-

τάσταση της ψωλής του, που όφειλα να την κοιτάζω προσεχτικά αλλά να μην την αγγίζω, στο τελευταίο από τα γονατίσματά μου άφησα με πολλή προσοχή ένα κουράδι να γλιστρήσει απ' τον κώλο μου και να τον βρει ακριβώς στη μούρη. Πέφτει τότε ανάσκελα, με λέει αναιδέστατη και εκσπερματώνει, παίζοντάς τη μοναχός του κι αφήνοντας κραυγές που θα μπορούσαν ν' ακουστούν μέχρι το δρόμο αν δεν είχα την προνοητικότητα να σφαλίσω τα παντζούρια. Στο μεταξύ το σκατό είχε πέσει στο πάτωμα· εκείνος άπομεινε να το κοιτάζει και να το μυρίζει, αλλά δεν το έφαγε ούτε το άγγιξε καθόλου. Του είχα δώσει τουλάχιστον διακόσιες ξυλιές, αλλά μπορώ να σας βεβαιώσω ότι ο χοντροπετσιασμένος κώλος του, συνηθισμένος από τη μακροχρόνια αυτή διαδικασία, δεν είχε πάνω του το παραμικρό σημάδι.

— Α, διάολε, έκανε ο δούκας, να ένας κώλος, πρόεδρε, που μπορεί να κάνει πάρολι στον δικό σου.

— Ναι, ναι, είπε ο Κυρβάλ τραυλίζοντας, γιατί η Αλίν τον μαλάκιζε κείνη την ώρα. Ναι, πράγματι, ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάμε φαίνεται να είχε οπωσδήποτε τα δικά μου κωλομέρια και τα δικά μου γούστα, γιατί κι εγώ επιδοκιμάζω απόλυτα την αποχή από την καθαριότητα· μόνο που θα την ήθελα πιο παρατεταμένη· τρεις μήνες το λιγότερο, χωρίς καμιά επαφή με το νερό.

— Πρόεδρε, ο πούτσος σου φαίνεται ντούρος, του είπε ο δούκας.

— Νομίζετε; έκανε ο Κυρβάλ. Μα την πίστη μου, καλύτερα να ρωτήσετε την Αλίν· αυτή θα σας πει τι

ακριβώς συμβαίνει, γιατί εγώ έχω τόσο πολύ συνηθίσει σ' αυτή την κατάσταση που δεν αντιλαμβάνομαι πλέον ποτέ ούτε πότε σηκώνεται ούτε πότε πέφτει. Για το μόνο που μπορώ να σας βεβαιώσω αυτή τη στιγμή είναι πως θα ήθελα μια πουτάνα πολύ βρόμικη· θα 'θελα να γεμίσει για χάρη μου ένα αγγειό με κουράδια, ο κώλος της να βρομάει σκατίλα και το μουνί της να ζέχνει σαν ψοφίμι. Εμπρός, Τερέζα! Ω, εσύ, που η βρομιά σου είναι τόσο παλιά όσο ο Κατακλυσμός, εσύ, που έχεις να σκουπίσεις τον κώλο σου από την εποχή που σε βάφτισαν και που το αισχρό μουνί σου μπορεί να μολύνει με την μπόχα του τρεις λεύγες τόπο ολόγυρά σου, έλα και ρίξε, σε παρακαλώ, ό,τι σου είπα πάνω στη μούρη μου, κι αν θέλεις πρόσθεσε ακόμα ένα δικό σου σκατό αποπάνω τους.

Η Τερέζα πλησιάζει και με τα βρόμικα, αηδιαστικά και μαραμένα κωλομέρια της τρίβει τη μύτη του προέδρου, αποθέτοντας ταυτόχρονα πάνω της το επιθυμητό κουράδι· η Αλίν τον μαλακίζει, ο ελευθέριος χύνει και η Ντυκλό ξαναπιάνει το μίτο της αφήγησής της:

Ένας γεροπαραλυμένος, που ήθελε κάθε μέρα μια καινούργια κοπέλα για την υπόθεση που θα σας διηγηθώ, παρακάλεσε μια από τις φίλες μου να με πείσει να τον επισκεφτώ· πράγμα που εκείνη δεν παρέλειψε να κάνει, δίνοντάς μου ταυτόχρονα και τις σχετικές πληροφορίες για το τελετουργικό που συνηθίζε να εφαρμόζει αυτός ο ακόλαστος. Φτάνω στο σπίτι του, μ' εξετάζει με το φλεγματικό εκείνο βλέμμα που συναντάει κανείς στους φανατικούς ελευθέριους, βλέμ-

μα έμπειρο κι αλάνθαστο, και μέσα σ' ένα λεπτό έχει αποτιμήσει το αντικείμενο που του προσφέρεται.

— Μου είπαν πως έχετε έναν πολύ ωραίο κώλο, μου λέει, και, καθώς εδώ κι εξήντα σχεδόν χρόνια τρέφω ιδιαίτερη αδυναμία για τους ωραίους πισινούς, θα ήθελα να δω με τα μάτια μου αν η φήμη αυτή ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα... Ανεβάστε τη φούστα σας!

Η τελευταία αυτή φράση, επιτακτικά ειπωμένη, ενήργησε πάνω μου σαν διαταγή· δεν περιορίστηκα λοιπόν μονάχα να προσφέρω τη θέα του θησαυρού μου στον δεδηλωμένο αυτόν ελευθέριο, αλλά ζύγωσα όσο μπορούσα περισσότερο τη μούρη του. Στην αρχή στεκόμουν όρθια· μετά αρχίζω να σκύβω λίγο-λίγο, παρουσιάζοντας το αντικείμενο της λατρείας του κάτω από όλες τις πιθανές μορφές που θα μπορούσαν να τον ευχαριστήσουν. Σε κάθε κίνηση που κάνω αισθάνομαι τα χέρια του γερο-λάγνου να περιδιαβάζουν πάνω στην επιφάνεια, άλλοτε τελειοποιώντας τη στάση που είχα πάρει, άλλοτε σταθεροποιώντας με σ' ένα σημείο και άλλοτε κάνοντάς με να πάρω τη στάση που τον βόλευε καλύτερα.

— Η τρύπα του κώλου σου είναι πολύ φαρδιά, μου λέει, πρέπει να έχεις σοδομιστεί άγρια στη ζωή σου.

— Αλίμονο, κύριε, του απαντώ, ζούμε σ' έναν αιώνα όπου οι άνθρωποι έχουν γίνει τόσο παράξενοι στα γούστα τους ώστε, για να τους ευχαριστήσεις, πρέπει να είσαι διατεθειμένη για το καθετί.

Εκείνη τη στιγμή νιώθω το στόμα του να κολλάει σαν βδέλλα στην τρύπα του κώλου και τη γλώσσα του να προσπαθεί να τρυπώσει μέσα στον πρωκτό μου.

Αρπάζω την ευκαιρία που μου παρουσιάζεται και, όπως μ' έχουν δασκαλέψει, αφήνω να γλιστρήσει πάνω στη γλώσσα του μια ξεγυρισμένη και γευστική πορδή. Το γεγονός δεν φάνηκε να τον δυσαρέστησε καθόλου, αλλά ούτε και τον αναστάτωσε περισσότερο· τελικά, αφού τον αρωμάτισα πέντ' έξι φορές με τον ίδιο τρόπο, σηκώνεται, με οδηγεί στο κρεβάτι του και μου δείχνει ένα πήλινο λαγήνι όπου μέσα του μούλιαζαν τέσσερις δεσμίδες βέργες. Πάνω από το λαγήνι κρέμονταν μια σειρά από μαστίγια με κίτρινους γάντζους.

— Αρωματωθείτε, μου λέει ο γερο-έκφυλος· πάρτε από ένα απ' αυτά τα δύο σύνεργα· να ο κώλος μου. Όπως βλέπετε, είναι ξερός, αδύνατος και πολύ σκληρωγωγημένος· αγγίξτε τον.

Και καθώς τον υπάκουα:

— Όπως διαπιστώνετε, συνέχισε, πρόκειται για ένα παλιό πετσι, αργασμένο από τα χτυπήματα, που δεν ζεσταίνεται πλέον παρά μονάχα με πολύ άγρια μεταχείριση. Θα μείνω σ' αυτή τη στάση, μου λέει ξαπλώνοντας πάνω στο κρεβάτι με την κοιλιά και στηρίζοντας τις γάμπες του στο πάτωμα· χρησιμοποιήστε με τη σειρά και τα δύο όργανα: μια τις βέργες, μια το μαστίγιο. Θα χρειαστεί να χτυπάτε πολλή ώρα, αλλά σε κάποια στιγμή θα έχετε κάποια σίγουρη ένδειξη ότι φτάνουμε στο κρίσιμο σημείο: μόλις δείτε ότι κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει πάνω σ' αυτό τον κώλο, ετοιμαστείτε να μιμηθείτε ό,τι θα δείτε να κάνει αυτός: θ' αλλάξουμε θέση, θα γονατίσω μπροστά στα ωραία σας κωλομέρια, θα κάνετε αυτό που έχετε δει να κάνω ο ίδιος, κι εγώ θα εκσπερματώσω. Σας προειδο-

ποιώ όμως γι' άλλη μια φορά: δεν θα πρέπει να είστε ανυπόμονη, γιατί αυτή η διαδικασία θα μας πάρει πολλή ώρα.

Αρχίζω να χτυπάω αλλάζοντας διαρκώς όργανα όπως μου είχε συστήσει. Αλλά Θεέ και Κύριε, τι αναισθησία ήταν εκείνη! Είχα γίνει μουσκίδι στον ιδρώτα... Για να χτυπάω με περισσότερη άνεση, ο γέρος μ' είχε βάλει ν' ανασκουμπώσω τα μανίκια μου μέχρι τους αγκώνες, αλλά είχαν περάσει ήδη τρία τέταρτα που χτυπούσα με όλη μου τη δύναμη, άλλοτε με τις βέργες κι άλλοτε με το μαστίγιο, και δεν έβλεπα να φέρνει κανένα αποτέλεσμα ο μόχθος μου. Ο φιλαράκος μας, ακίνητος, δεν σάλευε περισσότερο από έναν πεθαμένο· θα 'λεγε κανείς πως απολάμβανε σιωπηλά την ηδονή που του χάριζε όλη αυτή η διαδικασία, αλλά κανένα εξωτερικό ίχνος αυτής της ηδονής, κανένα σημάδι, δεν διακρινόταν πάνω στο δέρμα του. Τελικά χτύπησε η ώρα δύο κι εγώ είχα αρχίσει από τις έντεκα! Ξάφνου, τον βλέπω ν' ανασηκώνει τα οπίσθια, ν' ανοίγει τα κωλομέρια του, οι βέργες μου συνεχίζουν να πέφτουν σφυρίζοντας πότε στο ένα πότε στο άλλο, ενώ ταυτόχρονα ένα κουράδι προβάλλει από την τρύπα του κώλου του· συνεχίζω το μαστίγωμα, κάνοντας τα σκατά να τινάζονται μέχρι το ταβάνι.

— Έλα, κουράγιο, του κάνω, φτάνουμε σε λίγο.

Τότε ο άνθρωπός μας πετάγεται πάνω σε έξαλλη κατάσταση· η ψωλή του έχει κανλώσει άγρια και κολάει στην κοιλιά του.

— Μιμηθείτε με, μου λέει, μιμηθείτε με, δεν χρειάζεται πλέον παρά ένα σκατό για να χύσω.

Σπεύδω αμέσως να πάρω τη στάση που είχε ο ίδιος

εκείνος γονατίζει όπως είχε πει, κι αφήνω στο στόμα του ένα αυγό που το φύλαγα εδώ και τρεις μέρες γι' αυτόν το σκοπό. Με το που έπεσε το σκατό, το σπέρμα του τινάχτηκε κι ο ίδιος έπεσε ανάσκελα ουρλιάζοντας από ηδονή, αλλά το σκατό δεν το έφαγε, ούτε το κράτησε περισσότερο από ένα λεπτό στο στόμα του. Συμπερασματικά θα μου επιτρέψετε να πω, κύριοι, ότι, με εξαίρεση την αφεντιά σας, που αναμφίβολα αποτελεί πρότυπο του είδους, ελάχιστους ανθρώπους είδα στη ζωή μου να σπαράζουν τόσο άγρια την ώρα της ηδονής: σχεδόν λιποθύμησε καθώς έχυne. Αυτή η παράσταση μου απέφερε δύο χρυσά λουδοβίκια.

Μόλις επέστρεψα στο σπίτι, βρήκα τη Λουσίλ να παλεύει μ' έναν άλλο γέρο, ο οποίος, χωρίς κανένα άλλο προκαταρκτικό από μέρους της, την έβαζε να τον μαστιγώνει από τα κωλομέρια μέχρι τις γάμπες με βέργες που είχαν μουλιάσει μέσα σε ξίδι, και, αφού του τις έβρεχε με όση δύναμη είχαν τα χέρια της, εκείνος τελείωνε το πανηγύρι βάζοντάς τη να του κάνει τσιμπούκι. Η κοπέλα γονατίζει μπροστά του μόλις της έδινε το σύνθημα και, κανονίζοντας έτσι τα πράγματα ώστε τα γέρικα, κρεμασμένα αρχίδια του γέρου να χτυπάνε πάνω στους μαστούς της, έπαιρνε το πλαδαρό μαραφέτι στο στόμα της, όπου ο τσακισμένος αυτός αμαρτωλός δεν αργούσε να χύσει τα δάκρυστά του για τα σφάλματα που είχε διαπράξει στη ζωή του.

Και η Ντυκλό, τελειώνοντας εδώ όσα είχε να πει για κείνο το βράδυ, και καθώς η ώρα του δείπνου δεν είχε σημάνει ακόμη, παραχώρησε τη θέση της

στους κυρίους για να πουν μερικές αισχρολογίες περιμένοντας.

— Πρέπει να είσαι πολύ ξαναμμένος, πρόεδρε, είπε ο δούκας στον Κυρβάλ. Σε είδα να χύνεις δυο φορές σήμερα και δεν είσαι καθόλου συνηθισμένος να χάνεις τόση ποσότητα σπέρματος μέσα σε μια μέρα.

— Αν θέλεις, στοιχηματίζουμε και για τρίτη, έκανε ο Κυρβάλ, που πασπάτευε τα κωλομέρια της Ντυκλό.

— Μετά χαράς! είπε ο δούκας.

— Με μια προϋπόθεση όμως, συνέχισε ο Κυρβάλ· θα είμαι ελεύθερος να κάνω ό,τι θέλω.

— Α, όχι, απάντησε ο δούκας· ξέρεις πολύ καλά ότι υπάρχουν πράγματα που έχουμε συμφωνήσει αμοιβαία να μην τα κάνουμε πριν έρθει η ώρα που καθορίσαμε. Το να γαμηθούμε ήταν ένα απ' αυτά, είχαμε πει ότι, για να περάσουμε σ' αυτό το πάθος, θα έπρεπε να περιμένουμε ώσπου να μας δοθεί κάποιο παράδειγμα· κι όμως, ύστερα από κοινό σας αίτημα, κύριοι, υποχωρήσαμε σ' αυτό το σημείο παραβιάζοντας τον κανονισμό. Υπάρχουν πολλές ακόμα ηδονές που θα 'πρεπε να τις απαγορέψουμε στον εαυτό μας μέχρι να έρθει η σειρά τους στην αφήγηση, και τις οποίες ωστόσο ανεχθήκαμε αρκεί να γίνονταν κατ'ιδίαν – είτε στα καμαράκια μας, είτε στα υπνοδωμάτιά μας. Μόλις πριν από λίγο, πρόεδρε, επιδόθηκες σε μια απ' αυτές με την Αλίν· είναι τυχαίο τάχα που η κοπέλα έβγαλε εκείνη τη διαπεραστική φωνή και που τώρα σκεπάζει το στήθος με το μαντίλι της; Εντάξει, λοιπόν! Διάλεξε ό,τι θέλεις: ή τις μυστηριώδεις αυτές απολαύσεις ή εκείνες που επιτρέπουμε δημόσια· στοιχηματίζω εκατό χρυσά λουδοβίκεια πως

δεν θα τα καταφέρεις να χύσεις με καμιά απ' αυτές για τρίτη φορά.

Τότε ο πρόεδρος ρώτησε αν μπορούσε να πάει στο μπουντουάρ του βάρθους παίρνοντας μαζί του όσα άτομα θα θεωρούσε αναγκαία. Του το επέτρεψαν, αλλά με την προϋπόθεση ότι θα ήταν παρούσα η Ντυκλό και ότι μόνο στη δική της μαρτυρία θα βασιζόνταν για την τρίτη εκσπερμάτωση.

— Εντάξει, είτε ο πρόεδρος, δέχομαι.

Και σαν προκαταρκτικό έβαλε την Ντυκλό να του δώσει εκατό βουρδουλιές μπροστά σε όλους· όταν τελείωσε αυτό, πήρε μαζί του την αγαπημένη και αφοσιωμένη φίλη του Κονστάνς —για την οποία οι άλλοι παρακάλεσαν τον πρόεδρο να προσέξει ώστε να μη βλάψει την εγκυμοσύνη της—, την κόρη του Αδελαΐδα, την Αυγουστίνα, τη Ζελμίρα, τον Σελαντόν, τον Ζέφυρο, την Τερέζα, τη Φανσόν, τη Σαμπβίλ, την Ντεγκράνζ και την Ντυκλό με τρεις γαμιάδες.

— Δε μας γαμάς, λέω εγώ! έκανε ο δούκας. Δεν είπαμε να πάρεις ολόκληρο στρατό μαζί σου.

Αλλά ο επίσκοπος και ο Ντυρσέ, παίρνοντας το μέρος του προέδρου, παρατήρησαν πως δεν γεννιόταν θέμα αριθμού προσώπων. Ο πρόεδρος κλείστηκε λοιπόν στο μπουντουάρ με την κουστωδιά του και σε μισή ώρα —κατά την οποία ο επίσκοπος, ο Ντυρσέ και ο Μπλανζί, με τα λίγα άτομα που τους είχαν απομείνει, δεν έκαναν βέβαια προσευχές στο Θεό— σε μισή ώρα, λέω, η Κονστάνς και η Ζελμίρα ξαναγύρισαν κλαίγοντας, ενώ ο πρόεδρος τις ακολούθησε σε λίγο με το στρατό του, υποβασταζόμενος από την Ντυκλό, που έδωσε αποδείξεις για το σφρίγος του και βεβαί-

ωσε ότι του άξιζε δίκαια ένα στεφάνι από μυρτιά. Ο αναγνώστης θα μας επιτρέψει να μην αποκαλύψουμε τι είχε κάνει ο πρόεδρος· οι συνθήκες δεν μας το επιτρέπουν ακόμη· το ουσιώδες είναι ότι κέρδισε το στοίχημα.

— Αυτά τα λουδοβίκεια, είτε παίρνοντάς τα από το δούκα, θα μου χρησιμέψουν για να πληρώσω μια ποινή που φοβάμαι σύντομα θα μου επιβάλετε.

Και πάλι παρακαλούμε τον αναγνώστη να μας επιτρέψει να μην του εξηγήσουμε αυτή τη φράση πριν εκτυλιχθούν τα γεγονότα· για την ώρα μπορεί να περιοριστεί στη διαπίστωση ότι αυτός ο κακούργος είχε την ικανότητα να προβλέπει τα σφάλματά του και ν' αποδέχεται το τίμημα της ποινής που του άξιζε χωρίς να κάνει το παραμικρό για να τα προλάβει ή να τα αποφύγει.

Δεδομένου ότι από τη στιγμή αυτή μέχρι τη στιγμή που άρχισαν οι αφηγήσεις της επομένης δεν συνέβησαν παρά εντελώς συνηθισμένα πράγματα, μεταφέρουμε αμέσως τον αναγνώστη στην αίθουσα των ακροάσεων.

Δέκατη όγδοη μέρα

Όμορφη, λαμπροστολισμένη και πιο γοητευτική από κάθε άλλη φορά, η Ντυκλό άρχισε έτσι τις ιστορίες της δεκάτης ογδόςης μέρας:

Σε λίγο καιρό πρόσθεσα στο προσωπικό μου μια μεγαλόσωμη, γεροδεμένη κοπέλα που την έλεγαν Ιουστίνη· ήταν είκοσι πέντε χρονών, με ύψος 1,65, με στιβαρά μέλη σαν υπηρέτριας καμπαρέ, αλλά με ωραία χαρακτηριστικά, ωραίο δέρμα και το πιο όμορφο σώμα του κόσμου. Καθώς στο σπίτι μου αφθονούσαν εκείνη την εποχή οι γερο-έκφυλοι που δεν καταφέρνουν να ξαναβρούν μια στάλα από τη χαμένη τους ηδονή παρά μοναχά αν τους υποβάλεις σε σωματικά μαρτύρια, σκέφτηκα ότι μια τέτοια οικότροφος θα μου ήταν πολύ χρήσιμη. Την άλλη κιόλας μέρα από τον ερχομό της, για να διαπιστώσω τα προσόντα της στο μαστίγωμα, που μου τα είχε η ίδια εκθέσει, της έδωσα ένα γέρο αστυνόμο της περιοχής που έπρεπε να τον μαστιγώσει με δύναμη από το στήθος μέχρι τα γόνατα κι από την πλάτη μέχρι τις γάμπες ώσπου η επιφάνεια του δέρματος να γίνει κόκκινη απ' το αίμα. Μόλις η διαδικασία αυτή τελείωσε, ο ελευθέριος

της ανασήκωσε απλώς τη φούστα κι απόθεσε το σκατό του πάνω στα κωλομέρια της. Η Ιουστίνη τα έβγαλε πέρα σαν ηρωίδα των Κυθήρων, και το γερόντιο μου ομολόγησε κατόπιν πως κρατούσα στα χέρια μου ένα θησαυρό και πως ποτέ μέχρι τότε δεν τον είχαν μαστιγώσει όπως εκείνη η κατεργάρα.

Για να της δώσω να καταλάβει πόσο υπολόγιζα τη συνεισφορά της στη μικρή μας κοινότητα, τη ζευγάρωσα σε λίγες μέρες μ' ένα γέρο απόμαχο των Κυθήρων, που χρειάστηκε πάνω από χίλιες βουρδουλιές σε όλα ανεξαρτήτως τα μέρη του κορμιού του, και που, όταν έγινε ολοκόκκινος από το αίμα, έβαλε την κοπέλα να κατορρήσει στη χούφτα της και να τον τρώει με το κάτουρό της στα πιο μωλωπισμένα σημεία του σώματός του. Ύστερα απ' αυτή την εντριβή, ξανάρχισε το μαστίγωμα· τότε εκείνος εκσπερμάτωσε, η κοπέλα μάζεψε με προσοχή το σπέρμα του και τον έτριψε για δεύτερη φορά με το καινούργιο αυτό βάλσαμο.

Οι επιτυχίες της κοπέλας μου ακολουθούσαν η μία την άλλη και κάθε μέρα οι έπαινοι για λογαριασμό της μεγάλωναν, αλλά δεν ήταν δυνατό να τη χρησιμοποιήσω σε κάποιο βετεράνο που μου παρουσιάστηκε ξαφνικά μια μέρα. Αυτός ο παράξενος άνθρωπος δεν ήθελε από το θηλυκό παρά μονάχα το φόρεμα· κατά τα άλλα, προτιμούσε να έχει να κάνει μ' έναν άντρα· και για να εξηγηθώ καλύτερα: αυτός ο έκφυλος ήθελε να μαστιγωθεί από έναν άντρα ντυμένο γυναίκα. Και με τι όργανο νομίζετε; Όχι βέβαια με τις απλές βεργούλες που χρησιμοποιούσαν οι άλλοι, αλλά με μια δεσμίδα βίτσες λυγαριάς με τις οποίες έπρεπε να του ξεσκίσουν κυριολεκτικά τα κωλομέρια. Στην περί-

πτωση αυτή, καθώς η υπόθεση μου μύριζε μάλλον σοδομία, σκέφτηκα πως δεν θα έπρεπε ν' αναμιχθώ υπερβολικά· ωστόσο, μια κι είχα να κάνω μ' έναν παλιό πελάτη της Φουρνιέ, άνθρωπο αληθινά αφοσιωμένο στο σπίτι μας σε κάθε εποχή και, από την ίδια του τη θέση, κατάλληλο να μας φανεί χρήσιμος σε μερικά πράγματα, δεν του έκανα τη δύσκολη· έντυσα λοιπόν όμορφα-όμορφα ένα νεαρό αγόρι δεκαοχτώ χρονών, που μας έκανε θελήματα μερικές φορές και που είχε ένα πολύ ωραίο πρόσωπο, και του το παρουσίασα εφοδιασμένο με μια δέσμη βίτσες από λυγαριά.

Καταλαβαίνετε πόσο ευχάριστο θα ήταν να παρακολουθήσει κανείς ένα τέτοιο γλέντι (και φυσικά δεν θέλησα να το χάσω). Ο γέρος άρχισε από την εμφάνιση της υποτιθέμενης παρθένας του και, βρίσκοντάς τη σίγουρα πολύ του γούστου του, μπήκε στο χορό με πέντ' έξι φιλιά στο στόμα που πρόδιναν τον κίναϊδο από μακριά· ύστερα απ' αυτό ξεσκέπασε τα κωλομέρια του και, συνεχίζοντας πάντα να δείχνει με το ύφος του πως παίρνει τον νεαρό για κορίτσι, του είπε να του τα μαλάξει κάπως τραχιά· ο μικρός, που τον είχα ήδη δασκαλέψει αρκετά καλά, έκανε αμέσως ό,τι του ζήτησε.

— Εμπρός, λοιπόν, είπε ο αλιτήριος, άρχισε να με μαστιγώνεις και προπάντων μη με λυπάσαι καθόλου.

Ο νεαρός αρπάζει το δεμάτι με τις βίτσες και με ρωμαλέο χέρι αφήνει να πέσουν αμέσως πενήντα χτυπήματα πάνω στα κωλομέρια που του προσφέρονται· ο ελευθέριος, σημαδεμένος ήδη έντονα από τους μώλωπες που άφησαν πάνω του οι βίτσες, ρίχνεται στην αρσενικιά του μαστιγώτρια, τη γδύνει, επαληθεύει το

φύλο της με το ένα χέρι και με το άλλο χουφτώνει άπληστα τα δυο κωλομέρια. Για μια στιγμή μένει μετέωρος, μην ξέροντας σε ποιο βωμό να προσφέρει πρώτα τις θυσίες του, αλλά τελικά τον κερδίζει ο κώλος, όπου και κολλάει με πάθος το στόμα του. Ω, τι διαφορά λατρείας που χαρίζει η φύση σε κείνο που λένε πως την προσβάλλει! Δίκαιε Θεέ, αν η προσβολή ήταν αληθινή, πώς θα μπορούσε η προσφορά να γίνεται με τόσο πάθος; Ποτέ κώλος γυναίκας δεν έχει φιληθεί με τη λατρεία που φιλήθηκε εκείνος του αγοριού: τρεις με τέσσερις φορές η γλώσσα του καθάρματος εξαφανίστηκε ολόκληρη μέσα στην κωλοτρυπίδα του. Τελικά ξαναπήρε την προηγούμενη στάση του.

— Ω, αγαπημένο μου παιδί, φώναξε, συνέχισε τη δουλειά σου!

Ο νεαρός αρχίζει πάλι να τον μαστιγώνει, αλλά καθώς ο γέρος έχει καρδαμώσει από την καύλα, υπομένει το δεύτερο γύρο με περισσότερη αντοχή. Ο κώλος του πλημμυρίζει αίμα· η ψωλή του σηκώνεται απ' το ξύλο κι εκείνος σπεύδει να τη βάλει στο χέρι του λατρευτού αντικειμένου της έξαψής του. Ενώ ο τελευταίος αυτός του την παίζει, ο άλλος θέλει να του ανταποδώσει την ίδια υπηρεσία· ανασηκώνει πάλι τη φούστα του, αλλά αυτή τη φορά πηγαίνει κατευθείαν στην ψωλή: την αγγίζει, την παίζει, την κουνάει πέρα δώθε κι αμέσως τη χώνει στο στόμα του. Ύστερα από τα προκαταρκτικά αυτά χάδια, ετοιμάζεται για έναν τρίτο κύκλο μαστιγώματος. Η τελευταία αυτή σκηνή τον κάνει κυριολεκτικά έξαλλο: ρίχνει τον Άδωνή του στο κρεβάτι, ξαπλώνει πάνω του, σφίγγει ταυτόχρονα την ψωλή του με του νεαρού, κολλάει το στόμα του

στα χείλια του ωραίου αυτού αγοριού και, έχοντας καταφέρει να το καυλώσει με τα χάρδια του, το κάνει να νιώσει τη θεία ηδονή την ίδια στιγμή που την γεύεται κι ο ίδιος: χύνουν και οι δυο ταυτόχρονα. Ο ακόλαστος φιλαράκος μας, ενθουσιασμένος απ' ό,τι έγινε, προσπάθησε να παραμερίσει τις επιφυλάξεις μου και μου ζήτησε να του υποσχεθώ ότι θα του προμήθευα συχνά την ίδια ηδονή, είτε με κείνο το νεαρό αγόρι είτε με άλλα. Έκανα μια απόπειρα να τον μεταστρέψω από τη διαστροφή του, βεβαιώνοντάς τον ότι διέθετα χαριτωμένα κορίτσια που θα τον μαστίγωναν με την ίδια επιτυχία, αλλά εκείνος μου είπε πως δεν ήθελε ούτε να τα δει στα μάτια του.

— Τον πιστεύω, είπε ο επίσκοπος. Όταν κανείς έχει πειστεί ότι του αρέσουν οι άντρες, δεν μπορεί ν' αλλάξει· η διαφορά ανάμεσα σ' ένα αγόρι και σ' ένα κορίτσι είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν θα 'χε νόημα ν' αποδείξουμε την κατωτερότητα του δεύτερου.

— Αρχοντά μου, είπε ο πρόεδρος, διατυπώνετε με δυο λόγια μια θέση που θ' απαιτούσε μια πραγματεία δύο ωρών.

— Και που θα κατέληγε πάντα στην επιβεβαίωση του δικού μου ισχυρισμού, απάντησε ο επίσκοπος, διότι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ένα αγόρι αξίζει περισσότερο από ένα κορίτσι.

— Δεν αντιλέγω, συμφώνησε ο Κυρβάλ, αλλά θα μπορούσε ωστόσο να σας πει κανείς ότι υπάρχουν κάποιες αντιρρήσεις για τη θεωρία σας και ότι, προκειμένου για τις ηδονές ενός ορισμένου τύπου, όπως λόγου χάρη εκείνες για τις οποίες θα μας μιλήσουν η

Μαρταίν και η Ντεγκράνζ, ένα κορίτσι αξίζει περισσότερο από ένα αγόρι.

— Διαφωνώ, είτε ο επίσκοπος· ακόμα και στις ηδονές που αναφέρεστε, το αγόρι είναι προτιμότερο από το κορίτσι. Σκεφτείτε το θέμα από την πλευρά του κακού, που αποτελεί πάντα το αληθινό θέλημα της απόλαυσης, και θα δείτε ότι το έγκλημα θα σας φανεί μεγαλύτερο μ' ένα ανθρώπινο ον που ανήκει στο δικό σας φύλο παρά στο άλλο· από κει και πέρα η ηδονή διπλασιάζεται.

— Ναι, έκανε ο Κυρβάλ, αλλά τι γίνεται μ' εκείνη τη δεσποτική εξουσία, μ' εκείνη την υπεροχή, μ' εκείνη την ευχαρίστηση που ξεπηδά από την άσκηση της δύναμής σου πάνω στον αδύνατο;

— Τη βρίσκεις κι εδώ, απάντησε ο επίσκοπος. Αν το θύμα σου ανήκει ολοκληρωτικά, αυτή η υπεροχή, που νομίζεις ότι εφαρμόζεται καλύτερα σε μια γυναίκα παρά σ' έναν άντρα, βασίζεται απλώς σε μια προκατάληψη και ξεκινά από τη συνηθισμένη αντίληψη ότι το ένα φύλο υποτάσσεται ευκολότερα στα καπρίτσια σου από το άλλο. Απαλλάξου ωστόσο για μια στιγμή από τη διαδεδομένη αυτή προκατάληψη και, με την προϋπόθεση ότι ο άλλος εξαρτάται απόλυτα από σένα κι ασκείς επάνω του την ίδια εξουσία, θα διαπιστώσεις ότι η έννοια του εγκλήματος είναι πολύ πιο μεγάλη και συνεπώς ο πόθος σου πρέπει να διπλασιαστεί.

— Εγώ συμφωνώ με τον επίσκοπο, είτε ο Ντυρσέ, γιατί, από τη στιγμή που η υπεροχή είναι εξασφαλισμένη, νομίζω πως είναι πιο απολαυστικό να ασκείς την εξουσία σου πάνω σ' έναν όμοιό σου παρά σε μια γυναίκα.

— Κύριοι, είτε ο δούκας, θα προτιμούσα να αναβάλλετε τις συζητήσεις σας για την ώρα του φαγητού και να μη χρησιμοποιείτε τις ώρες αυτές, που προορίζονται για την ακρόαση των αφηγήσεων, σε παρόμοιες σοφιστείες.

— Έχει δίκιο, είπε ο Κυρβάλ. Εμπρός, Ντυκλό, συνεχίστε.

Και η χαριτωμένη διευθύντρια των κυθήρειων ηδονών ξανάπιασε το μίτο της ιστορίας της με τα ακόλουθα λόγια:

Ένα πρωινό, είπε, ήρθε να μου κάνει βίζιτα ένας γερο-γραφιάς του Κοινοβουλίου, και όπως ήταν συνηθισμένος από την εποχή της Φουρνιέ να μην παίρνει άλλη κοπέλα εκτός από μένα, επέμενε να μην αλλάξει τη συνήθειά του. Η μέθοδός του ήταν η εξής: ήθελε να τον μαλακίζεις και ταυτόχρονα να του δίνεις χαστούκια στο πρόσωπο με βαθμιαία κλιμάκωση· δηλαδή απαλά στην αρχή, μετά λίγο πιο δυνατά, μόλις έβλεπες την ψωλή του να σηκώνεται, και, τέλος, με όση δύναμη είχαν τα χέρια σου, ώσπου να εκσπερματώσει. Είχα μάθει τόσο καλά τις ιδιοτροπίες αυτού του τύπου ώστε στο εικοστό χαστούκι τον έκανα να χύνει.

— Στο εικοστό! έκανε ο επίσκοπος θαυμάζοντας. Βρε τον άθλιο! Εμένα μου αρκούσαν ελάχιστα για να καυλώσω αμέσως.

— Ο καθένας με την τρέλα του, φίλε μου, είπε ο δούκας· δεν πρέπει ποτέ να κατηγορούμε ή να παραξενευόμαστε από την τρέλα του άλλου. Εμπρός, Ντυκλό, πες μας άλλη μία και τελείωνε.

Η τελευταία περίπτωση που θα σας αφηγηθώ απόψε, είπε η Ντυκλό, μου έγινε γνωστή από μια φίλη μου. Η κοπέλα αυτή έζησε για δυο χρόνια μ' έναν άντρα που δεν του σηκωνόταν ποτέ αν δεν του έδινες είκοσι τομπιές στη μύτη, αν δεν του τράβαγες τ' αυτιά μέχρι να ματώσουν, αν δεν του δάγκωνες τα κωλομέρια, την ψωλή και τ' αρχίδια. Καυλωμένος τελικά από τη βάνουση αυτή προκαταρκτική διαδικασία, με την ψωλή του να ορθώνεται σαν του βαρβάτου αλόγου, έχυνε βρίζοντας σαν δαίμονας και σχεδόν πάντα πάνω στο πρόσωπο της κοπέλας από την οποία είχε δεχτεί αυτή την παράδοξη μεταχείριση.

Καθώς απ' όλα όσα είχαν ειπωθεί εκείνο το βράδυ, μονάχα το μαστίγωμα από αρσενικούς είχε ξανάψει τη φαντασία των κυριών, έσπευσαν όλοι να μιμηθούν αυτή την ιδιοτροπία. Ο δούκας έβαλε τον Ηρακλή να τον μαστιγώσει μέχρι αίματος, ο Ντυρσέ τον Πρίαπο, ο επίσκοπος τον Αντίνοο και ο Κυρβάλ τον Σκιζοκώλη. Ο επίσκοπος, που δεν είχε κάνει τίποτε εκείνη τη μέρα, έχυσε, λένε, στα όργια αυτά, τρώγοντας τα σκατά του Ζελαμίρ, που είχε υποχρεωθεί να τα κρατήσει δυο ολόκληρες μέρες. Ύστερα πήγαν όλοι για ύπνο.

Δέκατη ένατη μέρα

Εκείνο το πρωί, ύστερα από ορισμένες παρατηρήσεις γύρω από τα σκατά του προσωπικού που προορίζονταν για τις ακολασίες, οι φίλοι μας αποφάσισαν πως έπρεπε να δοκιμάσουν αυτό που είχε πει η Ντυκλό στις αφηγήσεις της: αναφέρομαι στην απαγόρευση του ψωμιού και της σούπας απ' όλα τα τραπέζια, εκτός από εκείνο των αφεντάδων μας. Απαγορεύτηκαν λοιπόν τα δύο αυτά είδη και διπλασιάστηκαν αντίθετα τα πουλερικά και το κυνήγι. Πριν περάσουν οχτώ μέρες διαπιστώθηκε μια ουσιαστική διαφορά στα περιττώματα: ήταν πιο μαλακά, πιο ρευστά, με μια άπειρα πιο λεπτή γεύση, πράγμα που οδήγησε στο συμπέρασμα ότι η συμβουλή του Ντωκούρ στην Ντυκλό ήταν η συμβουλή ενός ελευθέριου πραγματικά έμπειρου σ' αυτά τα ζητήματα. Παρατηρήθηκε ωστόσο ότι το νέο αυτό διαιτολόγιο πιθανόν να προκαλούσε κάποια αλλοίωση στην μυρωδιά της αναπνοής.

— Ε, και τι πειράζει αυτό; έκανε ο Κυρβάλ απευθυνόμενος στο δούκα, που είχε κάνει την παρατήρηση. Είναι πολύ εσφαλμένη η άποψη που λέει ότι, για να προσφέρει ηδονή το στόμα μιας γυναίκας ή ενός

αγοριού, πρέπει να είναι απόλυτα καθαρό και να μυρίζει ωραία. Παραμερίζοντας την έννοια του βίτσιου, είμαι πρόθυμος να συμφωνήσω μαζί σας ότι εκείνος που προτιμά ένα στόμα που μυρίζει άσχημα ωθείται από καθαρή διαστροφή, αλλά θα πρέπει να συμφωνήσετε κι εσείς από την πλευρά σας ότι ένα στόμα που δεν έχει την παραμικρή μυρουδιά δεν προσφέρει καμιά ευχαρίστηση αν το φιλήσεις· σ' αυτού του είδους τις ηδονές πρέπει να υπάρχει πάντα κάποια νοστιμιά, κάποια πικάντικη γεύση, κι αυτή η πικάντικη γεύση δεν μπορεί να βρεθεί αν δεν υπάρχει λίγη βρομία. Όσο καθαρό κι αν είναι ένα στόμα, ο έραστής που το ρουφά διαπράττει σίγουρα μια βρομιά, αλλά δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι από αυτήν ακριβώς τη βρομιά αντλεί την ευχαρίστησή του. Δώστε μια κάπως μεγαλύτερη ώθηση σ' αυτή την τάση, και τότε θα θέλετε το στόμα αυτό να έχει κάτι ακάθατο: μπορεί να μυρίζει σαπίλα κι αποσυντεθειμένο πτώμα για την ώρα, αλλά δεν θα μυρίζει και γαλατάκι σαν του μωρού, πράγμα που το θεωρώ εντελώς απαράδεκτο. Συνεπώς, το διαιτολόγιο που θα επιβάλουμε δεν θα έχει σαν αποτέλεσμα να καταστρέψει την αναπνοή, αλλά απλώς να την αλλοιώσει μέχρι το σημείο που εμείς θεωρούμε αναγκαίο.

Οι πρωινές έρευνες δεν έφεραν τίποτα στο φως: τα παιδιά πρόσεχαν τη συμπεριφορά τους. Κανένας δεν ζήτησε την άδεια να πάει στην τουαλέτα το πρωί και η συντροφιά πέρασε στο τραπέζι. Η Αδελαΐδα, που ήταν της υπηρεσίας εκείνη τη μέρα, δεν κατάφερε να κλάσει μέσα σ' ένα ποτήρι με σαμπάνια, όπως την πρόσταξε ο Ντυρσέ, και ο βάρβαρος σύζυγός της, που

απ' την αρχή της εβδομάδας επιζητούσε την ευκαιρία να την πιάσει να πέφτει σε παράπτωμα, έσπευσε αμέσως να γράψει τ' όνομά της στο μοιραίο βιβλίο.

Μετά πέρασαν για καφέ· ο καφές σερβιρίστηκε από τους Ερωτιδέα, Ζιτόν, Μισέτ και Σοφία. Ο δούκας τον έριξε στα σκέλια της Σοφίας και, βάζοντάς την ταυτόχρονα να χέσει μέσα στη χούφτα του, πασάλειψε με τα σκατά το πρόσωπό του· ο επίσκοπος έκανε το ίδιο με τον Ζιτόν και ο Κυρβάλ με τη Μισέτ· όσο για τον Ντυρσέ, αυτός τον έχωσε στο στόμα του Ερωτιδέα ενώ ο μικρός έχεζε. Παρ' όλα αυτά, δεν εκσπερμάτωσε κανένας, κι όταν σηκώθηκαν από το μεσημεριανό τους ύπνο, πήγαν ν' ακούσουν την Ντυκλό.

Ένας άνθρωπος που δεν τον είχαμε ξαναδεί ποτέ, άρχισε η αξιέραστη αυτή κόρη, ήρθε μια μέρα στο σπίτι μας και μας πρότεινε μια αρκετά παράξενη τελετή: ήθελε να τον δέσουμε πάνω σε μια διπλή φορητή σκάλα· στεριώσαμε τα μπούτια και τη μέση του στο τρίτο σκαλοπάτι και, σηκώνοντας τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι του, τα δέσαμε στο πιο ψηλό σημείο της σκάλας. Ήταν γυμνός σ' αυτή την κατάσταση και με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μας. Έπρεπε να τον μαστιγώσουμε μ' όλη μας τη δύναμη και μέχρι οι κόμποι του μαστίγιου να φθαρούν από τη χρήση. Ήταν γυμνός, όπως είπα, και δεν χρειάστηκε καθόλου να τον αγγίξουμε, αλλά ούτε ο ίδιος αγγίχτηκε στο ελάχιστο· σε μια στιγμή όμως, μετά τον τρίτο γύρο, το τεράστιο εργαλείο του πήρε να σηκώνεται και το βλέπαμε να ταλαντεύεται ανάμεσα στα σκαλοπάτια σαν το γλωσσίδι της καμπάνας· σε λίγο το σπέρμα

του τυναζόταν με ορμή στη μέση της κάμαρης. Τον λύσαμε, πλήρωσε κι αυτό ήταν όλο.

Την άλλη μέρα μάς έστειλε έναν απ' τους φίλους του, που ήθελε να του τσιμπάμε την ψωλή και τ' αρχίδια, τα κωλομέρια και τους μηρούς με μια χρυσή καρφίτσα και δεν εκσπερμάτωνε παρά αφού πλημμύριζε στο αίμα. Περιποιήθηκα η ίδια αυτό τον κύριο και, καθώς μου έλεγε συνέχεια να τον τσιμπώ όλο και πιο δυνατά, χρειάστηκε να του μπήξω ολόκληρη σχεδόν την καρφίτσα μέσα στη βάλανο της ψωλής του ώσπου να δω το σπέρμα του να χύνεται μέσα στη χούφτα μου. Την ώρα που έχυνε μου άρπαξε το στόμα, το ρούφηξε λαίμαργα και ολοκλήρωσε μ' αυτό τον τρόπο.

Ένας τρίτος, που γνωριζόταν με τους άλλους δυο, με διέταξε να τον μαστιγώσω με τσουκνίδες σε όλα ανεξαιρέτως τα μέρη του κορμιού του. Όταν πια τον είχα πλημμυρίσει στο αίμα, κοιτάχτηκε σ' έναν καθρέφτη και βλέποντας τον εαυτό του σ' αυτή την κατάσταση έχυσε, χωρίς να χρειαστεί ν' αγγιχτεί καθόλου και χωρίς ν' απαιτήσει τίποτε από μέρους μου.

Οι ακρότητες αυτές με ενθουσίαζαν ιδιαίτερα κι ένωθα μια κρυφή ηδονή να τις υπηρετώ· εξίσου ενθουσιασμένοι μαζί μου έμεναν κι εκείνοι που παραδίδονταν σ' αυτές. Ήταν λοιπόν περίπου την εποχή των τριών αυτών περιστατικών που ένας Δανός άρχοντας, σταλμένος σε μένα για ένα είδος διαφορετικής ηδονής που δεν είναι στην αρμοδιότητά μου να σας εξιστορήσω, είχε την απρονοησία να έρθει στο σπίτι μου με διαμαντικά δέκα χιλιάδων φράγκων, με διάφορα άλλα κοσμήματα, καθώς και με πεντακόσια λουδοβίκεια σε μετρητά. Η λεία ήταν εξαιρετικά πο-

λύτιμη για να την αφήσω να μου ξεφύγει, οπότε με τη βοήθεια της Λουσίλ τού κλέψαμε μέχρι και την τελευταία πεντάρα. Ο Δανός θέλησε να καταγγείλει το γεγονός, αλλά, καθώς εκείνη την εποχή έκανε κανείς ό,τι ήθελε με το χρυσάφι και καθώς εγώ δωροδοκούσα άγρια την αστυνομία, τον διέταξαν να σταματήσει τις κλάψες και τα υπάρχοντά του έγιναν δικά μου, εκτός από μερικά κοσμήματα που χρειάστηκε να δώσω στους αξιωματικούς για να χαρώ τα υπόλοιπα με την ησυχία μου. Δεν μου έτυχε ποτέ να διαπράξω μια κλοπή χωρίς να μου φέρει τύχη την άλλη μέρα· στην περίπτωση αυτήν η τύχη ήταν ένας καινούργιος πελάτης, αλλά ένας πελάτης από κείνους που στα μπουρδέλα θεωρούνται κελεπούρια.

Το άτομο αυτό ήταν ένας γέρος αυλικός ο οποίος, έχοντας μπουχτίσει από τις εκδηλώσεις σεβασμού που δεχόταν στο παλάτι, του άρεσε να μεταθέτει το ρόλο του στις πουτάνες. Θέλησε ν' αρχίσει με μένα· έπρεπε να του παριστάνω τη δασκάλα και, σε κάθε λάθος που έκανε, να τον βάζω να γονατίζει και να του τις βρέχω άγρια μ' ένα από κείνα τα λουριά που χρησιμοποιούν οι δάσκαλοι στα σχολεία, χτυπώντας τον άλλοτε στα χέρια και άλλοτε στον πισινό. Δουλειά μου επίσης ήταν να παρακολουθώ προσεχτικά πότε θα ήταν καυλωμένος για καλά· του άρπαζα τότε την ψωλή και του την έπαιζα επιδέξια, συνεχίζοντας πάντα να τον μαλώνω, αποκαλώντας τον παλιανθρωπάκο, κακό παιδί και άλλες παιδικές βρισιές που τον έκαναν να εκσπερματώνει υπέροχα. Αυτή η τελετή επαναλαμβανόταν στο σπίτι μου πέντε φορές την εβδομάδα, αλλά πάντοτε με μια καινούργια, καλά δασκα-

λεμένη κοπέλα, πράγμα που σημαίνει πως μου απέφευγε είκοσι πέντε λουδοβίκεια το μήνα. Γνώριζα τόσες γυναίκες στο Παρίσι ώστε μου ήταν πολύ εύκολο να του προμηθεύω ό,τι μου ζητούσε και να κρατώ το λόγο μου· διατήρησα στο σπίτι μου το χαριτωμένο αυτό μαθητή για μια ολόκληρη δεκαετία, στο τέλος της οποίας αποφάσισε να πάει στην κόλαση για να πάρει και άλλα μαθήματα.

Τα χρόνια περνούσαν ωστόσο, και μολονότι το πρόσωπό μου δεν είναι από κείνα που μαραίνονται εύκολα, άρχισα να καταλαβαίνω ότι οι άντρες που συνέχιζαν ακόμη να κάνουν συντροφιά μαζί μου το έκαναν μάλλον από συνήθεια ή ιδιορρυθμία. Είχα εντούτοις αρκετούς ωραίους πελάτες, παρά τα τριάντα έξι μου χρόνια, και οι υπόλοιπες περιπέτειες όπου πήρα μέρος χρονολογούνται από την ηλικία αυτή μέχρι τα σαράντα.

Παρά τα τριάντα έξι μου λοιπόν χρόνια, όπως είπα, ο ελευθέριος που το βίτσιο του θα σας εξιστορήσω τώρα και που μ' αυτόν θα κλείσει το αποψινό μας βράδυ, δεν ήθελε καμιά άλλη εκτός από μένα. Ήταν ένας εφημέριος ηλικίας εξήντα περίπου χρονών (γιατί θα πρέπει να σας πω πως δεν συνήθιζα να δέχομαι παρά ανθρώπους κάποιας ηλικίας, και κάθε γυναίκα που θα 'θελε να κάνει την τύχη της στο επάγγελμά μας θα σπεύσει σίγουρα να με μιμηθεί σ' αυτό το θέμα). Να τος λοιπόν ο άγιος άνθρωπος που καταφτάνει και, μόλις μένουμε μονάχοι μας, μου ζητάει να του δείξω τον πισινό μου.

— Έχετε τον πιο ωραίο κώλο του κόσμου, μου λέει, αλλά δυστυχώς δεν είναι αυτός που θα μου χαρίσει

την τροφή που πρόκειται να γευτώ. Ορίστε, μου κάνει αποθέτοντας τα κωλομέρια του μέσα στα χέρια μου· να η πηγή που θα μου την προμηθεύσει... Βοηθήστε με να χέσω, σας παρακαλώ.

Φέρνω ένα πορσελάνινο δοχείο και το τοποθετώ στα γόνατά μου, ο παπάς παίρνει θέση από πάνω του κι εγώ αρχίζω να πιέζω την τρύπα του, να την ανοιγοκλείνω, να κάνω, με δυο λόγια, ό,τι περνάει απ' το μυαλό μου για να επισπεύσω την αφόδευσή του. Επιτέλους τα καταφέρνει: ένα τεράστιο κουράδι γεμίζει τη γαβάθα· το προσφέρω στον ελευθέριο, εκείνος το αρπάζει, ρίχνεται πάνω του, αρχίζει να το καταβροχθίζει και εκσπερματώνει ύστερα από ενός τετάρτου γενναίο μαστίγωμα πάνω στον ίδιο αυτό πισινό που πριν από λίγο είχε γεννήσει για την αφεντιά του ένα τόσο ωραίο αυγό. Το καθάρισε όλο· υπολόγισε μάλιστα τόσο σοφά την κατάσταση ώστε η εκσπερμάτωσή του να συμπέσει ακριβώς με την τελευταία μπουκιά. Στο μεταξύ, όση ώρα τον μαστίγωνα δεν έπαυα να τον κεντρίζω με τα κατάλληλα λόγια:

— Κοίτα ο παλιανθρωπάκος, του έλεγα, κοίτα ο βρομύλος! Κοίτα με τι όρεξη τρώει τα σκατά! Α, τώρα θα σου δείξω εγώ, παλιόπαιδο, να παραδίνεσαι άλλη φορά σε παρόμοιες αισχροτήτες!

Και με τις διαδικασίες αυτές και μ' αυτά τα λόγια, ο γερο-ακόλαστος έφτανε στο αποκορύφωμα της ηδονής.

Στο σημείο αυτό ο Κυρβάλ θέλησε να δώσει στη συντροφιά πριν από το δείπνο μια πραγματική αναπαράσταση της ιστορίας που η Ντυκλό είχε σκιαγρα-

φήσει προφορικά. Κάλεσε τη Φανσόν, της είπε να τον βοηθήσει να χέσει και στη συνέχεια ο ελευθέριός μας καταβρόχθισε τα σκατά, ενώ η γριά μάγισσα τον ξυλοφόρτωνε με όση δύναμη είχαν τα μπράτσα της. Καθώς το θέαμα αυτό θόλωσε τα μυαλά των συντρόφων του, άρχισαν όλοι να ζητάνε σκατά δεξιά κι αριστερά, και τότε ο Κυρβάλ, που δεν είχε ακόμα εκσπερματώσει, ανακάτεψε το υπόλοιπο δικό του σκατό με κείνο της Τερέζας, που την είχε βάλει να χέσει στο άψε-σβήσε.

Ο επίσκοπος, που είχε τη συνήθεια να μιμείται τις απολαύσεις του αδελφού του, έκανε το ίδιο με την Ντυκλό, ο δούκας με τη Μαρία και ο Ντυρσέ με τη Λουίζόν. Ήταν αποτρόπαιο, σίγουρα, ήταν ανήκουστο να χρησιμοποιούν για την απόλαυσή τους κάτι γριές σκρόφες σαν κι αυτές τη στιγμή που είχαν στη διάθεσή τους τόσο ωραία πλάσματα· αλλά, όπως είναι γνωστό, ο κόρος είναι τέκνο της αφθονίας, κι όταν κανείς είναι δοσμένος για καλά στις ηδονές, αρχίζει να τέρπεται περισσότερο με τα βασανιστήρια.

Καθώς όλες αυτές οι αισχρότητες δεν κατέληξαν παρά σε μία και μόνο εκσπερμάτωση – κι εκείνος που έχυσε ήταν ο επίσκοπος – οι φίλοι μας πέρασαν στο τραπέζι. Προκειμένου δε να συνεχίσουν τις αισχρότητες, κράτησαν για τα όργια τις τέσσερις γριές και τις τέσσερις αφηγήτριες, ξαποστέλνοντας όλους τους υπόλοιπους. Εκεί οι άρχοντές μας είπαν τόσα πολλά και έκαναν άλλα τόσα, ώστε κατέληξαν στα κρεβάτια τους εξουθενωμένοι από την κούραση και στουπί στο μεθύσι.

Εικοστή μέρα

Το προηγούμενο βράδυ είχε συμβεί κάτι πολύ διασκεδαστικό: ο δούκας, στουπί όπως ήταν, αντί να πάει στο δωμάτιό του, βρέθηκε στο κρεβάτι της νεαρής Σοφίας, και παρόλο που το καημένο το παιδί, που ήξερε πολύ καλά ότι αυτό που έκανε ο αφέντης του ήταν αντίθετο με τους κανονισμούς, του υπέδειξε διστακτικά το λάθος του, εκείνος συνέχισε να επιμένει, υποστηρίζοντας ότι βρισκόταν στο κρεβάτι του με την Αλίν, που είχε οριστεί για σύζυγός του εκείνης της νύχτας. Δεδομένου όμως ότι ο δούκας μπορούσε να επιδίδεται με την Αλίν σε ορισμένες ελευθεριότητες που του ήταν ακόμη απαγορευμένες με τη Σοφία, όταν επιχείρησε να βάλει αυτή την τελευταία σε στάση ευνοϊκή για το κέφι του, και όταν η φτωχή παιδούλα, που μέχρι τότε δεν είχε κάνει τίποτε παρόμοιο, ένωσε το τεράστιο κεφάλι της ψωλής του δούκα να χτυπά τη στενή πορτούλα του πιανού της και να θέλει να τρυπώσει μέσα, άρχισε να βγάζει κάτι φοβερές στριγκλιές και βρέθηκε ολόγυμνη στη μέση της κάμαρης τρέχοντας να σωθεί. Ο δούκας την ακολούθησε βλαστημώντας σαν δαίμονας ξωπίσω της, παίρνοντάς την πάντα για την Αλίν:

— Μωρή πουτανίτσα, της έλεγε, η πρώτη φορά είναι;

Και νομίζοντας πως θα καταφέρει να την τσακώσει, στο τέλος βρίσκεται στο κρεβάτι της Ζελμίρας, που το παίρνει για δικό του, και αγκαλιάζει τη νεαρή κοπέλα πιστεύοντας πως είναι η Αλίν που έχει αποφασίσει επιτέλους να φερθεί λογικά. Ακολουθεί κι εδώ η ίδια διαδικασία με της Σοφίας, γιατί ο δούκας φαίνεται αποφασισμένος να φτάσει στο σκοπό του, αλλά μόλις η Ζελμίρα αντιλαμβάνεται ποιος είναι αυτός ο σκοπός, σπεύδει να μιμηθεί τη φιλενάδα της, που το είχε βάλει πρώτη στα πόδια.

Η Σοφία, καταλαβαίνοντας πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να διευθετηθεί αυτή η παρεξήγηση, έψαξε να βρει ένα κερύ και κάποιο ψύχραϊμο άτομο ικανό ν' αποκαταστήσει την τάξη. Όπως είναι φυσικό, πήγε να βρει την Ντυκλό, αλλά η τελευταία αυτή, που είχε φερθεί σαν κήνος στα όργια, ήταν πεσμένη σχεδόν αναίσθητη στο κρεβάτι του δούκα και συνεπώς δεν μπόρεσε να την βοηθήσει σε τίποτα. Απελπισμένη η Σοφία, μην ξέροντας σε ποιον να καταφύγει κάτω απ' αυτές τις συνθήκες κι ακούγοντας τις φίλες της να φωνάζουν βοήθεια, τόλμησε να μπει στο δωμάτιο όπου ο Ντυρσέ πλάγιαζε με την Κονστάνς, την κόρη του, και διηγήθηκε τι συνέβαινε. Η Κονστάνς, παρά τις προσπάθειες που έκανε ο μεθυσμένος Ντυρσέ να τη συγκρατήσει λέγοντας πως ήθελε να χύσει, κατάφερε τελικά να σηκωθεί από το κρεβάτι και παίρνοντας ένα κηροπήγιο κατευθύνθηκε στον κοιτώνα των κοριτσιών. Τις βρήκε όλες με τα νυχτικά να τρέχουν αλαφιασμένες μέσα στην κάμαρη, με τον

δούκα να κυνηγά πότε τη μια πότε την άλλη, πιστεύοντας πάντα πως έχει να κάνει με την Αλίν που, κατά την γνώμη του, είχε μεταμορφωθεί σε μάγισσα εκείνη τη νύχτα. Επιτέλους η Κονστάνς κατάφερε να του αποδείξει το λάθος του και τον παρακάλεσε να της επιτρέψει να τον οδηγήσει την κάμαρά του, όπου η Αλίν τον περίμενε, όπως του είχε πει, έτοιμη ν' ανταποκριθεί σε όλες του τις απαιτήσεις. Ο δούκας, που παρά το μεθύσι του ήταν καλόπιστος και δεν είχε πραγματι άλλο σκοπό από το να χάσει το εργαλείο του στον κόλο της Αλίν, αφέθηκε να τον οδηγήσουν· η ωραία κοπέλα τον υποδέχτηκε και έπεσαν στο κρεβάτι. Ύστερα απ' αυτό η Κονστάνς αποσύρθηκε και όλα ησύχασαν πάλι στον κοιτώνα των κοριτσιών.

Την άλλη μέρα γέλασαν όλοι με την καρδιά τους για τη νυχτερινή περιπέτεια, και ο δούκας ισχυρίστηκε ότι, αν σε μια τέτοια περίπτωση είχε την ατυχία να διαρρήξει έναν παρθενικό υμένα, δεν θα έπρεπε να του επιβληθεί πρόστιμο μια και ήταν μεθυσμένος· οι άλλοι όμως τον βεβαίωσαν ότι γελιέται και ότι σίγουρα θα ήταν υποχρεωμένος να πληρώσει. Πήραν το πρωινό τους ανάμεσα στα χανουμάκια τους, όπως συνήθως, και όλες ομολόγησαν πως είχαν τρομοκρατηθεί φοβερά από τα νυχτερινά συμβάντα. Καμιά τους ωστόσο δεν βρέθηκε να έχει παραβιάσει τον κανονισμό παρά την ανταρσία τους· η ίδια τάξη διαπιστώθηκε και στο διαμέρισμα των αγοριών και, καθώς η ώρα του καφέ όπως και του γεύματος δεν είχαν προσφέρει τίποτα το ιδιαίτερο, πέρασαν στην αίθουσα των ακροάσεων, όπου η Ντυκλό, έχοντας συνέλθει από τις καταχρήσεις της περασμένης νύ-

χτας, διασκέδασε την ομήγυρη με τις ακόλουθες πέντε ιστορίες:

Να με και πάλι, κύριοι, πρωταγωνίστρια στο έργο που πρόκειται να σας παρουσιάσω. Συμπρωταγωνιστής μου αυτή τη φορά ένας γιατρός· η πρώτη του φροντίδα ήταν να επιθεωρήσει προσεκτικά τα κωλομέρια μου, και καθώς τα βρήκε υπέροχα, πέρασε μια ολόκληρη ώρα μην κάνοντας τίποτε άλλο από το να τα φιλάει. Τελικά μου εξομολογήθηκε τις μικρές του αδυναμίες: αφορούσαν βασικά το χέσιμο, πράγμα που το ήξερα και συνεπώς προετοιμάστηκα ανάλογα. Γεμίζω το άσπρο πορσελάνινο δοχείο που χρησιμοποιώ σ' αυτές τις περιπτώσεις, και μόλις ο λεγόμενος το παίρνει στα χέρια του, πετάγεται όρθιος και ρίχνεται πάνω του με τα μούτρα· με την πρώτη μπουκιά που βάζει στο στόμα του εφοδιάζομαι με μια βοϊδόπουτσα (αυτό ήταν το εργαλείο που προτιμούσε να του χαϊδεύει τον πισινό) κι αρχίζω να τον απειλώ, να τον χτυπώ, να τον κατσαδιάζω για τα βρομερά πράγματα που έκανε, ενώ εκείνος, χωρίς να δείχνει πως με προσέχει, καταπίνει την τελευταία μπουκιά, εκσπερματώνει και το βάζει στα πόδια με ταχύτητα αστραπής, ρίχνοντας ένα λουδοβίκειο πάνω στο τραπέζι.

Λίγο αργότερα δέχομαι την επίσκεψη κάποιου άλλου και τον εμπιστεύομαι στα χέρια της Λουσίλ, που είδε κι έπαθε ώσπου να τον κάνει να χύσει. Ο τύπος αυτός ήθελε πρώτα απ' όλα να είναι βέβαιος ότι το σκατό που θα του πρόσφερε προέρχεται από τον κώλο μιας γριάς ζητιάνας, και για να πειστεί σχετικά η γριά ήταν υποχρεωμένη να χέσει μπροστά του. Του

παρουσίασα μια εβδομηντάρα γεμάτη έλκη και χελώνια, που το τελευταίο δόντι είχε πέσει από το στόμα της πριν δεκαπέντε χρόνια.

— Εντάξει, θαυμάσια, λέει ο τύπος, έτσι ακριβώς τη θέλω.

Μετά κλείνεται με τη Λουσίλ και το σκατό σ' ένα δωμάτιο και λέει στην επιδέξια κι εξυπηρετική αυτή κοπέλα πως πρέπει να τον διεγείρει σε τέτοιο σημείο ώστε να τον κάνει να φάει εκείνο το απαίσιο σκατό. Το μυρίζει, το κοιτάζει, το αγγίζει με τα δάχτυλα, αλλά δεν φαίνεται διατεθειμένος να κάνει τίποτε άλλο. Τότε η Λουσίλ, χρησιμοποιώντας τα μεγάλα μέσα, βάζει το φτυαράκι του τζακιού στη φωτιά και, βγάζοντάς το σε λίγο κατακόκκινο, του δηλώνει απερίφραστα πως θα του κάψει τα κωλομέρια αν δεν κάνει ό,τι του λέει κι αν δεν αποφασίσει αμέσως να φάει το φαί του. Ο άνθρωπός μας τρέμει, κάνει μια ακόμα προσπάθεια, αλλά κωλώνει και πάλι αηδιασμένος. Η Λουσίλ, μη χάνοντας πλέον τα λόγια της, του κατεβάζει τα βρακιά και, βγάζοντας στην επιφάνεια έναν απαίσιο κώλο, γεμάτο ζάρες και σκασίματα από παρόμοιες περιποιήσεις, του καψαλίζει ελαφρά τα κωλομάγουλα. Ο έκφυλος αρχίζει να βρίζει, η Λουσίλ τού προκαλεί ένα αρκετά βαθύ κάψιμο στη μέση του πισινού του· ο πόνος τον αναγκάζει να ενδώσει επιτέλους, δαγκώνει ένα κομμάτι· η Λουσίλ συνεχίζει να τον ερεθίζει με καινούργια καψίματα και σιγά-σιγά τον καταφέρει να φάει όλα τα σκατά. Με την τελευταία μπουκιά ήρθε και η εκσπερμάτωση, και ήταν μια από τις πιο βίαιες που έχω δει στη ζωή μου: φώναζε σαν δαιμονισμένος, κυλιόταν στο πάτωμα· νόμισα πως ήταν

μανιακός ή πως τον είχε πιάσει επιληψία. Ενθουσιασμένος από την περιποίηση που βρήκε στο σπίτι μας, ο ελευθέριος μου υποσχέθηκε πως θα γινόταν ταχτικός πελάτης μας, αλλά με την προϋπόθεση πως θα του έδινα την ίδια κοπέλα και πάντα καινούργιες γριές.

— Όσο πιο αηδιαστικές είναι, μου είπε, τόσο καλύτερα θα σας πληρώνω. Δεν μπορείτε να φανταστείτε, πρόσθεσε, σε τι ακρότητες με οδηγεί η διαφθορά μου· δεν τολμώ σχεδόν ούτε στον εαυτό μου να το ομολογήσω.

Κι όμως ένας από τους φίλους του, που μου έστειλε την επομένη, προχωρούσε ακόμη μακρύτερα, κατά τη γνώμη μου, γιατί αντί να του καψάλιζεις τα κωλομέρια προτιμούσε να του τα χτυπάς δυνατά με μια πυρωμένη μασιά· κι ακόμη γιατί τα σκατά που ήθελε να φάει έπρεπε να προέρχονται από τον πιο γηραλέο, τον πιο βρομιάρη και τον πιο αηδιαστικό χαμάλη που θα μπορούσες ν' ανακαλύψεις. Ένας γέρος υπηρέτης, ογδόντα χρονών, που είχαμε στο σπίτι από αμνημονεύτων χρόνων, τον ευχαριστούσε ιδιαίτερα σ' αυτή την υπόθεση· καταβρόχθιζε λοιπόν απολαυστικότερα το κουράδι του ζεστό-ζεστό, ενώ η Ιουστίνη τού αυλάκωνε τον πισινό με την πυρωμένη μασιά που μόλις και μετά βίας μπορούσε να κρατάει την καυτή της άκρη. Χρειαζόταν μάλιστα να του αποσπάει ολόκληρα κομμάτια σάρκας με το εργαλείο της, που ήταν σχεδόν ψημένα.

Ένας άλλος ήθελε να του τρυπάνε τα κωλομέρια, την κοιλιά, τ' αρχίδια και την ψωλή μ' ένα χοντρό σουβλί τσαγκάρη, κι όλα αυτά με τις ίδιες λίγο-πολύ διαδικασίες· δηλαδή, ώσπου να φάει το κουράδι που

του σερβίριζα μέσα σ' ένα δοχείο νυκτός, χωρίς να ενδιαφέρεται ωστόσο από ποιον κώλο προερχόταν αυτό το κουράδι.

Είναι δύσκολο, κύριοι, να συλλάβετε μέχρι ποιο σημείο μπορούν να φτάσουν οι άνθρωποι μέσα στο ντελίριο της ξαναμμένης φαντασίας τους. Μήπως δεν έχω δει τάχα έναν απ' αυτούς, που, πάντα κάτω από τις ίδιες διαδικασίες, απαιτούσε να του οργάνω άγρια ταπισινά μ' ένα μπαστούνι, ώσπου να φάει το κουράδι που μας έβαζε να ψαρεύουμε μπροστά του από το βάθος του απόπατου του σπιτιού μας; Για μήπως δεν δέχτηκα στο στόμα μου το σπέρμα αυτού του μπαμπέση τη στιγμή ακριβώς που κατάπινε την τελευταία μπουκιά του φριχτού εκείνου εδέσματος;

— Όλα είναι δυνατά, έκανε ο Κυρβάλ πασπατεύοντας τα κωλομέρια της Ντεγκράνζ. Δεν διατηρώ καμιά αμφιβολία ότι μπορεί κανείς να προχωρήσει ακόμη πιο πέρα σ' αυτή την υπόθεση.

— Πιο πέρα; ρώτησε ο δούκας, που χάιδευε κάπως άγαρμπα το γυμνό κώλο της Αδελαιίδας, γυναίκας του για κείνη τη μέρα. Και τι στο δαίμονα θα 'θελες να κάνει κανείς;

— Κάτι χειρότερο, είπε ο Κυρβάλ, πολύ χειρότερο! Έχω τη γνώμη ότι ποτέ κανείς δεν εκμεταλλεύεται αρκετά αυτές τις περιπτώσεις.

— Συμμερίζομαι απόλυτα τη γνώμη του προέδρου, είπε ο Ντυρσέ, που τον γαμούσε ο Αντίνοος, και διαισθάνομαι πως το μυαλό μου θα είχε την ικανότητα να επεξεργαστεί ακόμη περισσότερο αυτές τις αισχροτήτες.

— Βάζω στοίχημα πως ξέρω τι θέλει να πει ο Ντυρσέ, είπε ο επίσκοπος, που μέχρι εκείνη τη στιγμή καθόταν άπραγος.

— Και τι στο διάολο είναι αυτό λοιπόν; ρώτησε ο δούκας.

Πάνω σ' αυτό ο επίσκοπος σηκώθηκε, μίλησε χαμηλόφωνα με τον Ντυρσέ, ο οποίος τον βεβαίωσε πως σωστά είχε μαντέψει, μετά ο επίσκοπος το ανακοίνωσε στον Κυρβάλ, που είπε: «Συμφωνώ απολύτως!» και στο δούκα που ανέκραξε:

— Α, γαμώτο! Ποτέ δεν θα μπορούσα να το βρω!

Καθώς οι κύριοι αυτοί δεν έδωσαν δημόσια καμιά εξήγηση, μας είναι αδύνατο να μάθουμε τι είπαν μεταξύ τους. Αλλά ακόμα κι αν το ξέραμε, νομίζω πως από ντροπή θα ήταν καλύτερο να το κρατήσουμε για πάντα μυστικό, γιατί υπάρχουν ένα πλήθος πράγματα που δεν πρέπει κανείς παρά απλώς να τα υποδηλώνει· μια συνετή διακριτικότητα το επιβάλλει· μπορεί κανείς να συναντήσει και αγνά αυτιά, είμαι δε απόλυτα πεπεισμένος ότι ο αναγνώστης θα μας ευγνωμονεί για όσην επιδείξαμε απέναντί του μέχρι στιγμής· όσο περισσότερο μάλιστα θα προχωρεί στην ανάγνωση, τόσο περισσότερο θα επικυρώνεται η αξίωσή μας για τους πιο ειλικρινείς του επαίνους πάνω στο θέμα αυτό, πράγμα για το οποίο μπορούμε να τον βεβαιώσουμε σχεδόν από τώρα. Όπως και να 'ναι ωστόσο, σίγουρο είναι πως ο καθένας μας έχει να σώσει την ψυχή του. Ερωτώ λοιπόν: δεν θα άξιζε να τιμωρηθεί, τόσο σ' αυτό τον κόσμο όσο και στον άλλο, εκείνος που χωρίς καμιά σύνεση θα ευχαριστιόταν λόγου χάρη να ξεσκεπάσει όλες τις ιδιοτρο-

πίες, όλα τα γούστα και όλα τα φοβερά βίτσια για τα οποία οι άνθρωποι είναι ικανοί όταν η φαντασία τους είναι ξαναμμένη; Αυτό θα σήμαινε ότι αποκαλύπτουν μυστικά που πρέπει να μένουν καταχωνιασμένα για χάρη της ευτυχίας της ανθρωπότητας· αυτό θα σήμαινε ότι επιχειρούν μια γενική έκλυση των ηθών και εξωθούν τους εν Χριστώ αδελφούς τους σε όλες τις παρεκκλίσεις όπου θα μπορούσαν να τους οδηγήσουν κάτι τέτοιες σκηνές· όσο για μας, ο Θεός που βλέπει τα μύχια της ψυχής μας, αυτός ο παντοδύναμος Θεός που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη και που θα πρέπει να μας κρίνει κάποια μέρα, ξέρει πολύ καλά αν έχουμε την παραμικρή επιθυμία να τον ακούσουμε να μας καταλογίζει τέτοιου είδους εγκλήματα!

Οι άρχοντές μας αποτελείωσαν ορισμένες φρικαλεότητες που είχαν αρχίσει. Ο Κυρβάλ, για παράδειγμα, έβαλε την Ντεγκράνζ να χέσει, ενώ οι άλλοι ή ακολούθησαν το παράδειγμά του με διάφορα άτομα ή έκαναν πράγματα που δεν ήταν καλύτερα απ' αυτό· μετά πήγαν όλοι για δείπνο. Στα όργια που ακολούθησαν η Ντυκλό, ακούγοντας τους κυρίους αυτούς να συζητούν για το καινούργιο διαιτολόγιο που αναφέραμε πιο πάνω και που σκοπός του ήταν να κάνει τα σκατά πιο άφθονα και πιο μαλακά, παρατήρησε ότι της προξενούσε κατάπληξη η διαπίστωση ότι, ειδήμονες άνθρωποι όπως η αφεντιά τους, αγνοούσαν το πραγματικό μυστικό που θα τους εξασφάλιζε άφθονα και γευστικά κουράδια. Όταν τη ρώτησαν ποιο ήταν το μυστικό αυτό και τι τρόπο όφειλαν να χρησιμοποιήσουν, απάντησε ότι η μόνη μέθοδος ήταν

να βάζουν το άτομο να τρώει βιαστικά, σε ώρες εκτός γεύματος, προκαλώντας του έτσι μια ελαφριά δυσκοιλιότητα, πράγμα που καθιστούσε ανώφελο το να του βάζουν να τρώει πράγματα που δεν του άρεσαν ή που ήταν πιθανόν επικίνδυνα. Έκαναν το πείραμα το ίδιο εκείνο βράδυ: έστειλαν να ξυπνήσουν τη Φανή, που δεν την είχε ενοχλήσει κανείς εκείνη τη βραδιά και που είχε πάει να κοιμηθεί μετά το δείπνο, και την υποχρέωσαν να φάει στα πεταχτά τέσσερα μεγάλα μπισκότα, με αποτέλεσμα το πρωί της επομένης να τους χαρίσει ένα από τα πιο χοντρά και ωραία κουράδια που είχαν καταφέρει να της αποσπάσουν μέχρι τότε. Υιοθέτησαν λοιπόν αυτό το σύστημα, με την προϋπόθεση ωστόσο ότι δεν θα έδιναν καθόλου ψωμί, πράγμα που η Ντυκλό επικρότησε και που, όπως ήταν φυσικό, δεν μπορούσε παρά να βελτιώσει τα προϊόντα αυτής της μεθόδου. Από κει και πέρα δεν πέρασε ούτε μια μέρα χωρίς να προκαλέσουν κάποια βαρυστομαχιά στα χαριτωμένα εκείνα παιδιά, και το αποτέλεσμα ξεπέρασε κάθε φαντασία. Αναφέρω το γεγονός αυτό επί τροχάδην, με τη βεβαίωση ότι, σε περίπτωση που κάποιος ερασιτέχνης θελήσει να χρησιμοποιήσει αυτή τη μέθοδο, θα πειστεί απόλυτα πως δεν υπάρχει καλύτερή της. Καθώς το υπόλοιπο βράδυ δεν πρόσφερε τίποτε ιδιαίτερο, πήγαν όλοι να κοιμηθούν ώστε να είναι φρέσκοι την επομένη στους λαμπρούς γάμους της Κολόμπας και του Ζελαμίρ, που επρόκειτο ν' αποτελέσουν τη βάση για τα γλέντια της τρίτης εβδομάδας.

Εικοστή πρώτη μέρα

Οι προετοιμασίες για την τελετή άρχισαν από νωρίς το πρωί σύμφωνα με τις συνηθισμένες διαδικασίες, αλλά δεν μπορώ ν' αποφανθώ με σιγουριά αν ήταν από τύχη ή όχι που η νύφη βρέθηκε ένοχη παράβασης: ο Ντυρσέ βεβαίωσε πως είχε βρει σκατά στο αγγείο της. Το κορίτσι υπερασπίστηκε τον εαυτό του λέγοντας πως τα σκατά τα είχε κάνει η γριά για να την ενοχοποιήσει και πως οι επιστάτριες έκαναν συχνά στα κορίτσια τέτοιες απάτες όταν ήθελαν να τα τιμωρήσουν. Κανένας, εννοείται, δεν έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια της και, καθώς στον κατάλογο των παραβατών βρισκόταν ήδη και ο νεαρός μέλλων σύζυγός της, η ομήγυρη διασκέδασε αρκετά με την προοπτική της ταυτόχρονης τιμωρίας των δύο παιδιών.

Παρ' όλα αυτά, μετά τη γαμήλια λειτουργία οι νεαροί νεόνυμφοι οδηγήθηκαν εν πομπή στο μεγάλο σαλόνι όπου πριν από το γεύμα έπρεπε να ολοκληρωθεί η τελετή. Τα δυο παιδιά ήταν της ίδιας ηλικίας και οι ελευθέριοί μας παρέδωσαν την παιδούλα γυμνή στο σύζυγό της, λέγοντάς του πως ήταν στη διάθεσή του να την κάνει ό,τι θέλει. Τίποτα δεν είναι

τόσο μεταδοτικό όσο το παράδειγμα, και φυσικά το μέρος που βρισκόμαστε πρόσφερε τα πιο κακά και τα πιο διαβρωτικά απ' αυτά. Ο νεαρός λοιπόν δεν διατάζει καθόλου: χύνεται σαν βέλος πάνω στη μικρή του σύζυγο και, καθώς ήταν πολύ καυλωμένος, αν και όχι ακόμη ικανός να εκσπερματώνει, θα τη διαπερνούσε σίγουρα πέρα για πέρα αν δεν βρισκόταν ο επίσκοπος να τον συγκρατήσει· γιατί, όσο μικρή κι αν ήταν η ζημιά που θα της έκανε, οι άρχοντές μας εξαρτούσαν όλο τους το μεγαλείο από το να δρέψουν μονάχοι τους τα τρυφερά εκείνα λουλούδια, μην επιτρέποντας σε κανέναν να τα βλάψει. Μετά τη χειρονομία του, ο επίσκοπος έσπευσε να επωφεληθεί από τη στύση του μικρού χώνοντας στον κώλο του το όμορφο και ήδη σχηματισμένο εργαλείο με το οποίο ο Ζελαμίρ θα τρυπούσε το τρυφερόν του ήμισυ. Τι διαφορά όμως για το νεαρό αγόρι! Και τι απόσταση ανάμεσα στην ξεχειλωμένη κωλοτρυπίδα του γερο-επισκόπου και στο σφιχτό μουνάκι μιας μικρής παρθένας δεκατριών ετών! Πώς μπορούσε όμως να εκλογικέψει κανείς ανθρώπους που δεν είχαν καμιά κοινή λογική;

Ο Κυρβάλ άρπαξε την Κολόμπα και της τον έριξε στα σκέλια, γλείφοντάς της τα μάτια, το στόμα, τα ρουθούνια κι ολόκληρο το πρόσωπο. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στο διάστημα αυτό κάποιος άλλος του πρόσφερε τις υπηρεσίες του, γιατί ξαφνικά έχυσε, και ο Κυρβάλ δεν ήταν από τους ανθρώπους που χάνουν το σπέρμα τους με παρόμοια παιδιαρίσματα.

Ακολούθησε το δείπνο. Το παντρεμένο ζευγάρι ήταν παρόν τόσο στην αίθουσα του φαγητού όσο και στο

σαλόني του καφέ, και ο καφές εκείνη τη μέρα σεβριώστηκε από την αφρόκρεμα του προσωπικού, δηλαδή από την Αυγουστίνα, τη Ζελμίρα, τον Άδωνη και τον Ζέφυρο. Ο Κυρβάλ, που επιθυμούσε να ξανακαυλώσει, θέλησε οπωσδήποτε σκατά και η Αυγουστίνα τού χάρισε το πιο ωραίο κουράδι που θα μπορούσε κανείς να κάνει. Ο δούκας έβαλε τη Ζελμίρα να του τον πάρει τσιμπούκι, ο Ντυρσέ την Κολόμπα και ο επίσκοπος τον Άδωνη. Ο τελευταίος αυτός, μόλις τελείωσε με τον επίσκοπο, έχεσε μέσα στο στόμα του Ντυρσέ. Κανένας ωστόσο δεν έχυσε το χύσιμο γινόταν όλο και πιο σπάνιο μεταξύ τους, γιατί, μην έχοντας κάνει καμιά οικονομία από την αρχή και νιώθοντας πόσο μεγάλη ανάγκη σπέρματος θα είχαν προς το τέλος, συγκρατούσαν τον εαυτό τους. Πέρασαν λοιπόν στο σαλόني των αφηγήσεων, όπου η ωραία Ντυκλό, αφού ικανοποίησε την παράκληση των ελευθέρων εκθέτοντας ξεδιάντροπα τον πεισμό της στη θέα της ομήγυρης, ξανάπιασε το μίτο της ομιλίας της:

Θα σας εκθέσω ένα ακόμη γνώρισμα του χαρακτήρα μου, κύριοι, είπε η εξαιρετη εκείνη γυναίκα, ύστερα από το οποίο, καθώς θα τον γνωρίζετε ήδη αρκετά, θα έχετε τη δυνατότητα να κρίνετε τι σκοπεύω να σας αποκρύψω από ό,τι πρόκειται να σας αφηγηθώ, απαλλάσσοντάς με έτσι από τον κόπο να μιλήσω περισσότερο για τον εαυτό μου. Η μητέρα της Λουσίλ είχε πέσει πρόσφατα σε κατάσταση φοβερής φτώχειας, πράγμα που η χαριτωμένη εκείνη κοπέλα, που είχε να λάβει νέα της από την εποχή που το έσκασε απ' το σπίτι της, το έμαθε με τον πιο τυχαίο τρόπο που θα

μπορούσατε να φανταστείτε. Μια από τις προμηθεύτριές μας, πασχίζοντας να ξετρομπώσει μια νεαρή κοπελίτσα που μου τη ζητούσε ένας από τους πελάτες μου με τους ίδιους όρους που μου την είχε ζητήσει ο μαρκήσιος ντε Μεσάνζ, δηλαδή για να την αγοράσει και να μην ξανακούσει ποτέ να του μιλάνε γι' αυτή, μια από τις προμηθεύτριές μας, λέω, ήρθε μια μέρα και μου ανέφερε, καθώς ήμουνα στο κρεβάτι με τη Λουσίλ, πως είχε ανακαλύψει μια παιδούλα δεκαπέντε χρονών, αναμφισβήτητα παρθένα, πολύ όμορφη, απαράλλαχτη σε ομοιότητα με τη δεσποινίδα Λουσίλ, αλλά σε τέτοια κατάσταση εξαθλίωσης που έπρεπε να την κρατήσουμε οπωσδήποτε μερικές μέρες και να την παχύνουμε κάπως πριν την πουλήσουμε. Στη συνέχεια έκανε την περιγραφή της ηλικιωμένης γυναίκας που μαζί της ζούσε η μικρή και έδωσε μια εικόνα της φοβερής ανέχειας που την έδεχνε. Τα στοιχεία αυτά – ηλικία, εμφάνιση και ό,τι αφορούσε το παιδί – δημιούργησαν στη Λουσίλ το κρυφό προαίσθημα ότι πιθανόν τα πρόσωπα αυτά να ήταν η μητέρα της και η αδελφή της· ήξερε πως, όταν εγκατέλειψε το σπίτι, η τελευταία αυτή βρισκόταν σε πολύ μικρή ηλικία, οπότε, για να επαληθεύσει τις υποψίες της, μου ζήτησε την άδεια να πάει να τις βρει. Στο σημείο αυτό το κολασμένο μου πνεύμα συνέλαβε μια φριχτή ιδέα, που είχε σαν αποτέλεσμα να με φοντώσει ολόκληρη και με τόσο ακαριαίο τρόπο ώστε, βγάζοντας αμέσως έξω την προμηθεύτριά μας και μην μπορώντας να καλμάρω τις ξαναμμένες αισθήσεις μου, άρχισα να παρακαλώ τη Λουσίλ να με μαλακίσει. Ύστερα, σταματώντας ξαφνικά στη μέση αυτή τη διαδικασία:

— Για ποιο λόγο θέλεις να δεις αυτή τη γριά; της λέω. Ποιος είναι ο σκοπός σου;

— Μα δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; έκανε η Λουσίλ, που η καρδιά της δεν είχε ακόμα σκληρύνει σαν τη δική μου. Έχω υποχρέωση, νομίζω, να την ανακουφίσω αν μπορώ... και ιδιαίτερα αν πρόκειται για τη μητέρα μου.

— Ανόητη! της κάνω σπρώχνοντάς την από κοντά μου. Θέλεις λοιπόν να θυσιάσεις τον εαυτό σου σ' αυτές τις ανάξιες λαϊκές προλήψεις; Θέλεις να χάσεις την πιο ωραία ευκαιρία που σου δίνεται στη ζωή σου να ερεθίσεις τις αισθήσεις σου με μια φριχτή πράξη που η θύμησή της θα σε κάνει να χύνεις για δέκα χρόνια; Εμπρός, πήγαινε, αφού δεν τολμάς να τις αψηφήσεις!

Καθώς η Λουσίλ με κοίταζε έκπληκτη, κατάλαβα πως ήταν απαραίτητο να της εξηγήσω τη φιλοσοφία μου για την οποία δεν είχε ακούσει προφανώς τίποτε μέχρι τότε. Το έκανα λοιπόν, δίνοντάς της να καταλάβει πόσο τιποτένιοι είναι οι δεσμοί που μας αλυσοδένουν με τους υπαίτιους της ύπαρξής μας· της απέδειξα πως μια μητέρα που μας κουβάλησε στην κοιλιά της για εννιά μήνες, αντί ν' αξίζει από μέρους μας κάποια ευγνωμοσύνη, δεν άξιζε παρά το μίσος μας, αφού για μόνη την ευχαρίστησή της, και με κίνδυνο να μας εκθέσει σε όλες τις δυστυχίες που μπορούσαν να μας περιμένουν σ' αυτό τον κόσμο, μας είχε ωστόσο φέρει στο φως επιδιώκοντας απλώς να ικανοποιήσει την κτηνώδη λαγνεία της. Κοντά σ' αυτά πρόσθεσα και ό,τι άλλο θα μπορούσε να πει κανείς για να υποστηρίξει αυτή τη θεωρία που υπαγορεύεται από την ορθή λογική, και που η καρδιά την αποδέχεται όταν

δεν έχει διαποτιστεί από τις ανόητες προλήψεις που βάζουν μέσα μας κατά τη νηπιακή μας ηλικία.

— Τι σ' ενδιαφέρει εσένα, εξακολούθησα, αν αυτή η γυναίκα είναι ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη; Έχει καμιά επίδραση η κατάσταση της πάνω στη δική σου; Απαλλάξου απ' αυτά τα τιποτένια δεσμά, που τον παραλογισμό τους σου τον απέδειξα ήδη και, απομονώνοντας ολοκληρωτικά αυτό το πλάσμα, αποσπώντας το εντελώς από τον εαυτό σου, θα διαπιστώσεις ότι η δυστυχία του όχι μονάχα σου είναι αδιάφορη, αλλά και ότι θα μπορεί να σου προσφέρει μεγάλη ηδονή ο διπλασιασμός της. Γιατί στο κάτω-κάτω οφείλεις να το μισείς αυτό το πλάσμα — πράγμα που το ξεκαθαρίσαμε πλέον — και να θέλεις να το εκδικηθείς: κάνε κάτι που οι ανόητοι το χαρακτηρίζουν κακή πράξη, και ξέρεις πόση επίδραση ασκεί πάντα το έγκλημα πάνω στις αισθήσεις. Ιδού λοιπόν δυο πηγές ηδονής για σένα από το χτύπημα που θέλω να καταφέρεις σ' αυτή τη γυναίκα: από τη μια η ηδονή της εκδίκησης και από την άλλη η απόλαυση που βρίσκει πάντα κανείς κάνοντας το κακό.

Είτε γιατί είχα βάλει περισσότερη ευγλωττία στα λόγια μου προς τη Λουσίλ απ' όση βάζω εδώ για να σας περιγράψω το γεγονός, είτε γιατί το πνεύμα της, πολύ ακόλαστο ήδη και πολύ διεφθαρμένο, είχε σπεύσει να πληροφορήσει τις αισθήσεις της για την ηδονή που έκρυβαν οι θεωρίες μου, διαπίστωση πως της άρεσαν και είδα τα ωραία της μάγουλα να χρωματίζονται από εκείνη την ακόλαστη φλόγα που δεν παραλείπει ποτέ να κάνει την εμφάνισή της όταν σπάζει κανείς κάποιο φράγμα.

— Και λοιπόν, τι πρέπει να κάνουμε; με ρώτησε.

— Μα πρώτα θα διασκεδάσουμε, της είπα, και ταυτόχρονα θα βγάλουμε μερικά χρήματα. Και για μεν την ηδονή, αυτή είναι σίγουρη αν υιοθετήσεις τις αρχές μου· όσο για τα χρήματα, κι αυτά το ίδιο, αφού σκοπεύω να επωφεληθώ τόσο από τη γριά μητέρα σου όσο κι από την αδελφή σου· θα κανονίσω δυο διαφορετικά γλέντια που θα είναι πολύ επικερδή και για τις δυο μας.

Η Λουσίλ δέχεται της τραβώ μια μαλακία για να ερεθίσω περισσότερο τις αισθήσεις της προς το έγκλημα, κι ύστερα αρχίζουμε να καταστρώνουμε τα σχέδιά μας. Επιτρέψτε μου, κατ' αρχάς, να σας δώσω το περίγραμμα του πρώτου απ' αυτά, δεδομένου ότι αξίζει να περιληφθεί στην κατηγορία των παθών που έχω επιφορτιστεί να σκιαγραφήσω, αν και θα υποχρεωθώ να του αλλάξω κάπως θέση για να το προσαρμόσω στη σειρά των γεγονότων· και όταν θα σας έχω δώσει αρκετές πληροφορίες για το πρώτο σκέλος αυτού του σχεδίου, θα σας αποκαλύψω το δεύτερο.

Υπήρχε ένας άνθρωπος με μεγάλη υπόληψη στην κοινωνία, πολύ πλούσιος και με μια τόσο έντονη πνευματική ιδιορρυθμία που δύσκολα θα μπορούσε κανείς να την περιγράψει. Δεδομένου ότι τον γνώρισα απλώς με τον τίτλο του κόμη, θα μου επιτρέψετε, φαντάζομαι, ανεξάρτητα από το πόσο καλά πληροφορημένη μπορεί να είμαι για τ' όνομά του, να σας τον παρουσιάσω μονάχα με τον τίτλο του. Ο κόμης λοιπόν βρισκόταν εκείνη την εποχή στην πλήρη άνθηση των παθών του· τριάντα πέντε χρόνων το πολύ, δεν έτρεφε καμιά πίστη ούτε στο Θεό ούτε στο νόμο ούτε

στη θρησκεία και, αντίθετα, ήταν προικισμένος όπως εσείς, κύριοι, μ' ένα ακατανίκητο αίσθημα φρίκης γι' αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν αίσθημα καλοσύνης ή ευσπλαχνίας· έλεγε πως ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις του να την καταλάβει και δεν παραδεχόταν πως μπορούσε κανείς να διανοηθεί να προσβάλει τη φύση σε τέτοιο σημείο ώστε ν' ανατρέψει την τάξη που η ίδια είχε επιβάλει όταν δημιουργούσε διαφορετικές τάξεις ατόμων, τοποθετώντας, με τη βοήθεια της ευσπλαχνίας, τη μια τάξη στη θέση της άλλης και χρησιμοποιώντας γι' αυτό τον παράλογο και εξοργιστικό σκοπό ορισμένα ποσά χρημάτων που θα μπορούσαν να διατεθούν για τις απολαύσεις. Διαποτισμένος από αυτές τις αντιλήψεις, προχωρούσε ακόμη πιο πέρα: δεν αντλούσε απλώς ευχαρίστηση με το ν' αρνιέται κάθε βοήθεια, αλλά πολλαπλασίαζε αυτή την ευχαρίστηση με το να επιδεινώνει τη δυστυχία. Μια από τις μεγαλύτερες ηδονές του, λόγου χάρη, ήταν να περιφέρεται στις ζοφερές εκείνες συνοικίες όπου η εξαθλιωμένη φτωχολογιά, προσπαθώντας να επιβιώσει, μασά ένα ξεροκόμματο ποτισμένο με τα δάκρυνά της και κερδισμένο με το μόχθο της. Καύλωνε με τη σκέψη ότι πηγαίνει εκεί όχι μονάχα για ν' απολαύσει την πίκρα αυτών των δακρύων, αλλά ακόμα... αλλά ακόμα και για να επιδεινώσει την κατάσταση αυτών των δυστυχισμένων, αφαιρώντας τους, αν ήταν δυνατό, το άθλιο ξεροκόμματο που τους κρατούσε στη ζωή. Κι αυτή η κλίση του δεν ήταν μια απλή φαντασιοπληξία αλλά αληθινή μανία· δεν υπήρχαν, έλεγε, πιο έντονες απολαύσεις απ' αυτή, και τίποτε δεν μπορούσε να ερεθίσει και ν' ανάψει περισσότερο τις αι-

σθήσεις του όσο αυτές οι ακρότητες. Μια μέρα με διαβεβαίωσε πως η κατάσταση του δεν ήταν αποτέλεσμα διαφθοράς: είχε από την παιδική του κιόλας ηλικία την παράξενη αυτή μανία και η καρδιά του, που στο μεταξύ είχε σκληρύνει από το θρηνητικό απόηχο της δυστυχίας, δεν είχε ποτέ της δοκιμάσει πιο ήπια αισθήματα.

Δεδομένου ότι είναι ουσιώδες να γνωρίζετε τον άνθρωπο, πρέπει να μάθετε κατ' αρχάς ότι ο ίδιος αυτός είχε τρία διαφορετικά πάθη: εκείνο που θα σας εξιστορήσω εγώ, ένα που θα σας περιγράψει η Μαρταίν όταν αργότερα θα σας μιλήσει για το ίδιο πρόσωπο, και ένα, πιο αποτρόπαιο ακόμα, που η Ντεγκράνζ σας το επιφυλάσσει σίγουρα για το τέλος αυτών των αφηγήσεων, σαν ένα από τα πλέον συναρπαστικά που θα 'χει αναμφίβολα να σας διηγηθεί. Αλλά σας κάνουμε αρχή από το δικό μου.

Μόλις πληροφορήσα τον κόμη για το άντρο της δυστυχίας που είχα ανακαλύψει για χάρη του και για τους ενοίκους που το κατοικούσαν, πέταξε από τη χαρά του. Καθώς όμως σημαντικότερες υποθέσεις που αφορούσαν την περιουσία του και την πρόοδό της, πρόοδο που φυσικά δεν την παραμελούσε καθόλου, μια που σ' αυτήν έβλεπε ένα είδος εγγύησης για τις παρεκτροπές του, καθώς, λέω, οι υποθέσεις αυτές θα τον απασχολούσαν σχεδόν δεκαπέντε μέρες και δεν ήθελε να του ξεφύγει η μικρή μέσα απ' τα χέρια, προτίμησε να χάσει κάτι από την ηδονή που του υποσχόταν αυτή η πρώτη φάση και να εξασφαλίσει τη δεύτερη. Με διέταξε λοιπόν να απαγάγω αμέσως το παιδί με οποιονδήποτε τρόπο και να του το στείλω

στη διεύθυνση που μου υποδείκνυε. Και για να μη σας κρατώ περισσότερο σε αγωνία, κύριοι, αυτή η διεύθυνση ήταν της κυρίας Ντεγκράνζ, που του προμήθευε θύματα για τα τρίτης τάξης μυστικά του γλέντια. Αλλά ας επιστρέψουμε στη δική μας σκευωρία.

Για την ώρα είχαμε καταφέρει να εντοπίσουμε τη μητέρα της Λουσίλ και να προετοιμάσουμε τόσο τη σκηνή της αναγνώρισης με την κόρη της όσο και τα μέσα για την απαγωγή της παιδούλας. Κατά την επίσκεψή μας η Λουσίλ, δασκαλεμένη στην εντέλεια από μέρους μου, χαιρέτησε τη μητέρα της μ' ένα πλούσιο υβρεολόγιο, λέγοντάς της πως αυτή ήταν η αιτία που είχε πέσει στην ακολασία και μην παραλείποντας να προσθέσει χίλια δυο παρόμοια λόγια, που σπάραξαν την καρδιά της φτωχιάς εκείνης γυναίκας και θόλωσαν τη χαρά που της είχε δώσει η ανεύρεση της κόρης της. Στο σημείο αυτό νόμισα πως είχα την ευκαιρία να χρησιμοποιήσω το κόλπο μου και παρατήρησα στη μητέρα πως, αφού γλίτωσα από την ακολασία τη μεγαλύτερη κόρη της, προσφερόμουν να γλιτώσω και τη δεύτερη. Το κόλπο όμως δεν έπιασε· η δύστυχη γυναίκα έβαλε τα κλάματα, λέγοντας πως για τίποτε στον κόσμο δεν θα της αποσπούσαν το μόνο στήριγμα που αντιπροσώπευε γι' αυτήν η δεύτερη κόρη της, πως η ίδια ήτανε γριά, ανάπηρη, πως το παιδί αυτό τη φρόντιζε και πως το να στερηθεί τη βοήθειά του θα σήμαινε γι' αυτή να στερηθεί την ίδια τη ζωή. Εδώ, τ' ομολογώ με ντροπή μου, κύριοι, ένιωσα ένα μικρό σκίρτημα στο βάθος της καρδιάς μου, που μ' έκανε να καταλάβω ότι η ηδονή μου διαρκώς θα μεγάλωνε στο μέτρο που θα επεξεργαζόμουν με λεπτότητα το

φριχτό μου έγκλημα· λέγοντας λοιπόν στη γριά ότι σε λίγες μέρες η κόρη της θα της έκανε μια δεύτερη επίσκεψη μ' έναν κύριο υψηλής κοινωνικής περιωπής που θα μπορούσε να της φανεί πολύ χρήσιμος, εγκαταλείψαμε το σπίτι της· ύστερα απ' αυτό περιορίστηκα να χρησιμοποιήσω τα συνηθισμένα μου βρόχια για να βάλω στο χέρι τη νεαρή κοπελίτσα. Την είχα ήδη περιεργαστεί προσεχτικά και άξιζε τον κόπο: ήταν δεκαπέντε χρονών, με ωραία κορμοστασιά, πολύ ωραίο δέρμα και θαυμάσια χαρακτηριστικά. Τρεις μέρες αργότερα ήρθε να με βρει και, αφού την εξέτασα σε κάθε σημείο του σώματός της και δεν βρήκα σ' αυτό τίποτε που να μην είναι χαριτωμένο, δροσερό και καλοσχηματισμένο, παρά την κακή τροφή που ήταν καταδικασμένη να τρώει για πολύ καιρό, την έστειλα στην κυρία Ντεγκράνζ, εγκαινιάζοντας έτσι μαζί της την εμπορική μας συνεργασία. Στο μεταξύ ο άνθρωπος μας ξεμπερδέψε με τις υποθέσεις του· η Λουσιίλ τον συνόδεψε στο σπίτι της μητέρας της, κι εδώ ακριβώς αρχίζει η σκηνή που πρόκειται να σας περιγράψω. Βρήκαν τή γριά μάνα να κείται στο κρεβάτι, χωρίς φωτιά, παρόλο που ο χειμώνας βρισκόταν στο φόρτε του και το κρύο ήταν τσουχτερό, έχοντας δίπλα στο κρεβάτι της ένα ξύλινο κύπελλο με λίγο γάλα μέσα στο οποίο ο κόμης κατούρησε μόλις μπήκε στην κάμαρη. Για να προλάβει κάθε είδους ενόχληση και για να νιώθει απόλυτος κυρίαρχος της ελεεινής εκείνης τρώγλης, ο κόμης τοποθέτησε δυο ρωμαλέα τσιράκια του στη σκάλα με τη ρητή εντολή να μην αφήσουν κανέναν ν' ανέβει ή να κατέβει από το σπίτι.

— Λοιπόν, γριά σκρόφα, της λέει ο κόμης, βρισκό-

μαστε εδώ με την κόρη σου, όπως βλέπεις, που μα την πίστη μου είναι μια πολύ ωραία πουτανίτσα· βρισκόμαστε λέω εδώ, γριά μάγισσα, για ν' ανακουφίσουμε τη δυστυχία σου, αλλά θα πρέπει πρώτα να μας την περιγράψεις. Εμπρός λοιπόν, της κάνει καθίζοντας σ' ένα κάθισμα κι αρχίζοντας να πασπατεύει τα κωλομέρια της Λουσίλ. Εμπρός, πες μας ένα-ένα τα βάσανά σου!

— Αλίμονο! απάντησε η καημένη η γυναίκα. Βρισκόσαστε εδώ μ' αυτή την πρόστυχη για να με προσβάλετε μάλλον παρά για να μ' ανακουφίσετε.

— Πρόστυχη! λέει ο κόμης. Τολμάς να βρίζεις την κόρη σου;

Και με τα λόγια αυτά πετάγεται όρθιος και, σέρνοντας τη γριά από το άθλιο στρώμα της:

— Τσακίσου, της κάνει, κατέβα αμέσως από το κρεβάτι και ζήτησέ της συγγνώμη γονατιστή για την προσβολή που της έκανες! Κι εσείς, Λουσίλ, ανεβάστε τη φούστα σας και πέστε στη μητέρα σας να σας φιλήσει τον κώλο, πράγμα που είμαι βέβαιος πως θα το κάνει, αν θέλει να συμφιλιωθεί μαζί σας.

Η αναισχυνη Λουσίλ τρίβει τον πισινό της πάνω στο γέρικο πρόσωπο της φτωχής μητέρας της, περιλούζοντάς την ταυτόχρονα μ' ένα σωρό ανόητα βρομόλογα. Ύστερα ο κόμης επιτρέπει στη γριά να ξαπλώσει πάλι και ξαναρχίζει τη συζήτηση:

— Σας επαναλαμβάνω άλλη μια φορά, της λέει, πως, αν μου πείτε όλα σας τα παράπονα, θα κάνω ό,τι μπορώ για να σας ανακουφίσω.

Είναι γνωστό πως οι δυστυχισμένοι δίνουν εύκολα πίστη σ' ό,τι τους λένε και τους αρέσει να παραπο-

νιούνται· η γριά λοιπόν του είπε όλα της τα βάσανα και του παραπονέθηκε ιδιαίτερα για την εξαφάνιση της κόρης της, κατηγορώντας ζωηρά τη Λουσίλ πως ήξερε πού την είχαν πάει, αφού η κυρία με την οποία είχε έρθει να της κάνει επίσκεψη πριν από λίγο καιρό της είχε προτείνει να αναλάβει τη φροντίδα της, πράγμα που την έκανε να σκέφτεται, αρκετά δικαιολογημένα, πως ήταν αυτή η κυρία που την είχε απαγάγει. Στο μεταξύ ο κόμης, κοιτάζοντας επίμονα τον κώλο της Λουσίλ, που της είχε πει ήδη να βγάλει τη φούστα της, φιλώντας από καιρό σε καιρό τα ωραία εκείνα κωλομέρια και χτυπώντας μαλακία μονάχος του, άκουγε, έκανε ερωτήσεις, ζητούσε λεπτομέρειες, κανονίζοντας τη διέγερση των αισθήσεών του ανάλογα με τις απαντήσεις που λάβαινε. Όταν όμως η γριά είπε ότι η απουσία της μικρής της κόρης, που με την εργασία της της προμήθευε τα προς το ζην, θα είχε σαν αποτέλεσμα να την οδηγήσει σιγά-σιγά στον τάφο, αφού της έλειπαν τα πάντα και για τέσσερις μέρες είχε ζήσει μονάχα με κείνο το ελάχιστο γάλα που μόλις ο ίδιος το 'χε μαγαρίσει:

— Ε, και λοιπόν, σκρόφα; της λέει στρέφοντας την ψωλή του προς το μέρος της και συνεχίζοντας να σφίγγει άγρια τα κωλομέρια της Λουσίλ. Ε και λοιπόν, πόρνη; Δεν θα 'ναι και μεγάλο δυστύχημα αν τα τινάξεις.

Και καθώς άφηγε να κυλήσει το σπέρμα του, πρόσθεσε:

— Το μόνο που με κάνει να λυπάμαι σ' αυτή την περίπτωση είναι που δεν θα έχω ο ίδιος επισπεύσει αυτή τη στιγμή...

Θα νόμιζε κανείς πως το επεισόδιο θα τελείωνε εδώ, αλλά ο κόμης δεν ήταν από τους ανθρώπους που εκτονώνονται με την πρώτη εκσπερμάτωση. Η Λουσιλ, που ήξερε στην εντέλεια το ρόλο που έπρεπε να παίξει, βάλθηκε, μόλις εκείνος έχυσε, ν' απασχολήσει τη γριά, εμποδίζοντάς τη να δει τις μανούβρες του, κι έτσι ο κόμης, ψάχνοντας παντού στο δωμάτιο, ανακάλυψε ένα ασημένιο κύπελλο, μοναδικό υπόλειμμα από τη μικρή περιουσία που είχε κάποτε εκείνη η δύστυχη, και το έβαλε στην τσέπη του. Καθώς η καινούργια αυτή παλιανθρωπιά τον έκανε να ξανακαυλώσει, έσυρε τη γριά από το κρεβάτι, τη γύμνωσε και πρόσταξε τη Λουσιλ να τον μαλακίσει πάνω στο μαραμένο σώμα της σεβάσμιας εκείνης γυναίκας. Γι' άλλη μια φορά τίποτε δεν μπόρεσε να τον συγκρατήσει, και ο κακούργος τίναξε το σπέρμα του πάνω στη γέριχη εκείνη σάρκα πολλαπλασιάζοντας τις βρисиές του και λέγοντας στη δυστυχημένη αυτή ύπαρξη πως έπρεπε να το θεωρεί βέβαιο ότι δεν είχε ακόμα ξεμπερδέψει μαζί της, πως σύντομα θα λάβαινε νέα του, όσο και νέα της μικρής της κόρης, η οποία, όπως είχε την ευχαρίστηση να την πληροφορήσει, βρισκόταν στην εξουσία του. Κατόπιν προχώρησε στην τρίτη του εσπερμάτωση, με τρομερές ηδονικές εξάρσεις, που γίνονταν ακόμη πιο έντονες καθώς η ακόλαστη φαντασία του τον έκανε να οραματίζεται ήδη τη φριχτή μοίρα που περίμενε ολόκληρη τη δυστυχημένη αυτή οικογένεια, κι έφυγε. Αλλά για να μην είμαι υποχρεωμένη να ξαναγυρίσω σ' αυτή την υπόθεση, κύριοι, ακούστε μέχρι ποιο σημείο έφτασε η δολιότητά του. Ο κόμης, βλέποντας ότι μπορούσε να μου έχει εμπιστοσύνη, με ενημέρωσε για τη δεύτερη φάση

των σχεδίων του αναφορικά με τη γριά και τη μικρή της κόρη· μου είπε πως ήθελε να του την στείλω αμέσως και, παράλληλα, μια που σκόπευε να συγκεντρώσει ολόκληρη την οικογένεια, να του παραχωρήσω και τη Λουσίλ, που το όμορφο σώμα της τον είχε ζωντανά συγκινήσει και που – δεν μου το 'κρυβε – σκόπευε να τη θυσιάσει κι αυτήν όπως και τις άλλες δύο.

Αγαπούσα τη Λουσίλ, αλλά αγαπούσα ακόμα περισσότερο το χρήμα· μου πρόσφερε ένα φανταστικό ποσό για τις τρεις αυτές υπάρξεις, οπότε συγκατατέθηκα σε όλα. Τέσσερις μέρες αργότερα η Λουσίλ, η μικρή της αδελφή και η γριά μητέρα της βρίσκονταν μαζί· ανήκει στην κυρία Ντεγκράνζ να σας εξιστορήσει με ποιον τρόπο. Όσο για μένα, ξαναπιάνω το μίτο των αφηγήσεών μου, που το επεισόδιο αυτό έμελλε να διακόψει και που, κατά τη γνώμη μου, θα έπρεπε να σας το παραθέσω τελευταίο, μια που αποτελεί τη συναρπαστικότερη από τις ιστορίες μου.

– Μια στιγμή! είπε ο Ντυρσέ. Δεν μπορώ ν' ακούω τέτοια πράγματα και να μένω αδιάφορος· μου είναι δύσκολο να σας περιγράψω πόσο μ' έχουν επηρεάσει: κρατιέμαι να μη χύσω από τα μισά κιόλας της ιστορίας.

Κι ορμώντας στο ιδιαίτερο δωμάτιό του μαζί με τη Μισέτ, τον Ζελαμίρ, τον Ερωτιδέα, τη Φανή, την Τερέζα και την Αδελαΐδα, ακούστηκε σε λίγα λεπτά να ουρλιάζει, και η Αδελαΐδα ξαναγύρισε στην αίθουσα με κλάματα, λέγοντας πως όλη αυτή η υπόθεση την έκανε να νιώθει πολύ δυστυχισμένη, πως δεν ήτανε σωστό να ξεσηκώνουν τα μυαλά του άντρα της με πα-

ρόμοιες ιστορίες και πως το δίκαιο θα ήταν να μην πληρώνουν άλλοι τα σπασμένα αλλά η ίδια που τις αφηγούνταν. Στο διάστημα αυτό ο δούκας και ο επίσκοπος δεν είχαν αφήσει την ώρα να περάσει ανεκμετάλλευτη, αλλά καθώς ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρθηκαν ανήκει σ' εκείνους που τα περιστατικά μάς εμποδίζουν ν' αποκαλύψουμε, παρακαλούμε τον αναγνώστη να μας επιτρέψει να κατεβάσουμε την αυλαία και να προχωρήσουμε αμέσως στις τέσσερις ιστοριούλες που απομένουν στην Ντυκλό για να κλείσει την εικοστή πρώτη βραδιά μας.

Οχτώ μέρες μετά την αναχώρηση της Λουσίλ εξυπηρέτησα η ίδια έναν ακόλαστο τύπο προικισμένο με μια αρκετά διασκεδαστική μανία. Έχοντας ειδοποιηθεί μερικές μέρες νωρίτερα για τον ερχομό του, είχα μαζέψει ένα σωρό κουράδια μέσα στο καρεκλάκι με τ' αγγειό, τόσο δικά μου όσο και των κοριτσιών που δούλευαν στο σπίτι μου. Να τος λοιπόν που καταφτάνει ένα πρωινό, μεταμφιεσμένος σε αγρότη της Σαβοΐας, κι αρχίζει αμέσως να μου σκουπίζει την κάμαρη: κατόπιν βγάζει τ' αγγειό από την τρυπητή καρέκλα, ανεβαίνει στον απόπατο να το αδειάσει (πράγμα που, ας σημειωθεί παρενθετικά, του πήρε αρκετή ώρα) και επιστρέφοντας μου δείχνει με πόση φροντίδα το καθάρισε και μου ζητάει να τον πληρώσω για τον κόπο του. Αλλά, καθώς ήμουν ενημερωμένη σχετικά με το τυπικό της περίπτωσης του, αρπάζω το σκουπόξυλο και ρίχνομαι πάνω του:

— Να σε πληρώσω για τον κόπο σου, κακούργε; του λέω. Να, πάρε για τον κόπο σου!

Και του καταφέρνω μια ντουζίνα τουλάχιστον χτυπήματα. Εκείνος προσπαθεί δήθεν να ξεφύγει, αλλά εγώ τον ακολουθώ κατά πόδας, και καθώς στο μεταξύ η καύλα του έχει φτάσει στο ζενίθ, εκσπερματώνει πάνω στη σκάλα φωνάζοντας μ' όλη του τη δύναμη πως τον σακατεύουν, τον σκοτώνουν, και πως το σπίτι όπου τον έριξε η τύχη του είναι το σπίτι μιας μέγαιρας και όχι μιας τίμιας γυναίκας, όπως νόμιζε.

Ένας άλλος ήθελε να του τρυπώνω στην ουρήθρα του ένα μικρό, γεμάτο κόμπους ραβδάκι, που το κουβαλούσε γι' αυτόν το σκοπό μέσα σε μια θήκη· έπρεπε να κουνώ ζωηρά το ραβδάκι αφού πρώτα το έχωνα σε βάθος τριών περίπου πόντων, και με το άλλο χέρι να του παίζω την ψωλή του με το κεφάλι ξεσκέπαστο· τη στιγμή που έχυne τραβούσες έξω το ραβδάκι, ανασήκωνες από μπροστά τη φούστα σου κι εκείνος εκσπερμάτωνε πάνω στο εφηβαίο σου.

Έξι μήνες αργότερα περιποιήθηκα έναν ηγούμενο που ήθελε να κρατώ ένα κηροπήγιο και ν' αφήνω να πέφτουν πάνω στην ψωλή και στ' αρχίδια του λιωμένες σταγόνες κεριού· εκσπερμάτωνε μονάχα μ' αυτή τη διαδικασία και χωρίς να είσαι υποχρεωμένη να τον αγγίξεις καθόλου· δεδομένου όμως ότι δεν ήθελε να μαλακίζεται ποτέ, για να τον καταφέρεις να χύσει έπρεπε να καλύψεις τα γεννητικά του όργανα μ' ένα τόσο παχύ στρώμα κεριού που στο τέλος δεν αναγνώριζες πλέον σ' αυτά την ανθρώπινη εικόνα τους.

Ένας φίλος αυτού του τελευταίου ήθελε να του κάνεις κόσκινο τον κώλο με κάτι χρυσές καρφίτσες, κι όταν τα κωλομέρια του, έτσι στολισμένα, έπαιρναν τη μορφή της πελότας, καθόταν κάτω για να νιώσει κα-

λύτερα το τρύπημά τους· του παρουσίαζες τότε τα κωλομέρια σου ανοιχτά, μαλακιζόταν μονάχος του και εσπερμάτωνε πάνω στην κωλοτρυπίδα σου.

— Ντυρσέ, είπε ο δούκας, πολύ θα μου άρεσε να δω τον ωραίο, παχουλούτσικο κώλο σου στολισμένο μ' αυτές τις χρυσές καρφίτσες· είμαι βέβαιος πως το θέαμα θα είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον.

— Κύριε δούκα, απάντησε ο τραπεζίτης, γνωρίζετε πολύ καλά ότι, εδώ και σαράντα χρόνια, θεωρώ τιμή μου και δόξα μου να σας μιμούμαι· αν λοιπόν έχετε την καλοσύνη να δώσετε το παράδειγμα, είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω.

— Μα το Θεό! έκανε ο Κυρβάλ, που μέχρι τότε δεν είχε μιλήσει. Δεν φαντάζεστε πόσο με καύλωσε η ιστορία της Λουσίλ! Κρατούσα την ψυχραιμία μου, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως η φαντασία μου δεν δούλευε. Κοιτάξτε δω, έκανε δείχνοντας την ψωλή του που είχε κολλήσει πάνω στην κοιλιά του· δείτε αν σας λέω ψέματα. Έχω μια τρομερή ανυπομονησία να μάθω την κατάληξη της ιστορίας για τις τρεις αυτές σκρόφες· θέλω να πιστεύω ότι τις ένωσε ο ίδιος τάφος.

— Σιγά-σιγά, μη βιάζεσαι, είπε ο δούκας· ας μην προτρέχουμε από τα γεγονότα. Επειδή καυλώσατε, κύριε πρόεδρε, θέλετε να σας μιλήσουν αμέσως για τροχούς μαρτυρίου και κρεμάλες· μοιάζετε πολύ με τους ανθρώπους του επαγγέλματός σας που, όπως ισχυρίζονται μερικοί, νιώθουν την ψωλή τους να σηκώνεται κάθε φορά που καταδικάζουν κάποιον σε θάνατο.

— Ας αφήσουμε στην μπάντα το κράτος και τη δι-

καιοσύνη, είτε ο Κυρβάλ. Γεγονός είναι ότι γοητεύτηκα από τον τρόπο που ενήργησε η Ντυκλό, ότι τη βρισκω αξιαγάπητη κοπέλα και ότι η ιστορία του κόμη που μας αφηγήθηκε μου δημιούργησε μια τόσο τρομερή αναστάτωση ώστε νομίζω πως με πολλή ευχαρίστηση θα έβγαινα τώρα στο δημόσιο δρόμο για να ληστέψω μια άμαξα.

— Πρέπει να ελέγχουμε τον εαυτό μας, πρόεδρε, είτε ο επίσκοπος· διαφορετικά θα πάψουμε να είμαστε ασφαλείς εδώ πέρα. Φοβάμαι πως το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει η αφεντιά σας θα ήταν να μας στείλει όλους στην κρεμάλα.

— Εσάς όχι, έκανε ο Κυρβάλ, αλλά δεν σας κρύβω πως με πολύ ελαφριά καρδιά θα έστελνα στην κρεμάλα αυτές τις δεσποινίδες, και ιδιαίτερα την κυρία δούκισσα που, όπως βλέπετε, έχει ξαπλώσει σαν γελάδα πάνω στον καναπέ μου και φαντάζεται πως δεν μπορεί κανείς να την αγγίξει απλώς και μόνο επειδή κουβαλά λιγάκι γονιμοποιημένο σπέρμα στη μήτρα της.

— Ω, μα βέβαια, είτε η Κονστάνς, είναι απόλυτα σίγουρο πως δεν θα μπορούσα να περιμένω από σας να σεβαστείτε την κατάσταση μου· ξέρουν όλοι πολύ καλά πόσο περιφρονείτε τις έγκυες γυναίκες.

— Απεριόριστα! είπε ο Κυρβάλ. Αυτό είναι αλήθεια.

Και ξεσηκωμένος όπως ήταν προχώρησε προς το μέρος της, έχοντας νομίζω κατά νου να διαπράξει κάποια ιεροσυλία πάνω στην ωραία εκείνη κοιλιά, όταν η Ντυκλό μπήκε ξαφνικά στη μέση.

— Ελάτε, ελάτε μαζί μου, κύριε πρόεδρε, είτε· α-

φού αιτία του κακού είμαι εγώ, θέλω να το επανορθώσω.

Και παίρνοντας μαζί τους την Αυγουστίνα, την Ήβη, τον Ερωτιδέα και την Τερέζα, πέρασαν στο μπουντουάρ του βάρθους. Πριν περάσουν μερικά λεπτά, ο πρόεδρος ακούστηκε να γκαριίζει και, παρ' όλες τις φροντίδες της Ντυκλό, η μικρή Ήβη εμφανίστηκε στην αίθουσα βουτηγμένη στο κλάμα· για το κλάμα αυτό υπήρχε μάλιστα ένας ιδιαίτερος λόγος, αλλά προς το παρόν δεν τολμούμε ν' αποκαλύψουμε ποιος ήταν· οι συνθήκες δεν μας το επιτρέπουν. Λίγη υπομονή, φίλε αναγνώστη, κι όπου να 'ναι δεν θα σου αποκρύπτουμε πλέον τίποτε.

Με την επιστροφή του Κυρβάλ, που συνέχιζε να γρυλίζει θυμωμένα ανάμεσα απ' τα δόντια του, λέγοντας πως μ' όλους αυτούς τους νόμους που είχαν θεσπίσει αυτός κι οι φίλοι του το αποτέλεσμα ήταν να μην μπορεί κανείς να χύσει με την άνεσή του κ.λπ. πέρασαν στο τραπέζι. Μετά το δείπνο αποσύρθηκαν για να επιβάλουν τις τιμωρίες, αλλά οι ένοχοι εκείνο το βράδυ δεν ήταν πολυάριθμοι· οι μόνοι που είχαν υποπέσει σε παράπτωμα ήταν η Σοφία, η Κολόμπα, η Αδελαΐδα και ο Ζελαμίρ. Ο Ντυρσέ, που από την αρχή ακόμα της βραδιάς ήταν ιδιαίτερα θυμωμένος με την Αδελαΐδα, δεν της χαρίστηκε καθόλου· η Σοφία, που η αφεντιά τους την είχαν κάνει να κλάψει κατά την αφήγηση της ιστορίας του κόμη, τιμωρήθηκε τόσο για το παλιό της παράπτωμα όσο και για το τελευταίο τούτο· το μικρό αντρόγυνο της μέρας, τέλος, ο Ζελαμίρ και η Κολόμπα, δέχτηκαν, λένε, τέτοια μεταχείριση από το δούκα και τον Κυρβάλ που η αυ-

στηρότητά της έφτασε σχεδόν στα όρια της βαρβαρότητας.

Ο δούκας και ο Κυρβάλ, που βρίσκονταν σε εξαιρετικό κέφι, είπαν πως δεν είχαν όρεξη να πάνε για ύπνο, κι αφού διέταξαν να τους φέρουν διάφορα λικέρ, πέρασαν τη νύχτα τους πίνοντας, μαζί με τις τέσσερις αφηγήτριες και την Ιουλία, που, καθώς η ακολασία της μεγάλωνε μέρα με τη μέρα, την είχε καταστήσει μια πολύ αξιαγάπητη ύπαρξη, άξια, κατά τη γνώμη των αρχόντων μας, να τοποθετηθεί στη χορεία των αντικειμένων για τα οποία έτρεφαν κάποια εκτίμηση. Την άλλη μέρα το πρωί ο Ντυρσέ τούς βρήκε και τους εφτά να κείτονται σαν πεθαμένοι από την κραιπάλη· η Ιουλία βρισκόταν γυμνή ανάμεσα στον πατέρα της και το σύζυγό της και σε μια στάση που δεν μαρτυρούσε ούτε αρετή, ούτε καν κάποια ευπρέπεια μέσα στην ελευθεριότητά της. Ήταν ολοφάνερο (ας το πούμε επιτέλους, για να μην κρατάμε σε αγωνία τον αναγνώστη) πως την είχαν απολαύσει και οι δυο ταυτόχρονα. Η Ντυκλό, που στην περίπτωση αυτή είχε παίξει προφανώς δεύτερο ρόλο, κειτόταν κουβαριασμένη δίπλα τους, ενώ οι υπόλοιποι ήταν ο ένας πάνω στον άλλο, σε μια άλλη γωνιά, απέναντι από το μεγάλο τζάκι που είχαν φροντίσει να το κρατήσουν αναμμένο ολόκληρη τη νύχτα.

Εικοστή δεύτερη μέρα

Το αποτέλεσμα από το νυχτερινό αυτό ξεφάντωμα ήταν να μη γίνουν παρά ελάχιστα πράγματα ετούτη τη μέρα· οι μισές από τις συνηθισμένες διαδικασίες ξεχάστηκαν, οι ξενύχτηδες γευματίσαν μισοζαλισμένοι, και χρειάστηκε να φτάσει η ώρα του καφέ για ν' αρχίσουν να συνέρχονται κάπως. Ο καφές σερβιρίστηκε από τη Ροζέτα και τη Σοφία, τον Ζελαμίρ και τον Ζιτόν. Ο Κυρβάλ, θέλοντας να ξαναβρεί τον εαυτό του, είτε στον Ζιτόν να χέσει, ενώ ο δούκας καταβρόχθισε το κουράδι της Ροζέτας· ο επίσκοπος έβαλε τη Σοφία να του κάνει τσιμπούκι και ο Ντυρσέ τον Ζελαμίρ· κανένας όμως δεν έχυσε. Μετά πέρασαν στο σαλόνι· η ωραία Ντυκλό, πολύ άρρωστη από τα όργια της περασμένης νύχτας, κάθισε στη θέση της με τα βλέφαρά της να κλείνουν από τη νύστα, και οι ιστορίες της υπήρξαν τόσο σύντομες και με τόσο λίγα επεισόδια ώστε νιώθουμε την υποχρέωση να την αναπληρώσουμε εξηγώντας στον αναγνώστη αυτά που είτε στους φίλους μας.

Όπως συνήθως, διηγήθηκε πέντε ιστορίες: η πρώτη αφορούσε έναν άνθρωπο που είχε το πάθος να του ηδονίζουν τον κώλο μ' έναν τεχνητό πούτσο, κα-

μωμένο από τσίγκο και σε σχήμα σύριγγας, που τον γέμιζαν με ζεστό νερό και που, την ώρα της εκσπερμάτωσης, του τον άδειαζαν μέσα στον πρωκτό του· την εκσπερμάτωση την προκαλούσε μοναχός και χωρίς να τον αγγίζει κανένας.

Ο δεύτερος είχε την ίδια μανία, αλλά απαιτούσε έναν πολύ μεγαλύτερο αριθμό εργαλείων· άρχιζε μ' ένα πολύ μικρό και, αντικαθιστώντας το βαθμιαία, πόντο-πόντο, με άλλα μεγαλύτερα, έφτανε στο τελευταίο, που το μέγεθός του ήταν τεράστιο και που μόνο μ' αυτό κατάφερε να εσπερματώσει.

Το πάθος του τρίτου απαιτούσε πιο μυστηριώδη διαδικασία. Έμπαινε στο παιχνίδι χώνοντας ένα τεράστιο αντικείμενο στον κώλο του· στη συνέχεια του το τραβούσαν έξω, τον άφηναν να χέσει, να φάει αυτά που είχε κάνει και κατόπιν τον άρχιζαν με το μαστίγιο. Όταν τελείωνε αυτό, του έβαζαν πάλι το εργαλείο στον πισινό και το ξανατραβούσαν έξω. Αυτή τη φορά εκείνος που έχεζε ήταν η πόρνη, κι ενώ αυτός έτρωγε τα σκατά που του είχε σερβίρει, εκείνη τον μαστίγωνε. Του έχωναν για τρίτη φορά το εργαλείο, οπότε, χωρίς να τον αγγίζει κανείς κι ενώ απότρωγε το κουράδι της κοπέλας, κατάφερε επιτέλους να εκσπερματώσει.

Στην τέταρτη περίπτωση η Ντυκλό μίλησε για έναν τύπο που έβαζε να του δένουν όλες τις αρθρώσεις με σκοινιά. Για να κάνει μάλιστα πιο ηδονική την εκσπερμάτωση του, ήθελε να του σφίγγουν το λαιμό, και σ' αυτή την κατάσταση, μισοπνιγμένος, άφηνε το σπέρμα του να κυλήσει πάνω στην κωλοτρυπίδα της πόρνης.

Η πέμπτη περίπτωση αφορούσε έναν άλλο που ήθελε να του δένουν σφιχτά τη βάλανο της ψωλής του με μια κλωστή· στην άλλη άκρη της κάμαρης μια γυμνή κοπέλα περνούσε την κλωστή ανάμεσα στα μπούτια της και τον τραβούσε προς το μέρος της, δείχνοντάς του τα κωλομέρια της· ο τύπος εκσπερμάτωνε μ' αυτό τον τρόπο.

Η αφηγήτρια, πραγματικά εξουθενωμένη μετά την εκπλήρωση των καθηκόντων της, ζήτησε την άδεια ν' αποσυρθεί· της την παραχώρησαν. Κατόπιν φλυάρησαν για μερικά λεπτά αισχρολογώντας και στη συνέχεια πέρασαν στο τραπέζι, αλλά η αδιαθεσία των δύο βασικών πρωταγωνιστών μας εξακολούθησε να τους επηρεάζει όλους, με αποτέλεσμα να καθίσουν φρόνιμοι. Στο διάστημα των οργίων φάνηκαν επίσης όσο συνετοί και συγκρατημένοι μπορούσαν να φανούν ελευθέριοι του είδους τους, και όλο το προσωπικό πήγε τελικά για ύπνο αρκετά ήσυχο.

Εικοστή τρίτη μέρα

— Μα πώς είναι δυνατό να γκαριζεις και να ουρλιάζεις έτσι τη στιγμή που εκσπερματώνεις! είπε ο δούκας στον Κυρβάλ καλημερίζοντάς τον το πρωί της εικοστής τρίτης μέρας. Τι διάβολο σε πιάνει και φωνάζεις μ' αυτό τον τρόπο; Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω ξαναδεί τόσο βίαιες εκσπερματώσεις.

— Κύριε των δυνάμεων! έκανε ο Κυρβάλ. Τολμάς εσύ, που ακούγεται μια λεύγα μακριά όταν χύνεις, να απευθύνεις σε μένα παρόμοια μομφή; Αυτές οι φωνές, φίλε μου, ξεκινάνε από το εξαιρετικά ευαίσθητο νευρικό μου σύστημα· τα αντικείμενα που εξάπτουν τα πάθη μας προκαλούν τόσο ζωνηρή αναστάτωση στο ηλεκτρικά φορτισμένο υγρό που κυλάει μέσα στα νεύρα μας, το σοκ που δέχονται τα ζωικά στοιχεία που συνθέτουν αυτό το υγρό είναι τόσο έντονο, ώστε ολόκληρος ο οργανισμός μας χάνει την ισορροπία του, πράγμα που μας καθιστά ανίκανους να συγκρατήσουμε τις κραυγές μας καθώς δεχόμαστε τους τρομερούς κραδασμούς της ηδονής· το ίδιο συμβαίνει και όταν δεχόμαστε τις ισχυρές συγκινήσεις του πόνου.

— Ομολογώ πως έδωσες πολύ ωραία τον ορισμό.

Δεν μου λες όμως, ποιο ήταν το λεπτό αντικείμενο που προκάλεσε τη δόνηση των ζωικών σου στοιχείων;

— Έγλειφα με μανία την ψωλή, το στόμα και την κωλοτρουπίδα του Άδωνη, του συντρόφου του κρεβατιού μου, απελπισμένος που δεν μπορούσα να του κάνω τίποτε περισσότερο· την ίδια στιγμή ο Αντίνοος, με τη βοήθεια της Ιουλίας, της αγαπημένης σας κόρης, έβαζαν τα δυνατά τους, ο καθένας με τον τρόπο του, να προκαλέσουν την έκκριση εκείνου του υγρού που η ροή του είχε σαν αποτέλεσμα τις κραυγές που σας χτύπησαν στ' αυτιά.

— Και τα κατάφεραν τόσο όμορφα, συνέχισε ο δούκας, ώστε σήμερα να νιώθετε εξουθενωμένος.

— Κάθε άλλο, είπε ο Κυρβάλ· αν ευαρεστηθείτε να με ακολουθήσετε και να μου κάνετε τη τιμή να με παρατηρείτε με προσοχή, θα διαπιστώσετε ότι θα συμπεριφερθώ το λιγότερο τόσο καλά όσο κι εσείς.

Στο σημείο αυτό έκανε την εμφάνισή του ο Ντυρσέ για να τους πει ότι το πρόγευμα είχε ήδη σερβιριστεί. Πέρασαν στο διαμέρισμα των κοριτσιών, όπου είδαν τις οχτώ εκείνες χαριτωμένες οδαλίσκες να σερβίρουν σκέτο καφέ. Τότε ο δούκας ρώτησε τον Ντυρσέ, που ήταν διοικητικός υπεύθυνος του μήνα, για ποιο λόγο σερβίριζαν σκέτο καφέ.

— Μπορεί να γίνει με γάλα, αν το επιθυμείτε, είπε ο τραπεζίτης. Θέλετε γάλα;

— Μάλιστα, απάντησε ο δούκας.

— Αυγουστίνα, έκανε ο Ντυρσέ, σερβίρετε, παρακαλώ, γάλα στον κύριο δούκα.

Τότε η παιδούλα, που ήταν προετοιμασμένη, ακούμπησε το όμορφο κωλαράκι της πάνω στο φλιτζάνι

του δούκα και άφησε να κυλήσουν από τον πρωκτό της τρεις με τέσσερις κουταλιές ολοκάθαρο γάλα. Γέλασαν πολύ με το αστείο κι ο καθένας έσπευσε να ζητήσει γάλα. Όλοι οι κώλοι ήταν προετοιμασμένοι όπως της Αυγουστίνας: ήταν μια ευχάριστη έκπληξη που ο υπεύθυνος για τις ηδονές του μήνα θέλησε να προσφέρει στους φίλους του. Η Φανή πλησίασε και έχυσε γάλα στο φλιτζάνι του επίσκοπου, η Ζελμίρα στου Κυρβάλ και η Μισέτ στου τραπεζίτη. Μετά οι κύριοι ζήτησαν δεύτερο φλιτζάνι καφέ και έβαλαν τα τέσσερα άλλα κορίτσια να κάνουν μέσα στα καινούργια φλιτζάνια το ίδιο πράγμα που είχαν κάνει οι σύντροφοί τους μέσα στα προηγούμενα. Συνέχισαν έτσι, βρίσκοντας όλοι πολύ γουστόζικο το αστείο, αλλά ο επίσκοπος, που η φαντασία του είχε πάρει φόρα, θέλησε και κάτι άλλο εκτός από γάλα, και η ωραία Σοφία πήγε να τον ικανοποιήσει. Παρόλο που και τα οχτώ παιδιά ήθελαν πολύ να κάνουν τα κακά τους, τους είχαν συστήσει αυστηρά να συγκρατήσουν τον εαυτό τους και, στην πρώτη αυτή φάση, να μη βγει από μέσα τους τίποτε άλλο εκτός από γάλα.

Μετά πέρασαν στο διαμέρισμα των αγοριών. Ο Κυρβάλ έβαλε τον Ζελαμίρ να χέσει για χάρη του και ο δούκας τον Ζιτόν. Οι απόπατοι του παρεκκλησιού δεν πρόσφεραν παρά δυο κατώτερους γαμιάδες, την Κονστάνς και τη Ροζέτα: η τελευταία ήταν μια από τις κοπέλες που την προηγούμενη μέρα είχε χρησιμοποιηθεί ως πειραματόζωο για το θέμα της δυσκοιλιότητας: στη διάρκεια του καφέ μόλις και μετά βίας κατάφερε να συγκρατηθεί και τώρα, επιτέλους, μπόρεσε να ανακουφιστεί ελευθερώνοντας από μέσα της ένα

από τα πιο θεσπέσια κουράδια που θα μπορούσε κανείς να δει στη ζωή του. Οι φίλοι μας συγχάρηκαν την Ντυκλό για τη συνταγή της και από κει και πέρα την εφάρμοζαν καθημερινά με πολύ μεγάλη επιτυχία. Το έξυπνο αστείο του προγεύματος έδωσε ζωντάνια στη συζήτηση του γεύματος και έκανε τους συνδαιτυμόνες να σκεφτούν και άλλα πράγματα παρόμοιου είδους για τα οποία θα έχουμε μάλλον την ευκαιρία να μιλήσουμε παρακάτω.

Πέρασαν για καφέ, που σερβιρίστηκε από τέσσερα νεαρά πλάσματα της ίδιας ηλικίας: τη Ζελμίρα, την Αυγουστίνα, τον Ζέφυρο και τον Άδωνη – όλοι δεκαπεντάχρονοι. Ο δούκας τον έριξε στα σκέλια της Αυγουστίνας, βάζοντάς της κωλοδάχτυλο· ο Κυρβάλ έκανε το ίδιο στη Ζελμίρα, ο επίσκοπος στον Ζέφυρο και ο τραπεζίτης τον έδωσε στο στόμα του Άδωνη. Η Αυγουστίνα είπε πως περίμενε ανυπόμονα να της επιτρέψουν να χέσει και πως δεν μπορούσε να κρατηθεί πλέον: ήταν κι αυτή μια από τις κοπέλες που την προηγούμενη είχαν υποβληθεί στο πείραμα της δυσκοιλιότητας. Ο Κυρβάλ έσπευσε αμέσως να της προσφέρει το στόμα του και η χαριτωμένη παιδούλα απόθεσε εκεί ένα τεράστιο κουράδι, που ο πρόεδρος το κατάπιε αμάσητο σε τρεις μπουκιές, αφήνοντας ταυτόχρονα ένα ποτάμι σπέρμα να κυλήσει στις φούχτες της Φανσόν που τον μαλάκιζε.

— Ορίστε λοιπόν! έκανε γυρίζοντας προς το δούκα. Όπως βλέπετε, οι καταχρήσεις της νύχτας δεν φέρνουν καμιά ζημιά στις ηδονές της μέρας, και να που εσείς μείνατε πίσω, κύριε δουξ!

— Δεν θα μείνω για πολύ, είπε ο τελευταίος, στον

οποίο η Ζελμίρα, υπακούοντας σε μια όχι λιγότερο επιτακτική ανάγκη, πρόσφερε την ίδια υπηρεσία που είχε προσφέρει η Αυγουστίνα στον Κυρβάλ.

Και πριν προφτάσει να τελειώσει τα λόγια του, ο δούκας πέφτει κάτω, αρχίζει να κραυγάζει, καταπίνει το σκατό και εκσπερματώνει σφαδιάζοντας σαν μανιακός.

— Αρκετά ως εδώ, λέει ο επίσκοπος· ας κρατήσουν τουλάχιστον οι δυο από μας τις δυνάμεις τους για την ώρα των ακροάσεων.

Ο Ντυρσέ, που, αντίθετα με τον Κυρβάλ και το δούκα, δεν συνήθιζε να σπαταλά απερίσκεπτα το σπέρμα του, συγκατατέθηκε ευχαρίστως και, αφού οι φίλοι μας πήραν ένα σύντομο υπνάκο, εγκαταστάθηκαν στο σαλόνι των αφηγήσεων, όπου η πάντα ενδιαφέρουσα Ντυκλό ξανάδεσε με τα ακόλουθα λόγια το νήμα της γοητευτικής και ακόλαστης ιστορίας της:

Πώς γίνεται, κύριοι, άρχισε η θαυμάσια αυτή γυναίκα, να υπάρχουν άνθρωποι στον κόσμο που η ακολασία να τους έχει μουδιάσει τόσο την καρδιά, και που τόσο μέσα τους να έχουν αμβλυνθεί όλα τα αισθήματα τιμής και λεπτότητας, ώστε να τους βλέπει κανείς να χαίρονται και να διασκεδάζουν αποκλειστικά και μόνο με ό,τι τους υποτιμά και τους εξευτελίζει; Θα έλεγε κανείς πως η απόλαυση γι' αυτούς δεν βρίσκεται παρά μέσα στην καταισχύνη, πως δεν μπορεί να υπάρξει γι' αυτούς παρά σε ό,τι τους οδηγεί στην ατίμωση και στην εξαχρείωση. Σ' αυτά που πρόκειται να σας αφηγηθώ, κύριοι, στα διάφορα παραδείγματα που θα σας παραθέσω για ν' αποδείξω τον

ισχυρισμό μου, μη μου αντιπαραθέσετε, παρακαλώ, τις σωματικές αισθήσεις ως βασική αιτία της απόλαυσης· ξέρω πως συμμετέχουν κι αυτές σ' αυτή τη διαδικασία, αλλά πρέπει να είστε απολύτως βέβαιοι πως δεν λειτουργούν κατά κάποιον τρόπο παρά μόνο χάρη στην ισχυρή συμβολή που τους παρέχει ο ψυχισμός τους, και πως χωρίς αυτή τη συμβολή θα ήταν πέρα για πέρα αδύνατο να ερεθίσετε αυτούς τους ανθρώπους.

Ερχόταν συχνά στο σπίτι μου ένας άντρας του οποίου αγνοούσα το όνομα και την ιδιότητα, αλλά για τον οποίο γνώριζα ωστόσο με βεβαιότητα πως ανήκε σ' αυτή την κατηγορία. Το είδος της γυναίκας με την οποία τον ζευγάρωνα κάθε φορά τού ήταν εντελώς αδιάφορο: ωραία ή άσχημη, νέα ή γριά, γι' αυτόν ήταν το ίδιο· το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να παίζει καλά το ρόλο της και ιδού περί τίνος επρόκειτο. Ερχόταν συνήθως το πρωί και έμπαινε, δήθεν τυχαία, σε μια κάμαρη όπου, ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, με τη φούστα της ανεβασμένη μέχρι την κοιλιά και σε στάση γυναίκας που αυνανίζεται, βρισκόταν μια κοπέλα. Μόλις τον έβλεπε να μπαίνει, η γυναίκα, έκπληκτη τάχα, πεταγόταν από το κρεβάτι.

— Τι ήρθες να κάνεις εδώ, παλιάνθρωπε; του έλεγε. Ποιος σου έδωσε την άδεια να μ' ενοχλήσεις;

Εκείνος τότε ζητούσε συγγνώμη, αλλά η κοπέλα, μη δίνοντας προσοχή στα λόγια του κι αφού τον περιέλουξε μ' ένα καινούργιο κύμα από τις πιο βάνανυες και προσβλητικές βρисиές, άρχιζε να του δίνει δυνατές κλοτσιές στον κώλο, πράγμα που γινόταν ακόμη πιο εύκολο από το γεγονός ότι ο ασθενής, αντί να τις

αποφεύγει, δεν παρέλειπε ποτέ να της γυρίζει και να της προσφέρει τον πισινό του, προσποιούμενος ταυτόχρονα ότι θέλει να ξεφύγει. Η σκηνή επαναλαμβανόταν, ο τύπος εκλιπαρούσε για έλεος, αλλά η μόνη απάντηση που λάβαινε ήταν τα χτυπήματα και οι βρισιές· ύστερα, μόλις ένιωθε αρκετά ερεθισμένος, έβγαζε βιαστικά την ψωλή από την κιλότα του, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν την είχε καθόλου ξεκουμπώσει, και, παίζοντάς την ελαφρά τρεις-τέσσερις φορές με τη χούφτα του, εκσπερμάτωνε βάζοντάς το στα πόδια, με τη γυναίκα να τον ακολουθεί βρίζοντας και χτυπώντας.

Ένας δεύτερος, πιο τραχύς ή περισσότερο συνηθισμένος σ' αυτού του είδους την άσκηση, δεν μπορούσε να μπει στο παιχνίδι παρά μονάχα αν στο δωμάτιο τον περίμενε κάποιος αχθοφόρος ή γεροδεμένος αλήτης μετρώντας τα λεφτά του. Ο ελευθέριος τρύπωνε λαθραία στην κάμαρη και ο αχθοφόρος έβαζε τις φωνές παίρνοντάς τον δήθεν για κλέφτη. Από τη στιγμή αυτή, όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, άρχιζαν το βρισίδι και οι κλοτσιές, με τη διαφορά όμως ότι ο τύπος αυτός, έχοντας συνεχώς κατεβασμένη την κιλότα του, προτιμούσε να δέχεται τα χτυπήματα κατάσαρκα στα γυμνά του κωλομέρια και απαιτούσε από τον τιμωρό του να φοράει παπούτσια χοντρά με προκαδούρα και γεμάτα λάσπη. Τη στιγμή που ήταν έτοιμος να εκσπερματώσει δεν επιχειρούσε να ξεφύγει· ακίνητος στη μέση της κάμαρης, με την κιλότα του πάντα κατεβασμένη και τραβώντας μαλακία με όλη του τη δύναμη, αντιμετώπιζε άφοβα τα χτυπήματα του εχθρού του και, την τελευταία στιγμή, τον προ-

καλούσε να τον χτυπήσει δυνατώτερα, βρίζοντάς τον κι αυτός με τη σειρά του και φωνάζοντας πως πεθαίνει από ηδονή. Όσο πιο ρεμάλι ήταν ο άνθρωπος που του προμήθευα, όσο πιο κατακάθι της κοινωνίας, και όσο πιο χοντρά και βρόμικα τα παπούτσια που φορούσε, τόσο πιο έντονη γινόταν η ηδονή που του πρόσφερα. Για να ικανοποιώ τις λεπτεπίλεπτες αυτές απαιτήσεις του ήμουν υποχρεωμένη να καταβάλλω τις ίδιες φροντίδες που θα κατέβαλλα για έναν άλλο άντρα προκειμένου να καλλωπίσω και να κάνω όμορφη μια άσχημη γυναίκα.

Ένας τρίτος ήθελε να βρίσκεται μέσα σ' αυτό που ονομάζουν χαρέμι σ' ένα μπουρδέλο, ενώ την ίδια στιγμή δυο άλλοι άντρες, πληρωμένοι γι' αυτόν το σκοπό, προκαλούσαν επίτηδες έναν καβγά. Του ρίχνονταν και οι δυο, εκείνος ζητούσε να τον λυπηθούν, έπεφτε στα γόνατα, αλλά κανένας δεν έδινε σημασία στα λόγια του· ύστερα ο ένας απ' τους δυο παλικαράδες άρπαξε ένα μπαστούνι και άρχισε να τον ξυλοφορτώνει, κυνηγώντας τον μέχρι την πόρτα μιας κάμαρης όπου ο ελευθέριος τρύπωνε για να σωθεί· εκεί τον υποδεχόταν μια κοπέλα, τον παρηγορούσε, τον χαίδευε σαν παιδί που πάει κλαίγοντας να παραπονεθεί και στη συνέχεια σήκωνε τη φούστα της, του έδειχνε τον πισινό της και ο φιλαράκος μας εκσπερμάτωνε πάνω του.

Ένας τέταρτος απαιτούσε την ίδια προκαταρκτική διαδικασία, αλλά μόλις οι μπαστουινιές άρχιζαν να πέφτουν βροχή στην πλάτη του, άρπαξε την ψωλή του και την έπαιζε μπροστά σε όλους. Καθυστερούσαν για μια στιγμή την τελική φάση του βίτσιου του, χωρίς

ωστόσο να παύουν να τον χτυπούν και να τον βρίζουν, κι ύστερα, μόλις τον έβλεπαν να έχει καυλώσει για καλά και να κοντεύει να χύσει, άνοιγαν ένα παράθυρο, τον έπιαναν από τη μέση και τον άφηναν να πέσει, από ύψος έξι ποδών το πολύ, πάνω σ' ένα σωρό από κοπριά που είχαν ετοιμάσει επίτηδες γι' αυτόν το σκοπό. Εκείνη τη στιγμή εκσπερμάτωνε· οι προετοιμασίες ερέθιζαν τη φαντασία του, ενώ παράλληλα η ορμή της πτώσης τον αναστάτωνε οργανικά, με αποτέλεσμα να χύνει πάντα πάνω στο σωρό της κοπριάς. Ύστερα απ' αυτό έσπευδε να εξαφανιστεί, βγαίνοντας από μια πορτούλα που βρισκόταν κάτω και της οποίας είχε το κλειδί.

Ένας άντρας πληρωμένος γι' αυτόν το σκοπό και ντυμένος σαν μάγκας έμπαινε ξαφνικά σ' ένα δωμάτιο, όπου ο άνθρωπος που μας προσφέρει το πέμπτο παράδειγμα βρισκόταν ξαπλωμένος με μια κοπέλα, φιλώντας της τον πισινό και περιμένοντας τις εξελίξεις. Ο μάγκας, χτυπώντας πίσω του την πόρτα, γύριζε με αναίδεια στο φίλο μας και τον ρωτούσε με ποιο δικαίωμα του είχε πάρει την γκόμενά του κι ύστερα, ακουμπώντας το χέρι πάνω στο ξίφος του, τον καλούσε να υπερασπίσει τον εαυτό του. Καταταραγμένος ο ελευθέριος έπεφτε στα γόνατα, ζητούσε συγγνώμη, φίλαγε τη γη, φίλαγε τα πόδια του εχθρού του και του ορκιζόταν πως του έδινε πίσω την ερωμένη του και πως δεν είχε καμιά όρεξη να μονομαχήσει για μια γυναίκα. Ο μάγκας, που οι ικεσίες του αντιπάλου του τον έκαναν όλο και περισσότερο αυθάδη, γινόταν ακόμη πιο αδυσώπητος: αποκαλούσε τον εχθρό του δειλό, τιποτένιο, παλιομπινέ, και τον απειλούσε πως

θα του χαράξει το μούτρο με τη λάμα του ξίφους του. Κι όσο πιο κακός γινόταν ο ένας, τόσο ο άλλος ταπεινωνόταν μπροστά του. Τελικά, ύστερα από μερικά λεπτά συζήτησης, ο βασανιστής προσφερόταν να συμβιβάσει τα πράγματα με τον εχθρό του:

— Εντάξει, του έλεγε· βλέπω πως είσαι πέρα για πέρα χέστης· θα σου κάνω τη χάρη, αλλά θα πρέπει πρώτα να μου φιλήσεις τον κώλο.

— Ω, κύριε! Θα κάνω ό,τι θέλετε, έλεγε ο άλλος καταγοητευμένος. Θα σας τον φιλούσα ακόμη και σκατωμένο, αν επιθυμείτε, αρκεί να μη μου κάνετε κανένα κακό.

Ξαναβάζοντας το ξίφος στη θήκη του, ο μάγκας κατέβαζε την κιλότα του και του πρόσφερε τον πισινό του· ο ελευθέριος ριχνόταν πάνω του γεμάτος ενθουσιασμό, κι ενώ ο νέος άντρας αμόλαγε στη μύτη του πέντ' έξι πορδές, ο γερο-πόρνος, στο αποκορύφωμα της έκστασής του, άφηνε το σπέρμα του να κυλήσει γρουλίζοντας από ηδονή.

— Όλες αυτές οι ακρότητες είναι κατανοητές, έκανε τραυλίζοντας ο Ντυρσέ (γιατί ο μικροκαμωμένος ελευθέριος μαλακιζόταν ακούγοντας τούτες τις αισχροτήτες). Δεν υπάρχει τίποτε πιο λογικό από το ν' αγαπάει κανείς τον εξευτελισμό και να βρίσκει απόλαυση στην περιφρόνηση. Όποιος αγαπάει με πάθος τα πράγματα που τον ατιμάζουν νιώθει ηδονή να ατιμάζεται και δεν μπορεί παρά να καυλώνει όταν του λένε πως είναι άτιμος. Η πώρωση είναι μια απόλαυση πολύ γνωστή για ορισμένες ψυχές· τους αρέσει ν' ακούνε αυτό που τους αξίζει, και είναι δύ-

σκολο να ξέρουμε μέχρι πού μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος που δεν κοκκινίζει πλέον για τίποτα. Αυτή είναι η περίπτωση ορισμένων ασθενών που ηδονίζονται να τους κακοποιούν.

— Όλα αυτά εντάσσονται στο πλαίσιο του κυνισμού, είτε ο Κυρβάλ πασπατεύοντας τα κωλομέρια της Φανσόν. Ποιος δεν ξέρει ότι ακόμα και η τιμωρία προκαλεί ηδονικές εξάρσεις; Μήπως δεν έχουμε δει ανθρώπους να καυλώνουν τη στιγμή που τους ατιμάζουν δημόσια; Όλος ο κόσμος γνωρίζει την ιστορία του μαρκήσιου ντε ..., ο οποίος, μόλις έμαθε την κατάδική του να καεί δημόσια τ' ομοιώμά του, έβγαλε την ψωλή από την κιλότα του και φώναξε: «Γαμημέne Θεέ! Να με επιτέλους βουτηγμένος στην ντροπή και την ατιμία! Αφήστε με, ω αφήστε με, πρέπει να χύσω οπωσδήποτε!» Και το έκανε την ίδια στιγμή.

— Αυτά είναι αναμφισβήτητα γεγονότα, σχολίασε ο δούκας. Θα ήθελα όμως να μου εξηγήσετε την αιτία τους.

— Μα αυτή βρίσκεται στην καρδιά μας, απάντησε ο Κυρβάλ. Από τη στιγμή που ένας άνθρωπος υποβιβάζει κι εξευτελίζει τον εαυτό του με τέτοιες ακρότητες, αφήνει να μπει στην ψυχή του ένα βιτσιόζικο στοιχείο που δεν βγαίνει πλέον με τίποτα. Σε κάθε άλλη περίπτωση η ντροπή θα λειτουργούσε σαν αντίβαρο στα βίτσια στα οποία το πνεύμα του θα τον συμβούλευε να παραδοθεί, αλλά εδώ αυτό είναι πια αδύνατο: είναι το πρώτο αίσθημα που ο ίδιος έσβησε μέσα του, το πρώτο που απόδιωξε μακριά του· έτσι, από την κατάσταση του να μην κοκκινίζει πλέον κάποιος με τίποτα μέχρι την κατάσταση του να επιθυμεί ό,τι

κάνει τους άλλους να κοκκινίζουν, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα παρά ένα βήμα. Καθετί που πριν επιδρούσε δυσάρεστα πάνω του, βρίσκοντας μια ψυχή αλλιώςτικα προετοιμασμένη, τώρα μεταμορφώνεται σε ευχαρίστηση και, από τη στιγμή αυτή και πέρα, κάθε πράγμα που έχει σχέση με τη νέα κατάσταση που ο ίδιος υιοθέτησε δεν μπορεί παρά να του προσφέρει ηδονή.

— Ναι, αλλά πόσο δρόμο χρειάζεται να διανύσει κανείς στο θέμα του βίτσιου για να φτάσει ως εκεί! παρατήρησε ο επίσκοπος.

— Δεν αντιλέγω, παραδέχτηκε ο Κυρβάλ, αλλά αυτή η πορεία γίνεται σιγά-σιγά και ο δρόμος που ακολουθεί κανείς είναι στρωμένος με ρόδα· η μια υπερβολή οδηγεί στην άλλη· η φαντασία, ακόρεστη πάντα, μας οδηγεί σύντομα στο έσχατο όριο, και καθώς η διαδρομή της δεν γίνεται χωρίς να σκληρύνει την καρδιά, μόλις φτάσει στο σκοπό της, αυτή η καρδιά που κάποτε έφερνε μέσα της κάποιες αρετές δεν αναγνωρίζει πλέον παρά μονάχα μία. Συνηθισμένη ήδη σε συναρπαστικότερα πράγματα, αποτινάζει γρήγορα από πάνω της τις άνοστες και χλιαρές εντυπώσεις που τη μεθούσαν μέχρι τότε, και νιώθοντας πως η ντροπή και η ατίμωση θα είναι ο κλήρος των καινούργιων της παρορμήσεων, αρχίζει να συμφιλιώνεται μαζί τους για να μην τα φοβάται. Δεν προφταίνει να τα χαϊδέψει και νιώθει αμέσως να τ' αγαπά, γιατί υπάγονται στη φύση των καινούργιων της κατακτήσεων· κι από κει και πέρα δεν αλλάζει πια.

— Να λοιπόν τι κάνει τόσο δύσκολη οποιαδήποτε επανόρθωση, είπε ο επίσκοπος.

— Πέστε καλύτερα αδύνατη, φίλε μου. Γιατί πώς αλήθεια οι τιμωρίες που επιβάλλετε σ' αυτόν που θέλετε να διορθώσετε θα κατάφεραν να τον κάνουν ν' αλλάξει, αφού, αν εξαιρέσουμε μια-δυο στερήσεις, η κατάσταση εξευτελισμού στην οποία τον υποβάλλετε τιμωρώντας τον του αρέσει, τον διασκεδάζει, τον ευφραίνει και τον κάνει μέσα του να χαιρέται, επειδή κατάφερε να φτάσει τόσο μακριά ώστε ν' αξίζει να τον μεταχειρίζονται μ' αυτό τον τρόπο;

— Ω, τι αίνιγμα που είναι αλήθεια ο άνθρωπος! έκανε ο δούκας.

— Όντως, φίλε μου, απάντησε ο Κυρβάλ. Κι αυτός πιθανόν είναι ο λόγος που έκανε ένα σοφό άνθρωπο να πει πως ήταν προτιμότερο να τον γαμήσουν παρά να προσπαθήσουν να τον καταλάβουν.

Η αναγγελία του δείπνου ήρθε να διακόψει τους συζητητές μας και τους ανάγκασε να περάσουν στην τραπεζαρία χωρίς να έχουν κάνει τίποτε στο μεταξύ. Κατά τα επιδόρπια όμως ο Κυρβάλ, που ήταν καυλωμένος σαν σάτυρος, δήλωσε απερίφραστα πως ήθελε να πάρει μια παρθενιά, έστω κι αν υποχρεωνόταν να πληρώσει είκοσι πρόστιμα, κι αρπάζοντας αμέσως τη Ζελμίρα που προοριζόταν γι' αυτόν επιχείρησε να την παρασύρει στο μπουντουάρ, όταν οι τρεις φίλοι του, φράζοντάς του το δρόμο, άρχισαν να τον εκλιπαρούν να σεβαστεί τους νόμους που ο ίδιος είχε ορίσει, τονίζοντάς του ότι, εφόσον αυτοί, που είχαν τουλάχιστον την ίδια μ' αυτόν επιθυμία να παραβούν αυτούς τους νόμους, υποτάσσονταν μολαταύτα, όφειλε κι εκείνος να τους μιμηθεί, έστω από αίσθημα συντροφικής αλληλεγγύης. Πάνω στην ώρα έκανε την

εμφάνισή της η Ιουλία, που είχε ειδοποιηθεί εσπευσμένα, και κάνοντας νόημα στη Σαμπβίλ και στον Σκιζοκώλη να τους ακολουθήσουν, πέρασαν στο σαλόνι όπου οι τρεις άλλοι φίλοι, όταν πήγαν σε λίγο να τους συναντήσουν για ν' αρχίσουν τα όργια, τους βρήκαν να παίρνονται ασύστολα, σε διάφορες ασελγείς πόζες και ακόλαστες σκηνές, που έκαναν επιτέλους τον Κυρβάλ να εκσπερματώσει.

Ο Ντυρσέ στη διάρκεια των οργίων έβαλε τις γριές να του δώσουν κάπου διακόσιες με τριακόσιες κλοτσιές στον πιαινό· ο επίσκοπος, ο δούκας και ο Κυρβάλ χρησιμοποίησαν τους γαμιάδες για τον ίδιο σκοπό· έτσι, πριν πάνε για ύπνο, δεν έμεινε κανένας χωρίς να χύσει λίγο-πολύ κάποιο σπέρμα, σύμφωνα με τις δυνατότητες που του είχε χαρίσει η φύση. Επειδή μάλιστα κανένας δεν μπορούσε ν' αποκλείσει μια υποτροπή της διακορευτικής διάθεσης του Κυρβάλ, έβαλαν τις γριές να κοιμηθούν στους κοιτώνες των αγοριών και των κοριτσιών – φροντίδα που αποδείχτηκε περιττή ωστόσο, γιατί η Ιουλία, έχοντάς τον στα χέρια της όλη τη νύχτα, τον παρέδωσε την επομένη στην κοινότητα σαν στυμμένο λεμόνι.

Εικοστή τέταρτη μέρα

Η θρησκοληψία αποτελεί πραγματική ασθένεια της ψυχής, και όσα φάρμακα κι αν χρησιμοποιήσει κανείς είναι αδύνατο να τη γιατρέψει. Δεδομένου μάλιστα ότι τρυπώνει πιο εύκολα στην ψυχή των δυστυχισμένων, δίνοντάς τους παρηγοριά και καλλιεργώντας τους ψευδαισθήσεις που ανακουφίζουν τον πόνο τους, είναι πολύ πιο δύσκολο να την βγάλεις απ' αυτές τις ψυχές παρά από άλλες. Αυτή ήταν η περίπτωση της Αδελαΐδας: όσο οι σκηνές που ξετυλίγονταν μπρος στα μάτια της γίνονταν όλο και πιο ακόλαστες και διεφθαρμένες, τόσο εκείνη παραδινόταν στα χέρια του παρηγορητή Θεού της, ελπίζοντας πως κάποια μέρα θα ερχόταν να την απελευθερώσει από τα δεινά που – το 'βλεπε πλέον καθαρά – της επιφύλασσε η άτυχη μοίρα της. Κανένας δεν ένιωθε καλύτερα απ' αυτήν τη σοβαρότητα της κατάστασής της: το μυαλό της προμάντευε άριστα όλα εκείνα που θ' ακολουθούσαν μοιραία την απαίσια αυτή αρχή, που τις συνέπειές της είχε ήδη υποστεί και η ίδια, αν και κάπως ελαφρά: αντιλαμβανόταν θαυμάσια ότι, στο μέτρο που οι αφηγήσεις θα έπαιρναν όλο και πιο τραχύ χαρακτήρα, η συμπεριφορά των κυρίων απέ-

ναντι στην ίδια και στους συντρόφους της θα γινόταν όλο και σκληρότερη. Όλα αυτά, παρά τις συστάσεις που της είχαν γίνει, την έκαναν να επιζητεί με πάθος τη συντροφιά της αγαπημένης της Σοφίας. Δεν τολμούσε βέβαια να πηγαίνει κοντά της τη νύχτα, την είχαν πιάσει επανειλημμένα και της είχαν απαγορεύσει αυστηρά παρόμοιες αποδράσεις, αλλά μόλις έβρισκε κάποια μικρή ευκαιρία, έτρεχε κλεφτά να τη συναντήσει. Το ίδιο έγινε και το πρωινό ετούτο, που καταγράφουμε για χάρη του αναγνώστη: έχοντας ξυπνήσει πολύ νωρίς, σηκώθηκε από το πλάι του επισκόπου, με τον οποίο είχε κοιμηθεί, και πήγε στον κοιτώνα των κοριτσιών να κουβεντιάσει με την αγαπημένη της Σοφία. Δυστυχώς γι' αυτήν, ο Ντυρσέ, που εξαιτίας των καθηκόντων του ως επιμελητή του μήνα σηκωνόταν κι αυτός νωρίτερα από τους άλλους, την ανακάλυψε εκεί και της δήλωσε απερίφραστα πως του ήταν αδύνατο πλέον να κάνει τα στραβά μάτια και πως θα ανέφερε το περιστατικό στην επιτροπή, που θ' αποφάσιζε κατά την κρίση της. Η Αδελαΐδα έβαλε τα κλάματα· ήταν το μόνο όπλο που είχε στη διάθεσή της και ήταν φυσικό να καταφύγει σ' αυτό. Η μόνη χάρη που τόλμησε να ζητήσει από το σύζυγό της ήταν να κάνει μια προσπάθεια να μην τιμωρηθεί η Σοφία, που δεν μπορούσε να είναι ένοχη, αφού η ίδια είχε πάει να τη βρει στο δωμάτιό της και όχι η Σοφία στο δικό της. Ο Ντυρσέ είπε πως θ' ανέφερε το γεγονός όπως το είδε και πως δεν θα άλλαζε το παραμικρό: τίποτε δεν μπορεί να συγκινήσει την καρδιά ενός βασανιστή που το μεγαλύτερο ενδιαφέρον του βρίσκεται στο να βασανίζει. Κι αυτή ήταν

ακριβώς η περίπτωση εδώ. Υπήρχε αλήθεια τίποτε ωραιότερο από το να τιμωρήσει τη Σοφία; Και τι λόγο είχε ο Ντυρσέ να της χαριστεί;

Όταν οι αφεντάδες συγκεντρώθηκαν, ο τραπεζίτης έκανε την αναφορά του. Ήταν παράπτωμα «καθ' υποτροπήν». Ο πρόεδρος θυμήθηκε ξαφνικά πως, όταν ήταν ακόμα στο Μέγαρο της Δικαιοσύνης, οι επιτήδαιοι συνάδελφοί του ισχυριζόνταν ότι, αφού μια υποτροπή αποδείκνυε πως η φύση δρούσε πιο αποφασιστικά μέσα σ' έναν άνθρωπο απ' όσο η μόρφωση και οι ηθικές αρχές, κι αφού κατά συνέπεια υποτροπιάζοντας κάποιος επιβεβαίωνε κατά κάποιον τρόπο πως δεν ήταν κύριος του εαυτού του, άξιζε να τιμωρηθεί διπλά· θέλοντας λοιπόν να κρίνει με την ίδια συνέπεια και με το ίδιο πνεύμα που έκριναν οι παλιοί του συμμαθητές, αποφάνθηκε ότι, όπως είχαν τα πράγματα, έπρεπε να τιμωρηθούν και οι δυο – η Αδελαΐδα και η φίλη της – με όλη την επιβαλλόμενη αυστηρότητα. Καθώς όμως οι κανονισμοί προέβλεπαν ποινή θανάτου για μια τέτοια περίπτωση, και καθώς οι ελευθέριοι ήθελαν να διασκεδάσουν λίγο καιρό ακόμα με τις νεαρές αυτές κυρίες πριν τις ξαποστείλουν στον άλλο κόσμο, περιορίστηκαν να τις καλέσουν μπροστά τους, να τις βάλουν να γονατίσουν και να τους διαβάσουν το άρθρο του κανονισμού, επισύροντας την προσοχή τους στο σοβαρό κίνδυνο που διέτρεξαν διαπράττοντας ένα τέτοιο παράπτωμα. Ύστερα απ' αυτό τους επέβαλαν μια τιμωρία τρεις φορές μεγαλύτερη από εκείνη που τους είχαν επιβάλει το περασμένο Σάββατο, τις έβαλαν να ορκιστούν πως δεν θα ξανάπεφταν στο ίδιο σφάλμα, τις διαβεβαίω-

σαν πως, αν επιχειρούσαν πάλι τα ίδια, θα εξαντλούσαν όλη τους την αυστηρότητα απέναντί τους και, τέλος, έγραψαν τα ονόματά τους στο μοιραίο βιβλίο.

Η επιθεώρηση του Ντυρσέ είχε σαν αποτέλεσμα να προσθέσει τρία ακόμη ονόματα στον κατάλογο: δύο κοριτσιών και ενός αγοριού. Και οι τρεις περιπτώσεις αφορούσαν το νέο πείραμα για τις μικροδυσπεψίες· το πείραμα προχωρούσε θαυμάσια, αλλά τα καημένα τα παιδιά, μην μπορώντας πλέον να συγκρατήσουν τα κακά τους, κινδύνευαν κάθε στιγμή να τιμωρηθούν. Αυτό είχε συμβεί στη Φανή και στην Ήβη, από τη μεριά των κοριτσιών, και στον Υάκινθο, από τη μεριά των αγοριών: τα κουράδια που βρέθηκαν μέσα στ' αγγειό τους ήταν τεράστια και ο Ντυρσέ διασκέδασε με την ψυχή του. Ποτέ μέχρι τότε δεν είχαν ζητηθεί τόσες άδειες για χέσιμο το πρωί, και όλος ο κόσμος έβριζε την Ντυκλό, που είχε υποδείξει την καταραμένη εκείνη συνταγή. Παρά το πλήθος των αιτήσεων ωστόσο, οι μόνοι που πήραν την άδεια να χέσουν ήταν η Κονστάνς, ο Ηρακλής, δυο κατώτεροι γαμιάδες, η Αυγουστίνα, ο Ζέφυρος και η Ντεγκράνζ. Οι ελευθέριοι διασκέδασαν για λίγο σχολιάζοντας το γεγονός και πέρασαν στην τραπεζαρία.

— Βλέπεις, είτε ο Ντυρσέ στον Κυρβάλ, τι σφάλμα έκανες που επέτρεψες στην κόρη σου να πάρει θρησκευτική αγωγή; Άντε τώρα να την κάνεις ν' απαρνηθεί όλες αυτές τις ηλιθιότητες. Κι όμως, σε είχα προειδοποιήσει εδώ και χρόνια.

— Μα την πίστη μου, απάντησε ο Κυρβάλ, νόμιζα πως αφήνοντάς τη να τις γνωρίσει θα είχε έναν παραπάνω λόγο για να τις σιχαθεί, πως με το πέρασμα

της ηλικίας θα πειθόταν για την ανοησία αυτών των θεωριών.

— Αυτά που λες είναι σωστά για ένα μυαλό που ξέρει να κρίνει, είτε ο επίσκοπος· δεν πρέπει να περιμένεις τέτοια πράγματα από ένα παιδί.

— Φοβάμαι πως θ' αναγκαστούμε να καταφύγουμε σε δραστικά μέτρα, είτε ο δούκας γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η Αδελαΐδα τον άκουγε.

— Αυτό είναι βέβαιο, έκανε ο Ντυρσέ. Μπορώ μάλιστα να τη βεβαιώσω πως, αν έχει μονάχα εμένα σαν συνήγορό της, δεν πρέπει να ελπίζει πολλά πράγματα.

— Ω, το πιστεύω αυτό, κύριε, είτε η Αδελαΐδα κλαίγοντας. Τα αισθήματά σας απέναντί μου είναι αρκετά γνωστά.

— Τα αισθήματά μου; διαμαρτυρήθηκε ο Ντυρσέ. Μα, αγαπητή μου συμβία, οφείλω να σας γνωστοποιήσω πως δεν είχα ποτέ μου αισθήματα για καμιά γυναίκα, κι ακόμα λιγότερο φυσικά για σας που είστε δική μου. Μισώ τη θρησκεία όσο κι εκείνους που της αφιερώνονται, και πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι από την αδιαφορία που αισθάνομαι απέναντί σας θα περάσω σύντομα στην πιο έντονη αποστροφή αν συνεχίσετε να τρέφετε σεβασμό σε αισχρές και αποτρόπαιες χίμαιρες που υπήρξαν πάντοτε αντικείμενο της περιφρόνησής μου. Πρέπει να έχει χάσει κανείς πέρα για πέρα το μυαλό του για να παραδέχεται κάποιον θεό, και πρέπει να έχει καταντήσει εντελώς ηλίθιος για να τον λατρεύει. Σας δηλώνω, με δυο λόγια, ενώπιον του πατέρα σας και των άλλων κυρίων, πως δεν θα διστάσω να φτάσω σε κάθε είδους ακρότητα

απέναντί σας αν σας συλλάβω άλλη φορά να αμαρτάνετε μ' αυτό τον τρόπο. Θα 'πρεπε να γίνετε καλόγρια αν θέλατε να λατρεύετε τον κωλογαμημένο θεό σας· τότε θα μπορούσατε να τον προσκυνάτε μ' όλη την ησυχία σας.

— Α! έκανε η Αδελαιίδα αναστενάζοντας. Μακάρι, Θεούλη μου, να γινόμευν καλόγρια, μακάρι!

Στο σημείο αυτό ο Ντυρσέ, που στο μεταξύ είχε καθίσει απέναντί της, ενοχλημένος ζωηρά από την απάντηση, της πέταξε ένα ασημένιο πιάτο καταπρόσωπο, που σίγουρα θα τη σκότωνε αν την έβρισκε στο κεφάλι, γιατί η ορμή του ήταν τόσο έντονη ώστε το έκανε να διπλώσει στα δυο χτυπώντας πάνω στον τοίχο.

— Είστε ένα αυθάδικο πλάσμα, είπε ο Κυρβάλ στην κόρη του, η οποία, για ν' αποφύγει το πιάτο, είχε βρεθεί ασυναίσθητα ανάμεσα στον πατέρα της και τον Αντίνοο. Για την πράξη σας αυτή θ' άξιζε να σας δώσω εκατό κλοτσιές στην κοιλιά.

Και απωθώντας τη μακριά του με μια γροθιά:

— Πηγαίνετε να ζητήσετε συγγνώμη γονατιστή από το σύζυγό σας, της είπε, αλλιώς θα σας υποβάλουμε αμέσως στην πιο σκληρή τιμωρία που υπάρχει.

Η Αδελαιίδα έπεσε κλαίγοντας στα πόδια του Ντυρσέ, αλλά ο τελευταίος, που είχε καυλώσει ζωηρά πετώντας το πιάτο και που έλεγε πως ούτε για χίλια λουδοβίκεια δεν θα 'θελε ν' αποτύχει στο σημάδι του, δήλωσε πως έπρεπε να της επιβληθεί αμέσως μια γενναία και παραδειγματική τιμωρία, που δεν θα αναιρούσε φυσικά εκείνη του Σαββάτου· πρότεινε λοιπόν ν' απαλλαγούν, για τούτη τη φορά, από την πα-

ρουσία των παιδιών την ώρα του καφέ και να αφιερώσουν αυτή την ώρα στο να διασκεδάσουν με την Αδελαΐδα. Όλοι συμφώνησαν· η Αδελαΐδα και δυο από τις γριές, η Λουιζόν και η Φανσόν, οι πιο κακές από τις τέσσερις και οι πιο φοβερές απ' όλες τις γυναίκες, πέρασαν στο σαλόνι του καφέ· αλλά εδώ είμαστε αναγκασμένοι από τα πράγματα να σύρουμε την αυλαία πάνω σε ό,τι συνέβη εκεί μέσα. Το σίγουρο είναι ότι οι τέσσερις ήρωές μας εκσπερμάτωσαν και ότι ύστερα απ' αυτό επέτρεψαν στην Αδελαΐδα να πάει να κοιμηθεί. Αφήνουμε τον αναγνώστη να κάνει τις υποθέσεις του και τους συνδυασμούς του και τον παρακαλούμε να μας επιτρέψει να τον μεταφέρουμε κατευθείαν στο σαλόνι των αφηγήσεων, όπου η Ντυκλό, όταν οι ελευθέριοι πήραν θέση δίπλα στις συζύγους τους εκείνης της βραδιάς (εκτός από το δούκα, που έπρεπε να έχει την Αδελαΐδα και την αντικατέστησε με την Αυγουστίνα), ξανάπιασε πάλι το μίτο της ιστορίας της:

Μια μέρα, άρχισε η ωραία αυτή γυναίκα, συζητώντας με μια φίλη μου μαστροπό υποστήριζα με βεβαιότητα πως είχα δει ό,τι πιο ακραίο μπορεί να υπάρξει στο πεδίο των παθητικών μαστιγώσεων, αφού η ίδια είχα μαστιγώσει ή είχα δει να μαστιγώνουν ανθρώπους με αγκάθια και με βοϊδόποντσες.

— Α, διάβολε! μου λέει εκείνη. Για να πειστείς πως υπάρχουν ακόμα χειρότερα πράγματα σ' αυτό τον τομέα, θα σου στείλω αύριο έναν από τους πελάτες μου.

Κι αφού μου όρισε σαν ώρα της επίσκεψης το πρωί της άλλης μέρας και με κατατόπισε πάνω στο τυπικό

της τελετής που προσδοκούσε από μένα ο γερο-προϊστάμενος εκείνος του Ταχυδρομείου που, όπως θυμάμαι, ονομαζόταν κύριος ντε Γκρανκούρ, με άφησε να ετοιμάσω τα αναγκαία και να περιμένω τον άνθρωπό μας· συμφωνήσαμε μάλιστα ότι την υπόθεση αυτή θα την αναλάμβανα εγώ η ίδια. Να τος λοιπόν που καταφτάνει, και αφού κλειστήκαμε σ' ένα δωμάτιο:

— Κύριε, του λέω, λυπάμαι πάρα πολύ για τα νέα που έχω να σας ανακοινώσω, αλλά πρέπει να σας πω πως είσαστε αιχμάλωτός μου και δεν μπορείτε πλέον να βγείτε από δω μέσα. Νιώθω απέραντα δυστυχής που το Κοινοβούλιο καταδέχτηκε ν' αναθέσει σε μένα τη σύλληψή σας, αλλά αυτή ήταν η θέλησή του και έχω τη σχετική διαταγή στην τσέπη μου. Η γυναίκα που σας έστειλε σε μένα σας έστησε παγίδα, διότι γνώριζε πολύ καλά περί τίνος πρόκειται και θα μπορούσε σίγουρα να σας είχε προφυλάξει απ' αυτό που σας περιμένει. Ξέρετε την υπόθεση· δεν είναι δυνατό να παραδίνεται κανείς ατιμώρητα στα φοβερά και τρομερά εγκλήματα που έχετε διαπράξει, και σας θεωρώ εξαιρετικά τυχερό που την έχετε γλιτώσει τόσο φτηνά μέχρι τώρα.

Ο άνθρωπός μας άκουσε την προσφώνησή μου με την πιο μεγάλη προσοχή και, μόλις τελείωσα, ρίχτηκε κλαίγοντας στα πόδια μου και μ' εκλιπαρούσε να τον συγχωρήσω.

— Ξέρω καλά, είπε με συντριβή, πως έχω υποπέσει σε μεγάλα παραπτώματα. Έχω προσβάλει ασυγχώρητα το Θεό και τη Δικαιοσύνη· αλλά αφού είσαστε εσείς, καλή μου κυρία, που έχετε επιφορτιστεί να με τιμωρήσετε, σας θερμοπαρακαλώ να με λυπηθείτε.

— Κύριε, του λέω, θα κάνω το καθήκον μου. Πώς μπορείτε να είστε βέβαιος ότι δεν με παρακολουθούν κι εμένα και ότι είναι στο χέρι μου να ανταποκριθώ στις ικεσίες σας και να σας λυπηθώ; Γδυθείτε, παρακαλώ, και περιοριστείτε να υπακούετε – αυτό είναι το μόνο που μπορώ να σας πω.

Ο Γκρανκούρ υπακούει και, εν ριπή οφθαλμού, μένει ολοτοσίτσιδος σαν γυμνοσάλιαγκας. Αλλά, Θεέ μεγαλοδύναμε, τι σώμα ήταν εκείνο που παρουσιάστηκε στα μάτια μου! Δεν θα μπορούσα να το παρομοιάσω παρά μονάχα με ταφτά πλισέ. Δεν υπήρχε ούτε ένα μέρος σ' αυτό το σώμα που να μη φέρνει πάνω του τα σημάδια του βούρδουλα. Κι όμως, μέσα στο τζάκι πύρωνε ήδη ένα σιδερένιο κνούτο με μυτερές άκρες, που μου το είχαν στείλει το πρωί με ειδικές οδηγίες. Το φονικό αυτό όργανο είχε κοκκινίσει την ίδια σχεδόν στιγμή που ο Γκρανκούρ ξεγυμνώθηκε. Το άρπαξα λοιπόν κι αρχίζοντας να τον μαστιγώνω, ελαφρά στην αρχή, μετά δυνατότερα, και μετά με όλη μου τη δύναμη (κι αυτό αδιακρίτως από τον αυχένα μέχρι τις πατούσες), μέσα σ' ένα λεπτό είχα κάνει τον άνθρωπό μας κατακόκκινο στο αίμα.

— Είσαστε ένας παλιάνθρωπος, του φώναζα χτυπώντας τον, ένας ελεεινός που έχει διαπράξει κάθε είδους εγκλήματα. Δεν υπάρχει για σας τίποτε ιερό· μόλις πρόσφατα ακόμη άκουσα να λένε πως δηλητηριάσατε την ίδια τη μητέρα σας.

— Αυτό είναι αλήθεια, μαντάμ, αυτό είναι αλήθεια, τραύλισε εκείνος καθώς μαλακιζόταν. Είμαι ένα τέρας, είμαι ένας εγκληματίας· δεν υπάρχει ατιμία που να μην την έχω κάνει και που να μην είμαι έτοιμος να

κάνω κάθε στιγμή. Αλίμονο! Μάταια με δέρνετε, δεν πρόκειται να διορθωθώ ποτέ, το έγκλημα είναι μεγάλη ηδονή για μένα. Και να με σκοτώσετε, πάλι θα το ξανακάνω. Το έγκλημα είναι το στοιχείο μου, η ζωή μου: μέσα σ' αυτό έζησα και μέσα σ' αυτό θέλω να πεθάνω.

Όπως καταλαβαίνετε, ενθαρρύνοντάς με μ' αυτά τα λόγια, μ' έκανε να τον βρίζω και να τον χτυπώ περισσότερο. Σε μια στιγμή ωστόσο ένα «γαμώ!» ξέφυγε απ' τα χείλη του: ήταν το σύνθημα. Ρίχνομαι πάνω του με καινούργια ορμή, προσπαθώντας να τον χτυπώ στα πιο ευαίσθητα σημεία του κορμιού του. Εκείνος κάνει τούμπες, πηδάει, μου ξεφεύγει και εκσπερματώνοντας πάει και πέφτει μέσα σ' έναν κάδο με χλιαρό νερό, που του είχαμε ετοιμάσει επίτηδες για να πλύνει τα στίγματα της αιματηρής αυτής τελετής. Α, μα την πίστη μου, πολύ ευχαρίστως παραχωρούσα στη συνάδελφό μου την τιμή να έχει δει περισσότερα από μένα σ' αυτό το σημείο, και νομίζω πως ήμαστε οι μόνες στο Παρίσι τότε που θα μπορούσαμε να καυχηθούμε για τα όσα είχαμε δει, διότι ο καλός μας ο Γκρανκούρ δεν άλλαξε ποτέ τις συνήθειές του: είχαν περάσει πάνω από είκοσι χρόνια που πήγαινε καθημερινά σ' αυτή τη γυναίκα για να τον περιποιηθεί με τον ίδιο τρόπο.

Λίγο αργότερα η ίδια αυτή φίλη με σύστησε σ' έναν άλλο ελευθέριο που τα καπρίτσια του θα σας φανούν, πιστεύω, το ίδιο παράξενα. Η σκηνή έλαβε χώρα στο μικρό του σπίτι, στη Ρουλ. Μ' έμπασαν σ' ένα δωμάτιο αρκετά σκοτεινό όπου, σε μια γωνιά, είδα έναν άντρα κρεβατωμένο και στη μέση του δωματίου ένα φέρετρο.

— Βλέπετε μπροστά σας, μου λέει ο ελευθέριός μας, έναν άνθρωπο στο κρεβάτι του θανάτου, που δεν θέλησε να κλείσει τα μάτια του χωρίς ν' αποδώσει για τελευταία φορά τιμή στο αντικείμενο της λατρείας του. Λατρεύω τους κώλους και θέλω να πεθάνω φιλώντας έναν απ' αυτούς. Μόλις θα δείτε να κλείνω τα μάτια, θα με τοποθετήσετε μόνη σας σ' αυτό το φέρετρο — αφού πρώτα με σαβανώσετε — και κατόπιν θα το καρφώσετε. Η τελευταία μου θέληση είναι να πεθάνω μέσα στην αγκαλιά της ηδονής και κατά τις τελευταίες μου στιγμές να δεχτώ τις υπηρεσίες του ίδιου του αντικειμένου της λαγνείας μου. Εμπρός λοιπόν, πρόσθεσε με σπασμένη κι αδύναμη φωνή, βιαστείτε, γιατί μόλις προφταίνω.

Τον πλησιάζω, του γυρίζω τα νώτα και του δείχνω τα κωλομέρια μου.

— Α, τι ωραίος κώλος! τον ακούω να λέει. Πόση ανακούφιση νιώθω που θα πάρω μαζί μου στον τάφο την ανάμνηση ενός τόσο όμορφου πισινού!

Και τον μάλαξε, τον ανοιγόκλεινε και τον φιλούσε σαν να ήταν ο πιο υγιής άνθρωπος του κόσμου.

— Αχ! λέει ύστερα από λίγο, εγκαταλείποντας το έργο του και γυρίζοντας από την άλλη πλευρά. Το ήξερα πως δεν θ' απολάμβανα για πολύ αυτή την ευχαρίστηση! Πεθαίνω, θυμηθείτε τι σας είπα να κάνατε...

Και με τα λόγια αυτά αφήνει ένα μακρύ αναστεναγμό, γίνεται άκαμπτος σαν ξύλο και παίζει τόσο τέλεια το ρόλο του ώστε ο διάβολος να με πάρει αν δεν πίστεψα πως είναι πεθαμένος. Δεν τα 'χασα ωστόσο: περίεργη να δω το τέλος μιας τόσο διασκεδα-

στικής περίπτωσης, τον σαβάνωσα. Είχε πάψει εντελώς να κινείται, και είτε γνώριζε κάποιο μυστικό που τον έκανε να φαίνεται έτσι, είτε η φαντασία μου είχε επηρεαστεί από τα πράγματα, τον ένιωθα κρύο κι αλύγιστο σαν ένα κομμάτι σίδηρο. Μονάχα η πούτσα του έδινε κάποια σημεία ζωής, γιατί εξακολουθούσε να είναι καυλωμένος και, όπως κόλλαγε πάνω στην κοιλιά του, άφηνε να γλιστρούν από μέσα της σταγόνες υγρό. Μόλις τον τύλιξα στο σάβανο, τον πήρα στα χέρια μου, πράγμα που δεν ήταν καθόλου εύκολο, γιατί ο τρόπος που κρατούσε το σώμα του αλύγιστο τον έκανε βαρύ σαν βόδι. Κατάφερα μολαταύτα να τον πάω μέχρι το φέρετρο και να τον ξαπλώσω· ύστερα βάλθηκα να διαβάζω τη νεκρώσιμη ακολουθία και τελικά τον κάρφωσα. Αυτή ήταν η κρίσιμη στιγμή για κείνον: μόλις άκουσε τα χτυπήματα του σφυριού, άρχισε να φωνάζει σαν τρελός:

— Χύνω, γαμώ το Θεό μου, χύνω! Φύγε, πουτάνα, φύγε γρήγορα, γιατί αν σε πιάσω στα χέρια μου θα πεθάνεις!

Κατατρομαγμένη ορμώ προς τη σκάλα, όπου πέφτω επάνω σ' ένα διακριτικό θαλαμηπόλο ο οποίος, γνωρίζοντας τα βίτσια του κυρίου του, μου δίνει δυο χρυσά λουδοβίκεια και μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο του πάσχοντος για να τον βγάλει από το φέρετρο όπου τον είχα κλείσει.

— Να ένα αστείο γούστο, είτε ο Ντυρσέ. Λοιπόν, Κυρβάλ, τι λες εσύ; Τον καταλαβαίνεις τούτον εδώ;

— Θαυμάσια! απάντησε ο Κυρβάλ. Πρόκειται για ένα άτομο που θέλει να εξοικειωθεί με την ιδέα του

θανάτου και που δεν βρήκε καλύτερο μέσο γι' αυτό από το να τον συνδέσει με ένα ελευθεριακό νόημα. Είναι απόλυτα βέβαιο ότι ο άνθρωπος αυτός θα πεθάνει πασπατεύοντας κώλους.

— Αυτό που είναι βέβαιο, είτε η Σαμπβίλ, είναι πως έχουμε να κάνουμε μ' ένα φανατικό άθεο. Τον γνώρισα προσωπικά και θα έχω την ευκαιρία να σας περιγράψω με τι τρόπο χρησιμοποιεί τα ιερότερα μυστήρια της θρησκείας.

— Έτσι πρέπει να είναι, είτε ο δούκας· πρόκειται για έναν άνθρωπο που ειρωνεύεται τα πάντα και που θέλει να συνηθίσει να σκέφτεται και να ενεργεί το ίδιο μέχρι τις τελευταίες του στιγμές.

— Από τη μεριά μου, πρόσθεσε ο επίσκοπος, βρίσκω κάτι το πολύ ερεθιστικό σ' αυτό το πάθος και δεν σας κρύβω πως είμαι καυλωμένος εξαιτίας του. Συνεχίστε, Ντυκλό, συνεχίστε γιατί φοβάμαι πως θα κάνω καμιά βλακεία, και θα προτιμούσα να το αποφύγω σήμερα.

Εντάξει λοιπόν, είπε η ωραία αυτή γυναίκα· ας πάρουμε μια λιγότερο περίπλοκη ιστορία. Πρόκειται για έναν άνθρωπο που μ' επισκεπτόταν πάνω από πέντε χρόνια για να 'χει τη μοναδική χαρά να με βάζει να του ράβω την κωλότρυπά του. Έπεφτε μπρούμυτα πάνω σ' ένα κρεβάτι, εγώ θρονιαζόμουν ανάμεσα στα σκέλια του, κι εκεί, εφοδιασμένη με μια βελόνα και μισό πήχη κερωμένο σπάγκο, του έραβα ολόγυρα τον πρωκτό· φανταστείτε μάλιστα ότι το δέρμα του ανθρώπου αυτού σ' εκείνο το σημείο ήτανε τόσο σκληρό και τόσο συνηθισμένο στο τρύπημα της βελόνας ώστε

κατά τη διάρκεια της εγγείρησής μου δεν έβγαζε ούτε σταγόνα αίμα! Μαλακιζόταν μονάχος του όλη αυτή την ώρα και εκσπερμάτωνε σαν σάτυρος με την τελευταία βελονιά. Μόλις η έκστασή του πέρασε, ξήλωνα γρήγορα το εργόχειρό μου και η υπόθεση τελείωνε.

Ένας άλλος μ' έβαζε να τον τρίβω με οινόπνευμα σ' όλα τα μέρη του σώματός του που η φύση είχε στολίσει με τρίχες, κι ύστερα άναβα το χυμένο εκείνο οινόπνευμα, που καταβρόχθιζε στο πι και φι όλες τις τρίχες. Εκσπερμάτωνε βλέποντας τον εαυτό του να καίγεται, ενώ εγώ του έδειχνα την κοιλιά μου, το μουνί μου και όλα τα μπροστινά μου μέρη, γιατί ο άνθρωπος αυτός είχε το άσχημο γούστο να μην κοιτάζει ποτέ την πίσω μεριά.

— Πέστε μου όμως, κύριοι, ποιος από σας γνωρίζει τον Μιρκούρ, πρόεδρο σήμερα του ανωτάτου Δικαστηρίου και εκείνη την εποχή εκκλησιαστικό σύμβουλο;

— Εγώ, απάντησε ο Κυρβάλ.

— Ε λοιπόν, κύριε, είπε η Ντυκλό, ξέρετε ποιο ήταν και ποιο είναι ακόμα, νομίζω, το πάθος του;

— Όχι· αλλά καθώς θεωρείται ή θέλει να θεωρείται ευσεβής και καλός άνθρωπος, θα ήθελα να το μάθω.

— Μάθετε λοιπόν, κύριε, συνέχισε η Ντυκλό, πως του αρέσει να τον παίρνουν για γάιδαρο...

— Α, διάβOLE! έκανε ο δούκας γυρίζοντας προς τον Κυρβάλ. Για φανταστείτε, φίλε μου, γούστο για άνθρωπο του κράτους! Θα στοιχημάτιζα ότι εκείνη

τη στιγμή αυτός ο αλιθώριος νομίζει πως δικάζει... Και λοιπόν, τι γίνεται ύστερα; ρώτησε ο δούκας.

— Ύστερα, άρχοντά μου, πρέπει να τον πιάσεις από το καπίστρι και να τον σεργιανάς για πολλή ώρα μέσα στο δωμάτιο· κι ενώ αυτός γκαριίζει του καλού καιρού, μια κοπέλα τον μαστιγώνει σ' όλο του το σώμα με μια βίτσα, θέλοντας δήθεν να τον κάνει να βαδίζει γρηγορότερα. Αυτός επιταχύνει το βήμα, χωρίς να πάψει να μαλακίζεται, και καθώς εκσπερματώνει σε λίγο αφήνει δυνατές κραυγές, δίνει μια απότομη κλοτσιά και πετάει την κοπέλα απ' τους ώμους του.

— Ω, μα αυτή η ιστορία είναι μάλλον διασκεδαστική παρά ακόλαστη, είπε ο δούκας. Και δεν μου λες σε παρακαλώ, Ντυκλό, σου είπε αυτός ο άνθρωπος αν έχει κανένα συνάδελφο με παρόμοιο βίτσιο;

— Μάλιστα, απάντησε η αξιαγάπητη Ντυκλό, μπαίνοντας αμέσως στο πνεύμα του χαριτολογήματος και κατεβαίνοντας από την έδρα της, μια που η αφήγησή της είχε τελειώσει. Μάλιστα εξοχότατε· μου είπε ότι είχε πολλούς απ' αυτούς, αλλά ότι δεν ήθελαν όλοι να τους καβαλικεύουν.

Καθώς η συγκέντρωση είχε τελειώσει, οι φίλοι μας φαίνονταν να έχουν κέφι για κανένα παιχνιδάκι πριν από το δείπνο· ο δούκας έσφιγγε ήδη στην αγκαλιά του την Αυγουστίνα.

— Δεν με παραξενεύει καθόλου, έκανε ξαφνικά με ονειροπόλο ύφος, παίζοντας με το δάχτυλο την κλειτορίδα της μικρής και βάζοντάς της την ψωλή του στο χέρι· δεν με παραξενεύει καθόλου που μερικές φορές ο Κυρβάλ μπαίνει στον πειρασμό να σπάσει τη συμφωνία μας και να τινάξει στον αέρα κάποια παρ-

θηνιά, γιατί κι εγώ, αυτή τη στιγμή λόγου χάρη, νιώθω πως με πολλή ευχαρίστηση θα 'στελνα στο διάβολο την παρθενιά της Αυγουστίνας μας.

— Ποια απ' τις δυο; ρώτησε ο Κυρβάλ.

— Μα την πίστη μου, και τις δυο, είτε ο δούκας. Πρέπει όμως να είμαστε φρόνιμοι. Εμπρός, μικρή, συνέχισε, για δείξε μου τα κωλαράκια σου! Ίσως αυτό ν' αλλάξει τη φύση των σκέψεών μου... Κύριε των δυνάμεων! Δες τι τορνευτό κωλάκι έχει αυτή η πουτανίτσα! Κυρβάλ, τι με συμβουλεύεις να του κάνω;

— Βάλ' του λίγο ξιδάκι, είτε ο Κυρβάλ.

— Για το Θεό, όχι! φώναξε ο δούκας. Υπομονή όμως... Θα δεις, όλα θα 'ρθούν με τον καιρό τους.

— Πολυαγαπημένε μου αδελφέ, είτε ο ιεράρχης με σπασμένη φωνή, υπάρχει κάτι στα λόγια σας που μυρίζει σπέρμα.

— Αλήθεια; Είναι γιατί έχω μεγάλη όρεξη να σπαταλήσω λίγο.

— Και ποιος σας εμποδίζει να το κάνετε; ρώτησε ο επίσκοπος.

— Ω, ένα σωρό πράματα, απάντησε ο δούκας. Κατ' αρχάς, μια μικρή ατιμία που πρέπει να την πραγματοποιήσω αμέσως.

Και περνώντας στο μουντουάρ του βάθους μαζί με την Αυγουστίνα, τον Ζελαμίρ, τον Ερωτιδέα, την Ντεγκράνζ και τον Ηρακλή, ακούστηκε σε λίγο να κραυγάζει και να βρίζει, πράγμα που αποδείκνυε πως είχε καταφέρει επιτέλους να ηρεμήσει το ξαναμμένο του κεφάλι και τ' αρχίδια του. Ελάχιστες πληροφορίες υπάρχουν για το τι έκανε στην Αυγουστίνα, αλλά, παρά την αγάπη που της είχε, την είδαν να

ξαναγυρίζει κλαίγοντας και μ' ένα από τα δάχτυλά της στραβωμένο! Λυπούμαστε ιδιαίτερα που δεν είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε στον αναγνώστη όλα αυτά τα μυστήρια, αλλά είναι απόλυτα βέβαιο ότι αυτοί οι κύριοι, ενεργώντας πονηρά και πριν να έχουν το δικαίωμα, επιδίδονταν σε πράγματα που δεν περιλαμβάνονταν ακόμα στις αφηγήσεις, παραβιάζοντας έτσι τους κανονισμούς που είχαν θεσπίσει οι ίδιοι· όταν όμως μια κοινωνία ολόκληρη διαπράττει τα ίδια σφάλματα, εύκολα τα συγχωρεί στον εαυτό της. Ο δούκας ξαναγύρισε, για να δει μ' ευχαρίστησή του ότι ο Ντυρσέ και ο επίσκοπος δεν είχαν χάσει την ώρα τους και ότι ο Κυρβάλ, στα χέρια του Σκιζοκώλη, απολάμβανε καθετί που μπορεί ν' απολαύσει κάποιος όταν έχει συγκεντρώσει γύρω του όλα τα αντικείμενα ηδονής που μπόρεσε να μαζέψει.

Το δείπνο σερβιρίστηκε. Ακολούθησαν τα όργια, όπως συνήθως, και όλοι πήγαν για ύπνο. Παρά το γεγονός ότι η Αδελαΐδα κούτσαινε και πονούσε, ο δούκας, που ήταν η σειρά του να κοιμηθεί μαζί της εκείνη τη νύχτα, την ήθελε κοντά του και, καθώς είχε βγει από τα όργια λιγάκι μεθυσμένος, όπως το συνήθιζε, λένε πως δεν της φέρθηκε καθόλου τρυφερά. Τέλος, η νύχτα πέρασε όπως όλες οι προηγούμενες, δηλαδή μέσα στο ντελίριο και την κραιπάλη· και μόλις ήρθε η ξανθόμαλλη Αυγή, όπως λένε οι ποιητές, ν' ανοίξει τις πύλες στο παλάτι του Απόλλωνα, αυτού του θεού που ήταν κι ο ίδιος αρκετά ελευθέριος, δεν ανέβηκε στο γαλανόχρωμο άρμα του παρά μόνο και μόνο για να πάει να φωτίσει καινούργιες ακολουασίες.

Εικοστή πέμπτη μέρα

Μια καινούργια συνωμοσία πλεκτόταν ωστόσο αθόρυβα πίσω από τους αδιαπέραστους τοίχους του πύργου του Σίλινγκ, αλλά οι συνέπειές της δεν ήταν τόσο επικίνδυνες όσο εκείνης που είχε σχέση με την Αδελαΐδα και τη Σοφία. Ο νέος αυτός δεσμός αφορούσε την Αλίν και τη Ζελμίρα· η ομοιότητα του χαρακτήρα των δύο αυτών κοριτσιών είχε συμβάλει ιδιαίτερα στη σύνδεσή τους: ήταν και οι δυο γλυκιές κι ευαίσθητες, με διαφορά ηλικίας δυόμισι χρόνων το πολύ, αλλά το ίδιο παιδιά, το ίδιο απλές και καλόκαρδες από χαρακτήρα· με μια λέξη, είχαν και οι δυο σχεδόν τις ίδιες αρετές και σχεδόν τα ίδια ελαττώματα, γιατί η τρυφερή και γλυκιά Ζελμίρα ήταν το ίδιο απρόσεκτη και τεμπέλα όπως η Αλίν. Όλα αυτά λοιπόν τις έκαναν να ταιριάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους ώστε το πρωί της εικοστής πέμπτης μέρας τις βρήκαν και τις δυο σ' ένα κρεβάτι· και ιδού πώς έγιναν τα πράγματα: η Ζελμίρα, που προοριζόταν για τον Κυρβάλ, κοιμήθηκε, όπως γνωρίζουμε, στην κάμαρά της· την ίδια εκείνη νύχτα η Αλίν ήταν παρακοιμώμενη του Κυρβάλ· αλλά ο Κυρβάλ, επιστρέφοντας μεθυσμένος από τα όργια, δεν ήθελε να κοιμηθεί παρά με

τον Πρίαπο, κι έτσι τα δυο αυτά περιστεράκια, εγκαταλειμμένα και ενωμένα από την τύχη, αλλά και επειδή φοβόντουσαν το κρύο, κουρνιαξάνε μαζί στο ίδιο κρεβάτι, όπου, όπως υποστηρίχτηκε, τα μικρά τους δαχτυλάκια δεν περιορίστηκαν απλώς ν' αγγίζουν τους μικρούς τους αγκώνες.

Ο Κυρβάλ, ανοίγοντας τα μάτια του το πρωί και βλέποντας τα δυο πουλάκια στην ίδια φωλιά, τα ρώτησε τι έκαναν εκεί, και προστάζοντάς τα να έρθουν μια στιγμή στο κρεβάτι του τους μύρισε την κλειτορίδα και διαπίστωσε ολοκάθαρα πως ήταν ακόμη γεμάτη υγρά. Η υπόθεση ήταν σοβαρή: οι φίλοι μας ήθελαν βέβαια τις δεσποινίδες αυτές σαν θύματα ασέλγειας, αλλά απαιτούσαν σεμνότητα στις μεταξύ τους σχέσεις (και τι δεν απαιτεί, αλήθεια, το ελευθέριο ήθος μέσα στις ατελεύτητες ασυνέπειές του!), κι αν καμιά φορά τούς κάπνιζε να επιτρέψουν κάποια ασέλγεια μεταξύ των παιδιών, αυτή όφειλε να γίνεται με δική τους διαταγή και κάτω απ' τα μάτια τους. Έτσι λοιπόν η υπόθεση ήρθε στο συμβούλιο και οι δυο παραβάτιδες, που δεν μπόρεσαν ή δεν τόλμησαν ν' αρνηθούν το γεγονός, διατάχθηκαν να κάνουν ένα είδος αναπαράστασης και να δείξουν σε όλο τον κόσμο ποιο ήταν το ταλέντο τους σ' αυτό το σημείο. Υπάκουσαν κατακόκκινες από ντροπή, κλαίγοντας και παρακαλώντας να τις συγχωρήσουν γι' αυτό που είχαν κάνει. Αλλά καθώς η προσδοκία της τιμωρίας ενός τόσο όμορφου ζευγαριού το ερχόμενο Σάββατο ήταν υπερβολικά ευχάριστη για να σκεφτεί κανείς να την παραμερίσει δίνοντας άφεση στις μικρές, τα ονόματά τους γράφτηκαν αμέσως στο μοιραίο κατά-

στιχο του Ντυρσέ, το οποίο, ας σημειωθεί εν παρενθέσει, είχε γεμίσει από παραβάτες εκείνη την εβδομάδα.

Μόλις τελείωσε η παράσταση αυτή, οι ελευθέριοι πήραν το πρόγευμά τους και ο Ντυρσέ έκανε τις καθημερινές επιθεωρήσεις του. Το μοιραίο διαιτολόγιο είχε ένα ακόμη θύμα: τη μικρούλα Μισέτ· δεν είχε μπορέσει να κρατηθεί, έλεγε, της είχαν δώσει να φάει πολύ το περασμένο βράδυ, και στη συνέχεια αράδιασε χίλιες δυο ακόμα παιδιάστικες δικαιολογίες, που δεν εμπόδισαν βέβαια να γραφτεί τ' όνομά της στο βιβλίο των παραβάσεων. Ο Κυρβάλ, που είχε καυλώσει άγρια στο μεταξύ, άρπαξε το δοχείο νυχτός και καταβρόχθισε όλο του το περιεχόμενο. Μετά, στυλώνοντας τα θυμωμένα μάτια του πάνω της:

— Ω, μα ναι, διάβολε, της είπε. Ναι, θα τιμωρηθείς, μικρή μου σκρόφα, και μάλιστα από το ίδιο μου το χέρι. Δεν επιτρέπεται να χέζει κανείς μ' αυτό τον τρόπο· θα μπορούσες τουλάχιστον να μας ειδοποιήσεις· ξέρεις πολύ καλά πως, όταν πρόκειται για σκατά, εμείς είμαστε πάντοτε έτοιμοι όποια ώρα και να 'ναι.

Και δίνοντάς της το μάθημα αυτό της πασπάτευε άγρια τα κωλομέρια.

Τα αγόρια βρέθηκαν άψογα: άδειες για το παρεκλήσι δεν δόθηκαν σε κανέναν και οι κύριοι πέρασαν στο τραπέζι. Στη διάρκεια του φαγητού έγινε μεγάλη συζήτηση για την ενέργεια της Αλίν: τη νόμιζαν όλοι για οσία και ξαφνικά αποδείχτηκε μουσίτσα.

— Λοιπόν, φίλε μου, είτε ο Ντυρσέ στον επίσκοπο, πρέπει κανείς να δίνει πίστη στην εξωτερική συ-

μπεριφορά των κοριτσιών τώρα; Συμφώνησαν όλοι πως δεν υπήρχε τίποτε πιο ψεύτικο απ' αυτές, και πως, καθώς όλες τους ήταν κίβδηλες, δεν χρησιμοποιούσαν ποτέ το μυαλό τους παρά μονάχα για να γίνουν πιο επιδέξιες ψεύτρες. Οι κουβέντες αυτές έφεραν τη συζήτηση γενικά στις γυναίκες, και ο επίσκοπος που τις απεχθανόταν βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει όλο το μίσος που του ενέπνεαν· τις κατέταξε στην κατηγορία των πιο δόλιων ζώων και απέδειξε ότι η ύπαρξή τους ήταν τόσο ανώφελη για τον κόσμο ώστε θα μπορούσε κανείς να τις εξολοθρέψει όλες από προσώπου γης χωρίς να βλάψει στο ελάχιστο τους σκοπούς της φύσης, η οποία, έχοντας βρει κάποτε τον τρόπο να δημιουργεί χωρίς αυτές, θα τον ξανάβρισκε και πάλι όταν δεν θα υπήρχαν παρά μονάχα άντρες.

Μετά πέρασαν για καφέ, που σερβιρίστηκε από τους Αυγουστίνα, Μισέτ, Υάκινθο και Νάρκισσο. Ο επίσκοπος, που μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις του ήταν να κάνει τσιμπούκι στα μικρά αγόρια, επιδιδόταν εδώ και μερικά λεπτά σ' αυτό το παιχνίδι με τον Υάκινθο, όταν ξαφνικά έβαλε τις φωνές και τραβήχτηκε πίσω με το στόμα μπουκωμένο:

— Ω, γαμώτο! έκανε τραυλίζοντας. Φίλοι μου, ορίστε μια παρθενιά! Είναι η πρώτη φορά που εκσπερματώνει ο μικρός αυτός μασκαράς· είμαι σίγουρος γι' αυτό.

Κι αλήθεια, κανένας μέχρι τώρα δεν είχε δει τον Υάκινθο να φτάνει ως εκεί· τον νόμιζαν μάλιστα πολύ μικρό για κάτι τέτοιο· είχε όμως κλείσει ήδη τα δεκατέσσερα, την ηλικία δηλαδή που η φύση μάς ε-

φοδιάζει με όλα της τα δώρα, και τίποτε δεν μπορούσε να 'ναι πιο αληθινό από τη νίκη που ο επίσκοπος φαντάστηκε πως είχε πετύχει. Οι άλλοι ωστόσο ήθελαν να διαπιστώσουν μοναχοί τους το γεγονός και να γίνουν αυτόπτες μάρτυρες της συναρπαστικής αυτής ιστορίας· ζύγωσαν λοιπόν τις πολυθρόνες τους και κάθισαν ημικυκλικά γύρω απ' το νεαρό αγόρι. Η Αυγουστίνα, η πιο μαστόρισα στο παίξιμο της ψωλής απ' όλο το χαρέμι, πήρε διαταγή να μαλακίσει το παιδί μπροστά στους συγκεντρωμένους, και στον νεαρό έδωσαν την άδεια να την πασπατεύει και να τη χαϊδολογά σε όποιο μέρος του κορμιού της ήθελε. Δεν υπάρχει σίγουρα πιο ηδονικό θέαμα από το να βλέπεις μια παιδούλα δεκαπέντε χρονών, όμορφη σαν τη μέρα, ν' αφήνεται στα χάρδια ενός αγοριού δεκατεσσάρων και να προκαλεί την εκσπερμάτωσή του με την πιο γλυκιά μαλακία!

Ο Υάκινθος, οδηγημένος ίσως απ' τη φύση, αλλά περισσότερο μάλλον από τα παραδείγματα που είχε μπροστά στα μάτια του, δεν άγγιζε, δεν πασπάτευε και δεν φιλούσε παρά μονάχα τα όμορφα κωλαράκια της συντρόφισσάς του, και ύστερα από λίγα λεπτά τα δροσερά του μάγουλα πήραν χρώμα, άφησε να του ξεφύγουν δυο-τρεις αναστεναγμοί και το χαριτωμένο ψωλάκι του τίναξε, ένα περίπου μέτρο μακριά του, πέντε με έξι βολές βελουδένιο σπέρμα, λευκό σαν κρέμα, που πήγε κι έπεσε πάνω στο μπούτι του Ντυρσέ, που καθόταν πιο κοντά του και είχε βάλει τον Νάρκισσο να τον μαλακίζει παρακολουθώντας τη σκηνή. Μετά την επαλήθευση του γεγονότος χάραιψαν και φίλησαν όλοι το παιδί, εκφράζοντας

ταυτόχρονα την επιθυμία ν' απολαύσουν ο καθένας μια μικρή ποσότητα από το νεανικό εκείνο σπέρμα· κρίνοντας λοιπόν πως για την ηλικία του –και για ξεκίνημα– έξι εκσπερματώσεις δεν ήταν υπερβολικά πολλές (αφού μάλιστα τις δύο τις είχε κάνει στο άψεσβήσε), οι ελευθέριοι το πήραν με τη σειρά, βάζοντάς το να χύσει μέσα στο στόμα τους.

Ο δούκας, που είχε ανάψει παρακολουθώντας το θέαμα, άρπαξε την Αυγουστίνα και βάλθηκε να της γλείφει την κλειτορίδα, με αποτέλεσμα να την κάνει να χύσει δυο-τρεις φορές, πράγμα που η μικρή εκείνη κατεργάρα, γεμάτη φλόγα και καυλιάρα όπως ήταν, το πέτυχε μέσα σε λίγα λεπτά. Την ώρα που ο δούκας βεβήλωνε μ' αυτό τον τρόπο την Αυγουστίνα δεν υπήρχε πιο ευχάριστο θέαμα από το να βλέπεις τον Ντυρσέ να δρέπει τα προϊόντα της απόλαυσης που προκαλούσε κάποιος άλλος, φιλώντας αχόρταγα το στόμα αυτής της όμορφης παιδούλας και καταπίνοντας, ούτως ειπείν, την ηδονή που ο φίλος του διοχέτευε μέσα στις αισθήσεις της. Ήταν ήδη αργά· αναγκάστηκαν να παραιτηθούν από το μεσημεριανό υπνάκο τους και πέρασαν κατευθείαν στο σαλόνι των ακροάσεων, όπου η Ντυκλό τούς περίμενε από αρκετή ώρα. Μόλις ταχτοποιήθηκαν όλοι, η ωραία εκείνη γυναίκα συνέχισε την εξιστόρηση των περιπετειών της με τα ακόλουθα λόγια:

Είχα ήδη την τιμή, κύριοι, να παρατηρήσω ενώπιόν σας πόσο δύσκολο είναι να καταλάβουμε τα κάθε είδους βασανιστήρια που επινοεί ο άνθρωπος εναντίον του εαυτού του, προκειμένου να ξαναβρεί, μέσα

στην εξαχρείωση ή στον πόνο, τους σπινθήρες εκείνους της ηδονής που η ηλικία ή ο κόρος τού έχουν στερήσει. Θα πιστεύατε αλήθεια ότι ένας άνθρωπος αυτού του είδους, ένας άντρας εξήντα χρονών ιδιαίτερα αναίσθητος σε όλες τις τέρψεις της ακολασίας, δεν κατάφερε πλέον να ξυπνήσει τις αισθήσεις του παρά μονάχα όταν του έκαιγαν μ' ένα κερί όλα τα μέρη του κορμιού του, και προπαντός εκείνα που η φύση τα έχει προορίσει γι' αυτές ακριβώς τις τέρψεις; Κι όμως, ο ελευθέριος αυτός ήθελε να του καίνε άγρια τα κωλομέρια, την ψωλή, τ' αρχίδια και, κυρίως, την κωλότρουπά του. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο ίδιος φιλούσε κάποιον κώλο, κι όταν η οδυνηρή διαδικασία του καψίματος επαναλαμβανόταν, όλο και πιο άγρια, δεκαπέντε με είκοσι φορές, εκσπερμάτωνε γλείφοντας τον πρωκτό που του πρόσφερε η βασανίστριά του.

Λίγο αργότερα γνώρισα κάποιον άλλο που με υποχρέωνε να εφοδιάζομαι μ' ένα ξυστρί αλόγου και να τον ξυστρίζω μ' αυτό σ' όλο του το σώμα, όπως ακριβώς θα έκανε κανείς στο ζώο που σας ανέφερα. Μόλις το σώμα του πλημμύριζε στο αίμα, το έτριβα με οινόπνευμα, κι αυτός ο δεύτερος πόνος τον έκανε να χύνει άφθονα στο στήθος μου: αυτό ήταν το πεδίο μάχης που ήθελε να ποτίσει με το σπέρμα του. Γονάτιζα μπροστά του, του έσφιγγα την ψωλή μέσα στα βυζιά μου, κι εκείνος τα άλειβε, με την ησυχία του, με το στυφό υγρό που είχε βγει μόλις από τ' αρχίδια του.

Ένας τρίτος ήθελε να του ξεριζώνουν τις τρίχες του κώλου του μία-μία. Στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας εκείνος μαλακιζόταν πάνω από ένα ζεστό κουράδι που έκανα για χάρη του. Κατόπιν, τη στιγμή που

ένα συμφωνημένο μεταξύ μας «χύνω» με πληροφορούσε ότι ο οργασμός του πλησίαζε, για να τον βοηθήσω να τελειώσει έπρεπε να του χύνω ένα ψαλίδι στα κωλομέρια του, ώσπου να βγάλουν αίμα. Ο κώλος του ήταν γεμάτος ανοιχτές πληγές και με δυσκολία κατάφερα να βρω άθικτο μέρος για να του μπήξω το ψαλίδι μου δυο φορές. Εκείνη τη στιγμή έχωνε τη μύτη του μέσα στα σκατά, πασάλειβε όλο του το μούτρο και οι εκρήξεις του σπέρματός του στεφάνωναν την έκστασή του.

Ένας τέταρτος μου έβαζε την ψωλή στο στόμα και με πρόσταζε να του τη δαγκώνω με όλη μου τη δύναμη. Σ' αυτό το διάστημα του ξέσχιζα τα κωλομάγουλα με μια μετάλλινη χτένα που είχε πολύ μυτερά δόντια, και τότε, τη στιγμή που ένιωθα το εργαλείο του έτοιμο να χύσει (πράγμα που μου το προανάγγελλε μια πολύ ισχυρή στύση), τότε, λέω, του άνοιγα καλά τα δυο κωλομέρια και πλησίαζα στην κωλοτρυπίδα του τη φλόγα ενός κεριού, που το 'χα ακουμπισμένο δίπλα μου γι' αυτόν το σκοπό. Το αποφασιστικό στοιχείο για την εκσπερμάτωση ήταν το κάψιμο αυτού του κεριού· διπλασίαζα τότε τις δαγκωματιές μου και το στόμα μου βρισκόταν σε λίγο γεμάτο.

— Μια στιγμή, παρακαλώ, έκανε ο επίσκοπος. Δεν μπορώ ν' ακούω να μιλάνε για χυσίματα μέσα στο στόμα χωρίς αυτό να μου θυμίζει την αγαθή τύχη που είχα σήμερα το πρωί και χωρίς να νιώθω τη διάθεση για περισσότερη ηδονή αυτού του είδους.

Και λέγοντας αυτά, τραβάει κοντά του τον Σκιζοκώλη, που στεκόταν δίπλα του εκείνο το βράδυ, κι

αρχίζει να του πιπιλάει τον πούτσο με όλη την ασέλγεια ενός πραγματικού αρσενοκοίτη. Το σπέρμα τινάζεται, ο ιεράρχης το καταπίνει και επαναλαμβάνει αμέσως τα ίδια στον Ζέφυρο. Μαλακιζόταν έξαλλος, και σπάνια οι γυναίκες ένωθαν άνετα δίπλα του όταν βρισκόταν σ' αυτή την κατάσταση. Δυστυχώς για κείνη, βρέθηκε η Αλίν, η ανιψιά του.

— Τι θέλεις εδώ, σκρόφα; της κάνει ο επίσκοπος. Δεν βλέπεις ότι έχω άντρες;

Η Αλίν πάει να το βάλει στα πόδια, αλλά εκείνος την αρπάζει από τα μαλλιά και σέρνοντάς την μέσα στο καμαράκι του μαζί με τη Ζελμίρα και την Ήβη, τις δυο κοπέλες του χαρεμιού του:

— Θα δείτε. Θα δείτε τώρα, λέει γυρίζοντας στους φίλους του, τι μάθημα θα δώσω σ' αυτές τις γκιόσες, που με κάνουν να βρίσκω μουνιά κάτω απ' το χέρι μου όταν υπάρχουν οι ψωλές που θέλω!

Η Φανσόν, μ' ένα νεύμα του επισκόπου, ακολούθησε τις τρεις παρθένες και σε λίγα λεπτά ακούγονταν οι κραυγές της Αλίν και τα ουρλιαχτά της εκσπερμάτωσης του σεβασμιότατου που μπερδεύονταν με τους θρηνητικούς απόηχους της αγαπητής του ανιψιάς. Επέστρεψαν όλοι... Η Αλίν έκλαιγε κρατώντας και σφίγγοντας τον πισινό της.

— Για έλα να δω, της λέει ο δούκας. Τρελαίνομαι να βλέπω τα ίχνη της σκληρότητας του αγαπητού μου αδελφού.

Η Αλίν τού έδειξε κι εγώ δεν ξέρω τι, γιατί μου είναι πάντα αδύνατο ν' αποκαλύψω τι συνέβαινε μέσα σ' εκείνα τα κολασμένα καμαράκια, αλλά ο δούκας ξεφώνισε:

— Α, γαμώτο! Αυτό είναι εξαισιο! Νομίζω πως θα πάω κι εγώ να κάνω το ίδιο.

Ο Κυρβάλ όμως, αφού του παρατήρησε πως ήταν αργά και πως είχε να του ανακοινώσει ένα σχέδιο για διασκέδαση στα όργια που απαιτούσε καθαρό μυαλό και όλο του το σπέρμα, παρακάλεσε την Ντυκλό ν' αφηγηθεί την πέμπτη ιστορία της, με την οποία θα έκλεινε τη βραδιά της, πράγμα που εκείνη έσπευσε να κάνει αμέσως συνεχίζοντας με τα παρακάτω λόγια:

Ανάμεσα στους παράξενους αυτούς ανθρώπους, είπε η θαυμαστή εκείνη γυναίκα, που το βίτσιο τους συνίσταται στην υποτίμηση και τον εξευτελισμό του εαυτού τους, υπήρχε κάποιος πρόεδρος Εφετείου που ονομαζόταν Φουκολέ. Είναι αδύνατο να φανταστείτε μέχρι ποιο σημείο έσπρωχνε τούτος εδώ τη μαγιά του· έπρεπε να του προσφέρει ένα δείγμα απ' όλα σχεδόν τα μαρτύρια. Τον κρεμούσα, αλλά το σκοινί έσπαζε πάνω στην ώρα, αφήνοντάς τον να πέσει σ' ένα στρώμα· μια στιγμή αργότερα τον ξάπλωνα πάνω σ' ένα σταυρό σαν εκείνο του Αγίου Ανδρέα και έκανα δήθεν πως του σπάζω τα άκρα μ' ένα λοστό από χαρτόνι· τον σημάδευα στον ώμο μ' ένα κομμάτι σίδερο σχεδόν καυτό, που του άφηνε ένα ελαφρό αποτύπωμα· τον μαστίγωνα στη ράχη, όπως ακριβώς κάνει ο δήμιος σε ορισμένες περιπτώσεις· και όλα αυτά ήμουν υποχρεωμένη να τα γαρνίρω με βάνανυες βρισιές, με πικρές κατηγορίες για διάφορα εγκλήματα, για τα οποία εκείνος, κρατώντας ένα κερι στο χέρι και φορώντας μονάχα το πουκάμισό του, ζητούσε ταπεινά συγχώρηση από το Θεό και τη Δικαιοσύνη.

Τελικά η παράσταση τελείωνε πάνω στον πισινό μου, όπου ο ελευθέριος έστεργε να ρίξει το σπέρμα του όταν τα φρένα του είχανε φτάσει στο αμήν.

— Λοιπόν, θα μ' αφήσεις να χύσω ήσυχος τώρα που η Ντυκλό τελείωσε; ρώτησε ο δούκας τον Κυρβάλ.

— Όχι, όχι, απάντησε ο πρόεδρος· κράτα το σπέρμα σου· σου είπα πως θα το χρειαστώ για τα όργια.

— Ω, μα εσύ με παίρνεις για υπηρέτη σου, είτε ο δούκας. Με θεωρείς λοιπόν τόσο άχρηστο ώστε να φαντάζεσαι ότι το λίγο σπέρμα που θα χύσω τώρα θα μ' εμποδίσει ν' ανταποκριθώ σε όλες τις αισχροτήτες που θα σκαρφιστεί το τσερβέλο σου τέσσερις ώρες αργότερα; Μη φοβάσαι, φίλε μου, θα είμαι έτοιμος κάθε στιγμή· αλλά αφού ο αγαπητός μου αδελφός από δω ευαρεστήθηκε να μου δώσει ένα μικρό παράδειγμα υπερβολικής σκληρότητας, θα με στεναχωρούσε πολύ αν δεν το εφάρμοζα στην Αδελαΐδα, την αγαπητή και χαριτόβρυτη κόρη σου.

Και σπρώχνοντάς την αμέσως στο καμαράκι του, μαζί με την Τερέζα, την Κολόμπα και τη Φανή, τις γυναίκες της ακολουθίας του, έκανε προφανώς τα ίδια πράγματα που είχε κάνει ο επίσκοπος με την ανεψιά του και εκσπερμάτωσε με τις ίδιες διαδικασίες, γιατί ακούστηκε, όπως και λίγο πριν, η τρομερή κραυγή του νεαρού θύματος και το ουρλιαχτό του ακόλαστου. Ο Κυρβάλ θέλησε να διαπιστώσει ποιος από τους δύο αδελφούς είχε φερθεί καλύτερα· κάλεσε κοντά του τις δυο κοπέλες και, αφού τους εξέτασε τον πισινό με την ησυχία του, αποφάνθηκε ότι ο δούκας είχε μιμηθεί τον επίσκοπο απλώς για να τον ξεπεράσει.

Πέρασαν στην τραπεζαρία, όπου, έχοντας φροντίσει με τη βοήθεια κάποιου φαρμάκου να παραγεμίσουν μ' αέρια τα έντερα όλου του προσωπικού, αντρών και γυναικών, έπαιξαν μετά το δείπνο το παιχνίδι «κλάσε μου τη μούρη». Οι τέσσερις φίλοι μας ξάπλωσαν με τη ράχη πάνω στους καναπέδες με το κεφάλι ανασηκωμένο, και τα μέλη του προσωπικού περνούσαν με τη σειρά και έκλιναν μέσα στο στόμα τους. Η Ντυκλό είχε επιφορτιστεί να μετράει και να καταγράφει τις πορδές κατ' άτομο, και καθώς υπήρχαν τριάντα έξι πορδοπαραγωγοί συνολικά, έναντι τεσσάρων μόνο πορδοκαταναλωτών, θα πρέπει ο καθένας τους να δέχτηκε πάνω από εκατόν είκοσι πορδές, μια που ο αριθμός των τελευταίων έφτασε σχεδόν τις πεντακόσιες. Αυτό ήταν το τρικούβερτο γλέντι για το οποίο ο Κυρβάλ είχε πει στο δούκα να κρατήσει το σπέρμα του, αλλά η σύσταση αυτή αποδείχτηκε εντελώς περιττή: ο Μπλανζί, φανατικός θιασώτης της ακολασίας, ήταν αδύνατο να παραμείνει αδιάφορος σε κάποια καινούργια εκδοχή της, κάτω απ' οποιαδήποτε μορφή κι αν του παρουσιαζόταν, και συνεπώς εκσπερμάτωσε για δεύτερη φορά ωραιότατα, δεχόμενος τα μυρωδάτα αέρια της Φανσόν. Ο φίλος μας ο Κυρβάλ χαράμισε το σπέρμα του με τις πορδές του Αντίνοου, ο Ντυρσέ με τις πορδές της Μαρταίν και ο επίσκοπος με τις πορδές της Ντεγκράνζ. Οι νεαρές καλλονές δεν πέτυχαν τίποτε με τις δικές τους, πράγμα που αποδεικνύει πως το καθετί ωριμάζει στην ώρα του και πως μονάχα οι έκφυλοι άνθρωποι είναι κατάλληλοι για ακόλαστα έργα.

Εικοστή έκτη μέρα

Καθώς τίποτε δεν ήταν περισσότερο ευχάριστο από τις τιμωρίες και τίποτε δεν πρόσφερε μεγαλύτερες ηδονές, και μάλιστα του είδους που είχαν υποσχεθεί να μη δοκιμάσουν πριν η πορεία των αφηγήσεων, στην εξέλιξή τους, τους δώσει την ευκαιρία να επιδοθούν σ' αυτές, οι ελευθέριοι επινοούσαν διάφορα κόλπα για να κάνουν τα θύματά τους να πέφτουν σε παραπτώματα και να 'χουν έτσι την ευχαρίστηση να τα τιμωρούν. Για το σκοπό αυτό οι φίλοι μας, κάνοντας έκτακτη σύσκεψη εκείνο το πρωί, πρόσθεσαν διάφορα άρθρα στον Κανονισμό, που η παράβασή τους όφειλε να επισύρει απαραίτητα την τιμωρία. Κατ' αρχάς απαγόρευσαν κατηγορηματικά στις συζύγους, τ' αγόρια και τις κοπέλες να κλάνουν οπουδήποτε αλλού εκτός από το στόμα των φίλων. Μόλις κάποιος από τους παραπάνω ένιωθε αυτή την επιθυμία, όφειλε να τρέξει αμέσως να βρει έναν από τους τέσσερις και να του σερβίρει αυτό που συγκρατούσε μέσα του· οι παραβάσεις αυτής της διαταγής θα τιμωρούνταν αυστηρά. Απαγορεύτηκε επίσης απόλυτα η χρήση του μπιντέ και το κωλοσφούγγι. Όλα τα μέλη του προσωπικού, χωρίς καμιά εξαίρεση, πήραν διαταγή να μην

πλένουν και να μη σκουπίζουν σε καμιά περίπτωση τον κώλο τους μετά το χέσιμο· στην περίπτωση που ένας κώλος βρισκόταν καθαρός, ο κάτοχός του όφειλε ν' αποδείξει ότι του τον είχε λαμπικάρει κάποιος απ' τους φίλους και ν' αναφέρει τ' όνομά του. Κατά την επαλήθευση που ακολουθούσε, ο ελευθέριος που ρωτιούνταν, έχοντας το δικαίωμα να αρνηθεί το γεγονός αν έτσι του κάπνιζε, πρόσφερε στον εαυτό του δυο ηδονές ταυτόχρονα, το γλείψιμο του κώλου που είχε κάνει και την τιμωρία του θύματος που του είχε προσφέρει αυτή την ηδονή... Σχετικά παραδείγματα θα δώσουμε παρακάτω.

Στη συνέχεια εγκαινίασαν μια καινούργια τελετουργία: το πρωί, μετά τον καφέ, μόλις έμπαιναν στον κοιτώνα των κοριτσιών και κατόπιν στον κοιτώνα των αγοριών, όλα τα παιδιά, το καθένα με τη σειρά, όφειλε να πλησιάζει έναν-έναν τους τέσσερις φίλους και να του λέει με δυνατή και καθαρή φωνή: «Γαμώ το Θεό! Έχω σκατά στον κώλο μου. Θέλετε μερικά;» Σε περίπτωση που κάποιος ή κάποια δεν πρόσφερε δυνατά τόσο τη βλαστήμια όσο και την πρόταση για τα σκατά, τ' όνομά του γραφόταν αμέσως στο μοιραίο βιβλίο. Εύκολα καταλαβαίνει κανείς πόσο δύσκολο ήταν για την Αδελαΐδα και τη νεαρή της μαθήτριά Σοφία να προφέρουν παρόμοιες αισχροτήτες, κι αυτό ήταν ακριβώς που διασκέδαζε τρομερά τους ελευθέριους. Όταν όλα αυτά κανονίστηκαν, έστρεψαν την προσοχή τους στο θέμα των καταδόσεων και αποφάσισαν να τις εφαρμόσουν. Το βάρβαρο αυτό μέσο για τον πολλαπλασιασμό των ταπεινώσεων, που υιοθετείται απ' όλους τους τυράννους, έγινε θερμά αποδεκτό

κι από τους παρόντες. Αποφασίστηκε λοιπόν ότι κάθε άτομο που θα διατύπωνε κατηγορία ενάντια σε κάποιον άλλο, θα είχε αντάλλαγμα τη μείωση κατά το ήμισυ της δικής του ποινής για το πρώτο παράπτωμα που θα διέπραττε, πράγμα που δεν δέσμευε ωστόσο καθόλου τους ελευθέρους, αφού το άτομο που θα είχε κατηγορήσει ένα άλλο αγνοούσε πάντα το μέγεθος της ποινής που θα του επέβαλλαν και της οποίας υπόσχονταν να του χαρίσουν τη μισή· έτσι ήταν πολύ εύκολο να το τιμωρούν όσο ήθελαν και να το κάνουν ταυτόχρονα να πιστεύει πως είχε βγει κερδισμένο από την υπόθεση. Οι κύριοι συμφώνησαν και δημοσίευσαν την απόφαση ότι οι καταδόσεις θα γίνονταν πιστευτές χωρίς αποδείξεις, και ότι αρκούσε να κατηγορηθεί κάποιος απ' οποιονδήποτε για να περάσει αμέσως το όνομά του στο βιβλίο των παραβάσεων. Παράλληλα έδωσαν στις γριές μεγαλύτερη εξουσία, έτσι που και το παραμικρότερο παράπρονό τους ενάντια σε κάποιο μέλος να έχει σαν αποτέλεσμα την άμεση καταδίκη του. Με λίγα λόγια επέβαλαν πάνω σ' αυτόν το μικρό λαό κάθε μορφή καταπίεσης και αδικίας, βέβαιοι ότι, όσο καλύτερα ασκούσαν την τυραννία τους, τόσο πιο συναρπαστικές θα ήταν οι ηδονές που θα τους προσπόριζε.

Όταν τελείωσαν το νομοθετικό τους έργο, πήγαν να κάνουν επιθεώρηση στα δοχεία νυκτός. Η Κολόμπα βρέθηκε ένοχη· δικαιολογήθηκε λέγοντας πως τη χτεσινή μέρα της είχαν δώσει να φάει στο ενδιάμεσο των κυρίων γευμάτων της, πράγμα που την έκανε να μην μπορέσει να συγκρατηθεί, και στη συνέχεια εξέφρασε τη βαθιά της λύπη για το γεγονός και παρατή-

ρησε πως ήταν η τέταρτη κατά σειρά εβδομάδα που την τιμωρούσαν. Όλα αυτά ήταν αληθινά· δεν είχε κανείς να μεμφθεί παρά μονάχα τον κώλο της, που ήταν ο πιο δροσερός, ο πιο απαλός και ο πιο καλοκαμωμένος που θα μπορούσε να δει κανείς ποτέ. Η παιδούλα υπογράμμισε το γεγονός ότι δεν είχε σκουπιστεί μετά το χέσιμο και διατύπωσε την ελπίδα ότι αυτό τουλάχιστον θα 'πρεπε να της αναγνωριστεί σαν ελαφρυντικό. Ο Ντυρσέ την εξέτασε και, βρίσκοντας πράγματι ένα πολύ χοντρό και μεγάλο στρώμα σκατά στον πισινό της, τη βεβαίωσε πως δεν θα την τιμωρούσαν με πολλή αυστηρότητα. Ο Κυρβάλ, που στο μεταξύ είχε καυλώσει, την περιέλαβε αμέσως, κι αφού της έκανε λαμπίκο την κωλοτρυπίδα με τη γλώσσα του, πήρε το κουράδι της μικρής και, ενώ εκείνη τον μαλάκιζε, άρχισε να το τρώει, διακόπτοντας από καιρό σε καιρό για να τη φιλήσει στο στόμα ή να την εξαναγκάσει να φάει κι αυτή, με τη σειρά της, ένα μικρό μέρος από την ατομική της παραγωγή. Μετά επισκέφθηκαν την Αυγουστίνα και τη Σοφία, στις οποίες είχαν συστήσει αυστηρά, μετά τις χτεσινές παρατεταμένες ανακρίσεις, να παραμείνουν όσο γινόταν πιο βρόμικες. Η Σοφία βρέθηκε εντάξει, παρόλο που είχε πλαγιάσει με τον επίσκοπο, αλλά η Αυγουστίνα ήταν ολοκάθαρη. Όταν τη ρώτησαν γιατί, προχώρησε θαρρετά και είπε πως οι κύριοι γνώριζαν πολύ καλά ότι είχε κοιμηθεί, όπως συνήθως, στο δωμάτιο του κυρίου δούκα, και ότι πριν πλαγιάσει ο δούκας την είχε καλέσει στο κρεβάτι του, όπου της είχε γλείψει την κωλοτρυπίδα ενώ εκείνη του έκανε τσιμπούκι. Ο δούκας, που ρωτήθηκε, απάντησε πως δεν θυμόταν καθό-

λου το γεγονός (παρόλο που αυτό ήταν αλήθεια) και ισχυρίστηκε πως είχε κοιμηθεί με τον πούτσο του μέσα στον κώλο της Ντυκλό, πράγμα που, όπως είπε, μπορούσε να διαπιστωθεί εύκολα. Το θέμα πήρε μεγάλη έκταση και σοβαρότητα: έστειλαν να φέρουν την Ντυκλό, η οποία, καταλαβαίνοντας αμέσως περί τίνος πρόκειται, επιβεβαίωσε τα λεγόμενα του δούκα και υποστήριξε ότι η Αυγουστίνα δεν είχε πάει στο κρεβάτι του εξοχότατου παρά μονάχα μια στιγμή, όταν εκείνος θέλησε να χέσει μέσα στο στόμα της μικρής· ύστερα όμως την έστειλε πάλι στο κρεβάτι της και έφαγε ο ίδιος το σκατό που είχε κάνει. Η Αυγουστίνα επιχείρησε να υποστηρίξει τη θέση της αμφισβητώντας τους ισχυρισμούς της Ντυκλό, αλλά της επέβαλαν σιωπή και έγραψαν τ' όνομά της στο βιβλίο των παραβάσεων παρόλο που ήταν εντελώς αθώα.

Πέρασαν στον κοιτώνα των αγοριών, όπου ο Ερωτιδέας βρέθηκε παραβάτης: ένα λαχταριστό κουράδι φιγουράριζε μέσα στ' αγγειό του. Ο δούκας το άρπαξε και το καταβρόχθισε, ενώ το νεαρό αγόρι τού έκανε τσιμπούκι.

Καμιά άδεια δεν δόθηκε για το παρεκκλήσι και όλοι πέρασαν στην τραπεζαρία. Η όμορφη Κονστάνς, που μερικές φορές ήταν απαλλαγμένη από το σερβίρισμα εξαιτίας της εγκυμοσύνης της, ένιωθε καλά εκείνη τη μέρα και έκανε γυμνή την εμφάνισή της· η κοιλιά της, που είχε αρχίσει λιγάκι να φουσκώνει, άναψε τα αίματα του Κυρβάλ, και οι άλλοι, βλέποντάς τον να πασπατεύει κάπως άγρια τα κωλομέρια και το στήθος της δύστυχης αυτής κοπέλας (ήταν φανερό πως η φρίκη που ένιωθε για λογαριασμό της με-

γάλωνε μέρα με τη μέρα) και θέλοντας να προστατέψουν τον καρπό των σπλάχνων της, τουλάχιστον μέχρι μια ορισμένη εποχή, ενέδωσαν στις παρακλήσεις της και της επέτρεψαν να μην παρευρεθεί εκείνη την ημέρα στις αφηγήσεις της Ντυκλό, από όπου δεν απουσίαζε ποτέ. Ο Κυρβάλ βάλθηκε να λέει προστυχιές για τις κυοφορούσες γυναίκες και δήλωσε ότι, αν ήταν κυβερνήτης της χώρας, θα εφάρμοζε το νόμο των κατοίκων της Φορμόζας, που βάζουν τις γκαστρωμένες μέσα σ' ένα μεγάλο γουδί και τις κάνουν λιώμα, ενώ αν ακολουθούσαν το νόμο που υπάρχει στη Γαλλία, θα είχαν δυο φορές περισσότερο πληθυσμό απ' όσο τους χρειαζόταν.

Πέρασαν στο σαλόνι για καφέ, που σήμερα σερβιριζόταν από τους Σοφία, Φανή, Ζελμίρα και Άδωνη μ' έναν πολύ παράξενο τρόπο: τους τον έδιναν να τον πιουν με το στόμα τους. Η Σοφία σερβίριζε το δούκα, η Φανή τον Κυρβάλ, ο Ζελαμίρ τον επίσκοπο και ο Άδωνις τον Ντυρσέ: έπαιρναν γουλιές μέσα στο στόμα τους, τις έκαναν για λίγο γαργάρα κι ύστερα τις έριχναν μέσα στο λάρυγγα εκείνου που σερβίριζαν. Ο Κυρβάλ, που είχε σηκωθεί από το τραπέζι πολύ ξαναμμένος, καύλωσε πάλι από τούτη την καινοτομία, κι όταν αυτή τελείωσε, άδραξε τη Φανή και εκσπερμάτωσε μέσα στο στόμα της, προστάζοντάς την να καταπιεί το υγρό, πράγμα που το δύστυχο εκείνο πλάσμα, κάτω απ' την αυστηρή τιμωρία που το απειλούσε, έκανε χωρίς να φέρει καμιά αντίρρηση. Ο δούκας και οι δύο άλλοι φίλοι περιορίστηκαν στις πορδές και τα σκατά· τέλος, αφού πήραν όλοι το μεσημεριανό υπνάκο τους, πήγαν να παρακολουθήσουν

την Ντυκλό, που ξανάπιασε το μίτο της ιστορίας της με τα ακόλουθα λόγια:

Θα σας εξιστορήσω βιαστικά, είπε η αξιέραστη αυτή κοπέλα, τις δύο τελευταίες περιπέτειες που μου απομένουν, για τους παράξενους αυτούς ανθρώπους που δεν βρίσκουν την ηδονή παρά μονάχα μέσα στον πόνο στον οποίο υποβάλλουν τον εαυτό τους, και μετά θα περάσουμε σε άλλες παραλλαγές, αν η εξοχότητά σας το επιθυμεί.

Ο πρώτος, την ώρα που τον μαλάκιζα, γυμνή και όρθια, ήθελε να μας ρίχνουν από μια τρύπα στο ταβάνι μεγάλες ποσότητες σχεδόν βραστού νερού καθ' όλη τη διάρκεια της συνεύρεσής μας. Αναγκάστηκα να του παρατηρήσω πως, μην έχοντας το ίδιο πάθος με την αφεντιά του, δεν ένιωθα καμία διάθεση να γίνω ζεματιστό γουρουνόπουλο για χάρη του, αλλά εκείνος με βεβαίωσε πως δεν θα πάθαινα κανένα κακό και πως αυτά τα θερμά λουτρά ήταν ένα κι ένα για την υγεία. Τον πίστεψα και δέχτηκα να συνεχίσουμε· αλλά καθώς όλα αυτά γινόντουσαν στο σπίτι του, δεν ήταν στο χέρι μου να κανονίσω τους βαθμούς του νερού, κι αυτό ήταν σχεδόν βραστό. Είναι αδύνατο να φανταστείτε την αγαλλίαση που ένιωθε εκείνος καθώς δεχόταν το νερό πάνω στο κορμί του. Όσο για μένα, όση ώρα τον μαλάκιζα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, δεν έπαψα, πιστέψτε με, να στριγκλίζω σαν γατί που το ζεματάνε. Όπως ήταν φυσικό, το δέρμα μου ξεφλούδισε και υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ξαναπατήσω ποτέ στο σπίτι του εν λόγω κυρίου.

— Α, διάβολε! έκανε ο δούκας. Έτσι μου 'ρχεται να ζεματίσω κι εγώ τη χαριτωμένη μας Αλίν.

— Με συγχωρείτε, εξοχότατε, απάντησε ταπεινά η παιδούλα, αλλά δεν είμαι γουρούνι...

Η αφελής ειλικρίνεια της παιδικής απάντησης έκανε τους πάντες να γελάσουν, και η Ντυκλό παρακλήθηκε να δώσει το δεύτερο και τελευταίο παράδειγμα αυτού του είδους.

Ετούτο εδώ δεν ήταν εξαιρετικά οδυνηρό για μένα, είπε η Ντυκλό. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν να φορέσω ένα καλό γάντι στο χέρι μου, μετά να παίρνω μ' αυτό το χέρι χούφτες καυτή άμμο από ένα τηγάνι που πύρωνε πάνω στη θερμάστρα και να τον τρίβω δυνατά από τον αυχένα μέχρι τις φτέρες. Το δέρμα του κορμιού του είχε τόσο πολύ σκληρύνει απ' αυτή την άσκηση ώστε είχε γίνει σαν πετσί. Όταν ερχόταν η ώρα να πιάσω την ψωλή του, έπρεπε να πάρω μια χούφτα καυτή άμμο, να χώσω μέσα την ψωλή του και ν' αρχίσω να τον μαλακίζω· καύλωνε αμέσως. Ύστερα απ' αυτό, έπαιρνα μια πυρωμένη μασιά που την είχα ετοιμάσει γι' αυτό το σκοπό και την έβαζα κάτω απ' τ' αρχίδια του. Η μαλακία που του έπαιζα από τη μια μεριά, η πύρα της μασιάς που του τσουρούφλιζε τ' αρχίδια από την άλλη, κάποιο άγγιγμα πιθανόν στα κωλομέρια μου, που έπρεπε να τα έχω γυμνά σ' όλη τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, όλα αυτά τα στοιχεία τον έφερναν στο ζενίθ και τον έκαναν να εκσπερματώνει, φροντίζοντας μάλιστα με προσοχή να χύνει το σπέρμα του πάνω στην πυρωμένη μασιά και να το βλέπει με αγαλλίαση να καίγεται τσιριζοντας.

— Κυρβάλ, είπε ο δούκας, αυτός ο άνθρωπος δεν μου φαίνεται ν' αγαπάει την αναπαραγωγή περισσότερο από σένα.

— Έτσι νομίζω κι εγώ, συμφώνησε ο Κυρβάλ· δεν σου κρύβω μάλιστα ότι πολύ μου αρέσει η ιδέα του να καίει το σπέρμα.

— Ω, καταλαβαίνω πολύ καλά τι ιδέες θα μπορούσε να σου εμπνεύσει, είτε ο δούκας. Θα το έκαιγες φαντάζομαι με την ίδια ηδονή, ακόμα κι αν είχε γονιμοποιηθεί, έτσι δεν είναι;

— Μα την πίστη μου, φοβάμαι πως ναι, απάντησε ο Κυρβάλ, κάνοντας ποιος ξέρει τι στην Αδελαιίδα που την έκαμε να βγάλει μια δυνατή φωνή. Πού νομίζεις πως βρίσκεσαι πόρνη, είτε στην κόρη του, και μου κακαρίζεις μ' αυτό τον τρόπο; Δεν ακούς που ο δούκας μού μιλάει για το γονιμοποιημένο σπέρμα και για το πώς να το καίμε, να το βασανίζουμε ή να το μαθαίνουμε καλούς τρόπους; Για μήπως φαντάζεσαι πως είσαι τίποτε περισσότερο από μια σταλιά γονιμοποιημένο σπέρμα που βγαίνει από τ' αρχίδια μου; Ντυκλό, συνεχίστε παρακαλώ, πρόσθεσε ο Κυρβάλ, γιατί μου φαίνεται πως τα κλάματα αυτής της τσούλας θα με κάνουν να χύσω — και δεν θέλω.

Ερχόμαστε τώρα, είπε η ηρωίδα μας, σε μερικές άλλες περιπτώσεις που ίσως να σας αρέσουν περισσότερο, γιατί φέρνουν μέσα τους στοιχεία ιδιομορφίας πολύ πιο συναρπαστικά. Γνωρίζετε βέβαια πως στο Παρίσι έχουν το έθιμο να βγάζουν το βράδυ τα φέρετρα των νεκρών έξω απ' τις πόρτες των σπιτιών. Υπήρχε λοιπόν ένας άντρας του καλού κόσμου που με

πλήρωνε δώδεκα λουδοβίκεια για καθένα από τα μακάβρια αυτά αντικείμενα, αν κατάφερα να τον πάω κοντά τους κάποια ώρα της νύχτας. Η μεγαλύτερη ηδονή του ήταν να πλησιάζουμε όσο κοντύτερα μπορούσαμε, δίπλα στο φέρετρο αν ήταν δυνατό, κι εκεί να του τραβώ μαλακία ώσπου να χύσει πάνω στο φέρετρο. Συνήθως πηγαίναμε σε τρία-τέσσερα μέσα στο ίδιο βράδυ (ανάλογα με το πόσα είχα μπορέσει ν' ανακαλύψω) και σ' όλα κάναμε το ίδιο πράγμα, χωρίς ο λεγόμενος να μου αγγίζει τίποτε άλλο εκτός από τον κώλο, κάθε φορά που τον μαλάκιζα. Ήταν ένας άντρας τριάντα περίπου χρόνων· τον είχα πελάτη μου πάνω από δέκα χρόνια και σ' αυτό το διάστημα είμαι βέβαιη πως τον έκανα να χύσει πάνω σε δυο χιλιάδες φέρετρα τουλάχιστον.

— Μα δεν έλεγε τίποτε την ώρα που τον μαλάκιζες; ρώτησε ο δούκας. Δεν απηύθυνε κάποια κουβέντα σε σένα ή στον νεκρό;

— Έβριζε τον νεκρό, απάντησε η Ντυκλό. Συνήθως του έλεγε: «Έλα, βρομιάρη! Έλα, παλιάνθρωπε! Έλα, καργιόλη! Έλα να πάρεις μαζί σου το σπέρμα μου στην κόλαση!»

— Να ένα αληθινά παράξενο βίτσιο, είτε ο Κυρβάλ.

— Φίλε μου, είτε ο δούκας, να 'σαι βέβαιος ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν κάποιος απ' τους δικούς μας και σίγουρα δεν περιοριζόταν μονάχα σ' αυτό...

— Έχετε δίκιο, άρχοντά μου, είτε η Μαρταίν· σύντομα θα έχω την ευκαιρία να σας τον φέρω πάλι επί σκηνης αυτό τον τύπο.

Και μέσα στη σιωπή που ακολούθησε η Ντυκλό συνέχισε έτσι:

Ένας άλλος, σπρώχνοντας ακόμη πιο μακριά μια λίγο πολύ παρόμοια ιδιορρυθμία, ήθελε να έχω κατασκόπους στα νεκροταφεία της περιοχής και να τον ειδοποιώ αμέσως κάθε φορά που έθαβαν κάποια κοπέλα που δεν είχε πεθάνει από επικίνδυνη αρρώστια (εφιστούσε ιδιαίτερα την προσοχή μου πάνω σ' αυτό). Μόλις του έβρισκα την περίπτωση που ζητούσε – και πλήρωνε πάντα ακριβά για κάθε τέτοια περίπτωση – ξεκινούσαμε με το σούρουπο, τρυπώναμε στο νεκροταφείο μ' όποιον τρόπο μπορούσαμε και, πηγαίνοντας κατευθείαν στον τάφο που μας είχε υποδείξει ο κατάσκοπος και που το χώμα του ήταν ακόμη αφράτο, αρχίζαμε και οι δυο να παραμερίζουμε με τα χέρια μας το χώμα που σκέπαζε το πτώμα. Όταν το ξεσκεπάζαμε και ο ελευθέριος μπορούσε να το αγγίξει, άρχιζα να του την παίζω πάνω απ' το μνήμα, ενώ εκείνος πασπάτευε παντού το λείψανο της νεκρής κοπέλας και ιδιαίτερα τα κωλομέρια της, αν μπορούσε. Αν τύχαινε να καυλώσει για δεύτερη φορά – πράγμα που γινόταν συνήθως – έχεζε πάνω στο πτώμα, μ' έβαζε να χέσω κι εγώ και έχυνε πάνω στα σκατά, πασπατεύοντας ταυτόχρονα όλα τα σημεία του κορμιού της πεθαμένης που έφτανε το χέρι του.

– Ω, αυτή την περίπτωση τη νιώθω πολύ καλά, είπε ο Κυρβάλ, και δεν μπορώ να μη σας ομολογήσω ότι την έχω εφαρμόσει αρκετές φορές στη ζωή μου. Είναι αλήθεια βέβαια ότι εγώ πρόσθεσα μερικές

σκηνές ακόμα, αλλά δεν έχει έρθει ακόμα η ώρα να σας πω ποιες ήταν. Όπως και να 'χει το πράγμα, είμαι καυλωμένος· ανοίξτε τα σκέλια σας, Αδελαΐδα...

Δεν ξέρω να σας πω τι συνέβη ακριβώς τότε, αλλά ο καναπές λύγισε κάτω απ' το βάρος των σωμάτων, οι παριστάμενοι άκουσαν ολοκάθαρα τα συμπτώματα μιας εκσπερμάτωσης, κι εγώ τείνω να πιστέψω ότι ο κύριος πρόεδρος υπέπεσε απλώς στο αμάρτημα της αιμομιξίας.

— Πρόεδρε, είτε ο δούκας, στοιχηματίζω πως την πέρασες για πεθαμένη!

— Δεν αντιλέγω, απάντησε ο Κυρβάλ· διαφορετικά δεν θα κατάφερα να χύσω...

Και η Ντυκλό, βλέποντας πως κανένας δεν μιλούσε, τελείωσε το βράδυ της με την ακόλουθη ιστορία:

Για να μη σας αφήσω, κύριοι, με τις μακάβριες εντυπώσεις των προηγούμενων ιστοριών, θα κλείσω την αποψινή βραδιά με την περίπτωση και το πάθος του δούκα του Μπονφόρ. Ο νεαρός αυτός άρχοντας, που τον ψυχαγώγησα πέντ' έξι φορές και που για την ίδια υπόθεση επισκεπτόταν και μια από τις φίλες μου, είχε την εξής απαίτηση: έβαζε μια γυναίκα εφοδιασμένη μ' έναν τεχνητό πούτσο να μαλακίζεται γυμνή μπροστά του, χώνοντάς τον μπρος και πίσω της τρεις ώρες συνέχεια, χωρίς καμιά διακοπή. Τοποθετούσε μπροστά σου ένα ρολόι για να βλέπεις την ώρα, κι αν εγκατέλειπες τη δουλειά πριν να συμπληρωθεί ακριβώς το τρίωρο, δεν σε πλήρωνε καθόλου. Αυτός στεκόταν μπροστά σου, σε κοίταζε, σε γύρναγε και σε ξαναγύρναγε απ' όλες τις πλευρές, σε παρότρυνε να

λιώσεις, να πεθάνεις από ηδονή, και αν εσύ, συνεπαρμένη από τ' αποτελέσματα όλης αυτής της διαδικασίας, έφτανες στο σημείο να χάσεις το μυαλό σου από ηδονή, τότε είναι σίγουρο πως θα εκσπερμάτωνε κι εκείνος. Αλλιώς, μόλις το ρολόι ακουγόταν να χτυπάει την τρίτη ώρα, σε πλησίαζε και σου έχυνε στα μούτρα.

— Μα την πίστη μου, είτε ο επίσκοπος, δεν καταλαβαίνω, Ντυκλό, γιατί προτίμησες να μη μας αφήσεις με τις προηγούμενες εντυπώσεις και μας σερβίρισες τούτες εδώ. Εκείνες είχαν κάτι πικάντικο και μας ερέθισαν στα γεμάτα, ενώ το γλυκανάλατο πάθος που διάλεξες για να κλείσεις το βράδυ σου δεν μας αφήνει τίποτε στο κεφάλι.

— Έκανε πολύ καλά, είτε η Ιουλία που καθόταν με τον Ντυρσέ· από μέρους μου, την ευχαριστώ θερμά. Έτσι έχουμε την ελπίδα να επιτρέψουν σε όλες μας οι κύριοι να κοιμηθούμε ήσυχα, αφού δεν θα έχουν στο μυαλό τους όλες εκείνες τις φρικαλεότητες που η μαντάμ Ντυκλό τούς αφηγήθηκε πριν από λίγο.

— Α, φοβάμαι πως κάνετε μεγάλο λάθος, αγαπητή μου Ιουλία, είτε ο Ντυρσέ· γιατί, σε ό,τι με αφορά τουλάχιστον, δεν θυμάμαι παρά μονάχα το παλιό όταν το καινούργιο με κάνει να βαριέμαι. Και για να σας το αποδείξω, κάντε τον κόπο να με ακολουθήσετε.

Και ο Ντυρσέ πετάχτηκε από το καμαράκι του μαζί με τη Σοφία και τη Μισέτ για να εκσπερματώσει δεν ξέρω ακριβώς πώς, αλλά οπωσδήποτε μ' έναν τρόπο που δεν άρεσε καθόλου στη Σοφία, γιατί η τελευταία αυτή άφησε μια τρομερή κραυγή και ξαναγύρισε στο

σαλόني κατακόκκινη σαν το λειρί του κόκορα.

— Ω, αυτήν εδώ, του είπε ο δούκας, δεν θα μπορούσες ποτέ να την περάσεις για πεθαμένη, γιατί έκανες να πεταχτεί από μέσα της το πιο παράφορο σημάδι ζωής!

— Από το φόβο της φώναξε πιο πολύ, είπε ο Ντυρσέ. Ρώτησέ την να σου πει τι της έκανα, αλλά να σου το πει ψιθυριστά.

Η Σοφία πλησίασε και κάτι είπε στο αυτί του δούκα.

— Α! έκανε ο τελευταίος φωναχτά. Δεν είναι κάτι που σε κάνει να φωνάζεις τόσο δυνατά, ούτε κάτι που μπορεί να σε κάνει να χύσεις.

Και καθώς σήμανε το κουδούνι για το δείπνο, οι φίλοι μας διέκοψαν τις κουβέντες και τα ηδονικά χαριεντίσματα για να πάνε ν' απολαύσουν τις ηδονές του τραπεζιού. Το γλέντι στα όργια ήταν μάλλον ήρεμο και όλοι πήγαν για ύπνο σαν καλά παιδιά, χωρίς κανένα ίχνος μέθης, πράγμα που ήταν εξαιρετικά σπάνιο.

Εικοστή έβδομη μέρα

Απ' το πρωί της εικοστής έβδομης μέρας οι καταδόσεις που είχαν θεσμοθετηθεί την προηγούμενη άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους: τα χανουμάκια, διαπιστώνοντας πως δεν έλειπε παρά μόνο η Ροζέτα για να περάσουν και οι οχτώ στον κατάλογο των παραβάσεων, δεν δίστασαν να πάνε να την κατηγορήσουν. Ανέφεραν πως είχε περάσει όλη τη νύχτα κλάνοντας και πως, καθώς το θέμα αυτό έγινε αντικείμενο πειράγματος από τη μεριά των κοριτσιών, τσακώθηκε με όλο το χαρέμι. Αποτέλεσμα: το όνομά της πέρασε αμέσως στον κατάλογο. Όλα τα υπόλοιπα πήγαν ρολόι και, με εξαίρεση τη Σοφία και τη Ζελμίρα που μάσησαν λιγάκι τα λόγια τους, τα άλλα κορίτσια πλησίασαν θαρρετά τους φίλους λέγοντας την καινούργια προσφώνηση: «Γαμώ το Θεό! Έχω σκατά στον κώλο μου. Θέλετε μερικά;» Για την ακρίβεια, βέβαια, σκατά υπήρχανε παντού, γιατί οι γριές επιστάτριες, για ν' απομακρύνουν τον πειρασμό του πλυσίματος, είχαν εξαφανίσει κάθε αγγειό, κάθε πετσέτα και κάθε δοχείο με νερό. Στο μεταξύ η δίαιτα κρέας χωρίς ψωμί είχε αρχίσει να φέρνει τα δύσσομα αποτελέσματά της στα μικρά εκείνα στόματα

που έμεναν άπλυτα, και οι κύριοι διαπίστωσαν πως υπήρχε ήδη μεγάλη διαφορά στις ανάσες των παιδιών.

— Α, διάβoλε! είπε ο Κυρβάλ φιλώντας ρουφηχτά την Αυγουστίνα. Τώρα μάλιστα, γίνεται κάτι! Καυλώνεις όταν τις φιλάς!

Συμφώνησαν όλοι πως είχε γίνει σημαντική βελτίωση.

Μεταφέρουμε τώρα τον αναγνώστη στο σαλόνι του καφέ, μια που δεν έγινε τίποτα καινούργιο μέχρι τότε. Ο καφές σερβιρίστηκε από τη Σοφία, τη Ζελμίρα, τον Ζιτόν και τον Νάρκισσο. Ο δούκας είπε πως ήταν απόλυτα βέβαιος ότι η Σοφία ήταν πλέον ώριμη για εκσπερμάτωση και ότι έπρεπε να κάνουν οπωσδήποτε το εγχείρημα. Απευθυνόμενος στον Ντυρσέ, του είπε να παρακολουθεί προσεχτικά και, ξαπλώνοντας την παιδούλα πάνω σ' έναν καναπέ, άρχισε να της πασπατεύει ταυτόχρονα τα μουνόχειλα, την κλειτορίδα και την κωλοτρυπίδα, στην αρχή με τα δάχτυλα και κατόπιν με τη γλώσσα. Η φύση θριάμβευσε: ύστερα από ένα τέταρτο η όμορφη παιδούλα έδειχνε σημάδια ταραχής, τα μάγουλά της κοκκίνισαν και η ανάσα της έγινε κοφτή και λαχανιασμένη· ο Ντυρσέ έδειχνε όλα αυτά τα συμπτώματα στον Κυρβάλ και στον επίσκοπο, που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως η μικρή ήταν κιόλας σε θέση να εκσπερματώσει· όσο για το δούκα, είχε πολύ περισσότερους λόγους απ' τους άλλους για να πειστεί, αφού το νεαρό μουνάκι της μικρής κατεργάρας, διάβροχο όπως ήταν, του γέμισε τα χείλια με χύσια. Ο δούκας δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στη λαγνεία που του προ-

κάλεσε το εγγείρημά του: σηκώθηκε όρθιος και, σκύβοντας πάνω από την παιδούλα, εκσπερμάτωσε πάνω στο μισάνοιχτο, χνουδωτό λοφάκι της· ύστερα, πιάνοντας με τα δάχτυλα το σπέρμα, το έχωσε όσο βαθύτερα μπορούσε μέσα στο μουνί της. Ο Κυρβάλ, ξαναμμένος από το θέαμα, ρίχτηκε πάνω στη μικρή και της ζήτησε κάτι άλλο εκτός από το σπέρμα· εκείνη του γύρισε το όμορφο κωλαράκι της, ο πρόεδρος κόλλησε εκεί το στόμα του και ο έξυπνος αναγνώστης εύκολα μαντεύει τι ήταν αυτό που του σερβίρισε. Στο μεταξύ η Ζελμίρα ψυχαγωγούσε τον επίσκοπο: του έκανε τσιμπούκι και ταυτόχρονα του έβαζε κωλοδάχτυλο. Κι όλα αυτά την ώρα που ο Ντυρσέ είχε βάλει τον Νάρκισσο να τον μαλακίζει, ενώ ο ίδιος του φιλούσε με πάθος τον πισινό. Απ' όλους ωστόσο μονάχα ο δούκας έχυσε: καθώς η Ντυκλό είχε αναγγείλει για κείνο το βράδυ τις πιο ωραίες από τις ιστορίες της, οι άλλοι έκριναν σκόπιμο να συγκρατήσουν τις δυνάμεις τους για την ώρα της ακρόασης. Και μια που η ώρα είχε έρθει, πέρασαν όλοι στο σαλόνι, όπου η τετραπέρατη εκείνη γυναίκα άρχισε την αφήγησή της με τα ακόλουθα λόγια:

Μια μέρα, κύριοι, πήρα ένα σημείωμα από έναν άνθρωπο που δεν τον είχα γνωρίσει ποτέ μου, που δεν ήξερα τίποτε ούτε για το περιβάλλον του ούτε για τη ζωή του, και για τον οποίο, συνεπώς, δεν θα μπορούσα να δώσω παρά μια πάρα πολύ ασαφή εικόνα. Με το σημείωμα αυτό με παρακαλούσε να τον επισκεφτώ στο σπίτι του, στην οδό Μπλανς-ντυ-Ραμπάρ, στις εννιά το βράδυ, δηλώνοντάς μου παράλληλα πως

δεν έπρεπε να φέρω καμιά δυσπιστία για το άτομό του και πώς, παρόλο που δεν με γνώριζε προσωπικά, δεν θα είχα κανένα λόγο να παραπονεθώ αν αποφάσιζα να πάω. Δυο λουδοβίκεια συνόδευαν το γράμμα του. Παρά τη συνηθισμένη μου φρόνηση, που σίγουρα ερχόταν σ' αντίθεση μ' ένα παρόμοιο διάβημα, αφού εκείνος που το προκαλούσε μου ήταν εντελώς άγνωστος, αποφάσισα να το ρισκάρω, βασισμένη σε κάποιο ισχυρό προαίσθημα που φαινόταν να με καθησυχάζει ψιθυριστά, λέγοντάς μου πως δεν είχα να φοβηθώ τίποτε. Φτάνω λοιπόν στη διεύθυνση που μου είχε δώσει. Με υποδέχεται ένας υπηρέτης και με πληροφορεί πως πρέπει να γδυθώ ολοτούσιδη, γιατί διαφορετικά δεν μπορούσε να με μπάσει στο διαμέρισμα του κυρίου του· σπεύδω να εκτελέσω τη διαταγή και, μόλις με βλέπει στην επιθυμητή κατάσταση, με πιάνει από το χέρι, κι αφού διασχίζουμε δυο-τρία διαμερίσματα, χτυπάει επιτέλους μια πόρτα. Η πόρτα ανοίγει, μπαίνω, ο υπηρέτης αποσύρεται και η πόρτα ξανακλείνει· αλλά το μέρος όπου βρέθηκα, ελάχιστα φωτεινό, δεν είχε την παραμικρή διαφορά από ένα καμίνι, γιατί ούτε φως ούτε αέρας έμπαινε από πουθενά. Μόλις έμεινα μόνη, ένας γυμνός άντρας έρχεται κοντά μου και με πιάνει χωρίς να πει λέξη· κρατώ την ψυχραιμία μου πιστεύοντας ακράδαντα ότι όλο αυτό το μυστήριο δεν αποσκοπεί παρά στην έκκριση λίγου σπέρματος, ύστερα από την οποία θα ήμουν απαλλαγμένη απ' όλη αυτή τη νυχτερινή τελετουργία. Απλώνω το χέρι κάτω απ' την κοιλιά εκείνου του κτήνους, θέλοντας να το κάνω να χάσει όσο γινόταν πιο σύντομα το δηλητήριο που έτρεφε την κακία του.

Ανακαλύπτω μια πούτσα πολύ χοντρή, πολύ σκληρή και υπερβολικά καυλωμένη, αλλά την ίδια στιγμή νιώθω τα χέρια του να μου ξεσφίγγουν τα δάχτυλα, δίνοντάς μου να καταλάβω πως δεν ήθελε ούτε να τον αγγίξω ούτε να κάνω παρόμοιες επαληθεύσεις. Στη συνέχεια ο άγνωστος με βάζει να καθίσω σ' ένα σκαμνί, στρώνεται κι αυτός κοντά μου και πιάνοντάς μου τα βυζιά αρχίζει να τα μαλάζει και να τα σφίγγει με όλη του τη δύναμη, πράγμα που με κάνει να του παρατηρήσω πολύ απότομα:

— Κύριε, με πονέσατε!

Τότε σταματάει αμέσως, σηκώνεται, με ρίχνει μπρούμυτα πάνω σ' ένα σοφά και, καθίζοντας ανάμεσα στα μπούτια μου, αρχίζει πάλι να κάνει στα κωλομέρια μου αυτό που έκανε πρωτύτερα στα στήθια μου: να τα πασπατεύει και να τα ζυμώνει, να τα φιλάει και να τα δαγκώνει, να γλείφει την κωλοτρουπίδα μου κ.λπ. Από τη μεριά μου, δεν του έφερα καμιά αντίσταση, σκεπτόμενη ότι όλες αυτές οι επαναλαμβανόμενες διαχύσεις ήταν λιγότερο επικίνδυνες σ' εκείνο το μέρος απ' όσο στο άλλο· τον άφησα λοιπόν να συνεχίζει το έργο του και προσπαθούσα να μαντέψω ποιος μπορούσε να είναι ο σκοπός αυτού του μυστηρίου, που εκφραζόταν με πράγματα που μου φαινόταν τόσο απλά, όταν ξάφνου ακούω τον άνθρωπό μας να βγάζει κάτι τρομερές κραυγές:

— Τρέχα να σωθείς, γαμημένη πόρνη! μου φωνάζει. Τρέχα να σωθείς, παλιοκουφάλα! Χύνω και δεν ευθύνομαι καθόλου για τη ζωή σου!

Όπως καταλαβαίνετε, η πρώτη κίνηση ήταν να πεταχτώ όρθια· μια φωτεινή χαραμάδα διακρινόταν

μπροστά μου: ήταν της πόρτας απ' όπου είχα μπει προηγούμενα· όρμησα προς τα κει, άνοιξα, βγήκα και έπεσα στην αγκαλιά του υπηρέτη που με είχε υποδεχτεί... Μου έδωσε τα ρούχα μου να ντυθώ, μου έβαλε στο χέρι δυο λουδοβίκεια κι έφυγα γρήγορα, φτύνοντας τον κόρφο μου που τη γλίτωσα τόσο φτηνά.

— Έχετε κάθε λόγο να συγχαίρετε τον εαυτό σας, είτε η Μαρταίν, γιατί αυτό που σας έκανε ήταν εντελώς ασήμαντο σε σχέση με το πραγματικό του πάθος. Θα έχω την ευκαιρία, κύριοι, συνέχισε η τσατσά, να σας δείξω αυτό τον άνθρωπο κάτω από επικίνδυνη όψη.

— Όχι βέβαια τόσο απαίσια όσο εκείνη που θα παρουσιάσω εγώ στους κυρίους, είτε η Ντεγκρανζ· πάντως συμφωνώ απόλυτα με την κυρία Μαρταίν ότι σταθήκατε πολύ τυχερή, Ντυκλό, που γλιτώσατε με τόσα λίγα, γιατί ο ίδιος άνθρωπος έχει κι άλλα πάθη πολύ πιο ιδιόρρυθμα.

— Ας περιμένουμε λοιπόν για να κρίνουμε μόνοι μας όταν θα μάθουμε ολόκληρη την ιστορία του, είτε ο δούκας. Και βιάσου τώρα, Ντυκλό, να μας πεις μια άλλη για να μας βγάλεις από το μυαλό αυτό το άτομο, που θα μας καύλωνε σίγουρα αν ασχολούμαστε ακόμα λίγο μαζί του.

Αυτός που συννευρέθηκα μαζί του αργότερα, κύριοι, συνέχισε η Ντυκλό, ήθελε μια γυναίκα που να έχει ένα πολύ ωραίο στήθος, και καθώς αυτό είναι ένα από τα πιο λαχταριστά μου κάλλη, αφού το εξέτασε πολύ προσεχτικά, προτίμησε εμένα απ' όλες τις φίλες

μου. Για ποια χρήση όμως νομίζετε πως προόριζε το στήθος και το πρόσωπό μου αυτός ο αναίσχυντος ελευθέριος; Ακούστε: με ξαπλώνει σ' ένα σοφά ολόγυμνη, στήνεται καβαλικευτά πάνω απ' το μπούστο μου, βάζει την ψωλή του ανάμεσα στα δυο βυζιά μου, με διατάζει να τη σφιξω όσο πιο δυνατά μπορώ, και ύστερα από μια σύντομη διαδικασία, ο φριχτός αυτός άνθρωπος τα πλημμυρίζει με το σπέρμα του, για να μου ρίξει στη συνέχεια πάνω από είκοσι ξεγυρισμένες φτυσιές στη μούρη.

— Ελάτε καλέ τώρα! γκρίνιαζε η Αδελαΐδα στο δούκα, που την είχε φτύσει κατάμουτρα. Δεν βλέπω το λόγο να μμείστε τέτοιες προστυχιές! Τελειώσατε; συνέχισε σκουπίζοντας το πρόσωπό της και κοιτάζοντας το δούκα, που δεν είχε χύσει.

— Θα τελειώσω όταν θα μου 'ρθει η όρεξη, κοκόνα μου, της απάντησε ο δούκας. Εσύ όμως δεν πρέπει να ξεχνάς ότι, όσο θα είσαι ζωντανή, δεν βρίσκεσαι εδώ πέρα παρά για να υπακούς και να μην αντιστέκεσαι σ' ό,τι κι αν σου κάνουν. Συνέχισε, Ντυκλό, γιατί δεν αποκλείεται να κάνω τίποτε χειρότερο και, καθώς λατρεύω αυτή τη χαριτωμένη παιδούλα, πρόσθεσε δίνοντας μια χλευαστική απόχρωση στη φωνή του, δεν θέλω να την εξουθενώσω εντελώς.

Δεν ξέρω, κύριοι, είτε η Ντυκλό ξαναπιάνοντας το μίτο της αφήγησής της, αν έχετε ακούσει ποτέ να μιλάνε για το πάθος του διοικητή του Σαιντ-Ελμ. Αυτός είχε μια χαρτοπαικτική λέσχη όπου έγδυνε κυριολεκτικά εκείνους που πήγαιναν να παίξουν, αλλά το πιο

περίεργο είναι πως ο διοικητής καύλωνε την ώρα που τους ξεπουπούλιαζε: σε κάθε γερή μπάζα που τους έπαιρνε έχυνε μέσα στο βρακί του και μερικές φορές, όπως μου είπε μια γυναίκα που τη γνώριζα πολύ καλά και που εκείνος έζησε μαζί της για μεγάλο διάστημα, το πράγμα αυτό τον άναβε σε τέτοιο σημείο ώστε αναγκαζόταν να τρέχει κοντά της για ν' ανακουφιστεί λίγο από τη φλόγα που τον κατέτρωγε. Και δεν περιοριζόταν μόνο σ' αυτό: κάθε είδος κλοπής είχε γι' αυτόν το ίδιο θέλημα και κανένα αντικείμενο δεν ήταν ασφαλές κοντά του. Αν έτρωγε στο τραπέζι σας, θα σας άρπαζε τα κοσμήματα: αν βρισκόταν δίπλα στην τσέπη σας, θα σας σούφρωνε την ταμπακιέρα ή το μαντίλι σας. Όλα ήταν καλά για την αφεντιά του, αρκεί να μπορούσε να τα βάλει στο χέρι, και όλα τον έκαναν να καυλώνει, και μάλιστα να χύνει, μόλις κατάφερε να τα ξαφρίσει.

Αυτός όμως ήταν σίγουρα λιγότερο ιδιόρρυθμος από τον πρόεδρο του Κοινοβουλίου με τον οποίο σχετίστηκα λίγο μετά τον ερχομό μου στο σπίτι της Φουρνιέ και τον οποίο διατήρησα για χρόνια σαν πελάτη: η περίπτωση του ήταν πολύ λεπτή και δεν εμπιστευόταν καμιά άλλη εκτός από μένα.

Ο πρόεδρος κρατούσε νοικιασμένο ολοχρονίς ένα μικρό διαμέρισμα που έβλεπε στην πλατεία της Γρέβης: σ' αυτό κατοικούσε μονάχα μια γριά υπηρέτρια, που τα μοναδικά της καθήκοντα ήταν να διατηρεί το διαμέρισμα καθαρό και να ειδοποιεί τον πρόεδρο κάθε φορά που έβλεπε να γίνονται στην πλατεία προετοιμασίες για κάποια εκτέλεση. Αμέσως ο πρόεδρος μου έστελνε μήνυμα να ετοιμαστώ, ερχόταν και μ'

έπαιρνε μεταμφιεσμένος σε αμαξιά, και πηγαίναμε να εγκατασταθούμε στο διαμερισμάκι. Το παράθυρο της κάμαρης ήταν σε τέτοιο σημείο ώστε έβλεπε ακριβώς –κι από πολύ κοντά– πάνω στο ικρίωμα. Θρονιαζόμαστε εκεί με τον πρόεδρο, πίσω από ένα καφασωτό, που στη μια οριζόντια τραβέρσα του εκείνος ακούμπαγε ένα θαυμάσιο ζευγάρι κιάλια, και περιμένοντας να εμφανιστεί ο κατάδικος, ο πιστός λάτρης της Θέμιδας χαριεντιζόταν μαζί μου πάνω σ' ένα κρεβάτι, φιλώντας μου τα κωλομέρια, πράγμα που, ως σημειωθεί εν παρενθέσει, του άρεσε ιδιαίτερα. Τελικά το βουητό του πλήθους μάς πληροφορούσε ότι το θύμα εμφανίστηκε και ο άνθρωπος της Δικαιοσύνης έπαιρνε τη θέση του μπροστά στο παράθυρο, τοποθετώντας δίπλα του κι εμένα, με τη ρητή εντολή να τον πασπατεύω και να του παίζω ελαφρά την ψωλή, συντονίζοντας τις κινήσεις μου με τη διαδικασία της εκτέλεσης που θα παρακολουθούσε και με τέτοιον τρόπο ώστε η εκσπερμάτωσή του να συμπέσει ακριβώς με τη στιγμή που ο κατάδικος θα παράδινε την ψυχή του στο Θεό. Κανονίζονταν όλα, ο εγκληματίας ανέβαινε πάνω στο ικρίωμα, ο πρόεδρος κοίταζε αχόρταγα· όσο ο κατάδικος πλησίαζε το θάνατο, τόσο η ψωλή του ακόλαστου σπαρταρούσε μέσα στα χέρια μου. Τέλος, τη στιγμή που ο πέλεκυς έπεφτε αμείλικτος πάνω στον ανχένα του θύματος, εκείνος εκσπερμάτωνε φωνάζοντας:

— Ω, Θεέ! Ω, κωλογαμημένη Θεέ! Πόσο θα ήθελα να είμαι ο ίδιος στη θέση του δήμιου, και πόσο καλύτερα θα χτυπούσα!

Θα πρέπει να προσθέσω ότι οι ηδονικές εξάρσεις

του ποίκιλλαν ανάλογα με το είδος της θανατικής εκτέλεσης: το κρέμασμα, λόγου χάρη, δεν του προκαλούσε παρά μια πολύ ελαφριά έξαψη, ο τροχός τον έριχνε σε παραλήρημα, αλλά η πυρά ή ο διαμελισμός τον έκαναν να χάνει το μυαλό του από ηδονή. Άντρας ή γυναίκα, του ήταν αδιάφορο:

— Ίσως μονάχα μια έγκυος γυναίκα θα είχε πάνω μου μεγαλύτερη επίδραση, είπε μια μέρα. Αλλά δυστυχώς αυτό δεν είναι δυνατό.

— Μα κύριε, του παρατήρησα μια φορά, με το λειτούργημά σας συντελέσατε στο θάνατο αυτής της δύστυχης.

— Φυσικά, μου απάντησε, κι αυτό είναι που με χαροποιεί περισσότερο: τριάντα χρόνια δικαστής, δεν έχω εκδώσει άλλη απόφαση εκτός από θάνατο.

— Και νομίζετε, του λέω, πως δεν μπορεί κανείς να σας κατηγορήσει ότι ο θάνατος αυτών των ανθρώπων είναι εν μέρει έγκλημα;

— Χμ, μου κάνει· χρειάζεται νομίζεις να κοιτάζει κανείς τα πράγματα από τόσο κοντά;

— Μα, επιμένω εγώ, αυτά τα πράγματα η κοινωνία τ' αποκαλεί εγκληματικές πράξεις.

— Ω, μου λέει, πρέπει κανείς να επωφελείται από τις εγκληματικές πράξεις εφόσον τον κάνουν να καυλώνει, και τούτο για έναν πολύ απλό λόγο: γιατί οι πράξεις αυτές, όσο τρομερές κι αν θελήσετε να τις χαρακτηρίσετε, χάνουν τον απεχθή τους χαρακτήρα από τη στιγμή που σας κάνουν να χύνετε· δεν είναι συνεπώς τέτοιες παρά στα μάτια των άλλων. Ποιος όμως με βεβαιώνει εμένα ότι η γνώμη των άλλων, που είναι συνήθως εσφαλμένη σε όλα τα πράγματα, δεν είναι το

ίδιο και σ' αυτό; Δεν υπάρχει, συνέχισε, τίποτε ουσιαστικά καλό ή ουσιαστικά κακό· όλα είναι σχετικά, δηλαδή σύμφωνα με τα ήθη μας, τις αντιλήψεις και τις προκαταλήψεις μας. Μ' αυτό το δεδομένο, είναι εξαιρετικά πιθανό ένα πράγμα, αδιάφορο καθαυτό, να φαίνεται μισητό στα δικά σου μάτια κι αξιαγάπητο στα δικά μου. Και σε ρωτώ: από τη στιγμή που μου αρέσει, από τη στιγμή που μ' ευχαριστεί, κι αφού είναι δύσκολο να του αποδώσω έναν ακριβή χαρακτήρα, δεν θα ήμουν τρελός να το στερηθώ μόνο και μόνο επειδή εσύ το καταδικάζεις; Άκουσε, καλή μου Ντυκλό: η ζωή ενός ανθρώπου είναι κάτι τόσο ελάχιστα σημαντικό ώστε μπορεί κανείς να παίζει μαζί της όπως του αρέσει και με τον ίδιο τρόπο που θα έκανε με μια γάτα ή μ' ένα σκύλο. Εναπόκειται στους αδύναμους να υπερασπίσουν τον εαυτό τους: διαθέτουν σχεδόν τα ίδια όπλα με μας. Κι αφού είσαι τόσο πολύ ευσυνείδητη, πρόσθεσε ο άνθρωπός μας, τι θα 'λεγες αλήθεια για το βίτσιο ενός απ' τους φίλους μου;

Ευαρεστηθείτε, κύριοι, είπε η Ντυκλό, να μου επιτρέψετε να κλείσω το αποψινό μας βράδυ παραθέτονας, σαν πέμπτη ιστορία, όσα μου είπε ο δικαστής για το γούστο του φίλου του.

Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, αυτός ο άνθρωπος δεν θέλει πάρε-δώσε παρά μονάχα με γυναίκες που είναι υποψήφιας για εκτέλεση. Όσο πλησιέστερα στη στιγμή του χαμού τους τις παραδίνουν στα χέρια του, τόσο ακριβότερα τις πληρώνει, με την προϋπόθεση όμως η συνάντηση να γίνεται πάντα με την ανακοίνωση της εκτέλεσης. Χάρη στην κοινωνική του θέση, που του παρέχει τα μέσα για τέτοιες ευκαιρίες, δεν του

ξεφεύγει ούτε μία, και τον έχω δει να πληρώνει μέχρι εκατό λουδοβίκεια για ιδιαίτερες συναντήσεις αυτού του είδους. Ωστόσο δεν τις χαιρέται σαρκικά, δεν απαιτεί απ' αυτές παρά να του δείξουν τα κωλομέρια τους και να χέσουν· ισχυρίζεται πως τίποτε δεν μπορεί να συγκριθεί με τα σκατά μιας γυναίκας στην οποία έχουν αναγγείλει μια παρόμοια απόφαση. Κάνει, εννοείται, ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί για να πετύχει αυτές τις ιδιαίτερες συναντήσεις και φυσικά φροντίζει να μην αναγνωριστεί από το θύμα. Άλλοτε λοιπόν υποδύεται τον εξομολόγο, άλλοτε κάποιο φίλο της οικογένειας, συνοδεύοντας πάντα τις προτάσεις του με την ελπίδα ότι θα τους φανεί χρήσιμος αν τις δεχτούν ευνοϊκά.

— Και όταν τελειώνει, όταν έχει ικανοποιήσει αυτή του την παραξενιά, με ποιον τρόπο φαντάζεσαι, αγαπητή μου Ντυκλό, ότι ολοκληρώνει την πράξη του; μου είπε ο πρόεδρος... Με τον ίδιο που την ολοκληρώνω κι εγώ, καλή μου φίλη: κρατάει το σπέρμα του για το τέλος και το αφήνει να κυλήσει βλέποντας με αγαλλίαση τις καταδικασμένες να ξεψυχάνε.

— Αυτό είναι εγκληματικό! του κάνω.

— Εγκληματικό; με διακόπτει. Αυτά είναι ανοησίες, καλό μου παιδί! Τίποτα δεν είναι εγκληματικό όταν σε κάνει να καυλώνεις· το μόνο έγκλημα που υπάρχει στον κόσμο είναι ν' αρνιέσαι κάτι που σε κάνει να χύσεις.

— Έτσι, δεν αρνιόταν τίποτε στον εαυτό του, είτε η Μαρταίν· κολακεύομαι να πιστεύω ότι η κυρία Ντεγκράνζ και εγώ θα έχουμε την ευκαιρία να σας

κρατήσουμε συντροφιά με μερικά από τα ακόλαστα αυτά εγκληματικά κατορθώματα αυτού του κυρίου.

— Α, τόσο το καλύτερο, είπε ο Κυρβάλ, γιατί πρόκειται για έναν άνθρωπο που ήδη μου αρέσει πολύ. Να πώς πρέπει να σκεφτόμαστε στο θέμα των ηδονών· η φιλοσοφία του με θέλγει αφάνταστα. Είναι απίστευτο πράγματι πόσο οι άνθρωποι, περιορισμένοι ήδη στο πεδίο της ψυχαγωγίας και όλων των φυσικών τους δυνατοτήτων, επιζητούν να στενέψουν ακόμη περισσότερο τα όρια της ζωής τους με τις αισχρές προκαταλήψεις τους. Δεν υποπτεύονται λόγου χάρη μέχρι ποιο σημείο περιορίζει τις τέρψεις του εκείνος που αναγορεύει το φόνο σε έγκλημα· στερείται ένα πλήθος ηδονές, τη μια γλυκύτερη απ' την άλλη, υιοθετώντας αστόχαστα την αηδή χίμαιρα αυτής της προκατάληψης. Ποια σημασία, διάβολε, μπορεί να έχουν για τη φύση ένας, δέκα, είκοσι, εκατό άνθρωποι λιγότεροι ή περισσότεροι πάνω στη γη; Οι κατακτητές, οι ήρωες, οι τύραννοι, επιβάλλουν στον εαυτό τους εκείνο τον παράλογο νόμο του να μην κάνουμε στους άλλους ό,τι δεν θέλουμε να μας κάνουν; Αληθινά φίλοι μου, δεν σας το κρύβω, αλλά γίνομαι θηρίο όταν ακούω μερικούς ηλίθιους να μου λένε ότι αυτός είναι ο νόμος της φύσης κ.λπ. Δίκαιοι ουρανοί! Μα η φύση κάνει τους νόμους της ακριβώς επειδή διψάει για φόνους και εγκλήματα και επειδή θέλει να μας τα επιβάλει και να μας τα εμπνεύσει· κι ο μόνος νόμος που έχει χαράξει βαθύτερα στην καρδιά μας είναι να ικανοποιούμε τον εαυτό μας χωρίς να νοιαζόμαστε για το ποιος θα πληρώσει. Υπομονή όμως· θα βρω ίσως σύντομα μια καλύτερη ευκαιρία

για να σας αναπτύξω πλατύτερα αυτά τα θέματα: τα έχω μελετήσει σε βάθος κι ελπίζω πως, εκθέτοντάς σας τα συμπεράσματά μου, θα πειστείτε κι εσείς όπως εγώ ότι ο μόνος τρόπος να υπηρετήσουμε τη φύση είναι ν' ακολουθούμε τυφλά τις επιθυμίες της, οποιουδήποτε είδους κι αν είναι αυτές. Διότι, καθώς η κακία τής είναι εξίσου αναγκαία με την αρετή για τη διατήρηση των νόμων της, ξέρει μονάχη της να μας συμβουλεύει κάθε φορά τι έχει περισσότερη ανάγκη για τις επιδιώξεις της. Μάλιστα, φίλοι μου, θα συζητήσω μαζί σας μια άλλη μέρα για όλα αυτά: για την ώρα πρέπει ν' απαλλαγώ από το σπέρμα μου, γιατί αυτός ο διαβολάνθρωπος με τις εκτελέσεις στην πλατεία της Γρέβης έχει κάνει να μου πρηστούν τ' αρχίδια.

Και με τα λόγια αυτά ο πρόεδρος σηκώθηκε απ' τη θέση του και προχώρησε στο μπουντουάρ του βάθους μαζί με την Ντεγκράνζ και τη Φανσόν, που τις θεωρούσε σαν τις καλύτερες φίλες του, επειδή ήταν εξίσου κακούργες μ' αυτόν, κάνοντας ταυτόχρονα νόημα ν' ακολουθήσουν η Αλίν, η Σοφία, η Ήβη, ο Αντίνοος και ο Ζέφυρος. Δεν ξέρω τι ακριβώς σοφίστηκε να κάνει ο ελευθέριος με τα επτά αυτά άτομα, αλλά η απουσία του παρατάθηκε αρκετά και συχνά ακούστηκε να φωνάζει: «Έλα λοιπόν! Γύρνα από κει! Όχι, διάβολε, δεν σου ζήτησα αυτό!» και άλλες παρόμοιες θυμωμένες εκφράσεις, διανθισμένες με βλαστήμιες και βρисиές, στις οποίες όλοι ήξεραν πως δεν είχε το ταίρι του στις σκηνές της ακολασίας. Πάντως, όταν οι γυναίκες ξαναγύρισαν τελικά στην αίθουσα, ήταν κατακόκκινες, αναμαλλιασμένες και

φαίνονταν να έχουν υποστεί πολύ άγρια μεταχείριση από μέρους του. Στο μεταξύ ο δούκας και οι άλλοι δυο δεν είχαν χάσει την ώρα τους, αλλά ο μόνος που είχε χύσει ήταν ο επίσκοπος, και μ' έναν τρόπο μάλιστα τόσο ανορθόδοξο που δεν μας επιτρέπεται ακόμη να τον αποκαλύψουμε.

Πέρασαν στην τραπεζαρία, όπου ο Κυρβάλ συνέχισε για λίγο ακόμη να φιλοσοφεί, γιατί τα πάθη στον άνθρωπο αυτόν δεν επηρέαζαν στο ελάχιστο το στοχασμό του· πιστός στις αρχές του, ήξερε να είναι το ίδιο ασεβής, το ίδιο άθεος, το ίδιο εγκληματίας όταν είχε πια χύσει, όσο και όταν βρισκόταν μέσα στον πυρετό των ορμών του· και έτσι θα 'πρεπε να είναι όλοι οι σοφοί άνθρωποι. Ποτέ το σπέρμα δεν πρέπει να υπαγορεύει ή να κατευθύνει τις αρχές· αντίθετα, οι αρχές πρέπει να κανονίζουν με ποιον τρόπο θα σπαταλήσουμε το σπέρμα. Και είτε είμαστε καυλωμένοι είτε όχι, η φιλοσοφία, ανεξάρτητη από τα πάθη, πρέπει να παραμένει πάντα η ίδια.

Η διασκέδαση στα όργια συνίστατο σε μια διαπίστωση που δεν είχε επιχειρηθεί μέχρι τότε και που ήταν ωστόσο πολύ ενδιαφέρουσα: αποφασίστηκε να γίνει διαγωνισμός για το ποιο από τα αγόρια και ποιο από τα κορίτσια είχε τον πιο ωραίο κώλο. Έτσι, το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να βάλουν τα οχτώ αγόρια σε μια γραμμή, όρθια αλλά και κάπως σκυφτά: αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να εξετάσεις έναν κώλο και να τον κρίνεις. Η εξέταση κράτησε πολλή ώρα και ήταν πολύ αυστηρή· υπήρξαν γνώμες αντικρουόμενες, γνώμες που τροποποιήθηκαν βαθμηδόν κατά τις επανειλημμένες εξετάσεις —δεκα-

πέντε τον αριθμό!— και το μήλο δόθηκε, με γενική συμφωνία, στον Ζέφυρο: οι κύριοι αποφάνθηκαν ομόφωνα πως ήταν απολύτως αδύνατο, από πλαστική άποψη, να βρεθεί πιο τέλειος και καλοφτιαγμένος κώλος.

Μετά πέρασαν στα κορίτσια. Τα έβαλαν στην ίδια στάση, αλλά η διαδικασία της επιλογής κράτησε πολλή ώρα: ήταν αδύνατο ν' αποφασίσουν ανάμεσα σε τρεις υποψήφιες: την Αυγουστίνα, τη Ζελμίρα και τη Σοφία. Η Αυγουστίνα, πιο ψηλή, καλύτερα σχηματισμένη από τις άλλες, θα κέρδιζε αναμφισβήτητα μπροστά σε ζωγράφους· αλλά οι ελευθέριοι προτιμούσαν μάλλον τη χάρη από την ακρίβεια, την αφράτη σάρκα από την αρμονία των αναλογιών, και έβρισκαν την υποψήφια κάπως υπερβολικά αδύνατη και ντελικάτη. Οι άλλες δυο πρόσφεραν μια σάρκα τόσο δροσερή, τόσο αφροπλασμένη, κωλομέρια τόσο λευκά και τόσο τορνευτά, μια ράχη που διαγραφόταν τόσο αρμονικά και ηδονόχαρα, ώστε παραγκώνισαν την Αυγουστίνα. Πώς ν' αποφασίσεις όμως ανάμεσα στις δύο που έμειναν; Ύστερα από δέκα ψηφοφορίες οι γνώμες εξακολουθούσαν να είναι ισόβαθμες.

Τελικά νίκησε η Ζελμίρα. Οι ελευθέριοι κάλεσαν τους δυο χαριτωμένους νικητές, τους φίλησαν, τους πασπάτεψαν, τους μαλάκισαν όλο το βράδυ, διέταξαν τη Ζελμίρα να μαλακίσει τον Ζέφυρο, ο οποίος, χύνοντας θαυμάσια, πρόσφερε με τον οργασμό του το πιο ηδονικό θέαμα στους παρατηρητές· με τη σειρά του μαλάκισε κι αυτός την παιδούλα κάνοντάς τη να σπαρταράει μέσα στα χέρια του. Όλες αυτές οι σκηνές ανείπωτης ασέλγειας έκαναν το δούκα και

τον αδελφό του να χύσουν υπέροχα, αλλά άφησαν σχεδόν ασυγκίνητους τον Κυρβάλ και τον Ντυρσέ, οι οποίοι διαβεβαίωσαν ο ένας τον άλλο ότι η γέριχη, κορεσμένη ψυχή τους χρειαζόταν κάτι περισσότερο από τριανταφυλλένια θεάματα για να συγκινηθεί, και ότι όλες αυτές οι ασειότητες δεν ήταν κατάλληλες παρά μονάχα για παιδαρέλια. Εντέλει πήγαν για ύπνο, πράγμα που έδωσε στον Κυρβάλ την ευκαιρία να βυθιστεί σ' ένα καινούργιο πλέγμα από προστυχιές, αποζημιώνοντας έτσι τον εαυτό του για τα βουκολικά χαριεντίσματα που βρέθηκε στην ανάγκη να παρακολουθήσει.

Εικοστή όγδοη μέρα

Η ημέρα αυτή ήταν ημέρα γάμου: ο Ερωτιδέας και η Ροζέτα επρόκειτο να ενωθούν με τα δεσμά του Υμέναιου, αλλά από μια παράξενη όσο και μοιραία σύμπτωση διαπιστώθηκε πως και οι δυο ήταν γραμμένοι να τιμωρηθούν το ίδιο βράδυ. Καθώς εκείνο το πρωί δεν βρέθηκε κανένας παραβάτης, ο χρόνος αφιερώθηκε στη γαμήλια τελετή, και μόλις αυτή τελείωσε, συγκεντρώθηκαν όλοι στο σαλόνι για να δουν τι θα επακολουθούσε. Όπως ξέρουμε, τα μυστήρια της Αφροδίτης γιορτάζονταν συχνά παρουσία των παιδιών και, παρόλο που κανένα από τα τελευταία δεν είχε επωφεληθεί απ' αυτά μέχρι τώρα, στηρίζονταν σε μια θεωρία που παρείχε τη δυνατότητα στο κάθε παιδί να παίξει σχεδόν το ρόλο του αν ήταν σε θέση να το κάνει. Ο Ερωτιδέας, που είχε καυλώσει για καλά, έχωσε το μικρό του πάσσαλο στα σκέλια της Ροζέτας, που είχε αφεθεί στα χέρια του με όλη την ειλικρίνεια της πιο απόλυτης αθωότητας, και τα κατάφερε τόσο καλά ώστε κατά πάσα πιθανότητα θα πετύχαινε τον σκοπό του, αλλά ο επίσκοπος, αποσπώντας τον ξαφνικά από κει, τον υποχρέωσε να βάλει στον ίδιο αυτό που το παιδί θα προτιμούσε, φαντάζομαι, να το βάλει

στη μικρή του σύζυγο. Μπαινοβγαίνοντας στο φαρδύ κώλο του επισκόπου, ο Ερωτιδέας κοίταζε τη Ροζέτα με μάτια που έδειχναν μεγάλη λύπη, αλλά η τελευταία δεν έμεινε για πολύ χωρίς απασχόληση, γιατί ο δούκας την πλησίασε και της τον έριξε στα σκέλια. Ο Κυρβάλ, από τη μεριά του, ζύγωσε το μικρό γαμιά του επισκόπου, του πασπάτευσε ακόλαστα τον πιασινό και, διαπιστώνοντας πως ανταποκρινόταν στην επιθυμητή κατάσταση που όριζαν οι διαταγές, του τον έγλειψε και άρχισε να καυλώνει. Όσο για τον Ντυρσέ, έκανε το ίδιο στη μικρή Ροζέτα, που ο δούκας είχε κολλήσει το στήθος της πάνω στο δικό του.

Κανένας ωστόσο δεν έχυσε και σε λίγο πέρασαν όλοι στην τραπεζαρία. Οι νεαροί νεόνυμφοι που παρακάθισαν στο γεύμα σερβίρισαν στη συνέχεια τον καφέ μαζί με την Αυγουστίνα και τον Ζελαμίρ. Η τρυφερή Αυγουστίνα, ιδιαίτερα στεναχωρημένη με τη χτεσινή της αποτυχία στο διαγωνισμό, περιφερόταν μουτρωμένη και ατημέλητη (είχε αφήσει τα μαλλιά της άνω-κάτω), πράγμα που την έκανε χίλιες φορές πιο γοητευτική. Ο Κυρβάλ ερεθίστηκε κοιτάζοντάς την και, εξετάζοντας τα κωλομέρια της:

— Δεν μπορώ να καταλάβω, είτε, πώς αυτή η μικρή κατεργάρα δεν κέρδισε χτες το έπαθλο της νίκης: ο διάολος να με πάρει αν υπάρχει στον κόσμο ωραιότερος κώλος απ' αυτόν εδώ!

Και ανοίγοντάς τον με τα χέρια του ρώτησε την Αυγουστίνα αν ήταν έτοιμη να τον ικανοποιήσει.

— Μα βέβαια, είτε εκείνη, και μάλιστα στην εντέλεια, γιατί δεν μπορώ πλέον να συγκρατήσω την ανάγκη μου.

Ο Κυρβάλ την ανεβάζει τότε πάνω σ' ένα σοφά και γονατίζοντας μπροστά στον όμορφο πισινό της καταβροχθίζει μέσα σ' ένα λεπτό το κουράδι που του αφήνει στο στόμα.

— Ω, Θεοί! λέει ύστερα γυρίζοντας προς τους φίλους του και δείχνοντάς τους την ψωλή του που του είχε κολλήσει πάνω στην κοιλιά. Στην κατάσταση που είμαι θα μπορούσα να κάνω τα πιο τρελά πράγματα!

— Σαν τι πράγματα; ρώτησε ο δούκας, που του άρεσε να τον κάνει να λέει φρικαλεότητες όταν βρισκόταν σ' αυτή την κατάσταση.

— Σαν τι; Οτιδήποτε θα μπορούσες να μου προτείνεις: ακόμα και να διαμελίσω τη φύση ή να εξαρθρώσω το σύμπαν.

— Έλα, έλα τώρα, είπε ο Ντυρσέ, που τον έβλεπε να ρίχνει άγρια βλέμματα στην Αυγουστίνα· έλα, πάμε ν' ακούσουμε την Ντυκλό, είναι ώρα. Είμαι βέβαιος, πρόσθεσε, πως αν σ' αφήσουμε χωρίς χαλινάρι αυτή τη στιγμή, η μικρή αυτή πουλαδίτσα θα 'χει άσχημα ξεμπερδέματα μαζί σου.

— Ω, ναι, πολύ άσχημα, έκανε ο Κυρβάλ ξαναμμένος· γι' αυτό τουλάχιστον είμαι απόλυτα σίγουρος.

— Κυρβάλ, είπε ο δούκας, που ήταν το ίδιο ξαναμμένος έχοντας μόλις γευτεί τα σκατά της Ροζέτας, δώσε τόπο στην οργή προς το παρόν· σε δυο ώρες εδώ θα είμαστε πάλι και τότε θα τα ξαναπούμε.

Ο επίσκοπος και ο Ντυρσέ, πιο ψύχραιμοι από τους συντρόφους τους, έπιασαν τους δυο ελευθέρους από το μπράτσο και, στην κατάσταση ακριβώς που ήταν, δηλαδή με βρακιά κατεβασμένα στα μπού-

τια και την ψωλή τους σηκωμένη στον αέρα, τους πέρασαν στο σαλόνι των αφηγήσεων, όπου το ακροατήριο, συγκεντρωμένο ήδη, περίμενε ν' ακούσει τις καινούργιες ιστορίες της Ντυκλό. Η γοητευτική αυτή γυναίκα, προβλέποντας, από την κατάσταση των δύο κυρίων, πως δεν θ' αργούσαν να διακόψουν την αφήγησή της, άρχισε με τα παρακάτω λόγια:

Ένας ευγενής της Αυλής, ηλικίας τριάντα πέντε χρόνων, ήρθε μια μέρα και μου ζήτησε, είτε η Ντυκλό, μια από τις πιο όμορφες κοπέλες που θα μπορούσα να βρω για την αφεντιά του. Δεν μου έκανε καθόλου λόγο για το βίτσιο του και, προκειμένου να τον ικανοποιήσω, του έδωσα μια νεαρή μοδιστρούλα που δεν είχε ποτέ μέχρι τότε συμμετάσχει σε κόλπα και που χωρίς αμφιβολία ήταν από τα πιο ωραία πλάσματα που είχαν πέσει στα χέρια μου. Τους έφερα σ' επαφή στο σπίτι μου και, περίεργη να δω τι θ' ακολουθούσε, πήγα και στήθηκα στην τρυπούλα που είχα για παρατηρητήριο μου.

— Πού στο διάβολο, άρχισε να της λέει εκείνος, κατάφερε η μαντάμ Ντυκλό ν' ανακαλύψει μια βρόμικη τσούλα σαν εσένα; Σίγουρα σε κανένα σωρό από κοπριά! Θα ξεχαρμάνιαζες τίποτα φαντάρους όταν σε βρήκε, έτσι δεν είναι;

Η καημένη η κοπέλα, ανίδεη για τις προθέσεις του, έγινε κατακόκκινη από ντροπή και δεν ήξερε τι στάση να κρατήσει απέναντί του.

— Εμπρός λοιπόν, βγάλε τα ρούχα σου! συνέχισε ο αυλικός. Θεέ και Κύριε, τι βρομοθήλυκο! Άντε λοιπόν, βιάσου, θα τελειώσουμε καμιά φορά σήμερα; Α,

μάλιστα! Να το παινεμένο σωματάκι μας. Κοίτα βυζιά! Δεν μου λες, κοκόνα μου: ποια γριά γελάδα σ' τα χάρισε;

Και λέγοντας αυτά, τα 'τριβε όσο πιο άγρια μπορούσε.

— Αμ αυτή η κοιλιά! Κοίτα ζάρες! Δηλαδή, πόσα παιδιά έχεις γεννήσει; Είκοσι;

— Ούτε ένα, κύριε, σας βεβαιώ.

— Α, ναι, ούτε ένα· να πώς μιλάνε όλες οι τσούλες σαν και σένα· αν τις πιστέψεις, είναι παρθένες... Έλα τώρα, γύρνα πίσω!... Πω πω, τι άσχημος κώλος! Τι πλαδαρά κι αηδιαστικά κωλομέρια! Δεν υπάρχει αμφιβολία: απ' τις κλοτσιές σου τα 'χουν καταντήσει έτσι...

Κι εδώ επιτρέψτε μου, κύριοι, να παρατηρήσω πως ήταν ο πιο ωραίος κώλος που θα μπορούσε να δει κανείς στη ζωή του. Όπως ήταν επόμενο, η κοπελίτσα άρχισε ν' αναστατώνεται· άκουγα σχεδόν την καρδούλα της να χτυπάει δυνατά κι έβλεπα τα όμορφα ματάκια της να έχουν θολώσει. Και όσο εκείνη φαινόταν να ταραάζεται από τη στάση του, τόσο αυτός ο καταραμένος παλιάνθρωπος την ταπεινώνε. Θα μου ήταν αδύνατο, κύριοι, να θυμηθώ όλες τις βρισιές που ξεστόμισε εναντίον της· δεν θα τολμούσε κανείς να πει χειρότερες ούτε στο πιο αχρείο και ταπεινό πλάσμα. Τελικά η καρδιά του κοριτσιού ράγισε και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν απ' τα μάτια του: αυτή τη στιγμή περίμενε ο ελευθέριος, που μαλακιζόταν με όλη του τη δύναμη, για να εξαπολύσει το πιο χυδαίο υβρεολόγιο εναντίον της. Μου είναι αδύνατο και πάλι να σας απαριθμήσω όλα τα φριχτά πράγματα που

καταλόγισε στο δέρμα της, στην κορμοστασιά της, στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, στην απαίσια μυρουδιά που δήθεν ανάδινε το σώμα της, στην ανατροφή της, στο μυαλό της· με μια λέξη, έψαξε και βρήκε καθετί που θα μπορούσε να συντρίψει την περηφάνια της και εκσπερμάτωσε πάνω της, ξερνώντας τις πιο βάνουσες εκφράσεις που ούτε ένας αχθοφόρος δεν θα τολμούσε να προφέρει. Η έκβαση αυτής της ιστορίας ήταν πολύ διασκεδαστική: η κοπέλα ορκίστηκε να μην επιτρέψει ποτέ στον εαυτό της μια παρόμοια περιπέτεια και, όπως έμαθα, οχτώ μέρες αργότερα κατέφυγε σ' ένα μοναστήρι για να περάσει τον υπόλοιπο βίο της. Το είπα στο νεαρό ευγενή, που το βρήκε εξαιρετικά αστείο και που μου ζήτησε στη συνέχεια να του προμηθέψω καμιά καινούργια για να την κάνει κι εκείνη ν' αλλάξει τις ιδέες της.

Ένας άλλος, συνέχισε η Ντυκλό, απαιτούσε να του βρίσκω κοπέλες ιδιαίτερα ευαίσθητες, που να περιμένουν με αγωνία κάποιο νέο και που η δυσάρεστη έκβασή του να τους προκαλεί μεγάλη συγκινησιακή αναστάτωση. Ήταν ένα είδος που μου στοίχιζε πολύ κόπο, γιατί δεν ήταν εύκολο να μπλοφάρεις σ' αυτή την περίπτωση: ο άνθρωπός μας είχε μακρόχρονη πείρα σ' αυτό το παιχνίδι και με την πρώτη ματιά μυριζόταν αμέσως αν το χτύπημα που θα έδινε θα έβρισκε το στόχο του. Δεν τον κορόιδευα λοιπόν και του προμήθευα πάντα κοπέλες που βρίσκονταν πραγματικά στην ψυχική διάθεση που επιθυμούσε. Μια μέρα τον κάλεσα να δει μία απ' αυτές που περιέμενε νέα από την Ντιζόν για ένα νεαρό που λάτρευε και που τον έλεγαν Βαλκούρ. Τους έφερα σε επαφή.

— Από πού είσαστε, δεσποινίς; τη ρωτάει ευγενικά ο ελευθέριός μας.

— Από την Ντιζόν, κύριε.

— Από την Ντιζόν; κάνει εκείνος δήθεν έκπληκτος. Τι περιέργη σύμπτωση, αλήθεια! Μόλις σήμερα πήρα γράμμα από κει μ' ένα νέο που με λύπησε τρομερά.

— Τι συνέβη κύριε; ρωτάει μ' ενδιαφέρον η κοπέλα. Καθώς γνωρίζω όλη την πόλη, πιθανόν το νέο αυτό να μ' ενδιαφέρει κι εμένα.

— Ω όχι, απαντάει ο άνθρωπός μας, το νέο αυτό δεν αφορά παρά μονάχα εμένα· πρόκειται για το θάνατο ενός νεαρού που συμπαθούσα ιδιαίτερα. Είχε παντρευτεί μια κοπέλα που του είχε προξενήσει ο αδελφός του (ζει κι αυτός στην Ντιζόν, ξέρετε), μια κοπέλα στην οποία ο νέος ήταν με πάθος αφοσιωμένος, αλλά που του ήτανε γραφτό του να μη χαρεί, γιατί την επαύριο των γάμων τους εκείνος πέθανε στα καλά καθούμενα.

— Και πώς τον έλεγαν, κύριε, αν επιτρέπεται;

— Τον έλεγαν Βαλκούρ· ήταν από το Παρίσι, οδός τάδε, αριθμός τάδε... Α, φυσικά, είναι αδύνατο να τον γνωρίζατε.

Αλλά με τα λόγια αυτά η κοπέλα σωριάζεται στο πάτωμα λιπόθυμη. Τότε ο ελευθέριος την πλησιάζει συνεπαρμένος και, ξεκουμπώνοντας την κιλότα του, αρχίζει να μαλακίζεται από πάνω της μουρμουρίζοντας:

— Ω, γαμώτο! Ω γαμώτο! Να πώς την ήθελα!

Κι ύστερα:

— Εμπρός τώρα, βιάσου! λέει στον εαυτό του. Ας δούμε τον κώλο της! Ο κώλος της μου φτάνει για να χύσω...

Τη γυρίζει αμέσως μπρούμυτα, της ανεβάζει τη φούστα και, αναίσθητη όπως είναι, της πλημμυρίζει τα κωλομέρια ψωλόχυμα και το βάζει στα πόδια, χωρίς να νοιάζεται ούτε για τις συνέπειες των όσων της είπε, ούτε για το τι θ' απογίνει το δύστυχο εκείνο πλάσμα.

— Και τα τίναξε; ρώτησε ο Κυρβάλ, που τον γαμούσαν εκείνη τη στιγμή.

— Όχι, παραδέχτηκε η Ντυκλό, αλλά έμεινε στο κρεβάτι για δέκα βδομάδες.

— Ω, θαυμάσια, είπε ο δούκας. Εγώ όμως, συνέχισε αυτός ο ακόλαστος, θα προτιμούσα να είχε διαλέξει την εποχή των εμμήνων της ο άνθρωπός σας για να της πει αυτό το νέο.

— Μάλιστα, είπε ο Κυρβάλ· γιατί δεν λέτε όμως καλύτερα, κύριε δούκα — είσαστε καυλωμένος, το βλέπω καθαρά — πως θα προτιμούσατε να έμενε στον τόπο η λεγάμενη;

— Πάρτε το όπως θέλετε, αποκρίθηκε ο δούκας. Αφού σας βολεύει έτσι, δεν έχω αντίρρηση. Το ξέρετε άλλωστε: εγώ δεν έχω επιφυλάξεις όταν πρόκειται για το θάνατο μιας κοπέλας.

— Ντυροσέ, είπε ο επίσκοπος, αν δεν στείλεις τους δυο αυτούς κατεργάρηδες να χύσουν, θα γίνει σαματάς απόψε.

— Α, διάβολε! έκανε ο Κυρβάλ γυρίζοντας προς τον επίσκοπο. Το υπολογίζετε βλέπω πολύ το ποίμνιό σας! Ποια η διαφορά όμως αν θα 'χει δυο-τρία λιγότερα ή περισσότερα πρόβατα; Εμπρός, κύριε δούκα! Ελάτε να πάμε στο μπουντουάρ. Θέλω όμως να πάμε

μαζί και να έχουμε συντροφιά, γιατί, όπως βλέπετε, οι φίλοι μας από δω δεν θέλουν να σκανδαλιστούν απόψε.

Και άμ' έπος, άμ' έργον: οι δυο ελευθέριοι πέρασαν στο μπουντουάρ συνοδευόμενοι από τους εξής: Ζελμίρα, Αυγουστίνα, Σοφία, Κολόμπα, Ερωτιδέα, Νάρκισσο, Άδωνη, Σκιζοκώλη, Πρίαπο, Τερέζα, Φανσόν, Κονστάνς και Ιουλία. Μέσα σε λίγα λεπτά ακούστηκαν δυο-τρεις γυναικείες κραυγές και τα ουρλιαχτά των δύο ακόλαστων φίλων μας που εκσπερμάτωναν ταυτόχρονα. Η Αυγουστίνα ξαναγύρισε στη σάλα κρατώντας ένα μαντίλι στη μύτη της που αιμορραγούσε και η Κονστάνς έχοντας ριγμένο ένα μαντίλι στο στήθος της. Όσο για την Ιουλία, αρκετά ακόλαστη πάντα, αλλά και αρκετά επιδέξια για ν' αποφύγει τις κακοτοπιές, γελούσε σαν τρελή και βεβαίωνε τους πάντες πως, χωρίς την αφεντιά της, οι δυο φίλοι δεν θα κατάφερναν να εκσπερματώσουν ποτέ. Ξαναγύρισε και το υπόλοιπο κοπάδι: τα κωλομέρια του Ζελαμίρ και του Άδωνη ήταν ακόμα γεμάτα ψωλόχυμα· κι αφού οι κύριοι βεβαίωσαν τους φίλους τους πως είχαν φερθεί με όλη την πρέπουσα σεμνότητα και ευκοσμία, για να μην έχουν να τους μεμφθούν για τίποτε, και πως τώρα, ήρεμοι πλέον, ήταν σε θέση να παρακολουθήσουν την ακρόαση, διέταξαν την Ντυκλό να συνεχίσει την ιστορία της, πράγμα που εκείνη έσπευσε να το κάνει με τα ακόλουθα λόγια:

— Λυπάμαι εξαιρετικά φίλοι μου, είτε η όμορφη αυτή γυναίκα, που ο κύριος Κυρβάλ βιάστηκε τόσο ν' ανακουφίσει την ανάγκη του, γιατί έχω δυο ιστορίες

με έγκυες γυναίκες να του αφηγηθώ που θα του πρόσφεραν νομίζω ιδιαίτερη ευχαρίστηση. Γνωρίζω την αδυναμία του γι' αυτού του είδους τις γυναίκες και είμαι σίγουρη πως, αν άφηνε λιγάκι πόθο μέσα του, αυτές οι δυο ιστορίες θα τον συγκινούσαν.

— Λέγε, λέγε εσύ και μη λυπάσαι, την καθησύχασε ο Κυρβάλ. Δεν ξέρεις τάχα ότι το χύσιμο δεν έχει καμιά επίδραση στα αισθήματά μου, και ότι η στιγμή που το κακό με συνεπαίρνει περισσότερο είναι η στιγμή που έχω εκσπερματώσει;

Λοιπόν, είπε η Ντυκλό, γνώρισα κάποτε έναν άνθρωπο που το βίτσιο του ήταν να βλέπει μια γυναίκα να γεννάει. Μαλακιζόταν βλέποντάς τη να σπαράζει από τους πόνους και εκσπερμάτωνε πάνω στο κεφάλι του μωρού μόλις έκανε την εμφάνισή του.

Ένας άλλος έβαζε μια γκαστρομένη εφτά μηνών να σταθεί όρθια πάνω σ' ένα βάθρο που είχε ύψος τουλάχιστον δεκαπέντε πόδια. Ήταν αναγκασμένη να στέκεται ίσια και να προσπαθεί να κρατάει την ισορροπία της, γιατί, αν ζαλιζόταν και έπεφτε, πήγαινε χαμένη κι αυτή και το παιδί της. Ο ελευθέριος που αναφέρω, αδιαφορώντας εντελώς για την αγωνία της δύστυχης αυτής γυναίκας – που άλλωστε γι' αυτό την πλήρωνε – την κρατούσε εκεί πάνω ώσπου να χύσει και μαλακιζόταν μπροστά της φωνάζοντας:

— Ω! Τι ωραίο άγαλμα! Τι ωραίο στολίδι! Τι ωραία βασίλισσα!

— Εσύ θα κουνούσες το βάθρο, έτσι δεν είναι, Κυρβάλ; ρώτησε ο δούκας.

— Ω, καθόλου, γελιέστε, φίλε μου. Γνωρίζω πολύ καλά το σεβασμό που οφείλουμε στη φύση και στα έργα της. Μήπως η αναπαραγωγή του είδους μας δεν είναι το πιο ενδιαφέρον πράγμα που υπάρχει; Δεν είναι ένα είδος θαύματος που οφείλουμε ακατάπαυστα να προσκυνούμε και που πρέπει να μας προκαλεί το πιο στοργικό ενδιαφέρον για κείνες που το πραγματοποιούν; Εγώ προσωπικά δεν μπορώ να δω έγκυο γυναίκα χωρίς να νιώσω τρυφερότητα: σκεφτείτε, αλήθεια, τι θαυμαστό πράγμα είναι μια γυναίκα η οποία, όπως ένας φούρνος, εκκολάπτει μια σταλιά μύξα στο βάθος του μουνιού της! Υπάρχει τίποτε πιο ωραίο, τίποτε πιο συγκινητικό απ' αυτό; Κονστάνς, ελάτε, σας παρακαλώ, ελάτε να φιλήσω τον ιερό βωμό σας, όπου αυτή τη στιγμή συντελείται ένα τόσο βαθύ μυστήριο...

Και καθώς η Κονστάνς βρισκόταν δίπλα του, μέσα στη φωλίτσα της, δεν χρειάστηκε να πάει μακριά για να βρει το βωμό που ήθελε να προσκυνήσει. Αλλά υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστέψουμε πως τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα περίμενε η Κονστάνς, η οποία άλλωστε δεν πολυπίστεψε τα λόγια του Κυρβάλ, γιατί σε λίγο ακούστηκε να βγάζει μια κραυγή που δεν είχε καμιά σχέση με τις συνέπειες μιας λατρευτικής χειρονομίας ή προσκυνήματος. Μέσα στην ησυχία που ακολούθησε, η Ντυκλό ξανάπιασε το μίτο της και τελείωσε με την παρακάτω ιστορία:

Γνώρισα έναν άνθρωπο, είπε η έξοχη αυτή γυναίκα, που η μανία του ήταν ν' ακούει τα παιδιά να κλαίνε γοερά. Του χρειαζόταν μια μάνα που να 'χει

ένα παιδί τριών με τεσσάρων χρονών το πολύ. Απαιτούσε από μέρους της να δέρνει άγρια το παιδί μπροστά του, και όταν το μικρό εκείνο πλάσμα, εξαγριωμένο απ' τη μεταχείριση, άρχιζε να βγάζει δυνατές κραυγές, η μάνα έπρεπε να πιάσει την ψωλή του έκφυλου εκείνου τύπου και να τον μαλακίζει δυνατά μπροστά στο παιδί, στο πρόσωπο του οποίου εκσπερμάτωνε μόλις το έβλεπε πνιγμένο στα δάκρυα.

— Στοιχηματίζω, είτε ο επίσκοπος στον Κυρβάλ, ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν θιασώτης της αναπαραγωγής περισσότερο από σένα.

— Δεν λέω όχι, συμφώνησε ο Κυρβάλ. Σύμφωνα μάλιστα με την αρχή μιας κυρίας που φημίζεται για το πνεύμα της, άνθρωποι σαν κι αυτόν πρέπει να είναι και μεγάλοι εγκληματίες· γιατί κάθε άνθρωπος που δεν αγαπάει ούτε τα ζώα ούτε τα παιδιά ούτε τις έγκυες γυναίκες είναι, κατά τη γνώμη της, ένα θηρίο που του χρειάζονται αλυσίδες. Να με λοιπόν υπόδικος στο δικαστήριο της γριάς αυτής γκιόσας, γιατί σίγουρα δεν αγαπώ κανένα απ' αυτά τα τρία πράγματα.

Και καθώς ήταν πλέον αργά, γιατί οι επανειλημμένες διακοπές είχαν φάει αρκετή ώρα της βραδιάς, οι ελευθέριοι πέρασαν κατευθείαν στο τραπέζι. Κατά τη διάρκεια του δείπνου συζητήθηκαν τα ακόλουθα θέματα: πρώτο, σε τι εξυπηρετεί η ευαισθησία τον άνθρωπο, και δεύτερο, αν αυτή ήταν απαραίτητη για την ευτυχία του ή όχι. Ο Κυρβάλ απέδειξε πως ήταν σίγουρα επικίνδυνη για όλους και υποστήριξε την άποψη ότι το αίσθημα αυτό έπρεπε να εξαλείφεται

από τα παιδιά, συνηθίζοντάς τα από πολύ μικρή ηλικία στην παρακολούθηση των πιο άγριων θεαμάτων. Το πρόβλημα αντιμετωπίστηκε από διάφορες πλευρές, αλλά η κατάληξη ήταν να συμφωνήσουν όλοι με τη γνώμη του Κυρβάλ. Μετά το δείπνο ο δούκας και ο Κυρβάλ έκαναν την εξής πρόταση: οι γυναίκες και τ' αγόρια να πάνε για ύπνο και τα όργια να γίνουν μεταξύ αντρών. Συμφώνησαν όλοι με το σχέδιο, κλείστηκαν στην αίθουσα με τους οχτώ γαμιάδες και πέρασαν όλη σχεδόν τη νύχτα έχοντας την ψωλή στον κώλο τους και πίνοντας τα ψωλοχύματα των γαμιάδων. Πήγαν στα κρεβάτια τους δυο ώρες πριν ξημερώσει, και η μέρα που ακολούθησε έφερε μαζί της τα γεγονότα και τις ιστορίες που ο αναγνώστης θα βρει παρακάτω, αν μπει στον κόπο να συνεχίσει το διάβασμα.

Εικοστή ένατη μέρα

Υπάρχει μια παροιμία (κι είναι κάτι πολύ καλό οι παροιμίες) που λέει πως η όρεξη έρχεται τρώγοντας. Αυτή η παροιμία, όσο φτηνή κι αν είναι, έχει ωστόσο μια πολύ πλατιά έννοια: θέλει να πει ότι όσο πιο φριχτές είναι οι πράξεις μας λαχταράμε άλλες πιο καινούργιες, και πως όσο πιο πολλές είναι, λαχταράμε ακόμα περισσότερες: αυτή ήταν η περίπτωση με αυτούς τους αχόρταγους ακόλαστους. Με την ασυγχώρητη ωμότητά τους, με την απαίσια επιτήδευσή τους σε κάθε ακολασία, είχαν καταδικάσει, όπως είπαμε πιο πριν, τις δυστυχησμένες γυναίκες τους όταν έβγαλαν από τη τουαλέτα να τους φροντίζουν με τον πιο αισχρό και βδελυρό τρόπο, αλλά σαν να μην τους έφτανε αυτό, απ' αυτή κιόλας τη μέρα έβγαλαν έναν καινούργιο νόμο που ήταν αποτέλεσμα της σοδομικής ακολασίας τους (της προηγούμενης μέρας): έναν καινούργιο νόμο που όριζε πως θα χρησίμευαν για δοχεία στις ανάγκες τους από την πρώτη Δεκεμβρίου· όποιες κι αν ήταν οι ανάγκες αυτές, μεγάλες και μικρές, θα κατέληγαν στο στόμα τους· κάθε φορά που αυτοί οι κύριοι θα ήθελαν να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους, θα τους συνόδευαν τέσσερις σουλτά-

νες, για να τους εξυπηρετούν, μετά την ανάγκη τους, όπως οι γυναίκες τους άλλοτε, μια που αυτές θα είχαν τώρα μια πιο σοβαρή ασχολία: οι τέσσερις σουλτάνες που θα χοροστατούσαν ήταν η Κολόμπα για τον Κυρβάλ, η Ήβη για το δούκα, η Ροζέτα για τον επίσκοπο και η Μισέτ για τον Ντυρσέ. Το παραμικρό λάθος στη μια ή στην άλλη περίπτωση, είτε σε ό,τι αφορούσε τις γυναίκες τους είτε τις τέσσερις κοπέλες, θα κολαζόταν με την πιο μεγάλη αυστηρότητα.

Οι άμοιρες γυναίκες ούτε που πρόλαβαν να μάθουν αυτή τη νέα διαταγή κι άρχισαν να κλαίνε και να οδυρόνται, δυστυχώς χωρίς να συγκινήσουν κανέναν. Όρισαν μόνο πως κάθε γυναίκα θα υπηρετούσε τον άντρα της, και η Αλίν τον επίσκοπο, και πως γι' αυτή και μόνο την περίπτωση δεν επιτρεπόταν καμιά αλλαγή. Αναθέσανε σε δυο γριές διαδοχικά να βρίσκονται εκεί για την ίδια εξυπηρέτηση και σαν ώρα γι' αυτά ορίστηκε το βράδυ, σταθερά πάντα, ύστερα από τα όργια. Συμφώνησαν πως θα προέβαιναν σε όλα αυτά από κοινού και πως, όσο κρατούσε αυτή η επιχείρηση, οι τέσσερις σουλτάνες, περιμένοντας να έρθει η στιγμή που θα τους εξυπηρετούσαν, θα τους έδειχναν τα κωλομέρια τους, ενώ οι γριές θα πήγαιναν από τον έναν προωκτό στον άλλο, για να τον πιέζουν, να τον ανοίγουν και να τον ερεθίζουν επιτέλους γι' αυτή την επιχείρηση. Αφού έβγαλαν αυτό τον κανονισμό, ασχολήθηκαν εκείνο το πρωί με τις ποινές που παραμέλησαν την προηγούμενη μέρα, αφού τους είχε έρθει η επιθυμία να ριχτούν σε όργια μεταξύ αντρών.

Η επιχείρηση έγινε στο διαμέρισμα όπου έμεναν οι σουλτάνες: τις κανόνισαν και τις οχτώ και ύστερα

ακολούθησαν η Αδελαιίδα, η Αλίν και ο Ερωτιδέας, που ήταν και οι τρεις τους γραμμένοι στον μοιραίο κατάλογο. Η τελετή, με όλες τις λεπτομέρειες και το απαραίτητο γι' αυτή την περίπτωση πρωτόκολλο, κράτησε σχεδόν τέσσερις ώρες· ύστερα κατέβηκαν για το γεύμα με ξαναμμένο το κεφάλι, προπάντων ο Κυρβάλ, επειδή λάτρευε τρομερά αυτές τις επιχειρήσεις· όποτε καταπιανόταν με κάτι τέτοια η στύση του ήταν σίγουρη. Όσο για το δούκα, είχε χύσει, όπως και ο Ντυρσέ. Αυτός μάλιστα, που είχε αρχίσει να νιώθει τη διάθεση να πειράζει αρκετά, μέσα στις ακολασίες του, την αγαπημένη του γυναίκα την Αδελαιίδα, την τιμώρησε με βίαιες ηδονικές δονήσεις που του στοίχισαν το ψωλόχυμά του.

Ύστερα από το γεύμα πήραν τον καφέ· θα ήθελαν πολύ να χαρίσουν στην αφεντιά τους κώλους δροσερούς, έχοντας για άντρες τον Ζέφυρο και τον Ζιτόν και άλλους ακόμη, αν ήθελαν κάτι τέτοιο: μπορούσαν αυτοί, αλλά ήταν αδύνατο να παίξουν το ρόλο της σουλτάνας. Γι' αυτό, απλούστατα, ακολουθώντας την τάξη, τους εξυπηρέτησαν η Κολόμπα και η Μισέτ. Ο Κυρβάλ, εξετάζοντας τον κώλο της Κολόμπας, γεμάτο πολύχρωμους λεκέδες, έργο μάλιστα δικό του, άρχισε να νιώθει πολύ αλλόκοτες επιθυμίες και της έβαλε την πούτσα του ανάμεσα στα μπούτια από πίσω, ενώ πασπάτευε κάμποση ώρα τα κωλομέρια της· πότε-πότε το μαραφέτι του πισωγυρνούσε και χτυπούσε, άθελά του τάχατες, τη νοστιμούλα τρύπα της που τόσο θα ήθελε να διαπεράσει. Την κοίταζε και τη μελετούσε.

— Διάολε! είπε στους φίλους του. Δίνω διακόσια

λουδοβίκεια, τώρα μάλιστα, στη συντροφιά αν μ' αφήσει να γαμήσω αυτόν εδώ τον κώλο.

Ωστόσο κρατήθηκε κι ούτε καν έχυσε. Ο επίσκοπος φρόντισε να χύσει στο στόμα του ο Ζέφυρος κι έχασε το ψωλόχυμά του ενώ κατάπινε ό,τι του χάριζε το γλυκύτατο παιδί· όσο για τον Ντυρσέ, έβαζε τον Ζιτόν να του δίνει κλοτσιές στον κώλο κι ύστερα να χέσει, ενώ εκείνος έμεινε αγνός. Πέρασαν στο σαλό-νι των αφηγήσεων, όπου κάθε πατέρας βολεύτηκε, όπως γινόταν συχνά, έχοντας εκείνο το βράδυ την κόρη του πάνω στον καναπέ· κι έτσι άκουσαν, με κατεβασμένα τα βρακιά, τις πέντε ιστορίες της αγαπημένης μας αφηγήτριας.

Φαίνεται πως από τότε που είχα εκπληρώσει με τόσο σωστό τρόπο την ευσεβή επιθυμία της Φουρνιέ, η ευτυχία πλημμύρισε το σπίτι μου, είπε η όμορφη αυτή κοπέλα, ποτέ άλλοτε δεν είχα τόσες πλούσιες γνωριμίες.

Ο ηγούμενος των Βενεδικτίνων, ένας από τους καλύτερους πελάτες μου, ήρθε να μου πει μια μέρα πως είχε ακούσει να γίνεται λόγος για μια αρκετά περιεργή ιδιοτροπία, κι επειδή μάλιστα είχε δει ένα φίλο του να την πραγματοποιεί και να ξετρελαίνεται, ήθελε κι αυτός με τη σειρά του να τη δοκιμάσει· μου ζήτησε λοιπόν μια κοπέλα με πολλές τρίχες. Του έδωσα μια κοπελάρα είκοσι οχτώ ετών που είχε τούφες μαλλιά έναν πήχυ μάκρος κάτω από τις μασχάλες και στο εφηβαίο της.

— Αυτή μου κάνει, μου είπε.

Κι επειδή ήταν πάρα πολύ γνωστός μου και είχαμε

γλεντήσει συχνά μαζί, δεν πήγε να κρυφτεί για να μην τον βλέπω. Είπε της κοπέλας να μείνει γυμνή, να μισογείρει πάνω στο ντιβάνι, με τα δυο χέρια ψηλά· κι εκείνος, οπλισμένος μ' ένα πολύ ακονισμένο ψαλίδι, άρχισε να κουρεύει σύρριζα τις δυο μασχάλες αυτής της κοπέλας. Από τις μασχάλες κατέβηκε στο εφηβαίο· την κούρεψε κι εκεί, αλλά τόσο προσεχτικά που ούτε στο ένα μέρος ούτε στο άλλο δεν φανταζόσουν ότι υπήρξε ποτέ η παραμικρή τρίχα. Αφού τελείωσε τη δουλειά του, φίλησε τα σημεία που είχε κουρέψει κι άδειασε το ψωλόχυμά του πάνω στο κουρεμένο αυτό εφηβαίο γεμάτος έκσταση για το έργο του.

Ένας άλλος απαιτούσε μια τελετή που ήταν δίχως άλλο ακόμη πιο αλλόκοτη: ήταν ο δούκας ντε Φλορβίλ. Με διέταξε να πάω σπίτι του μια από τις πιο όμορφες γυναίκες που θα έβρισκα. Ένας υπηρέτης μάς υποδέχτηκε και μπήκαμε στο αρχοντικό από μια απόμερη πόρτα.

— Ας ετοιμάσουμε αυτό το ωραίο πλάσμα, μου είπε ο υπηρέτης, όπως ταιριάζει για να μπορέσει ο κύριος δούκας να γλεντήσει μαζί του... Ακολουθήστε με.

Αφού περάσαμε ένα λαβύρινθο από διαδρόμους σκοτεινούς όσο και τεράστιους, φτάσαμε επιτέλους σ' ένα θλιβερό διαμέρισμα που φώτιζαν έξι μόνο κεριά, κατάχαμα γύρω από ένα στρώμα με μαύρο ατλάζι· όλο το δωμάτιο ήταν ντυμένο στα μαύρα και τρομάξαμε μόλις μπήκαμε.

— Μην τρομάζετε, μας είπε ο οδηγός μας, δεν θα πάθετε το παραμικρό κακό· αλλά να δοθείτε στα πάντα, είπε στη νεαρή κοπέλα, και να εκτελέσετε προπάντων καλά ό,τι θα σας ορίσω.

Έγδυσε την κοπέλα ολότελα, ξέπλεξε τη χτενισιά της κι άφησε να κυλήσουν τα θεσπέσια μαλλιά της. Ύστερα την ξάπλωσε πάνω στο στρώμα, ανάμεσα στα κεριά, της σύστησε να παραστήσει τη νεκρή και κυρίως να φροντίσει, κατά τη διάρκεια όλης της σκηνης να παραμείνει ακίνητη και να αναπνέει όσο μπορούσε λιγότερο.

— Γιατί, αν δυστυχώς ο κύριός μου, που θα φαντάζεται πως είστε πράγματι νεκρή, αντιληφθεί καμιά προσποίηση, θα φύγει οργισμένος και σίγουρα δεν θα πληρωθείτε.

Μόλις έβαλε την κόρη πάνω στο στρώμα σαν να ήταν κανένα πτώμα, έδωσε στο στόμα και τα μάτια της ένα ύφος οδυνηρό, άφησε να κυματίσουν τα μαλλιά της πάνω στο γυμνό στήθος της, έβαλε δίπλα της ένα στιλέτο και της σχεδίασε, στη μεριά της καρδιάς, πασαλείβοντάς τη με αίμα από κοτόπουλο, μια πληγή μεγάλη σαν ένα χέρι.

— Κυρίως μη φοβάστε καθόλου, είπε ακόμα μια φορά στη νέα κοπέλα. Δεν θα πείτε ούτε θα κάνετε τίποτα: σημασία έχει να μείνετε ακίνητη και να παίρνετε ανάσα μόνο όταν θα τον βλέπετε να μην είναι και τόσο κοντά σας. Εμείς ας αποσυρθούμε τώρα, μου είπε ο υπηρέτης. Ελάτε, κυρία μου· για να μην ανησυχείτε για την κοπέλα σας, θα σας βάλω σ' ένα μέρος απ' όπου θα μπορείτε ν' ακούτε και να παρατηρείτε όλη τη σκηνή.

Βγαίνουμε αφήνοντας στην αρχή την κοπέλα αρκετά ταραγμένη, αλλά ωστόσο κάπως πιο ήσυχη με όσα είχε πει ο υπηρέτης. Με οδηγεί σ' ένα μικρό δωμάτιο γειτονικό στο διαμέρισμα όπου θα γινόταν το μυστή-

ριο· πίσω από ένα χώρισμα κάπως χαλαρό, που είχαν σκεπάσει με το μαύρο ύφασμα, μπορούσα να τ' ακούω όλα. Μου ήταν ακόμα πιο εύκολο να παρατηρώ τι θα γινόταν, γιατί αυτό το ύφασμα ήταν διάφανο: ξεχώριζα όλα τα αντικείμενα πίσω από κει σαν να ήμουν μέσα στο ίδιο το διαμέρισμα.

Ο υπηρέτης τράβηξε ένα κορδόνι, το κουδουνάκι χτύπησε – γιατί αυτό ήταν το σύνθημα – και ύστερα από λίγα λεπτά είδαμε να μπαίνει ένας ψηλός άντρας, ξερακιανός κι αδύνατος, εξήντα περίπου ετών. Ήταν ολότελα γυμνός κάτω από μια φαρδιά ρόμπα από ταφτά των Ινδιών. Σταμάτησε μόλις μπήκε· είναι σωστό να σας πω σ' αυτό το σημείο πως το παρατηρητήριό μας ήταν καταπληκτικό, γιατί ο δούκας, που πίστευε πως είναι τελειώς μόνος, ούτε καν φανταζόταν πως τον έβλεπαν.

– Α, τι ωραίο πτώμα! αναφώνησε αμέσως... Τι όμορφη νεκρή... Ω Θεέ μου! είπε βλέποντας το αίμα και το σιλέτο. Τώρα da μου τη σκοτώσανε... Α, διάολε, τι καύλα που την έχει όποιος τη σκότωσε!

Κι ενώ μαλακιζόταν:

– Πώς θα 'θελα να τον έβλεπα να τη χτυπά!

Κι ενώ πασπάτευε την κοιλιά της:

– Είναι έγκνος άραγε;... Όχι, δυστυχώς.

Και συνεχίζοντας να την πασπατεύει:

– Τι σάρκα είναι αυτή!... Ζεστή ακόμη!... Τι ωραίο στήθος!

Και τότε έσκυψε από πάνω της και τη φίλησε στο στόμα μ' ένα απίστευτο πάθος.

– Βγάζει σάλιο ακόμα, είπε... Πόσο μ' αρέσει αυτό!

Και για δεύτερη φορά τής έχωσε τη γλώσσα του βαθιά στο λαρύγγι. Ήταν αδύνατο να παίξει καλύτερα το ρόλο της αυτή η κοπέλα· έμενε ολότελα ακίνητη, κι όταν την πλησίασε ο δούκας, ούτε ανάσαινε καν. Την άρπαξε επιτέλους και γυρίζοντάς την μπρούμυτα:

— Πρέπει να δω καλά αυτό τον ωραίο κώλο, είπε.

Και μόλις τον είδε:

— Α, διάολε, τι όμορφα μεριά!

Τα φίλησε, τα μισάνοιξε και τον είδαμε καθαρά να βάζει τη γλώσσα του πάνω στην τόσο νόστιμη τρύπα της.

— Λόγω τιμής, αναφώνησε ξετρελαμένος, ιδού ένα από τα πιο υπέροχα πτώματα που είδα ποτέ στη ζωή μου! Πόσο ευτυχισμένος είναι αλήθεια αυτός που στέρησε αυτή την όμορφη κοπέλα από τη ζωή, και τι ηδονή πρέπει να δοκίμασε!

Μ' αυτή και μόνο την ιδέα έχυσε· ήταν ξαπλωμένος δίπλα της, την κρατούσε σφιχτά, με τα μπούτια του κολλητά πάνω στα μεριά της, και έχυνε πάνω στη κωλότρυπα με απίστευτα δείγματα ηδονής και φωνάζοντας σαν διάβολος ενώ έχανε το σπέρμα του:

— Α, γαμώτο, γαμώτο! Πόσο θα 'θελα να την είχα σκοτώσει!

Έτσι τέλειωσε αυτή η επιχείρηση. Ο ελευθέριος σηκώθηκε και χάθηκε. Καιρός ήταν να πάμε ν' ανασηκώσουμε την ετοιμοθάνατη. Δεν άντεχε άλλο πια· η καταπίεση, ο τρόμος, τα πάντα είχαν απορροφήσει τις αισθήσεις της και ήταν έτοιμη να παίξει φυσικά το πρόσωπο που είχε τόσο καλά μιμηθεί πριν από λίγο. Φύγαμε με τέσσερα λουδοβίκεια που μας έδωσε ο υ-

πηρέτης· όπως το φαντάζεστε βέβαια, μας είχε κλέψει τα μισά.

— Ζήτω ο Θεός! αναφώνησε ο Κυρβάλ. Αυτό είναι πάθος! Πικάντικο και πιπεράτο.

— Καύλωσα σαν γαϊδούρι, είτε ο δούκας. Βάζω στοίχημα πως αυτός ο τύπος δεν αρκέστηκε σ' αυτό.

— Να είστε βέβαιος, κύριε δουξ, είτε η Μαρταίν, πως σε άλλες περιπτώσεις έδειξε περισσότερο ρεαλισμό. Αλλά η κυρία Ντεγκράνζ κι εγώ θα έχουμε την ευκαιρία να σας πείσουμε γι' αυτό.

— Και τι κάνεις, διάολε, στο μεταξύ; είτε ο Κυρβάλ στο δούκα.

— Άσε με, άσε με! είτε ο δούκας. Γαμώ την κόρη μου πιστεύοντας πως είναι νεκρή.

— Α, βρε κάθαρμα, είτε ο Κυρβάλ, να λοιπόν τώρα που έχεις δυο εγκλήματα στο νου σου.

— Γαμώτο! είτε ο δούκας. Θα ήθελα να είναι πιο αληθινά!

Και το ανόσιο σπέρμα του ξέφυγε μέσα στο αιδούιο της Ιουλίας.

— Εμπρός, συνέχισε Ντυκλό, είτε αφού τέλειωσε, συνέχισε, καλή μου φίλη, και μην αφήσεις τον πρόεδρο να χύσει, γιατί τον ακούω να αιμομικτεί με την κόρη του. Ο μπαγάσας κάτι κακό σοφίζεται· οι γονείς του μου το εμπιστεύτηκαν: πρέπει να προσέχω τα φερσίματά του και δεν θέλω να μου χαλάσει.

— Ω! είναι αργά πια, είτε ο Κυρβάλ, είναι αργά, χύνω! Αχ! Το Θεό σου! Κοίτα τι όμορφη νεκρή που είναι!

Και το κάθαρμα, ενώ γαμούσε από το μουνί την

Αδελαιίδα, φανταζόταν όπως ο δούκας πως γαμούσε τη σκοτωμένη κόρη του· απίστευτη παρεκτροπή του ακόλαστου, που δεν μπορεί ν' ακούσει ή να δει κάτι και να μη θέλει αμέσως να το μιμηθεί!

— Ντυκλό, συνέχισε, είπε ο επίσκοπος, γιατί το παράδειγμα αυτών των αλιθίων μπορεί να με παρασύρει, και στην κατάσταση που βρίσκομαι θα έκανα χειρότερα πράγματα απ' αυτούς.

Λίγο καιρό ύστερα απ' αυτή την περιπέτεια βρέθηκα μόνη στο σπίτι κάποιου άλλου ελευθέρου, είπε η Ντυκλό· η μανία του, αν και πιο ταπεινωτική, ήταν ωστόσο εξίσου ζοφερή. Με δέχεται μέσα σ' ένα σαλόνι όπου ένα πολύ ωραίο ταπέτο στόλιζε το παρκέ· μου είπε να γδυθώ και μ' έβαλε να στηθώ με τα χέρια και τα πόδια στο πάτωμα:

— Για να δούμε, είπε αναφερόμενος σε δυο μεγάλα δανέζικα σκυλιά που είχε δίπλα του, για να δούμε ποιος από τους δυο, τα σκυλιά μου ή εσύ, θα φανείτε πιο σβέλτοι. Τρέχα τώρα!

Και συνάμα ρίχνει κάτι μεγάλα ψημένα κάστανα καταγής και μιλώντας μου σαν να ήμουν κανένα ζώο:

— Πιάσ' το, πιάσ' το! μου λέει.

Τρέχω με τα τέσσερα πίσω από το κάστανο, έχοντας στο νου μου να καταλάβω την ιδιοτροπία του και να του το φέρω· αλλά τα δυο μεγάλα σκυλιά όρμησαν από πίσω μου και με προσπέρασαν σαν αστραπή· αρπάζουν το κάστανο και το φέρνουν στον κύριό τους.

— Μα είσαι τρομερά αδέξια, μου είπε τότε το αφεντικό, μήπως και φοβάσαι μη σε φάνε τα σκυλιά μου;

Μη φοβάσαι καθόλου, δεν θα σε πειράξουν, αλλά από μέσα τους θα σε κοροϊδεύουν όσο βλέπουν πόσο ακαμάτα είσαι. Εμπρός, κοίτα να βγεις ασπροπρόσωπη... Πιάσ' το!

Πετά ένα άλλο κάστανο και πάλι με νικάνε τα σκυλιά. Αυτό το παιχνίδι κράτησε δυο ώρες και μόνο μια φορά κατάφερα ν' αρπάξω το κάστανο και να το φέρω με το στόμα μου σ' αυτόν που το πέταξε. Αλλά είτε θριάμβευα είτε όχι, ποτέ αυτά τα ζώα, καλά γυμνασμένα σ' αυτό το παιχνίδι, δεν με πείραξαν ούτε μια φορά· αντίθετα μάλιστα, έδειχναν να με περιπαίζουν και να διασκεδάζουν μαζί μου σαν να ήμουν ένα μ' αυτά.

— Εμπρός, είπε το αφεντικό, αρκετά δούλεψες· πρέπει να φας.

Χτύπησε το κουδούνι και μπήκε ένας έμπιστος υπηρέτης.

— Φέρε να φάνε κάτι τα ζώα μου, είπε.

Και ο υπηρέτης έφερε μια γαβάθα από έβено και την άφησε καταγής· ήταν γεμάτη από ψιλοκομμένο κρέας πολύ τρυφερό.

— Εμπρός, μου λέει, φάε μαζί με τα σκυλιά μου κι έχε το νου σου μη σε ξεπεράσουν στο φαγητό όπως έγινε με την πιλάλα.

Δεν έπρεπε να βγάλω τσιμουδιά αλλά να υπακούσω, και, πάντα με τα τέσσερα, έχωσα το κεφάλι στη γαβάθα· επειδή τα πάντα ήταν πολύ καθαρά και καλοφτιαγμένα, άρχισα να τα καταβροχθίζω μαζί με τα σκυλιά, που με μεγάλη ευγένεια μου άφησαν το μερτικό μου, χωρίς να τα βάλουν καθόλου μαζί μου. Αυτό ήταν το κρίσιμο σημείο για τον ακόλαστο αυτόν: η

ταπεινώση, ο εξευτελισμός όπου έριχνε μια γυναίκα ξάναβαν σε απίστευτο βαθμό το κεφάλι του.

— Η γαμιόλα! είπε τότε ενώ μαλακιζόταν. Το παλιοθήλυκο! Κοίτα πώς τρώει με τα σκυλιά μου! Έτσι θα 'πρεπε να μεταχειριζόμαστε όλες τις γυναίκες κι έτσι μόνο δεν θα ήταν πια ξετσιπώτες· κατοικίδια ζώα σαν κι αυτά τα σκυλιά, για ποιο λόγο τις μεταχειριζόμαστε διαφορετικά απ' αυτά; Α, παλιοθήλυκο! Α, πουτάνα! Ξεφώνιζε, και αφού προχώρησε έχυσε το ψωλόχυμά του πάνω στον πισινό μου. Α, γαμιόλα, σ' έβαλα λοιπόν να φας μαζί με τα σκυλιά μου!

Αυτό ήταν όλο, ο άνθρωπός μας χάθηκε, ξαναντύθηκα βιαστικά και βρήκα δυο λουδοβίκεια πάνω στο πανωφόρι μου, ποσό συνηθισμένο και που πλήρωνε δίχως άλλο κάθε φορά για τις απολαύσεις του αυτός ο μουρντάρης.

Σ' αυτό το σημείο, κύριοι, συνέχισε η Ντυκλό, είμαι υποχρεωμένη να γυρίσω πίσω και να σας αφηγηθώ, για να τελειώσει η βραδιά, δυο περιπέτειες που μου 'τυχαν στα νιάτα μου. Επειδή είναι κάπως σκληρές, δεν θα είχαν τη θέση τους στη σειρά των αφελών γεγονότων με τα οποία άρχισα, όπως με διατάξατε· αναγκάστηκα λοιπόν να τις μεταθέσω και να σας τις φυλάξω για το τέλος. Δεν ήμουν τότε παρά δεκάξι ετών και έμενα ακόμα στο σπίτι της Γκερέν· με είχαν βάλει στο κάτω μικρό δωμάτιο ενός διαμερίσματος όπου έμενε ένας άνθρωπος μεγάλης περιωπής, λέγοντάς μου να περιμένω, να είμαι ήσυχη και να υπακούω στον άρχοντα που θα ερχόταν να διασκεδάσει μαζί μου. Αλλά φρόντισαν να μη μου πουν τίποτα περισσότερο· κι όμως δεν θα δοκίμαζα τέτοιο φόβο αν με

είχαν προειδοποιήσει· αλλά και ο ελευθέριος αυτός σίγουρα δεν θα γνώριζε τόση ηδονή. Είχα περάσει σχεδόν μια ώρα μέσα στο δωματιάκι και στο τέλος άνοιξε η πόρτα. Ήταν ο ίδιος ο κύριος του σπιτιού.

— Τι γυρεύεις εδώ, πονηρούλα μου, μου λέει τάχα-τες παραξενεμένος, τέτοια ώρα μέσα στο διαμέρισμά μου; Α, πουτάνα! αναφώνησε αρπάζοντάς με από το λαιμό έτσι που έχασα την ανάσα μου. Α, κατεργάρα! Ώστε ήρθες να με κλέψεις!

Αμέσως ζητά βοήθεια· παρουσιάζεται ένας πιστός υπηρέτης:

— Λαφλέρ, του λέει ο κύριός του οργισμένος, δεξ εδώ μια κλέφτρα που τη βρήκα να κρύβεται· γδύσε την ολότελα κι ετοιμάσου να κάνεις ό,τι θα σε διατάξω.

Ο Λαφλέρ υπακούει: με γδύνει στο λεπτό και πετά τα ρούχα μου ένα-ένα έξω.

— Εμπρός, λέει ο ακόλαστος στον υπηρέτη του, τρέχα βρες ένα τσουβάλι, να μου τη ράψεις την παλιοβρόμα μέσα και να τη ρίξεις στο ποτάμι!

Ο υπηρέτης βγαίνει και πάει για το τσουβάλι. Σας αφήνω να σκεφτείτε πώς επωφελήθηκα στο μεταξύ για να πέσω στα πόδια του άρχοντα ικετεύοντάς τον να μου χαρίσει τη ζωή και βεβαιώνοντάς τον πως μ' έφερε εδώ μέσα η ίδια η κυρία Γκερέν, η δικιά του ματρόνα, και πως δεν είμαι καμιά κλέφτρα... Αλλά ο ακόλαστος, χωρίς ν' ακούει τίποτα, μου αρπάζει τα δυο κωλομέρια και τα μαλάζει άγρια.

— Α, γαμώτο, λέει, θα δώσω στα ψάρια να φάνε αυτό τον όμορφο κώλο!

Ήταν η μόνη φιλήδονη πράξη που έδειξε να επιτρέπει στον εαυτό του, χωρίς μάλιστα να δω τίποτα που

να με κάνει να πιστεύω πως η ακολασία έπαιζε κάποιο ρόλο σ' αυτή όλη τη σκηνή. Ο υπηρέτης επιστρέφει, φέρνει το τσουβάλι· όσο και να παρακαλούσα, με χώνουνε μέσα, με ράβουνε και ο Λαφλέρ με φορτώνεται στους ώμους του. Τότε είναι που άκουσα τι αναστάτωση έφερε στον ακόλαστο η κρίση που δοκίμασε· καθόλου απίθανο, είχε αρχίσει να μαλακίζεται μόλις μ' έβαλαν μέσα στο τσουβάλι. Τη στιγμή ακριβώς που με φορτώθηκε ο Λαφλέρ, το ψωλόχυμα του παλιανθρώπου τινάχτηκε.

— Στο ποτάμι... Στο ποτάμι... Ακούς, Λαφλέρ; έλεγε τραυλίζοντας από ηδονή. Ναι, στο ποτάμι, και να βάλεις μια κοτρώνα στο τσουβάλι για να πνιγεί πιο γρήγορα η πουτάνα!

Αυτά ειπώθηκαν· βγήκαμε πήγαμε σ' ένα διπλανό δωμάτιο όπου ο Λαφλέρ, αφού ξέραψε το τσουβάλι, μου γύρισε τα ρούχα μου, μου έδωσε δυο λουδοβίκεια και μερικά δείγματα μιας διαφορετικής συμπεριφοράς στην ηδονή. Ξαναγύρισα στο σπίτι της Γκερέν και τη μάλωσα πάρα πολύ που δεν με είχε καθόλου προετοιμάσει· αυτή πια για να συμφιλιωθεί μαζί μου, με έστειλε δυο μέρες αργότερα κάπου αλλού, χωρίς να μου πει πάλι τίποτα για ό,τι θα γινόταν εκεί.

Πάνω-κάτω όπως έγινε και με την ιστορία που σας είπα, έπρεπε να βρίσκομαι σ' ένα μικρό δωμάτιο στο διαμέρισμα κάποιου επόπτη κτημάτων, αλλά αυτή τη φορά ήμουν εκεί μαζί με τον υπηρέτη που είχε έρθει να με πάρει από το σπίτι της Γκερέν εκ μέρους του κυρίου του. Περιμένοντας να φανεί το αφεντικό, ο υπηρέτης διασκέδαζε δείχνοντάς μου κάμποσα κοσμήματα που ήταν μέσα σ' ένα γραφείο.

— Διάολε, μου λέει ο καλός σου ο μεσολαβητής, δεν χάρηκε ο κόσμος αν πάρεις και κανένα από δαύτα· ο γερο-Κροίσος είναι πάμπλουτος! Βάζω στοίχημα πως δεν έχει ιδέα πόσα και τι σόι είναι τα κοσμήματα που φυλάει μέσα στο γραφείο του. Πίστεψέ με και μην ντρέπεσαι, ούτε να φοβάσαι μάλιστα μήπως σε προδώσω.

Αλίμονο! Άλλο που δεν ήθελα για να ακολουθήσω την ύπουλη συμβουλή του: γνωρίζετε την κλίση μου, σας την έχω πει. Φούχτωσα λοιπόν χωρίς πολλά παρακάλια ένα χρυσό κουτάκι, επτά-οχτώ λουδοβίκεια πράμα, μην τολμώντας ν' αρπάξω τίποτε άλλο μεγαλύτερης αξίας. Άλλο που δεν ήθελε ο μπαγάσας ο υπηρέτης και, για να μην πολυλογώ, έμαθα αργότερα πως, αν είχα αρνηθεί να πάρω κάτι, θα είχε χώσει κάποιο κόσμημα στην τσέπη μου χωρίς καν να το αντιληφθώ. Φτάνει ο κύριος του σπιτιού, με δέχεται καλά, βγαίνει ο υπηρέτης και μένουμε οι δυο μας. Αυτός δεν έκανε σαν τον άλλο, αλλά διασκέδαζε πραγματικά: μου φίλησε τον πισινό, μ' έβαλε να τον μαστιγώσω, να κλάσω στο στόμα του, μου έβαλε τον πούτσο του στο στόμα μου και παραχόρτασε, που λέτε, με κάθε λογής ασέλγειες, χωρίς να με αγγίζει από μπροστά· αλλά ό,τι και να έκανε, δεν έχυσε καθόλου. Δεν είχε φτάσει ακόμη η στιγμή, ό,τι είχε κάνει ως τώρα δεν ήταν γι' αυτόν παρά για να ετοιμαστεί. Τώρα θα δείτε πώς τελείωσε αυτή η ιστορία.

— Α, διάολε, μου λέει, ξέχασα πως κάποιος ξένος υπηρέτης περιμένει έξω ένα μικρό κόσμημα που υποσχέθηκα να στείλω τώρα κιόλας στον κύριό του. Με συγχωρείς, αλλά πρέπει να είμαι εντάξει, και μόλις τελειώσω θα συνεχίσουμε τη δουλειά μας.

Νιώθοντας ένοχη για το μικρό παράπτωμα στο οποίο μ' έσπρωξε ο καταραμένος υπηρέτης, σας αφήνω να φανταστείτε πόσο μ' έκανε ν' ανατριχιάσω αυτή η κουβέντα. Για μια στιγμή σκέφτηκα να τον κρατήσω· ύστερα καλοσκέφτηκα πως θα άξιζε καλύτερα να μην τα χάσω και να διακινδυνεύσω την μπάζα του. Ανοίγει το γραφείο, γυρεύει, ψάχνει και, μη βρίσκοντας αυτό που χρειαζόταν, μου ρίχνει ένα μανιασμένο βλέμμα.

— Άτιμη! μου λέει. Εσύ μόνο κι ένας έμπιστος υπηρέτης μπήκατε εδώ μέσα πριν από λίγο· λείπει αυτό που γυρεύω, ποιος άλλος να το πήρε από σας;

— Ω, κύριε, του λέω τρέμοντας, να είστε βέβαιος πως είμαι ανίκανη να...

— Άντε λοιπόν, διάολε! είπε οργισμένος (κι όμως μην ξεχνάτε πως το παντελόνι του ήταν πάντα ξεκουμπωμένο κι η πούτσα του κολλημένη πάνω στην κοιλιά: αυτό και μόνο έπρεπε να μου ανοίξει τα μάτια και να μ' εμποδίσει να ανησυχώ και τόσο, αλλά δεν έβλεπα, δεν ξεχώριζα πια τίποτα). Άντε, μωρή γαμιόλα, πρέπει να βρω το κόσμημά μου.

Με διατάζει να γδυνθώ. Είκοσι φορές έπεσα στα πόδια του και τον παρακαλούσα να με απαλλάξει από την ταπείνωση μιας έρευνας πάνω μου: τίποτα δεν τον συγκινεί, τίποτα δεν τον μαλακώνει, τραβά ο ίδιος από πάνω μου τα ρούχα με οργή και, μόλις έμεινα γυμνή, ψάχνει τις τσέπες μου κι όπως το περιμένατε δεν αργεί να βρει το κοντί.

— Α, κάθαμα! μου λέει. Τώρα πείστηκα πια. Γαμιόλα! Ώστε πας στα σπίτια των ανθρώπων για να τους κλέβεις.

Και καλώντας αμέσως τον έμπιστό του:

— Άντε, του λέει μανιασμένος, τρέχα να μου φέρεις αμέσως τον αστυνόμο!

— Ω, κύριε, φώναζα, λυπηθείτε τα νιάτα μου, με ξεγέλασαν, δεν το 'θελα εγώ η ίδια, με ανάγκασαν...

— Ωραία λοιπόν! είπε ο μουρντάρης. Θα πεις όλες αυτές τις δικαιολογίες στο δικαστήριο, αλλά εγώ ζητάω εκδίκηση.

Βγαίνει ο υπηρέτης, εκείνος πέφτει σε μια πολυθρόνα, πάντα καυλωμένος και μέσα σε μια μεγάλη ταραχή, λέγοντάς μου χίλιες δυο βρισιές.

— Η κατεργάρα, η σκρόφα! έλεγε. Εγώ που ήθελα να την ανταμείψω με το παραπάνω κι αυτή ήρθε σπίτι μου για να με κλέψει!... Α! διάολε, τώρα θα δεις.

Την ίδια στιγμή χτυπά η πόρτα και βλέπω να μπαίνει ένας άντρας με κάπα.

— Κύριε αστυνόμε, λέει το αφεντικό, σας παραδίδω αυτή την κατεργάρα και σας την παραδίδω γυμνή, έτσι όπως της είπα να μείνει για να την ψάξω· να η κοπέλα από τη μια, τα ρούχα της από την άλλη, και επιπλέον το κόσμημα που έκλεψε· και προπάντων φροντίστε να την κρεμάσουν, κύριε αστυνόμε.

Τότε είναι που ξανάπεσε στην πολυθρόνα του χύνοντας μονομιάζ.

— Ναι, να την κρεμάσετε, διάολε! Να τη δω κρεμασμένη, διάολε! Κύριε αστυνόμε! Να τη δω κρεμασμένη, αυτό και μόνο απαιτώ από σας.

Ο ψευτοαστυνόμος με παίρνει με το κόσμημα και τα ρούχα μου, με οδηγεί στο διπλανό δωμάτιο, λύνει την κάπα του και με αφήνει να δω πως ήταν ο ίδιος ο υπηρέτης που με είχε υποδεχτεί και σπρώξει στη κλο-

πή· η ταραχή στην οποία βρισκόμουν με είχε εμποδίσει να τον αναγνωρίσω.

– Λοιπόν; μου λέει. Τρόμαξες αλήθεια;

– Αλίμονο, του λέω, δεν αντέχω πια.

– Τελειώσαμε, μου λέει, και πάρε αυτό για ν' αποζημιωθείς.

Και συνάμα μου δίνει εκ μέρους του κυρίου του το κόσμημα που είχα κλέψει, μου επιστρέφει τα ρούχα μου, μου δίνει να πιω ένα ποτήρι με λικέρ και με πάει πίσω στο σπίτι της κυρίας Γκερέν.

– Αυτή εδώ η μανία είναι ευχάριστη, είτε ο επισκοπος. Μπορεί κανείς να ωφεληθεί πάρα πολύ για άλλα πράγματα και με λιγότερη λεπτότητα. Γιατί, να σας πω κάτι; Δεν είμαι και τόσο οπαδός των λεπτών τρόπων στην ακολασία. Δεν χρειάζονται και πολλά, λέω, για να μάθουμε από αυτή την ιστορία τι πράγματι χρειάζεται για να μην παραπονιέται μια πουτάνα, όσο αθέμιτοι κι αν είναι οι τρόποι που χρησιμοποιούμε. Αρκεί να της στήνουμε παγίδες για να πέφτει μέσα, κι αφού βεβαιωθούμε πως πιστεύει στην ενοχή της, μπορούμε πια να κάνουμε ό,τι θέλουμε· κι ούτε θα φοβόμαστε αν τολμήσει να παραπονεθεί, γιατί θα τρέμει μήπως την ενοχοποιήσουμε ή τη σύρουμε στα δικαστήρια.

– Είναι βέβαιο, είτε ο Κυρβάλ, ότι, αν ήμουν εγώ στη θέση του, θα είχα πάει πολύ πιο μακριά και δεν φαντάζομαι, ομορφούλα μου Ντυκλό, να τη γλίτωνες τόσο φτηνά.

Επειδή οι ιστορίες είχαν κρατήσει πολύ εκείνο το βράδυ, έφτασε η ώρα για το φαγητό χωρίς να προλάβ-

βουν να ασελγήσουν λίγο. Στρώθηκαν λοιπόν στο τραπέζι, έχοντας καλά στο νου τους να αποζημιωθούν μετά το φαγητό. Έτσι κι έγινε, κι αφού συγκεντρώθηκαν όλοι τους, συμφώνησαν να διαπιστώσουν επιτέλους ποιες κοπέλες και ποια αγόρια μπορούσαν να περάσουν στις τάξεις των αντρών και των γυναικών. Έγινε λόγος να μαλακίσουν όποιο αγόρι ή κορίτσι τούς έδινε μια κάποια υποψία. Ήταν βέβαιοι πως ήταν γυναίκες πια η Αυγουστίνα, η Φανή και η Ζελμίρα: αυτά τα τρία χαριτωμένα πλασματάκια, δεκατεσσάρων και δεκαπέντε ετών, έχυναν και τα τρία με την πιο απαλή επαφή· η Ήβη και η Μινέτ, μόλις δώδεκα ετών, ούτε καν ήταν για να τις δοκιμάσουν. Όσο για τις σουλτάνες, όπως η Σοφία, η Κολόμπα και η Ροζέτ, η πρώτη ήταν δεκατεσσάρων ετών και οι δυο άλλες δεκατριών.

Για τ' αγόρια ήξεραν πως ο Ζέφυρος, ο Άδωνις και ο Σελαντόν έχυναν σαν μεγάλοι· ο Ζιτόν και ο Νάρκισσος ήταν πάρα πολύ νέοι για να δοκιμαστούν. Έμεναν λοιπόν ο Ζελαμίρ, ο Ερωτιδέας και ο Υάκινθος. Οι φίλοι σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω από μια στοίβα φαρδιά μαξιλάρια που τοποθέτησαν κατάχαμα· η Σαμπβίλ και η Ντυκλό ορίστηκαν να μαλακίσουν τα παιδιά· η μια, με την ιδιότητα της τριβάδας, θα μαλάκιζε τις τρεις κοπελίτσες, και η άλλη, που ξεχώριζε στην τέχνη να μαλακίζει ψωλές, θα αυνάνιζε τα αγόρια. Πέρασαν μέσα στη ζώνη που σχημάτιζαν οι πολυθρόνες των φίλων και που την είχαν γεμίσει με μαξιλάρια και τους παρέδωσαν τη Σοφία, την Κολόμπα, τη Ροζέτα, τον Ζελαμίρ, τον Ερωτιδέα και τον Υάκινθο· κάθε φίλος, για να ερεθίζεται όσο θα

κρατούσε το θέαμα, πήρε ένα παιδί ανάμεσα στα μπούτια του. Ο δούκας πήρε την Αυγουστίνα, ο Κυρβάλ τη Ζελμίρα, ο Ντυρσέ τον Ζέφυρο και ο επίσκοπος τον Άδωνη.

Η τελετή άρχισε με τ' αγόρια και η Ντυκλό, με ξεσκέπαστα τα κωλομέρια και το στήθος, το μπράτσο γυμνό ως τον αγκώνα, έβαλε όλη της την τέχνη να αυνανίσει τον ένα μετά τον άλλο καθέναν απ' αυτούς τους γλυκύτατους Γανυμήδηδες. Ήταν αδύνατο να χαρίσει άλλο χέρι τέτοια ηδονή· έπαιζε το χέρι της τόσο πανάλαφρα... οι κινήσεις της είχαν τόση λεπτότητα και βία συνάμα... χαρίζοντας στα νέα αυτά αγόρια το στόμα της, το στήθος της ή τα μεριά της με τόση τέχνη που ήταν σίγουρο πια πως όποιος δεν θα έχυne δεν ήταν ακόμη έτοιμος. Ο Ζελαμίρ και ο Ερωτιδέας καύλωσαν κι όμως τίποτα δεν βγήκε. Όσο για τον Υάκινθο, η μεταστροφή πέτυχε αμέσως με το έκτο τίναγμα του καρπού: το ψωλόχυμα τινάχτηκε στο στήθος της και το παιδί έλιωσε ενώ της πασπάτευε τον πρισινό· είναι κάτι που έκανε εντύπωση, γιατί όσο κρατούσε η επιχείρηση ούτε καν φαντάστηκε να την αγγίξει από μπροστά.

Ήρθε η σειρά των κοριτσιών. Η Σαμπβίλ, σχεδόν γυμνή, πολύ καλοχτενισμένη και κομψά ντυμένη άλλωστε, δεν έδειχνε πάνω από τριάντα ετών, μολονότι ήταν πενηντάρα. Ήταν τέτοια η λαγνεία της που χάριζε στη διαβόητη αυτή τριβάδα την πιο μεγάλη ηδονή και ζωήρευε τα μεγάλα μαύρα μάτια της, τα πανέμορφα όπως πάντοτε. Έδειξε τουλάχιστον την ίδια τέχνη στην αποστολή της όση και η Ντυκλό στη δική της: αυνανίζε συνάμα την κλειτορίδα, την είσοδο του

κόλπου και την κωλότρυπα· αλλά η φύση δεν φανέ-
ρωνε τίποτα στην Κολόμπα και τη Ροζέτα· ούτε την
παραμικρή ηδονή. Δεν έγινε το ίδιο με την όμορφη
Σοφία – με το δέκατο παίξιμο των δακτύλων έλιωσε
πάνω στο στήθος της Σαμπβίλ· κάτι μικροαναστεναγ-
μοί κάθε τόσο, τα όμορφα μάγουλα που ζώηρευε ένα
ροδοκόκκινο χρώμα, τα χείλια της που μισάνοιγαν
και ύγραιναν, όλα μαρτυρούσαν το παραλήρημα με
το οποίο την πλημμύριζε η φύση, κι έτσι την ανακή-
ρυξαν γυναίκα. Ο δούκας, που είχε καυλώσει σε τρο-
μερό βαθμό, διέταξε τη Σαμπβίλ να του την παίξει
για δεύτερη φορά και, τη στιγμή που έχυne αυτό το
κάθαρο, το ανόσιο ψωλόχυμά του έγινε ένα με το
χύμα της νεαρής παρθένας. Όσο για τον Κυρβάλ, τη
βόλεψε ανάμεσα στα μπούτια της Ζελμίρας, κι οι
δυο άλλοι με τ' αγοράκια που κρατούσαν ανάμεσα
στα μπούτια τους.

· Πήγαν για ύπνο και την άλλη μέρα το πρωί, επειδή
δεν έγινε τίποτα που ν' αξίζει κάποια θέση σ' αυτή
τη συλλογή, αλλά ούτε και την ώρα του φαγητού και
του καφέ, πήγαν αμέσως στο σαλόνι, όπου η Ντυκλό,
εξαίσια ντυμένη, εμφανίστηκε πάνω στο βήμα της
για να τελειώσει, με τις πέντε αφηγήσεις που θ' ακο-
λουθήσουν, τις εκατόν πενήντα ιστορίες που της
είχαν αναθέσει για τις τριάντα μέρες του Νοεμβρίου.

Τριακοστή μέρα

Δεν ξέρω, κύριοι, είτε η όμορφη αυτή κοπέλα, αν ακούσατε να γίνεται λόγος για την ιδιοτροπία, παράξενη όσο και επικίνδυνη, του κόμη ντε Λερνό· αλλά επειδή κάποια σχέση που είχα μαζί του μου επέτρεψε αν γνωρίσω κατά βάθος την τακτική του κι επειδή βρήκα πως ήταν κάτι το καταπληκτικό, νόμισα πως θα έπρεπε η περίπτωση του να πάρει θέση ανάμεσα στις ηδονές που με διατάξατε να σας αφηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια. Το πάθος του κόμη ντε Λερνό είναι να κακοποιεί όσο μπορεί περισσότερες κοπέλες και παντρεμένες γυναίκες· χάρια από τα βιβλία που διαθέτει για να τις αποπλανήσει, σοφίζεται ένα σωρό τρόπους για να τις ρίξει στα χέρια των αρσενικών. Είτε εννοεί τις προτιμήσεις τους ταιριάζοντάς τις με το αντικείμενο των προσδοκιών τους, είτε τους βρίσκει εραστές αν δεν έχουν. Έχει ένα σπίτι ειδικό γι' αυτά όλα, όπου όλες οι περιπτώσεις που κανονίζει βρίσκουν στέγη· ταιριάζει τα ζευγάρια, τους εξασφαλίζει ησυχία και ανάπαυση κι εκείνος μέσα σ' ένα κρυφό δωματιάκι απολαμβάνει να τα βλέπει να σμίγουν. Αλλά είναι απίστευτο ως ποιο σημείο πολλαπλασιάζει όλες αυτές τις ακολασίες και ποια μέσα χρησιμοποιεί για να ταιριάζει τους ασήμαντους αυτούς

γάμους· έχει βοηθούς σχεδόν σε όλα τα μοναστήρια του Παρισιού, ανάμεσα σ' ένα σωρό παντρεμένες, και είναι τόσο επιτήδειος που δεν περνά μέρα χωρίς τρεις-τέσσερις συναντήσεις σπίτι του. Δεν παραλείπει ποτέ του να παραμονέψει τις απολαύσεις τους χωρίς να μπορούν να τον αντιληφθούν· στο παρατηρητήριό του, πίσω από την τρύπα, είναι πάντα μόνος και κανείς δεν ξέρει ούτε πώς φτάνει να χύσει, ούτε με ποιον τρόπο· ένα μόνο ξέρουμε: αυτό και μόνο το γεγονός, και νόμισα πως άξιζε να σας το αφηγηθώ.

Η ιδιοτροπία του γέρου προέδρου Ντεπόρτ θα σας διασκεδάσει ίσως περισσότερο. Μιλημένη για το πρωτόκολλο που ακολουθούσε συνήθως αυτός ο γεροπόρνος, καταφτάνω σπίτι του κατά τις δέκα το πρωί· τελείως γυμνή, του παρουσιάζω τα κωλομέρια μου για να τα φιλήσει, σε μια πολυθρόνα όπου είχε στρογγυλοκαθίσει· και πρώτα-πρώτα αφήνω μια κλανιά πάνω στη μούρη του. Ο πρόεδρος μας, εξοργισμένος, σηκώνεται, αρπάζει ένα δεμάτι βέργες που είχε δίπλα του κι αρχίζει να με κυνηγά, ενώ εγώ δεν ξέρω πώς να γλιτώσω.

— Αδιάντροπη! μου λέει ενώ συνεχίζει να με κυνηγά. Τώρα θα σου μάθω να έρχεσαι σπίτι μου για κάτι τέτοια αίσχη!

Εκείνος συνεχίζει να με κυνηγά κι εγώ να μην ξέρω πώς να γλιτώσω. Φτάνω τέλος σε μια γωνιά, κουρνιαζω σαν να ήταν απόρθητο καταφύγιο, αλλά και κει δεν του ξεφεύγω. Οι απειλές του προέδρου πληθαίνουν τώρα που με κρατά στο χέρι του. Κραδαίνει τις βέργες κι απειλεί να με χτυπήσει. Εγώ πάω να στριμωχτώ, κάθομαι κατάχαμα, γίνομαι μια σταλιά. Το

τρομαγμένο κι εξευτελισμένο ύφος μου προκαλεί επιτέλους το ψωλόχυμά του κι ο γεροπόρνος το τινάζει πάνω στο στήθος μου ενώ ουρλιάζει από ηδονή.

— Τι; Χωρίς να σε χτυπήσει ούτε μια φορά; είπε ο δούκας.

— Ούτε καν με άγγιξε με τις βέργες, απάντησε η Ντυκλό.

— Υπομονή που την είχε! είπε ο Κυρβάλ. Φίλοι μου, πρέπει να παραδεχτείτε πως εμείς δεν θα είχαμε τέτοια υπομονή αν βαστούσαμε βέργα στο χέρι.

— Κάντε υπομονή, κύριοι, είπε η Σαμπβίλ· σε λίγο θα σας πω για κάτι τέτοιους που δεν ήταν τόσο υπομονετικοί σαν τον πρόεδρο που μας ανέφερε η κυρία Ντυκλό.

Κι αυτή, βλέποντας πως η σιωπή που απλώθηκε την ευκόλυνε να συνεχίσει την αφήγησή της, συνέχισε όπως θα δείτε:

Λίγο καιρό ύστερα από αυτή την περιπέτεια πήγα στο σπίτι του μαρκήσιου Σαιν-Ζιρώ· αυτός είχε την ιδιοτροπία να βάζει μια γυμνή γυναίκα πάνω σε μια κούνια και να την ανεβάζει σε μεγάλο ύψος. Σε κάθε ανεβοκατέβασμα περνούσα πάνω από τη μούρη του· εκείνος περίμενε κι έπρεπε εκείνη τη στιγμή είτε να κλάσω είτε να μου δώσει μια πάνω στον κώλο. Τον ικανοποίησα όσο μπορούσα καλύτερα· μου 'δωσε μερικές χτυπιές κι εγώ αμόλησα κάμποσες κλανιές. Κι αυτός ο μουρντάρης έχυσε αφού πέρασε μια ώρα μ' αυτή την ανιαρή και κουραστική τελετή· η κούνια σταμάτησε και μου επέτρεψε να φύγω.

Τρία χρόνια αφού ανέλαβα το σπίτι της Φουρνιέ κατέφτασε κάποιος που μου πρότεινε κάτι ιδιόρρυθμο: έπρεπε να βρω μερικούς ελευθέριους για να το γλεντήσουν με τη γυναίκα του και την κόρη του, με μοναδικό όρο να τον κρύψω κάπου για να βλέπει τι θα τους έκαναν. Θα με άφηγε να τις εκμεταλλεύομαι, είπε, κι όχι μόνο τα χρήματα που θα κέρδιζα μαζί τους θα ήταν δικά μου, αλλά θα μου έδινε και δυο λουδοβίκεια για κάθε γλέντι που θα οργάνωνα. Ένα πράγμα τον ένοιαζε: δεν ήθελε για τη γυναίκα του παρά άντρες με ορισμένα γούστα και για την κόρη του άντρες με άλλους είδους παραξενιά: για τη γυναίκα του ήθελε να χέζουν πάνω στο στήθος της, και όσο για την κόρη του, έπρεπε να της σηκώνουν τη φούστα, να του δείχνουν τον πισινό της μπροστά στην τρύπα όπου θα είχε στηθεί, για να μπορεί να τον καμαρώνει με όλη του την άνεση, κι ύστερα να χύνουν μέσα στο στόμα της: για κανένα άλλο πάθος εκτός απ' αυτά τα δύο δεν μου παραχωρούσε το εμπόρευσμά του. Αφού έβαλα αυτό τον άνθρωπο να μου υποσχεθεί πως θα ήταν δική του η ευθύνη αν η γυναίκα και η κόρη του άρχιζαν να παραπονιούνται που ήρθαν σπίτι μου, δέχτηκα όσα μου ζήτησε και του υποσχέθηκα πως τα πρόσωπα που θα μου έφερνε θα έβρισκαν σπίτι μου ό,τι μου ζητούσε αυτός. Την άλλη μέρα κιόλας μου έφερε το εμπόρευσμά του: η γυναίκα του ήταν τριάντα έξι ετών, όχι και τόσο όμορφη, αλλά ψηλή και καλοκαμωμένη, γλυκιά και σεμνή· η δεσποινίς ήταν δεκαπέντε ετών, ξανθιά, κάπως παχιά και μ' ένα πρόσωπο από τα πιο τρυφερά και ευχάριστα.

— Αλήθεια, κύριέ μου, είπε η σύζυγος, τι πράματα είναι αυτά που μας ζητάτε...

— Λυπούμαι αφάνταστα, είπε ο μουρντάρης, αλλά πρέπει να γίνει ό,τι θα γίνει· πιστέψτε με, πρέπει να το πάρετε απόφαση, γιατί δεν πρόκειται να υποχωρήσω. Κι αν φέρετε αντίσταση στο παραμικρό σχέδιο και τις πράξεις στις οποίες θα σας υποβάλουμε, εσάς, κυρία μου, κι εσάς, δεσποινίς, θα σας πάω αύριο κιόλας κάπου και τις δυο και δεν σας βλέπω να ξαναγυρίζετε ζωντανές.

Η γυναίκα του τότε έκλαψε λίγο, κι επειδή ο άνθρωπος που της διάλεξα περίμενε, την παρακάλεσα να περάσει στο διαμέρισμα που της προόριζα, ενώ η κόρη της για περισσότερη ασφάλεια θα έμενε σ' ένα άλλο δωμάτιο μαζί με τα κορίτσια μου ωσότου έρθει η σειρά της. Αυτή την άπονη στιγμή εκείνη έκλαψε ακόμα λίγο και τότε κατάλαβα πως ήταν η πρώτη φορά που αυτός ο σκληρός σύζυγος απαιτούσε κάτι τέτοιο από τη γυναίκα του και δυστυχώς η αρχή ήταν σκληρή, γιατί, χώρα από την αλλόκοτη ιδιοτροπία του προσώπου στο οποίο την παρέδωσα, ήταν ένας γέρος ακόλαστος, πολύ αυταρχικός και απότομος που δεν θα της φερόταν με το γάντι.

— Άντε λοιπόν, τέρμα τα δάκρυα, της είπε ο σύζυγος. Μην ξεχνάτε πως θα παρακολουθώ και πως, αν δεν ικανοποιήσετε με το παραπάνω τον άρχοντα στον οποίο θα σας παραδώσουμε, θα καταφτάσω κι εγώ για να σας αναγκάσω.

Πάει αυτή μέσα κι εγώ με τον άντρα της περνάμε στο δωμάτιο απ' όπου θα μπορούσαμε να βλέπουμε τα πάντα. Δεν φαντάζεστε σε ποιο βαθμό φούντωσε η

φαντασία αυτού του απαίσιου γέρου όσο θωρούσε τη δυστυχισμένη γυναίκα του να πέφτει θύμα της σκληρής συμπεριφοράς ενός αγνώστου. Ευφραινόταν με καθετί που της ζητούσε να κάνει· η συστολή, η αφέλεια αυτής της κακόμοιρης γυναίκας, που την ταπείνωναν οι φριχτοί τρόποι του ακόλαστου που γλεντούσε μαζί της, ήταν το πιο νόστιμο θέαμα για τον σύζυγο. Αλλά όταν είδε να τη βάζει ο τύπος κατάχαμα, και με απότομο τρόπο μάλιστα, και να χέζει πάνω στο στήθος της ο ασχημόγερος στον οποίο την είχα παραδώσει, όταν είδε τα δάκρυα και την αηδία που δοκίμαζε η γυναίκα του υποκύπτοντας σ' αυτά τα αίσχη, δεν κρατήθηκε πια και το χέρι μου που τον μαλάκιζε σκεπάστηκε με ψωλόχυμα. Τέλειωσε επιτέλους η πρώτη αυτή σκηνή, κι όση ηδονή κι αν δοκίμασε, δεν ήταν τίποτα μπροστά στην άλλη. Με μεγάλη δυσκολία και κυρίως με φοβέρες καταφέραμε να φέρουμε μέσα την κοπέλα· αν και είχε δει τη μητέρα της να κλαίει, δεν ήξερε τίποτα απ' όσα έγιναν. Το δύστυχο παιδί έφερνε ήδη δυσκολίες· στο τέλος την πείσαμε. Ο άνθρωπος στον οποίο την έδωσα ήταν άριστα κατατοπισμένος για όσα έπρεπε να κάνει· ήταν ένας από τους συνηθισμένους μου πελάτες και τώρα του χάριζα ένα τέτοιο θεσπέσιο δώρο· κι εκείνος από ευγνωμοσύνη δεχόταν να κάνει ό,τι του ζητούσα.

— Ω, τι μούρλια κώλος είν' αυτός! φώναζε ο ακόλαστος πατέρας μόλις ο πελάτης της κόρης του μας τον έδειξε ολότελα γυμνό. Ω, διάολε, τι όμορφα κωλομέρια!

— Μα λοιπόν, του λέω, πρώτη φορά τα βλέπετε;

— Ναι, πράγματι, μου λέει, χρειάστηκε να σοφιστώ

αυτό τον τρόπο για ν' απολαύσω τέτοιο θέαμα· αλλά αν είναι η πρώτη φορά που βλέπω έναν τόσο ωραίο πισινό, σας βεβαιώ πως δεν θα είναι κι η τελευταία.

Του την έπαιζα με δύναμη κι εκείνος έλιωνε· αλλά όταν είδε την ατιμία που ζητούσε ο άλλος από τη νεαρή αυτή παρθένα, όταν είδε τα χέρια του έμπειρου αυτού ακόλαστου να πασπατεύουν το όμορφο αυτό κορμί που δεν είχε ποτέ γνωρίσει τέτοια χάδια, όταν είδε να τη γονατίζει ο άλλος, να την αναγκάζει ν' ανοίξει το στόμα της, να της βάζει μέσα μια χοντρή πούτσα και να χύνει, τινάχτηκε πίσω βρίζοντας σαν δαιμονισμένος, βεβαιώνοντας πως ποτέ άλλοτε δεν είχε δοκιμάσει τέτοια ηδονή, ενώ άφηγε πάνω στα δάχτυλά μου τα αναμφισβήτητα δείγματά της. Αυτό ήταν όλο, οι γυναίκες αποσύρθηκαν κλαίγοντας γοερά και ο σύζυγος, με το παραπάνω ενθουσιασμένος από μια τέτοια σκηνή, βρήκε δίχως άλλο τον τρόπο να τις πείσει να του προσφέρουν συχνά το ίδιο θέαμα, γιατί τις δεχόμουν σπίτι μου πάνω από έξι χρόνια· κι εγώ φρόντισα, σύμφωνα με τις διαταγές του συζύγου, να γνωρίσουν τα δυο δύστυχα αυτά πλάσματα τα διάφορα πάθη που σας αφηγήθηκα, εκτός από δέκα-δώδεκα περίπου που δεν ήταν δυνατό να ικανοποιηθούν, γιατί δεν τα συνήθιζα στο σπίτι μου.

— Τι κάνει ο άνθρωπος για να ρίξει στην πορνεία μια γυναίκα και μια κόρη! είπε ο Κυρβάλ. Σαν να ήταν καμωμένα για τίποτ' άλλο αυτά τα παλιοθήλυκα! Μήπως δεν ήρθαν στον κόσμο μόνο και μόνο για τις απολαύσεις μας; Και γι' αυτό ακριβώς δεν πρέπει να τις ικανοποιούν με κάθε τρόπο; Είχα πολλές γυ-

ναίκες, είπε ο πρόεδρος, τρεις-τέσσερις κόρες· δεν μου απομένει δόξα τω Θεώ παρά η σινιορίνα Αδελαΐδα, που γαμά τώρα δα ο κύριος δούκας, αν δεν γελιέμαι· αλλά αν κανένα απ' αυτά τα πλάσματα είχε αρνηθεί την εκπόρνευση που τους επέβαλλα τακτικά, να κολαστώ ζωντανός ή να με καταδικάσουν, που είναι και το χειρότερο, να γαμώ μουνιά και μόνο σ' όλη μου τη ζωή, αν δεν τους είχα τινάξει τα μυαλά στον αέρα.

— Πρόεδρε, καυλώσατε, είπε ο δούκας. Οι σκατοκουβέντες σας σας προδίδουν πάντα.

— Καύλωσα; Κάθε άλλο, είπε ο πρόεδρος· φρόντισα να χέσει η σινιορίτα Σοφία και ελπίζω τα νόστιμα σκατά της να δώσουν κάποιο αποτέλεσμα... Ω, μα την πίστη μου περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα, είπε ο Κυρβάλ αφού έχασε το σκατό. Μα το Θεό, γαμώτο, η πούτσα μου σήκωσε κεφάλι! Ποιος από σας, κύριοι, θέλει να 'ρθει μαζί μου στο μπουντουάρ;

— Εγώ, είπε ο Ντυρσέ τραβώντας μαζί του την Αλίν που πασπάτευε εδώ και κάμποση ώρα.

Και τους δυο ακόλαστους φίλους μας ακολούθησαν η Αυγουστίνα, η Φανή, η Κολόμπα και η Ήβη, ο Ζελαμίρ, ο Άδωνις, ο Υάκινθος και ο Ερωτιδέας· μαζί τους ήταν η Ιουλία και δυο γριές, η Μαρταίν και η Σαμπβίλ, ο Αντίνοος και ο Ηρακλής· ύστερα από μισή ώρα ξαναφάνηκαν με θριαμβευτικό ύφος, αφού έχασε ο καθένας τους το ψωλόχυμά του μέσα στις πιο γλυκές παρεκτροπές της κραιπάλης και της ακολασίας.

— Εμπρός, είπε ο Κυρβάλ στην Ντυκλό, δώσε μας τώρα την έκβαση όλων αυτών, καλή μου φίλη. Κι αν

τύχει και με ξανακαυλώσεις, θα μπορείς να καμαρώνεις για τέτοιο θαύμα, γιατί πάει χρόνος, μα την πίστη μου, που δεν έχυσα μονομιάς τόσο. Είναι αλήθεια πως...

— Όχι, είτε ο επίσκοπος, αν τον αφήσουμε να μιλά, θα πει τίποτα χειρότερο από το πάθος που πρέπει να μας εξιστορήσει η Ντυκλό. Γι' αυτό, και επειδή δεν πρέπει να πηγαίνουμε από το καλύτερο στο χειρότερο, κάνε μου τη χάρη να πάψεις για ν' ακούσουμε την αφηγήτριά μας.

Κι αμέσως μετά, η ωραία κοπέλα τέλειωσε τις ιστορίες της με το πάθος που θ' ακολουθήσει:

Καιρός είναι επιτέλους, κύριοι, είπε, να σας διηγηθώ το πάθος του μαρκήσιου ντε Μεσάνζ, στον οποίο, όπως θυμάστε, είχα πουλήσει την κόρη του δύστυχου τσαγκάρη που έλιωνε στη φυλακή με την κακόμοιρη γυναίκα του ενώ εγώ απολάμβανα την κληρονομιά που της άφησε η μητέρα της. Επειδή είναι η Λουσίλ που τον ικανοποίησε, θα την αφήσω, αν θέλετε, να πει αυτή την ιστορία με τα δικά της λόγια: «Φτάνω στο σπίτι του μαρκήσιου», μου είπε το χαριτωμένο αυτό πλάσμα, «κατά τις δέκα το πρωί. Μόλις μπήκα μέσα, έκλεισαν όλες οι πόρτες.

» — *Τι γυρεύεις εδώ, μωρή βρομιάρη; μου λέει ο μαρκήσιος φλομωμένος. Ποιος σου επέτρεψε να με διακόψεις;*

» *Και επειδή δεν με είχατε καθόλου προετοιμάσει, φαντάζεστε εύκολα πόσο με τρόμαξε αυτή η υποδοχή.*

» — *Άντε, γδύσου τώρα! συνέχισε ο μαρκήσιος. Τώ-*

ρα που σε κρατώ, παλιοθήλυκο, δεν θα βγεις από δω μέσα... Θα σ' αφανίσω· έφτασε η στερνή σου ώρα.

»Τότε με πιάσανε τα δάκρυα, έπεσα στα πόδια του μαρκήσιου, αλλά ήταν αδύνατο να τον συγκινήσω. Κι επειδή αργούσα να γδυθώ, μου 'σκισε ο ίδιος τα ρούχα μου πετώντας τα με το ζόρι από πάνω μου. Αλλά αυτό πια που με κατατρόμαξε ήταν που τα έριχνε στη φωτιά όσο τα τραβούσε από πάνω μου.

»— Όλα αυτά είναι άχρηστα, έλεγε ενώ έριχνε το ένα ρούχο μετά το άλλο μέσα στο πελώριο τζάκι. Τι τα θέλεις το φουστάνι, τη μαντίλα, τα στολίδια; Ένα φέρετρο σου φτάνει.

»Μεμιάς βρέθηκα γυμνή. Τότε πια ο μαρκήσιος, που δεν με είχε ποτέ του δει, κοίταξε για λίγο στοχαστικά τον πισινό μου, τον πασπάτεψε βρίζοντας, τον μισάνοιξε, τον έσφιξε, αλλά δεν τον φίλησε καθόλου.

»— Άντε, πουτάνα, είπε, πάει, τελείωσε! Θα σε στείλω να βρεις τα ρούχα σου και θα σε δέσω πάνω στους πυροστάτες. Ναι, γαμώτο, ναι, διάολε! Θα σε κάψω ζωντανή, παλιοβρόμα, θα 'χω την ευχαρίστηση ν' αναπνεύσω τη μυρωδιά που θ' αναδώσει η καημένη σου σάρκα!

»Και λέγοντας αυτά, πέφτει λιγωμένος πάνω στην πολυθρόνα του και χύνει τινάζοντας το ψωλόχυμά του πάνω στα ρούχα μου που καίγονταν πάντα. Χτυπά το κουδούνι, μπαίνουν οι άνθρωποί του, με παίρνει ένας υπηρέτης και ξαναβρίσκω, σ' ένα διπλανό δωμάτιο, ό,τι χρειάζεται για να ντυθώ με το παραπάνω, φουστάνια ακόμα πιο όμορφα απ' αυτά που είχε κάνει στάχτη η φωτιά».

Αυτή είναι η αφήγηση από το στόμα της Λουσίλ· δεν

απομένει παρά να μάθουμε τώρα αν του χρησίμεψε σ' αυτό ή σε τίποτα χειρότερο η νεαρή παρθένα που του πούλησα.

— Και σε πολύ χειρότερα, είτε η Ντεγκράνζ, και πολύ καλά κάνατε να μας γνωρίσετε κάπως το μαρκήσιο, γιατί θα μου δοθεί η ευκαιρία να μιλήσω γι' αυτόν στους κυρίους.

— Φροντίστε, κυρία, είπε η Ντυκλό στην Ντεγκράνζ, κι εσείς, καλές μου συντροφισσες, πρόσθεσε μιλώντας στις δυο άλλες φίλες της, να είναι η αφήγησή σας πιο πικάντικη, πιο έξυπνη κι ευχάριστη από τη δική μου. Ήρθε η σειρά σας, εγώ τελείωσα και δεν έχω παρά να παρακαλέσω αυτούς τους κυρίους να συγχωρήσουν την πλήξη που προκάλεσα με τη μονοτονία που δεν μπορούν ν' αποφύγουν παρόμοιες ιστορίες· αν ταιριάζουν όλες μαζί στο ίδιο πλαίσιο, χάνουν την αξία που έχουν χωριστά.

Ύστερα απ' αυτά τα λόγια η όμορφη Ντυκλό χαιρέτησε με σεβασμό τη συντροφιά και κατέβηκε από το βήμα για να πάει κοντά στον καναπέ αυτών των κυρίων, που τη χειροκρότησαν και τη χείδεψαν. Ήρθε η ώρα για το γεύμα· ήταν η καλεσμένη τους, εύνοια που δεν είχε γίνει ακόμη σε καμιά γυναίκα. Στη συζήτηση ήταν εξίσου συμπαθής όπως κι όταν τους διασκέδαζε με τις ιστορίες της, και για ν' ανταμείψουν την απόλαυση που χάρισε στη συντροφιά τη διόρισαν γενική επόπτρια των δύο χαρεμιών, με την υπόσχεση που της έδωσαν κρυφά οι τέσσερις φίλοι, πως σ' όποια ακρότητα κι αν έφταναν με τις άλλες γυναίκες όσο κρατούσε η παραμονή τους εκεί, θα

της φέρονταν πάντα ευγενικά και σίγουρα θα τη γύριζαν σπίτι της στο Παρίσι, όπου η συντροφιά των κυρίων θα την αποζημίωνε με το παραπάνω για το χρόνο που έχασε μαζί τους και για τους τόσους κόπους της να τους χαρίσει απολαύσεις. Ο Κυρβάλ, ο δούκας κι εκείνη μέθυσαν κι οι τρεις τους τόσο πολύ που δεν ήταν σχεδόν σε θέση να πάρουν μέρος στα όργια. Άφησαν τον Ντυρσέ και τον επίσκοπο να τα οργανώσουν κατά το κέφι τους και πήγαν να οργιάσουν χωριστά, μέσα στο μπουντουάρ στο βάθος, με τη Σαμπβίλ, τον Αντίνοο, τον Σκιζοκόλη, την Τερέζα και τη Λουιζόν· μπορούμε να βεβαιώσουμε πως εκεί έγιναν και ειπώθηκαν τουλάχιστον τόσες φριχτές και άσχημες πράξεις όσες κι οι δυο άλλοι φίλοι μπόρεσαν να φανταστούν από την πλευρά τους.

Στις δύο το πρωί όλοι πήγαν να κοιμηθούν κι έτσι τέλειωσε ο Νοέμβριος και το πρώτο μέρος αυτής της φιλήδονης και ενδιαφέρουσας ιστορίας· δεν θ' αφήσουμε το κοινό να περιμένει το δεύτερο αν δούμε πως δέχεται καλά το πρώτο.

Λάθη που έκανα

Γρήγορα αποκάλυψα τις ιστορίες της τουαλέτας στην αρχή· δεν πρέπει να τις αναπτύξω παρά μετά τις αφηγήσεις που αναφέρονται σ' αυτές.

Είπα πάρα πολλά για την παθητική και ενεργητική σοδομία· φροντίστε να την καλύψετε ως τη στιγμή των σχετικών αφηγήσεων.

Δεν είχα δίκιο να δείξω την Ντυκλό να λυπάται για το θάνατο της αδελφής της· κάτι τέτοιο δεν ανταποκρίνεται στο χαρακτήρα της· να αλλαχτεί.

Αν είπα πως η Αλίν ήταν παρθένα φτάνοντας στον πύργο, δεν είχα δίκιο: δεν είναι, ούτε πρέπει να είναι· ο επίσκοπος την ξεπαρθένεψε από παντού.

Κι επειδή δεν μπόρεσα να ξαναδιαβάσω ό,τι έγραψα, πρέπει να είναι σίγουρα πάρα πολλά τα λάθη.

Όταν θα το καθαρογράψω, μια από τις πρώτες μου φροντίδες πρέπει να είναι να έχω πάντα δίπλα μου ένα σημειωματάριο όπου θα πρέπει να καταγράφω ακριβώς κάθε γεγονός και κάθε πορτρέτο ενόσω το περιγράψω, γιατί αλλιώς θα τα θαλασσωσω τρομερά με τα τόσα και τόσα πρόσωπα.

Για το δεύτερο μέρος, να ξεκινήσετε από τη βασική αρχή ότι η Αυγουστίνα και ο Ζέφυρος κοιμούνται

κιάλας μέσα στο δωμάτιο του δούκα από το πρώτο ήδη μέρος, όπως ο Άδωνις και η Ζελμίρα στο δωμάτιο του Κυρβάλ, ο Υάκινθος και η Φανή στο δωμάτιο του Ντυρσέ, ο Σελαντόν και η Σοφία στο δωμάτιο του επισκόπου, αν και κανένα από αυτά τα παιδιά δεν έχει ξεπαρθερευτεί.*

---

* Το δεύτερο πληθυντικό πρόσωπο που χρησιμοποιεί ο Σαντ στις σημειώσεις του οφείλεται στο γαλλικό ιδίωμα: ο Σαντ απευθύνεται πάντα στον εαυτό του. (Σ.τ.Μ.)

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Τα εκατόν πενήντα πάθη δεύτερης κατηγορίας, ή διπλά, που συνθέτουν τις τριάντα μία μέρες του Δεκεμβρίου. Τα εξιστορεί η Σαμπβίλ· συνοδεύονται από το ακριβές ημερολόγιο των σκανδάλων στον πύργο μέσα στον ίδιο αυτό μήνα.

ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Η Σαμπβίλ έχει το λόγο και αφηγείται τις ακόλουθες εκατόν πενήντα ιστορίες. (Οι αριθμοί προηγούνται των αφηγήσεων.)

1. Δεν ξεπαρθενεύει παρά από τριών ως πέντε ετών, αλλά από το μοννί. Είναι αυτός που ξεπαρθενεύει τη Σαμπβίλ στα πέντε της.

2. Δένει ένα κορίτσι εννιά ετών σαν κουβάρι και το ξεπαρθενεύει πισωκολλητά.

3. Θέλει να βιάσει ένα κορίτσι δώδεκα ως δεκατριών ετών και δεν το ξεπαρθενεύει παρά μ' ένα πιστόλι πάνω στην καρδιά.

4. Θέλει να μαλακίσει κάποιον πάνω στο μοννί της παρθένας· το ψωλόχυμα του χρησιμεύει για αλοιφή· ύστερα γαμά την παρθένα ενώ την κρατά ο άλλος.

5. Θέλει να ξεπαρθενέψει τρία κορίτσια στην αράδα, το ένα στην κούνια, το άλλο πέντε ετών, το άλλο επτά ετών.

2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 6. Δεν θέλει να ξεπαρθενεύει παρά από εννιά ως δεκατριών ετών. Η πούτσα του είναι θεόρατη· του χρειάζονται τέσσερις γυναίκες για να

κρατάνε την παρθένα. Είναι ο ίδιος της Μαρταίν που δεν γαμά παρά από τον κώλο τριών ετών παρθένης· αυτός που θα δούμε στα επεισόδια της κόλασης, στο τέλος.

7. Βάζει τον υπηρέτη του να ξεπαρθενέψει μπροστά του από δέκα ως δώδεκα ετών κοπέλα και δεν την αγγίζει όλη την ώρα παρά μόνο στον κώλο· πασπατεύει πότε τον κώλο της παρθένας και πότε του υπηρέτη· χύνει πάνω στον κώλο του υπηρέτη.

8. Θέλει να ξεπαρθενέψει μια κοπέλα που θα παντρευτεί την άλλη μέρα.

9. Θέλει να τελειώσει ο γάμος και να ξεπαρθενέψει τη σύζυγο μεταξύ της λειτουργίας και της ώρας που θα αποσυρθούν για ύπνο.

10. Θέλει να πηγαίνει ο υπηρέτης του, άνθρωπος πολύ ικανός, να παντρεύεται παντού με κορίτσια κι ύστερα να του τα φέρνει. Ο κύριός του τα γαμά κι ύστερα τα εμπορεύεται με διάφορες ματρόνες.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 11. Δεν θέλει να ξεπαρθενεύει παρά δυο αδελφές.

12. Παντρεύεται την κοπέλα, την ξεπαρθενεύει· αλλά όλα είναι μια απάτη, ο γάμος ψεύτικος, κι όταν τελειώσει η δουλειά, την παρατά και φεύγει.

13. Δεν γαμά την παρθένα παρά αφού τη σπάσει μπροστά του κάποιος άλλος. Θέλει να είναι το μουνί της πασαλειμμένο με σπέρμα.

14. Ξεπαρθενεύει μ' έναν ψεύτικο φαλλό και χύνει πάνω στο άνοιγμα που έκανε χωρίς να τη βάλει ο ίδιος μέσα.

15. Δεν θέλει παρά παρθένες από καλά σπίτια και

τις πληρώνει χρυσάφι. Ο δούκας είναι που θα ομολογήσει πως ξεπαρθένεψε, εδώ και τριάντα χρόνια, περισσότερα από χίλια πεντακόσια κορίτσια.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 16. Αναγκάζει έναν αδελφό να γαμήσει μπροστά του την αδελφή του κι ύστερα τη γαμά ο ίδιος· τους βάζει να χέσουν κι οι δυο τους πριν.

17. Αναγκάζει έναν πατέρα να γαμήσει την κόρη του, αφού την ξεπαρθένεψε ο ίδιος.

18. Πάει την κόρη του εννιά ετών στο μπουρδέλο κι εκεί την ξεπαρθενεύει ενώ την κρατά η ματρόνα. Είχε δώδεκα κόρες και τις ξεπαρθένεψε όλες μ' αυτό τον τρόπο.

19. Δεν θέλει να ξεπαρθενεύει παρά από τριάντα ως σαράντα ετών.

20. Δεν θέλει να ξεπαρθενεύει παρά καλόγριες και ξοδεύει ολόκληρη περιουσία για να τις βρει· και βρίσκει πολλές.

Αυτά στις 4 Δεκεμβρίου το βράδυ, και την ώρα των οργίων ο δούκας ξεπαρθενεύει τη Φανή ενώ την κρατούν οι τέσσερις γριές και τον υπηρετεί η Ντυκλό. Τη γαμά δυο φορές συνέχεια· το κορίτσι λιγοθυμά· τη δεύτερη φορά τη γαμά αναίσθητη.

5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Ως συνέπεια αυτών των αφηγήσεων, και για να γιορτάσουν την πέμπτη εβδομάδα, παντρεύουν εκείνη τη μέρα τον Υάκινθο και τη Φανή κι ο γάμος ολοκληρώνεται μπροστά σ' όλο τον κόσμο.

21. Θέλει τη μητέρα να κρατά την κόρη της· γαμά

πρώτα τη μητέρα κι ύστερα ξεπαρθενεύει την παιδούλα που κρατά η μητέρα. Είναι ο ίδιος της εικοστής Φεβρουαρίου, της Ντεγκράνζ.

22. Του αρέσει μόνο η μοιχεία· πρέπει να του βρίσκουν φρόνιμες γυναίκες και εντάξει στην οικογένειά τους· φροντίζει να σιχαθούν τον άντρα τους.

23. Θέλει να ρίχνει ο ίδιος ο σύζυγος στην πορνεία τη γυναίκα του και να την κρατά όταν τη γαμάνε.

Οι φίλοι θα τον μιμηθούν επιτόπου.

24. Βάζει πάνω στο κρεβάτι μια παντρεμένη γυναίκα, τη γαμά, ενώ η κόρη της στέκεται από πάνω και της φιλά το μουνί ο ίδιος· αμέσως μετά γαμά την κόρη ενώ φιλά την κωλότρυπα της μητέρας· όταν φιλά το μουνί της κόρης, τη βάζει να κατουρήσει· όταν φιλά τον κώλο της μητέρας, τη βάζει να χέσει.

25. Έχει τέσσερις νόμιμες κόρες παντρεμένες, θέλει να γαμήσει και τις τέσσερις· κάνει παιδιά και με τις τέσσερις για να έχει μια μέρα την ευχαρίστηση να ξεπαρθενέψει τα παιδιά τους που οι σύζυγοι νομίζουν για δικά τους.

Ο δούκας αφηγείται κάτι σχετικό, αλλά δεν υπολογίζεται σαν πάθος γιατί δεν μπορεί να επαναληφθεί από τους άρχοντες· λέει λοιπόν πως γνώρισε κάποιον που γάμησε τρία παιδιά που είχε από τη μητέρα του· απόκτησε μια κόρη και την πάντρεψε με το γιο του· έτσι λοιπόν, όταν την γαμούσε, γαμούσε την αδελφή του, την κόρη του και τη νύφη του και ανάγκαζε το γιο του να γαμά την αδελφή του και την πεθερά του. Ο

Κυρβάλ λέει μια άλλη ιστορία όπου ένας αδελφός και η αδελφή συμφώνησαν να περνά ο ένας στον άλλο τα παιδιά τους. Η αδελφή είχε ένα αγόρι και μια κόρη, το ίδιο και ο αδελφός· ανακατώθηκαν σε τέτοιο βαθμό που πότε γαμούσαν τ' ανίψια τους, πότε τα παιδιά τους, και άλλοτε πάλι τα πρώτα ξαδέλφια ή τα αδέρφια και οι αδελφές γαμιόντουσαν μεταξύ τους, ενώ οι πατέρες και οι μητέρες, δηλαδή ο αδελφός και η αδελφή του, γαμιόντουσαν επίσης μεταξύ τους.

Το ίδιο βράδυ η Φανή δίνει το μουνί της στη συντροφιά, αλλά επειδή ο επίσκοπος και ο κύριος Ντυρσέ δεν γαμάνε μουνί, γαμιέται μόνο από τον Κυρβάλ και το δούκα. Από εκείνη τη στιγμή φορά μια μικρή κορδέλα, κι όταν χάσει και τις δυο παρθενιές της, θα φορά μια πλατιά ροζ κορδέλα.

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 26. *Του την παίζουνε ενώ μαλακίζουν μια γυναίκα στην κλειτορίδα· θέλει να χύσει μαζί με την κοπέλα, αλλά χύνει πάνω στον κώλο του άντρα που μαλακίζει τη γυναίκα.*

27. *Φιλά μια κωλότρυπα ενώ μια άλλη κοπέλα τού παίζει τον κώλο και μια τρίτη τον πούτσο· αλλάζουν ώστε να έχει φιλήσει την κωλότρυπα της καθεμιάς κι η καθεμιά να του έχει παίξει τον πούτσο και τον κώλο. Πρέπει να κλάνουν.*

28. *Γλείφει ένα μουνί ενώ γαμά από το στόμα μια άλλη και μια τρίτη τού γλείφει τον κώλο· αλλάζει με όλες. Πρέπει να χύσουν και τα τρία μουνιά κι αυτός καταπίνει το χύμα.*

29. *Ρουφά ένα σκατωμένο κώλο, βάζει να του παίζουν με τη γλώσσα το σκατωμένο κώλο του κι αυτός*

την παίζει πάνω σ' ένα σκατωμένο κώλο· ύστερα οι τρεις κοπέλες αλλάζουν.

30. Βάζει να μαλακίσουν μπροστά του δυο κοπέλες κι εκείνος γαμά διαδοχικά τις μαλακίστριες πισωκολλητά ενώ αυτές συνεχίζουν το πλακομούνι τους.

Ανακαλύπτουν εκείνη τη μέρα ότι ο Ζέφυρος και ο Ερωτιδέας μαλακίζονται μεταξύ τους, αλλά χωρίς να έχει γαμήσει ο ένας τον άλλο· τιμωρούνται. Την ώρα των οργίων καταγαμάνε τη Φανή από το μουνί.

7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 31. Θέλει μια μεγάλη κοπέλα που να κακοποιεί μια πιο μικρή, να τη μαλακίζει, να της δίνει κακές συμβουλές και στο τέλος να την κρατάνε ενώ εκείνος τη γαμά, παρθένα ή όχι.

32. Θέλει τέσσερις γυναίκες· γαμά τις δύο από το μουνί και τις άλλες από το στόμα, φροντίζοντας να βάζει την πούτσα του στο στόμα της μιας μόλις τη βγάλει από το μουνί της άλλης. Όλη αυτή την ώρα μια πέμπτη τον ακολουθεί παίζοντας τον κώλο του μ' έναν ψεύτικο φαλλό.

33. Θέλει δώδεκα κοπέλες, έξι νέες και έξι μεγάλες, και αν αυτό γίνεται, έξι μητέρες και έξι κόρες. Τους πιπιλά το μουνί, τον κώλο και το στόμα· από το μουνί θέλει κάτουρο, από το στόμα θέλει σάλιο, κι όταν φτάσει στον κώλο, θέλει κλανιές.

34. Βάζει οχτώ γυναίκες να του την παίζουν, η καθεμιά τους σε διαφορετική θέση.

(Πρέπει να απεικονίσω αυτή τη σκηνή.)

35. Θέλει να βλέπει τρεις άντρες και τρεις κοπέλες να γαμιούνται σε διαφορετικές στάσεις.

8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 36. Σχηματίζει δώδεκα ομάδες από δυο κοπέλες· η στάση τους είναι τέτοια που δεν δείχνουν παρά μόνο τον κώλο τους· το υπόλοιπο σώμα τους είναι κρυμμένο. Την παίζει ενώ βλέπει όλους αυτούς τους κώλους.

37. Βάζει έξι ζευγάρια να μαλακίζονται μέσα σε μια αίθουσα με καθρέφτες. Κάθε ζευγάρι αποτελείται από δυο κοπέλες που μαλακίζονται σε στάσεις λάγνες και διαφορετικές. Εκείνος είναι στη μέση του σαλονιού, κοιτάζει και τα ζευγάρια και τον πολλαπλασιασμό τους μέσα στους καθρέφτες του και χύνει εκεί ανάμεσα ενώ του την παίζει μια γριά. Έχει φιλήσει τους γλουτούς όλων αυτών των ζευγαριών.

38. Βάζει να μεθύσουν και να δείρουν τέσσερις πόρνες μπροστά του, κι αφού μεθύσουν για καλά, θέλει να ξεράσουν μέσα στο στόμα του· πρέπει να είναι οι πιο γριές κι οι πιο άσχημες.

39. Βάζει μια κοπέλα να χέσει μέσα στο στόμα του, δεν καταπίνει τίποτα και στο μεταξύ μια άλλη κοπέλα τού πιπιλά την πούτσα και του παίζει τον κώλο· χύνοντας χέζει πάνω στο χέρι της κοπέλας που του μαλακίζει τον κώλο· αλλάζουν μεταξύ τους.

40. Βάζει κάποιον να χέσει μέσα στο στόμα του και τα τρώει, ενώ του την παίζει ένα αγοράκι· ύστερα του την παίζει ο άλλος και βάζει το αγοράκι να χέσει.

Εκείνο το βράδυ, την ώρα των οργίων, ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει τη Μισέτ, πάντα με την ίδια τάξη: την

κρατούν οι τέσσερις γριές και τον υπηρετεί η Ντυκλό. Αυτό δεν θα επαναληφθεί πια.

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 41. Γαμά μια κοπέλα από το στόμα αφού έχεσε μέσα εκεί· μια άλλη βρίσκεται πάνω από την πρώτη, έχοντας το κεφάλι της ανάμεσα στα μπούτια της· πάνω στο πρόσωπο της δεύτερης χέζει μια τρίτη και εκείνος ενώ γαμά το σκατό του μέσα στο στόμα της πρώτης, τρώει τα σκατά της τρίτης πάνω στο πρόσωπο της δεύτερης· ύστερα αλλάζουν για να παίξουν και οι τρεις κοπέλες όλους τους ρόλους διαδοχικά.

42. Θέλει τριάντα γυναίκες κάθε μέρα και τις βάζει όλες να χέσουν μέσα στο στόμα του· τρώει το σκατό τριών ή τεσσάρων από τις πιο όμορφες. Αυτό επαναλαμβάνεται πέντε φορές την εβδομάδα, που σημαίνει πως βλέπει μέσα σε μια χρονιά εφτά χιλιάδες οχτακόσιες κοπέλες. Όταν τον γνωρίζει η Σαμπβίλ, είναι εβδομήντα ετών και κάνει αυτή τη ζωή πενήντα ολόκληρα χρόνια.

43. Βλέπει δώδεκα κοπέλες κάθε πρωί και καταπίνει τα σκατά και των δώδεκα· τις βλέπει όλες μαζί.

44. Μπαίνει μέσα σε μια μπανιέρα όπου κατοουρούν και χέζουν τριάντα γυναίκες· χύνει ενώ τον λούζουν όλα αυτά.

45. Χέζει μπροστά σε τέσσερις γυναίκες· έχει την απαίτηση να τον κοιτάζουν και να τον βοηθούν να βγάλει το σκατό του· ύστερα θέλει να το μοιραστούν μεταξύ τους και να το φάνε· μετά κάνουν από ένα η καθεμιά τους· τα ανακατεύει και τα καταπίνει και τα τέσσερα· μόνο που πρέπει να είναι γριές, τουλάχιστον εξήντα ετών.

Εκείνο το βράδυ η Μισέτ δίνει το μουνί της στη συντροφιά· από εκείνη τη στιγμή φορά τη μικρή εσάρπα.

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 46. Βάζει μια κοπέλα *A* και μια άλλη *B* να χέσουν· ύστερα αναγκάζει τη *B* να φάει το σκατό της *A* και την *A* να φάει το σκατό της *B*· ύστερα χέζουν κι οι δυο τους και τρώει τα δυο τους σκατά.

47. Θέλει μια μητέρα και τρεις κόρες και τρώει τα σκατά των κοριτσιών πάνω στον κώλο της μητέρας και τα σκατά της μητέρας πάνω στον κώλο μιας από τις κόρες.

48. Αναγκάζει μια κόρη να χέσει μέσα στο στόμα της μητέρας της και να σκουπίσει τον κώλο της με τα βυζιά της μητέρας της· ύστερα πάει και τρώει το σκατό μέσα από το στόμα της μητέρας και βάζει μετά τη μητέρα να χέσει μέσα στο στόμα της κόρης της, όπου πάει και το τρώει.

(Καλύτερα να βάλω ένα γιο και τη μητέρα του για να υπάρχει διαφορά με το 47.)

49. Θέλει έναν πατέρα να τρώει το σκατό του γιου του κι εκείνος τρώει το σκατό του πατέρα.

50. Θέλει να χέσει ο αδελφός μέσα στο μουνί της αδελφής του κι εκείνος τρώει το σκατό· ύστερα πρέπει να χέσει η αδελφή μέσα στο στόμα του αδελφού κι από εκεί τρώει το σκατό.

11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 51. Η Σαμπβίλ προειδοποιεί πως

θα μιλήσει για ασεβείς πράξεις και λέει για κάποιον που θέλει την πουτάνα να εκστομίζει τρομερές βλαστήμιες ενώ του την παίζει· λέει κι εκείνος με τη σειρά του άλλες πιο φριχτές. Σ' όλο αυτό το διάστημα διασκεδάζει φιλώντας τον κώλο της· δεν κάνει τίποτε άλλο.

52. Θέλει να του την παίζει η κοπέλα, βράδυ, μέσα σε μια εκκλησία, την ώρα κυρίως που εκτίθεται η Θεία Μετάληψη. Στήνεται όσο πιο κοντά μπορεί στην Αγία Τράπεζα και πασπατεύει τον κώλο της στο μεταξύ.

53. Πάει να εξομολογηθεί μόνο και μόνο για να καυλώσει τον εξομολογητή του· του λέει ένα σωρό αίσχη και μαλακίζεται μέσα στο εξομολογητήριο ενώ μιλά.

54. Θέλει να πάει η κοπέλα για εξομολόγηση· την περιμένει να βγει και τη γαμά στο στόμα.

55. Γαμά μια πουτάνα την ώρα της λειτουργίας μέσα στο δικό του παρεκκλήσι και χύνει όταν ο παπάς υψώνει το δισκοπότηρο.

Εκείνο το βράδυ ο δούκας ξεπαρθενεύει τη Σοφία από το μουνί και βλαστημά αφάνταστα.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 56. Πληρώνει έναν εξομολογητή για να του παραχωρήσει τη θέση του και να εξομολογήσει κοπέλες από οικοτροφείο· μαθαίνει έτσι τα μυστικά τους και δίνει, ενώ τις εξομολογεί, τις χειρότερες συμβουλές που μπορεί.

57. Θέλει να πάει η κόρη του για εξομολόγηση σ' έναν καλόγερο που πλήρωσε κι εκείνος βρίσκεται κάπου εκεί για να τ' ακούσει όλα· αλλά ο καλόγερος α-

παιτεί από την αμαρτωλή να σηκώσει τη φούστα της όσο κρατά η εξομολόγηση· ο κώλος της είναι έτσι στημένος ώστε να μπορεί να τον βλέπει ο πατέρας· με αυτό τον τρόπο ακούει την εξομολόγηση της κόρης του αλλά βλέπει και τον κώλο της.

58. Βάζει να λειτουργηθούν πουτάνες θεόγυμνες κι εκείνος μαλακίζεται πάνω στους γλουτούς μιας άλλης κοπέλας βλέποντας όλα αυτά.

59. Στέλνει τη γυναίκα του να εξομολογηθεί σ' έναν πληρωμένο καλόγερο, που αποπλανά τη γυναίκα του και τη γαμά μπροστά στο σύζυγο που είναι κάπου κρυμμένος. Αν η γυναίκα του αρνηθεί, βγαίνει από την κρυψώνα του και πάει να βοηθήσει τον εξομολογητή.

Εκείνη τη μέρα γιόρτασαν την έκτη εβδομάδα με τον γάμο του Σελαντόν και της Σοφίας, που ολοκληρώνεται μπροστά σε όλους· το ίδιο βράδυ η Σοφία δίνει το μουνί της και φορά την εσάρπα. Αυτό το γεγονός εμπόδισε ν' ακουστούν πάνω από τέσσερα πάθη.

13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 60. Γαμά πουτάνες πάνω στην Αγία Τράπεζα τη στιγμή που θ' αρχίσει η λειτουργία· ο γυμνός τους κώλος ακουμπά πάνω στην ιερή πέτρα.

61. Βάζει μια γυμνή κοπέλα καβάλα πάνω σ' ένα μεγάλο μετάλλινο εσταυρωμένο· γαμά από το μουνί πισωκολλητά, σ' αυτή τη στάση, έτσι ώστε το κεφάλι του Χριστού να μαλακίζει την κλειτορίδα της πουτάνας.

62. Κλάνει και βάζει να κλάσουν μέσα στο δισκοπό-

τηρο· κατουρά και βάζει να κατουρήσουν· χέζει και βάζει να χέσουν και στο τέλος χύνει.

63. Βάζει ένα αγοράκι να χέσει πάνω στο δισκάκι και τα τρώει ενώ τον πιπιλά το παιδί.

64. Βάζει δυο κοπέλες να χέσουν πάνω σ' έναν εσταυρωμένο· χέζει κι εκείνος εκεί πάνω· και του την παίζουνε πάνω στα τρία σκατά που σκεπάζουν την όψη του ειδώλου.

14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 65. Τσακίζει εσταυρωμένους, εικονίσματα με την Παρθένο και τον αιώνιο Πατέρα, χέζει πάνω στα κομμάτια και τα καίει όλα. Ο ίδιος άνθρωπος έχει τη μανία να πηγαίνει μια πουτάνα στο κήρυγμα για να του την παίζει ενώ ακούγεται ο λόγος του Θεού.

66. Πάει να κοινωνήσει κι όταν γυρίσει πίσω βάζει τέσσερις πουτάνες να χέσουν στο στόμα του.

67. Την πάει να κοινωνήσει και στο γυρισμό τη γαμά από το στόμα.

68. Διακόπτει τον παπά την ώρα που λειτουργεί μέσα στο σπίτι του, τον διακόπτει, λέω, για να τραβήξει μαλακία μέσα στο δυσκοπότηρο, αναγκάζει την κοπέλα να κάνει τον παπά να εκσπερματώσει εκεί μέσα και τον υποχρεώνει να το καταπιεί.*

70. Τον διακόπτει μόλις ευλογήσει την όστια κι αναγκάζει τον παπά να γαμήσει την πουτάνα με την όστια του.

Ανακαλύπτουν εκείνη τη μέρα την Αυγουστίνα και

---

* Ο Σαντ ξέχασε το 69. (Σ.τ.Μ.)

τη Ζελμίρα να μαλακίζονται μεταξύ τους, τιμωρούν και τις δύο πάρα πολύ αυστηρά.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 71. Βάζει την κοπέλα να κλάσει πάνω στην όστια, κλάνει κι εκείνος κι ύστερα καταπίνει την όστια γαμώντας την πουτάνα.

72. Ο ίδιος που θέλει να τον καρφώνουν μέσα σ' ένα φέρετρο, και για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό, αναγκάζει την πουτάνα να χέσει πάνω στην όστια· χέζει κι εκείνος και τα πετά όλα στον απόπατο.

73. Μαλακίζει μια πουτάνα στην κλειτορίδα με μια όστια, τη βάζει να χύσει, ύστερα χώνει μέσα της την όστια και τη γαμά, χύνοντας κι ο ίδιος από πάνω.

74. Τρυπά την όστια με μαχαιριές και ζητά να του χώσουν τα κομμάτια μέσα στον κώλο.

75. Βάζει να του την παίξουν πάνω στην όστια, χύνει και ύστερα, ψύχραιμα κι αφού κύλησε το ψωλόχυμα, βάζει ένα σκύλο να τα φάει όλα.

Το ίδιο βράδυ ο επίσκοπος αγιάζει μια όστια και ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει μ' αυτή την Ήβη, χώνει την όστια μέσα στο μουνί της και χύνει από πάνω. Αγιάζουν και πολλές άλλες όστιες και γαμά μ' αυτές τις σουλτάνες που έχουν κιόλας ξεπαρθενέψει.

16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Η Σαμπβίλ αναγγέλλει πως η ιεροσουλία που ως τώρα ήταν το κεντρικό σημείο στην αφήγησή της θα περάσει σε δεύτερη μοίρα και την πρώτη θέση θα έχουν οι μικρές τελετές για τα πολύπλοκα πάθη, όπως τις λένε στο μπουρδέλο. Παρακαλά να θυμούνται πως ό,τι θα σχετίζεται μ' αυτά όλα

θα είναι σε δεύτερη μοίρα· ωστόσο η διαφορά που θα υπάρχει ανάμεσα στις ιστορίες της και σ' εκείνες της Ντυκλό στο ίδιο θέμα είναι πως η Ντυκλό δεν μίλησε παρά μόνο για έναν άντρα με μια γυναίκα, ενώ εκείνη θα συνδυάζει πάντα πολλές γυναίκες με έναν άντρα.

76. Βάζει μια κοπέλα να τον μαστιγώνει την ώρα της λειτουργίας, γαμά μια άλλη από το στόμα και χύνει όταν υψώνει ο παπάς το δισκοπότηρο.

77. Βάζει δυο γυναίκες να του μαστιγώνουν απαλά τον κώλο μ' ένα πέτσινο μαστίγιο· τον χτυπά η καθεμιά δέκα φορές παίζοντάς του την κωλότρουπα πάνω στην αλλαγή.

78. Βάζει να τον μαστιγώνουν τέσσερις διαφορετικές κοπέλες ενώ του κλάνουν μέσα στο στόμα· αλλάζουν έτσι ώστε η κάθε μια με τη σειρά της να τον μαστιγώνει και να κλάνει.

79. Βάζει τη γυναίκα του να τον μαστιγώνει ενώ γαμά την κόρη του και ύστερα την κόρη του γαμώντας τη γυναίκα του. Είναι αυτός για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό και που πορνεύει την κόρη του και τη γυναίκα του στο μπουρδέλο.

80. Βάζει δυο κοπέλες να τον μαστιγώνουν μαζί· η μια τον χτυπά από μπροστά και η άλλη από πίσω, κι όταν είναι έτοιμος, γαμά τη μια ενώ τον μαστιγώνει η άλλη· ύστερα τη δεύτερη ενώ τον μαστιγώνει η πρώτη.

Το ίδιο βράδυ δίνει το μουνί της η Ήβη και φορά τη μικρή εσάρπα. Θα φορέσει τη μεγάλη μόνο όταν χάσει και τις δυο της παρθενιές.

17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 81. Βάζει να τον μαστιγώνουν ενώ φιλά τον κώλο κάποιου αγοριού και γαμά μια κοπέλα από το στόμα· ύστερα γαμά από το στόμα το αγόρι, φιλώντας τον κώλο της κοπέλας κι ενώ τον μαστιγώνει πάντα μια άλλη κοπέλα· ύστερα βάζει το αγόρι να τον μαστιγώνει, γαμά από το στόμα την πουτάνα που τον μαστίγωνε και βάζει να τον μαστιγώνει εκείνη που της φιλούσε τον κώλο.

82. Βάζει μια γριά να τον μαστιγώνει, γαμά ένα γέρο από το στόμα και βάζει την κόρη τους να χέσει μέσα στο στόμα του· ύστερα αλλάζει για να παίξει ο καθένας τους και τους τρεις ρόλους.

83. Βάζει να τον μαστιγώνουν· εκείνος μαλακίζεται και χύνει πάνω σ' έναν εσταυρωμένο που ακουμπά στα κωλομέρια μιας κοπέλας.

84. Βάζει να τον μαστιγώνουν ενώ γαμά πισωκολλητά μια πουτάνα με την όστια.

85. Επιθεωρεί ένα ολόκληρο μπουρδέλο· τον μαστιγώνουν όλες οι πουτάνες ενώ εκείνος φιλά την κωλότρυπα της ματρόνας, που κλάνει και χέζει μέσα στο στόμα του.

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 86. Βάζει να τον μαστιγώνουν αμαξάδες και εργατόπαιδα· τους δοκιμάζει δυο-δυο· ο ένας κλάνει στο στόμα του, ο άλλος τον μαστιγώνει· περνούν από το σπίτι του δέκα ως δεκάξι μέσα σ' ένα πρωινό.

87. Τον κρατούν τρεις κοπέλες· η τέταρτη τον ξυλοφορτώνει, καβάλα πάνω του· αλλάζουν οι τέσσερις κι ανεβαίνουν πάνω του η καθεμιά με τη σειρά της.

88. Φτάνει γυμνός ανάμεσα σε έξι κοπέλες· ζητά να

τον συγχωρέσουν και πέφτει γονατιστός. Κάθε κοπέλα τού επιβάλλει μια μετάνοια και τον μαστιγώνουν εκατό φορές για κάθε μετάνοια που δεν δέχεται να εκτελέσει. Τον μαστιγώνει η κοπέλα που δεν δέχτηκε να την υπακούσει. Αλλά αυτές όλες οι μετάνοιες που του επιβάλλουν είναι βρομερές: η μία θέλει να χέσει μέσα στο στόμα του, η άλλη τον βάζει να γλείψει τις ροχάλες της από χάμω, μια τρίτη τον βάζει να της γλείψει το μουνί πάνω στην περιόδó της, μια άλλη πάλι να τη γλείψει ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών της, μια πέμπτη τη μύξα της κ.λπ.

89. Περνάνε δεκαπέντε κοπέλες, τρεις-τρεις· η μια μαστιγώνει, η άλλη τον πιπιλά, η τρίτη χέζει· ύστερα αυτή που έχεσε μαστιγώνει, αυτή που πιπίλισε χέζει κι αυτή που μαστίγωσε τον πιπιλά. Έτσι περνάνε και οι δεκαπέντε· δεν βλέπει τίποτα, δεν ακούει τίποτα, έχει μεθύσει. Μια ματρόνα κατευθύνει τα πάντα. Ξαναρχίζει αυτό το γλέντι έξι φορές την εβδομάδα.

(Αυτό το πάθος είναι χαριτωμένο και σας το συνιστώ· πρέπει όλα να γίνονται πολύ γρήγορα· κάθε κοπέλα πρέπει να μαστιγώσει είκοσι πέντε φορές και στα διαλείμματα πρέπει να πιπιλά η πρώτη και να χέζει η τρίτη. Αν θέλετε να σας μαστιγώνει κάθε κοπέλα πενήντα φορές, φτάνουμε τις εβδομήντα, που δεν είναι και υπερβολικός αριθμός άλλωστε.)

90. Είκοσι πέντε πουτάνες τού μαλακώνουν τον κώλο από τα πολλά μαστιγώματα και πασπατέματα· δεν τον παρατούν παρά μόνο όταν ο πισινός του δεν αισθάνεται πια τίποτα.

Το βράδυ μαστιγώνουν το δούκα ενώ ξεπαρθενεύει τη Ζελμίρα από το μουνί.

19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 91. Βάζει να τον δικάσουν έξι κοπέλες· η καθεμιά έχει το ρόλο της. Τον καταδικάζουν να κρεμαστεί. Πράγματι τον κρεμάνε, αλλά σπάζει το σκοινί: τη στιγμή που χύνει.

(Να συνδέσετε αυτό το πάθος μ' εκείνο που αφηγήθηκε η Ντυκλό και του μοιάζει.)

92. Βάζει έξι γριές να σχηματίσουν ημικύκλιο· τρεις νέες κοπέλες τον χτυπούν μπροστά σ' αυτές τις βάνιες που όλες τους τον φτύνουν στο πρόσωπο.

93. Μια κοπέλα τού παίζει την κωλότρουπα με τη λαβή του μαστίγιου, μια άλλη τον μαστιγώνει πάνω στους γλουτούς και την πούτσα, από μπροστά: μ' αυτό τον τρόπο μπορεί να χύσει πάνω στα βυζιά αυτής που τον μαστιγώνει.

94. Δυο γυναίκες τον δέρνουν άγρια με βούρδουλα, ενώ μια τρίτη, γονατιστή μπροστά του, τον βοηθά να χύσει πάνω στα βυζιά της.

Δεν λέει παρά μόνο τέσσερις ιστορίες εκείνο το βράδυ, επειδή θα γίνει ο γάμος της Ζελμίρας με τον Άδωνη, για να γιορταστεί η έβδομη εβδομάδα· ο γάμος ολοκληρώνεται, αφού εννοείται ότι έχει ξεπαρθενευτεί η Ζελμίρα από το μουνί την προηγούμενη μέρα.

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 95. Παλεύει με έξι γυναίκες, ενώ

τάχατες προσπαθεί ν' αποφύγει το μαστίγωμα· θέλει να τους αρπάξει τις βέργες από το χέρι, αλλά αυτές είναι πιο δυνατές και τον μαστιγώνουν παρ' όλα αυτά· είναι γυμνός.

96. Περνά ανάμεσα σε δυο σειρές από δώδεκα κοπέλες· τον μαστιγώνουν πάνω σ' όλο του το σώμα και χύνει αφού πέρασε εννιά φορές ανάμεσά τους.

97. Βάζει να τον μαστιγώνουν πάνω στις πατούσες των ποδιών, την πούτσα, τους γλουτούς, ενώ είναι ξαπλωμένος σ' έναν καναπέ και τρεις γυναίκες καβάλα πάνω του χέζουν μέσα στο στόμα του.

98. Τρεις κοπέλες τον μαστιγώνουν διαδοχικά, η μία με πέτσινο μαστίγιο, η άλλη με βούρδουλα και η τρίτη με βέργες· μια τέταρτη, γονατιστή μπροστά του, κι ενώ ο υπηρέτης αυτού του πόρνου τής παίζει την κωλότρυπα, του πιπιλά την πούτσα, εκείνος μαλακίζει την ψωλή του υπηρέτη και τον κάνει να χύσει επάνω στους γλουτούς της γλείφτρας.

99. Βρίσκεται ανάμεσα σε έξι κοπέλες· η μια τον τρυπά, η άλλη τον τοιμπά, η τρίτη τον καίει, η τέταρτη τον δαγκάνει, η πέμπτη τον γρατζουνά και η έκτη τον μαστιγώνει· όλα αυτά ανάκατα και παντού· χύνει μέσα σ' όλο αυτό το κακό.

Εκείνο το βράδυ η Ζελμίρα, που ξεπαρθενεύτηκε από την παραμονή, δίνει το μουνί της στη συντροφιά, δηλαδή όπως πάντα αποκλειστικά στον Κυρβάλ και τον δούκα, αφού είναι οι μόνοι από την τετράδα που γαμάνε μουνί. Μόλις ο Κυρβάλ γάμησε τη Ζελμίρα, το μίσος του για την Κονστάνς και την Αδελαΐδα θεριεύει· θέλει να υπηρετεί η Κονστάνς τη Ζελμίρα.

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 100. Βάζει τον υπηρέτη του να του την παίξει ενώ μια κοπέλα βρίσκεται γυμνή πάνω σ' ένα βάθρο· δεν πρέπει ούτε να κουνιέται ούτε να χάσει την ισορροπία της όσο του την παίζουνε.

101. Βάζει μια ματρόνα να του την παίξει ενώ της πασπατεύει τους γλουτούς· κρατά στο άλλο της χέρι ένα κοντό κεριά και δεν πρέπει να το αφήσει πριν χύσει ο πόρνος· και χύνει μόνο όταν αρχίζει να καίγεται εκείνη.

102. Βάζει έξι κοπέλες να ξαπλώσουν μπρούμυτα πάνω στο τραπέζι· όσο τρώει, έχει η καθεμιά τους ένα κομμάτι κεριά στον κώλο.

103. Βάζει μια κοπέλα να γονατίσει πάνω σε μυτερά χαλκία ενώ εκείνος τρώει· αν κουνηθεί όσο κρατά το γεύμα, δεν θα πληρωθεί. Από πάνω της στάζουν δυο αναμμένα κεριά στην πλάτη και τα βυζιά της. Με την παραμικρή κίνηση τη διώχνει χωρίς να την πληρώσει.

104. Την αναγκάζει να μείνει μέσα σ' ένα πολύ στενό σιδερένιο κλουβί τέσσερις ολόκληρες μέρες· δεν μπορεί ούτε να κάτσει· ούτε να ξαπλώσει· την ταΐζει ανάμεσα απ' τα κάγκελα. Γι' αυτόν θα μιλήσει η Ντεγκράνζ όταν περιγράψει το χορό με τις γαλοπούλες.

Το ίδιο αυτό βράδυ ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει την Κολόμπα από το μουνί.

22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 105. Βάζει μια γυμνή κοπέλα να χορεύει μέσα σε μια κουβέρτα, με μια γάτα που την τσιμπά, τη δαγκάνει και τη γρατζουνά όταν ξαναπέφτει· πρέπει να πηδά, ό,τι κι αν συμβεί, ωσότου χύσει αυτός.

106. Τρίβει μια γυναίκα με κάποιο φάρμακο που προκαλεί τόσο τρομερή φαγούρα που η γυναίκα ματώνεται η ίδια· μαλακίζεται ενώ την κοιτάζει.

107. Με ένα καταπότι σταματά τα έμμηνα μιας γυναίκας με κίνδυνο να της προκαλέσει τρομερές αρρώστιες.

108. Της δίνει ένα φάρμακο αλόγου που της προκαλεί φοβερές κενώσεις· την κοιτάζει να χέζει και να υποφέρει όλη μέρα.

109. Αλείφει μια κοπέλα με μέλι, τη δένει γυμνή πάνω σε μια κολόνα κι αμολά καταπάνω της ένα σμάρι χοντρές μύγες.

Το ίδιο βράδυ η Κολόμπα δίνει το μουνί της στη συντροφιά.

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 110. Βάζει την κοπέλα πάνω σ' έναν άξονα που περιστρέφεται με καταπληκτική ταχύτητα· είναι δεμένη γυμνή και στρέφεται ωσότου χύσει αυτός.

111. Κρεμά μια κοπέλα με το κεφάλι κάτω, ωσότου χύσει.

112. Τη βάζει να καταπιεί μια δυνατή δόση εμετικού, την πείθει πως δηλητηριάστηκε και μαλακίζεται ενώ την κοιτάζει να ξερνά.

113. Μαλάζει το στήθος ωσότου μελανιάσει.

114. Μαλάζει τον κώλο εννιά μέρες συνέχεια, τρεις ολόκληρες ώρες κάθε μέρα.

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 115. Βάζει μια κοπέλα να ανέβει σε μια σκάλα είκοσι πόδια ύψος. Εκεί, ένα σκαλάκι

σπάει και η κοπέλα πέφτει, αλλά πάνω σε έτοιμα στρώματα. Έρχεται και χύνει πάνω της τη στιγμή που πέφτει και καμιά φορά τη γαμά εκείνη την ώρα.

116. Δίνει σκαμπίλια και με τα δυο του χέρια και χύνει· κάθεται σε μια πολυθρόνα και η κοπέλα είναι γονατιστή μπροστά του.

117. Τη μαστιγώνει στις παλάμες.

118. Χτυπά δυνατά τους γλουτούς ωσότου πυρώσει ο πισινός.

119. Τη φουσκώνει μ' ένα φουσητήρι από την κωλό-τρυπα.

120. Της κάνει ένα σχεδόν καυτό κλύσμα, γλεντάει με τους σπασμούς της και χύνει πάνω στον κώλο της.

Εκείνο το βράδυ οι τέσσερις φίλοι χτυπούν δυνατά την Αλίν στον κώλο ωσότου ροδοκοκκινίσει· μια γριά τη βαστά από τους ώμους. Χτυπάνε λίγο και την Αυγουστίνα στο ίδιο μέρος.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 121. Γυρεύει κάτι θεοφοβούμενες και τις μαστιγώνει με εσταυρωμένους και ροζάρια· ύστερα τις βάζει να παραστήσουν το άγαλμα της Θεοτόκου πάνω στην Αγία Τράπεζα, σε μια στάση δύσκολη και χωρίς να κουνάνε. Πρέπει η γυναίκα να στέκεται εκεί όσο κρατά μια πολύωρη λειτουργία· την ώρα που υψώνεται το δυσκολότηρο πρέπει να αμολήσει το σκατό της πάνω στην όστια.

122. Τη βάζει να τρέχει γυμνή μια χειμωνιάτικη παγωμένη νύχτα μέσα σ' έναν κήπο· εδώ κι εκεί έχει δέσει σκοινιά για να σκουντουφλά και να πέφτει.

123. Τη ρίχνει, τάχατες από απροσεξία, μόλις ξε-

γυμνωθεί, μέσα σε μια λεκάνη με νερό σχεδόν καυτό και την εμποδίζει να βγει ωσότου χύσει πάνω της.

124. Βάζει να την κρατάνε γυμνή πάνω σε μια κολόνα, στη μέση του κήπου, στην καρδιά του χειμώνα, ωσότου πει πέντε πατερημά και πέντε τροπάρια, ή ωσότου χάσει το ψωλόχυμά του που μια άλλη κοπέλα ερεθίζει μπροστά σ' αυτό το θέαμα.

125. Βάζει κόλλα πάνω στο στόμιο της λεκάνης και τη στέλνει εκεί να χέσει· μόλις κάθεται, δεν μπορεί να ξεκολλήσει· στο μεταξύ από την άλλη μεριά βάζουν μια αναμμένη φουφού κάτω από τον πισινό της· πάει να ξεφύγει, ξεσκίζεται κι αφήνει όλο της το δέρμα πάνω στη λεκάνη.

Εκείνο το βράδυ βάζουν την Αδελαΐδα και τη Σοφία, τις δυο θεοφοβούμενες, να ιεροσυλήσουν και ο δούκας ξεπαρθενεύει την Αυγουστίνα, που την αγαπά από καιρό· χύνει τρεις φορές μέσα στο μουνί της. Και από το ίδιο κιόλας βράδυ προτείνει να τη βάλουν να τρέξει γυμνή μέσα στις αυλές παρ' όλο το τρομερό κρύο. Το προτείνει με πείσμα· οι άλλοι δεν θέλουν, γιατί είναι πολύ όμορφη και θέλουν να τη διατηρήσουν σε καλή κατάσταση· άλλωστε δεν ξεπαρθενεύτηκε ακόμη από πίσω. Προσφέρει διακόσια λουδοβίκεια στη συντροφιά για να την κατεβάσουν στο υπόγειο το ίδιο κιόλας βράδυ και πάλι αρνούνται. Θέλει τουλάχιστον να της χτυπήσουν δυνατά τον κώλο· κάθε φίλος τη χτυπά είκοσι φορές. Αλλά ο δούκας τη χτυπά δυνατά με τα δυο του χέρια και χύνει μια τέταρτη φορά ενώ τη χτυπά. Κοιμάται μαζί της και τη γαμά από το μουνί τρεις φορές ακόμα μέσα στο βράδυ.

26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 126. Μεθά την κοπέλα· πέφτει στο κρεβάτι· μόλις αποκοιμηθεί, σηκώνουν το κρεβάτι. Σκύβει για να πάρει το δοχείο της, καταμεσής στη νύχτα. Δεν το βρίσκει και πέφτει γιατί το κρεβάτι είναι όρθιο και αναποδογυρίζει μόλις σκύβει. Πέφτει πάνω σ' έτοιμα στρώματα· ο άνθρωπός μας την περιμένει εκεί και τη γαμά μόλις πέσει.

127. Τη βάζει να τρέχει γυμνή μέσα σ' έναν κήπο κνηγώντας τη μ' ένα μαστίγιο αμαξά· την απειλεί και τίποτε άλλο. Πρέπει να τρέχει ωσότου σωριαστεί κάτω από εξάντληση· αυτή τη στιγμή ρίχνεται πάνω της και τη γαμά.

128. Μαστιγώνει την κοπέλα από δέκα φορές ως τις εκατό μ' ένα μαστίγιο από μαύρο μετάξι· φιλά με πάθος τους γλουτούς σε κάθε διάλειμμα.

129. Τη μαστιγώνει με βέργες που μούλιασαν μέσα σε οινόπνευμα και δεν χύνει πάνω στα κωλομέρια της κοπέλας παρά μόνο αφού ματώσουν.

Η Σαμπβίλ δεν λέει παρά τέσσερα μόνο πάθη εκείνη τη μέρα, γιατί είναι η γιορτή της όγδοης εβδομάδας. Την πανηγυρίζουν με το γάμο του Ζέφυρου και της Αυγουστίνας, που και οι δυο τους ανήκουν στο δούκα και κοιμούνται στο δωμάτιό του· αλλά πριν την τελετή ο δούκας ζητά από τον Κυρβάλ να μαστιγώσει το αγόρι ενώ εκείνος θα μαστιγώνει το κορίτσι. Έτσι κι έγινε· εκατό φορές πέφτει το μαστίγιο πάνω τους, αλλά ο δούκας, που έχει γίνει θηρίο με την Αυγουστίνα επειδή τον έκανε να χύσει πολλές φορές, τη μαστιγώνει ωσότου μάτωσε.

(Θα πρέπει γι' αυτό το βράδυ να εξηγήσουμε τι σημαίνουν οι μετάνοιες που επιβάλλουν, ποια είναι η διαδικασία τους και πόσες φορές πρέπει να μαστιγώνουν. Θα μπορούσατε να απαριθμήσετε τα σφάλματα γράφοντας δίπλα τον αριθμό των μαστιγώσεων.)

27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 130. Δεν θέλει να μαστιγώνει παρά μόνο μικρά κορίτσια πέντε ως επτά ετών και πάντα γυρεύει κάποιο πρόσχημα για να δικαιολογεί καλύτερα την τιμωρία που επιβάλλει.

131. Μια γυναίκα έρχεται να του εξομολογηθεί, αυτός είναι παπάς· λέει όλες της τις αμαρτίες και για μετάνοια τη μαστιγώνει πεντακόσιες φορές.

132. Περνά από τα χέρια του τέσσερις γυναίκες και μαστιγώνει εξακόσιες φορές την καθεμιά.

133. Την ίδια δουλειά κάνουν μπροστά του δυο υπηρέτες που αλλάζουν· περνάνε από τα χέρια τους είκοσι γυναίκες· εξακόσιες βουρδουλιές για την καθεμιά· δεν είναι καθόλου δεμένες· μαλακίζεται μπροστά σ' αυτό το θέαμα.

134. Δεν μαστιγώνει παρά μόνο αγοράκια δεκατεσσάρων ως δεκάξι ετών και τα βάζει να χύσουν μέσα στο στόμα του. Μαστιγώνει εκατό φορές το καθένα· έχει μπροστά του δύο κάθε φορά.

Εκείνο το βράδυ παίρνουνε την Αυγουστίνα από το μουνί: ο Κυρβάλ τη γαμά δυο φορές συνέχεια και θέλει, σαν το δούκα, να τη μαστιγώσει μετά. Κι οι δυο τους φέρονται με λύσσα σ' αυτό το χαριτωμένο κορίτσι· προτείνουν τετρακόσια λουδοβίκεια στη συντροφιά για να την έχουν στην υποταγή τους κι οι

δυο από το ίδιο κιάλας βράδυ: δεν δέχονται οι άλλοι.

28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 135. Βάζει μια γυμνή κοπέλα μέσα σ' ένα διαμέρισμα· τότε δυο άνθρωποι πέφτουν πάνω της και της μαστιγώνουν ο καθένας ένα κωλομέρι ωσότου ματώσει· είναι δεμένη. Όταν τελειώσουν, μαλακίζει τους άντρες πάνω στο ματωμένο πισινό της πουτάνας και μαλακίζεται κι ο ίδιος εκεί πάνω.

136. Είναι δεμένη χειροπόδαρα στον τοίχο. Μπροστά της, επίσης πάνω στον τοίχο, κρέμεται μια κοφτερή ατσάλινη πλάκα που ανυψώνουν καταπάνω στην κοιλιά της. Αν θέλει να γλιτώσει το μαστίγιο, ρίχνεται προς τα εμπρός· οπότε κόβεται· αν θέλει να γλιτώσει από τη μηχανή, πρέπει να ριχτεί πάνω στο μαστίγιο.

137. Μαστιγώνει μια κοπέλα εννιά μέρες συνέχεια, εκατό φορές την πρώτη μέρα· όσο πάει διπλασιάζει τις βουρδουλιές ως την ένατη μέρα.

138. Βάζει την πουτάνα να περπατά με τα τέσσερα, την καβαλά με το πρόσωπο στραμμένο προς τα κωλομέρια της και, σφίγγοντάς τη δυνατά ανάμεσα στα σκέλια του έτσι όπως είναι, τη χτυπά πάνω στους γλουτούς και το μουνί απ' την ανάποδη· κι επειδή χρησιμοποιεί ένα μαστίγιο, του είναι εύκολο να κατευθύνει τα χτυπήματα στο εσωτερικό του αιδοίου· όπως και γίνεται.

139. Θέλει μια έγκυο γυναίκα· τη βάζει να γείρει προς τα πίσω πάνω σ' έναν κύλινδρο που τη στηρίζει στην πλάτη. Το κεφάλι της, που εξέχει από τον κύλινδρο, ακουμπά πάνω σε μια καρέκλα και μένει ακίνητο με ανάκατα τα μαλλιά. Τα πόδια της μένουν όσο γίνεται πιο ανοιχτά και η χοντρή κοιλιά είναι τρομε-

ρά τοιτωμένη έτσι που το μουνί της χάσκει μ' όλη του τη δύναμη. Εκεί πάνω και στην κοιλιά τη μαστιγώνει και, όταν τη βλέπει να ματώνει, περνά πίσω από τον κύλινδρο και πάει να χύσει πάνω στο πρόσωπό της.

(Σημείωση: Τα πρόχειρά μου αναφέρουν τις υιοθεσίες μόνο μετά τη διακόρευση και έτσι φαίνεται πως ο δούκας υιοθετεί εδώ την Αυγουστίνα. Να ελέγξετε αν αυτό είναι αλήθεια και αν η υιοθεσία των τεσσάρων κοριτσιών δεν έγινε ήδη από την αρχή και αν από εκείνη τη στιγμή δεν αναφέρεται ότι κοιμούνται μέσα στα δωμάτια εκείνων που τα υιοθέτησαν.)

Ο δούκας εκείνο το βράδυ αποκηρύσσει την Κονστάνς, που πέφτει στην πιο μεγάλη δυσμένεια: ωστόσο δεν την ταλαιπωρούν ακόμη, επειδή είναι έγκυος κι έχουν κάτι στο νου τους. Η Αυγουστίνα περνά για σύζυγος του δούκα και φέρεται σαν γυναίκα του στο σοφά και την τουαλέτα. Η σειρά της Κονστάνς έρχεται πια ύστερα από τις γριές.

29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 140. *Θέλει οι κοπέλες να είναι δεκαπέντε ετών και τις μαστιγώνει ωσότου ματώσουν με βέργες από μυρσίνες και τσουκνίδες: είναι πολύ δύσκολος όταν διαλέγει τους κώλους.*

141. *Δεν μαστιγώνει παρά μόνο με βούρδουλα, ωσότου καταπληγιάσουν οι γλουτοί. Βλέπει τέσσερις γυναίκες διαδοχικά.*

142. *Δεν μαστιγώνει παρά μόνο με μαστίγια με σιδερένιες μύτες και χύνει μόνο όταν αρχίζει να κυλά το αίμα από παντού.*

143. Ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις είκοσι Φεβρουαρίου θέλει έγκυες γυναίκες· τις χτυπά μ' ένα καμουτσίκι βγάζοντας χοντρά κομμάτια σάρκας από τους γλουτούς· τότε-τότε χτυπά και την κοιλιά.

Εκείνο το βράδυ μαστιγώνουν τη Ροζέτα και ο Κυρβάλ την ξεπαρθενεύει από το μουνί. Ανακαλύπτουν εκείνη τη μέρα το ειδύλλιο του Ηρακλή με την Ιουλία: τον έβαλε να τη γαμήσει. Όταν τη μαλώνουν γι' αυτό, απαντά με τον πιο ακόλαστο τρόπο· τη μαστιγώνουν με λύσσα· ύστερα, επειδή την αγαπούν καθώς και τον Ηρακλή, που φέρθηκε πάντοτε καλά, τους συγχωρούν και γλεντάνε μ' αυτή την περιπέτεια.

30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 144. Βάζει ένα κερί σ' ένα ορισμένο ύψος: η κοπέλα έχει δεμένο στο μεσιανό δάχτυλο του δεξιού χεριού ένα πολύ μικρό κεράκι που θα την κάψει αν δεν βιαστεί. Πρέπει μ' αυτό το κεράκι ν' ανάψει το άλλο κερί, αλλά επειδή αυτό είναι πολύ ψηλά, πρέπει να χοροπηδά για να το φτάσει, και ο μουρντάρης μ' ένα πέτσινο μαστίγιο τη χτυπά και με τα δυο του χέρια για να την αναγκάζει να πηδά όλο και πιο ψηλά ή για να τ' ανάψει πιο γρήγορα. Αν τα καταφέρει, όλα τελειώνουν· αν όχι, τη μαστιγώνει πολύ δυνατά.

145. Μαστιγώνει τη γυναίκα του και την κόρη του, τότε τη μία τότε την άλλη, και τις πορνεύει στο μπουρδέλο για να τις μαστιγώνουν μπροστά του· αλλά δεν είναι ο ίδιος για τον οποίο μιλήσαμε.

146. Μαστιγώνει με βέργες από το σβέρκο ως τα

μπούτια· η κοπέλα είναι δεμένη, της ματώνει όλο το πίσω μέρος.

147. Δεν μαστιγώνει παρά μόνο βυζιά· τα θέλει πολύ θρεμμένα και πληρώνει διπλά όταν οι γυναίκες είναι έγκυες.

Εκείνο το βράδυ παίρνουνε τη Ροζέτα από το μουνί· αφού ο Κυρβάλ και ο δούκας τη γάμησαν για καλά, τη μαστιγώνουν, αυτοί και οι φίλοι τους, πάνω στο μουνί. Είναι στα τέσσερα και τη χτυπούν μέσα στο μουνί μ' ένα λουρί.

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. 148. Δεν μαστιγώνει παρά μόνο πάνω στο πρόσωπο με βέργες· θέλει χαριτωμένα πρόσωπα. Γι' αυτόν θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις επτά Φεβρουαρίου.

149. Μαστιγώνει στα τυφλά με βέργες όλα τα μέρη του σώματος· τίποτα δεν γλιτώνει, το πρόσωπο, το μουνί, τα βυζιά.

150. Χτυπά διακόσιες φορές με βούρδουλα σ' όλο το πίσω μέρος αγόρια δεκάξι ως είκοσι ετών.

151. Βρίσκεται σ' ένα δωμάτιο· τέσσερις κοπέλες τον ερεθίζουν και τον μαστιγώνουν· όταν φουντώνει, ρίχνεται πάνω στην πέμπτη, που είναι γυμνή σ' ένα αντικρινό δωμάτιο, και τη χτυπά στα τυφλά σ' όλο το σώμα με βούρδουλα ωσότου χύσει· αλλά για να γίνει αυτό πιο γρήγορα και να υποφέρει το θύμα λιγότερο, οι άλλες τον αφήνουν μόνο όταν κοντεύει να χύσει.

(Να ελέγξετε γιατί υπάρχει ένα παραπάνω πάθος.)

Χειροκροτούν τη Σαμπβίλ, την τιμούν όπως έγινε και με την Ντυκλό και εκείνο το βράδυ δειπνούν κι οι δυο τους με τους φίλους. Εκείνο το βράδυ, την ώρα των οργίων, η Αδελαΐδα, η Αλίν, η Αυγουστίνα και η Ζελμίρα καταδικάζονται να μαστιγωθούν με βέργες σ' όλο τους το σώμα, εκτός τα βυζιά· επειδή θέλουν να τις απολαύσουν τουλάχιστον δυο μήνες ακόμα, τις κανακεύουν με το παραπάνω.

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Τα εκατόν πενήντα πάθη τρίτης κατηγορίας, ή εγκληματικά, που συνθέτουν τις τριάντα μία μέρες του Ιανουαρίου και τα εξιστορεί η Μαρταίν· συνοδεύονται από το ημερολόγιο των σκανδάλων στον πύργο μέσα στον ίδιο αυτό μήνα.

ΠΡΩΤΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 1. Του αρέσει να τον γαμάνε και ποτέ δεν βρίσκει όσο χοντρές τις θέλει. Αλλά δεν θα επιμείνει, λέει, σ' αυτό το πάθος, γιατί είναι πολύ απλό και πάρα πολύ γνωστό στους ακροατές της.

2. Δεν θέλει να ξεπαρθενεύει από τον κώλο παρά μόνο κοριτσάκια τριών έως επτά ετών. Αυτός είναι που της πήρε την παρθενιά της μ' αυτό τον τρόπο: ήταν τεσσάρων ετών. Πέφτει άρρωστη, η μητέρα της τον ικετεύει να βοηθήσει. Πόσο σκληρός στάθηκε. Είναι ο ίδιος για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στις 29 Νοεμβρίου· η Σαμπβίλ είπε γι' αυτόν στις 2 Δεκεμβρίου και είναι ο ίδιος που παρουσιάζεται στην αφήγηση της κόλασης. Έχει έναν πούτσο τέρας σωστό. Είναι άνθρωπος τρομερά πλούσιος. Ξεπαρθενεύει δύο κοριτσάκια κάθε μέρα· ένα από το μονί το πρωί, όπως είπε η Σαμπβίλ στις 2 Δεκεμβρίου, κι ένα άλλο από τον κώλο το βράδυ, και χώρια τα άλλα του πάθη. Τέσσερις γυναίκες κρατούσαν την Μαρταίν όταν την κωλογάμησε. Η εκσπερμάτωσή του βαστά έξι λεπτά, και μονγκρίζει όλο αυτό το διάστημα. Επιδέξιος και απλός είναι ο τρόπος που ξεπαρθενεύει τον κώλο, μολονότι η Μαρταίν ήταν μόνο τεσσάρων ετών τότε.

3. Η μητέρα της πουλά την παρθενιά του μικρού αδελφού της Μαρταίν σε κάποιον άλλο, που δεν γαμά παρά μόνο αγόρια και τα θέλει εφτά ετών ακριβώς.

4. Είναι δεκατριών ετών και ο αδελφός της δεκαπέντε· πάνε στο σπίτι κάποιου που αναγκάζει τον αδελφό να γαμήσει την αδελφή του και γαμά από τον κώλο πότε το αγόρι και πότε το κορίτσι ενώ είναι αγκαλιασμένα.

Η Μαρταίν καμαρώνει για τον κώλο της· της ζητάνε να τους τον δείξει· τον δείχνει ψηλά στο θρόνο της. Ο άνθρωπος για τον οποίο μίλησε είναι ο ίδιος της Ντυκλό (21 Νοεμβρίου), ο κόμης, και της Ντεγκράνζ (27 Φεβρουαρίου).

5. Βάζει να τον γαμήσουν ενώ γαμά από τον κώλο τον αδελφό και την αδελφή· γι' αυτόν θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις 24 Φεβρουαρίου.

Το ίδιο αυτό βράδυ ο δούκας ξεπαρθενεύει την Ήβη από τον κώλο· είναι δώδεκα ετών. Δυσκολεύεται τρομερά· τη βαστούν οι τέσσερις γριές και τον υπηρετούν η Ντυκλό και η Σαμπβίλ, κι επειδή είναι γιορτή την άλλη μέρα και για να μη χαλάσει η σειρά, από το ίδιο κιάλας βράδυ παίρνουνε την Ήβη από τον κώλο και την απολαμβάνουν και οι τέσσερις φίλοι. Τη μεταφέρουν αναίσθητη πια· την κωλογάμησαν εφτά φορές.

(Να μην πει η Μαρταίν πως έχει ελάττωμα στη μήτρα· δεν είναι αλήθεια.)

2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 6. Βάζει τέσσερις κοπέλες να κλάσουν στο στόμα του ενώ κωλογαμά μια πέμπτη· ύστερα αλλάζει. Όλες κλάνουν κι όλες τις γαμά από τον κώλο· χύνει μόνο στον πέμπτο κώλο.

7. Διασκεδάζει με τρία αγοράκια· γαμά και τα βάζει να τον χέσουν, αλλάζοντας και τα τρία· μαλακίζει αυτό που είναι έξω απ' το χορό.

8. Γαμά την αδελφή από τον κώλο βάζοντας τον αδελφό να χέσει μέσα στο στόμα του, ύστερα τους αλλάζει· και στη μία και στην άλλη απόλαυση τον γαμά κάποιος άλλος.

9. Κωλογαμά μόνο κοπέλες δεκαπέντε ετών, αλλά αφού πρώτα τις έχει μαστιγώσει δυνατά.

10. Κακοποιεί και τσιμπά τους γλουτούς και την κωλότρυπα μια ολόκληρη ώρα· ύστερα γαμά από τον κώλο ενώ τον μαστιγώνουν δυνατά.

Γιορτάζουν εκείνο το βράδυ την ένατη εβδομάδα. Ο Ηρακλής παντρεύεται την Ήβη και τη γαμά από το μουνί. Ο Κυρβάλ και ο δούκας γαμάνε από τον κώλο το ζευγάρι.

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 11. Κωλογαμά την ώρα της λειτουργίας και χύνει όταν υψώνει ο παπάς το δυσκοπότηρο.

12. Δεν κωλογαμά παρά ποδοπατώντας έναν εσταυρωμένο και βάζοντας την κοπέλα να τον ποδοπατήσει κι εκείνη.

13. Ο άνθρωπος που γλέντησε με την Ευγενία στην ενδέκατη μέρα της Ντυκλό βάζει να χέσουν, σκουπίζει το σκατωμένο κώλο, έχει μια πελώρια πούτσα και χώνει στον κώλο με το μαραφέτι του μια όστια.

14. Γαμά ένα αγόρι με την όστια, βάζει να τον γαμήσουν με την όστια. Πάνω στο σβέρκο του αγοριού που γαμά είναι μια άλλη όστια που τη σκατώνει ένα τρίτο αγόρι. Χύνει μ' αυτό τον τρόπο χωρίς ν' αλλάζει, αλλά δεν σταματά να ξεστομίζει τρομαχτικές βλαστήμιες.

15. Γαμά τον παπά την ώρα που λειτουργεί, κι όταν αυτός καθαγιάζει τα όσια, ο γαμιάς αποσύρεται για λίγο· ο παπάς χώνει την όστια στον κώλο του κι εκείνος τον ξαναγαμά από πάνω.

Το βράδυ ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει από τον κώλο, με μια όστια, τον νεαρό και χαριτωμένο Ζελαμίρ. Και ο Αντίνοος γαμά τον πρόεδρο με μια άλλη όστια· ενώ γαμά, ο πρόεδρος χώνει με τη γλώσσα του μια τρίτη μέσα στην κωλότρυπα της Φανσόν.

4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 16. Του αρέσει να κωλογαμά μόνο πολύ γριές γυναίκες ενώ τον μαστιγώνουν.

17. Δεν γαμά παρά γέρους ενώ τον γαμάνε.

18. Έχει κανονικές σχέσεις με το γιο του.

19. Δεν θέλει να γαμά παρά μόνο τέρατα ή νέγρους ή κακοσούλουπους ανθρώπους.

20. Για να συνδυάσει την αιμομιξία, τη μοιχεία, τη σοδομία και την ασέβεια, κωλογαμά την παντρεμένη κόρη του με μια όστια.

Εκείνο το βράδυ οι τέσσερις φίλοι παίρνουν τον Ζελαμίρ από τον κώλο.

5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 21. Βάζει να τον γαμήσουν και να τον μαστιγώσουν διαδοχικά δυο άντρες, ενώ εκείνος

γαμά ένα αγοράκι κι ένας γέρος ρίχνει μέσα στο στόμα του ένα σκατό που το τρώει.

22. Δυο άντρες τον γαμάνε διαδοχικά, ο ένας από το στόμα, ο άλλος από τον κώλο· πρέπει να κρατήσει αυτό μια ώρα με το ρολόι. Καταπίνει το ψωλόχυμα αυτού που τον γαμά από το στόμα.

23. Βάζει να τον γαμήσουν δέκα άντρες και τους πληρώνει για κάθε χύσιμο· αντέχει ως ογδόντα γαμήσια τη μέρα χωρίς να χύσει.

24. Πορνεύει, για να τις γαμήσουν από τον κώλο, τη γυναίκα του, την κόρη του και την αδελφή του, κι εκείνος βλέπει.

25. Στήνει οχτώ άντρες γύρω του: έναν μέσα στο στόμα, έναν στον κώλο, έναν κάτω από το δεξί του αγκυδί, έναν κάτω από το αριστερό· μαλακίζει από έναν με το κάθε χέρι· ο έβδομος είναι ανάμεσα στα σκέλια του και ο ογδοος μαλακίζεται πάνω στο πρόσωπό του.

Εκείνο το βράδυ ο δούκας ξεπαρθενεύει τη Μισέτ από τον κώλο και την πονά τρομερά.

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 26. Βάζει να γαμήσουν μπροστά του ένα γέρο· μπαινοβγάζουν πολλές φορές την πούτσα από τον κώλο του γέρου και τη βάζουν μέσα στο στόμα του θεατή, που την πιπιλά· ύστερα πιπιλά το γέρο, τον γαμά κι αυτόν και μαστιγώνεται από την γκουβερνάντα του μουρντάρη.

27. Σφίγγει ορμητικά το λαιμό μιας κοπέλας δεκαπέντε ετών ενώ τη γαμά από τον κώλο, για να στενεύει ο πρωκτός της· τον μαστιγώνουν μ' ένα βούρδουλα όλο αυτό το διάστημα.

28. Βάζει να του χώσουν στον κώλο μπούλες χοιτρές με υδράργυρο. Αυτές οι μπούλες ανεβοκατεβαίνουν μέσα του, κι ενώ προκαλούν ένα υπερβολικό γαργάλημα, αυτός πιπιλά ψωλές, καταπίνει ψωλόχυμα, βάζει κορίτσια να χέσουν, καταπίνει τα σκατά. Δυο ολόκληρες ώρες βρίσκεται σ' αυτή την έκσταση.

29. Θέλει να τον γαμά ο πατέρας ενώ εκείνος σοδομίζει το γιο και την κόρη αυτού του ανθρώπου.

Το βράδυ παίρνουν τη Μισέτ από τον κώλο. Ο Ντυρσέ παίρνει μαζί του τη Μαρταίν να κοιμηθεί στο δωμάτιό του, ακολουθώντας το παράδειγμα του δούκα που έχει την Ντυκλό, ενώ ο Κυρβάλ έχει τη Φανσόν· αυτή η κοπέλα έχει την ίδια λάγνα επιβολή πάνω του όπως και η Ντυκλό πάνω στον δούκα.

7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 30. Γαμά μια γαλοπούλα περνώντας το κεφάλι της ανάμεσα στα μπούτια μιας κοπέλας ξαπλωμένης μπρούμυτα, έτσι που να φαίνεται πως γαμά την κοπέλα. Τον γαμάνε στο μεταξύ και τη στιγμή που χύνει η κοπέλα κόβει το λαιμό της γαλοπούλας.

31. Γαμά μια κατσίκα πισωκολλητά ενώ τον μαστιγώνουν. Κάνει παιδί με την κατσίκα που το γαμά κι αυτό, μολονότι είναι τέρας.

32. Γαμά τράγους.

33. Θέλει να δει μια γυναίκα να χύνει ενώ τη γλείφει ένας σκύλος· και σκοτώνει το σκύλο με μια πιστολιά πάνω στην κοιλιά της γυναίκας χωρίς να την πληγώσει.

34. Γαμά έναν κύκνο χώνοντάς του μια όστια στον κώλο και στραγγαλίζει ο ίδιος το ζώο ενώ χύνει.

Το ίδιο βράδυ ο επίσκοπος γαμά τον Ερωτιδέα για πρώτη φορά.

8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 35. Τον βάζουν μέσα σ' ένα ειδικό πανέρι, που είναι ανοιχτό σ' ένα μόνο μέρος, όπου στήνει την κωλότρυπά του πασαλειμμένη με χύσι φοράδας· το πανέρι έχει το σχήμα αυτού του ζώου και είναι σκεπασμένο με δέρμα ανάλογο. Ένα άλογο ειδικά γυμνασμένο τον γαμά, κι εκείνος στο μεταξύ μέσα στο πανέρι γαμά μια όμορφη άσπρη σκύλα.

36. Γαμά μια γελάδα, την γκαστρώνει και γαμά αργότερα το τέρας.

37. Μέσα σ' ένα πανέρι, ειδικά φτιαγμένο επίσης, βάζει μια γυναίκα που δέχεται το όργανο ενός ταύρου· διασκεδάζει με το θέαμα.

38. Έχει ένα εξημερωμένο φίδι που χώνεται μέσα στον πρωκτό του και τον σοδομίζει, ενώ εκείνος γαμά ένα γάτο μέσα σ' ένα πανέρι· δεν μπορεί να του κάνει κακό, γιατί είναι κλειστό καλά.

39. Γαμά μια γαϊδούρα ενώ τον γαμά ένας γάιδαρος μέσα σε ειδικό περίβλημα που θα περιγράψουμε λεπτομερώς αργότερα.

Το βράδυ παίρνουν τον Ερωτιδέα από τον κώλο.

9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 40. Γαμά μια κατσίκα από τα ρουθούνια, ενώ στο μεταξύ του γλείφει με τη γλώσσα της τ' αρχίδια· όλο αυτό το διάστημα είτε τον χτυπούν είτε του γλείφουν τον κώλο.

41. Γαμά ένα πρόβατο ενώ ένας σκύλος τού γλείφει την κωλότρυπα.

42. Γαμά ένα σκύλο που του κόβουν το κεφάλι ενώ χύνει.

43. Αναγκάζει μια πουτάνα να μαλακίσει ένα γάιδαρο μπροστά του και τον γαμάνε όσο κρατά αυτό το θέαμα.

44. Γαμά έναν πίθηκο από τον κώλο· το ζώο είναι κλειστό σ' ένα πανέρι· το βασανίζουν στο μεταξύ για να σφίγγει όσο μπορεί περισσότερο ο πρωκτός του.

Γιορτάζουν εκείνο το βράδυ τη δέκατη εβδομάδα με το γάμο του Σκιζοκώλη και της Μισέτ· ολοκληρώνεται, με πολύ οδυνηρό τρόπο για τη Μισέτ.

10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Αναγγέλλει πως θ' αλλάξει το είδος του πάθους και πως το μαστίγωμα, που είχε την πρώτη θέση πιο πάνω, στην αφήγηση της Σαμπβίλ, θα είναι πια εδώ σε δεύτερη μοίρα.

45. Πρέπει να του βρίσκουν κοπέλες που έπεσαν σε παραπτώματα. Πάει και τις τρομάζει, λέγοντας πως θα τις συλλάβουν όπου να 'ναι, αλλά πως αναλαμβάνει τα πάντα αν δέχονται να τις μαστιγώσει γερά· κι έτσι που είναι τρομαγμένες, δέχονται να τις μαστιγώσουν ωσότου ματώσουν.

46. Βάζει να του βρουν μια γυναίκα με όμορφα μαλλιά με μοναδικό πρόσχημα να τα εξετάσει· αλλά της τα κόβει στα κλεφτά και χύνει βλέποντάς τη να θρηνεί τη δυστυχία της· εκείνος γελά με την καρδιά του.

47. Ύστερα από πολλές ευγένειες, η κοπέλα μπαίνει μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Δεν βλέπει ψυχή,

αλλά ακούει μια συζήτηση που την αφορά (να δώσετε λεπτομέρειες) και που μπορεί να την κάνει να πεθάνει από την τρομάρα της. Τέλος, βροχή πέφτουν πάνω της τα χαστούκια κι οι γροθιές χωρίς να ξέρει από πού έρχονται· ακούει κάποιον να χύνει μέσα σε φωνές και τότε την απελευθερώνουν.

48. Μπαίνει σ' ένα είδος υπόγειου τάφου που φωτίζεται μόνο από λάμπες· βλέπει πόσο φριχτά είναι εκεί μέσα. Μόλις προλάβει να προσέξει γύρω της, όλα σβήνουν κι ακούγεται ένας απαίσιος θόρυβος από κραυγές και αλυσίδες· λιγοθυμά. Αν όχι, και ωσότου λιγοθυμήσει, δυναμώνει η τρομάρα της με μερικά νέα επεισόδια. Μόλις χάσει τις αισθήσεις της, κάποιος πέφτει επάνω της και τη γαμά από τον κώλο· ύστερα την παρατά κι έρχονται υπηρέτες να της παρασταθούν· θέλει κοπέλες πολύ νέες και πολύ πρωτάρες.

49. Μπαίνει σ' έναν παρόμοιο χώρο (αλλά που θα διαφοροποιήσετε κάπως στις λεπτομέρειες). Την κλείνουν γυμνή μέσα σ' ένα φέρετρο, το καρφώνουν κι ο άντρας χύνει ακούγοντας τα καρφιά να μπήγονται.

Εκείνο το βράδυ φρόντισαν επίτηδες να λείπει η Ζελμίρα την ώρα των αφηγήσεων. Την κατεβάζουν μέσα στο υπόγειο που ξέρετε και που ετοίμασαν σαν αυτά που περιγράψαμε. Εκεί μέσα βρίσκονται γυμνοί και πάνοπλοι οι τέσσερις φίλοι· η Ζελμίρα λιγοθυμά και σ' όλο αυτό το διάστημα την ξεπαρθενεύει από τον κώλο ο Κυρβάλ. Ο πρόεδρος νιώθει γι' αυτή την κοπέλα τα ίδια συναισθήματα αγάπης, ανάμικτης με φιλήδονη λύσσα, όπως και ο δούκας για την Αυγουστίνα.

11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 50. Ο ίδιος άνθρωπος, ο δούκας ντε Φλορβίλ, για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό (29 Νοεμβρίου, δεύτερο πάθος) και θα μιλήσει επίσης η Ντεγκράνζ (26 Φεβρουαρίου, πέμπτο πάθος). Θέλει να αποθέσουν πάνω σ' ένα κρεβάτι με μαύρο σατέν ένα ωραίο πτώμα κοπέλας που μόλις σκότωσαν το παπατεύει παντού και το γαμά από τον κώλο.

51. Ένας άλλος θέλει δύο πτώματα: μιας κοπέλας κι ενός αγοριού· γαμά το πτώμα του μικρού αγοριού φιλώντας τους γλουτούς της κοπέλας και χώνοντας τη γλώσσα του μέσα στον πρωκτό.

52. Δέχεται τη κοπέλα μέσα σ' ένα δωματιάκι γεμάτο κέρινα πτώματα, σαν αληθινά. Το καθένα είναι μαχαιρωμένο με διαφορετικό τρόπο. Λέει στην κοπέλα να διαλέξει πώς θα τη σκοτώσει· δεν έχει παρά να πει ποιο πτώμα τής αρέσει περισσότερο, ανάλογα με την πληγή.

53. Τη δένει πάνω σ' ένα πραγματικό πτώμα, στόμα με στόμα, και τη μαστιγώνει σ' αυτή τη στάση ωσότου ματώσει στο πίσω μέρος.

Εκείνο το βράδυ παίρνουν τη Ζελμίρα από τον κώλο, αλλά αφού πρώτα τη δίκασαν και της είπαν πως θα σκοτωθεί το ίδιο βράδυ. Το πιστεύει, αλλά αντί γι' αυτό, αφού την καταγάμησαν, περιορίζονται να τη μαστιγώσουν εκατό φορές ο καθένας και ο Κυρβάλ την παίρνει να κοιμηθούν μαζί, όπου και την ξαναγαμά από τον κώλο.

12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 54. Θέλει μια κοπέλα πάνω στην περίοδό της. Έρχεται δίπλα του, αλλά εκείνος βρί-

σκειται κοντά σ' ένα είδος δεξαμενής με παγωμένο νερό· έχει πλάτος οχτώ τετραγωνικά πόδια επί οχτώ· φοράει μάσκα για να μην τον βλέπει η κοπέλα. Μόλις φτάνει κοντά του· αυτός τη σπρώχνει μέσα και τη στιγμή ακριβώς που πέφτει εκείνος χύνει· τη βγάζουν αμέσως από κει μέσα, αλλά επειδή έχει την περιόδότης, τις περισσότερες φορές πέφτει βαριά άρρωστη.

55. Την κατεβάζει γυμνή μέσα σ' ένα πολύ βαθύ πηγάδι και την απειλεί πως θα το γεμίσει με πέτρες· ρίχνει μερικούς σβώλους χώμα για να την τρομάξει και χύνει μέσα στο πηγάδι πάνω στο κεφάλι της πουτάνας.

56. Μπάζει σπίτι του μια έγκυο γυναίκα και τη φοβερίζει με απειλές κι ένα σωρό λόγια· τη μαστιγώνει, αρχίζει πάλι να την κακομεταχειρίζεται για να αποβάλλει, είτε στο σπίτι του είτε μόλις γυρίσει στο δικό της. Αν γεννήσει μέσα στο σπίτι του, την πληρώνει διπλά.

57. Την κλείνει μέσα σ' ένα κατάμαυρο μπουντρούμι γεμάτο γάτες, ποντίκια κι αρουραίους· την πείθει πως θα μείνει εκεί όλη της τη ζωή και πηγαίνει κάθε μέρα μπροστά στην πόρτα και μαλακίζεται περιπαίζοντάς την.

58. Της χώνει στον κώλο φιλίλια για πυροτεχνήματα· οι σπίθες πέφτοντας της τσιγαρίζουν τους γλουτούς.

Εκείνο το βράδυ ο Κυρβάλ αναγνωρίζει ως σύζυγό του τη Ζελμίρα και την παντρεύεται δημόσια. Τους παντρεύει ο επίσκοπος· αποκηρύσσει την Ιουλία, που πέφτει στην πιο μεγάλη δυσμένεια· αλλά ωστόσο τα

ελευθέρια ήθη της τη δικαιολογούν ακόμα στα μάτια τους και ο επίσκοπος την προστατεύει κάπως, ως τη στιγμή που θα πάρει ολότελα το μέρος της, όπως θα δούμε.

Αντιλαμβάνονται όλοι τους καλύτερα από ποτέ άλλοτε, εκείνο το βράδυ, το εριστικό μίσος του Ντυρσέ για την Αδελαΐδα· την ταλαιπωρεί, την περιπαίζει, τη φέρνει σε απόγνωση· και ο πρόεδρος, ο πατέρας της, δεν της παραστέκεται καθόλου.

13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 59. Δένει μια κοπέλα πάνω σ' ένα σταυρό που κρέμεται στον αέρα· τη μαστιγώνει με δύναμη στο πίσω μέρος. Ύστερα τη λύνει και την πετά από το παράθυρο, αλλά πέφτει πάνω σε έτοιμα στρώματα· χύνει ενώ την ακούει να πέφτει. Να δώσετε με λεπτομέρειες τι της κάνει για να δικαιολογηθεί το πάθος αυτό.

60. Της δίνει να καταπιεί ένα φάρμακο που στήνει στη φαντασία της ένα δωμάτιο γεμάτο φριχτά αντικείμενα. Βλέπει μια λιμνούλα και το νερό να την απειλεί, ανεβαίνει σε μια καρέκλα για να γλιτώσει. Της λένε πως δεν της απομένει παρά να ξεφύγει κολυμπώντας· ρίχνεται μέσα στο νερό, αλλά πέφτει πάνω στις πλάκες και συχνά χτυπά άσχημα. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή χύνει ο ελευθεριός μας· η απόλαυσή του λίγο πριν ήταν να φιλά για πολλή ώρα τον πισινό της.

61. Την κρεμά από μια τροχαλία ψηλά σ' έναν πυργίσκο· εκείνος φτάνει το σκοινί από ένα παράθυρο πιο πάνω· μαλακίζεται, τραντάζει το σκοινί και απειλεί πως θα το κόψει χύνοντας. Στο μεταξύ τον μαστιγώνουν· λίγο πιο πριν είχε βάλει την πουτάνα να χέσει.

62. Κρέμεται από τέσσερα λεπτά μικρά σχοινιά δεμένα στα τέσσερα μέλη της. Έτσι που κρέμεται στην πιο σκληρή στάση, ανοίγουν από κάτω μια καταπακτή όπου καίνε κάρβουνα: αν σπάσουν τα σχοινιά θα πέσει. Τα τινάζουν και ο πόρνος κόβει ένα ενώ χύνει. Καμιά φορά τη βάζει στην ίδια στάση, της βάζει ένα βάρος πάνω στην κοιλιά κι ανεβάζει αρκετά τα τέσσερα σχοινιά, έτσι ώστε να σκάσει, ας πούμε το στομάχι της και να τσακίσουν τα νεφρά της. Μένει σ' αυτή τη στάση ωσότου χύσει.

63. Τη δένει πάνω σ' ένα σκαμνί· ένα πόδι πάνω από το κεφάλι της υπάρχει ένα στιλέτο πολύ ακονισμένο που κρέμεται από μια τρίχα· αν σπάσει η τρίχα, το πολύ μυτερό στιλέτο χώνεται μέσα στο κρανίο της. Ο άνθρωπος μαλακίζεται απέναντι ακριβώς κι απολαμβάνει τους μορφασμούς που προκαλεί ο τρόμος στο θύμα του. Ύστερα από μια ώρα την ξελύνει και της καταματώνει τους γλουτούς με τη μύτη αυτού του στιλέτου για να της δείξει πόσο σουβλερό ήταν· χύνει πάνω στον καταματωμένο κώλο.

Εκείνο το βράδυ ο επίσκοπος ξεπαρθενεύει την Κολόμπα από τον κώλο και τη μαστιγώνει, αφού χύσει, ωσότου ματώσει, γιατί δεν μπορεί να ανεχτεί πως μια κοπέλα τον έκανε να χύσει.

14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 64. Γαμά από τον κώλο μια νεόφυτη καλόγρια που δεν ξέρει τίποτα και, ενώ χύνει, πυροβολεί δυο φορές πάνω σ' αυτή της, έτσι που καίγονται τα μαλλιά της.

65. Την καθίζει σε μια πολυθρόνα με σούστες· με το

βάρος της παίζουν οι σούστες που συνδέονται με τα σιδερένια τσέρκια όπου είναι δεμένη· άλλες σούστες τινάζουν προς τα πάνω της είκοσι στιλέτα. Ο άνθρωπος μαλακίζεται λέγοντάς της πως, αν κουνηθεί η πολυθρόνα, θα την τρουπήσουν τα στιλέτα· φροντίζει, χύνοντας, να τινάξει το ψωλόχυμά του πάνω της.

66. Πέφτει από μια τραμπάλα μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο ντυμένο με μαύρο ύφασμα όπου υπάρχουν ένα προσευχητάρι, ένα φέρετρο και νεκροκεφαλές. Βλέπει έξι φαντάσματα οπλισμένα με ρόπαλα, σπαθιά, πιστόλες, ξίφη, στιλέτα και λόγχες, έτοιμα να την πληγώσουν σε διαφορετικό μέρος, παραπατά, την πιάνει τρομάρα· μπαίνει ο άνθρωπός μας, την αρπάζει και τη μαστιγώνει με δύναμη σ' όλο της το σώμα, ύστερα χύνει ενώ τη γαμά από τον κώλο. Αν μπαίνοντας τη βρει λιγοθυμισμένη, κι αυτό γίνεται συχνά, τη συνεφέρνει χτυπώντας τη με βέργες.

67. Μπαίνει η κοπέλα σε ένα δωμάτιο κάποιου πύργου· βλέπει στη μέση αναμμένη φωτιά· πάνω στο τραπέζι δηλητήριο κι ένα στιλέτο. Της λένε να διαλέξει το είδος του θανάτου που προτιμά. Συνήθως διαλέγει το δηλητήριο: είναι ένα ειδικό ναρκωτικό που τη ρίχνει σε μια βαθιά νάρκη, κι όσο κρατά αυτή, ο ελευθέριος τη γαμά από τον κώλο. Γι' αυτόν μίλησε η Ντυκλό στις 27 Νοεμβρίου και η Ντεγκράνζ θα μιλήσει στις 6 Φεβρουαρίου.

68. Ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις 16 Φεβρουαρίου ετοιμάζει τα σχετικά της τελετής για να κόψει το κεφάλι της κοπέλας· όταν πέφτει η σπάθα, ένα κορδόνι τραβά βιαστικά το σώμα της κοπέλας, η σπάθα πέφτει πάνω στην τάβλα

και χώνεται τρία δάχτυλα μέσα. Αν το σκοινί δεν τραβήξει εγκαίρως την κοπέλα, πεθαίνει. Αυτός χύνει τη στιγμή που αμολά τη σπάθα. Αλλά πιο πριν τη γάμησε από τον κώλο, με το κεφάλι της πάνω στην τάβλα.

Το βράδυ παίρνουνε την Κολόμπα από τον κώλο· τη φοβερίζουν και κάνουν πως θα της κόψουν το λαιμό.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 69. Κρεμά για καλά την πουτάνα· στηρίζει τα πόδια της πάνω σ' ένα σκαμνί· ένα σκοινί είναι δεμένο στο σκαμνί· αυτός είναι απέναντι μέσα σε μια πολυθρόνα όπου του την παίζει η κόρη αυτής της γυναίκας. Ενώ χύνει, τραβά το σκοινί· η γυναίκα, χωρίς στήριγμα πια, βρίσκεται στον αέρα· βγαίνει αυτός, έρχονται οι υπηρέτες, ξεκρεμούν τη γυναίκα και με μια αφαίμαξη συνέρχεται· αλλά αυτή η βοήθεια δίνεται χωρίς να το καταλάβει. Εκείνος κοιμάται με την κόρη της και τη σοδομίζει λέγοντάς της πως κρέμασε τη μητέρα της· δεν θέλει να μάθει πως βρήκε τις αισθήσεις της. Να πείτε πως η Ντεγκράνζ θα ξαναμιλήσει γι' αυτόν.

70. Τραβά την κοπέλα από τ' αυτιά και τη σεργιανά γυμνή μέσα στο δωμάτιο· τότε χύνει.

71. Τσιμπά την κοπέλα με πολλή δύναμη σ' όλο της το σώμα, εκτός από το στήθος· την παρατά κατάμαυρη.

72. Της τσιμπά το στήθος, το βασανίζει και το μαλάζει ωσότου γεμίσει μώλωπες.

73. Χαράζει αριθμούς και γράμματα με την άκρη μιας βελόνας πάνω στα βυζιά, αλλά η βελόνα είναι μολυσμένη, το στήθος πρήζεται, και υποφέρει πολύ.

74. Της χώνει χιλιάδες καρφισσούλες στα βυζιά και χύνει όταν κατατρουπηθούν παντού.

Τσακώνουν εκείνη τη μέρα την Ιουλία, που είναι πιο ακόλαστη από ποτέ, να μαλακίζεται με τη Σαμπβίλ. Ο επίσκοπος την προστατεύει ακόμα πιο πολύ από δω και μπρος και τη δέχεται στο δωμάτιό του, όπως ο δούκας έχει την Ντυκλό, ο Ντυρσέ τη Μαρταίν και ο Κυρβάλ τη Φανσόν. Ομολογεί πως ύστερα από τη δυσμένεια όπου έπεσε κι επειδή την είχαν καταδικάσει να κοιμάται στο σάβλο, η Σαμπβίλ την είχε φέρει στο δωμάτιό της και κοιμόταν μαζί της.

16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 75. Χώνει χοντρές βελόνες μέσα σ' όλο το σώμα της κοπέλας, και στα βυζιά ακόμα· όταν γεμίσει παντού, χύνει. Να πείτε πως η Ντεγκράνζ θα ξαναμιλήσει σχετικά στο τέταρτο πάθος στις 27 Φεβρουαρίου.

76. Τη φουσκώνει μ' ένα ποτό, ύστερα της ράβει το μουνί και τον κώλο· την αφήνει έτσι ωσότου τη δει να λιγοθυμά από την ανάγκη να κατουρήσει ή να χέσει χωρίς να τα καταφέρει, είτε επειδή το βάρος απ' όσα έχει μέσα της σπάει τις κλωστές.

77. Είναι τέσσερις μέσα σ' ένα δωμάτιο και την πιλατεύουν με κλοτσιές και μπουνιές ωσότου πέσει. Ο ένας μαλακίζει τον άλλο και χύνουν μόλις καθίσει χάμω.

78. Της αφαιρούν και της δίνουν αέρα μέσα σε μια αναπνευστική μηχανή.

Για να γιορτάσουν την ενδέκατη εβδομάδα, τελούν εκείνη τη μέρα το γάμο της Κολόμπας και του Αντίνο-

ου, που ολοκληρώνεται. Ο δούκας, που γαμά με μανία την Αυγουστίνα από το μουνί, καταλαμβάνεται εκείνο το βράδυ από μια λύσσα όλο λαγνεία εναντίον της: έβαλε την Ντυκλό να την κρατά και τη μαστίγωσε τριακόσιες φορές από τη μέση της πλάτης ως τα μπούτια· ύστερα κωλογάμησε την Ντυκλό ενώ φιλούσε το μαστιγωμένο κώλο της Αυγουστίνας. Ύστερα άρχισε τις τρέλες για χάρη της: θέλει να την έχει δίπλα του την ώρα του φαγητού, τρώει μόνο μέσα από το στόμα της· χίλιοι δυο άλλοι ακόλαστοι παραλογισμοί απεικονίζουν το χαρακτήρα όλων αυτών των πόρνων.

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 79. Δένει την κοπέλα πάνω σ' ένα τραπέζι μπρούμυτα και τρώει πάνω στα μεριά της μια καυτή ομελέτα· τσιμπά με δύναμη τα κομμάτια μ' ένα πολύ μυτερό πιρούνι.

80. Της στήνει το κεφάλι πάνω σε μια φουφού ωσότου λιγοθυμήσει και την κωλογαμά σ' αυτή την κατάσταση.

81. Της σιγοψήνει ελαφρά το δέρμα στο στήθος και στους γλουτούς με σπίρτα από θειάφι.

82. Πολλές φορές συνέχεια σβήνει κεριά μέσα στο μουνί της, τον κώλο και πάνω στα βυζιά.

83. Της καίει μ' ένα σπίρτο τις βλεφαρίδες κι έτσι δεν μπορεί να κλείσει μάτι το βράδυ, ούτε να ξεκουραστεί.

Εκείνο το βράδυ ο δούκας ξεπαρθενεύει τον Ζιτόν, που πονά πολύ γιατί ο δούκας είναι πελώριος και τον γαμά πολύ βίαια· ο Ζιτόν δεν είναι παρά δώδεκα ετών.

18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 84. Την αναγκάζει μ' ένα πιστόλι στο στήθος να μασήσει και να καταπιεί ένα αναμμένο κάρβουνο κι ύστερα με μια σύριγγα της αδειάζει ακουαφόρτε μέσα στο μουνί.

85. Τη βάζει να χορέψει ένα χωριάτικο χορό ολόγυμνη γύρω από τέσσερις στύλους· αλλά το μόνο μονοπάτι που μπορεί να περάσει ξυπόλυτη γύρω από αυτούς τους στύλους είναι στρωμένο με κοφτερά σιδερικά, ανάποδα καρφιά και κομμάτια γυαλιού· κοντά σε κάθε στύλο βρίσκεται κάποιος με ένα δεμάτι βέργες στο χέρι· την τσιγκλά ή από μπροστά ή από πίσω ανάλογα με το σημείο που δείχνει κάθε φορά που περνά δίπλα του. Είναι αναγκασμένη λοιπόν να κάνει μερικούς γύρους ανάλογα αν είναι λίγο ή πολύ νέα και ωραία· τις πιο όμορφες τις κακοποιούν πάντα πιο πολύ.

86. Της δίνει δυνατές γροθιές στη μύτη ωσότου ματώσει και συνεχίζει ακόμη κι όταν γεμίσει αίματα· χύνει και ανακατεύει το ψωλόχυμά του με το αίμα που χάνει αυτή.

87. Την τσιμπά στη σάρκα, και κυρίως στους γλουτούς, στο εφηβαίο και τα βυζιά, με πολύ ζεστές σιδερένιες τανάλιες. Να πείτε πως η Ντεγκράνζ θα μιλήσει σχετικά.

88. Βάζει πάνω στο γυμνό της σώμα εδώ κι εκεί λίγο μπαρούτι, κυρίως στα πιο ευαίσθητα σημεία, και βάζει φωτιά.

Το βράδυ παίρνουνε τον Ζιτόν από τον κώλο και μαστιγώνεται, μετά την τελετή, από τον Κυρβάλ, το δούκα και τον επίσκοπο, που τον έχουν γαμήσει.

19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 89. Της χώνει στο μουνί έναν κύλινδρο γεμάτο μπαρούτι χωρίς κανένα κάλυμμα· βάζει φωτιά και χύνει βλέποντας τη φλόγα· πιο πριν της είχε φιλήσει τον κώλο.

90. Την καταβρέχει, από τα πόδια ως το κεφάλι, αποκλειστικά με οινόπνευμα· βάζει φωτιά και διασκεδάζει, ωστόσο χύσει, βλέποντας τη δύστυχη αυτή κοπέλα κυκλωμένη από φωτιά. Επαναλαμβάνει το ίδιο δυο-τρεις φορές.

91. Της κάνει κλύσμα με καυτό λάδι.

92. Της χώνει ένα καυτό σίδερο μέσα στον πρωκτό κι άλλο ένα στο μουνί, αφού τη μαστίγωσε για τα καλά πριν.

93. Θέλει να ποδοπατά μια έγκυο γυναίκα ωστόσο αποβάλλει· πιο πριν τη μαστιγώνει.

Το ίδιο βράδυ ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει τη Σοφία από τον κώλο, αλλά προηγουμένως κάθε φίλος τη μαστιγώνει εκατό φορές, ωστόσο ματώσει. Μόλις έχυσε ο Κυρβάλ στον κώλο της, προσφέρει στη συντροφιά εκατό λουδοβίκεια για να την κατεβάσει το ίδιο βράδυ στο υπόγειο και να τη γλεντήσει κατά το κέφι του· δεν δέχονται οι άλλοι. Την ξαναγαμά και βγαίνοντας από τον κώλο της με το δεύτερο χύσιμο της δίνει μια κλοτσιά στον πισινό που την ξαποστέλνει πάνω σε κάτι στρώματα δεκαπέντε πόδια πιο πέρα. Από το ίδιο κιάλας βράδυ βγάζει το άχτι του πάνω στη Ζελμίρα, που τη μαστιγώνει μ' όλη του τη δύναμη.

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 94. Κάνει τάχατες πως χαϊδεύει την κοπέλα που του την παίζει, κι εκείνη δεν υποπτεύε-

ται τίποτα· αλλά τη στιγμή ακριβώς που χύνει της αρπάξει το κεφάλι και το βαρά δυνατά πάνω στον τοίχο. Το χτύπημα είναι τόσο απρόσμενο και βίαιο που συνήθως η κοπέλα λιγοθυμά.

95. Μαζεύονται τέσσερις ελευθέριοι· δικάζουν μια κοπέλα και την καταδικάζουν με όλους τους τύπους: η απόφαση είναι να τη βαρέσουν εκατό φορές μ' ένα μαστούνι· ο καθένας τους από είκοσι πέντε φορές· ο ένας από την πλάτη ως κάτω από τα νεφρά, ο άλλος από τη μέση ως τα μπούτια, ο τρίτος από το λαιμό ως τον αφαλό, μαζί με τα βυζιά, και ο τέταρτος από την κοιλιά ως τα πόδια.

96. Την τσιμπά με καρφίτσα σε κάθε μάτι, στην άκρη του βυζιού και πάνω στην κλειτορίδα.

97. Στάζει βουλοκέρι πάνω στους γλουτούς, μέσα στο μουνί και πάνω στο στήθος.

98. Της ματώνει το μπράτσο και σταματά το αίμα μόνο αφού λιγοθυμήσει.

Ο Κυρβάλ προτείνει να ματώσουν την Κονστάνς επειδή είναι έγκυος: έτσι και γίνεται, ωστόσο λιγοθυμάει· τη ματώνει ο Ντυρσέ. Εκείνο το βράδυ παίρνουνε τη Σοφία από τον κώλο και ο δούκας προτείνει να τη ματώσουν, κακό δεν θα της κάνει, κάθε άλλο μάλιστα, και με το αίμα της να φτιάξουν μαύρα λουκάνικα για το γεύμα. Έτσι και γίνεται· ο Κυρβάλ τη ματώνει· η Ντυκλό τού την παίζει στο μεταξύ και δεν θέλει να την τρυπήσει παρά τη στιγμή που ξεπετιέται το ψωλόχυμά του· η τομή είναι πλατιά, αλλά δεν πέφτει έξω. Παρ' όλα αυτά η Σοφία άρεσε στον επίσκοπο, που τη διαλέγει για γυναίκα του και απο-

κηρύσσει την Αλίν, που πέφτει στην πιο μεγάλη δυσμένεια.

21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 99. Της ματώνει και τα δυο χέρια και θέλει να είναι όρθια ενώ κυλά το αίμα· πότε-πότε σταματά το αίμα για να τη μαστιγώσει· ύστερα ξανα-νοίγει τις πληγές, κι όλα αυτά ωσότου λιγοθυμήσει. Δεν χύνει παρά μόνο όταν σωριάζεται χάμω· πιο πριν την έβαλε να χέσει.

100. Της ματώνει χέρια, πόδια και λαιμό και μαλακίζεται βλέποντας να κυλάνε οι πέντε αυτές ματωμένες πληγές.

101. Της χαράζει ελαφριά τη σάρκα και κυρίως τους γλουτούς, αλλά καθόλου τα βυζιά.

102. Της χαράζει με δύναμη κυρίως το ένα στήθος κοντά στη ρώγα και τους γλουτούς κοντά στην κωλο-τρουπίδα.

103. Τον δένουν ενώ στήνεται με τα τέσσερα σαν άγριο θηρίο· τον σκεπάζουν με δέρμα τίγρη. Σ' αυτή τη στάση τον ερεθίζουν, τον φλομώνουν, τον μαστιγώνουν, τον χτυπάνε, του μαλακίζουν τον κώλο. Απέναντί του βρίσκεται μια νέα κοπέλα πολύ παχιά, γυμνή, δεμένη στο πάτωμα από τα πόδια και στο ταβάνι από το λαιμό, έτσι που να μην μπορεί να κουνήσει. Μόλις ανάψει αρκετά ο μουρντάρης, τον ξαμολάνε, ρίχνεται σαν άγριο θηρίο πάνω στην κοπέλα και τη δαγκάνει παντού και κυρίως στην κλειτορίδα και τις ρώγες των βυζιών, που τις ξεριζώνει συνήθως με τα δόντια. Ουρλιάζει και φωνάζει σαν θηρίο και χύνει, ουρλιάζοντας πάντα. Πρέπει η κοπέλα να χέσει· πάει και τρώει το σκατό της από χάμω.

Το ίδιο αυτό βράδυ ο επίσκοπος ξεπαρθενεύει τον Νάρκισσο· τον παίρνουνε κι οι άλλοι το ίδιο βράδυ για να μη χαλάσει η σειρά της γιορτής δυο μέρες μετά. Ο δούκας, πριν τον γαμήσει, τον βάζει να χέσει στο στόμα του και να του αδειάσει το ψωλόχυμα των φίλων του. Μετά το γαμήσι τον μαστιγώνει.

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 104. 245εριζώνει δόντια και γρατζουνά τα ούλα με καρφίτσες. Πότε-πότε τις ζεσταίνει.

105. Της σπάει κανένα δάχτυλο ή και περισσότερα καμιά φορά.

106. Της πατηκώνει με δύναμη ένα πόδι με σφυρί.

107. Της εξαρθρώνει τον καρπό του χεριού.

108. Χτυπά με σφυρί τα μπροστινά δόντια και χύνει. Πιο πριν η ηδονή του είναι να πιπιλά για πολλή ώρα το στόμα.

Εκείνο το βράδυ ο δούκας ξεπαρθενεύει τη Ροζέτα από τον κώλο και τη στιγμή που η πούτσα του χώνεται στον κώλο της ο Κυρβάλ τής ξεριζώνει ένα δόντι για να δοκιμάσει δυνατά δύο τρομερούς πόνους. Το ίδιο βράδυ την παίρνουνε κι οι άλλοι για να μη χαλάσει η σειρά της γιορτής την άλλη μέρα. Αφού ο Κυρβάλ έχυσε μέσα στον κώλο της (τελευταίος πια), μ' ένα δυνατό χαστούκι πετά ανάποδα το κοριτσάκι.

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Επειδή είναι γιορτή, ακούγονται τέσσερα μόνο πάθη.

109. Της εξαρθρώνει ένα πόδι.

110. Της σπάει ένα χέρι γαμώντας την από τον κώλο.

111. Της σπάει ένα κόκαλο στη γάμπα μ' ένα λοστό και ύστερα τη γαμά από τον κώλο.

112. Της δένει, πάνω σε μια διπλή σκάλα, χέρια και πόδια με πολύ περίεργο τρόπο. Ένα σκοινί κρέμεται από τη σκάλα· τραβάνε το σκοινί, η σκάλα πέφτει και η γυναίκα τσακίζει κάποιο χέρι ή πόδι.

Εκείνη τη μέρα παντρέψανε τον Πρίαπο με τη Ροζέτα για να γιορτάσουν τη δωδέκατη εβδομάδα. Το ίδιο βράδυ ματώνουν τη Ροζέτα, αφού γαμήθηκε, και την Αλίν, που έβαλαν τον Ηρακλή να τη γαμήσει· ματώνουν και τις δυο με τέτοιο τρόπο ώστε το αίμα να τινάζεται πάνω στα μπούτια και τις πούτσες των ελευθέρων κυρίων, που μαλακίζονται βλέποντας αυτό το θέαμα και χύνουν όταν λιγοθυμήσουν και οι δυο τους.

24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 113. Της κόβει ένα αυτί.

(Προσέξτε να μιλάτε κάθε φορά με λεπτομέρειες για όσα κάνουν αυτά τα πρόσωπα πιο πριν.)

114. Της σκίζει τα χείλια και τα ρουθούνια.

115. Της τρυπά τη γλώσσα μ' ένα ζεστό σίδερο, αφού την πιπίλησε και τη δάγκασε.

116. Της ξεριζώνει κάμποσα νύχια στα χέρια και στα πόδια.

117. Της κόβει την άκρη ενός δάχτυλου.

Κι αφού ρώτησαν την αφηγήτρια τι συμβαίνει μ' έναν τέτοιο ακρωτηριασμό, τους είπε πως, αν επιδε-

θεί αμέσως το δάχτυλο, δεν υπάρχουν δυσάρεστες συνέπειες· οπότε το ίδιο κιάλας βράδυ ο Ντυρσέ κόβει την άκρη από το μικρό δαχτυλάκι της Αδελαιίδας που πάνω της ξεσπά όσο πάει και περισσότερο τα λάγνα του πειράγματα. Χύνει μέσα σ' έναν άκρατο ενθουσιασμό.

Το ίδιο βράδυ ο Κυρβάλ ξεπαρθενεύει την Αυγουστίνα από τον κώλο, μολονότι είναι γυναίκα του δούκα. Υπομένει αυτό το μαρτύριο. Ο Κυρβάλ τα βάζει μαζί της με λύσσα ύστερα· συνωμοτεί με τον δούκα να την κατεβάσουν στο υπόγειο το ίδιο κιάλας βράδυ και λένε στον Ντυρσέ πως, αν τους το επιτρέψουν οι άλλοι, θα του επιτρέψουν και κείνου να κανονίσει την Αδελαιίδα τώρα αμέσως· αλλά ο επίσκοπος βγάζει λόγο και τους πείθει να περιμένουν λίγο ακόμη, για το ίδιο το συμφέρον της ηδονής τους. Κι έτσι ο Κυρβάλ και ο δούκας αρκούνται να μαστιγώσουν πολύ δυνατά την Αυγουστίνα, έχοντάς την αγκαλιά ο καθένας διαδοχικά.

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 118. Στάζει δεκαπέντε ως είκοσι σταγόνες λιωμένο καυτό μολύβι στο στόμα και καίει τα ούλα με ακοναφόρτε.

119. Κόβει ένα κομμάτι από τη γλώσσα, αφού η γυναίκα τού σκούπισε το σκατωμένο κώλο του μ' αυτή την ίδια γλώσσα· ύστερα από τον ακρωτηριασμό τη γαμά από τον κώλο.

120. Έχει ένα στρογγυλό σιδερένιο μηχάνημα που μπαίνει στη σάρκα, κόβει, και όταν βγει από μέσα παίρνει μαζί του ένα στρογγυλό κομμάτι· όσο αφήνει το μηχάνημα να βυθίζεται, πάει και πιο βαθιά.

121. *Εννουχίζει ένα αγόρι μεταξύ δέκα και δεκαπέντε ετών.*

122. *Σφίγγει και ξεριζώνει με τανάλλες τις ρώγες των βυζιών και τις κόβει με ψαλίδι.*

Το ίδιο βράδυ παίρνουνε όλοι τους την Αυγουστίνα από τον κώλο. Ενώ τη γαμούσε, ο Κυρβάλ ήθελε να φιλά το στήθος της Κονστάνς και τη στιγμή που έχυne της ξεριζωσε με τα δόντια του τη ρώγα· αλλά επειδή της επιδέσανε αμέσως το τραύμα, τον βεβαιώνουν πως δεν θα πάθει τίποτα το έμβρυο. Ο Κυρβάλ λέει στους συναδέλφους του, που διασκεδάζουν βλέποντας με πόση λύσσα τα βάζει μ' αυτό το πλάσμα, πως δεν μπορεί να επιβληθεί στα αισθήματα λύσσας που του εμπνέει αυτή η κοπέλα.

Όταν ήρθε η σειρά του δούκα να γαμήσει την Αυγουστίνα, η λύσσα του εναντίον της όμορφης αυτής κοπέλας ποτέ δεν ήταν τόσο έντονα φανερή· αν δεν τον πρόσεχαν οι άλλοι, θα την είχε πληγώσει είτε στο στήθος, είτε σφίγγοντάς της το λαιμό με όλη του τη δύναμη καθώς έχυne. Ζητά ακόμη μια φορά από τη συντροφιά να του τη χαρίσουν, αλλά του αντιτείνουν πως πρέπει να περιμένει τις αφηγήσεις της Ντεγκράνζ. Ο αδελφός του τον παρακαλεί να κάνει υπομονή ως τη στιγμή που θα του δώσει το παράδειγμα ο ίδιος με την Αλίν, και πως αυτό που θέλει να κάνει πριν θα αναστάτωνα όλη τη σειρά των συνδυασμών που έχουν προβλέψει. Ωστόσο, κι επειδή δεν κρατιέται πια και του είναι απαραίτητο οπωσδήποτε να βασανίσει την όμορφη αυτή κοπέλα, του επιτρέπουν να την πληγώσει ελαφρά στο μπράτσο: την πληγώνει λοιπόν, ρουφά το

αίμα, χύνει κι επιδένουν την πληγή· έτσι ώστε τέσσερις μέρες μετά δεν φαίνεται πια τίποτα.

26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 123. Σπάει ένα άσπρο λεπτό μπουκάλι από γυαλί πάνω στο πρόσωπο της κοπέλας, που είναι δεμένη κι απροστάτευτη, αφού πρώτα πιπίλισε αρκετά το στόμα και τη γλώσσα της.

124. Της δένει τα δυο πόδια, δεσμεύει το ένα χέρι πίσω από την πλάτη, της δίνει στο άλλο ένα μικρό στείλιάρι για να προστατεύεται, ύστερα ρίχνεται καταπάνω της μ' ένα σπαθί, την πληγώνει σε πολλά σημεία και χύνει πάνω στις πληγές της.

125. Την ξαπλώνει πάνω σ' ένα σταυρό του Αγίου Ανδρέα, επιχειρεί να τον σπάσει, ταλαιπωρεί τρία μέλη χωρίς να τα εξαρθρώσει και τσακίζει για καλά είτε ένα χέρι είτε ένα πόδι.

126. Τη στήνει προφίλ, πυροβολεί μια φορά· τα σκάγια περνάνε ξυστά στα δυο της στήθια· σημαδεύει καλά ώστε να πληγώσει μια ρώγα.

127. Τη στήνει είκοσι βήματα μακριά του και πυροβολεί πάνω στους γλουτούς της.

Το ίδιο αυτό βράδυ ο επίσκοπος ξεπαρθενεύει τη Φανή από τον κώλο.

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 128. Ο άνθρωπος για τον οποίο θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις 24 Φεβρουαρίου μαστιγώνει μια έγκυο γυναίκα πάνω στην κοιλιά ωσότου αποβάλει· θέλει να τη βλέπει να γεννοβολά μπροστά του.

129. Ευνουχίζει σύρριζα ένα αγόρι δεκάξι ως δεκαεφτά ετών. Το γαμά πρώτα και το μαστιγώνει.

130. Τη θέλει παρθένα· της κόβει την κλειτορίδα μ' ένα ξυράφι, ύστερα τη διακορεύει μ' ένα ζεστό σιδερένιο κύλινδρο που χώνει μέσα της μ' ένα σφυρί.

131. Στον όγδοο μήνα αποβάλλει ένα νεκρό παιδί αφού την έβαλε να πιει ένα καταπότι. Άλλοτε πάλι φροντίζει να γεννήσει από τον κώλο, αλλά το παιδί βγαίνει νεκρό κι η μητέρα κινδυνεύει να χάσει τη ζωή της.

132. Κόβει ένα μπράτσο.

Εκείνο το βράδυ παίρνουνε τη Φανή από τον κώλο. Ο Ντυρσέ τη γλιτώνει από ένα μαρτύριο που της ετοίμαζαν· την παίρνει για γυναίκα του, τους παντρεύει ο επίσκοπος, κι αποκηρύσσει την Αδελαΐδα, που δοκιμάζει το μαρτύριο που προοριζόταν για τη Φανή, δηλαδή να της σπάσουν ένα δάχτυλο. Ο δούκας τη γαμά από τον κώλο ενώ ο Ντυρσέ τής σπάει το δάχτυλο.

28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 133. Σπάει τους δυο καρπούς και τους καυτηριάζει μ' ένα ζεστό σίδηρο.

134. Κόβει σύρριζα τη γλώσσα και την καυτηριάζει μ' ένα ζεστό σίδηρο.

135. Κόβει ένα πόδι και μάλιστα πιο συχνά ζητά να της το κόψουν την ώρα που τη γαμά από τον κώλο.

136. Ξεριζώνει όλα τα δόντια και βάζει στη θέση τους ένα καρφί κόκκινο που μπήγει μ' ένα σφυρί. Κι όλα αυτά αφού γάμησε τη γυναίκα από το στόμα.

137. Βγάζει ένα μάτι.

Εκείνο το βράδυ μαστιγώνουν με δύναμη την Ιουλία και της τρυπούν όλα τα δάχτυλα με μια βελόνα.

Αυτά όλα γίνονταν ενώ τη γαμά ο επίσκοπος από τον κώλο, μολονότι την αγαπά αρκετά.

29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 138. *Τυφλώνει κι απορροφά τα δυο μάτια στάζοντας πάνω τους βουλοκέρι.*

139. *Κόβει σύρριζα ένα βυζί και το καυτηριάζει μ' ένα ζεστό σίδερο. Η Ντεγκράνζ θα πει αργότερα πως είναι ο ίδιος που της έκοψε το βυζί που της λείπει κι είναι σίγουρη πως το έφαγε ψητό στη σχάρα.*

140. *Κόβει τους δυο γλουτούς, αφού τη γάμησε από τον κώλο και τη μαστίγωσε. Λένε επίσης πως τους τρώει.*

141. *Κόβει σύρριζα τα δυο αυτιά.*

142. *Κόβει όλα τα άκρα, τα είκοσι δάχτυλα, την κλειτορίδα, τις ρώγες και την άκρη της γλώσσας.*

Εκείνο το βράδυ η Αλίν, αφού μαστιγώθηκε με δύναμη από τους τέσσερις φίλους και τη γάμησε ο επίσκοπος από τον κώλο για τελευταία φορά, καταδικάζεται να της κόψει από ένα δάχτυλο στο χέρι και το πόδι ο κάθε φίλος.

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 143. *Της αφαιρεί πολλά κομμάτια σάρκα. Βάζει να του τα ψήσουν και την αναγκάζει να τα φάει μαζί του. Για τον ίδιο θα μιλήσει η Ντεγκράνζ στις 8 και 17 Φεβρουαρίου.*

144. *Κόβει χέρια και πόδια ενός μικρού αγοριού, γαμά τον κορμό, το τρέφει καλά και το αφήνει να ζήσει έτσι· κι επειδή τα μέλη δεν κόπηκαν σύρριζα, ζει αρκετά. Έναν ολόκληρο χρόνο το γαμά όπως είναι.*

145. *Δένει σφιχτά μια κοπέλα από το ένα χέρι και*

την παρατά έτσι χωρίς τροφή· δίπλα της βρίσκεται ένα πλατύ μαχαίρι και μπροστά της ένα θαυμάσιο γεύμα· αν θέλει να φάει, πρέπει να κόψει το χέρι της, αλλιώς θα πεθάνει. Πριν απ' αυτά τη γαμά από τον κώλο. Την παρακολουθεί από ένα παράθυρο.

146. Δένει την κοπέλα και τη μητέρα της· για να ζήσει μια από τις δυο και να φροντίσει την άλλη να μην πεθάνει, πρέπει να κόψει το χέρι της. Διασκεδάζει βλέποντας τις προσπάθειές τους και ποια από τις δυο θα θυσιαστεί για την άλλη.

Δεν αφηγείται παρά τέσσερις ιστορίες για να μπορέσουν να γιορτάσουν τη δέκατη τρίτη εβδομάδα· εκείνο το βράδυ ο δούκας παντρεύεται σαν γυναίκα τον Ηρακλή και σαν άντρας τον Ζέφυρο, στο ρόλο της γυναίκας του. Το τεκνό, που όπως ξέρουμε έχει τον πιο όμορφο κώλο ανάμεσα στα οχτώ αγόρια, εμφανίζεται ντυμένο σαν κορίτσι και είναι γλυκό σαν τον Έρωτα. Ο επίσκοπος ευλογεί την τελετή του γάμου και όλα γίνονται μπροστά στους άλλους. Μόνο εκείνη τη μέρα ξεπαρθενεύεται αυτό το αγόρι· ο δούκας το χαιρέται με όλη του τη καρδιά αν και συναντά δυσκολίες· το ματώνει. Ο Ηρακλής στο μεταξύ συνεχίζει να τον γαμά.

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. 147. Της βγάζει τα δυο μάτια και την αφήνει κλεισμένη μέσα σ' ένα δωμάτιο, λέγοντάς της πως εκεί θα βρει ό,τι χρειάζεται για να φάει και δεν έχει παρά να ψάξει. Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να περάσει πάνω από μια σιδερένια πλάκα που δεν βλέπει και που διατηρούν πάντα πυρακτωμένη.

Διασκεδάζει βλέποντας από ένα παράθυρο πώς θα τα βγάλει πέρα: αν θα καεί ή αν θα προτιμήσει να πεθάνει της πείνας. Πριν απ' αυτά τη μαστιγώσανε πάρα πολύ.

148. Το βασανιστήριο του σκοινιού: της δένει χέρια πόδια με σκοινιά και την ανεβάζει ψηλά· την αφήνει να πέσει κατακόρυφα: σε κάθε πέσιμο εξαρθρώνονται και σπάνε τα μέλη της, αλλά πάντα στον αέρα και ενώ δεν τη βαστούν παρά μόνο τα σκοινιά.

149. Την πληγώνει βαθιά στη σάρκα και στάζει μέσα στις πληγές καυτή πίσσα και λιωμένο μολύβι.

150. Τη δένει γυμνή και αβοήθητη, τη στιγμή που γέννησε· δένει το παιδί της απέναντι, αυτό φωνάζει και δεν μπορεί να το βοηθήσει· πρέπει να το βλέπει να πεθαίνει. Ύστερα μαστιγώνει τη μητέρα με δύναμη πάνω στο μουνί χτυπώντας τη μέσα στον κόλπο. Συνήθως εκείνος είναι ο πατέρας του μωρού.

151. Τη φουσκώνει με νερό· ύστερα της ράβει το μουνί και τον κώλο αλλά και το στόμα, και την παρατά έτσι ωσότου το νερό σπάσει τα σωθικά της ή πεθαίνει.

(Να ελέγξετε γιατί υπάρχει μία παραπάνω ιστορία και, αν πρέπει να αφαιρεθεί καμιά, να είναι αυτή εδώ, που νομίζω πως έχω κιόλας περιγράψει.)

Το ίδιο βράδυ παίρνουνε τον Ζέφυρο από τον κώλο και η Αδελαιίδα καταδικάζεται σ' ένα σκληρό μαστίγωμα· ύστερα απ' αυτό την καίνε μ' ένα ζεστό σίδερο, πολύ κοντά στο εσωτερικό της μήτρας, κάτω από τις μασχάλες, και την τσιγαρίζουν λίγο κάτω από

κάθε βυζί. Τα υπομένει όλα στωικά με επικλήσεις στο Θεό· αυτό εξοργίζει ακόμα περισσότερο τους δημίους της.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

Τα εκατόν πενήντα πάθη τετάρτης κατηγορίας, ή φονικά, που συνθέτουν τις είκοσι οχτώ μέρες του Φεβρουαρίου· τα εξιστορεί η Ντεγκράνζ· συνοδεύονται από το ημερολόγιο των σκανδάλων που έγιναν στον πύργο μέσα στον ίδιο αυτό μήνα.

ΝΑ ΕΞΗΓΗΣΕΤΕ ΠΡΩΤΑ-ΠΡΩΤΑ ΠΩΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ αλλάζουν όψη αυτόν εδώ το μήνα, πως οι άρχοντες έχουν αποκηρύξει τις τέσσερις γυναίκες τους· ωστόσο η Ιουλία κέρδισε την εύνοια του επισκόπου, ενώ η Αλίν, η Αδελαΐδα και η Κονστάνς ζουν σαν τις καλαμιές στο κάμπο, εκτός από την τελευταία, που επέτρεψαν στην Ντυκλό να τη δεχτεί στο δωμάτιό της μόνο και μόνο για να προστατεύσουν το μωρό που περιμένει. Αλλά όσο για την Αδελαΐδα και την Αλίν, κοιμούνται στο αχούρι μαζί με τα ζώα. Οι σουλτάνες, η Αυγουστίνα, η Ζελμίρα, η Φανή και η Σοφία, αναπληρώνουν τις γυναίκες τους σε όλα τους τα καθήκοντα, δηλαδή: στην τουαλέτα, στο σερβίρισμα του φαγητού, στους καναπέδες και στα κρεβάτια των κυρίων το βράδυ. Έτσι λοιπόν τα δωμάτιά τους αυτή την περίοδο παρουσιάζονται ως εξής κάθε βράδυ: εκτός από το γαμιά που περνά από τον έναν κύριο στον άλλο, έχουν:

Ο δούκας την Αυγουστίνα, τον Ζέφυρο και την Ντυκλό στο κρεβάτι του μαζί με το γαμιά, ενώ η Μαρία κοιμάται στον καναπέ.

Ο Κυρβάλ κοιμάται μαζί με τον Άδωνη, τη Ζελμίρα, ένα γαμιά και τη Φανσόν και κανέναν άλλο.

Ο Ντυρσέ κοιμάται με τον Υάκινθο, τη Φανή, ένα γαμιά και τη Μαρταίν (να ελέγξετε) και στον καναπέ η Λουίζόν.

Ο επίσκοπος κοιμάται ανάμεσα στον Σελαντόν, τη Σοφία, ένα γαμιά και την Ιουλία, και στον καναπέ η Τερέζα.

Αυτό δείχνει πως τα ζευγαράκια Ζέφυρος και Αυγουστίνα, Άδωνις και Ζελμίρα, Υάκινθος και Φανή, Σελαντόν και Σοφία που παντρεύτηκαν μεταξύ τους, ανήκουν στον ίδιο κύριο. Δεν υπάρχουν πια παρά τέσσερα μικρά κορίτσια στο χαρέμι των κοριτσιών και τέσσερα στο χαρέμι των αγοριών. Η Σαμπβίλ κοιμάται με τα κορίτσια, ενώ η Ντεγκράνζ με τα αγόρια· η Αλίν στο αχούρι, όπως είπαμε, και η Κονστάνς μόνη στο δωμάτιο της Ντυκλό, αφού αυτή κοιμάται μαζί με το δούκα κάθε βράδυ.

Το γεύμα προσφέρουν οι τέσσερις σουλτάνες στη θέση των συζύγων και το βραδινό οι τέσσερις σουλτάνες που απομένουν· μια τετράδα προσφέρει πάντα τον καφέ· αλλά οι τετράδες των αφηγήσεων, απέναντι σε κάθε φωλιά με τον καθρέφτη, δεν αποτελούνται πια παρά από ένα αγόρι και μια κοπέλα.

Σε κάθε ιστορία δένουν την Αλίν και την Αδελαΐδα πάνω στις κολόνες του σαλονιού των αφηγήσεων για το οποίο μιλήσαμε· τις δένουν εκεί με τους γλουτούς τους απέναντι στους καναπέδες· κοντά τους ένα τραπεζάκι γεμάτο βέργες, έτσι ώστε να είναι πάντα έτοιμες για μαστίγωμα. Δίνουν την άδεια στην Κονστάνς να κάθεται στην ίδια σειρά με τις αφηγήτριες. Κάθε γριά είναι κοντά στο ζευγάρι της και η Ιουλία, γυμνή, πηγαίνει από καναπέ σε καναπέ για να πάρει τις

διαταγές και να τις εκτελέσει επιτόπου. Αλλά υπάρχει πάντα κι ένας γαμιάς σε κάθε καναπέ.

Αυτή ήταν η διάταξη των προσώπων όταν άρχισε τις ιστορίες της η Ντεγκράνζ. Σ' έναν ιδιαίτερο κανονισμό οι φίλοι όρισαν πως μέσα σ' αυτό το μήνα η Αλίν, η Αδελαΐδα, η Αυγουστίνα και η Ζελμίρα θα παραδοθούν στα άγρια πάθη τους και πως θα μπορούσαν μια ορισμένη μέρα, ή να τις θυσιάσει ο καθένας μόνος ή να καλέσει στη θυσία όποιον φίλο του θα ήθελε χωρίς να θυμώσουν οι άλλοι· όσο για την Κονστάνς, θα τους χρειαστεί στη γιορτή της τελευταίας εβδομάδας, όπως θα εξηγήσουμε εκεί που πρέπει. Όταν λοιπόν ο δούκας και ο Κυρβάλ χηρέψουν ξανά και θελήσουν, για να τελειώσουν το μήνα, να ξαναβρούν μια σύζυγο που να ικανοποιεί τις ανάγκες τους, θα μπορέσουν να διαλέξουν ανάμεσα στις υπόλοιπες τέσσερις σουλτάνες. Αλλά οι κολόνες θ' απομείνουν άδειες από τη στιγμή που οι δυο γυναίκες που τις στόλιζαν πριν δεν θα βρίσκονται πια εκεί.

Η Ντεγκράνζ αρχίζει· αφού προειδοποίησε πως δεν θα μιλήσει παρά μόνο για φόνους, λέει πως θα φροντίσει, όπως της το έχουν άλλωστε συστήσει, να αναφέρει και την παραμικρή λεπτομέρεια και κυρίως να τους γνωρίσει ποιες ήταν οι συνηθισμένες ιδιοτροπίες με τις οποίες οι ακόλαστοι αυτοί φονιάδες άρχιζαν κάθε τους πάθος, για να μπορούν να κρίνουν τις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στις ιδιοτροπίες και τα πάθη και να δουν ποιο είναι το είδος της απλής ακολασίας που, όταν το πλουτίσουν μυαλά χωρίς ήθος και αρχές, μπορεί να οδηγήσει στο φόνου, και μάλιστα σ' ένα ορισμένο είδος φόνου. Ύστερα αρχίζει:

ΠΡΩΤΗ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 1. Του άρεσε παλαιότερα να διασκεδάξει με μια ζητιάνα που είχε να φάει τρεις μέρες· και το πάθος του τώρα είναι ν' αφήνει μια γυναίκα να πεθάνει της πείνας μέσα σ' ένα μπουντρούμι χωρίς να τη βοηθήσει καθόλου· την παρατηρεί και μαλακίζεται, αλλά δεν χύνει παρά μόνο αφού αυτή πεθάνει.

2. Τη συντηρεί κάμποσο καιρό σπίτι του, ελαττώνοντας κάθε μέρα κι από λίγο τη δόση του φαγητού· τη βάζει να χέσει πριν και τρώει το σκατό της μέσα σ' ένα πιάτο.

3. Του άρεσε να πιπιλά το στόμα, να καταπίνει το σάλιο και σαν δεύτερο πάθος του θέλει να εντοιχίζει τη γυναίκα μέσα σ' ένα μπουντρούμι, με τρόφιμα για δεκαπέντε μέρες μόνο· την τριακοστή μέρα μπαίνει μέσα και μαλακίζεται πάνω στο πτώμα της.

4. Την έβαζε να κατουρήσει και τώρα φροντίζει ν' αργοπεθαίνει εμποδίζοντάς τη να πιει νερό, ενώ της δίνει να τρώει πολύ.

5. Μαστίγωνε παλαιότερα και τώρα οδηγεί τη γυναίκα στο θάνατο εμποδίζοντάς την να κοιμηθεί.

Το ίδιο βράδυ κρεμάνε τη Μισέτ από τα πόδια, αφού έφαγε πολύ, ωστόσο τα ξέρασε όλα πάνω στον Κυρβάλ, που μαλακίζεται από κάτω και τα καταπίνει.

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 6. Την έβαζε να χέσει μέσα στο στόμα του και έτρωγε ταυτόχρονα· το πάθος του τώρα είναι να την ταΐζει μόνο με ψίχα και κρασί. Τα τινάζει ύστερα από ένα μήνα.

7. Του άρεσε να γαμά από το μουνί· τώρα περνά στη γυναίκα ένα αφροδισιακό νόσημα με ένεση αλλά είναι τόσο επικίνδυνο που η γυναίκα τα τινάζει ύστερα από λίγες μέρες.

8. Την έβαζε να ξερνά μέσα στο στόμα του και για δεύτερο πάθος τής δίνει να πιει κάτι, αρπάζει έναν κακοήθη πυρετό και τα τινάζει πολύ γρήγορα.

9. Την έβαζε να χέσει· για δεύτερο πάθος τής κάνει ένα κλύσμα με δηλητηριασμένα συστατικά μέσα σε καυτό νερό ή ακουαφόρτε.

10. Ένας φημισμένος μαστιγωτής βάζει μια γυναίκα πάνω σε μια περιστρεφόμενη βάση όπου στριφογυρνά αδιάκοπα ωστόσο πεθάνει.

Το βράδυ κάνουν ένα καυτό κλύσμα στη Ροζέτα, μόλις τη γάμησε ο δούκας.

3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 11. Του άρεσε να δίνει χαστούκια και για δεύτερο πάθος στρέφει το λαιμό της ανάποδα, έτσι ώστε το πρόσωπό της να είναι από τη μεριά του πισινού.

12. Του άρεσε η κτηνοβασία και για δεύτερο πάθος τού αρέσει να βάζει ένα βαρβάτο άλογο να ξεπαρθενεύει μια κοπέλα και να τη σκοτώνει.

13. Του άρεσε να γαμά από τον κώλο και για δεύτερο πάθος τη θάβει μισή και την τρέφει έτσι ωστόσο σαπίσει το μισό της σώμα.

14. Του άρεσε να μαλακίζει την κλειτορίδα και τώρα βάζει έναν υπηρέτη του να μαλακίσει στην κλειτορίδα μια κοπέλα ωστόσο πεθάνει.

15. Ένας μαστιγωτής, τελειοποιώντας το πάθος του, μαστιγώνει μια γυναίκα παντού σ' όλο της το σώμα ωσότου πεθάνει.

Εκείνο το βράδυ ο δούκας θέλει να μαλακίσουν την Αυγουστίνα στην πολύ ευαίσθητη κλειτορίδα της· την αναλαμβάνουν η Ντυκλό και η Σαμπβίλ, η μια μετά την άλλη, και τη μαλακίζουν ωσότου λιγοθυμήσει.

4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 16. Του άρεσε παλαιότερα να σφίγει το λαιμό και τώρα δένει την κοπέλα από το λαιμό. Μπροστά της βρίσκεται ένα πλούσιο γεύμα, αλλά για να το φτάσει, πρέπει να πνιγεί μόνη της ή να πεθάνει της πείνας.

17. Ο ίδιος που σκότωσε την αδελφή της Ντυκλό, και που η ιδιοτροπία του είναι να μαλάζει για πολλή ώρα ένα σώμα, παίζει και ζουλά με τέτοια βία το στήθος και τα κωλομέρια που η γυναίκα πεθαίνει κάτω απ' αυτό το μαρτύριο.

18. Ο άνθρωπος για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν στις 20 Ιανουαρίου και που του άρεσε να ματώνει τις γυναίκες, τις σκοτώνει τώρα με τις αλλεπάλληλες αφαιμάξεις που τους κάνει.

19. Αυτός που είχε για πάθος να βάζει μια γυναίκα να τρέχει γυμνή ωσότου σωριαστεί χάρω και για τον οποίο μιλήσαμε, έχει για δεύτερο πάθος να την κλείνει μέσα σ' ένα καυτό λουτρό, όπου πεθαίνει από ασφυξία.

20. Αυτός για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό και που του άρεσε να τον φασκιώνουν και να τον ταΐζει η κο-

πέλα με τα σκατά της, σφίγγει μια γυναίκα τόσο σφιχτά μέσα σε φασκιές που πεθαίνει.

Εκείνο το βράδυ, λίγο πριν πάνε στο σαλόνι των αφηγήσεων, βρήκαν τον Κυρβάλ να γαμά από τον κώλο μια από τις υπηρέτριες της κουζίνας. Πληρώνει πρόστιμο· διατάζουν την κοπέλα να βρίσκεται μαζί τους την ώρα των οργίων, όπου ο δούκας και ο επίσκοπος τη γαμάνε από τον κώλο και τη μαστιγώνει ο καθένας τους διακόσιες φορές. Είναι μια χοντρή κοπέλα είκοσι πέντε ετών από τη Σαβοΐα, αρκετά δροσερή και μ' έναν πολύ ωραίο κώλο.

5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 21. *Για πρώτο του πάθος είχε την κτηνοβασία και για δεύτερο ράβει την κοπέλα μέσα σ' ένα φρέσκο δέρμα γαϊδάρου, με το κεφάλι έξω· την τρέφει και την αφήνει εκεί μέσα ωσότου την πνίξει το δέρμα του ζώου καθώς σουρώνει.*

22. *Αυτός για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν στις 15 Ιανουαρίου και που του άρεσε να κρεμά για να παίζει, κρεμά την κοπέλα από τα πόδια και την παρατά έτσι ωσότου να την πνίξει το αίμα.*

23. *Ο άνθρωπος της Ντυκλό (27 Νοεμβρίου) που του άρεσε να μεθά την πουτάνα, τώρα προκαλεί το θάνατο της γυναίκας φουσκώνοντάς τη με νερό μέσα από ένα χωνί.*

24. *Του άρεσε να κακοποιεί τα βυζιά και τελειοποιεί αυτό το πάθος κλείνοντας το κάθε βυζί μέσα σε δυο σιδερένιες θήκες· ύστερα βάζουν αυτή τη γυναίκα με τα θωρακισμένα βυζιά πάνω σε δυο φουφούδες και την αφήνουν να τα τινάξει μέσα στους πόνους.*

25. Του άρεσε να βλέπει μια γυναίκα να κολυμπά και για δεύτερο πάθος τη ρίχνει μέσα στο νερό και τη βγάξει μισοπνιγμένη. Την κρεμά ύστερα από τα πόδια για να βγάλει από μέσα της το νερό. Μόλις συνέλθει την ξαναρίχνουν κι αυτό γίνεται πολλές φορές ωσότου τα τινάξει.

Εκείνη τη μέρα, και την ίδια ώρα με την προηγούμενη μέρα, βρίσκουν το δούκα να γαμά από τον κώλο μια άλλη υπηρέτρια· πληρώνει το πρόστιμο· φέρνουν την υπηρέτρια στα όργια κι όλος ο κόσμος τη χαίρεται, ο Ντυρσέ από το στόμα, οι άλλοι από τον κώλο, ακόμα και από το μουνί, γιατί είναι παρθένα, και καταδικάζεται να τη μαστιγώσει ο καθένας τους διακόσιες φορές. Είναι μια κοπέλα δεκαοχτώ ετών, ψηλή και καλοκαμωμένη, λίγο κοκκινομάλλα και μ' έναν πολύ ωραίο κώλο.

Το ίδιο βράδυ ο Κυρβάλ λέει πως έχει μεγάλη σημασία να ματώσουν ξανά την Κονστάνς επειδή είναι έγκυος· ο δούκας τη γαμά από τον κώλο και ο Κυρβάλ τής βγάξει αίμα, ενώ η Αυγουστίνα τού την παίζει πάνω στα κωλομέρια της Ζελμίρας και κάποιος τον γαμά. Την κεντά ενώ χύνει, χωρίς να πέσει έξω.

6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 26. Το πρώτο του πάθος ήταν να ρίχνει μια γυναίκα στη φωτιά με μια κλοτσιά στον κώλο· έβγαινε από κει αρκετά νωρίς, χωρίς να έχει υποφέρει πολύ. Τελειοποιεί το πάθος του αναγκάζοντας την κοπέλα να στηθεί ακίνητη ανάμεσα σε δυο φωτιές· η μια την τσουρουφλίζει από μπροστά και η άλλη από πίσω· την αφήνουν εκεί ωσότου λιώσουν τα λίπη της.

Η Ντεγκράνζ προειδοποιεί πως θα μιλήσει για φόνους που προκαλούν ένα γρήγορο θάνατο χωρίς πολλά-πολλά βάσανα.

27. Του άρεσε να εμποδίζει την αναπνοή με τα χέρια του, είτε σφίγγοντας το λαιμό, είτε βάζοντας για πολλή ώρα το χέρι του πάνω στο στόμα· τελειοποιεί όλα αυτά πνίγοντάς την ανάμεσα σε τέσσερα στρώματα.

28. Αυτός για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν και που άφηνε να διαλέξουν ανάμεσα σε τρεις τρόπους θανάτου (14 Ιανουαρίου), τινάζει τα μυαλά της πουτάνας με μια πιστολιά χωρίς δικαίωμα επιλογής· γαμά από τον κώλο, και ενώ χύνει, πυροβολεί.

29. Η Σαμπβίλ μίλησε γι' αυτόν στις 22 Δεκεμβρίου· έβαζε τη γυναίκα να πηδά τυλιγμένη σε μια κουβέρτα μαζί με μια γάτα· τη ρίχνει τώρα από ψηλά πάνω σε χαλίκια και χύνει ακούγοντας το γδούπο της.

30. Του άρεσε να σφίγγει το λαιμό γαμώντας από τον κώλο (η Μαρταίν αναφέρθηκε σ' αυτόν στις 6 Ιανουαρίου)· τώρα γαμά από τον κώλο την κοπέλα μ' ένα μαύρο μεταξωτό κορδόνι γύρω από το λαιμό· χύνει ενώ τη στραγγαλίζει. Να πει πως αυτή η ηδονή είναι μια από τις πιο εκλεπτυσμένες που μπορεί να δοκιμάσει ένας ελευθέριος.

Γιορτάζουν εκείνη τη μέρα τη δέκατη τέταρτη εβδομάδα και ο Κυρβάλ παντρεύεται σαν γυναίκα τον Σκιζοκώλη, στο ρόλο του συζύγου, και σαν άντρας τον Άδωνη, στο ρόλο της γυναίκας. Αυτό το παιδί ξεπαρθενεύεται για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα μπροστά σ' όλο τον κόσμο, ενώ ο Σκιζοκώλης γαμά τον Κυρβάλ.

Μεθοκοπάνε την ώρα του δείπνου· και μαστιγώνουν τη Ζελμίρα και την Αυγουστίνα στα νεφρά, τους γλουτούς, τα μπούτια, την κοιλιά, το εφηβαίο και μπροστά, πάνω στα μπούτια· ύστερα ο Κυρβάλ βάζει τον Άδωνη να γαμήσει τη νέα του σύζυγο, τη Ζελμίρα, και γαμά από τον κώλο και τα δύο παιδιά.

7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 31. Του άρεσε παλιά να γαμά μια γυναίκα αποκοιμισμένη και τελειοποιεί το πάθος του προκαλώντας το θάνατο με μια δυνατή δόση όπιο· τη γαμά ενώ κοιμάται τον ύπνο του θανάτου.

32. Εκείνος για τον οποίο μιλήσαμε πιο πάνω και που ρίχνει τη γυναίκα πολλές φορές στο νερό, έχει ακόμη για πάθος να πνίγει μια γυναίκα με μια κοτρώνα στο λαιμό.

33. Του άρεσε να δίνει χαστούκια και για δεύτερο πάθος τής χύνει λιωμένο μολύβι στο αυτί ενώ κοιμάται.

34. Του άρεσε να μαστιγώνει το πρόσωπο. Η Σαμπβίλ μίλησε γι' αυτόν στις 30 Δεκεμβρίου (να ελέγξετε). Αφήνει στον τόπο την κοπέλα με μια δυνατή σφυριά πάνω στον κρόταφο.

35. Του άρεσε να βλέπει ένα κερί αναμμένο να λιώνει μέσα στον πρωκτό μιας γυναίκας: τη δένει τώρα πάνω σ' ένα αλεξικέραυτο για να τη διαλύσει ο κεραυνός.

36. Μαστιγωτής. Τη στήνει πισώκωλα μπροστά σ' ένα κανόνι· το βλήμα τη διαλύει από τον κώλο.

Εκείνη τη μέρα βρήκαν τον επίσκοπο να γαμά από τον κώλο την τρίτη υπηρέτρια. Πληρώνει το πρόστιμο· φέρνουν την κοπέλα στα όργια, ο δούκας και ο Κυρβάλ τη γαμάνε από μπρος κι από πίσω, γιατί εί-

ναι παρθένα· ύστερα τη μαστιγώνουν οχτακόσιες φορές: από διακόσιες φορές ο κάθε άρχοντας. Είναι μια Ελβετίδα δεκαεννιά ετών, με πολύ άσπρο δέρμα, πολύ παχιά και μ' έναν πολύ ωραίο κώλο. Οι μαγείρισσες παραπονιούνται και λένε πως δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν τη δουλειά τους αν ταλαιπωρούν οι κύριοι τις υπηρέτριες· τις αφήνουν ήσυχες ως τα τέλη Μαρτίου.

Το ίδιο βράδυ κόβουν ένα δάχτυλο της Ροζέτας και καυτηριάζουν την πληγή στη φωτιά. Βρίσκεται ανάμεσα στον Κυρβάλ και το δούκα· ο ένας τη γαμά από τον κώλο, ο άλλος από το μουνί. Το ίδιο βράδυ παίρνουνε τον Άδωνη από τον κώλο· ο δούκας λοιπόν γάμησε εκείνο το βράδυ μια υπηρέτρια και τη Ροζέτα από το μουνί, την ίδια υπηρέτρια από τον κώλο, τη Ροζέτα επίσης από τον κώλο και τον Άδωνη. Είναι αποκαμωμένος.

8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 37. Του άρεσε να μαστιγώνει πάνω σ' όλο το σώμα μ' ένα βούρδουλα (γι' αυτόν μίλησε η Μαρταίν αλλού)· έδενε πάνω στον τροχό τα τέσσερα μέλη της κι έσπαζε ένα χέρι ή πόδι ενώ ψευτομαστίζωνε τα άλλα. Τώρα τη δένει ολόκληρη πάνω στον τροχό και την πνίγει εκεί.

38. Μίλησε γι' αυτόν η Μαρταίν: έκανε πως κόβει το λαιμό της κοπέλας και την τραβούσαν μ' ένα σχοινί την τελευταία στιγμή· τώρα τον κόβει πραγματικά ενώ χύνει. Μαλακίζεται στο μεταξύ.

39. Γι' αυτόν μίλησε η Μαρταίν στις 30 Ιανουαρίου: του άρεσε να χαράζει το δέρμα· τώρα τη βασανίζει ωσότου πεθάνει.

40. Του άρεσε να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες στην κοιλιά και τελειοποιεί το πάθος του αφήνοντας να πέσει πάνω στην κοιλιά μιας γυναίκας ένα μεγάλο βάρος που τη λιώνει επιτόπου, αυτή και το έμβροτό της.

41. Του άρεσε να βλέπει γυμνό το λαιμό μιας κοπέλας, να τον σφίγγει, να τον κακοποιεί κάπως: τώρα χώνει μια καρφίτσα σ' ένα σημείο του σβέροκου για να πεθάνει επιτόπου.

42. Του άρεσε να σιγοκαίει μ' ένα κερί διαφορετικά σημεία πάνω στο σώμα. Τελειοποιεί το πάθος του ρίχνοντας τη γυναίκα μέσα σ' έναν αναμμένο φούρνο που καίει τόσο πολύ ώστε γίνεται στάχτη στη στιγμή.

Ο Ντυρσέ, που είναι πολύ καυλωμένος και που όσο κρατούσαν οι αφηγήσεις είχε πάει δυο φορές να μαστιγώσει την Αδελαΐδα πάνω στην κολόνα, προτείνει να τη βάλουν πλαγιαστά μέσα στη φωτιά· κι αφού του πέρασε η λαχτάρα ύστερα από μια τέτοια πρόταση, που δεν ήταν και τόσο δύσκολο να τη δεχτούν οι άλλοι, συμβιβάστηκαν να της κάψουν μόνο τις ρώγες των βυζιών: ο Ντυρσέ, ο σύζυγός της, και ο Κυρβάλ, ο πατέρας της· και οι δυο τους χύνουν.

9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 43. Του άρεσε παλαιότερα να τιμπά με καρφίτσες και τώρα για δεύτερο πάθος χώνει χώνοντας τρεις φορές ένα σιλέτο στην καρδιά.

44. Του άρεσε να καίει ένα πυροτέχνημα μέσα στο μουνί· δένει τώρα μια κοπελίτσα, λεπτή και καλοκαμωμένη, πάνω σε μια ιπτάμενη χοντρή ρουκέτα· την ξαποστέλνει ψηλά και ξαναπέφτει πάντα δεμένη.

45. Ο ίδιος γεμιζει μια γυναίκα με μπαρούτι σ' όλες

της τις τρύπες· βάζει φωτιά και η γυναίκα τινάζεται στον αέρα χίλια κομμάτια.

46. Του άρεσε να ρίχνει κρυφά εμετικό μέσα στο φαγητό της κοπέλας· για δεύτερο πάθος τη βάζει ν' αναπνεύσει μια σκόνη μέσα σε καπνό ή σ' ένα μπουκέτο λουλούδια που τη ρίχνει χάμω ξερή.

47. Του άρεσε να μαστιγώνει στο στήθος και το λαιμό· τελειοποιεί το πάθος του ρίχνοντας χάμω τη γυναίκα αφού τη χτυπήσει δυνατά μ' ένα λοστό στο λαρύγγι.

48. Ο ίδιος της Ντυκλό (27 Νοεμβρίου) και της Μαρταίν (14 Ιανουαρίου) (να ελέγξετε). Έρχεται η γυναίκα και χέζει μπροστά στον πόρνο· τη μαλώνει, την κυνηγά μέσα σε μια στοά χτυπώντας τη μ' ένα καμουτσίκι. Ανοίγει μπροστά της μια πόρτα που οδηγεί σε μια μικρή σκάλα· νομίζει πως θα γλιτώσει, ρίχνεται εκεί, αλλά λείπει ένα σκαλοπάτι και πέφτει σε μια μπανιέρα με καυτό νερό που τη σκεπάζει αμέσως και όπου πεθαίνει ζεματισμένη, πνιγμένη και σκασμένη. Έχει για ιδιοτροπία να βάζει τη γυναίκα να χέζει και να τη μαστιγώνει ενώ χέζει.

Εκείνο το βράδυ, στο τέλος αυτής της ιστορίας, ο Κυρβάλ είχε βάλει τη Ζελμίρα να χέσει το πρωί και ο δούκας τής ζητά σκατά. Δεν έχει άλλα· την καταδικάζουν επιτόπου να της τρυπήσουν τον κώλο με μια χρυσή βελόνα ωσότου πλημμυρίσει το δέρμα της από αίμα, κι επειδή είναι ο δούκας που βγήκε χαμένος από την άρνησή της, την τρυπά ο ίδιος. Ο Κυρβάλ ζητά σκατά από τον Ζέφυρο: ο μικρός λέει πως ο δούκας τον έβαλε να χέσει το πρωί. Ο δούκας δεν το παραδέχεται· ζητάνε τη μαρτυρία της Ντυκλό, που αρνεί-

ται κάτι τέτοιο, μολονότι το παιδί έχει δίκιο. Σαν συνέπεια όλων αυτών, ο Κυρβάλ έχει το δικαίωμα να τιμωρήσει τον Ζέφυρο μολονότι είναι εραστής του δούκα, όπως κι αυτός πριν από λίγο τιμώρησε τη Ζελμίρα, αν και ήταν σύζυγος του Κυρβάλ. Ο Κυρβάλ μαστιγώνει τον Ζέφυρο ωσότου γέμισε αίματα. Τρώει και έξι σκαμπίλια πάνω στη μύτη, ματώνει, κι ο δούκας σκάει στα γέλια.

10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Η Ντεγκράνζ λέει πως θα μιλήσει για φόνους και απάτη. Βασικό στοιχείο είναι ο τρόπος και το αποτέλεσμα, δηλαδή ο φόνος έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Και, κατά συνέπεια, λέει πως θα μιλήσει πρώτα για τα δηλητήρια.

49. Ένας άνθρωπος που είχε την ιδιοτροπία να γαμά από τον κώλο και ποτέ διαφορετικά, δηλητηριάζει όλες του τις γυναίκες· τώρα βρίσκεται στην εικοστή δεύτερη. Δεν τους γαμούσε παρά μόνο τον κώλο και δεν τις είχε ποτέ του ξεπαρθενέψει.

50. Ένας γαμιάς προσκαλεί σ' ένα μεγάλο συμπόσιο τους φίλους του και δηλητηριάζει μερικούς κάθε φορά.

51. Αυτός της Ντυκλό (21 Νοεμβρίου) και της Μαρταίν (20 Ιανουαρίου), κάνει πως ανακουφίζει τους φτωχούς· τους δίνει τρόφιμα, μόνο που είναι δηλητηριασμένα.

52. Ένας γαμιάς χρησιμοποιεί ένα φάρμακο που αφού το σπείρει καταγής ρίχνει νεκρό όποιον το πατήσει· το χρησιμοποιεί συχνά και σε μεγάλες εκτάσεις.

53. Ένας γαμιάς χρησιμοποιεί μια άλλη σκόνη που προκαλεί το θάνατο μέσα σε αφάνταστα μαρτύρια·

κρατάνε δυο εβδομάδες και κανένας γιατρός δεν μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει. Η πιο μεγάλη του απόλαυση είναι να επισκέπτεται τα θύματά του και να τα βλέπει μέσα στο χάλι τους.

54. Ένας γαμιάς αντρών και γυναικών χρησιμοποιεί μια άλλη σκόνη· χάνουν τις αισθήσεις τους και μοιάζουν με πεθαμένους· νομίζετε πως πέθαναν, τους θάβετε κι αυτοί πεθαίνουν απελπισμένοι μέσα στο φέρετρό τους όταν αρχίζουν να ξυπνάνε μόλις τους θάψουνε. Φροντίζει να βρίσκεται πάνω από τον τάφο για να δει αν θ' ακούσει τίποτα κραυγές· κι αν ακούσει, λιώνει από ηδονή. Φρόντισε να πεθάνουν μ' αυτό τον τρόπο πολλοί συγγενείς του.

Για να γελάσουν, δίνουν στην Ιουλία εκείνο το βράδυ μια σκόνη που της προκαλεί φρικτό κάψιμο· της λένε πως δηλητηριάστηκε, το πιστεύει κι απελπίζεται. Όσο τη βλέπουν να σπαράζει, η Αυγουστίνα μαλακίζει το δούκα μπροστά στο θύμα. Κατά κακή της τύχη σκέπασε το κεφάλι της ψωλής με το πετσάκι, κάτι που δεν αρέσει καθόλου στο δούκα· εκεί που πήγαινε να χύσει, τώρα δεν μπορεί. Λέει πως θέλει να κόψει ένα δάχτυλο της σκρόφας και το κόβει από το χέρι που ατύχησε, ενώ η κόρη του η Ιουλία, που νομίζει πως δηλητηριάστηκε, έρχεται να του την παίξει για να χύσει. Η Ιουλία θεραπεύεται το ίδιο βράδυ.

11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 55. Ένας γαμιάς πήγαινε συχνά σε σπίτια γνωστών του ή φίλων και δεν παρέλειπε ποτέ του να δηλητηριάζει ό,τι πιο αξιαγάπητο ανάμεσα

στα ανθρώπινα πλάσματα είχε αυτός ο φίλος. Χρησιμοποιούσε μια σκόνη που προκαλούσε το θάνατο ύστερα από δυο μέρες μέσα σε φριχτούς πόνους.

56. Ένας άνθρωπος που είχε την ιδιοτροπία να κακοποιεί το στήθος τελειοποιούσε το πάθος του δηλητηριάζοντας παιδιά πάνω στον κόρφο της παραμάνας τους.

57. Του άρεσε να πίνει γάλα που το έβαζε πριν με κλύσμα στον κώλο του παρτενέρ του και τώρα, για δεύτερο πάθος, ρίχνει δηλητήριο στο κλύσμα που προκαλεί το θάνατο μέσα σε φριχτούς πόνους στα σωθικά.

58. Ένας γαμιάς, για τον οποίο θα έχει την ευκαιρία να ξαναμιλήσει στις 13 και 26, χαιρόταν να βάζει φωτιά στα σπίτια φτωχών ανθρώπων και φρόντιζε πάντα να καίγεται πολύς κόσμος, κυρίως παιδιά.

59. Ένας άλλος πάλι χαιρόταν να βλέπει να πεθαίνουν λεχώνες· πήγαινε επίσκεψη έχοντας πάνω του μια σκόνη που η μυρουδιά της έριχνε τη γυναίκα σε σπασμούς που κατέληγαν στο θάνατο.

60. Αυτός για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στην εικοστή όγδοη βραδιά της θέλει να δει μια γυναίκα να γεννά· σκοτώνει το παιδί μόλις βγει από την κοιλιά της και μπροστά στα μάτια της ενώ κάνει πως το χαϊδεύει.

Εκείνο το βράδυ ο κάθε φίλος μαστιγώνει πρώτα την Αλίν ωσότου γεμίσει αίματα· ύστερα της ζητάνε σκατά· λέει πως τα έδωσε το πρωί στον Κυρβάλ, που δεν το παραδέχεται όμως. Κατά συνέπεια, την καίνε στα δυο βυζιά και σε κάθε χούφτα, αφήνουν να στάζει αναμμένο βουλοκέρι στα μπούτια της και την κοι-

λιά της, μέσα στον αφαλό της, και της καίνε με οινόπνευμα τις τρίχες στο μουνί της. Ο δούκας ζητά σκατά από τη Ζελμίρα και ο Κυρβάλ της κόβει δυο δάχτυλα, ένα στο κάθε χέρι. Μαστιγώνουν την Αυγουστίνα στο εφηβαίο και τον κώλο.

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Οι φίλοι συναθροίζονται το πρωί και αποφασίζουν πως πρέπει να διασκεδάσουν και να βασανίσουν τις τέσσερις γριές, τη μια μετά την άλλη, επειδή είναι άχρηστες πια και μπορούν εύκολα να αναπληρωθούν στα καθήκοντά τους από τις τέσσερις αφηγήτριες. Θα αρχίσουν από το ίδιο κιόλας βράδυ. Προτείνουν στις αφηγήτριες να τις αντικαταστήσουν· δέχονται με τον όρο πως δεν θα τις θυσιάσουν καθόλου αυτές. Τους το υπόσχονται.

61. Οι τρεις φίλοι, ο Ντωκούρ, ο αβάς και ο Ντεπρέ, για τους οποίους μίλησε η Ντυκλό στις 12 Νοεμβρίου, διασκεδάζουν ακόμη μαζί έχοντας το εξής πάθος: θέλουν μια γυναίκα έγκυο στον όγδοο ή ένατο μήνα· της ανοίγουν την κοιλιά, ξεριζώνουν το παιδί, το καίνε μπροστά στη μάνα του, της ξαναβάζουν στη θέση του ένα πακέτο με θειάφι ανάμικτο με υδράργυρο· το ανάβουν, ύστερα ξαναράβουν την κοιλιά και την αφήνουν να πεθάνει έτσι μπροστά τους μέσα σε απερίγραπτους πόνους, βάζοντας την κοπέλα που έχουν μαζί τους να τους μαλακίζει (να ελέγξετε το όνομα).

62. Του άρεσε να ξεπαρθενεύει και τελειοποιεί το πάθος του αποκτώντας ένα σωρό παιδιά με πολλές γυναίκες· ύστερα, μόλις γίνουν πέντ' έξι ετών, τα ξεπαρθενεύει, είτε κορίτσια είτε αγόρια, και τα ρίχνει

μέσα σ' έναν αναμμένο φούρνο μόλις τα γαμήσει και τη στιγμή μάλιστα που χύνει.

63. Ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στις 27 Νοεμβρίου, η Μαρταίν στις 15 Ιανουαρίου και η ίδια στις 5 Φεβρουαρίου και που είχε την ιδιοτροπία να κρεμά για αστείο και να βλέπει να κρεμάνε κ.λπ., αυτός ο ίδιος λοιπόν κρύβει διάφορα πράγματά του μέσα στα σεντούκια των υπηρετών του και λέει πως τον έκλεψαν. Φροντίζει να τους πιάσουν και να τους κρεμάσουν και, αν τα καταφέρει, πάει να απολαύσει το θέαμα· αν όχι, τους κλείνει σ' ένα δωμάτιο και τους σκοτώνει με στραγγαλισμό. Χύνει όσο κρατά η επιχείρηση αυτή.

64. Κάποιος που λιώνει για σκατά και για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στις 14 Νοεμβρίου, έχει σπίτι του έτοιμη μια λεκάνη τουαλέτας. Βάζει το πρόσωπο που θέλει να ξεπαστρέψει να κάτσει πάνω εκεί και, μόλις κάτσει, η βάση βουλιάζει και γκρεμίζει το πρόσωπο μέσα σε μια τάφρο πολύ βαθιά γεμάτη σκατά, όπου το αφήνει να πεθάνει.

65. Ένας άνθρωπος για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν και που διασκέδαζε να βλέπει μια κοπέλα να πέφτει από μια σκάλα, τελειοποιεί ως εξής το πάθος του (αλλά να βρείτε ποιος είναι): βάζει την κοπέλα πάνω σ' ένα μικρό τρίποδο, δίπλα σ' ένα βαθύ βάλτο· στην άλλη όχθη υπάρχει ένας τοίχος που της προσφέρει ένα καταφύγιο, σίγουρο μάλιστα, αφού υπάρχει και μια σκάλα ακουμπισμένη σ' αυτό τον τοίχο. Αλλά πρέπει να ριχτεί στο βάλτο και να βιάζεται μάλιστα να φτάσει απέναντι γιατί πίσω από το τρίποδο όπου βρίσκεται την πλησιάζει σιγά-σιγά μια σιγανή φωτιά. Αν την τσα-

κώσει η φωτιά, θα γίνει στάχτη· επειδή δεν ξέρει να κολυμπά, αν πέσει στο νερό για να γλιτώσει τη φωτιά, θα πνιγεί. Έτσι λοιπόν, όταν την πλησιάσει η φωτιά, παίρνει την απόφαση να ριχτεί στο νερό και να βρει τη σκάλα στον αντικρινό τοίχο. Τις περισσότερες φορές πνίγεται: τότε όλα τελειώνουν. Αν είναι τυχερή και φτάσει ως τη σκάλα, σκαρφαλώνει, αλλά ένα σκαλάκι, ραγισμένο επίτηδες, σπάει μόλις το πατήσει και την γκρεμίζει μέσα σε μια τρύπα σκεπασμένη με χώμα και που δεν έχει δει· βουλιάζει εκεί μέσα και πέφτει σ' ένα αναμμένο καμίνι όπου πεθαίνει. Ο ελευθέριος είναι εκεί κοντά και μαλακίζεται βλέποντάς την.

66. Ο ίδιος για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στις 29 Νοεμβρίου, ο ίδιος που ξεπαρθένεψε τη Μαρταίν από τον κώλο όταν ήταν πέντε ετών και ο ίδιος επίσης για τον οποίο λέει πως θα ξαναμιλήσει στο πάθος που θα κλείσει τις ιστορίες της (κόλαση), αυτός ο ίδιος λοιπόν γαμά από τον κώλο ένα κορίτσι μεταξύ δεκάξι και δεκαοχτώ ετών, που πιο όμορφο δεν θα μπορούσαν να του βρουν. Λίγο πριν χύσει, ξαμολά ένα ελατήριο που κατεβάζει πάνω στο γυμνό και χωρίς μαλλιά λαιμό της μια μηχανή μ' ατσάλινα δόντια και που προιονίζει αργά-αργά και με κάθε λεπτομέρεια το λαιμό της κοπέλας, ενώ εκείνος χύνει, για αρκετή ώρα πάντα.

Ανακαλύπτουν εκείνο το βράδυ το ειδύλλιο κάποιου αναπληρωματικού γαμιά και της Αυγουστίνας· δεν την είχε ακόμη γαμήσει, αλλά για να τα καταφέρει της πρότεινε μια απόδραση και της την παρουσίασε σαν κάτι το πολύ εύκολο. Η Αυγουστίνα ομολογεί πως ήταν έτοιμη να του δώσει ό,τι της ζητούσε για να

γλιτώσει από έναν τόπο όπου κινδυνεύει η ζωή της, όπως πιστεύει. Είναι η Φανσόν που τα ανακάλυψε όλα και τα μεταφέρει. Οι τέσσερις φίλοι ρίχνονται αναπάντεχα πάνω στο γαμιά, τον δένουν, τον σφίγγουν δυνατά και τον κατεβάζουν στο υπόγειο, όπου ο δούκας τον γαμιά άγρια, χωρίς αλοιφή, ενώ ο Κυρβάλ του πριονίζει το λαιμό και οι άλλοι δύο τον καίνε με αναμμένο σίδερο σε όλο του το σώμα.

Αυτή η σκηνή έγινε ύστερα από το γεύμα, στη θέση του καφέ· ύστερα, όπως συνήθως, πάνε στο σαλόνι των αφηγήσεων και την ώρα του βραδινού φαγητού αναρωτιούνται μήπως θα έπρεπε να χαριστούν στη Φανσόν (που έπρεπε κανονικά, ύστερα από την πρωινή απόφαση, να βασανιστεί το ίδιο βράδυ), ακριβώς επειδή ανακάλυψε αυτή τη συνωμοσία. Ο επίσκοπος δεν συμφωνεί να την απαλλάξουν από τα μαρτύρια, λέγοντας πως θα ήταν ανάξιο γι' αυτούς να υποχωρήσουν μπροστά στο αίσθημα της ευγνωμοσύνης και πως πάντα θα βλέπουν τον ίδιο να προτιμά ό,τι μπορεί να προκαλέσει μια ακόμη ηδονή για τη συντροφιά και αντίθετο σε ό,τι μπορεί να τους στερήσει μια απόλαυση παραπάνω. Αφού τιμώρησαν λοιπόν την Αυγουστίνα, που αφέθηκε να παρασυρθεί σ' αυτή τη συνωμοσία, βάζοντάς τη να παρευρεθεί στην εκτέλεση του αγαπημένου της, τη γάμησαν από τον κώλο και την άφησαν να πιστέψει πως θα της κόψουν το κεφάλι· τέλος, ο δούκας της ξεριζώνει δυο δόντια, ενώ ο Κυρβάλ γαμούσε από πίσω την όμορφη αυτή κοπέλα· αφού τη μαστίγωσαν γερά, διατάζουν να παρουσιαστεί η Φανσόν. Τη βάζουν να χέσει, ο κάθε φίλος τη μαστιγώνει εκατό φορές και ο δούκας της κόβει σύρριζα το αρι-

στερό βυζί. Διαμαρτύρεται έντονα για την τόση αδικία.

— Αν έλειπε η αδικία, είτε ο δούκας, δεν θα είχαμε καυλώσει!

Ύστερα δένουν το τραύμα για να μπορεί να χρησιμεύσει σε άλλα μαρτύρια.

Αντιλαμβάνονται πως οι αναπληρωματικοί γαμιάδες είχαν αρχίσει να εξεγείρονται κατά κάποιον τρόπο, αλλά η θυσία του άλλου τούς ησυχάζει ολότελα. Οι τρεις άλλες γριές, όπως και η Φανσόν, καθαιρούνται από κάθε τους αξίωμα και τις αναπληρώνουν οι αφηγήτριες και η Ιουλία. Τρομοκρατούνται, αλλά με ποιον τρόπο μπορούν να αποφύγουν τη μοίρα τους;

13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 67. Ένας άνθρωπος που αγαπούσε πολύ τον κώλο παρασύρει μια κοπέλα, λέγοντάς της πως την αγαπά, σε μια βαρκάδα· ετοιμάζουν τη βάρκα, τσακίζει στη μέση και η κοπέλα πνίγεται. Καμιά φορά ο ίδιος διαλέγει κάτι διαφορετικό: έχει ετοιμάσει ένα μπαλκόνι πολύ ψηλά, η κοπέλα ακουμπά, το μπαλκόνι υποχωρεί και εκείνη σκοτώνεται.

68. Ένας άνθρωπος που του άρεσε να μαστιγώνει και να γαμά ύστερα από τον κώλο τελειοποιεί το πάθος του παρασύροντας μια κοπέλα σ' ένα ειδικό δωμάτιο. Υποχωρεί μια καταπακτή, πέφτει σ' ένα υπόγειο όπου βρίσκεται ο πόρνος· της χώνει ένα στιλέτο στα βυζιά, το μουνί και την κωλότρυπα μόλις πέσει· ύστερα τη ρίχνει ζωντανή ή πεθαμένη σ' ένα άλλο υπόγειο που κλείνει με μια πέτρα, και πέφτει πάνω σ' ένα σωρό από άλλα πτώματα όπου ξεψυχά, τρελή πια, αν δεν έχει κιόλας πεθάνει. Και φροντίζει να της μπήγει ελαφριά το στιλέτο, για να μην τη σκοτώσει αμέ-

σως κι έτσι να πεθάνει μέσα στο τελευταίο υπόγειο. Γαμά από τον κώλο, μαστιγώνει και χύνει πάντα πριν. Όλα αυτά γίνονται με πολλή ψυχραιμία.

69. Ένας γαμιάς καθίζει μια κοπέλα πάνω σ' ένα ατίθασο άλογο που την παρασέρνει και τη σκοτώνει μέσα στους γκρεμούςς.

70. Αυτός για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν στις 18 Ιανουαρίου και που είχε για νεανικό πάθος να καίει σκορπώντας μπαρούτι πάνω στο σώμα της κοπέλας, τελειοποιεί το πάθος του βάζοντάς τη μέσα σ' ένα ειδικό κρεβάτι. Μόλις ξαπλώσει, το κρεβάτι βουλιάζει μέσα σ' ένα αναμμένο καμίνι, απ' όπου μπορεί ωστόσο να βγει. Αυτός είναι εκεί κοντά και, όσο πασχίζει εκείνη να γλιτώσει, τη σπρώχνει πάνω στη φωτιά χτυπώντας τη με μια πιρούνα πάνω στην κοιλιά.

71. Αυτός για τον οποίο μίλησε η ίδια στις 11 και που του άρεσε να πυρπολεί τα σπίτια των φτωχών, προσπαθεί να προσελκύσει σπίτι του άντρα ή γυναίκα με το πρόσχημα της φιλανθρωπίας· τους γαμά από τον κώλο, άντρα ή γυναίκα, ύστερα τους τσακίζει την πλάτη και τους αφήνει να πεθάνουν της πείνας μέσα σ' ένα μπουντρούμι, ανάπηροι όπως είναι πια.

72. Αυτός που του άρεσε να ρίχνει μια γυναίκα από το παράθυρο πάνω σε κοπριά και για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν, εκτελεί όσα θα δούμε σαν δεύτερο πάθος: αφήνει μια κοπέλα να κοιμηθεί μέσα σ' ένα δωμάτιο που δεν της είναι άγνωστο και ξέρει πως το παράθυρό του δεν είναι ψηλά· της δίνουν όπιο· μόλις αποκοιμηθεί για καλά, τη μεταφέρουν σ' ένα ολόιδιο δωμάτιο, αλλά που το παράθυρό του είναι πολύ ψηλά και δίνει πάνω σε σουβλερές πέτρες. Ύστερα ο ελευ-

θέριος μπαίνει βιαστικά, χαλά τον κόσμο και την κατατρομάζει· λέει πως θα τη σκοτώσει. Εκείνη, ξέροντας πως το παράθυρο είναι χαμηλά, το ανοίγει και ρίχνεται έξω, αλλά πέφτει πάνω στις σουβλερές πέτρες από τριάντα πόδια ύψος και σκοτώνεται από μόνη της χωρίς να την αγγίξει κανένας.

Εκείνο το βράδυ ο επίσκοπος παντρεύεται σα γυναίκα τον Αντίνοο στο ρόλο του συζύγου και σαν άντρας τον Σελαντόν στο ρόλο της γυναίκας· αυτό το παιδί το γαμάνε για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ.

Μ' αυτή την τελετή γιορτάζουν τη δέκατη πέμπτη εβδομάδα. Για να ολοκληρωθεί η γιορτή, ο ποιμενάρχης θέλει να κακοποιήσουν την Αλίν, γιατί ήρθε η ώρα να ξεσπάσει η ακόλαστη μανία του εναντίον της. Την κρεμάνε και την ξεκρεμάνε πολύ γρήγορα κι όλοι τους χύνουν όσο τη βλέπουνε κρεμασμένη. Ο Ντυρσέ ανοίγει τις φλέβες της κι αυτό τη συνεφέρνει· την άλλη μέρα δεν εμφανίζεται, αλλά αυτό το μαρτύριο την ψήλωσε κατά ένα δάχτυλο. Αφηγείται όσα δοκίμασε. Ο επίσκοπος, που βλέπει όλους γύρω του να γλεντάνε, κόβει σύρριζα μια ρόγα από το βυζί της γριάς Λουιζόν: τότε πια οι δυο άλλες βάγιες καταλαβαίνουν τι τις περιμένει.

14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 73. Ένας άνθρωπος που είχε παλαιότερα την ιδιοτροπία να μαστιγώνει μια κοπέλα τελειοποιεί το πάθος του ξεκολλώντας κάθε μέρα ένα κομμάτι σάρκα, μικρό σαν μπιζέλι, από το σώμα της· αλλά δεν δένουν τις πληγές της κι αργοπεθαίνει μ' αυτό τον τρόπο.

Η Ντεγκράνζ προειδοποιεί πως θα μιλήσει για πολύ οδυνηρούς φόνους και το βασικό τους στοιχείο θα είναι η άκρατη ωμότητα· οπότε οι άρχοντες της συνιστούν να μην ξεχάσει καμιά λεπτομέρεια.

74. Αυτός που του άρεσε ν' ανοίγει φλέβες της κοπέλας αφαιρεί κάθε μέρα μισή ουγκιά αίμα ωσότου πεθάνει. Αυτός πια καταχειροκροτείται.

75α. Αυτός που του άρεσε να τρυπά τον κώλο με βελόνες τον χτυπά κάθε μέρα πάνω-κάτω μ' ένα σιλέτο. Σταματάνε το αίμα, αλλά χωρίς να δένουν τις πληγές, κι έτσι πεθαίνει σιγά-σιγά.

75β. Ένας μαστιγωτής πριονίζει απαλά χέρια και πόδια, ένα-ένα.

76. Ο μαρκήσιος ντε Μεσάνζ (για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό σχετικά με την κόρη του παπουτσή Πετινιόν που είχε αγοράσει από την Ντυκλό και που το πάθος του παλαιότερα ήταν να τον μαστιγώνουν επί τέσσερις ώρες χωρίς να χύνει), έχει τώρα για πάθος να βάζει ένα κοριτσάκι μέσα στη φούχτα ενός γίγαντα που κρεμά την παιδούλα από το κεφάλι πάνω από μια δυνατή φωτιά που τη σιγοκαίει· πρέπει οι κοπελίτσες να είναι παρθένες.

77. Το πρώτο του πάθος ήταν να καίει λίγο-λίγο τις σάρκες στο στήθος και τους γλουτούς μ' ένα σπίρτο, και το δεύτερο να πληγώνει όλο το σώμα της κοπέλας με φιλίλια από θειάφι που ανάβουν το ένα ύστερα από τ' άλλο· την κοιτάζει να πεθαίνει.

— Δεν υπάρχει πιο οδυνηρός θάνατος, είτε ο δούκας, που ομολογεί πως επιδόθηκε σ' αυτή την ατιμία

χύνοντας τρομερά όμορφα. Λένε πως η γυναίκα μπορεί να ζήσει έτσι έξι έως οχτώ ώρες.

Το βράδυ παίρνουνε τον Σελαντόν από τον κώλο· ο δούκας και ο Κυρβάλ τον απολαμβάνουν όσο δεν γίνεται. Ο Κυρβάλ θέλει ν' ανοίξουν τις φλέβες της Κονσάνς επειδή είναι έγκυος και την πληγώνει ο ίδιος χύνοντας μέσα στον κώλο του Σελαντόν· ύστερα κόβει μια ρώγα της Τερέζας ενώ γαμά από τον κώλο τη Ζελμίρα· ο δούκας γαμά από τον κώλο την Τερέζα ενώ την ακρωτηριάζουν.

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 78. Του άρεσε να πιπιλά ένα στόμα και να καταπίνει σάλιο και τελειοποιεί το πάθος του αναγκάζοντας την κοπέλα να καταπίνει κάθε μέρα, εννιά μέρες συνέχεια, μια μικρή δόση λιωμένο μολύβι μ' ένα χωνί· την ένατη μέρα τα τινάζει.

79. Του άρεσε να στραμπουλά τα δάχτυλα και τώρα, για δεύτερο πάθος, τσακίζει χέρια και πόδια, ξεριζώνει τη γλώσσα, βγάζει τα μάτια και την αφήνει να ζει έτσι, ελαττώνοντας κάθε μέρα την τροφή της.

80. Ένας βέβηλος, ο δεύτερος για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν στις 3 Ιανουαρίου, δένει ένα όμορφο αγοράκι με σκοινιά πάνω σ' έναν όρθιο σταυρό και το παρατά εκεί να το φάνε τα κοράκια.

81. Κάποιος που μύριζε τις μασχάλες και τις γαμούσε και για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό κρεμά μια γυναίκα από τις μασχάλες αφού την έδεσε χειροπόδαρα και κάθε μέρα πάει και την τρυπά σε κάποιο μέρος για να τραβήξει το αίμα τις μύγες· την παρατά έτσι να πεθάνει λίγο-λίγο.

82. Ένας άνθρωπος παθιασμένος για κώλο ανανεώ-

νει το πάθος του θάβοντας μια κοπέλα μέσα σ' ένα υπόγειο όπου υπάρχουν τρόφιμα μόνο για τρεις μέρες· την πληγώνει πρώτα για να είναι πιο οδυνηρός ο θάνατός της. Τις θέλει παρθένες και τους φιλά τον κώλο οχτώ μέρες συνέχεια πριν τις παραδώσει σ' αυτό το μαρτύριο.

83. Του άρεσε να γαμά κώλους και στόματα μικρών κοριτσιών· τελειοποιεί το πάθος του ξεριζώνοντας την καρδιά μιας θεοζώντανης κοπέλας· ανοίγει μια τρύπα, γαμά τη ζεστή αυτή τρύπα, ξαναβάζει την καρδιά στη θέση της, με το ψωλόχυμα μέσα πάντα· ξαναράβουν την πληγή και παρατούν την κοπέλα στην τύχη της αβοήθητη· δεν κρατά και πολύ σ' αυτή την περίπτωση.

Εκείνο το βράδυ ο Κυρβάλ, πάντα οργισμένος με την όμορφη Κονστάνς, λέει πως μπορεί θαυμάσια να γεννήσει μ' ένα σπασμένο μέλος και, κατά συνέπεια, τσακίζουν το δεξί μπράτσο αυτής της κακότυχης. Ο Ντυρσέ το ίδιο βράδυ κόβει μια ρώγα της Μαρίας αφού πρώτα τη μαστίγωσαν και την έβαλαν να χέσει.

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 84. Ένας μαστιγωτής τελειοποιεί το πάθος του απογυμνώνοντας απαλά τα κόκαλα· ρουφά το μεδούλι τους και χύνει μέσα λιωμένο μολύβι.

Σ' αυτό το σημείο ο δούκας φωνάζει δυνατά πως δεν θα ξαναγαμήσει ποτέ του πια κώλο αν δεν βασανίσει την Αυγουστίνα με τον ίδιο τρόπο. Η δόλια η κοπέλα, που στο μεταξύ τη γαμούσε από τον κώλο, μπήγει τις φωνές και χύνει ένα ποτάμι δάκρυα. Και

επειδή μ' αυτή της τη συμπεριφορά τον εμποδίζει να χύσει μέσα της, της δίνει, ενώ μαλακίζεται και χύνει μόνος, μια ντουζίνα σκαμπίλια που αντηχούν πέρα ως πέρα μέσα στην αίθουσα.

85. Ένας ακόλαστος ψιλοκόβει μια κοπέλα με μια ειδική μηχανή· είναι ένα κινέζικο μαρτύριο.

86. Του άρεσε να παίρνει τις παρθενιές των κοριτσιών και το δεύτερο πάθος του είναι να χώνει στο μουνί μια παρθένας ένα μυτερό πάσσαλο· είναι καβάλα πάνω του, της τον χώνουν μέσα της, έχοντας σε κάθε πόδι της μια σιδερένια βαριά σφαίρα από κανόνι· την παρατά εκεί ν' αργοπεθαίνει.

87. Ένας μαστιγωτής ξεφλουδίζει μια κοπέλα τρεις φορές· αλείφει το τέταρτο στρώμα με μια διαβρωτική καυστική ουσία που την πεθαίνει μέσα σε φριχτούς πόνους.

88. Ένας άνθρωπος που είχε παλαιότερα το πάθος να κόβει ένα δάχτυλο έχει τώρα για δεύτερο να τσιμπά ένα κομμάτι σάρκα με καντές τανάλιες· κόβει με ψαλίδι αυτό το κομμάτι, ύστερα καίει την πληγή. Τέσσερις-πέντε μέρες συνέχεια απογυμνώνει, με αυτό τον τρόπο και σιγά-σιγά, όλο το σώμα από τις σάρκες του κι εκείνη πεθαίνει ενώ συνεχίζεται αυτή η φριχτή εγχείρηση.

Εκείνο το βράδυ τιμωρούν τη Σοφία και τον Σελαντόν, που τους βρήκαν να διασκεδάζουν μεταξύ τους. Κι οι δυο τους μαστιγώνονται σ' όλο το σώμα από τον επίσκοπο, γιατί του ανήκουν. Κόβουν δυο δάχτυλα της Σοφίας και άλλα τόσα του Σελαντόν, αλλά για-

τρεύονται γρήγορα. Παρ' όλα αυτά ο επίσκοπος χρησιμοποιεί ύστερα και τα δυο παιδιά για τις απολαύσεις του.

Ξαναφέρνουν τη Φανσόν στο προσκήνιο και, αφού τη μαστίγωσαν μ' ένα βούρδουλα, την καίνε στις πατούσες, σε κάθε γάμπα μπρος και πίσω, στο μέτωπο, μέσα σε κάθε χούφτα και της ξεριζώνουν όσα δόντια της απόμειναν. Ο δούκας έχει σχεδόν όλη την ώρα την πούτσα του μέσα στον κώλο της ενώ γίνονται όλα αυτά. Να αναφέρετε πως όρισαν να μην πειραχτούν καθόλου οι γλουτοί ως τη μέρα του τελευταίου μαρτυρίου.

17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 89. Ο άνθρωπος της Μαρταίν (30 Ιανουαρίου, 5 Φεβρουαρίου) κόβει τα στήθια και τα κωλομέρια μιας νέας κοπέλας, τα τρώει και βάζει πάνω στις πληγές μπλάστρια που καίνε τη σάρκα τόσο τρομερά ώστε πεθαίνει. Την αναγκάζει να φάει την ίδια τη σάρκα της αφού έψησε ένα κομμάτι.

90. Ένας ακόλαστος βράζει ένα κοριτσάκι μέσα σε μια χύτρα.

91. Ένας ακόλαστος ψήνει την κοπέλα ζωντανή στη σουβλά αφού τη γάμησε από τον κώλο.

92. Ένας άνθρωπος που το πρώτο του πάθος ήταν να βλέπει πελώριες πούτσες να γαμάνε από τον κώλο αγόρια και κορίτσια, παλουκώνει από τον κώλο μια κοπέλα και την αφήνει να πεθάνει έτσι, παρακολουθώντας τη να σπαράζει.

93. Ένας ακόλαστος δένει μια γυναίκα πάνω σ' έναν τροχό και, χωρίς να την έχει καθόλου πειράξει πιο πριν, την αφήνει να πεθάνει όμορφα και καλά.

Εκείνο το βράδυ ο επίσκοπος, πολύ ξαναμμένος, θέλει να βασανίσουν την Αλίν· η λύσσα του εναντίον της βρίσκεται στο απόγειο. Εμφανίζεται γυμνή, τη βάζει να χέσει και τη γαμά από τον κώλο, ύστερα, χωρίς να χύσει, βγαίνοντας μανιασμένος από τον όμορφο αυτό κώλο, της κάνει ένα κλύσμα με καυτό νερό· την αναγκάζουν να το αδειάσει έτσι καυτό που είναι πάνω στο πρόσωπο της Τερέζας. Ύστερα της κόβουνε όσα δάχτυλα της απόμειναν από τα χέρια και τα πόδια, της τσακίζουν τα δυο μπράτσα, αφού της τα έκαψαν πρώτα με αναμμένο σίδερο. Τότε πια τη μαστιγώνουν και τη χαστουκίζουν και ο επίσκοπος, πάντα ξαναμμένος, της κόβει μια ρώγα και χύνει.

Ύστερα έρχεται η σειρά της Τερέζας· της καίνε από μέσα το μουνί, τα ρουθούνια, τη γλώσσα, τα πόδια και τα χέρια και τη χτυπάνε εξακόσιες φορές με βούρδουλα· της ξεριζώνουν όσα δόντια της απόμειναν και της καίνε το λάρυγγα μέσα από το στόμα. Η Αυγουστίνα, που τα βλέπει όλα, αρχίζει να κλαίει· ο δούκας τη μαστιγώνει στην κοιλιά και το μουνί ωσότου ματώσει.

18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 94. Το πάθος του παλαιότερα ήταν να χαρακώνει σάρκα· τώρα είναι να διαμελίζει τις κοπέλες αφού τις δέσει ανάμεσα σε τέσσερα λυγερά δέντρα.

95. Ένας μαστιγωτής κρεμά την κοπέλα από μια μηχανή που τη βυθίζει μέσα σε μια δυνατή φωτιά· τη βγάζει αμέσως κι αυτό κρατά ωσότου καεί ολότελα.

96. Του άρεσε παλαιότερα να σβήνει κεριά κατάσαρκα· την τυλίγει τώρα με θειάφι και την έχει για

λαμπάδα, προσέχοντας όμως να μην την πνίξει ο καπνός.

97. Ένας ξεριζώνει τα σπλάχνα κάποιου αγοριού και μιας κοπελίτσας· βάζει τα σπλάχνα του αγοριού μέσα στο σώμα του κοριτσιού και του κοριτσιού μέσα στο σώμα του αγοριού· ύστερα ξαναράβει τις πληγές, δένει τα παιδιά πλάτη με πλάτη πάνω σε μια κολόνα για να μην πέσουν κι εκείνος στήνεται ανάμεσά τους και τα κοιτάζει να πεθαίνουν.

98. Ένας άνθρωπος που του άρεσε να καίει απαλά τελειοποιεί το πάθος του ψήνοντας το θύμα του πάνω σε μια σχάρα, γυρνώντας και ξαναγυρνώντας.

Εκείνο το βράδυ χαρίζουν τη Μισέτ στη μανία των ακόλαστων φίλων. Πρώτα-πρώτα τη μαστιγώνουν και οι τέσσερις, ύστερα ο καθένας απ' αυτούς της ξεριζώνει από ένα δόντι· της κόβουν τέσσερα δάχτυλα (ο καθένας κόβει από ένα)· της καίνε τα μπούτια μπρος και πίσω, σε τέσσερα σημεία· ο δούκας τής μαλάζει ένα βυζί ώσπου καταντά αγνώριστο, ενώ γαμά από τον κώλο τον Ζιτόν.

Ύστερα εμφανίζεται η Λουιζόν. Τη βάζουν να χέσει, τη χτυπάνε οχτακόσιες φορές με βούνευρο, της ξεριζώνουν όλα τα δόντια, της καίνε τη γλώσσα, την κωλότρυπα, το μουνί, τη ρώγα που απομένει και τα μπούτια σε έξι σημεία.

Μόλις πάνε για ύπνο, ο επίσκοπος πάει και βρίσκει τον αδελφό του. Παίρνουν μαζί τους την Ντεγκράνζ και την Ντυκλό· και οι τέσσερις κατεβάζουν την Αλίν στο υπόγειο· ο επίσκοπος τη γαμά από τον κώλο, το ίδιο και ο δούκας, της αναγγέλλουν πως θα

πεθάνει και την εκτελούν μέσα σε αφόρητα βασανιστήρια που κρατούν ως τα ξημερώματα. Ανεβαίνοντας πάνω, επαινούν τις δυο αφηγήτριες και συμβουλεύουν τους δύο άλλους να τις χρησιμοποιούν στα μαρτύρια.

19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 99. Ένας ακόλαστος μπήγει τη γυναίκα πάνω σ' έναν πάσσαλο μυτερό με τα τέσσερα μέλη της στον αέρα, δεμένα με σκοινάκια· οι πόνοι και το φριχτό μαρτύριο του προκαλούν γέλια ασταμάτητα.

100. Ένας άνθρωπος που του άρεσε να κόβει ένα κομμάτι σάρκα από τον κώλο τελειοποιεί το πάθος του προιονίζοντας την κοπέλα απαλά ανάμεσα σε δυο σανίδες.

101. Ένας γαμιάς και των δύο φύλων λέει να του φέρουν τον αδελφό και την αδελφή. Λέει στον αδελφό πως πρόκειται να τον θανατώσει μ' ένα φριχτό μαρτύριο εξηγώντας του τη μέθοδο που θα χρησιμοποιήσει· ωστόσο θα σώσει τη ζωή του αν δεχτεί να γαμήσει πρώτα την αδελφή του και να την πνίξει ύστερα μπροστά του. Ο νεαρός δέχεται, κι ενώ γαμά την αδελφή του, ο ελευθέριος γαμά τότε το αγόρι, τότε την αδελφή από τον κώλο. Ύστερα ο αδελφός, επειδή φοβάται για τη ζωή του, πνίγει με τα χέρια του την αδελφή του, και τη στιγμή που την αποτελειώνει ανοίγει μια καταπακτή και τα δυο αδέλφια πέφτουν μέσα σ' ένα καμίνι ενώ τα βλέπει ο ακόλαστος.

102. Ένας γαμιάς απαιτεί από έναν πατέρα να γαμήσει την κόρη του μπροστά του. Ύστερα γαμά από τον κώλο την κόρη, που την κρατά ο πατέρας· ύστε-

ρα λέει στον πατέρα πως πρέπει οπωσδήποτε να χάσει τη ζωή της, αλλά πως του μένει να διαλέξει: ή να τη σκοτώσει ο ίδιος πνίγοντάς τη με τα χέρια του, οπότε δεν θα υποφέρει καθόλου, ή, αν δεν θέλει να σκοτώσει την κόρη του, θα τη σκοτώσει ο ίδιος, αλλά μπροστά στα μάτια του πατέρα και μέσα σε φριχτά μαρτύρια. Ο πατέρας προτιμά να σκοτώσει την κόρη του σφίγγοντας ένα κορδόνι γύρω από το λαιμό της παρά να τη βλέπει να βασανίζεται· αλλά εκεί που ετοιμάζεται, τον σφιχτοδένουν και δένουν και γδέρνουν την κόρη του μπροστά του, την κυλάνε πάνω σε καυτές σιδερένιες βελόνες, ύστερα την πετάνε μέσα σ' ένα καμίνι και στραγγαλίζουν τον πατέρα για να του δώσουν να καταλάβει, όπως λέει ο ελευθέριος, πως δεν έπρεπε να δεχτεί να πνίξει ο ίδιος την κόρη του. Ύστερα τον πετάνε κι αυτόν μέσα στο καμίνι της κόρης του.

103. Ένας μεγάλος λάτρης του κώλου και του μαστίγιου παίρνει μητέρα και κόρη. Λέει στην κόρη πως θα σκοτώσει τη μητέρα της αν δεν δεχτεί να της κόψουν τα δυο της χέρια: η μικρή δέχεται τα κόβουν. Ύστερα χωρίζουν τα δυο αυτά πλάσματα, δένουν την κόρη από το λαιμό σ' ένα σκοινί, με τα πόδια πάνω σ' ένα σκαμνί· δένουν στο σκαμνί ένα άλλο σκοινί που η άκρη του φτάνει στο δωμάτιο όπου κρατάνε τη μητέρα. Λένε στη μητέρα να τραβήξει αυτό το σχοινί: το τραβά χωρίς να ξέρει τι κάνει· την πηγαίνουν αμέσως να καμαρώσει το έργο της και πάνω στην απελπισία της της κόβουν το κεφάλι από πίσω με μια σπάθα.

Το ίδιο βράδυ ο Ντυρσέ, επειδή ζηλεύει τους δυο αδελφούς για την ηδονή που γνώρισαν το περασμένο

βράδυ, θέλει να κακοποιήσουν την Αδελαΐδα βεβαιώνοντάς την πως όπου να 'ναι έρχεται η σειρά της. Κατά συνέπεια, ο Κυρβάλ, ο πατέρας της, και ο Ντυρσέ, ο άντρας της, της τσιμπούν τα μπούτια με καυτές τανάλιες, ενώ ο δούκας τη γαμά από τον κώλο χωρίς αλοιφή. Της τρυπούν την άκρη της γλώσσας, της κόβουν τις δυο άκριες των αυτιών, της ξεριζώνουν τέσσερα δόντια κι ύστερα τη μαστιγώνουν άγρια. Αυτό το ίδιο βράδυ ο επίσκοπος ανοίγει τις φλέβες της Σοφίας μπροστά στην Αδελαΐδα, την αγαπημένη φίλη της, ωσότου να λιποθυμήσει· τη γαμά από τον κώλο και όσο τρέχει το αίμα μένει μέσα στον κώλο της.

Κόβουνε δυο δάχτυλα του Νάρκισσου ενώ τον γαμά ο Κυρβάλ· ύστερα φέρνουν τη Μαρία, της μπήγουν από ένα καυτό σίδερο μέσα στον κώλο και στο μουνί, την καίνε μ' ένα ζεστό σίδερο σε έξι σημεία στα μπούτια της, στην κλειτορίδα, στη γλώσσα, στο βυζί που της απομένει και της ξεριζώνουν όσα δόντια απόμειναν.

20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 104. Ο άνθρωπος της Σαμπβίλ (5 Δεκεμβρίου) που είχε την ιδιοτροπία να πορνεύει η μητέρα το γιο της για να τον γαμήσει ο ίδιος, τελειοποιεί το πάθος του παίρνοντας μαζί τη μητέρα και το γιο. Λέει στη μητέρα πως θα τη σκοτώσει, αλλά πως θα της χαρίσει τη ζωή αν σκοτώσει το γιο της. Αν δεν τον σκοτώσει, κόβει το λαιμό του παιδιού μπροστά της, και αν τον σκοτώσει, τη δένουν πάνω στο σώμα του γιου της και την αφήνουν να πεθάνει μ' αυτό τον τρόπο σιγά-σιγά.

105. Ένας σπουδαίος αιμομίκτης παίρνει μαζί δυο αδελφές αφού τις γάμησε από τον κώλο· τις δένει

πάνω σε μια μηχανή μ' ένα στιλέτο στο χέρι καθεμιάς· η μηχανή αρχίζει να λειτουργεί, οι κοπέλες σμίγουν κι έτσι η μια σκοτώνει την άλλη.

106. Ένας άλλος αιμομίκτης θέλει μια μητέρα και τέσσερα παιδιά· τους κλείνει σ' ένα μέρος απ' όπου να μπορεί να τους παρατηρεί· δεν τους δίνει καμιά τροφή, για να δει τι συνέπειες θα έχει η πείνα πάνω σ' αυτή τη γυναίκα και ποιο παιδί θα φάει πρώτο.

107. Ο άνθρωπος της Σαμπβίλ (29 Δεκεμβρίου) που του άρεσε να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες, θέλει τώρα να είναι έγκυες μητέρα και κόρη· δένει την καθεμιά πάνω σε μια σιδερένια πλάκα, τη μια πάνω από την άλλη· ένα ελατήριο αρχίζει να λειτουργεί, οι δυο πλάκες σμίγουν και τόσο απότομα μάλιστα που οι δυο γυναίκες γίνονται σκόνη, αυτές και τα έμβρυά τους.

108. Ένας πολύ ακόλαστος άνθρωπος διασκεδάζει με τον εξής τρόπο: παίρνει τον εραστή και την αγαπητικιά του.

— Ένα μόνο πρόσωπο σ' όλο τον κόσμο, λέει στον εραστή, εμποδίζει την ευτυχία σας· θα σου το παραδώσω.

Τον οδηγεί σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο όπου κάποιος κοιμάται πάνω σ' ένα κρεβάτι. Τρομερά αναστατωμένος, ο νεαρός σκοτώνει μ' ένα μαχαίρι αυτό το πρόσωπο. Αμέσως μετά του δείχνουν πως σκότωσε την αγαπητικιά του· τρομερά απελπισμένος, σκοτώνεται με το ίδιο του το χέρι. Αν δεν σκοτωθεί, τον σκοτώνει ο πόρνος με τουφέκι, μην τολμώντας να μπει στο δωμάτιο όπου βρίσκεται μανιασμένος και οπλισμένος ο νεαρός. Πιο πριν είχε γαμήσει τον νέο και την κοπέλα, με την υπόσχεση πως θα τους εξυπηρετούσε και

θα τους έφερε τον έναν κοντά στον άλλο· αφού τους χάρηκε, έβαλε μπροστά το σχέδιό του.

Εκείνο το βράδυ, για να γιορτάσουν τη δέκατη έκτη εβδομάδα, ο Ντυρσέ παντρεύεται σαν γυναίκα τον Πρίαπο στο ρόλο του συζύγου και σαν άντρας τον Υάκινθο στο ρόλο της γυναίκας· αλλά με την ευκαιρία του γάμου του θέλει να βασανίσει τη Φανή, τη θηλυκιά σύζυγό του. Την καίνε λοιπόν στα μπράτσα και στις γάμπες σε έξι σημεία, της ξεριζώνουν δυο δόντια, τη μαστιγώνουν, αναγκάζουν τον Υάκινθο, που την αγαπά και που έγινε σύζυγός της ύστερα από τους φιλήδονους συνδυασμούς για τους οποίους μιλήσαμε πιο πριν, τον αναγκάζουν, λέω, να χέσει μέσα στο στόμα της Φανής κι αυτή να τα φάει.

Ο δούκας ξεριζώνει ένα δόντι της Αυγουστίνας και τη γαμά στο στόμα· αμέσως μετά ξαναφέρνουν τη Φανσόν· της ανοίγουν τις φλέβες κι ενώ το αίμα κυλά πάνω στο μπράτσο της το τσακίζουν· ύστερα της βγάζουν τα νύχια των ποδιών και της κόβουν μερικά δάχτυλα από τα χέρια.

21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Η αφηγήτρια αναγγέλλει πως οι άλλες ιστορίες μιλούν για γαμιάδες που θέλουν να σκοτώνουν μόνο αρσενικούς.

109. Κάποιος χώνει το στόμιο παραγεμισμένου τουφεκιού μέσα στον κώλο αγοριού που μόλις γάμησε και πυροβολεί ενώ χύνει.

110. Αναγκάζει το αγόρι να βλέπει πώς ακρωτηριάζουν τη φιλενάδα του μπροστά στα μάτια του και του δίνει να φάει από τη σάρκα της, κυρίως τους γλου-

τούς, τα βυζιά και την καρδιά. Πρέπει είτε να φάει τέτοιο φαγητό είτε να πεθάνει της πείνας. Μόλις τα φάει, γιατί προτιμά αυτή τη λύση, του ανοίγει πολλές πληγές και το αφήνει να πεθάνει έτσι ενώ χάνει το αίμα του· αν δεν φάει τίποτα, πεθαίνει της πείνας.

111. Του ξεριζώνει τ' αρχίδια και τον βάζει να τα φάει χωρίς να του το πει, ύστερα βάζει στη θέση τους μπούλες γεμάτες υδράργυρο και θειάφι που του προκαλούν τόσο αφόρητους πόνους ώστε πεθαίνει. Ενώ υποφέρει, τον γαμά και δυναμώνει τους πόνους του καίγοντάς τον παντού με φιτίλια από θειάφι, γρατσουνώντας και καίγοντας τις πληγές.

112. Του καρφώνει στην κωλότρυπα έναν πολύ στενό πάσσαλο και τον παρατά σ' αυτή την κατάσταση.

113. Τον γαμά, κι ενώ τον σοδομίζει, του ανοίγει το κρανίο, βγάζει τα μυαλά και βάζει στη θέση τους χυμένο μολύβι.

Εκείνο το βράδυ παίρνουνε τον Υάκινθο από τον κώλο αφού τον μαστίγωσαν άγρια. Φέρνουν τον Νάρκισσο· του κόβουνε τα δυο αρχίδια. Φέρνουν την Αδελαΐδα· περνάνε ένα πυρωμένο φτυάρι πάνω στις γάμπες της από μπρος, της καίνε την κλειτορίδα, της τρυπάνε τη γλώσσα, τη μαστιγώνουν στο στήθος, της κόβουν τις δυο ρώγες, της τσακίζουν τα δυο μπράτσα, της κόβουν όσα δάχτυλα απόμειναν, της ξεριζώνουν τις τρίχες από το μουνί, έξι δόντια και μια τούφα μαλλιά. Όλοι τους χύνουν εκτός από το δούκα, που μέσα στη μανιασμένη καύλα του ζητά να σκοτώσει μόνος του την Τερέζα. Του το επιτρέπουν· της βγάζει μ' ένα σουγιά όλα τα νύχια και της καίει τα

δάχτυλα με το κερί του σιγά-σιγά, ύστερα της τσακίζει ένα μπράτσο, κι επειδή δεν έχυσε ακόμη, γαμά την Αυγουστίνα και της ξεριζώνει ένα δόντι ενώ ξαμολά το ψωλόχυμά του μέσα στο μουνί της.

22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 114. Τσακίζει ένα αγόρι, ύστερα το δένει πάνω στον τροχό όπου το αφήνει να ξεψυχήσει· ο τροχός στρέφεται έτσι ώστε να του δείχνει από κοντά τα κωλομέρια του· το κάθαρμα που το βασανίζει βάζει το τραπέζι του κάτω από τον τροχό και τρώει εκεί κάθε μέρα ωσότου ξεψυχήσει το θύμα του.

115. Ξεφλουδίζει ένα αγόρι, το πασαλείβει με μέλι και το αφήνει να το καταβροχθίσουν οι μύγες.

116. Του κόβει την ψωλή, τις ρώγες, καρφώνει ένα πόδι του πάνω σ' έναν πάσσαλο κι ένα χέρι πάνω σ' έναν άλλο· το αφήνει να πεθάνει μ' αυτό τον τρόπο όμορφα και καλά.

117. Ο ίδιος που είχε βάλει την Ντυκλό να φάει μαζί με τα σκυλιά του βάζει ένα λιοντάρι να καταβροχθίσει ένα αγόρι μπροστά του, αφού έδωσε στο παιδί ένα ραβδάκι για να προστατεύεται· αυτό είναι που εξαγριώνει ακόμη περισσότερο το θεριό. Χύνει αφού δεν μένει τίποτα.

118. Σκεπάζει ένα παιδί με δέρμα φοράδας και του πασαλείβει την τρύπα με χύσι φοράδας· ένα άλογο ερεθισμένο γαμά το αγόρι και το σκοτώνει.

Το ίδιο βράδυ αρχίζουν να βασανίζουν τον Ζιτόν: ο δούκας, ο Κυρβάλ, ο Ηρακλής και ο Σκιζοκώλης τον γαμάνε χωρίς αλοιφή· τον μαστιγώνουν άγρια, του ξεριζώνουν τέσσερα δόντια, του κόβουνε τέσσε-

ρα δάχτυλα (ο κάθε φίλος από ένα) και ο Ντυρσέ τού λιώνει ένα αρχίδι μέσα στα δάχτυλά του. Μαστιγώνουν και οι τέσσερις την Αυγουστίνα με δύναμη· ο όμορφος κώλος της γεμίζει αίματα· ο δούκας τη γαμά ενώ ο Κυρβάλ την καίει στα μπούτια μ' ένα αναμμένο σίδερο σε έξι σημεία· της κόβει ακόμη ένα δάχτυλο από το χέρι, τη στιγμή που χύνει ο Κυρβάλ, και παρ' όλα αυτά πάει να κοιμηθεί πάλι με το δούκα. Τσακίζουν το μπράτσο της Μαρίας, της ξεριζώνουν τα νύχια από τα δάχτυλα και της τα καίνε.

Το ίδιο αυτό βράδυ ο Ντυρσέ και ο Κυρβάλ κατεβάζουν την Αδελαΐδα στο υπόγειο με τη βοήθεια της Ντεγκράνζ και της Ντυκλό. Ο Κυρβάλ τη γαμά από τον κώλο για τελευταία φορά κι ύστερα τη θανατώνουν μέσα σε φριχτά μαρτύρια (που πρέπει να περιγράψετε με λεπτομέρεια).

23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 119. Βάζει ένα αγόρι μέσα σε μια μηχανή που το εξαρθρώνει τραβώντας το πότε προς τα πάνω, πότε προς τα κάτω· το τσακίζει λίγο-λίγο, το βγάζει και το ξαναβάζει εκεί πολλές μέρες συνέχεια ωσότου πεθαίνει.

120. Βάζει μια όμορφη κοπέλα να μαλακίζει και να εξουθενώνει ένα αγόρι· εξαντλείται, δεν το ταΐζουν καθόλου και πεθαίνει μέσα σε τρομερούς σπασμούς.

121. Εγχειρίζει κάποιο παλικάρι τέσσερις φορές την ίδια μέρα: του βγάζει πέτρα από τα νεφρά, τον τρυπανάει, του βγάζει ένα συρίγγιο από το μάτι και τον πρωκτό. Φροντίζει ν' αποτύχουν όλες οι επεμβάσεις, ύστερα το παρατά όπως είναι, αβοήθητο, ωσότου πεθάνει.

122. Αφού έκοψε σύρριζα την ψωλή και τ' αρχίδια

κάποιου νέου, του φτιάχνει ένα μουνί με μια πυρωμένη σιδερένια μηχανή που ανοίγει την τρύπα και την καυτηριάζει αμέσως· τον γαμά από κει και τον στραγγαλίζει ενώ χύνει.

123. Τον ξύνει με μια ξύστρα για άλογα· αφού τον γέμισε αίματα, τον τρίβει με οινόπνευμα που ανάβει, ύστερα ξύνει ξανά και ξανατρίβει με οινόπνευμα· ανάβει πάλι φωτιά και συνεχίζει με τον ίδιο τρόπο ωσότου πεθάνει.

Το ίδιο αυτό βράδυ αρχίζουν να βασανίζουν τον Νάρκισσο· του καίνε τα μπούτια του και την πούτσα, του λιώνουν τα δυο αρχίδια.

Ξαναπιάνουν την Αυγουστίνα επειδή το ζήτησε ο δούκας, που είναι μανιασμένος μαζί της· της καίνε τα μπούτια και τις μασχάλες, της μπήγουν ένα ζεστό σίδηρο μέσα στο μουνί. Λιγοθυμά· ο δούκας λυσσά ακόμη περισσότερο: της κόβει ένα βυζί, πίνει το αίμα της, της σπάει τα δυο μπράτσα και της ξεριζώνει τις τρίχες από το μουνί, όλα της τα δόντια, και της κόβει όλα τα δάχτυλα του χεριού, που καυτηριάζει με φωτιά· κοιμάται και μαζί της και, απ' ό,τι βεβαιώνει η Ντυκλό, τη γαμά από το μουνί και από τον κώλο όλη νύχτα, αναγγέλλοντάς της πως θα την αποτελειώσει την άλλη μέρα.

Φέρνουνε τη Λουιζόν· της τσακίζουν το μπράτσο, την καίνε στη γλώσσα, στην κλειτορίδα, της ξεριζώνουν όλα τα νύχια και της καίνε τα ματωμένα δάχτυλα στην άκρη. Ο Κυρβάλ τη σοδομίζει σ' αυτή την κατάσταση και μέσα στη λύσσα του ποδοπατά και μαλάζει μ' όλη του τη δύναμη ένα βυζί της Ζελμίρας

ενώ χύνει. Σαν να μη χάρηκε αυτή την ακρότητα, την ξανααρπάζει και τη μαστιγώνει με δύναμη.

24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 124. Ο ίδιος της *Μαρταίν* (1η Ιανουαρίου, τέταρτο πάθος) θέλει να γαμά τον πατέρα ανάμεσα στα δυο παιδιά του, και ενώ χύνει, με το ένα χέρι μαχαιρώνει το ένα παιδί και με το άλλο στραγγαλίζει το δεύτερο.

125. Ένας άνθρωπος που είχε το πάθος να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες έχει σαν δεύτερο πάθος να συγκεντρώνει έξι πάνω στον όγδοο μήνα της εγκυμοσύνης. Τις δένει όλες μαζί πλάτη με πλάτη, με την κοιλιά προς τα έξω· σκίζει το στομάχι της πρώτης, μαχαιρώνει τη δεύτερη, κλοτσά εκατό φορές το στομάχι της τρίτης, χτυπά εκατό φορές με μπαστούνι την τέταρτη, καίει το στομάχι της πέμπτης, ξύνει μ' έναν τρίφτη την έκτη κι ύστερα αποτελειώνει, χτυπώντας μ' ένα ρόπαλο πολλές φορές την κοιλιά εκείνης που δεν πέθανε ακόμη ύστερα από τα μαρτύρια.

Ο Κυρβάλ διακόπτει την αφήγηση με κάποια θηριώδη σκηνή, επειδή αυτό το πάθος τον είχε ανάψει τρομερά.

126. Αυτός που αποπλανούσε κοπέλες και για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό συγκεντρώνει δυο γυναίκες. Παροτρύνει τη μία, για να σώσει τη ζωή της, ν' απαρνηθεί το Θεό και τη θρησκεία της, αλλά αυτή είναι μισημένη και της είπαν να μην υποχωρήσει, γιατί αν έκανε κάτι τέτοιο θα τη σκότωναν, κι αν αντιστεκόταν δεν είχε να φοβάται τίποτα. Αντιστέκεται κι αυτός της τινάζει τα μυαλά στον αέρα:

— Άρπα τώρα το Θεό σου!

Φέρνει τη δεύτερη μπροστά του· έχει εντυπωσιαστεί από το παράδειγμα της πρώτης, κι επειδή την έχουν προετοιμάσει πως μόνο αν απαρνηθεί την πίστη της θα σώσει τη ζωή της, κάνει όσα της προτείνουν. Της τινάζει τα μυαλά στον αέρα:

— Άντε στο διάβολο κι εσύ!

Το κάθαρμα ξαναρχίζει αυτό το καλαμπούρι κάθε βδομάδα.

127. Ένας τρομερός γαμιάς: του άρεσε να οργανώνει χορούς· αλλά το πάτωμα είναι σάπιο και υποχωρεί κάτω από το βάρος· όλος σχεδόν ο κόσμος χάνει τη ζωή του. Αν έμενε πάντα στην ίδια πόλη, θα τον ανακάλυπταν, γι' αυτό αλλάζει πολύ συχνά· τον έπιασαν αφού έδωσε πενήντα χορούς.

128α. Ο ίδιος της Μαρταίν (27 Ιανουαρίου) που είχε την ιδιοτροπία να προκαλεί αποβολές στήνει τρεις έγκυες γυναίκες σε τρεις μαρτυρικές στάσεις έτσι ώστε να σχηματίζουν ένα απολαυστικό σύνολο. Τις κοιτάζει να γεννούν σ' αυτή την κατάσταση· ύστερα δένει τα παιδιά τους στο λαιμό τους, ωστόσο πεθάνει το μωρό ή το φάνε οι ίδιες, γιατί τις αφήνει χωρίς τροφή.

128β. Ο ίδιος είχε ακόμη ένα άλλο πάθος: έβαζε δυο γυναίκες να γεννούν μπροστά του, τους έδενε τα μάτια, ανακάτευε τα μωρά, που μόνο εκείνος ξεχώριζε από ένα σημάδι, ύστερα τις διέταζε να τα αναγνωρίσουν. Αν δεν έπεφταν έξω, τους χάριζε τη ζωή· αν έπεφταν έξω, τις διαπερνούσε μ' ένα σπαθί πολλές φορές πάνω στο σώμα του μωρού που είχαν νομίσει για δικό τους.

Το ίδιο αυτό βράδυ φέρνουν στα όργανα τον Νάρκισσο: του κόβουν και τα τελευταία δάχτυλα του χεριού ενώ τον γαμά από τον κώλο ο επίσκοπος και τον εγχειριρίζει ο Ντυρσέ· του χώνουν μια καυτή βελόνα μέσα στο κανάλι της ουρήθρας. Φέρνουν τον Ζιτόν, τον πετάνε σαν τόπι, ο ένας στον άλλο· του σπάνε ένα πόδι ενώ ο δούκας τον γαμά χωρίς να χύνει.

Φτάνει η Ζελμίρα: της καίνε την κλειτορίδα, τη γλώσσα, τα ούλα, της ξεριζώνουν τέσσερα δόντια, την καίνε σε έξι σημεία στις γάμπες μπροστά και πίσω, της κόβουν τις δυο ρώγες των βυζιών, όλα τα δάχτυλα του χεριού και ο Κυρβάλ τη γαμά από τον κώλο, σ' αυτή την κατάσταση, χωρίς να χύσει.

Τους φέρνουν τη Φανσόν: της βγάζουν το ένα μάτι.

Στη μέση της νύχτας ο δούκας και ο Κυρβάλ, με τη συνοδεία της Ντεγκράνζ και της Ντυκλό, κατεβάζουν την Αυγουστίνα στο υπόγειο. Ο κώλος της ήταν σε πολύ καλή κατάσταση, τη μαστιγώνουν, ύστερα ο καθένας τους τη γαμά από τον κώλο χωρίς να χύσει· μετά ο δούκας της ανοίγει πενήντα οχτώ πληγές πάνω στους γλουτούς και ρίχνει πάνω τους καυτό λάδι. Της μπήγει ένα ζεστό σίδερο στο μουνί και στον κώλο και τη γαμά πάνω στις πληγές αφού φόρεσε μια κάπota από δέρμα σκυλόψαρου που καταξεσκίζει τις πληγές της. Αφού έγιναν αυτά, της απογυμνώνουν τα κόκαλα και της τα πριονίζουν σε διαφορετικά σημεία· ύστερα της απογυμνώνουν τα νεύρα σε τέσσερα σημεία, δένουν την άκρη τους πάνω σε μια περιστρεφόμενη μηχανή: τα νεύρα της τεντώνουν και οι πόνοι είναι αβάσταχτοι.

Την αφήνουν ν' ανασάνει λίγο για να μπορούν να

τη βασανίσουν καλύτερα, ύστερα συνεχίζουν και αυτή τη φορά τής γρατζουνάνε τα νεύρα μ' ένα σουγιά όσο που να βγουν έξω. Αφού έγιναν αυτά, ανοίγουν μια τρύπα στο λαιμό και περνούν μέσα από κει τη γλώσσα της· της καίνε με σιγανή φωτιά το βυζί που της απόμεινε· ύστερα ο δούκας τής χώνει μέσα στο μουνί ένα χέρι οπλισμένο με σκαρπέλο για να σπάσει το χώρισμα ανάμεσα στον πρωκτό και τη μήτρα· παρατά το σκαρπέλο, ξαναχώνει το χέρι του, φτάνει ως τα σπλάχνα της και την αναγκάζει να χέσει από το μουνί· ύστερα, από το ίδιο άνοιγμα, της σκίζει τη σακούλα του στομαχιού. Ύστερα ξαναγουρίζουν στο πρόσωπο: της κόβουνε τ' αυτιά, της καίνε τη μύτη από μέσα, της σβήνουν τα μάτια στάζοντας μέσα τους βουλοκέρι καυτό, της γδέρνουν το κρανίο. Την κρεμάνε από τα μαλλιά δένοντας πέτρες στα πόδια της, για να πέσει και ν' αποχωριστεί το κρανίο.

Όταν έπεσε, ζούσε ακόμη και ο δούκας τη γάμησε από το μουνί σ' αυτή την κατάσταση· έχυσε και βγήκε από μέσα ακόμη πιο μανιασμένος. Την άνοιξαν, της έκαψαν τα σπλάχνα μέσα στην ίδια την κοιλιά και ο πρόεδρος πέρασε από κει το χέρι του μ' ένα σκαρπέλο τρυπώντας την καρδιά της από μέσα, σε διάφορα σημεία. Εδώ πια η ψυχούλα της πέταξε. Έτσι χάθηκε δεκαπέντε ετών και οχτώ μηνών ένα από τα πιο ουράνια πλάσματα που έφτιαξε η φύση κ.λπ. (να ακολουθήσει ο έπαινός της).

25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Από το πρωί κιόλας ο δούκας διαλέγει για σύζυγο την Κολόμπα, που αναλαμβάνει από δω και μπρος όλα τα συζυγικά καθήκοντα.

129. Ένας λάτρης του κώλου γαμά από τον κώλο τη φιλενάδα μπροστά στον εραστή και τον εραστή μπροστά στη φιλενάδα του· ύστερα καρφώνει τον εραστή πάνω στο σώμα της φιλενάδας και τους αφήνει να πεθάνουν έτσι ο ένας πάνω στον άλλο και στόμα με στόμα.

Έτσι θα μαρτυρήσουν ο Σελαντόν και η Σοφία που αγαπιούνται· διακόπτουν το μαρτύριο για ν' αναγκάσουν τον Σελαντόν να στάξει ο ίδιος βουλοκέρι πάνω στα μπούτια της Σοφίας· ο μικρός λιγοθυμά· ο επίσκοπος τον γαμά έτσι όπως είναι.

130. Ο ίδιος που διασκέδαζε ρίχνοντας μια κοπέλα μέσα στο νερό και τραβώντας την έξω, έχει για δεύτερο πάθος να ρίχνει επτά-οχτώ κοπέλες σε μια λιμνούλα και να τις βλέπει να χτυπιούνται για να μην πνιγούν. Τους δίνει να πιαστούν από έναν πυρωμένο λοστό, πάνε να τον αρπάξουν, τις πετά πίσω, και για να πεθάνουν πιο σίγουρα, φρόντισε να κόψει ένα πόδι στην κάθε μία πριν τις ρίξει στο νερό.

131. Το πρώτο του πάθος ήταν να προκαλεί εμετό· το τελειοποιεί χρησιμοποιώντας μια μυστική μέθοδο για να σπείρει την πανούκλα σε μια ολόκληρη επαρχία· είναι απίστευτο πόσος κόσμος χάθηκε μ' αυτό τον τρόπο. Επίσης έριχνε δηλητήριο σε πηγάδια και σε ποτάμια.

132. Κάποιος που αγαπούσε να μαστιγώνει βάζει μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί τρεις έγκνες και τα τρία παιδιά τους. Ζεσταίνουν από κάτω το κλουβί· όσο ζεσταίνεται η πλάκα αρχίζουν να χοροπηδούν, παίρ-

νον τα παιδιά τους στην αγκαλιά και στο τέλος πέφτουν χάμω και πεθαίνουν μ' αυτό τον τρόπο (αυτό το πάθος ανήκει κάπου αλλού, να δείτε πού).

133. Του άρεσε να τρυπά μ' ένα σουβλί και τελειοποιεί το πάθος του κλείνοντας μια έγκυο γυναίκα μέσα σ' ένα βαρέλι πολλή ώρα μέσα σ' έναν κήπο.

Όσο στεναχωρέθηκε η Κονστάνς μ' αυτές τις ιστορίες με τα μαρτύρια των εγκύων γυναικών, άλλο τόσο τις χάρηκε ο Κυρβάλ. Αρχίζει να καταλαβαίνει πια τι την περιμένει κι όσο πλησιάζει η στιγμή πιστεύουν πως μπορούν ν' αρχίσουν να την κακοποιούν: της καίνε τα μπούτια σε έξι σημεία, στάζουν βουλοκέρι πάνω στον αφαλό της και της τρυπούν τα βυζιά με καρφίτσες.

Εμφανίζεται ο Ζιτόν· του μπήγουν μια καυτή βελόνα στο πέος, πέρα ως πέρα, του τρυπάνε τ' αρχίδια, του ξεριζώνουν τέσσερα δόντια.

Ύστερα έρχεται η Ζελμίρα· ο θάνατός της πλησιάζει. Της μπήγουν ένα πυρωμένο σίδηρο στο μουνί, της ανοίγουν έξι πληγές πάνω στο βυζί και δώδεκα στα μπούτια· της τρυπούν με βελόνες τον αφαλό αρκετά βαθιά, κάθε φίλος τής δίνει είκοσι χαστούκια, της ξεριζώνουν τέσσερα δόντια, την τρυπούν στο ένα μάτι, τη μαστιγώνουν και τη γαμάνε από τον κώλο. Ενώ τη σοδομίζει ο Κυρβάλ, ο σύζυγός της, της αναγγέλλει πως θα πεθάνει την άλλη μέρα· άλλο που δεν θέλει, λέγοντας πως έτσι θα πάρουν τέλος τα βάσανά της.

Εμφανίζεται η Ροζέτα· της ξεριζώνουν τέσσερα δόντια, τη σημαδεύουν μ' ένα ζεστό σίδηρο στις δυο ωμοπλάτες, την πληγώνουν στα δυο μπούτια και στις γάμπες από πίσω. Εμφανίζεται η Τερέζα· της βγά-

ζουν ένα μάτι και τη χτυπούν με βούρδουλα εκατό φορές στην πλάτη.

26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 134. Ένας γαμιάς στήνεται στη βάση κάποιου πύργου σ' ένα μέρος γεμάτο μυτερά καρφιά. Γκρεμίζουν μπροστά του από ψηλά πολλά παιδιά, αγόρια και κορίτσια, αφού πρώτα τα γάμησε από τον κώλο: του αρέσει να τα βλέπει να σουβλίζονται και να πιτσιλίζονται με αίμα.

135. Ο ίδιος για τον οποίο μίλησε στις 11 και 13 Φεβρουαρίου και που έχει τη μανία να βάζει φωτιά έχει επίσης το πάθος να κλείνει έξι έγκυες γυναίκες σ' ένα μέρος όπου τις δένουν πάνω σε καύσιμες ύλες: βάζει φωτιά, κι αν δοκιμάσουν να γλιτώσουν, τις περιμένει με ένα σουβλί, τις τρυπά και τις ξαναρίχνει στη φωτιά. Ωστόσο, ενώ έχουν μισοψηθεί, το πάτωμα βουλιάζει και πέφτουν μέσα σε μια μεγάλη χύτρα με καυτό λάδι που έβαλε επίτηδες εκεί, κι αυτή τη φορά πεθαίνουν για καλά.

136. Εκείνος της Ντυκλό που μισεί τους φτωχούς και που αγόρασε τη μητέρα της Λουσίλ, την αδελφή της και την ίδια, και που γι' αυτόν μίλησε η Ντεγκράνζ (να ερευνηθεί), έχει για άλλο πάθος να συγκεντρώνει μια φτωχή οικογένεια πάνω σε μια νάρκη και να τη βλέπει να τινάζεται στον αέρα.

137. Ένας αιμομίκτης, μέγας εραστής της σοδομίας, για να ταιριάζει τη σοδομία με το έγκλημα της αιμομιξίας, του φόνου, του βιασμού, της ιεροσυλίας και της μοιχείας, βάζει το γιο του να τον γαμήσει με μια όστια στον κώλο, βιάζει την παντρεμένη κόρη του και σκοτώνει την ανεψιά του.

138. Ένας σπουδαίος οπαδός του κώλου στραγγαλίζει μια μητέρα ενώ τη γαμά από πίσω· αφού πεθάνει, την αναποδογυρίζει και τη γαμά από το μουνί. Ενώ χύνει, σκοτώνει την κόρη πάνω στον κόρφο της μητέρας βυθίζοντας πολλές φορές ένα μαχαίρι στο στήθος της· ύστερα γαμά την κόρη από τον κώλο μολονότι έχει πεθάνει· ύστερα, με την ιδέα πως δεν πέθαναν ακόμη και θα υποφέρουν, πετά τα πτώματά τους στη φωτιά και χύνει βλέποντάς τα να καίγονται. Είναι ο ίδιος για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό στις 29 Νοεμβρίου και που του άρεσε να βλέπει μια κοπέλα πάνω σ' ένα κρεβάτι ντυμένο με μαύρο σατέν ύφασμα· είναι επίσης ο ίδιος της Μαρταίν (11 Ιανουαρίου, πρώτο πάθος).

Ο Νάρκισσος οδηγείται στα μαρτύρια· του κόβουν τον καρπό του χεριού. Το ίδιο γίνεται και με τον Ζιτόν.

Καίνε τη Μισέτ μέσα στο μουνί. Το ίδιο και τη Ροζέτα· καίνε και τις δυο στην κοιλιά και τα βυζιά. Αλλά ο Κυρβάλ, που δεν μπορεί να συγκρατηθεί παρ' όλες τις συμφωνίες, κόβει ένα ολόκληρο βυζί της Ροζέτας ενώ γαμά από τον κώλο τη Μισέτ.

Ύστερα έρχεται η Τερέζα· της χτυπούν το σώμα διακόσιες φορές μ' ένα βούρδουλα και της βγάζουν ένα μάτι.

Εκείνο το βράδυ ο Κυρβάλ έρχεται να πάρει το δούκα και με τη συνοδεία της Ντεγκράνζ και της Ντυκλό κατεβάζουν τη Ζελμίρα στο υπόγειο όπου τη θανατώνουν με τα πιο εκλεπτυσμένα μαρτύρια. Είναι ακόμη πιο τρομερά από εκείνα που δοκίμασε η Αυγουστίνα· τα συνεχίζουν ως το άλλο πρωί. Αυτή η

όμορφη κοπέλα πεθαίνει δεκαπέντε ετών και δύο μηνών: είχε τον πιο όμορφο κώλο μέσα στο χαρέμι των κοριτσιών. Και από την άλλη μέρα ο Κυρβάλ, που δεν έχει πια σύζυγο, διαλέγει την Ήβη.

27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Αναβάλλουν για την άλλη μέρα τη γιορτή της δέκατης έβδομης και τελευταίας εβδομάδας για να μπορέσουν να γιορτάσουν το τέλος των αφηγήσεων· και η Ντεγκράνζ διηγείται τα εξής πάθη:

139. Ένας άνθρωπος για τον οποίο μίλησε η Μαρταίν στις 12 Ιανουαρίου και που έκαιγε βεγγαλικά στον κώλο έχει για δεύτερο πάθος να δένει δυο έγκυες γυναίκες μαζί, σαν μπάλα, και να τις τινάζει μακριά μέσα από ένα κανόνι.

140. Κάποιος που είχε την ιδιοτροπία να χαρακώνει κοπέλες αναγκάζει δυο γυναίκες έγκυες να παλεύουν μέσα σ' ένα δωμάτιο (τις παρατηρεί χωρίς να κινδυνεύει), να παλεύουν, λέω, μ' ένα σιλιέτο στο χέρι η καθεμιά. Είναι γυμνές· τις απειλεί μ' ένα τουφέκι στυλωμένο καταπάνω τους μήπως λιποψυχήσουν. Αν σκοτώσει η μια την άλλη, άλλο που δεν θέλει· αν όχι, χυμά μέσα στο δωμάτιο όπου βρίσκονται μ' ένα σπαθί στο χέρι, κι αφού σκοτώσει τη μία, ξεκοιλιάζει την άλλη, της καίει τα σπλάχνα με ακουαφόρτε ή κομμάρτια πυρωμένο σίδερο.

141. Ένας άνθρωπος που του άρεσε να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες πάνω στην κοιλιά τελειοποιεί το πάθος του δένοντας την έγκυο πάνω σ' έναν τροχό· από κάτω μέσα σε μια πολυθρόνα έχει στήσει, χωρίς να μπορεί να κουνηθεί, τη μητέρα αυτής της κοπέλας, με

το στόμα ανοιχτό προς τα πάνω για να πέσουν αναγκαστικά εκεί μέσα όλες οι μαγαρισιές που ξεφεύγουν από το πτώμα, και το μωρό ακόμη αν τύχει και γεννήσει.

142. Γι' αυτόν μίλησε η Μαρταίν στις 16 Ιανουαρίου: του άρεσε να τρυπά τον κώλο· δένει μια κοπέλα πάνω σε μια μηχανή γεμάτη μυτερά καρφιά· τη γαμά εκεί πάνω, έτσι που σε κάθε σκούνημά του να καρφώνεται· ύστερα τη γυρνά και τη γαμά από τον κώλο για να τρυπηθεί και από την άλλη μεριά και τη σπρώχνει στην πλάτη για να μπηχτούν τα καρφιά στα βυζιά της. Αφού τέλειωσε, βάζει πάνω της μια σανίδα επίσης με καρφιά· βιδώνει τις δυο σανίδες και τη σφίγγει ανάμεσά τους. Πεθαίνει μ' αυτό τον τρόπο, λιωμένη και κατατρουπημένη. Αυτό το σφίξιμο γίνεται αργά-αργά· της δίνει όλο τον καιρό για να πεθάνει μέσα σε πόνους.

143. Ένας μαστιγωτής βάζει μια έγκυο γυναίκα πάνω σ' ένα τραπέζι· την καρφώνει πάνω στο τραπέζι μπήγοντας στην αρχή από ένα καυτό μεγάλο καρφί σε κάθε μάτι, στο στόμα και σε κάθε βυζί· ύστερα της καίει την κλειτορίδα και τις ρώγες μ' ένα κερι και αργά-αργά της μισοπριονίζει τα γόνατα, της τσακίζει τα κόκαλα των ποδιών και τελειώνει χώνοντας ένα πυρωμένο πελώριο καρφί μέσα στον αφαλό, που αποτελείώνει το έμβρυο κι αυτή την ίδια. Τη θέλει να 'ναι ετοιμόγεννη.

Εκείνο το βράδυ μαστιγώνουν την Ιουλία και την Ντυκλό, αλλά για διασκέδαση πιο πολύ, αφού ανήκουν κι οι δυο τους σ' αυτές που θα βγουν ζωντανές

από τον πύργο. Παρ' όλα αυτά καίνε την Ιουλία σε δυο σημεία στα μπούτια και την αποτριχώνουν.

Εμφανίζεται η Κονσάνς, που πρέπει να χάσει τη ζωή της την επομένη, αλλά δεν ξέρει ακόμα ποιο είναι το γραφτό της. Της καίνε τις δυο ρώγες, στάζουν πάνω στην κοιλιά της βουλοκέρι, της ξεριζώνουν τέσσερα δόντια και τρυπάνε με μια βελόνα το ασπράδι των ματιών.

Εμφανίζεται ο Νάρκισσος, που πρέπει κι αυτός να θυσιαστεί την επομένη· του βγάζουν ένα μάτι και τέσσερα δόντια.

Βγάζουν από ένα μάτι και τέσσερα δόντια του Ζιτόν, της Μισέτ και της Ροζέτας, που κι αυτοί πρέπει να συνοδέψουν την Κονσάνς στον τάφο· κόβουν της Ροζέτας τις δυο ρώγες και έξι κομμάτια σάρκα από τα μπράτσα και τα μπούτια· της κόβουν όλα τα δάχτυλα του χεριού και της μπήγουν ένα πυρωμένο σίδερο στο μουνί και τον κώλο. Ο Κυρβάλ και ο δούκας χύνουν από δυο φορές ο καθένας.

Φτάνει η Λουιζόν· τη δέρονουν με βούρδουλα εκατό φορές ο καθένας, της βγάζουν ένα μάτι και την αναγκάζουν να το καταπιεί· το χάβει.

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 144. Ένας γαμιάς ζητά να του βρουν δυο καλές φίλες· τις δένει κολλητά στόμα με στόμα· απέναντί τους βρίσκεται ένα πλούσιο τραπέζι, αλλά δεν μπορούν να το φτάσουν· τις κοιτάζει να κατασπαράξουν η μια την άλλη μόλις τις σφίξει η πείνα.

145. Ένας άνθρωπος που του άρεσε να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες τώρα κλείνει έξι μέσα σ' έναν κύκλο από σιδερένια τσέρκια· έτσι είναι σαν να βρίσκονται

μέσα σ' ένα κλουβί η μια απέναντι στην άλλη. Σιγά-σιγά τα τσέρκια στενεύουν και σφίγγουν· μ' αυτό τον τρόπο πατηκώνονται μεταξύ τους και σκάνε και οι έξι μαζί με τα έμβρυά τους· αλλά πριν απ' αυτό, έκοψε από κάθε μια ένα γλουτό κι ένα βυζί και τους τα κρεμά στο λαιμό σαν γουνάκι.

146. Ένας άνθρωπος που του άρεσε επίσης να μαστιγώνει έγκυες γυναίκες δένει δυο απ' αυτές σ' ένα κοντάρι την καθεμιά· μια ειδική μηχανή ρίχνει και χτυπά τη μια πάνω στην άλλη. Από τις πολλές συγκρούσεις σκοτώνει η μια την άλλη κι εκείνος τότε χύνει. Προσπαθεί να βρει μητέρα και κόρη ή δυο αδελφές.

147. Ο κόμης για τον οποίο μίλησε η Ντυκλό και η Ντεγκράνζ στις 26, αυτός που αγόρασε τη Λουσίλ, τη μητέρα της και τη μικρή της αδελφή και για τον οποίο μίλησε και η Μαρταίν τη 1η Ιανουαρίου (τέταρτο πάθος), έχει για τελευταίο πάθος να κρεμά τρεις γυναίκες πάνω από τρεις τρύπες: η μια κρέμεται από τη γλώσσα και η τρύπα από κάτω της είναι ένα πολύ βαθύ πηγάδι· η δεύτερη κρέμεται από τα βυζιά και η τρύπα από κάτω της είναι ένα καμίνι· ή τρίτη με δεμένο το κρανίο κρέμεται από τα μαλλιά και η τρύπα από κάτω της είναι γεμάτη σουβλερά καρφιά. Όταν το βάρος αυτών των γυναικών τις παροτρύνει, όταν ξεριζώνονται τα μαλλιά μαζί με το δέρμα του κρανίου, όταν τα βυζιά σκίζονται και κόβεται η γλώσσα, γλιτώνουν από το ένα μαρτύριο για να πέσουν στο άλλο. Όταν μπορεί, στήνει εκεί τρεις έγκυες γυναίκες, κι αν όχι, μια οικογένεια, και μ' αυτό τον τρόπο χρησιμοποίησε τη Λουσίλ, την αδελφή της και τη μητέρα της.

148. Το τελευταίο πάθος.

(Να δείτε γιατί λείπουν τα δύο τελευταία: στο πρόχειρο ήταν όλα σωστά.)

Για το μεγάλο άρχοντα στον οποίο αναφέρεται το τελευταίο πάθος, που θ' αποκαλέσουμε «κόλαση», μιλήσαμε τέσσερις φορές: είναι ο άνθρωπος της Ντυκλό (29 Νοεμβρίου, τελευταίο πάθος), της Σαμπβίλ, που δεν ξεπαρθενεύει παρά κοπέλες εννέα ετών, ο ίδιος της Μαρταίν που δεν ξεπαρθενεύει από τον κώλο παρά μόνο παιδιά τριών ετών· η Ντεγκρανζ μίλησε γι' αυτόν λίγο πιο πάνω (να δείτε πού).

Είναι ένας άντρας σαράντα ετών, τεράστιος στο μπόι και μ' ένα πέος μουλαρίσιο· η πούτσα του έχει σχεδόν εννιά δάχτυλα περιφέρεια κι ένα πόδι μήκος. Είναι ζάπλουτος, πολύ αρχοντάνθρωπος, πολύ σκληρός και πολύ άγριος. Για το πάθος του αυτό έχει ένα σπίτι στην άκρη του Παρισιού, πάρα πολύ απομονωμένο. Στο διαμέρισμα όπου απολαμβάνει την ηδονή του είναι ένα μεγάλο σαλόνι, πολύ απλό, αλλά καλά ντυμένο στους τοίχους και γεμάτο στρώματα: ένα μεγάλο παράθυρο είναι το μόνο άνοιγμα που υπάρχει σ' αυτό το δωμάτιο· δίνει πάνω σ' ένα τεράστιο υπόγειο, είκοσι πόδια κάτω από το πάτωμα του σαλονιού, όπου βρίσκεται αυτός, και πίσω από το παράθυρο βρίσκονται στρώματα όπου πέφτουν οι κοπέλες καθώς τις ρίχνει μέσα στο υπόγειο που θα περιγράψουμε σε λίγο. Για το γλέντι του αυτό του χρειάζονται δεκαπέντε κοπέλες και όλες μεταξύ δεκαπέντε και δεκαεφτά ετών, ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο. Έξι ματρόνες στο

Παρίσι και δώδεκα στις επαρχίες ασχολούνται με το να του βρίσκουν ό,τι πιο χαριτωμένο υπάρχει σ' αυτή την ηλικία· τις συγκεντρώνουν μία-μία σ' ένα εξοχικό μοναστήρι που του ανήκει· κι από κει μέσα, αφού ωριμάσουν, βγάζουν τα δεκαπέντε αντικείμενα του πάθους που απολαμβάνει τακτικά κάθε δεκαπέντε μέρες.

Την παραμονή εξετάζει ο ίδιος το υλικό του· το παραμικρό ελάττωμα οδηγεί στον αποκλεισμό τους· θέλει να είναι οπωσδήποτε πρότυπα ομορφιάς. Φτάνουν σπίτι του με τη συνοδεία μιας ματρόνας και παραμένουν σ' ένα δωμάτιο δίπλα στο σαλόνι της ηδονής. Του τις δείχνουν πρώτα, μέσα σ' αυτό το πρώτο δωμάτιο, και τις δεκαπέντε γυμνές τις αγγίζει, τις πασπατεύει, τις εξετάζει, τις πιπιλά στο στόμα και τις βάζει να χέσουν όλες, μία-μία μέσα στο στόμα του, αλλά δεν τα καταπίνει.

Αφού γίνει αυτή η πρώτη επιχείρηση μέσα σε μια τρομερή σοβαρότητα, τις σημαδεύει όλες στον ώμο μ' ένα πυρωμένο σίδερο, δίνοντάς τους έναν αριθμό προτεραιότητας. Αφού γίνει κι αυτό, πηγαίνει μέσα στο σαλόνι του και μένει για λίγο μόνος, χωρίς να μάθει κανείς σε τι χρησιμοποιεί αυτές τις στιγμές της μοναξιάς του. Ύστερα χτυπά τα χέρια του· του πετάνε την κοπέλα με τον αριθμό ένα, αλλά του την πετάνε κυριολεκτικά· η ματρόνα την τινάζει καταπάνω του κι αυτός τη δέχεται στα μπράτσα του· είναι γυμνή. Κλείνει την πόρτα, πιάνει κάτι βέργες και αρχίζει να μαστιγώνει τον κώλο· αφού τελειώσει τη σοδομίζει με την πελώρια πούτσα του και χωρίς καμιά βοήθεια. Δεν χύνει καθόλου. Βγάζει από μέσα της την καυλωμένη πούτσα του, ξαναπιάνει τις βέργες και

μαστιγώνει την κοπέλα στην πλάτη, στα μπούτια, μπρος και πίσω, ύστερα την ξαναξαπλώνει και την ξεπαρθενεύει από μπροστά· ύστερα ξαναπιάνει τις βέργες και τη μαστιγώνει με μανία στο στήθος, αρπάζει τα δυο της βυζιά και τα μαλάζει με όση δύναμη έχει. Αφού γίνει αυτό, ανοίγει έξι πληγές μ' ένα σουβλί πάνω στη σάρκα της και από μία σε κάθε μωλωπισμένο βυζί.

Ύστερα ανοίγει το παράθυρο που βγάζει στο υπόγειο, στήνει όρθια την κοπέλα με γυρισμένο τον κώλο σχεδόν στη μέση του σαλονιού απέναντι στο παράθυρο· από κει της δίνει μια κλοτσιά στον κώλο τόσο δυνατή που περνά μέσα από το παράθυρο και πέφτει πάνω στα στρώματα. Αλλά πριν την ξαποστείλει μ' αυτό τον τρόπο, της περνά μια κορδέλα στο λαιμό κι αυτή η κορδέλα, που αντιστοιχεί σ' ένα ορισμένο μαρτύριο, είναι ανάλογη με το μαρτύριο που φαντάζεται να της ταιριάζει περισσότερο ή που θα του χαρίσει τη μεγαλύτερη ηδονή· είναι απίστευτη η διαίθησή του και η γνώση του σχετικά με όλα αυτά.

Έτσι περνούν από τα χέρια του όλες οι κοπέλες, η μια μετά την άλλη, και όλες τις περιμένει το ίδιο τελετουργικό· έτσι ξεπαρθενεύει τριάντα κοπέλες κάθε μέρα, χωρίς να ψωλοχύσει ούτε μια στάλα. Το υπόγειο όπου πέφτουν οι κοπέλες είναι εξοπλισμένο με δεκαπέντε διαφορετικά όργανα φριχτών μαρτυρίων και ένας δήμιος, με τη μάσκα και το έμβλημα δαίμονα, πρωτοστατεί σε κάθε μαρτύριο φορώντας το ανάλογο χρώμα. Η κορδέλα που έχει στο λαιμό η κοπέλα αναλογεί στο χρώμα του μαρτυρίου που την περιμένει, και, μόλις πέσει εκεί μέσα, ο δήμιος με το ίδιο

χρώμα την αρπάζει και την οδηγεί στο μαρτύριο που έχει αναλάβει· αλλά δεν αρχίζουν να τις βασανίζουν παρά μόνο όταν πέσει και η δέκατη πέμπτη κοπέλα. Μόλις πέσει κι αυτή, ο άνθρωπός μας, σε μια έξαλλη κατάσταση που πήρε τριάντα παρθενιές χωρίς να χύσει, κατεβαίνει σχεδόν γυμνός με την πούτσα κολλημένη στην κοιλιά του μέσα σ' αυτό το διαβολικό άντρο. Τότε πια όλα είναι έτοιμα κι όλα τα μαρτύρια μπαίνουν σε ενέργεια, την ίδια στιγμή όλα μαζί.

Το πρώτο μαρτύριο είναι ένας τροχός· πάνω του είναι η κοπέλα και γυρνά αδιάκοπα περνώντας ξυστά κοντά σ' ένα τσέρκι με λεπίδες από ξυράφι που χαράζουν και κόβουν τη δόλια από παντού σε κάθε στροφή· αλλά επειδή περνά ξυστά μόνο, γυρνά τουλάχιστον δύο ώρες ωσότου πεθάνει.

Δεύτερο: η κοπέλα είναι ξαπλωμένη σε δυο δάχτυλα απόσταση από μια πυρωμένη πλάκα που τη λιώνει σιγά-σιγά.

Τρίτο: είναι δεμένη πάνω σε μια καυτή σιδερένια βάση και τα άκρα της είναι πλεγμένα και φριχτά εξαρθρωμένα.

Τέταρτο: κάθε χέρι και πόδι είναι δεμένο σ' ένα ελατήριο που απομακρύνεται σιγά-σιγά και το τεντώνει αργά-αργά ωσότου αποκοπεί· τότε πια ο κορμός πέφτει μέσα σ' ένα καμίνι.

Πέμπτο: μια κάσκα από πυρωμένο σίδηρο είναι πάνω από το κεφάλι της, χωρίς να ακουμπά, έτσι ώστε να λιώσουν τα μυαλά της σιγά-σιγά και να ψηθεί το κεφάλι της όσο πιο αργά γίνεται.

Έκτο: είναι δεμένη μέσα σε μια λεκάνη με ζεματιστό λάδι.

Έβδομο: τη στήνουν απέναντι σε μια μηχανή που της πετά έξι φορές το λεπτό ένα σουβλερό βέλος πάνω στο σώμα και πάντα σ' ένα διαφορετικό μέρος· η μηχανή σταματά μόνο αφού τη γεμίσει βέλη.

Όγδοο: με τα πόδια μέσα σ' ένα φουρνέλο ένα μολυβένιο βάρος κατεβαίνει σιγά-σιγά πάνω στο κεφάλι της όσο καίγεται, και πάει.

Ένατο: ο δήμιός της την τρυπά συνέχεια μ' ένα πυρωμένο σίδερο· είναι δεμένη μπροστά του· μ' αυτό τον τρόπο πληγώνει σιγά-σιγά όλο της το σώμα.

Δέκατο: είναι αλυσοδεμένη πάνω σε μια κολόνα κάτω από ένα γυάλινο θόλο και είκοσι πεινασμένα φίδια την καταβροχθίζουν ζωντανή σιγά-σιγά.

Ενδέκατο: κρέμεται από το ένα χέρι με δυο βαρίδια στα πόδια· αν πέσει, θα χαθεί μέσα σ' ένα καμίνι.

Δωδέκατο: την παλουκώνουν στο στόμα με τα πόδια στον αέρα· μια βροχή από σπίθες φλογερές πέφτει συνέχεια πάνω στο σώμα της.

Δέκατο τρίτο: βγάζουν τα νεύρα από το σώμα, τα δένουν σαν κορδόνια και τα τεντώνουν· και στο μεταξύ τα τρυπούν με καυτά καρφιά.

Δέκατο τέταρτο: μια την τσιμπούν με καυτή λαβίδα και μια τη μαστιγώνουν στο μουνί και τον κώλο με μαστίγιο γεμάτο πυρωμένα ατσάλινα σπιρούνια· τότε-τότε τη γρατζουνάνε με ζεστά σιδερένια νύχια.

Δέκατο πέμπτο: τη δηλητηριάζουν μ' ένα φάρμακο που της καίει και της ξεσκίζει τα σπλάχνα, της προκαλεί φριχτούς σπασμούς και απαίσια ουρλιαχτά· μ' αυτό το φάρμακο πρέπει να πεθάνει τελευταία· αυτό το μαρτύριο είναι ένα από τα πιο τρομερά.

Το κάθαρμα περιφέρεται μέσα στο υπόγειο από τη

στιγμή που θα κατέβει· εξετάζει επί ένα τέταρτο κάθε μαρτύριο, βλαστημώντας σαν κολασμένος και βρίζοντας το θύμα του με φριχτά λόγια. Όταν στο τέλος δεν αντέχει πια, και το ψωλόχυμά του, καταπιεσμένο τόση ώρα, είναι έτοιμο να ξετιναχτεί, ρίχνεται σε μια πολυθρόνα απ' όπου μπορεί να παρατηρεί όλα μαζί τα βασανιστήρια. Δυο από τους δαιμόνους τον πλησιάζουν, δείχνουν τον κώλο τους και τον μαλακίζουν· χάνει το ψωλόχυμά του με ουρλιαχτά που σκεπάζουν ολότελα τις γοερές κραυγές των δεκαπέντε θυμάτων του. Αφού γίνουν όλα αυτά, βγαίνει· δίνουν τη χαριστική βολή σε όσες δεν πέθαναν ακόμη, θάβουνε τα κορμιά τους κι όλα τελειώνουν ωσότου περάσουν δεκαπέντε μέρες.

Σ' αυτό το σημείο η Ντεγκράνζ τελειώνει τις ιστορίες της· την επαινούν, την κανακεύουν κ.λπ. Από το πρωί κιόλας εκείνης της μέρας, άρχισαν οι τρομερές προετοιμασίες για τη γιορτή που στοχάζονται. Ο Κυρβάλ, που μισεί την Κονστάνς, πήγε και τη γάμησε από το μουνί πρωί-πρωί και της ανάγγειλε την κατάδική της ενώ τη γαμούσε. Τον καφέ τον έφεραν τα πέντε θύματα, δηλαδή: η Κονστάνς, ο Νάρκισσος, ο Ζιτόν, η Μισέτ και η Ροζέτα. Έγιναν τότε φριχτά πράγματα· όσο κρατούσε η αφήγηση που διαβάσατε πιο πάνω, οι άρχοντες είχαν φροντίσει να έχουν τα παιδιά γυμνά σε κάθε τετράδα. Και μόλις τέλειωσε η Ντεγκράνζ, έφεραν μπροστά τους πρώτα τη Φανή, της έκοψαν όσα δάχτυλα απόμεναν από τα χέρια και τα πόδια και τη γάμησαν από τον κώλο, χωρίς αλοιφή, ο Κυρβάλ, ο δούκας και οι τέσσερις βασικοί γαμιάδες.

Φτάνει η Σοφία· αναγκάζουν τον Σελαντόν, τον εραστή της, να της κάψει από μέσα το μουνί, της έκοψαν όλα τα δάχτυλα των χεριών, τη μάτωσαν στα χέρια και στα πόδια, της έσκισαν το δεξί αυτί και της έβγαλαν το αριστερό μάτι. Ο Σελαντόν υποχρεώθηκε να τους βοηθήσει σ' όλα αυτά και πολλές φορές να πρωτοστατήσει ο ίδιος· στην παραμικρή δυσφορία τον μαστίγωναν με ένα λουρί γεμάτο καρφιά. Ύστερα κάθισαν στο τραπέζι· το γεύμα ήταν τρυφηλότατο και δεν ήπιαν παρά μόνο σαμπάνια και γλυκά ποτά.

Τα μαρτύρια θα άρχιζαν την ώρα των οργίων. Ενώ τέλειωναν το φαγητό, ειδοποίησαν τους κυρίους πως όλα ήταν έτοιμα· κατέβηκαν και βρήκαν το υπόγειο στολισμένο και καλά εξοπλισμένο. Η Κονστάνς ήταν ξαπλωμένη πάνω σ' ένα είδος μαυσωλείου και τα τέσσερα παιδιά στόλιζαν τις τέσσερις γωνιές. Επειδή οι κώλοι τους ήταν πολύ αφράτοι, τους κακοποίησαν και η ηδονή που δοκίμασαν ακόμη μια φορά ήταν μεγάλη. Τέλος, άρχισαν τα μαρτύρια: ο Κυρβάλ άνοιξε ο ίδιος την κοιλιά της Κονστάνς ενώ γαμούσε τον Ζιτόν και ξεριζώσε το αρκετά σχηματισμένο έμβρυο — αρσενικού φύλου· ύστερα συνέχισαν να βασανίζουν τα πέντε θύματα με φριχτό και διαφορετικό τρόπο.

Την 1η Μαρτίου, βλέποντας πως τα χιόνια δεν έχουν ακόμη λιώσει, αποφασίζουν ν' αποτελειώσουν ένα-ένα τα πρόσωπα που μένουν. Οι φίλοι συνδυάζουν νέα ζευγάρια στα δωμάτιά τους και αποφασίζουν να δώσουν την πράσινη κορδέλα στα πρόσωπα που θα γυρίσουν μαζί τους στη Γαλλία, αρκεί να τους βοηθήσουν στα μαρτύρια που θα γίνουν. Δεν λένε τί-

ποτα στις έξι γυναίκες της κουζίνας, αλλά αποφασίζουν να βασανίσουν τις τρεις υπηρέτριες που αξίζουν τον κόπο και να γλιτώσουν τις τρεις μαγείρισσες τιμώντας έτσι τις ικανότητές τους. Ετοιμάζουν λοιπόν τον κατάλογο και διαπιστώνουν ότι ως αυτή τη στιγμή θυσιάστηκαν:

– Σύζυγοι: Αλίν, Αδελαιίδα και Κονστάνς.....	3
– Σουλτάνες: Αυγουστίνα, Μισέτ, Ροζέτα και Ζελμίρα.....	4
– Τεκνά: Ζιτόν και Νάρκισσος.....	2
– Γαμιάδες: ένας κατώτερος	1
	<hr/>
Σύνολο	10

Σχηματίζονται λοιπόν νέα νοικοκυριά. Ο δούκας παίρνει μαζί του ή προστατεύει:

– τον Ηρακλή, την Ντυκλό και μια μαγείρισσα ..	4
Ο Κυρβάλ παίρνει:	
– τον Σκιζοκώλη, τη Σαμπβίλ και μια μαγείρισσα	4
Ο Ντυρσέ παίρνει:	
– τον Πρίαπο, τη Μαρταίν και μια μαγείρισσα ..	4
Και ο επίσκοπος:	
– τον Αντίνοο, την Ντεγκράνζ και την Ιουλία....	4
	<hr/>
Σύνολο.....	16

Και οι κύριοι αποφασίζουν πως μια ορισμένη στιγμή και με τη βοήθεια των τεσσάρων γαμιάδων και των τεσσάρων αφηγητριών (αποκλείοντας βέβαια τις μα-

γείρισσες) θα πέσουν πάνω στα πρόσωπα που απομένουν όσο πιο ύπουλα γίνεται, εκτός από τις τρεις υπηρέτριες, που θα πιάσουν τις τελευταίες μέρες· αποφασίζουν επίσης να μετατρέψουν τα πάνω διαμερίσματα σε τέσσερις φυλακές: στο πιο γερό θα βάλουν και θ' αλυσοδέσουν τους τρεις κατώτερους γαμιάδες· στο δεύτερο τη Φανή, την Κολόμπα, τη Σοφία και την Ήβη· στο τρίτο τον Σελαντόν, τον Ζελμίρ, τον Ερωτιδέα, τον Ζέφυρο, τον Άδωνη και τον Υάκινθο· και στο τέταρτο τις τέσσερις γριές· και επειδή θ' αποτελειώνουν ένα άτομο κάθε μέρα, όταν θα σκεφτούν να συλλάβουν τις τρεις υπηρέτριες, θα τις βάλουν στη φυλακή που θα έχει αδειάσει.

Αφού έγιναν αυτά, αναθέτουν σε κάθε αφηγήτρια από μια φυλακή. Και οι κύριοι θα διασκεδάζουν, όταν έχουν όρεξη, με αυτά τα θύματα, είτε μέσα στη φυλακή τους είτε φέρνοντάς τα μέσα στις αίθουσες είτε στο δωμάτιό τους, ανάλογα με το κέφι τους. Κι έτσι αποτελειώνουν, όπως είπαμε πιο πάνω, από ένα άτομο κάθε μέρα με την ακόλουθη σειρά:

Την 1η Μαρτίου τη Φανσόν.

Στις 2 τη Λουιζόν.

Στις 3 την Τερέζα.

Στις 4 τη Μαρία.

Στις 5 τη Φανή.

Στις 6 και 7 τη Σοφία και τον Σελαντόν μαζί, επειδή ήταν εραστές, και χάνουν τη ζωή τους, όπως ειπώθηκε, καρφωμένοι ο ένας πάνω στον άλλο.

Στις 8 έναν κατώτερο γαμιά.

Στις 9 την Ήβη.

Στις 10 έναν ακόμη κατώτερο γαμιά.

Στις 11 την Κολόμπα.

Στις 12 τον τελευταίο από τους κατώτερους γαμιάδες.

Στις 13 τον Ζελαμίρ.

Στις 14 τον Ερωτιδέα.

Στις 15 τον Ζέφυρο.

Στις 16 τον Άδωνη.

Στις 17 τον Υάκινθο.

Στις 18 το πρωί πιάνουν τις τρεις υπηρέτριες, τις κλείνουν μέσα στη φυλακή που είχαν για τις γριές και τις αποτελειώνουν στις 18, 19 και 20 Μαρτίου.

Σύνολο 20

Η ακόλουθη ανακεφαλαίωση δείχνει ποια πρόσωπα έζησαν όλον αυτό τον καιρό στον πύργο. Από τα 46 πρόσωπα είχαμε:

– Κύριοι.....	4
– Γριές	4
– Στην κουζίνα.....	6
– Αφηγήτριες	4
– Γαμιάδες.....	8
– Αγόρια.....	4
– Σύζυγοι	4
– Κορίτσια	8

Σύνολο 46

Από το σύνολο αυτό τριάντα θανατώθηκαν και δεκάξι ξαναγύρισαν στο Παρίσι.

Γενικός απολογισμός:

– Σφάχτηκαν πριν την 1η Μαρτίου, στα πρώτα όργια.....	10
– Μετά την 1η Μαρτίου	20
– Γύρισαν πίσω	16
	<hr/>
Σύνολο	46

Όσο για τα μαρτύρια των είκοσι τελευταίων προσώπων και τη ζωή στον πύργο ωστόσο γύρισαν στο Παρίσι, θα τα περιγράψετε όλα αυτά με κάθε λεπτομέρεια και με την ησυχία σας. Θα πείτε πρώτα πως οι δώδεκα που απόμειναν έτρωγαν όλοι μαζί· διαλέξτε τα μαρτύρια που θέλετε.

Σημειώσεις

Να μην αλλάξετε τίποτε σ' αυτό το σχέδιο· τα πάντα έχουν μελετηθεί πολλές φορές και με την πιο μεγάλη ακρίβεια.

Περισσότερες λεπτομέρειες για την αναχώρηση. Και γενικά περισσότερους ηθικούς προβληματισμούς στις συζητήσεις την ώρα του φαγητού.

Όταν θα καθαρογράψετε το χειρόγραφο, να έχετε ένα τετράδιο με τα ονόματα των βασικών προσώπων και εκείνων που παίζουν σημαντικό ρόλο έχοντας πολλά πάθη, και για τους οποίους θα ξαναμιλήσετε συχνά, π.χ. ο άνθρωπος της «κόλασης»· ν' αφήσετε ένα μεγάλο περιθώριο δίπλα στο όνομά τους και εκεί να σημειώνετε ό,τι ανάλογο με αυτούς θα συναντάτε όταν αντιγράψετε το χειρόγραφο. Αυτές οι σημειώσεις είναι σημαντικές και δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να δείτε καθαρά τι γίνεται στο βιβλίο σας και για ν' αποφύγετε τις επαναλήψεις.

Να απαλύνετε αρκετά το πρώτο μέρος: όλα εκεί εξελίσσονται με υπερβολή· δεν θα έπρεπε όμως να είναι οι περιγραφές αδύναμες και εξυλωμένες. Μην επιτρέψετε σε καμιά περίπτωση στους τέσσερις φί-

λους να κάνουν κάτι που δεν είπαν οι αφηγήτριες. Είναι κάτι που δεν προσέξατε.

Στο πρώτο μέρος να πείτε πως ο άνθρωπος που γαμά από το στόμα το μικρό κορίτσι που πορνεύει ο πατέρας του είναι αυτός που γαμά με λερωμένη πούτσα και για τον οποίον ξαναμίλησε (η Ντυκλό).

Μην ξεχάσετε να τοποθετήσετε μέσα στον Δεκέμβριο τη σκηνή των μικρών κοριτσιών που σερβίρουν το δείπνο και που αδειάζουν τα λικέρ από τον κόλλο τους στα ποτήρια των φίλων· έχετε αναγγείλει αυτή τη σκηνή, αλλά δεν την αναφέρατε καθόλου στο σχέδιο.

Συμπληρωματικά μαρτύρια

Με ένα σωλήνα τής περνούν ένα ποντίκι μέσα στο μουνί· βγάζουν το σωλήνα, ράβουν το μουνί, και το ζώο, μην μπορώντας να βγει, της κατασπαράζει τα σπλάχνα.

Τη βάζουν να καταπιεί ένα φίδι που επίσης θα την καταβροχθίσει.

Γενικά να περιγράψετε τον Κυρβάλ και το δούκα σαν δυο μανιασμένα και ορμητικά κτήνη. Έτσι τους αντιμετωπίσατε στο πρώτο μέρος και στο σχέδιο· και να περιγράψετε τον επίσκοπο σαν ένα ψύχραιμο, μεθοδικό και πωρωμένο κτήνος. Όσο για τον Ντυρσέ, πρέπει να είναι πειραχτήρι, ψεύτικος, πανούργος και ύπουλος. Σύμφωνα με αυτή την περιγραφή, φροντίστε να κάνουν ό,τι αναλογεί στο χαρακτήρα τους.

Να ανακεφαλαιώνετε με φροντίδα τα ονόματα και

τις ιδιότητες όλων των προσώπων που αναφέρουν οι αφηγήτριες για να αποφύγετε τις επαναλήψεις.

Πάνω σε μια σελίδα του τετραδίου των προσώπων να δώσετε το σχέδιο του πύργου, με κάθε διαμέρισμα χωριστά· στο περιθώριο δίπλα να σημειώσετε όσα τους βάζετε να κάνουν σ' αυτό εκεί το δωμάτιο.

Όλο αυτό το μεγάλο χειρόγραφο άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1785 και τέλειωσε μέσα σε τριάντα επτά μέρες.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΕΓΩ

*Παραλλαγές γύρω από τον πειρασμό
να μιλάς για τον Σαντ*

ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΔΕΝ υιοθέτησαν οι επόμενες γενιές. Αντίθετα μάλιστα, κάθε σύστημα λογοτεχνικής κριτικής δείχνει να είναι αναγκαστικά στόχος επικρίσεων για τη γενιά που ακολουθεί και χωρίς ελπίδα για μια κατοπινή αποκατάσταση. Οι σημερινοί επίσημοι κριτικοί χλευάζουν τους χτεσινούς κριτικούς που κάθονται άνετα μέσα στον αραμπά που τους πηγαίνει, σαν τους προκατόχους τους, ολόισια για τη λαιμητόμο. Τα μεγάλα έργα, όπως εκείνες οι βασιλίσσες που με σύστημα ξεκάνουν πάνω στα χαράματα τους αγαπητικούς της μιας βραδιάς, ρίχνουν με ακρίβεια κατάχαμα την περιοδική τους δόση από πτώματα κριτικών.

Φαίνεται μάλλον πως ένα σύστημα λογοτεχνικής κριτικής είναι πολύ περισσότερο ένα σύστημα προσασίας παρά ένα σύστημα διεισδυτικής μελέτης. Αφού λειτουργήσει αυτό το σύστημα για μια-δυο γε-

νιές, έρχεται η στιγμή που ο μηχανισμός του σκουριάζει. Αυτό που χαρακτηρίζει ένα σύστημα λογοτεχνικής κριτικής είναι ότι φροντίζει να μοιάζουν μεταξύ τους όλα τα έργα στα οποία το εφαρμόζουμε. Κι επειδή στην τέχνη βασιλεύει η διαφορά, η έννοια της κριτικής είναι να δώσει ομοιογένεια σ' αυτή την ανησυχητική πολυφωνία που κανένα δείγμα της δεν ανάγεται ή δεν θα έπρεπε να ανάγεται στην ίδια γλώσσα.

Γι' αυτό και απαιτούμε επίμονα, με μια ακαταπόνητη αφέλεια, τη δημιουργία μιας κριτικής γλώσσας. «Αυτό που μας λείπει είναι μια γλώσσα», λένε οι κριτικοί. Ε, όχι λοιπόν. Είναι το μόνο πράγμα ακριβώς που δεν σας λείπει!

Ένα σύστημα λογοτεχνικής κριτικής που φροντίζει να μοιάζουν μεταξύ τους όλα τα έργα είναι λοιπόν η έκφραση του ναρκισσισμού εκείνου που γράφει και απευθύνεται στο ναρκισσισμό εκείνου που διαβάζει. Η λογοτεχνική ανάγκη είναι λίγο διαδεδομένη, η ανάγκη να νιώσουμε μια λογοτεχνική ανάγκη είναι πολύ περισσότερο. Πρέπει λοιπόν να προμηθεύσουμε σε όσους τη νιώθουν ένα υποκατάστατο λογοτεχνικής ανάγκης.

Αφού δημιουργήθηκε από και για ανθρώπους απροσάρμοστους (στον ίδιο τον εαυτό τους, στους άλλους και την κοινωνία), η λογοτεχνία επανακτάται στη συνέχεια ως όργανο προσαρμογής.

Ένας άνθρωπος που προσαρμόζεται στη λογοτεχνία δεν χρειάζεται λογοτεχνία.

Αντίθετα μάλιστα. Χρειάζεται την κριτική. Αν η απελευθέρωση από τη λογοτεχνία –αυτή την αρρώ-

στια της γλώσσας— σημαίνει επαναφορά μιας λογοτεχνικής πράξης σε μια άλλη λογοτεχνική πράξη, τότε αυτή είναι η αποστολή της κριτικής. Όσο λιγότερο αγαπάμε, τόσο πιο πολύ καταπιανόμαστε με τη δράση. Την κριτική αποτελούν ακούραστοι μεσάζοντες (αλλά είδατε ποτέ σας χαμαιλέοντα να κουράζεται;) και καλοί μικροί στρατιώτες που θα θερίσει σε λίγο το μυδράλιο (αλλά φτάνει μια νύχτα για να ξαναγεννηθούν άλλοι τόσοι): αυτή η κριτική αναλαμβάνει να συντηρεί μια επιφανειακή «λογοτεχνική» αναταραχή—κάτι σαν μια αθλητική εφημερίδα της λογοτεχνίας—και να ερμηνεύει με εκφράσεις επιφανειακής αναταραχής τα έργα του παλιού καιρού που έχουν τώρα την τιμή να χρησιμεύουν ως σαλάτα για τους ειδικούς της στιγμής. (Επισκεφθείτε τη «Λογοτεχνία»: τα τείχη της, τα ξεχωριστά φαγητά της, λειτουργεί στις 9, 10.30, 6 μ.μ.)

Αυτά δεν λέγονται για να επιτεθούμε στη μόδα. Κανένας δεν ακολουθεί τη μόδα. Αν ακολουθούσαμε τη μόδα, θα διαβάζαμε όλοι το συγγραφέα της μόδας. Κανένας δεν πάει να λειτουργηθεί: αν πηγαίναμε στη λειτουργία, θα διαβάζαμε όλοι μας χριστιανούς συγγραφείς. Κι όμως κανένας δεν τους διαβάζει αυτούς τους κυρίους. Τους βλέπουμε, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως τους διαβάζουμε.

Γιατί τα περισσότερα βιβλία δεν είναι παρά ένας τίτλος σ' ένα κατάλογος επιτυχιών του Εγώ, τα περισσότερα άρθρα δεν είναι παρά μερικά τετραγωνικά εκατοστόμετρα στην επιφάνεια μιας εφημερίδας. Φτάνει να το αντιληφθούμε.

Δεύτερος αφορισμός (δεν υπάρχει πρώτος): Το διπλό παιχνίδι της κριτικής.

«Είναι καλό, απόδειξη το ότι πουλιέται».

«Είναι καλό, κι απόδειξη είναι το ότι δεν πουλιέται».

Τέταρτος κριτικός αφορισμός (δεν υπάρχει τρίτος):

«Είναι καλό, απόδειξη το ότι ο συγγραφέας του έδωσε διαλέξεις με θριαμβευτική επιτυχία περιοδεύοντας τις Ηνωμένες Πολιτείες».

«Είναι καλό, απόδειξη το ότι δεν καλούνε πουθενά το συγγραφέα του».

Οι αφελείς φαντάζονται πάντα πως βρέθηκε επιτέλους ένας καλός τρόπος να μην ξεφύγει κανένα αξιόλογο λογοτεχνικό έργο.

Τα συστήματα λογοτεχνικής κριτικής γίνονται για να ικανοποιήσουν την αδηφάγα απουσία κάθε περιέργειας για τα λογοτεχνικά έργα: κι αυτό λέγεται δίψα για μόρφωση.

«Θέλησε να εκφράσει την εποχή του». «Θέλησε να δει την ιδιοσυγκρασία του μέσα από τη φύση». «Θέλησε να υπερασπίσει τους ισχυρούς που πολεμάνε οι αδύνατοι». «Τους αδύνατους που εξαγοράζουν οι ισχυροί». «Προέβη εις μίαν πλήρη ανανέωσιν της ευαισθησίας». «Θέλησε να περιγράψει την αδυναμία του συγγραφέα». «Πρόβαλε τον εσωτερικό του κόσμο». «Εξέφρασε τις ανάγκες των μαζών». «Στάθηκε ένας μοναχικός αντάρτης». «Επαναθεώρησε τη γλώσσα». «Είναι σημασιακός». «Είναι σημαινόμενος». «Θέλησε να δει τη γραφή σαν αντικείμενο της γραφής». «Η τέχνη του είναι μια αναζήτηση». «Αγωνία»,

«ενοχή», «μηδέν», «χαρά», «ζωή», «πρόοδος», «εργασία», «βιοτεχνία», «μαγεία», «λογική», «παραλογισμός», «δομή», «συνείδηση του», «ασυνείδητο», «άρνηση», «προσευχή», «ποίηση», «μορφή», «περιεχόμενο», «παραμόρφωση», «φυγή προς τα εμπρός». «Είναι πρώτα-πρώτα κάτι το ανομολόγητο». «Δεν μπορούμε να μην το γνωρίσουμε». «Είναι ξεπερασμένος». «Είναι κάτι πολύ ηθελημένο». «Υπερτονισμένο». «Ακούσια ηθελημένο». «Εκούσια ακούσιο». «Δομικά εκούσιο». «Εκούσια δομημένο». «Υπαρξιακά θεματικό». «Συστηματικό».

Ευχαριστώ, έτσι κι έτσι, εσείς πως είστε;

Όταν εξαφανίζονται μια για πάντα τα προηγούμενα κριτικά συστήματα, αυτό δεν ανησυχεί όσους θα δημιουργήσουν τα επόμενα περισσότερο απ' ό,τι ανησυχεί ένας πραξικοπηματίας που θεμελιώνει ένα νέο καθεστώς αφού εξαφανιστεί το προηγούμενο. Στην πολιτική δεν χρειάζεται ποτέ να ξέρουμε αν το προηγούμενο καθεστώς εξηγούσε λίγο ή πολύ καλά τις εναλλαγές στην τιμή του σταριού· σημασία έχει κάποιος να δώσει τώρα τις σχετικές εξηγήσεις.

Ο Αντισθένης απέτρεπε τους μαθητές του από το να μάθουν ανάγνωση. Είχε δίκιο. Η ανάγνωση δεν μαθαίνεται.

Κάθε γενιά κριτικών τουφεκίζει την προηγούμενη με το πρόσχημα ότι μας γλιτώνει «μια φορά και για πάντα» (γλυκύτατη έκφραση) από «τη φλυαρία γύρω από τα έργα». Κι ο δρόμος είναι ανοιχτός για ν' αρχίσει να φλυαρεί δέκα φορές περισσότερο.

Ο Πλάτωνας είναι το πιο έξοχο παράδειγμα ενός φαινομένου που συναντάμε συχνά στη φιλοσοφία:

όταν δηλαδή μια αντικειμενική επαναστροφή παρουσιάζεται σαν μια θεωρία πιο «σύγχρονη» σε σχέση με τις προηγούμενες θεωρίες. Η φιλοσοφία κατέχει σχετικά μ' αυτά μια ενδιαμέση θέση ανάμεσα στην επιστήμη – όπου υπάρχει μια πρόοδος που μπορούμε πράγματι να καταμετρήσουμε – και την τέχνη, όπου η έννοια της προόδου δεν σημαίνει τίποτα. Υπάρχει πράγματι στη φιλοσοφία μια κάποια πρόοδος με την έννοια πως υπάρχουν επιχειρήματα και πως μπορούμε να λάβουμε υπόψη μας τα επιχειρήματα που έχουν διατυπωθεί. Αλλά δυνατό είναι επίσης και να τα αγνοήσουμε και να πάρουμε ξανά σαν αφετηρία ένα σημείο διαφορετικό και έξω απ' αυτό που φαινόταν κεκτημένο. Κι αυτό είναι δυνατό γιατί η φιλοσοφική γνώση δεν είναι συσσωρευτική (από την ουσία της), όπως γίνεται με την επιστημονική γνώση, και συγγενεύει έτσι με μια άλλη από τις όψεις της, με την τέχνη· κι αυτό είναι που την απελευθερώνει από τον αυστηρό νόμο της προόδου. Υποχρεωτική στην επιστήμη, απατηλή στην τέχνη, η πρόοδος είναι προαιρετική στη φιλοσοφία. Η λογοτεχνική κριτική είναι μια ταυτόχρονη παραποίηση της φιλοσοφίας, της τέχνης και της επιστήμης. Παραποιεί την επιστημονική πρόοδο, την καλλιτεχνική ελευθερία, τη φιλοσοφική επανάληψη.

Άκουσα ένα Γάλλο πρόξενο να μου λέει κάποτε μιλώντας για τον Μιχαήλ Άγγελο: «Είναι τρομερός αυτός ο τύπος». Αυτό θα πει κριτική στη τέχνη! Αλλά δεν είναι όλος ο κόσμος πρόξενος, και κάτι πρέπει να κάνεις για να ζήσεις.

Λέγοντάς μου: «Είναι τρομερός αυτός ο τύπος», αυτός ο πρόξενος ήταν με το παραπάνω σίγουρος πως

έλεγε μια προσωπική του κρίση και πως κανένας δεν είχε διατυπώσει ποτέ κάτι τέτοιο.

Μιλώντας για τον Μιχαήλ Άγγελο, σίγουρα είχε δίκιο.

Είχε λοιπόν σκαρώσει ένα νέο σύστημα κριτικής (που δεν ήταν άλλωστε ολότελα λαθεμένο). Ούτε χωρίς αποτελεσματικότητα. Μια κυρία που άκουγε αυτή τη φράση σε κείνη τη δεξίωση βρήκε την ώθηση που την οδήγησε ως τους τάφους των Μεδίκων που δεν θα είχε δει ποτέ στα μάτια της χωρίς μια τέτοια κουβέντα. Τι άλλο θέλετε;

Σε τι θα χρησίμευε η τέχνη αν έπρεπε να μιλάμε γι' αυτήν;

Ο Φρόντ έγραψε σ' ένα γράμμα του στον Πφίστερ: «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα αληθινό αν δεν είμαστε λιγουλάκι κακούργοι».

Οι θεμελιωτές των συστημάτων κριτικής είναι λοιπόν οι μόνοι ολότελα αθώοι άνθρωποι.

Μόνο ένα άτομο ολότελα στερημένο από διαστροφή μπορεί να δοκιμάζει την ανάγκη να καλύπτει ένα έργο μ' ένα ολοκληρωμένο λόγο — είναι δεν είναι ένας τέτοιος λόγος αυτό το έργο.

Ο μόνος τρόπος να μιλήσουμε χωρίς αφέλεια για ένα συγγραφέα είναι να μιλήσουμε όχι για το έργο του, αλλά για όσα είπε μέσα στο έργο του. Ένας συγγραφέας δεν σχολιάζει υποφερτά παρά μόνο εκείνους που αναπληρώνει ή που τουλάχιστον θα ευχόταν να αναπληρώσει. Πρέπει να τους ζηλεύει γιατί είπαν όσα θα ήθελε να πει ο ίδιος ή να χαιρέται που δεν τα είπαν καλά ή όχι αρκετά καλά.

Τονίζουν συχνά πως μόνο οι δημιουργοί είναι αληθινοί κριτικοί. Λάθος· γιατί η αληθινή τους κριτική είναι ακριβώς η δημιουργία τους. Λένε συχνά ακόμα πως οι κριτικοί είναι συγγραφείς σαν και τους άλλους, πως η κριτική είναι δημιουργία. Λάθος· γιατί όταν τύχει κάτι τέτοιο, ούτε που το καταλαβαίνουμε. Η κριτική δεν μπορεί να περάσει για δημιουργία παρά μόνο όταν δεν είναι κάτι τέτοιο.

Ένας φίλος μού έλεγε ότι ποτέ του δεν μπόρεσε να γράψει «έκθεση» όταν ήταν στο γυμνάσιο. Πράγματι, όταν τον ρωτούσαν: «Ο Χ. είχε δίκιο να γράψει πως το γράψιμο είναι γράψιμο;» απαντούσε «ναι» ή «όχι». Δεν μπορούσε ποτέ του να πει τίποτα περισσότερο. Ήταν ένας από τους πιο μεγάλους ειδικούς της λογοτεχνίας που γνώρισα ποτέ μου.

«Παρουσιάζετε», θα μου πουν, «απλούστατα την απολογία μιας ορισμένης μορφής κριτικής: την ιμπρεσιονιστική και υποκειμενική κριτική: αυτό μ' αρέσει — αυτό δεν μ' αρέσει». Αν πείτε κάτι τέτοιο, είστε κιόλας ένας κατεστημένος κριτικός. Η λογοτεχνία σάς άφησε απ' έξω. Γιατί δεν ανήκει παρά μόνο στους νομάδες.

Οι νομάδες αναγνωρίζονται αμέσως μεταξύ τους. Ένας νομάς αναγνωρίζει αμέσως ένα κριτικό. Αλλά ένας κριτικός δεν καταλαβαίνει ποτέ του πως έχει να κάνει μ' ένα νομάδα.

Υπάρχουν ειδικά σφυρίγματα που δεν πιάνει το ανθρώπινο αυτί, δεν ακούγεται κανένας ήχος τους, αλλά που ξεσηκώνουν ξαφνικά όλους τους σκύλους. Οι νομάδες είναι αυτοί οι σκύλοι.

Γιατί να στεναχωρήσουμε όσους αγαπούν αυτό το βιβλίο;

Ναι, γιατί; Τίποτα δεν σας υποχρέωνε να το διαβάσετε, τίποτε δεν σας υποχρέωνε να υποχρεώσετε να το διαβάσουν αυτοί που δεν ήταν υποχρεωμένοι να το διαβάσουν. Ήσασταν όλοι σας ευτυχισμένοι κι εμείς επίσης. Δεν έβρεχε και θέλατε οπωσδήποτε να μιμηθείτε το θόρυβο της βροχής τινάζοντας μπιζελάκια μέσα σε μια πάπια.

Αυτές οι απόψεις, θα μου πείτε, αποτελούν μια επιστροφή στη θεωρία του Βαλερύ, του Προυστ ή των φορμαλιστών που θέλουν την κατανόηση του έργου από μέσα, μακριά από τα ιστορικά ή αισθητικά σχόλια που το σκιάζουν κ.λπ., κ.λπ. Έχετε λοιπόν ως προϋπόθεση μια αντικειμενική ουσία του έργου στην οποία μπορείτε να φτάσετε απευθείας, με τον ίδιο πάντα τρόπο κάθε φορά.

Σας απαντώ όπως και πιο πάνω σχετικά με την «υποκειμενική» κριτική: έτσι που μιλάτε, έχετε κιόλας περάσει στην περιοχή των συστημάτων κριτικής. Δεν μ' ενδιαφέρετε πια: ό,τι ετοιμάζεστε να μου πείτε είναι κάτι που πρόβλεψα χωρίς να πέσω καθόλου έξω.

Τα συστήματα κριτικής έχουν προορισμό να βοηθήσουν τους τυφλούς να κρίνουν τα χρώματα. Αυτός που ποτέ του δεν άγγιξε το παραμικρό ποίημα, το παραμικρό μυθιστόρημα, ξυπνά μόλις του το ερμηνεύσουν με εκφράσεις όπως «άδολη ποίηση», «υπαρξιακή ψυχανάλυση», «μαρξιστική» ή «στρουκτουραλιστική ανάλυση» αναπληρώνοντας έτσι τις ελλείψεις της ευαισθησίας του. Το να χρειάζεσαι κάτι άλλο πέρα από το ίδιο το έργο είναι μια μορφή φετιχισμού.

Μιλάτε, φίλε μου, και ξέρετε από πρίν, όπως κι

εγώ το ξέρω, ό,τι ετοιμάζεστε να πείτε και πώς θα το πείτε. Δεν υπάρχει διαφορά, στα λόγια σας, ανάμεσα σ' ό,τι λέτε για ένα βιβλίο και σ' ό,τι λέτε για ένα άλλο βιβλίο, για να το παινέψετε ή να το καταδικάσετε· αλλά υπάρχει ανάμεσα σ' ό,τι λέγατε για όλα τα βιβλία εδώ και πέντε χρόνια και σ' ό,τι λέτε για όλα τα βιβλία τώρα. Αλλά ούτε που υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' ό,τι λέτε και σ' ό,τι λέει κάποιος άλλος. Το καλό είναι που δεν χρειάζεται να σας ακούσουμε για να μάθουμε τι σκέφτεστε. Ο Παύλος μού το 'πε κιόλας χτες κι ο Γιάννης θα μου το επαναλάβει αύριο, όντας σίγουροι μάλιστα πως είναι οι μόνοι που το σκέφτηκαν. Είχα έρθει να μιλήσουμε για ποίηση και εσείς με βάλατε να παρακολουθήσω ένα σεμινάριο κοινωνιολογίας! Η διαφορά δεν υπάρχει μεταξύ σας, αλλά ανάμεσα στις διαδοχικές στολές που φοράνε στα Γράμματα και σε σας που τα «υψηρετείτε». Αν φοβάστε να μείνετε μόνος, παρατήστε τη λογοτεχνία και μελετήστε μαθηματικά.

Έχετε για τη λογοτεχνία μια αγρονομική αντίληψη: φαντάζεστε πως κάθε χρονιά πρέπει να φέρνει τη συγκομιδή της! Κι όμως το ωραίο δεν είναι ποτέ παρά κάτι το ενδεχόμενο, ποτέ ένα γεγονός. Εσείς μιλάτε σαν να ήταν κάποιο γεγονός. Για σας το πιάτο της ημέρας είναι πάντα καλό, αφού κάτι πρέπει να φάμε για να σταθούμε. Είστε οι αρχισερβιτόροι της λογοτεχνίας.

Δεν μπορεί να υπάρχει αισθητική γιατί κάθε καλλιτέχνης δεν λύνει ποτέ του παρά μόνο τα προβλήματα που δημιούργησε ο ίδιος από το τίποτα. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζουμε ακούραστα να πασχίζουμε για να

βρούμε μια «αυστηρή» αισθητική που θα μας χάριζε τον τρόπο ν' αναγνωρίσουμε πως ένα έργο είναι ωραίο. Αυτή η ελπίδα που όλο ξαναγεννιέται εκδηλώνεται με δύο είδη αισθητικής: το ένα προσπαθεί να αναλύσει την αισθητική «εμπειρία» όπως την «έζησε» ο άνθρωπος και να προσδιορίσει ένα γενικό πρότυπο· η άλλη προσπαθεί να καθορίσει την ιστορική αλληλουχία ανάμεσα στα λογοτεχνικά έργα και τις διασυνδέσεις τους με άλλες φάσεις των πολιτισμών.

Το πρώτο είδος αισθητικής εμπνέεται από τη δραστηριότητα του κριτικού που σπάνια τυχαίνει να βρει τις λέξεις που θέλει για να βοηθήσει να δούμε πού είναι η ομορφιά του έργου. Η δεύτερη εμπνέεται από τη συνηθισμένη ιστορική ερμηνεία που χρειάζεται πολύς κόπος για να την ξεδιαλύνουμε με βεβαιότητα μέσα από τα πολιτικά, οικονομικά ή κοινωνικά φαινόμενα. Στην πρώτη περίπτωση: αυτό που πέτυχαν μερικοί κριτικοί για ορισμένα έργα νομίζουμε πως μπορούμε να το ξαναδοκιμάσουμε πάνω στο «έργο τέχνης γενικά», αυτή την άπιαστη σκιά· και μόνο η αναφορά της δείχνει γι' αυτόν που την επικαλείται έλλειψη κάθε ποιητικής αίσθησης, αφού το ποιητικό είναι πάντα κάτι προσωπικό. Στη δεύτερη περίπτωση: την ερμηνευτική μέθοδο που ταιριάζει σε αναπόφευκτα γεγονότα την εφαρμόζουμε και για γεγονότα τυχαία και χωρίς καμιά σκοπιμότητα.

Πράγματι, αντίθετα από τα άλλα ιστορικά φαινόμενα, το λογοτεχνικό έργο δεν είναι ποτέ αναγκαίο. Θα μας απαντήσουν πως δεν υπάρχει κοινωνία χωρίς λογοτεχνία. Αλλά μ' αυτή την απάντηση παρακάμπτουν το πρόβλημα, γιατί εννοούν μ' αυτό πως δεν

υπάρχει κοινωνία απαλλαγμένη από αντικείμενα που έχουν την απαίτηση να είναι λογοτεχνία· αντιμετωπίζουν δηλαδή τα αισθητικά φαινόμενα, ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα, χωρίς να τα κρίνουν με διάθεση κριτική. Με άλλα λόγια, αν διατηρήσουμε το κριτικό αισθητήριο, έχουμε να κάνουμε συνέχεια με ανθρώπους που φαντάζονται πως κάνουν λογοτεχνία ενώ δεν κάνουν κάτι τέτοιο. Κοντολογής, μόνο ένα μέρος της λογοτεχνίας είναι πράγματι λογοτεχνία. Κι ύστερα, ο καθένας καταπιάνεται να μάθει από την αρχή, ποιο είναι αυτό το μέρος, αφού εξαρτάται από τη συμμετοχή μας αν θα το αναγνωρίσουμε ως τέτοιο. Κάθε κοινωνία παράγει μια τέχνη, δίχως άλλο: αλλά μπορώ πάντα να μη δέχομαι πως η τέχνη της είναι τέχνη, ενώ δεν μου είναι δυνατό ν' αρνηθώ πως η γεωργία της είναι γεωργία, όσο πρωτόγονη κι αν είναι. Οι δυο τρόποι στην αναζήτηση της κατάρτισης μιας «αυστηρής» αισθητικής βασίζονται ο ένας στον άλλο με μια λαθεμένη αναλογία: ο πρώτος σε μια λαθεμένη αναλογία με τη λογική ή μαθηματική απόδειξη της αλήθειας· ο άλλος σε μια λαθεμένη αναλογία με τη χρήση, στην ιστορία, της αρχής της αιτιότητας.

Πιστεύετε μόνο στην απόδειξη κι οι αποδείξεις σας είναι οι ίδιες για όλα τα βιβλία. Αλλά οι αποδείξεις αλλάζουν και τα βιβλία παραμένουν. Θέλοντας ν' αποδείξετε πάρα πολλά, ένα μόνο μπορείτε ν' αποδείξετε: πως δεν ξέρετε παρά μόνο τις αποδείξεις σας και κανένα βιβλίο. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε πως αυτό είναι ένα επάγγελμα σαν και τόσα άλλα: μπορούμε θαυμάσια να μιλάμε για έρωτα με μια γυναίκα μόνο και μόνο επειδή ελπίζουμε να της πουλή-

σουμε ένα μπουκαλάκι με την τελευταία μάρκα αφροδισιακού που σκαρώσαμε ή μοιράζουμε, έστω και δωρεάν.

Όταν λείπει το κείμενο, η μόνη δυνατή κριτική είναι να το αναπολήσουμε: Αν είχαν χαθεί οι 120 μέρες, θα ήθελα πολύ να μου τις διηγηθούν.

ΖΑΝ-ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΡΕΒΕΛ

Υ.Γ.: Όσο για τον Σαντ, πιο ειδικά, θέλω να σας παραπέμψω κυρίως στον πρόλογο που έγραψε ο Ζωρζ Μπατάιγ για την *Ιουστίνη*. Ο Μπατάιγ λέει εκεί πολύ σωστά πως «θέλοντας να επαινέσουμε τον Σαντ, ανοσταίνουμε τη σκέψη του». Ρωτώ αυτούς που χειροκροτάνε στο πρόσωπό του έναν από τους μεγάλους πρωτοπόρους στην απελευθέρωση του σημερινού ανθρώπου αν είναι έτοιμοι να δικαιολογήσουν την απαίτηση που εκφράζεται στο λόγο του «άλλη μια προσπάθεια, Γάλλοι, για να γίνετε δημοκράτες» [*Η φιλοσοφία στο Μπουντουάρ*, σσ. 143-198, εκδ. Εξάντας] όπου διεκδικεί τη νομιμοποίηση του σεξουαλικού εγκλήματος. Γιατί δεν χωρά αμφισβήτηση πως ο Σαντ δεν αστειεύεται καθόλου όταν ξυπνά «τα εγκλήματα από ηδονή» και περιγράφει το φόνο και τα βασανιστήρια σαν προδρόμους του οργασμού. Δίνει μάλιστα μια εξήγηση — που τη θεωρεί επιστημονική — για την εκσπερμάτωση μέσα από το έγκλημα. «[Ο δούκας ντε Μπλανζί] κατάλαβε πως ένας βίαιος κλωνισμός που επηρεάζει έναν αντίπαλο προκαλεί στη μάζα των νεύρων μια δόνηση που έχει σαν αποτέλεσμα να ερεθίσει τα ζωικά ένστικτα που δια-

περνούν τα νεύρα και τ' αναγκάζει έτσι να πιέσουν τα διεγερτικά νεύρα για να προκαλέσουν, με βάση τον αρχικό κραδασμό, αυτό που λέμε ακόλαστη αίσθηση». Όχι, αστειεύεστε!

Το να καταπιάνεται κανείς με την καταγραφή όλων των παθών πλουτίζει φυσικά τη γνώση και τη συνειδητοποίηση της ανθρώπινης ευαισθησίας. Το να διακηρύττει το δικαίωμα που έχουν «οι ερωτικές μειονότητες» για μια θέση στον ήλιο είναι καθαυτό απόδειξη μιας φιλελεύθερης καλής θέλησης. Αλλά ο Σαντ δεν ανέχεται να τον δαμάσουν ούτε για λόγους εξευγενισμού μέσα από τη γνώση ούτε για λόγους ανεκτικού φιλελευθερισμού, που αυτοκαταστρέφεται και είναι η απόδειξη της ίδιας του της ηλιθιότητας, από τη στιγμή που λέμε πως όλα τα πάθη οδηγούν αργά ή γρήγορα στο σεξουαλικό έγκλημα. Η φιλελεύθερη άποψη έχει ως επιχείρημα, και πολύ δικαιολογημένα, το ότι η έννοια της «διαστροφής» είναι καθαρά θεολογική και αστυνομική, μιας και οι δυο εραστές είναι σύμφωνοι. Αλλά όταν χρειάζεσαι να σκοτώσεις για την ηδονή σου, πώς μπορείς να ισχυρίζεσαι πως το ταίρι σου είναι σύμφωνο με κάτι τέτοιο; Σίγουρα, αν βρισκόταν κανένας εθελοντής υποψήφιος για αυτοκτονία, θα αφαιρούσε όλη τη γλύκα από την πράξη και θα χαλούσε το παιχνίδι. Δυο πράγματα μιλάνε στη σεξουαλική φαντασία του Σαντ: ο σοδομισμός (με άντρες ή γυναίκες, δεν έχει σημασία) και το έγκλημα. Κανένας πολιτισμός δεν απείλησε ποτέ στα σοβαρά το σοδομισμό. Συχνά επιτρέπεται πιο πολύ απ' ό,τι η συνουσία με γυναίκα έξω από το γάμο· και τα κροκοδείλια μοιρολόγια του Σαντ

όταν ζητά να επισημοποιηθεί φαίνονται πολύ υπερβολικά. Βασικά στόχος του είναι όχι μόνο να δει να τον επιτρέπουν αλλά να είναι και υποχρεωτικός.

Γιατί, πριν ή χωρίς ή με το φόνο, το κοινό στοιχείο για να έχουμε σεξουαλικό αποτέλεσμα είναι πάντα ο καταναγκασμός του άλλου· έτσι πιστεύει ο Σαντ.

Αν το άλλο πρόσωπο συγκατανεύει, αν δοκιμάζει την παραμικρή ηδονή, αν δίνεται από έρωτα, φιλία ή συμφέρον (μπορούμε να το δελεάσουμε με το συμφέρον για να το εξαπατήσουμε μετά, οπότε και η απόλαυση είναι ακόμα πιο μεγάλη), αν με λίγα λόγια υπάρχει η παραμικρή επικοινωνία με τον άλλο, τότε τίποτα δεν πάει καλά.

Η σαδικότητα – που περιλαμβάνει το σαδισμό αλλά και τον ξεπερνά – είναι λοιπόν ολότελα αντίθετη στην εξέλιξη της σημερινής σεξουαλικής ευαισθησίας, που βασίζεται ίσα-ίσα μάλιστα ολόκληρη πάνω σε έννοιες ανταλλαγής, συνενοχής, κοινού οργασμού, υποταγμένης ηδονής – αφού δίνει για να μπορέσει να πάρει.

Η εποχή μας βοήθησε την ελεύθερη σεξουαλικότητα να ξανοιχτεί – σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, πρέπει να το τονίσουμε, και όχι σε σχέση με παλαιότερες εποχές. Κι αυτό έγινε με τη θεωρία που υποστηρίζει πως η σεξουαλικότητα είναι μια μορφή επικοινωνίας.

Αυτή η θεωρία όμως είναι ολότελα αντίθετη με τη βασική αρχή της σαδικότητας, που θέλει να προχωράμε στη σεξουαλικότητα απομακρύνοντας τον άλλο από τον εαυτό μας όσο γίνεται περισσότερο και να μην έχουμε μαζί του ποτέ καμιά σχέση συνείδησης με

συνείδηση, με την εξαίρεση του δόλου. Ο σαδιστής απολαυσίας διψά για ένα σολιψισμό όλο και πιο τέλειο. Ο Σαντ αντιστρατεύεται ολότελα τη σημερινή σεξουαλικότητα, και γι' αυτό δεν είναι μόνο κάτι καθησυχαστικό αλλά και κουτό να τον παρουσιάζουμε σαν πρόδρομό της. Είναι μεγάλος ακριβώς επειδή είναι αντίθετός της.

Ο Σαντ κρατά καλά στα χέρια του το μυστηριακό πυρήνα της καρδιάς της ανθρωπότητας, δηλαδή: γιατί ο άνθρωπος νιώθει απόλαυση να σκοτώνει; Ή πιο σωστά: γιατί οι άνθρωποι χωρίζονται σε δυο μεγάλες κατηγορίες, σ' αυτούς που χαίρονται να σκοτώνουν και σ' αυτούς που νιώθουν φρίκη μπρος στο φόνο;

Νομίζω πως εδώ βρίσκεται μια μεγάλη διαχωριστική γραμμή.

Ας σημειώσουμε ότι όλοι οι δολοφόνοι από τη φύση τους δεν είναι αναγκαστικά σεξουαλικοί σαδιστές και πως όλοι οι σεξουαλικοί σαδιστές δεν δοκιμάζουν αναγκαστικά τη χαρά να σκοτώσουν.

Όπως και να 'ναι, η ανάγκη να μας εγκρίνει αυτός ή αυτή που μας χαρίζει την ηδονή είναι μια δημοκρατική ανάγκη της εποχής μας και όχι το αντίθετο. Η μεγαλοφυΐα του Σαντ είναι ότι φρόντισε να υποτάξει σε μια σεξουαλικότητα ουσιαστικά ξεπερασμένη, με λογοτεχνικά μέσα, μια διαλεκτική ικανότητα και ένα φιλοσοφικό οπλισμό που του χάρισε μια εποχή μεγάλου πολιτισμού.

Ο Σαντ δεν έχει καμιά σχέση με τα ελεύθερα ήθη του 18ου αιώνα που βασιζονται στη συνενοχή· όπως και η μάχη του Στάλινγκραντ δεν έχει τίποτα το κοι-

νό με τη μάχη του Ερνάνη*. Η μόνη πολιτισμική πλευρά που κάπως ξεχωρίζει στο έργο του Σαντ, μέσα στο μεγαλόπρεπο ύφος του (κι εγώ δεν ξέρω ποιος βλάκας τόλμησε να πει ότι δεν ξέρει να γράφει) είναι το χιούμορ που διαθέτει. Και γιατί όχι και το κωμικό του στοιχείο: η περιγραφή των τεσσάρων παλιανθρώπων, τα τακτικά μουγκρητά και οι συνηθισμένες κραυγές του δούκα όταν εκσπερματώνει «αφού τρέξει να απομονωθεί έχοντας μαζί του εξήντα ως ογδόντα μπουκάλες σαμπάνια» ή κρασί Βουργουνδίας και που τις κατεβάζει όσο κρατά μια συνουσία κ.λπ., κ.λπ., σε οδηγούν σε τέτοιες κορυφές γέλιου που είχαμε να γνωρίσουμε από τον καιρό του Ραμπελαί. Μόνο που ο Ραμπελαί αναζητά στα σοβαρά το γέλιο, ενώ ο Σαντ σ' αφήνει να το βρεις ανάμεσα στις γραμμές. Μιλώ για το λευκό του χιούμορ. Γιατί, όσο παράξενο κι αν φαίνεται, στον Σαντ δεν θα βρείτε σάλα από μαύρο χιούμορ.

Στον Σαντ ό,τι είναι μαύρο είναι μαύρο κι ό,τι είναι χιούμορ είναι χιούμορ. Αλλά, όπως λέει ο Πλάτωνας στον *Φίληβο*, λίγο άσπρο χρώμα πολύ αγνό αξίζει πιο πολύ από μπόλιμο άσπρο ανάκατο με μαύρο.

---

* Το 1830, όταν επιβλήθηκε ο ρομαντισμός στο Θέατρο. (Σ.τ.Μ.)

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

1740

2 Ιουνίου. Γέννηση του μαρκήσιου Ντονατιέν-Αλφόνς-Φρανσουά ντε Σαντ, γιου της Μαρί-Ελεονόρ ντε Μαιλ ντε Καρμάν και του Ζαν Μπατίστ-Ζοζέφ-Φρανσουά κόμη ντε Σαντ, λόρδου του Σουμάν και της Λακόστ.

1750

Εισάγεται στο κολέγιο του Μεγάλου Λουδοβίκου, των Ιησουιτών.

1757

14 Ιανουαρίου. Σύνταγμα τυφεκιοφόρων της ταξιαρχίας του Αγίου Ανδρέα. Παίρνει μέρος στον πόλεμο ενάντια στην Πρωσία.

1759

21 Ιανουαρίου. Λοχαγός στο σύνταγμα Βουργουνδών Ιππέων.

1763

Φεβρουάριος. Συνδέεται ταυτόχρονα με τη Ρενέ-Πελαγία ντε Μοντρέιγ και τη Λώρα ντε Λωρίς.

15 Μαρτίου. Απολύεται από το στρατό.

Απρίλιος. Προσπαθεί να πάρει την άδεια του πατέρα του για να παντρευτεί τη Λώρα ντε Λωρίς.

17 Μαΐου. Παντρεύεται τη Ρενέ-Πελαγία ντε Μοντρέιγ.

29 Οκτωβρίου. Με βασιλική διαταγή φυλακίζεται στη Βενσέν για όργια σ' ένα πορνείο. Αποφυλακίζεται στις 13 Νοεμβρίου, αλλά τίθεται υπό περιορισμό.

1765

Συνδέεται με την ελαφρών ηθών ηθοποιό δίδα Μπωβουαζέν.

1767

27 Αυγούστου. Γεννιέται ο πρώτος γιος του.

1768

4 Ιανουαρίου. Βιαιοπραγεί ενάντια στη Ροζ Κέλερ στη βίλα του στο Αρκέιγ. Καταγγελία.

7 Απριλίου. Η Ροζ Κέλερ αποσύρει την κατηγορία αφού δέχεται 2.400 λίβρες από την κυρία ντε Σαντ.

12 Απριλίου. Φυλακίζεται στο Σωμύρ.

30 Απριλίου. Μεταφέρεται στις αυστηρότερες φυλακές της Λυών.

10 Μαΐου. Στην ανάκριση αποδέχεται την κατηγορία.

16 Νοεμβρίου. Αποφυλακίζεται. Υπό περιορισμό στη Λακόστ.

1770

Αύγουστος. Διοικητής των Βουργουνδών Ιππέων.

1771

13 Απριλίου. Συνταγματάρχης.

1772

20 Ιανουαρίου. Ανεβάζει μια κωμωδία του στο θέατρο της Λακόστ.

27 Ιουνίου. Με τον υπηρέτη του Λατούρ οργανώνουν ένα όργιο με τέσσερις πόρνες στις οποίες δίνουν κανθαριδίνη. Αργότερα την ίδια μέρα δίνουν κανθαριδίνη στη Μαργαρίτα Κοστ, που παθαίνει δηλητηρίαση.

30 Ιουνίου-4 Ιουλίου. Αρχίζουν ανακρίσεις. Ο Σαντ εξαφανίζεται. Εκδίδεται ένταλμα σύλληψης.

8 και 17 Αυγούστου. Δύο από τις πόρνες αναιρούν τις καταθέσεις τους.

3 Σεπτεμβρίου. Ο Σαντ και ο Λατούρ καταδικάζονται σε θάνατο. Εκτελούνται συμβολικά στις 12 του ίδιου μήνα.

27 Οκτωβρίου. Ο Σαντ, ο Λατούρ, ένας άλλος υπηρέτης και η Λαΐδη Άννα, αδελφή της γυναίκας του μαρκησίου, φθάνουν στο Σαμπερύ, που ανήκει στο Βασίλειο της Σαρδηνίας.

Νοέμβριος. Η πεθερά του μαρκησίου αποσπά από το βασιλιά της Σαρδηνίας ένταλμα σύλληψής του.

8-9 Δεκεμβρίου. Ο Σαντ συλλαμβάνεται. Ο Λατούρ τον ακολουθεί στη φυλακή οικειοθελώς.

1773

30 Απριλίου. Δραπετεύουν. Ο Σαντ φτάνει κρυφά στη Λακόστ, όπου βρίσκεται η γυναίκα του.

16 Δεκεμβρίου. Η πεθερά του, κυρία ντε Μοντρέιγ, επιτυγχάνει διαταγή επαναφυλάκισής του. Ο Σαντ εξαφανίζεται.

1774

Ο Σαντ πάντα κρυμμένος με τη γυναίκα του και την αδελφή της.

1775

Ιανουάριος. Οι υπηρέτριες του ζεύγους καταγγέλλουν το μαρκήσιο. Η σύζυγός του προσπαθεί να σκεπάσει την υπόθεση.

3 Μαΐου. Οι πληροφορίες των αρχών φέρουν το μαρκήσιο να συνεχίζει τα όργια στη Λακόστ με αγόρια και κορίτσια που αγαπάει από τη Λυών.

11 Μαΐου. Ο θείος του Σαντ ζητά τη σύλληψη και τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο.

18 Μαΐου. Μαζί με άλλα η Νανόν, καμαριέρα στη Λακόστ, καταγγέλλει ότι το παιδί που γέννησε ανήκει στο μαρκήσιο. Η κυρία ντε Σαντ επιτυγχάνει τη σύλληψη και φυλάκισή της για υποτιθέμενη κλοπή.

29 Σεπτεμβρίου. Ο Σαντ φτάνει στη Ρώμη.

1776

26 Ιουνίου. Επιστροφή στη Λακόστ.

1777

17 Ιανουαρίου. Ο Τριγιέ, πατέρας μιας καμαριέρας στη Λακόστ που την αποκαλούν Ζυστίν, προσπαθεί να πάρει πίσω την κόρη του και πυροβολεί το μαρκήσιο. Ανακρίσεις.

10-12 Φεβρουαρίου. Ο Σαντ, η γυναίκα του και η νεαρή Τριγιέ φθάνουν στο Παρίσι. Η κυρία ντε Σαντ ειδοποιεί τη μητέρα της για τον ερχομό τους.

13 Φεβρουαρίου. Ο Σαντ συλλαμβάνεται και κλείνεται στη Βενσέν.

23 Σεπτεμβρίου. Η κυρία ντε Σαντ και η μητέρα της ζητούν την ακύρωση της καταδίκης του 1792.

1778

23 Μαΐου. Ο Σαντ υποβάλλει στο Εφετείο της Προβηγκίας έφεση για την καταδίκη του 1772.

14 Ιουλίου. Το δικαστήριο θεωρεί τον Σαντ απλώς ένοχο οργίων και υπερβολικής ελευθεριότητας, τον απαλλάσσει από την κατηγορία της φαρμακείας και της σοδομίας και του επιβάλλει πειθαρχημένη διαβίωση και απαγόρευση εισόδου στη Μασσαλία για τρία χρόνια. Ο Σαντ επιστρέφει στη Βενσέν όπου παρά την αθώωσή του θα επαναφυλακιστεί με βάση το *Lettre de cachet* της 13ης Φεβρουαρίου 1777.

16 Ιουλίου. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού προς τη Βενσέν ο Σαντ δραπετεύει, ενώ η συνοδεία διανυκτερεύει στη Βαλάνς, και ξαναγυρίζει στη Λακόστ.

26 Σεπτεμβρίου. Συλλαμβάνεται πάλι και φυλακίζεται στη Βενσέν, στο κελί αρ. 6.

1782

12 Ιουλίου. Πάντα στη φυλακή, τελειώνει το *Διάλογο ανάμεσα σ' έναν ιερέα κι έναν μελλοθάνατο*.

6 Αυγούστου. Του στερούν τα βιβλία επειδή «τον εξάπτουν» και τον κάνουν να γράφει «απαράδεκτα πράγματα».

1784

29 Φεβρουαρίου. Μεταφέρεται στη Βασιίλλη.

1785

22 Οκτωβρίου. Αρχίζει την τελική γραφή των 120 ημερών των Σοδόμων πάνω σ' ένα ρολό χαρτιού μήκους 12 μέτρων.

28 Νοεμβρίου. Τελειώνει το χειρόγραφο των Σοδόμων όπως το γνωρίζουμε σήμερα.

1787

25 Μαΐου. Η κυρία ντε Σαντ διαπιστώνει ότι ο σύζυγός της έχει παχύνει υπερβολικά.

1788

8 Ιουλίου. Πρώτη μορφή των *Ατυχιών της Αρετής*.

1 Μαρτίου. Αρχίζει και τελειώνει σ' έξι μέρες την *Ευγενία ντε Φρανβάλ*.

1789

2 Ιουλίου. Από το παράθυρο του κελιού του καλεί το λαό να τον ελευθερώσει.

4 Ιουλίου. Μεταφέρεται στο άσυλο του Σαραντόν δίχως να του επιτραπεί να πάρει τίποτα από τα πράγματά του.

14 Ιουλίου. Εισβολή στη Βασιλίλη. «Καίγονται, λεηλατούνται, σκίζονται» τα έπιπλα και τα χειρόγραφα που η κυρία ντε Σαντ δεν είχε προλάβει να πάρει.

1790

2 Απριλίου. Απελευθερώνεται από τον Σαραντόν σύμφωνα με το διάταγμα της Συντακτικής, που απελευθερώνει όσους κρατούνται δίχως δικαστικές αποφάσεις.

3 *Απριλίου*. Η κυρία ντε Σαντ, που έχει καταφύγει στο μοναστήρι του Σαιντ-Ωρ, αρνείται να δει το σύζυγό της.

28 *Απριλίου*. Η κυρία ντε Σαντ υποβάλλει αίτηση διαζυγίου.

9 *Ιουνίου*. Κερδίζει το διαζύγιο.

1 *Ιουλίου*. Ο ντε Σαντ αποκτά ταυτότητα «ενεργού πολίτη» του τομέα της Πλατείας Βαντόμ.

3 *Αυγούστου*. Το ιταλικό θέατρο δέχεται ν' ανεβάσει το μονόπρακτό του *Ο διαφθορέας*.

28 *Αυγούστου*. Συνδέεται με τη νεαρή ηθοποιό Μαρί-Κονσάνς Ρενέλ, πρώην κυρία Κενέ, που θα του μείνει πιστή σ' όλη του τη ζωή.

16 *Σεπτεμβρίου*. Η Κομεντί Φρανσαίζ δέχεται ομόφωνα το πεντάπρακτο έργο του *Μισάνθρωπος από έρωτα ή Σολί και Ντεφράνκ*.

1791

12 *Ιουνίου*. Εκδίδεται η *Ζυστίν*.

22 *Οκτωβρίου*. Στο Θέατρο Μολιέρου ανεβάζεται το έργο *Οξτέρν ή Οι συνέπειες της ελευθεριότητας*. Μια δεύτερη παράσταση στις 4 Νοεμβρίου προκαλεί επεισόδια και ο Σαντ αναστέλλει τις παραστάσεις.

1792

Μάιος. Ο γιος του Σαντ Ντονατιέν-Κλωντ-Αρμάν λιποτακτεί.

18 *Αυγούστου*. Ο Σαντ για να σωθεί αποκηρύσσει την ενέργεια του γιου του.

3 *Σεπτεμβρίου*. Κατά τη διάρκεια των σφαγών της μέρας εκείνης ο Σαντ είναι για πρώτη φορά γραμματέας του τομέα του.

21 Σεπτεμβρίου. Το πλήθος λεηλατεί τη Λακόστ.

13 Δεκεμβρίου. Από λάθος ή συκοφαντία ο Σαντ, με το λαθεμένο όνομα Λουί-Αλφόνς-Ντονατιέν Σαντ, εγγράφεται στον κατάλογο των εμιγκρέδων του διαμερίσματος.

1793

13 Απριλίου. Διορίζεται ειρηνοδίκης.

23 Απριλίου. Πρόεδρος του τομέα του.

8 Δεκεμβρίου. Εκδίδεται ένταλμα συλλήψης του για μια επιστολή που είχε γράψει πριν δυο χρόνια στον δούκα ντε Μπρισάκ, διοικητή της φρουράς του Λουδοβίκου ΙΣΤ΄. Φυλακίζεται στη Μαντελονέτ.

1794

13 Ιανουαρίου. Μεταφέρεται στη φυλακή των Καρμηλιτισσών.

22 Ιανουαρίου. Μεταφέρεται στο Σαιν-Λαζάρ.

27 Ιουλίου. Γλιτώνει την εκτέλεση υπό άγνωστες συνθήκες.

28 Ιουλίου. Εκτέλεση του Ροβεσπιέρρου και των συνεργατών του.

15 Οκτωβρίου. Ο Σαντ αποφυλακίζεται.

1796

13 Οκτωβρίου. Πώληση της Λακόστ.

1799

13 Δεκεμβρίου. Ξαναπαίζεται ο Οξτέρον. Σ' ένα ρόλο ο ίδιος ο Σαντ.

1800

22 Οκτωβρίου. Ο κριτικός Βιλτέρκ επιτίθεται βίαια εναντίον των *Εγκλημάτων του έρωτα*, που μόλις έχουν εκδοθεί. Στο άρθρο αποδίδεται στον Σαντ η πατρότητα της *Ζυστίν*.

1801

6 Μαρτίου. Ο Σαντ και ο εκδότης Μασέ συλλαμβάνονται για την έκδοση της *Ζυστίν* και της *Ιουλιέττας*.

7 Μαρτίου. Ανακρίσεις. Ο Μασέ αποκαλύπτει πού είναι αποθηκευμένα η έκδοση της *Ιουλιέττας*. Ο Σαντ αρνείται ότι είναι ο συγγραφέας της.

2 Απριλίου. Ο διευθυντής της Αστυνομίας και ο υπουργός Ασφαλείας αποφασίζουν ότι «μια δίκη θα προκαλούσε τέτοιο σκάνδαλο που δεν θα το απάλυνε τότε μια παραδειγματική καταδίκη». Συμφωνούν στον εγκλεισμό του Σαντ στη φυλακή της Αγίας Πελαγίας ως διοικητική ποινή για τη συγγραφή της «διαβόητης *Ζυστίν*» και του «ακόμα πιο φριχτού έργου *Ιουλιέτα*».

5 Απριλίου. Ο Σαντ φυλακίζεται στην Αγία Πελαγία.

1803

14 Μαρτίου. Μεταφέρεται στην Μπισέρτ.

27 Απριλίου. Ύστερα από αίτηση της οικογένειάς του εγκλείεται στο Άσυλο του Σαραντόν.

1804

8 Σεπτεμβρίου. Ο αστυνομικός Ντυμπουά σε έκθεσή του χαρακτηρίζει τον Σαντ «αδιόρθωτο» που ζει σε μια κατάσταση «σταθερής φιλήδονης διαταραχής»,

και συνιστά συνέχιση της διοικητικής κράτησής του.

1805

17 Μαΐου. Ο Ντυμπουά απευθύνει επιτίμηση στον διευθυντή του Σαραντόν για τις διάφορες ελευθερίες που επέτρεψε στον Σαντ, μεταξύ άλλων και την παρακολούθηση της Λειτουργίας του Πάσχα όπου ο Σαντ κρατούσε το δίσκο.

1806

30 Ιανουαρίου. Ο Σαντ συντάσσει τη διαθήκη του.

1807

25 Απριλίου. Ο Σαντ τελειώνει το δεκάτομο έργο του *Les journées de Florbelle*, το οποίο κατάσχει η αστυνομία στις 5 Ιουνίου και καίνε οι κληρονόμοι του μετά το θάνατό του.

1810

7 Ιουλίου. Πεθαίνει η κυρία ντε Σαντ.

18 Οκτωβρίου. Ο υπουργός Εσωτερικών δίνει οδηγίες για μεγαλύτερη αυστηρότητα ενάντια στον κρατούμενο.

1811

9 Ιουλίου. Υπό την προεδρία του Ναπολέοντα το Υπουργικό Συμβούλιο αποφασίζει τη συνέχιση της κράτησης.

1813

6 Μαΐου. Υπουργική απόφαση απαγορεύει τις θερα-

πευτικές θεατρικές παραστάσεις στο Σαραντόν, όπου ο μαρκήσιος έπαιζε τον κύριο ρόλο.

9 Μαΐου. Τελειώνει η *Κρυφή ιστορία της Ισαβέλλας της Βαυαρίας*. Εκδίδεται ανώνυμα το μυθιστόρημα *La marquise de Ganges*.

1814

2 Δεκεμβρίου. Ο Σαντ πεθαίνει στο άσυλο σε ηλικία 74 ετών.

ΠΩΛ ΕΛΥΑΡ: Ο Σανι θέλησε να δώσει στον πολιτισμένο άνθρωπο τη δύναμη των πρωτόγονων ενστίκτων του, θέλησε να ελευθερώσει τη φαντασία ... Πίστεψε ότι μόνο πέρα από κει θα γεννιόταν η πραγματική ισότητα.

ΜΩΡΙΣ ΜΗΛΑΝΣΟ: Πώς να είναι κανείς Σανι; Πώς να είναι ο απόλυτος αρνητής του Θεού, ο εκ θεμελίων άθεος, χωρίς ταυτόχρονα, χάρη στη δύναμη της αντισιροφής, να καταγράφει σ' ένα απόλυτο ακόμα περισσότερο τρωτό;

ΖΩΡΖ ΜΙΛΑΓΛΙΓ: Για όμοιον θέλει να προχωρήσει ως το βάθος της σημασίας του να είσαι άνθρωπος, η μελέτη του Σανι δεν ουνισιείται απλώς, είναι αναγκαία.

ΖΑΝ ΠΩΛΑΝ: Ο Σανι δεν κάνει διακρίσεις ούτε βάζει τίποτα στην άκρη. Μας θυμίζει τα ιερά βιβλία των μεγάλων θρησκειών. Μοναδικό παράδειγμα στα γράμματά μας: μια χούφια μυθιστορήματα, γιατί για μυθιστορήματα πρόκειται, πενήντα χρόνια μετά την έκδοσή τους θεμελιώνουν μια ολόκληρη επίσημη του ανθρώπου... Η σημασία του Σανι ως συγγραφέα – είναι πολύ μεγάλος συγγραφέας – και ως φιλόσοφου μου φαίνεται τεράστια.